

Giới thiệu Tà Phượng Nghịch Thiên

Thể loại: Xuyên không, dị giới.

Nguồn convert: Tangthuvien

Edit: Từ Liên Hoa 1612, Thường Xuân

Beta: thienbao95

Hạ Như Phong, con gái của một cổ võ thế gia Hoa Hạ bất ngờ xuyên qua trở thành nữ nhi bị hắt hủi của Nghiêm gia, bị đuổi khỏi Thiên Lang quốc.

Một người yếu đuối không thể trở thành Triệu Hồi Sư sau khi bị hãm hại tới chết lại đón nhận một linh hồn Hoa Hạ hoàn toàn mới.

Trong thành Hạ gia tâm thường chính là nguyên nhân để nàng trở nên mạnh mẽ.

Đan dược ngũ phẩm? Không tính là gì hết, chính nàng có thể lấy ra làm kẹo ăn.

Ngươi triệu hồi thú cấp thấp, thật ngại, Thánh thú đã tìm đến ta mà nương tựa.

Hối hận? Trên đời này không có thuốc trị hối hận.

Kẻ nàng dám thương tổn đến Hạ gia đều phải chết, thương tổn đến nàng càng phải chết.

Nàng mạnh mẽ cần quét đại lục vì Hạ gia, Nàng dùng hành động để nói với toàn thiên hạ rằng kẻ nào dám chống đối Hạ Như Phong nàng chính là tự tìm cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hỏa vân thành

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Hỏa Vân thành là một thành thị bên trong Lâm Phong quốc, bởi vị trí gần với núi lửa nên một năm bốn mùa đều là mùa hè nóng bức, nhưng núi lửa lại cho ra rất nhiều dược liệu nên nơi này vẫn thường có lính đánh thuê lui tới.

Mà ở phía Tây Hỏa Vân thành chính là Hạ gia.

Lúc này bên hồ Hạ gia, một thiếu nữ nằm trên mặt đất, hai tay chống ót đối diện với ánh sáng mặt trời, xuyên qua hai mảnh lá cây trong suốt phủ trên mắt nhìn bầu trời buổi trưa nắng, một tia trào phúng không để ý theo khóe miệng tràn ra.

”Xuyên qua nha, không ngờ ta cũng gặp loại sự tình này, vậy liền coi như bắt đầu một lần nữa đi. Còn không phải ở đâu cũng giống nhau?”

Đúng vậy, thiếu nữ giờ phút này chính là người mang theo linh hồn tên Hoa Hạ xuyên qua mà đến được một tuần, cũng từng đó thời gian nàng mới có thể thích ứng với thân phận này.

Hỏa Vân thành Hạ gia là nhà mẹ đẻ mẫu thân nàng, cũng là gia tộc ngoại công của nàng. Nơi đây có bốn đại đế quốc: Thương Lang quốc, Băng Tuyết quốc, Long Thiên quốc, Lâm Phong quốc, mà nàng vốn là tiểu thư Nghiêm gia của cường quốc đứng đầu - Thương Lang quốc. Tuy nhiên do mẫu thân là thiếp nên nàng cũng không được sủng ái, có thể mọi thứ cũng không quá kém cho tới khi nàng gần mười tuổi vẫn không thể triệu hồi ra triệu hồi thư, bị Nghiêm gia xóa bỏ dòng họ, đuổi khỏi gia tộc. May mắn có Hạ gia gia chủ Hạ Lâm Lạc thu dưỡng, nàng mới có thể sống tới ngày hôm nay, chớp mắt đã là năm năm.

Mảnh đại lục này gọi Linh Huyền đại lục, là nơi triệu hồi sư và linh sư cùng nhau tồn tại.

Triệu hồi sư ở đại lục này địa vị hết sức quan trọng, người có thể triệu hồi ra triệu hồi thư liền trở thành trọng yếu.

Bình thường, triệu hồi sư trước mười tuổi đều có thể triệu hồi, vượt quá mười tuổi mà vẫn không thể liền đại biểu người đó cùng nghiệp này là vô duyên.

Nếu không có cách gì trở thành triệu hồi sư liền chỉ có thể trở thành linh sư. Triệu hồi sư chính là không thể tự mình chiến đấu mà phải dựa vào triệu hồi thú, linh sư thì hoàn toàn ngược lại. Nhưng đại lục mỗi người cơ bản đều có thể trở thành linh sư, bao gồm cả người đã trở thành triệu hồi sư nên linh sư không thể quan trọng bằng triệu hồi sư.

Linh sư dựa vào linh kỹ công pháp để chiến đấu, cao cấp linh kỹ cùng hạ linh kỹ có sự chênh lệch rõ ràng. Nếu là có cùng cấp bậc, người có cao cấp linh kỹ vĩnh viễn giành được thắng lợi. Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của linh kỹ công pháp đối với linh sư.

Cấp bậc linh kỹ chia làm bốn bậc từ thấp đến cao: đồng, ngân, kim, chui, trong đó đại lục nhiều nhất là đồng giai cùng ngân giai, kim giai chỉ đệ tử đại gia tộc mới có, còn chui là tồn tại trong truyền thuyết. Nói như thế, một khi có người có chui giai linh kỹ, chờ đợi hẳn chính là toàn bộ cao thủ đại lục đuổi giết. Sự hấp dẫn của chui giai, dù có là ân sĩ cường giả cũng sẽ bị dụ hoặc.

Mà phân hóa cấp bậc công pháp cùng linh kỹ là giống nhau.

“Haiz!” Hạ Như Phong gạt hai mảnh lá cây trên mắt ra, từ trên đất đứng lên, lại không nhìn được thở dài. “Rõ ràng là linh sĩ cấp bảy, lại trở thành một cái phế vật không có việc gì làm. Triệu hồi sư, thực sự quan trọng vậy sao?”

Linh sĩ cấp bảy thiên phú thực sự rất bình thường, ở Nghiêm gia bị đối đãi cùng phế vật không khác nhau là mấy, nội tâm nàng cũng không biết phải làm sao.

“Phong Phong, ngươi ở trong này làm gì?”

Đang lúc nàng phân vân, một cái đầu nhỏ xuất hiện, chớp cặp mắt âm u nhìn nàng.

Thiếu niên đáng yêu có khuôn mặt nghiêm túc, do vừa chạy nên mặt vẫn chưa hết đỏ ửng. Tuổi thoát nhìn không lớn nhưng ánh mắt lại mang theo khí thế không hợp lứa tuổi làm Hạ Như Phong mỗi lần nhìn thấy đều cảm giác trong cơ thể cậu có một cái linh hồn quái dị. Nhưng trải qua nhiều lần tìm hiểu, nàng mới dần dần nghĩ ngơi.

“Tiểu tử, ngươi nên kêu ta biểu tỷ.” Hạ Như Phong nheo nheo khuôn mặt cậu, giọng điệu hơi bất mãn.

“Hừ!” Thiếu niên hừ một tiếng, quay gương mặt so với vừa rồi còn hồng hơn sang một bên. “Ngươi so với ta chỉ lớn hơn hai tháng, ta không cần kêu ngươi biểu tỷ.”

“Thiên đệ đệ, lớn hơn hai tháng cũng là lớn, huống chi nhìn bộ dạng nghiêm túc của ngươi không nghĩ ngươi chỉ có mười tuổi.” Hạ Như Phong miết lần da bóng loáng của cậu, không khỏi cảm thán một tiếng. Còn chưa tẩy xương phạt tủy da dê đã tốt như vậy, về sau chẳng phải càng tốt hơn?

Hạ Thiên mặt đỏ rực, dùng sức gạt tay Hạ Như Phong ra, hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái: “Ngươi mới là nghiêm túc, cả nhà ngươi đều là nghiêm túc!”

Nghe được lời nói giận dữ của Hạ Thiên, Hạ Như Phong khoe miệng run rẩy một chút, ngón tay cứng ngắc giữa không trung, sau đó mới từ từ buông xuống.

Gương mặt dưới ánh mặt trời chính ngọ vẫn còn nét trẻ con, giờ phút này nàng im lặng thần nhiên, lộ ra loại hơi thở cách biệt thế giới bên ngoài.

Hạ Thiên nhìn nàng có chút ngây người, mặc dù dung nhan thiếu nữ mười lăm tuổi còn mang chút trẻ con nhưng có thể tưởng tượng sau khi nàng lớn lên nhất định khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyết nguyệt.

“Phong Phong, người của Vân gia đến, gia gia muốn ngươi ở đây đừng rời khỏi. Để mẹ nữ Vân gia gặp ngươi không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Hạ Thiên nhớ tới nhiệm vụ thì cau mày nói, hiển nhiên có chút lo lắng cho Hạ Như Phong.

“Vân gia? Người một tuần trước đem ta đã thương sao?” Hạ Như Phong từ mặt đất đứng lên, vỗ vỗ quần trắng dính tro bụi, khoe môi cong cong dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Trốn tránh cũng không được gì, thương tổn đến ta nhất định phải trả giá đại giới. Ta, Hạ Như Phong không phải hạng người thiện lương gì. Hạ Thiên, chúng ta đi.”

Giọng nói kiên cường khiến Hạ Thiên có chút hoảng hốt, cảm thấy Hạ Như Phong bị thương, yếu đuối đã thay đổi, từng câu từng chữ trước giờ chưa từng kiên định như thế.

Mất thấy bóng dáng Hạ Như Phong ngày càng nhỏ, tựa hồ đã sắp biến mất, Hạ Thiên liền vội vàng thu hồi suy nghĩ mà đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Nhất nguyệt chi ước

Phòng tiếp khách không khí nghiêm túc dị thường, ngồi ở ghế chủ vị trên cao là một lão giả tóc hoa râm. Bộ râu trắng che kín đôi tay thô dày đầy vết chai, chứng tỏ ông cũng là một linh sư thường xuyên chiến đấu. Người đó cũng chính là ngoại công Hạ Như Phong, Hạ gia gia chủ Hạ Lâm Lạc.

“Hạ gia chủ, lời ta vừa nói ngươi nghĩ thế nào?” Nam tử trung niên trên ghế khách quý uống một ngụm trà, giọng điệu không chút để ý nói: “Xem ra mấy năm nay Hạ gia thật sự xuống dốc, liền một ly trà ngon cũng không có.”

Nguyên bản Hạ gia cùng Vân gia đều là đại gia tộc, nhưng mười hai năm trước Hạ gia lão gia chủ ở núi lửa gặp nạn, Hạ gia nhất thời không thể gượng dậy. Hạ Lâm Lạc lúc đó tu vi cũng là trì trệ không tiến nên không có biện pháp khôi phục gia tộc, để hai đại gia tộc kia đẩy khỏi vị trí ban đầu.

“Muốn thôn tính Hạ gia chúng ta...” Trên mặt Hạ Lâm Lạc phủ kín một tầng lạnh lùng, thanh âm cũng biến lạnh lẽo, “Mơ tưởng!”

“Hừ!” Bị cự tuyệt, sắc mặt nam tử vô cùng khó coi, ánh mắt bất mãn nhìn Hạ Lâm Lạc, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn. “Hạ gia chủ, vẫn là không nên cự tuyệt sớm vậy. Dem Hạ gia nhập vào Vân gia có rất nhiều chỗ tốt, còn không...”

Nam tử nheo lại đôi mắt, một cổ hơi thở nguy hiểm lặng yên lưu chuyển trong phòng.

“Câu này nếu là người kia nói còn có chút khí thế, về phần Vân Lâm ngươi không thể uy hiếp được ta.” Hạ Lâm Lạc đối với lời đe dọa kia không chút để ý. Quả thực nếu người đến là Vân Thiên còn có chút tác dụng, dù sao cũng là người đã tiến vào lĩnh cảnh. Ông dù mười hai năm tu vi không có tiến bộ, so với Vân Lâm đồng lứa vẫn dành thắng lợi. Hơn nữa nơi này là Hạ gia, hẳn còn có thể tốt sao?

“Lão nhân, ngươi rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, để bản tiểu thư tới giáo huấn ngươi!”

Nghe ra ý khinh thường, hồng y thiếu nữ bên cạnh Vân Lâm đứng dậy, trường tiên màu hồng như con rắn hướng về phía Hạ Lâm Lạc.

“Hừ!” Hạ Lâm Lạc khẽ hừ một tiếng, tay áo vừa phát liền có một đạo hồng quang bay ra. Hồng y thiếu nữ không kịp thu roi, chỉ có thể kinh hoàng trừng lớn mắt.

Ngay khi hồng quang tới trước mặt, một bàn tay kéo thiếu nữ tránh khỏi công kích.

Vân Lâm vẫn còn giữ cánh tay thiếu nữ, trên mặt mang theo tức giận: “Hạ gia chủ, ngươi là muốn cùng Vân gia khai chiến sao!”

“Hạ gia chúng ta thà chết cũng không khuất phục.” Hạ Lâm Lạc siết chặt nắm đấm, biểu tình chột sinh ra chút hận ý. Ma nữ Vân gia thương tổn ngoại tôn nữ của ông, món nợ ấy ông còn chưa có tính, bọn hắn thế nhưng còn dám tới Hạ gia...

Cho dù chết, ông cũng phải kéo theo vài người Vân gia chôn cùng, muốn thôn tính Hạ gia cũng không dễ dàng như vậy, nhất là khi hai gia tộc lúc nào cũng như nước với lửa.

“Hảo, đủ hung ác.” Vân Lâm không giận mà cười, chỉ là trong mắt xẹt qua tia tàn nhẫn. “Ta cho Hạ gia các ngươi một cơ hội. Một tháng sau, Hạ gia và Vân gia cho các thành viên trực hệ trẻ tuổi ra chiến đấu. Nếu Hạ gia thắng liền coi như ta chưa nói gì, nếu thua phải quy thuận Vân gia. Thế nào, dám nhận?”

Vân Lâm nói đến cuối ần ần coi thường. Hạ gia sớm không bằng trước, trong những người trẻ tuổi chỉ có Hạ gia đại thiếu gia Hạ Vân Ly thiên phú không tệ, ba năm trước khi rời khỏi gia tộc là ngũ cấp linh sư cao nhất. Nhưng là hắn cùng phụ thân hắn xuất môn một lần chính là ba năm, ngay Hạ Lâm Lạc cũng không biết chuẩn xác tin tức bọn hắn, trong một tháng như thế nào chạy về?

“Như thế nào, không chấp nhận? Đường đường Hạ gia gia chủ, cư nhiên là một kẻ nhu nhược.” Vân Lâm hèn mọn gọi lên khóe môi, mặc kệ thế nào Hạ gia lúc này là tình thế bất buộc phải tiếp nhận khiêu chiến. Chỉ cần có thể thu phục Hạ gia, phương thức thế nào không quan trọng.

Hạ Lâm Lạc mặt xanh mét, hai tay nắm càng chặt. thời điểm ông từ ghế đứng lên, một đạo thanh âm thân nhiên truyền tới.

“Vân gia thật đúng là uy phong a!”

Này thanh âm lãnh mạc, so với khúc nhạc xinh đẹp nhất thế gian còn muốn hay hơn. Một thiếu nữ từ ngoài cửa đi vào, dung nhan trẻ con lại có vẻ tuyệt thế chi tử, đồng thời lại lãnh khốc kiêu ngạo.

“Lời khiêu chiến này, ta nhận.”

Ngừng lại một chút, thanh âm phiêu dang trong phòng lại mang theo kiên định lựa chọn, chậm rãi đánh vào tâm mọi người.

“Phong Nhi.” Lúc nhìn đến thiếu nữ, thần sắc Hạ Lâm Lạc thoáng mềm mại, sau khi nghe được lời của nàng liền biến đổi. “Phong Nhi đừng hồ nháo, chuyện nơi này không liên quan đến ngươi. Mau đi xuống!”

Hạ Như Phong không nói gì, đối Hạ Lâm Lạc hơi cười cười. Luận thực lực, nàng có thể không bằng một ai trong Vân gia, nhưng luận âm mưu quỷ kế, chưa ai sánh được nàng. Huống chi nàng từng là dưỡng nữ của Hoa Hạ cổ võ thế gia, tinh thông Hoa Hạ cổ võ, phối hợp sử dụng linh lực, đối phó loại người như Vân gia ma nữ hoàn toàn đủ sức.

”Chẳng qua, Hạ gia thua phải quy thuận Vân gia, Vân gia thua lại không mất gì, thật không công bằng!”

”Nếu Vân gia thua, ta sẽ không tìm Hạ gia gây phiền toái nữa.” Vân Lâm trong mắt lộ tia hèn mọn. Hạ Vân Ly không ở Hạ gia, Hạ gia căn bản không có khả năng thắng Vân gia.

Hạ Như Phong lắc lắc đầu, ngón trỏ giơ lên cũng khề đùng đưa theo, khoe miệng tươi cười bất giác mang theo khinh bỉ: “Bản thân là gia chủ, chẳng lẽ điếm đạo lý ấy người còn không rõ ràng? Ta muốn không phải thứ đó, vật chất thực tế có hiểu không? Nghe nói Vân gia có một ngọn Hỏa Diễm Thảo tam giai, bán đi chắc được không ít giá?”

Hỏa Diễm Thảo ở trong núi lửa mới có thể sinh trưởng, bên cạnh lại có một Hỏa Diễm Thú thủ hộ. Cỏ này nếu đem đến phòng đấu giá có thể kêu giá tốt, chẳng trách Hạ Như Phong đánh chủ ý như vậy.”

”Hảo, nếu Vân gia thua, Hỏa Diễm Thảo là của Hạ gia các người.” Vân Lâm cắn răng một cái đáp ứng, dù sao bằng năng lực của Hạ Như Phong không có khả năng tại sân chiến đấu dành thắng lợi. Hỏa Vân thành lúc đó chính là của Vân gia.

”Chậm đã, ta...” Hạ Lâm Lạc vừa định mở miệng ngăn cản, Hạ Như Phong tầm mắt đã quay sang.

”Ngoại công, cháu gái người không phải nhu nhược.”

Thiên không nóng bỏng, ánh mặt trời chiếu lên dung nhan thiếu nữ còn chút trẻ con. Thanh âm của nàng như trước thản nhiên, lại thêm kiên định khiến Hạ Lâm Lạc lập tức im lặng. Nhìn dung nhan động lòng người sáng rọi, hốc mắt ông chứa đầy hơi nước.

Đúng rồi, nhận khiêu chiến là vì muốn chứng minh cháu gái ông không hề nhu nhược.

”Xem ra vật đó đưa người là thích hợp nhất. Phong Nhi, đi cùng ta một chút.”

Nếu ngoại tôn nữ là vì ông mà nguyện ý đi nhận khiêu chiến, ông vận dụng chút quyền lợi của gia chủ đem vật đó cho nàng thì thế nào? Huống chi, ông tin tưởng Phong Nhi có thể hoàn thành điều kiện tổ tông lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Mị ảnh thiên tung

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Tàng thư các dù trang hoàng không tề lại lộ ra hơi thở trang trọng cùng nghiêm túc.

Hạ Như Phong không ngờ Hạ Lâm Lạc lại mang mình tới nơi này. Tàng thư các trừ bỏ gia chủ các thế hệ, những người khác không có tư cách tới đây cho nên nàng mất chút thời gian gây người mới khôi phục được. Nàng biết Hạ Lâm Lạc đưa nàng tới nơi này là có nguyên do.

Chỉ là ngay lúc đó có một cỗ hơi thở cường đại tập trung về phía nàng, khiến nàng không có cách nào nhúc nhích, trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi, chỉ có thể dùng tia ý chí còn sót lại để chống đỡ. Tới khi nàng sắp kiên trì không được, cỗ hơi thở kia liền biến mất.

”Không tệ, không tệ.” Theo hai tiếng tán thưởng, một lão giả như âm hồn xuất hiện trước mặt Hạ Như Phong, tay vuốt ve bộ râu trắng, trong mắt mang theo thưởng thức. “Rất ít linh sư có thể ở dưới uy áp của ta đứng thẳng. Nha đầu, lực ý chí của người không tệ.”

Hạ Lâm Lạc tựa hồ lần đầu tiên thấy lão giả khích lệ người khác, hơi sững sờ rồi ôm quyền cung kính: “Hạ lão, nàng là ngoại tôn nữ của ta, lần này đến là vì vật đó.”

”Ngà?” Lão giả hạ mi, trong mắt hiện lên tia sáng kinh ngạc, thâm trầm đánh giá Hạ Như Phong. Thời điểm Hạ Như Phong bị nhìn tới cả người khó chịu, Hạ lão thu hồi tầm mắt chuyển sang Hạ Lâm Lạc, nói: “Người là gia chủ, ta sẽ không xen vào quyết định của người, nếu sẽ không hối hận liền đi lấy vật đó đi.”

Hạ Lâm Lạc như trước cúi đầu, giọng điệu vẫn cung kính nhưng mang theo kiên quyết lựa chọn: “Vâng, quyết không hối hận.”

Nghe vậy, Hạ lão biết có nói thêm cũng vô dụng bèn nhìn về phía Hạ Như Phong, thanh âm thản nhiên bay thẳng vào tai nàng: “Nha đầu, nói cho ta, người có thể dẫn dắt Hạ gia ngày một cường đại hơn sao?”

Hạ Như Phong đối với cung kính của Hạ Lâm Lạc thập phần nghi hoặc, lại nghe bên tai truyền đến thanh âm liền hồi thần, thản nhiên nói: “Có thể hiện tại ta không có khả năng, nhưng là linh sư về sau có thể tăng tuổi thọ. Mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm, chỉ cần ta trở thành cường giả liền có thể khiến Hạ gia trở nên phồn vinh hưng thịnh, làm cho đại lục này càng nhiều người biết sự tồn tại của Hạ gia. Ta không cam đoan rất nhanh sẽ thực hiện được, nhưng là chắc chắn tương lai có thể.”

”Tốt cho một nha đầu có chí khí. Đi theo ta.” Hạ lão vừa lòng gật đầu, xoay người hướng phía trong tàng thư các mà đi.

Đi đến giá sách trong cùng, Hạ lão cầm lên mấy quyển sách, để lộ một cái hồng sắc chương ấn, đưa tay bóp nát. “Loảng xoảng” một tiếng, vách tường liền xuất hiện ám cách, lộ ra cái hòm phủ một tầng tro bụi.

Hạ lão lấy ra cái hòm, nhẹ phui hai lần rồi mới mở nắp, đem bên trong một quyển trục đưa đến trước mặt Hạ Như Phong: “Đây là công pháp nhiều năm trước truyền lại của Hạ gia, hy vọng ngươi hảo hảo sử dụng.”

Trang bìa quyển trục ó vàng, truyền đến một cỗ mùi nấm mốc, hiển nhiên là có chút niên đại.

Nhận lấy quyển trục, Hạ Như Phong chỉ nhìn thoáng qua liền không thể thu hồi ánh mắt: “Kim giai cấp thấp phụ trợ linh kỹ, mị ảnh thiên tung? Cự nhiên là kim giai cấp thấp linh kỹ phụ trợ tu luyện tốc độ?”

Trên đại lục, linh kỹ cao cấp rất thưa thớt, phụ trợ linh kỹ càng hiếm hoi, nhất là liên quan tới tốc độ. Phải biết rằng thời điểm hai người cùng cấp chiến đấu, chỉ cần một người có tốc độ nhanh hơn liền rõ kết quả. Hơn nữa dựa vào ưu thế tốc độ đánh bại người có cấp bậc cao hơn cũng không phải không có khả năng.

Hạ Như Phong không hề đoán được Hạ gia thế nhưng có kim giai linh kỹ phụ trợ tốc độ, nàng sao có thể không khiếp sợ? Xem ra đầm nước ở đại lục này không chỗ nào là nông.

”Hạ lão, đa tạ người.” Thu hồi quyển trục, Hạ Như Phong trong mắt tràn ngập vui mừng. Có được kim giai linh kỹ, khả năng chiến thắng của nàng lại tăng thêm một phần.

Hạ lão vuốt ve chòm râu, gật gật đầu, giọng điệu thần nhiên nói: “Tốt lắm, ngươi đi tu tập đi. Chỗ của ta không còn gì để cho ngươi nữa.”

Thấy Hạ lão hạ lệnh trục khách, Hạ Lâm Lạc cùng Hạ Như Phong cũng không ở

lâu, nói cáo từ rồi ly khai. Trên đường trở về, Hạ Như Phong đối với sự việc hôm nay tràn ngập nghi hoặc. Như đoán được vấn đề trong lòng nàng, Hạ Lâm Lạc dừng lại bước chân, khước miệng cười khổ, đắm chìm trong lịch sử gia tộc.

”Kỳ thật, Hạ gia chúng ta nghìn năm trước ở Lâm Phong quốc vô cùng nổi tiếng. Bởi vì trong lúc theo cường giả vào lăng mộ vô tình có được mị ảnh thiên tung, liền bị các thế lực khác đuổi giết. Lão tổ là người duy nhất đào thoát được, mang theo mị ảnh thiên tung rời đi, sau đó đến Hóa Vân thành dựng lại gia tộc. Lão tổ trước khi qua đời đã ra lệnh, người tu tập mị ảnh thiên tung phải trọng trấn Hạ gia. Người ngày sau ở bên ngoài sử dụng mị ảnh thiên tung liền trăm ngàn cẩn thận, môn phái thế lực cường đại khi đó đến giờ vẫn còn tồn tại.”

”Môn phái ấy gọi là gì?”

”Lư Vân tông...” Thời điểm nói đến ba chữ này, Hạ Lâm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi. Tuy rằng sự tình trôi qua đã nghìn năm, cũng không phải ở thời của mình phát sinh, ông dù sao cũng là người Hạ gia. Tông phái từng giết hại Hạ gia, ông làm sao có hảo cảm?

”Lư Vân tông sao? Ta đã nhớ.” Hạ Như Phong thở dài, so sánh với Hạ Lâm Lạc đang phẫn hận, nàng bình thản hơn rất nhiều. Táng thân trong tay Lư Vân tông là người Hạ gia nghìn năm trước, không phải trước mặt nàng phát sinh nên cũng không có cảm giác gì.

”Tu tập mị ảnh thiên tung cũng không có dễ dàng như vậy, bên trong còn có khảo nghiệm lão tổ hạ xuống. Ly Nhi là người có thiên phú nhất Hạ gia nghìn năm qua, đáng tiếc cũng không có cách gì thông qua. Hiện giờ thứ này giao cho ngươi, chỉ cần nhớ thử một chút, nếu không thể cũng đừng miễn cưỡng.”

”Hảo, ta rõ ràng. Ngoại công, thời gian không còn sớm, ta trước đi nghiên cứu linh kỹ.”

Xem trời đã chuyển hoàng hôn, Hạ Như Phong cùng Hạ Lâm Lạc cáo biệt, nhưng nàng cũng không có trở lại phòng mà đi tìm nơi im lặng bí mật, bắt đầu thi triển triệu hồi thuật.

Nhiều năm như vậy cơ thể này không thể gọi ra triệu hồi thư, chỉ là là nàng vẫn muốn thử một chút. Nếu có được triệu hồi thú, khả năng thắng của nàng là 80%.

Ngón tay thon dài ở trong không khí vẽ ra đồ án hình ngôi sao, từ đầu ngón tay hiện ra kim sắc cùng tinh đồ án chặt chẽ đan xen. Nàng ở chính giữa đồ án điểm nhẹ một chút, bỗng nhiên bạch quang đại thịnh, một quyển sách xuất hiện tại đầu ngón tay, quang thư không ngừng ánh vào mi mắt. Hạ Như Phong sửng sốt:

”Đây là triệu hồi thư sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nghịch thiên công pháp

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Cường thịnh bạch quang lan tràn, dường như đến từ triệu hồi thư. Mơ mơ hồ hồ, trước mặt Hạ Như Phong xuất hiện một bóng dáng màu trắng phiêu nhiên, mang theo hơi thở thần thánh hướng phía nàng chậm đi tới. Nhưng là người nọ im lặng, ngay bóng dáng đều là ẩn hiện, thật giống như ảo ảnh xuyên qua gió mạnh, nhẹ nhàng tiêu sái đến trước mặt nàng.

Đầu ngón tay bỗng nhiên truyền đến đau đớn, cảm giác lạnh lẽo do chất lỏng lưu lại. Thân ảnh màu trắng cầm tay nàng, dung nhan bị bạch quang che lấp liền gần trong gang tấc, một cỗ khí lạnh vây quanh chỗ bị thương.

“Lấy máu để dẫn, lấy hồn cam kết, cuối cùng cũng chờ được ngươi.”

Thanh âm lãnh mạc lại không mất tao nhã, nghe đến có vẻ rất êm tai. Cho dù là Hạ Như Phong cũng thất thần trong giây lát, phải gất gao néo lòng bàn tay, mạnh mẽ thu hồi suy nghĩ: “Ngươi là ai? Vì sao ở đây giả thần giả quỷ?”

Thanh âm của nàng giống như một trận gió thổi qua, trong nháy mắt bạch quang đang tràn ngập bị thổi tan. Trong chốc lát, Hạ Như Phong trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc.

Gió lạnh suru suru, thiếu nữ hồng bào như máu, cuồng phong cuộn cuộn thổi tung tóc đen vấn vít nổi bật trên nền tuyết đọng. Khuôn mặt thiếu nữ còn chút non nớt trong tuyết lạnh hơi hơi phiếm hồng, trừ bỏ lúc đầu sinh ra kinh ngạc cùng nghi hoặc, sau đó đều là bình tĩnh, thần nhiên nhìn nam tử trước mặt.

Nam tử mặc áo bào trắng, một đầu tóc bạc không biết duyên cớ hình thành, không chỉ không tương phản, còn có tràn ngập tự nhiên hài hòa.

Tao nhã, cao quý, lãnh mạc, ba từ này cơ hồ đều để hình dung nam tử trước mặt, lại tựa hồ cũng không đúng.

Nam tử đứng thẳng tắp, bàn tay đặt sau lưng, mặc cho gió lạnh xẹt qua khuôn mặt, mắt xanh bình thản, lãnh mạc đảo qua dung nhan thiếu nữ non nớt. Môi mông khê mở, phát ra thanh âm cũng là lãnh mạc cùng tao nhã kết hợp.

“Ngươi rất bình tĩnh.”

“Có ý tứ gì?” Hạ Như Phong mi tâm hơi nhíu, lòng bàn tay đã lặng lẽ tụ hội linh lực, tính cho nam tử một kích mắt mạng. Nam tử rõ ràng xem đến động tác của nàng nhưng vẻ mặt không có gì biến hóa, tuy nhiên trong mắt một phần coi rẻ vẫn bị Hạ Như Phong bắt được.

“Thời điểm ta xuất hiện, biểu tình ngươi cùng vừa rồi giống nhau, lúc đầu là kinh ngạc, sau đó biến thành nghi hoặc, cuối cùng trở về bình tĩnh.” gương mặt nam tử không chút thay đổi, cuối cùng giờ lên nhợt nhạt tươi cười, chỉ là trong đó tràn ngập khinh thường. “Còn có, ta khuyên ngươi không cần hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại đối phó ngươi, ta chỉ cần một đầu ngón tay là đủ.”

Nam tử vươn ngón tay thon dài, ở trong không khí điểm nhẹ, không khí bập bênh bắt đầu gọn sóng. Đột nhiên, Hạ Như Phong cảm giác được không khí chung quanh đông cứng, linh lực trong cơ thể cũng không cách nào vận chuyển. Ánh mắt nàng rốt cục hiện ra kinh hoàng.

“Ta còn cho rằng, lấy tính cách của ngươi hẳn là sẽ không sợ hãi.” Nam tử cười lạnh một tiếng, thu hồi ngón tay, không khí liền khôi phục nguyên trạng.

Nhận thấy được linh lực lại do chính mình điều khiển, Hạ Như Phong nhẹ nhàng thở ra, trấn áp nội tâm đang cuộn sóng. “Có thể sống luôn là chuyện tốt, hơn nữa ta không nghĩ chết không minh bạch.”

“Bất quá,“ ngừng lại một chút, Hạ Như Phong ngẩng đầu, ánh mắt chợt trở nên tàn nhẫn, “Ngươi rốt cục là ai, vì sao khi ta vừa triệu ra triệu hồi thư liền xuất hiện? Ngươi là người Vân gia sao?”

Nam tử nhìn ánh mắt hung ác của Hạ Như Phong, thần nhiên gọi lên khước mô: “Vân gia nhỏ bé sao xứng cho ta cống hiến. Ta do mất đi cơ thể, cần viên cổ triệu hồi thư che chở. Mà nơi này là thế giới của triệu hồi thư.”

Viên cổ triệu hồi thư? Nàng vừa triệu hồi ra triệu hồi thư? Trong triệu hồi thư có triệu hồi thú tồn tại? Sao có thể? Triệu hồi thú đều là nhân loại triệu hồi ra sau, mò ra khế ước, không có khả năng triệu hồi thư lại tặng kèm triệu hồi thú.

Tinh thần lực trong cơ thể tiến hành điều tra, nàng thật sự nhìn thấy sâu trong linh hồn có một cái dấu. Nói như thế lời người kia không có sai, bọn họ trong nháy mắt vừa rồi thật sự tiến hành nghi thức khế ước.

“Thời đại này khế ước đã thoái hóa, hiện tại sử dụng đều là tinh thần khế ước. Một khi triệu hồi thú có tinh thần lực mạnh hơn chủ nhân, hoặc là ấn ký trong cơ thể triệu hồi thú bị mài mòn, triệu hồi thú sẽ làm phản. Chính yếu là, chủ nhân tinh thần khế ước từ vong, triệu hồi thú liền khôi phục tự do. Mà ta cùng ngươi là viên cổ huyết khế, lấy máu để dẫn, lấy hồn cam kết, nếu ngươi chết, ta không thể cùng người khác khế ước, phải đòi đòi kiếp kiếp chờ ngươi luân hồi, trừ phi ngươi hồn phi phách tán.”

“Đội đã.” Nghe hắn nói, Hạ Như Phong trong đầu không khỏi sinh ra một cái tư tưởng. “Ngươi sẽ không muốn nói, ta là chủ nhân trước kia của ngươi luân hồi chuyển thế đi?”

Nam tử sùng sốt, dung nhan lãnh mạc sinh ra một mảnh bi thương đau đớn. Hắn cười khổ một tiếng, lắc đầu, nói: “Không, ngươi không phải. Chủ nhân đã chết, thực sự đã hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất ở đại lục này.”

”Ngươi...” Hạ Như Phong run người, nắm chặt tay, lần đầu tiên không biết thế nào mở miệng.

”Ngươi là kí chủ triệu hồi thư lựa chọn, ngày sau liền tiếp xúc viễn cổ thời đại, không phải bây giờ.” Nam tử nhìn phía trước mênh mông tuyết trắng, đau xót trong mắt dần nhạt đi, khôi phục bình thân lãnh mạc như lúc đầu. “Còn viễn cổ triệu hồi thư không phải thứ đơn giản như ngươi nghĩ. Vật có thể giao cho ngươi nơi này có rất nhiều.”

”Nhưng vì sao lại là ta?”

Nhìn hai tròng mắt hoài nghi của nàng, nam tử thần nhiên lắc đầu: “Ta cũng không biết, đó là triệu hồi thư chính mình lựa chọn.”

Nam tử nói đến điểm này ánh mắt cũng là mịt mờ. Lập tức nhận ra Hạ Như Phong không tin tưởng, hắn ho khan hai tiếng, dời đi đề tài: “Có một số việc, nếu ngươi không cường đại thì không thể biết. Ngươi chỉ cần biết rằng ta sẽ không phản bội ngươi, vậy là đủ rồi. Còn có, tên ta là Bạch Thụy, vì không có thực thể nên không có cách đi ra giúp ngươi cái gì, bất quá ta có một quyền công pháp, đối với ngươi rất hữu dụng.”

”Công pháp?” Hạ Như Phong nhướn mi, quên đi nghi hoặc vừa rồi, đồng tử âm u xẹt qua chút vui sướng, Hiện tại nàng thiếu, đúng là công pháp. “Thấp hơn kim giai, ta không cần.”

”Kim giai công pháp, rất mạnh sao?” Bạch Thụy khinh thường nhìn Hạ Như Phong, ánh mắt như nhìn một kẻ ngu ngốc. “Công pháp của ta không có giai, nhưng tuyệt đối không thấp hơn chui giai, thậm chí siêu việt hơn chui giai, có thể nói là nghịch thiên, tên Nghịch Thiên quyết. Nhưng trước khi học, ngươi phải trọng tổ kinh mạch. Ngươi xác thực muốn học?”

Trọng tổ kinh mạch, nói cách khác là muốn phế trừ toàn bộ linh lực của nàng, sau đó tu luyện lại từ đầu? Cách ngày ước chiến chỉ có một tháng, như thế nào có thể tu luyện kịp?

”Cơ hội chỉ có một lần, hơn nữa ngươi tu tập công pháp này, ta đảm bảo ngươi một tháng sau tại sân chiến đấu thắng lợi.”

Ngay tại thời khắc nàng do dự, thanh âm lãnh mạc của Bạch Thụy vang lên bên tai nàng, Hạ Như Phong hít sâu vào một hơi, khoe miệng giương lên: “Chỉ là trọng tổ kinh mạch mà thôi, công pháp này, ta học.”

”Hảo, về sau ngươi tuyệt đối sẽ vì lựa chọn này mà cảm thấy may mắn.” Bạch Thụy vừa lòng gật đầu, bất quá dù Hạ Như Phong không đồng ý, hắn cũng sẽ bức bách nàng học tập, bởi công pháp này dù là nàng hay hắn, đều là trọng yếu, không thể không học.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thật có lỗi, ta còn sống!

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Lạnh, thật lạnh, hiện tại Hạ Như Phong chỉ có cảm giác như vậy.

Chung quanh chất lỏng lạnh như băng cửa qua da thịt, cái lạnh thông qua thân thể truyền đến sâu trong linh hồn, khiến nàng nhịn không được run run cắn tới môi chảy máu. Hạ Như Phong hít sâu một hơi, ngăn chặn cảm giác muốn lập tức đứng lên thoát đi nơi này.

“Hàn băng trì này có thể giúp ngươi giảm bớt cảm giác đau đớn, nhưng cũng chỉ là rất nhỏ. Nhớ kỹ, mặc kệ có bao nhiêu thống khổ, ngươi đều phải nhẫn nại chịu đựng, hết thủy, đều là vì thực lực, nếu thất bại, ngươi liền chỉ có thể trở thành một cái phế vật, vĩnh viễn không xoay được người.”

Thanh âm nghiêm túc chọt vang lên phía sau, Hạ Như Phong vô lực há miệng, lại không thể phát ra âm thanh nào.

Bên cạnh hàn khí từ từ bay lên, che dấu thân thể còn không có phát dục hoàn toàn của nàng. Cũng không biết Bạch Thụy có hay không thấy, nàng lắc lắc đầu, thần nhiên thờ dài. Như Bạch Thụy mới nói, hết thủy đều là vì thực lực, tại thế giới dùng năm đêm nói chuyện, chỉ có cường giả mới có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn.

Bàn tay nóng rực nhẹ nhàng đặt tại lưng nàng, Hạ Như Phong run lên một chút, nhắm lại đôi mắt. Ở giờ khắc này, một cỗ hỏa thiêu tại nơi tay cùng lưng tiếp xúc tiến nhập vào trong gân mạch của nàng.

Con đau thấu xương đánh úp lại, cho dù là trong nước lạnh, thân thể Hạ Như Phong vẫn không ngừng run run, mà theo của nàng run run, một tia gọn sóng từ quanh thân khuếch tán ra ngoài.

Giờ phút này, trong thân thể gãy lạt như vạn hỏa đốt cháy, gãy lạt lại như trong hầm băng. Song song tư vị này cho dù là linh vương cũng không chịu nổi,

huống chi Hạ Như Phong mới tới thất cấp linh sĩ? Nhưng là, nàng biết chính mình không thể buông tha, một khi buông tha, như vậy nàng liền chỉ có thể trở thành kẻ bị sắp xếp, mà đó không phải nàng điều nàng muốn.

Gắt gao cắn đôi môi tím tái, tâm tình của nàng dần dần bình tĩnh trở lại, thân thể cũng chậm rãi bình ổn.

“Phía dưới khả năng gia tăng một chút đau, ngươi trăm ngàn phải nhẫn xuống.

Ta, muốn bắt đầu.” Bạch Thụy làm động tác hít sâu, bàn tay chưa từng rời khỏi lưng nàng. Nhìn Hạ Như Phong biểu tình cắn răng kiên trì, hần trong mắt tán thưởng chột lóc, sau đó về mặt trở nên nghiêm túc.

Cho dù là hần, cũng không có mười phần nắm chắc có thể thành công, có thể nói đây là mạo hiểm, nếu thất bại, nàng sẽ không có cách nào lại tu luyện linh khí.

“Đi!”

Quát một tiếng, Bạch Thụy trên tay hiện ra ngọn lửa màu trắng âm u tịch mịch, cắn răng một cái, bàn tay trên lưng Hạ Như Phong xoay tròn, dùng sức đẩy. Theo đó, hỏa diễm màu trắng rất nhanh bao vây thân thể Hạ Như Phong.

“Ba.”

Thanh thúy thanh âm gãy vụn không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai hai

người.

“Phốc xích.”

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Hạ Như Phong phun ra, rơi vào hàn băng trong ao, nhưng là cũng không có khuếch tán, ngược lại tụ tập cùng một chỗ.

Lông mi của nàng hơi hơi run rẩy, lúc này sắc mặt tái nhợt, nhẹ hắt đầu, khóe

miệng nổi lên một tia cười khổ.

Thế này mà là một chút? Đau như vừa rồi nàng còn có thể kiên trì, hiện tại đau, nàng cũng là không có cách gì kiên trì thêm được.

“Thời khắc mấu chốt không được phân tâm, nếu không kiểm cù ba năm thiêu một giờ.” Ngay tại thời khắc nàng thật sự kiên trì không được, nghiêm túc thanh âm lại truyền đến.

Thân hình nao nao, Hạ Như Phong liều chết cắn môi. Cũng đã đi đến bước này, chỉ cần kiên trì một chút nữa là có thể thành công, bằng không về sau nàng chỉ có bị người áp bách. Mà muốn không bị người áp bách, liền chỉ có áp bách lại, đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi.

Một tia màu trắng hỏa lực theo kinh mạch bị gãy tiến nhập bên trong, chậm rãi chảy xuôi mà qua, nếu cẩn thận một chút sẽ phát hiện, địa phương hỏa diễm đi qua, kinh mạch đều bị mở rộng gấp đôi, thẳng đến kinh mạch mỗi một chỗ đều bị hỏa diễm cháy qua, mới lại đến những chỗ kinh mạch bị gãy.

Lửa cháy không lâu, tựa như mây giấy, lại như qua cả thế kỉ, Hạ Như Phong trải nghiệm đến thống khổ lớn nhất thế gian.

Mỗi một giây đều như là tại địa ngục, loại đau đớn này căn bản chính là thường người không thể chịu đựng được, nhưng là, nghĩ đến quy tắc của mảnh đại lục này, nghĩ đến bộ dạng Vân gia tâm cao khí ngạo, nghĩ đến mẫu thân liều mạng bảo hộ, nghĩ đến Nghiêm gia từng vứt bỏ mình, nàng càng muốn mỗi người nghe đến tên nàng phải tôn kính cùng khiếp sợ.

Nàng biết, chính mình phải chịu được, bởi vì nàng muốn trở thành cường giả, dặm chân một cái cũng khiến các quốc gia run chuyển.

“Tiếp.”

Bạch Thụy trên trán toát ra mồ hôi lạnh, lực đạo hần không dám thả lỏng chút nào, toàn thân vô số linh lực phát ra, hội tụ thành một cái không gian vây quanh Hạ Như Phong.

Thân thể được linh lực của Bạch Thụy chữa trị, sắc mặt dần dần tốt hơn, chỉ là đau đớn vẫn không có hoàn toàn hết.

“Rốt cục hoàn thành.”

Bạch Thụy thu tay, sát đó Hạ Như Phong thân mình mềm nhũn, hướng phía sau đổ xuống. Theo bản năng, Bạch Thụy thân thủ tiếp được nàng, thanh âm như trước đậm đặc, nhưng so với lúc đầu muốn mềm mại một ít: “Ngươi không sao chứ?”

Hạ Như Phong gật gật đầu, cố gắng từ trong lòng hần ngẩng lên, giọng điệu suy yếu: “Thành công sao?”

“Ân, thành công, chúc mừng ngươi, hiện tại ta có thể đem công pháp truyền cho ngươi, ngươi, có thể chuẩn bị tốt?”

Nghe được Nghịch Thiên quyết rốt cục có thể tu tập, Hạ Như Phong trong mắt hiện lên một chút chờ mong, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thấy vậy, Bạch Thụy vươn thon dài ngón tay chỉ về phía mi tâm Hạ Như Phong, một đạo ánh sáng theo đầu ngón tay bắn ra, đẩy thẳng vào trong óc Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong cảm giác trong đầu xuất hiện nhiều thứ, sau khi đọc xong chính là nàng trước nay chưa từng khiếp sợ bằng, dùng run run thanh âm nói: “Nghịch Thiên quyết tầng thứ nhất, đủ cả năm thuộc tính, học tập công pháp này có thể có được năm loại thuộc tính? Trời ạ, đây quả thật là nghịch thiên công pháp!”

Ngũ hành tương khắc, đây là đạo lý thế nhân đều rõ ràng, trong cơ thể người sao có thể có được thuộc tính tương khắc?

“Tương khắc, đồng dạng cũng là tương sinh, lợi dụng tương sinh nguyên lý là có thể không cần lo lắng. Nói như vậy, nhưng là cũng rất khó khăn, có thể Nghịch Thiên quyết đã muốn kích phát ra thuộc tính trong cơ thể người. Thuộc tính vốn có của người là hỏa, thời điểm tu tập linh kỹ công pháp người liên tập trung tu luyện hỏa thuộc tính, nhưng cũng ít nhất phải lĩnh ngộ một loại linh kỹ công kích, để tránh gặp gỡ cường giả có thuộc tính tương khắc.”

Lời nói của Bạch Thụy làm cho lòng nàng nổi sóng.

Năm loại thuộc tính, đối với nàng mà nói, chính là không có việc thuộc tính tương khắc phát sinh, thậm chí có thể lựa chọn thuộc tính khắc chế đối thủ để chiến đấu, này rốt cuộc là có nhiều nghịch thiên?

“Người hiện tại trước thử hấp thu thiên địa linh khí đi! Có hàn băng tri tương trợ hiệu quả cũng sẽ tốt hơn.” Bạch Thụy khẽ nhíu mày, sức mạnh của Nghịch Thiên quyết hẳn cũng không phải hoàn toàn hiểu biết, cho nên không khỏi có chút chờ mong. Nhưng hẳn biết, có được Nghịch Thiên quyết, năng lực Hạ Như Phong tuyệt đối không thể dùng lẽ thường suy đoán.

Có lẽ, thật sự có thể cho hắn một cái kinh ngạc, không phải sao?

Yên lặng gật đầu, Hạ Như Phong xếp bằng ngồi cạnh hàn băng tri, hít sâu vào một hơi, hai tay đặt ở trên đùi. Linh khí trên bầu trời đều nhanh chóng hướng về Hạ Như Phong thổi quét mà đi, bởi vì linh khí quá nhiều, làm cho phía trên đầu nàng hình thành một con ốc nhỏ.

Dù là Bạch Thụy cũng trợn mắt há hốc mồm, hắn lắc lắc đầu, hơi hơi thở dài:

“Nghịch Thiên quyết, quả thật là nghịch thiên, chỉ là... Nghịch Thiên quyết còn không thể nhanh chóng luyện thành. Cho dù có Nghịch Thiên quyết trong cơ thể, lại có hàn băng tri tương trợ, tốc độ tu luyện của nàng nhanh hơn rất nhiều, nhưng nàng lần đầu tiên hấp thu thiên địa linh khí, xem ra không thể nhanh chóng tỉnh lại.”

Liếc mắt nhìn thiếu nữ nhắm mắt tu luyện trong hàn băng tri, vẻ mặt của hắn nhu hòa hơn một chút: “Nếu, Nghịch Thiên quyết có thể tu luyện thành công, nói không chừng, đại lục này sẽ có ngày nghịch chuyển, ta nhưng là chờ ngày đó đến a! Người, trăm ngàn đừng làm cho ta thất vọng.”

Nơi đây trừ bỏ hai người bọn họ thì không còn ai khác, nếu để cho ai ở bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng như thế nhất định sẽ cho rằng có người đột phá đến linh cảnh rất cao. Nếu làm cho bọn hắn biết đây chỉ là mới bắt đầu tu luyện, hấp thu thiên địa linh khí, sẽ không phải đem bọn họ hù chết sao?

Bất quá loại này cảnh tượng chỉ duy trì năm ngày, năm ngày sau thiên địa linh khí mới dần dần biến mất, lòng mi Hạ Như Phong rung rung một chút, hiển nhiên là sắp tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt, thiên không chói mắt ánh sáng mặt trời đầu hạ, thiếu nữ nâng lên bàn tay, khoe miệng nổi lên thân nhiên tươi cười: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thuộc tính sao? Ta đều cảm thụ được.”

“Người tỉnh?”

Bên cạnh truyền đến thanh âm nam tử lãnh mạc tao nhã kéo lại suy tư của nàng. Khẽ nhắc mi nhỏ, nàng nhìn nam tử vẫn đứng một bên: “Àn, bất quá ta tu luyện đã bao lâu?”

“Năm ngày.”

“Năm ngày? Như thế nào lâu như vậy? Không được, ta nên ly khai.” Nàng vừa định muốn đứng lên, lại nhớ tới chính mình còn không có mặc quần áo, chỉ phải lại đứng trong hàn băng tri. “Người có thể rời khỏi một chút không?”

Hỏa Vân thành mặt trời nóng bức, chiếu rọi khắp đại viện một mảnh đỏ bừng, thiếu nữ hồng y như máu, khuôn mặt còn tính trẻ con mang theo nhọt nhọt độ cong, chỉ là, thời điểm sắp tới gần đại sảnh liền nghe được xôn xao rất lớn, khiến cho tươi cười của nàng nhanh chóng biến mất, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

“Gia chủ, người như thế nào mặc cho nha đầu đó hồ nháo? Khiêu chiến với Vân gia, không phải là đi chịu chết sao?” Thanh âm có chút già nua, mang theo mấy phần âm trầm.

“Tam trưởng lão, ta tin tưởng Phong Nhi.”

“Nhưng là nàng đã mất tích năm ngày.” Tam trưởng lão khinh thường giọng lên khoe môi, “Một cái thất cấp linh sĩ cũng dám đáp ứng Vân gia khiêu chiến, còn không nhìn xem chính mình mấy cân mấy lượng. Lần trước không chết trên tay Vân gia ma nữ, nói không chừng lần này lại bị Vân gia ma nữ hại chết không chừng.”

“Ngươi...” Nghe vậy, Hạ Lâm Lạc trong mắt sát ý tuôn trào. Thời điểm ông từ chỗ ngồi đứng lên, thanh âm thân nhiên phảng phất theo gió truyền vào.

“Thật có lỗi, ta còn sống, cho nên, khiến ngươi thất vọng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ta sẽ thắng

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Thiếu nữ xinh đẹp dưới cái nhìn chăm chú của những người trong phòng nhẹ bước tiêu sái tiến vào, đồng tử âm u thoảng xẹt qua ba lão giả bên cạnh Hạ Lâm Lạc, tầm mắt liền trở về trên người Hạ Lâm Lạc. Nàng dừng trước mặt Hạ Lâm Lạc, giọng điệu trở nên nhu hòa: “Ngoại công, ta đã trở lại.”

Hạ Lâm Lạc nhìn thấy Hạ Như Phong xuất hiện, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa muốn nói gì, lại nhớ đến năm ngày vừa rồi, vì thế gương mặt lập tức trở nên nghiêm túc. “Phong Nhi, mấy ngày này ngươi đi đâu, không nói một tiếng liền biến mất? Nếu xảy việc gì, ta như thế nào nói chuyện với mẫu thân ngươi?”

“Ngoại công, là do ta đi tìm địa phương yên tĩnh tu luyện linh kỹ mà thôi.” Nói xong, đôi mắt của nàng phóng đến trên người tam trưởng lão, đồng tử chột co rút nhanh, nụ cười lạnh trên khoe môi nở rộ. “Bất quá, giống như tam trưởng lão không hy vọng ta trở về nhà!”

Ngữ khí bình tĩnh lại lộ ra phần nộ, nếu không phải thực lực tam trưởng lão hơn nàng rất nhiều, nói không chừng nàng đã động thủ.

Hạ Như Phong biết tam trưởng lão đối với việc mình đến nơi này vẫn bất mãn, hẳn luôn cho rằng nàng là người Nghiêm gia, tuy rằng chính mình sớm thay đổi họ Hạ, nhưng là hẳn vẫn không chào đón nàng. Nếu không phải vì ngoại công là gia chủ, hẳn khẳng định sẽ đem nàng đuổi ra cửa chính. Lúc trước nàng trọng thương, thời điểm ngoại công tính đem tam phẩm đan dược cho nàng là hẳn toàn lực phản đối, cho nên, Hạ Như Phong đối hẳn một tia hảo cảm đều không có.

Nhưng mà trong gia tộc, ba trưởng lão địa vị không kém gì gia chủ, bởi vậy dù không có hảo cảm cũng không thể làm gì.

“Phong nha đầu, ngươi... Ngươi thực lực như thế nào hạ xuống?” Lấy tu vi đại trưởng lão, liếc mắt một cái liền nhìn ra tu vi Hạ Như Phong giờ phút này, hẳn thì trào nói, “Sao có khả năng đó được, tu vi của ngươi như thế nào không tăng mà lại giảm xuống ngũ cấp linh sĩ?”

“Àm!”

Lời nói của đại trưởng lão giống như tiếng sấm đánh vào đầu mọi người. Những người có mặt đều là trợn mắt há hốc mồm, tới khi nhìn rõ tu vi Hạ Như Phong mới tin tưởng đại trưởng lão nói không phải giả.

“Sao lại thế này?” Hạ Lâm Lạc vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên, dung nhan già nua hiện lên tàn nhẫn chưa từng thấy. “Phong Nhi, là Vân gia người giờ trở quỷ sao? Vân gia chết tiết, cư nhiên nhiều lần bắt nạt người Hạ gia. Lão tử không ra oai, hẳn cho là dễ dàng ăn hiếp chúng ta sao?”

Hơi hơi nhú nhú mày, Nhị trưởng lão há mồm vừa muốn nói gì, Hạ Lâm Lạc đã vung tay lên, giọng điệu mang theo lạnh lạnh sát ý: “Nhị trưởng lão không cần nói gì, nếu việc này thật là Vân gia làm, ta sẽ không nhịn thêm nữa.”

“Àm ăm!”

Toàn thân linh khí ở giờ khắc này bạo phát ra, thật mạnh đánh lên mặt tường, bụi trần ngập. Chỉ thấy mặt tường vừa rồi hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện một cái lỗ to.

Đây là uy lực của đại linh sư sao? Hạ Như Phong nhìn mặt tường tổn hại, ánh mắt mang theo quyết tâm. Chỉ dùng linh khí có thể làm được như vậy, uy lực của đại linh sư thật đúng là danh bất hư truyền, có lẽ không cần bao lâu, chính nàng cũng có thể làm được như thế.

Trái ngược Hạ Lâm Lạc kinh hoàng buồn bực, Hạ Như Phong nội tâm tràn ngập vui mừng.

Không ngờ rằng Nghịch Thiên quyết có hân băng trì tương trợ, lần đầu tiên hấp thu linh khí có hiệu quả mạnh như thế. Năm ngày tiến lên ngũ cấp, bực này thiên phú cho dù tìm khắp đại lục cũng không có nhiều.

Đối với ước chiến một tháng sau, nội tâm của nàng dĩ nhiên tràn ngập tin tưởng.

“Ngoại công, kỳ thật ngoại không cần khoa trương như vậy, việc này cùng Vân gia không quan hệ. Bất quá một tháng sau, ta sẽ làm cho Vân gia phải trả giá đại giới vì những gì đã làm.”

Trong mắt xẹt qua một chút lãnh ý, khoe miệng nàng bất giác tươi cười càng lớn, chỉ là vậy tươi cười không ngừng làm cho người ta run sợ.

“Hừ, khẩu khí thật lớn! Bằng sức lực thất cấp linh sĩ của ngoại còn không có khả năng chiến thắng Vân Lan, hiện tại ngoại chỉ còn là ngũ cấp linh sĩ, có cái năng lực gì cùng nàng chiến đấu? Vẫn là đừng khiến Hạ gia chúng ta mất thể diện.” Tam trưởng lão hèn mọn nhìn Hạ Như Phong, giọng điệu đầy khinh thường.

Không ai cho rằng, ngũ cấp linh sĩ nàng có thể siêu việt đánh bại cửu cấp cao nhất linh sĩ Vân Lan, huống chi người có thiên phú kiệt xuất ở Vân gia không chỉ Vân Lan, chiến đấu ai thắng ai thua đã rất rõ ràng.

“Ta sẽ thắng.” Hạ Như Phong khoe miệng như trước lộ vẻ tươi cười, nhưng là tươi cười cũng không có đạt tới đáy mắt, ánh mắt dần dần lãnh mạc.

“Hừ, ngoại dùng cái tài năng gì chiến đấu?” Tam trưởng lão hừ lạnh một tiếng, thanh âm vẫn là lộ ra nồng đậm khinh thường đối Hạ Như Phong.

Nghe vậy, Hạ Như Phong vậy bờ môi tươi cười chậm rãi biến mất, sắc mặt hơi trầm xuống. “Ta nói, ta sẽ thắng.”

Ngữ khí mặc dù nhẹ, trong thanh âm áp bách lại không có cách gì bỏ qua. Tam trưởng lão kinh ngạc nhìn Hạ Như Phong dung nhan tuyệt thế lại còn nét trẻ con, trong nháy mắt này mới phát hiện, Hạ Như Phong yếu đuối sớm đã không còn tồn tại.

Lập tức nghĩ đến, bọn hắn vài cái đại linh sư, cư nhiên bị một cái linh sĩ văn bồi hãm dọa. Trừ bỏ Hạ Lâm Lạc, ba người còn lại sắc mặt đều rất khó coi.

“Ngoại công, ta đi tu tập công pháp, khả năng mất rất nhiều thời gian, vì thế mấy ngày tới cũng đừng tìm ta.” Hạ Như Phong thu hồi tầm mắt, lại nhìn đến Hạ Lâm Lạc đang ngân nga ra. Có được Nghịch Thiên quyết, nàng sẽ sớm trở nên cường đại.

Nếu mấy lão nhân bảo thủ kia an ổn một chút cũng liền thôi, bằng không, đợi cho nàng mạnh hơn, trước tiên liền mượn bọn hắn khai đao.

Tin tưởng ngày đó, cũng không phải rất xa.

“Còn có, vài vị trưởng lão, ta sẽ thắng cho các ngoại xem.” Cuối cùng thân nhiên bỏ lại một câu, nàng cũng không quay đầu lại xoa người rồi đi.

Thẳng đến nàng biến mất khỏi tầm mắt, Hạ Lâm Lạc mới thu hồi ánh mắt, cười khổ lắc lắc đầu: “Ai, hy vọng có thể thắng lợi đi. Chỉ là, muốn thắng thật sự quá khó khăn, bất quá, nếu nàng thực sự nguy hiểm, Hạ gia chúng ta cũng sẽ không mặc kệ.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hóa linh đan

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Ngoại đã đến rồi?”

Tuyết trắng phảng phất, nam tử áo bào trắng tinh, ba ngàn tóc bạc ở trong gió vẩn vút. Như nhận thấy được người nọ đã đến, mí mắt nhẹ nâng, thân nhiên liếc mắt nhìn thiếu nữ đi đến trước mặt một cái, nâng lên bàn tay, thiên địa linh khí cuộn cuộn hướng về phía hắn. Nam tử khoe miệng giương lên: “Ngoại tới vừa lúc, tốt nhất là nhìn cho rõ ràng đi!”

Thiên địa linh khí tụ tập, hội tụ thành một cái hư ảo được đỉnh. Thấy vậy, Hạ Như Phong không khỏi ngần ngại: “Linh hóa đỉnh? Tựa hồ chỉ có bát phẩm luyện dược sư mới làm được đi?”

Dù mới đến đệ thể đại lục này, nàng cũng hiểu biết một ít trạng huống, ví dụ như nói luyện dược sư, đến bát phẩm liền có thể vứt bỏ dược đỉnh, dùng linh khí hóa đỉnh, nhưng bát phẩm như thế nào có thể dễ dàng đạt tới? Không ngờ được, Bạch Thụy lại là bát phẩm luyện dược sư.

Dường như nghĩ đến cái gì, dù là Hạ Như Phong cũng có vẻ kích động, thần sắc chờ mong nhìn Bạch Thụy cử chỉ.

“Đó là dược liệu không gian, được mô phỏng theo đại lục này, dù sao không phải đại lục chân chính nên chỗ chứa quá ít. Còn triệu hồi thư thế giới chia làm bốn bộ phận, vì có khế ước triệu hồi thú ở bên trong sinh sống, cho nên có băng sơn, núi lửa, cây cối, sa mạc chung quanh. Nguyên bản nhân loại là không có cách gì đi vào triệu hồi thư thế giới, ta lại có biện pháp đưa ngoại vào. Chỉ là ta dựa vào triệu hồi thư che chở linh hồn mà tồn tại, qua mỗi một đoạn thời gian phải ngủ say để khôi phục linh hồn lực bị tiêu hao, khi đó ngoại liền không có cách gì đi vào triệu hồi thư thế giới.”

Đầu ngón tay bắn ra, ba loại dược liệu xuất hiện bên cạnh hắn: “Hiện tại bắt đầu luyện dược bước đầu tiên, trước dùng tinh thần lực phân giải tạp chất, lại dùng hỏa diễm trừ bỏ.”

Bạch Thụy chỉ về màu trắng hỏa điểm, hỏa điểm vây quanh một trái cây đỏ rực, qua thời gian hỏa điểm chuyển từ trắng sang đỏ, phát ra ánh sáng chói ngời.

Mỗi một động tác của hắn, Hạ Như Phong đều khắc sâu vào trong não.

“Dược liệu có tạp chất càng ít, độ hoàn mỹ của thành phẩm lại càng lớn. Thứ trái cây này gọi Hỏa Long quả, là dược liệu cấp thấp nhị giai, bình thường trưởng thành trong núi lửa, dùng để luyện chế tam phẩm cấp thấp hóa linh đan. Còn có, luyện dược có ba loại, lỏng, khí và đan.”

Hạ Như Phong nghe chăm chú, nàng tựa hồ lại có cảm giác đến từng trường học cùng võ quán.

Theo góc độ bình thường liền nhìn ra Bạch Thụy vô cùng quen thuộc thủ pháp luyện đan, tựa hồ tam phẩm hóa linh đan với hắn mà nói chỉ thường thôi. Nhưng toàn bộ Hỏa Vân thành cũng chỉ có một cái nhị phẩm cấp thấp luyện dược sư, tam phẩm đan dược của Hạ gia mới càng quý hiếm.

Lập tức, Bạch Thụy lại xuất ra một đóa sen đỏ rực, hỏa điểm màu trắng lại theo đầu ngón tay hắn đi ra: “Hong Liên nhị giai trung cấp, cũng là ở phụ cận núi lửa mới có thể sinh trưởng, đồng dạng là dược liệu hóa linh đan. Cuối cùng là một cái Hỏa Linh thảo, tam giai cấp thấp. Hỏa Linh thảo đối với một ít triệu hồi thú cấp thấp có dụng hoặc trí mạng, cho nên chung quanh nó luôn luôn có triệu hồi thú thủ hộ, điều kiện sinh trưởng không phải quá khó khăn, vì vậy triệu hồi thú thế giới cũng có.”

Ba loại dược liệu bị trừ bỏ tạp chất, mặt ngoài đều là trong suốt ánh sáng, tựa như giọt máu đỏ tươi khiến người mê muội.

Dựa theo trình tự luyện chế hóa linh đan, Bạch Thụy để từng cái dược liệu vào dược đỉnh, thả tâm sen vào sau cùng.

Trong giây lát, trong dược đỉnh tỏa ra dược hương, ngửi được cổ mùi ấy, Hạ Như Phong cảm nhận linh lực trong cơ thể tăng trưởng một phần. Nàng không khỏi nhất thời mừng rỡ, đồng tử âm u thủy chung nhìn chăm chăm hư ảo dược đỉnh.

“Thành đan sao?”

“Công hiệu của hóa linh đan là khiến cho đại linh sư có thể gia tăng một cấp, dưới đại linh sư ngửi được dược hương thì tăng trưởng linh khí, không có cách gì dùng, nếu không sẽ nổ tan xác mà chết. Linh hồn của ta không chống đỡ được lâu, mỗi ngày chỉ có thể luyện chế một viên tứ phẩm đan dược. Viên đan dược này người cầm bán đấu giá, đòi lấy linh kỹ cùng dược đỉnh, về sau rất nhiều thời khắc chỉ có thể tự người luyện chế.”

Hư ảo dược đỉnh tiêu tán, một viên đan dược màu hồng tròn xoe dược ngon lửa màu trắng vây quanh hạ xuất hiện trong đồng tử Hạ Như Phong.

“Ta có thể luyện dược?” Giờ phút này Hạ Như Phong như vô tâm, chú ý suy nghĩ về viên đan dược, thực chất là đang vì lời nói của Bạch Thụy mà ngăn cả người.

Ở Linh Huyền đại lục, luyện dược sư là chức nghiệp trân quý và giàu có nhất, thậm chí còn hơn cả triệu hồi sư. Vô luận là linh sư hay triệu hồi sư có được triệu hồi thú đều là không có cách gì rời khỏi sự tương trợ của luyện dược sư. Có một vị luyện dược sư đi theo, liền xem như dùng đan dược cũng có thể trở thành một cường giả.

Bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của luyện dược sư.

“Luyện dược cần dùng tinh thần lực khổng lồ, người có tinh thần lực rất cường hãn, cho nên trở thành luyện dược sư cũng không khó.”

Nói xong, Bạch Thụy đưa tay lấy ra hồng sắc đan dược trong hỏa điểm màu trắng, đưa đến trước mặt Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong hít sâu một hơi, nhận đan dược: “Hảo, ta hiểu rồi.”

Sức nóng của mặt trời bao phủ cả điểm bán đấu giá - Nam Cung hội, người đến người đi người đi vô cùng náo nhiệt.

Giờ phút này Hạ Như Phong một thân áo choàng đỏ, đem dung nhan giấu đi, thấp trước đầu, cước bộ rất nhanh hướng phòng bán vật phẩm để đấu giá mà đi.

“Vị này... Xin hỏi người là đến bán vật phẩm để đấu giá, hay là đến tham gia hội đấu giá?”

Nhìn thấy nàng đi vào, một nữ tử gọi cảm xinh đẹp đi ra đón, thời điểm nhìn đến Hạ Như Phong trong mắt xẹt qua kinh ngạc, mày liễu hơi hơi nhướn lên, bởi vì Hạ Như Phong cả người đều che giấu, lại cúi đầu cho nên nữ tử không thể xác định người trước mặt là nam hay là nữ.

Có suy nghĩ muốn cúi người nhìn cho rõ, lại e sợ chọc giận vị khách này, nữ tử chỉ có thể xấu hổ đứng yên tại chỗ.

“Khụ khụ...” Hạ Như Phong đưa tay lên che miệng ho khan hai tiếng, giả thanh âm trầm thấp của nam tử: “Ta là đến bán đấu giá tam phẩm cấp thấp hóa linh đan.”

“Cái gì? Tam phẩm cấp thấp đan dược?” Nữ tử xinh đẹp hô to một tiếng, tròn mắt kinh ngạc, lập tức nghĩ đến chính mình vừa rồi giọng điệu quá mức vô lễ, mới xấu hổ cười: “Ha ha, tam phẩm đan dược bình thường đều thể dùng mắt thường nhìn ra, ta trước đi thông tri Lâm Đại sư, chỉ có Lâm Đại sư mới giám định được cấp bậc đan dược.”

Không ngờ rằng bán đấu giá một cái đan dược còn phiền toái như vậy, Hạ Như

Phong nhẹ nhàng nhíu mày, lại vẫn là gặt đầu: “Vậy người nhanh lên.”

”Tốt, đại nhân thỉnh chờ.” Nữ tử rất lễ phép cúi mình vái chào, lau đi trên trán mồ hôi, vội vã hướng bên trong phòng bán đấu giá chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lâm đại sư khiếp sợ

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Không làm cho Hạ Như Phong chờ lâu, xinh đẹp nữ tử từ bên trong bước nhanh đi ra, theo sau là một lão giả, lão giả thoạt nhìn tuổi so với Hạ Lâm Lạc muốn nhỏ hơn một ít, trong mắt lan tỏa cơ trí tinh quang, từng bước đều tỏa ra được hương, có thể thấy được hẳn là hàng ngày cũng được làm bạn.

Lão giả đó là tam phẩm cấp thấp luyện dược sư duy nhất của Hòa Vân thành, Lâm đại sư.

“Đại sư, chính là vị đại nhân này muốn bán đấu giá hóa linh đan.” Xinh đẹp nữ tử dừng cước bộ trước mặt Hạ Như Phong, mỉm cười giới thiệu.

Thời điểm Lâm đại sư nhìn đến Hạ Như Phong, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc. Người trước mặt toàn thân giấu trong hồng bào, trên thân có một loại hơi thở cổ quái, khiến cho hắn cũng không có cách gì hoàn toàn nhìn thấu nàng, dù là như thế, hắn cũng đoán được người này tuổi không lớn. Loại tuổi này, nếu hóa linh đan là nàng luyện chế, vậy nàng chính là thiên tài trong thiên tài.

“Công tử, người là người luyện chế hóa linh đan?” Dừng một chút, Lâm đại sư vẫn nói ra nghi hoặc.

Hạ Như Phong khẽ nhíu mày, thanh âm như trước trầm thấp, giọng điệu hình như có chút không kiên nhẫn: “Như thế nào? Hội bán đấu giá còn muốn điều tra thân phận người đem vật phẩm đến?”

“Ha ha...” Lâm đại sư cảm nhận được không kiên nhẫn của nàng, cười gượng hai tiếng, nói, “Không, chúng ta tuyệt đối sẽ không đi điều tra khách hàng, chỉ là công tử tuổi trẻ đã có thể luyện chế tam phẩm hóa linh đan, khó tránh khỏi sẽ có chút khiếp sợ, phải biết rằng vật này, ngay cả ta cũng không có cách gì luyện chế.”

Nhíu mày, Hạ Như Phong khoanh tay trước ngực: “Mặc kệ không phải ta luyện chế, ít nhất nó là từ ta xuất ra, không phải đều giống nhau?”

“Nói cũng đúng.” Lâm đại sư biết nàng nói có lý, trước đừng nói thực lực nàng thế nào, có thể xuất ra hóa linh đan bán đấu giá, bọn hắn sẽ làm tốt bổn phận chính mình, không nên hỏi sẽ không hỏi, bằng không hội bán đấu giá sao có thể tồn tại ở Hòa Vân thành?

“Chỉ là không biết, hóa linh đan này công dụng thế nào?”

Cái này Hạ Như Phong không có mở miệng, từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc màu trắng, đưa cho Lâm đại sư.

Lâm đại sư hoảng sợ, vội vàng tiếp được bình ngọc ném đến, phải biết rằng đây chính là tam phẩm đan dược, nàng thế nhưng cứ như vậy ném loạn, quả thực chính là phá gia chi tử. Nháy mắt nội tâm Lâm đại sư cấp Hạ Như Phong một cái đánh giá như vậy.

Thật cẩn thận mở ra cái bình, một cỗ dược hương từ trong bình bay ra, những người ngồi được mùi dược hương đều cảm giác trong cơ thể linh khí tăng trưởng một phần. Một lúc sau, nguyên bản người qua lại ở đại sảnh bán đấu giá đều vây quanh lại đây.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Hình như là có người lấy đan dược đến bán đấu giá đi?”

“Lâm đại sư thế nhưng tự mình đi ra, vậy rốt cuộc là cái gì đan dược? Vì sao ta nghe thấy trong cơ thể linh khí tăng trưởng một phần? Chỉ là dược hương đã như thế, nếu là nuốt cả viên đan dược, không phải trực tiếp thăng cấp?”

“Trước hãy chờ xem, hội bán đấu giá nhất định sẽ đem ra bán, đợi rõ ràng tình huống rồi thông tri gia tộc.”

“Này... Đây là...” Lâm đại sư thân hình run lên, tay cầm bình dược run rẩy. “Đan dược cùng phẩm cũng chia hơn kém, mà dược hương sẽ sinh ra tác dụng đan dược. Đan dược càng tốt sinh ra tác dụng cũng càng lớn, nhất là đan dược khiến người đột phá...”

Nói xong, run run xuất ra một cái trắc lượng nghi, loại đan dược này, hẳn đã không có cách gì kết luận, phải sử dụng ngoại vật tương trợ.

“Cực phẩm, cực phẩm, dĩ nhiên là cực phẩm, cực phẩm tam phẩm hóa linh đan! Tam phẩm cao cấp luyện dược sư cũng không thể luyện chế mà phải

cần đến tứ phẩm luyện được sư. Đan được này nếu Đại Linh sĩ ăn vào, có thể trăm phần trăm lên một cấp, nếu vận khí tốt, đột phá hai cấp cũng không phải không có khả năng.”

Phía trên cao cấp còn có cực phẩm, Lâm đại sư sống nhiều năm như vậy, trừ bỏ từng ở luyện được sư đại hội may mắn gặp qua một lần cực phẩm đan được, đây là lần thứ hai hắn gặp phải, hơn nữa người có được vẫn là một thiếu niên, hắn thế nào không khiếp sợ? Chẳng lẽ thiếu niên này có một cái lão sư cường đại sau lưng? Nếu không lấy năng lực của nàng thế nào có được?

Nhưng mà lời nói của Lâm đại sư lại làm cho toàn bộ người ở đây khiếp sợ.

“Hóa linh đan? Là có thể khiến cho Đại Linh sĩ đột phá Hóa linh đan sao?”

“Có thể trăm phần trăm đột phá, nói cách khác không có nguy hiểm gì? Nếu nói lời này là người khác ta sẽ hoài nghi, nhưng từ trong miệng Lâm Cốc đại sư nói ra ta liền không có cách gì hoài nghi.”

Dùng đan được thăng cấp cũng có nguy hiểm nhất định, mỗi loại đan được chỉ có thể sử dụng một lần, nếu không được lực chồng chất quá nhiều sẽ trở nên nguy hiểm. Nhưng là có chút đan được dùng cũng không nhất định có thể thăng cấp, nếu không thể thăng cấp còn chưa tính, nhưng người dùng một lần, không có cách gì lại dùng lần thứ hai. Đây cũng là vì sao người khác dùng đan được luôn lựa chọn khả năng thành công đầu tiên.

“Thế nào? Có thể bán đấu giá sao?” Hạ Như Phong mi tâm lại nhăn lại, mở miệng hỏi.

Thời gian hẹn ước đã gần đến, nàng cũng không có nhiều thời giờ ở trong này lãng phí như vậy.

“Ha ha, đương nhiên có thể, bất quá bình thường đều là hội đấu giá nhỏ, ở nửa tháng sau sẽ có hội bán đấu giá mỗi năm một lần, ta đề nghị khi đó đem ra, nhất định có thể lấy được giá cao.” Lâm đại sư khuôn mặt tươi cười, hảo tâm đề ý.

Mọi người thấy Lâm đại sư bình thường luôn luôn cao ngạo ở trước mặt một thiếu niên lấy lòng nói chuyện, không khỏi tròn mắt há hốc mồm, lại nghĩ đến thiếu niên lấy ra đan được, cũng liền bình thường trở lại.

Chính như mọi người sờ liệu, Lâm đại sư không rõ ràng thân phận Hạ Như Phong là sẽ không dễ dàng đắc tội, dù sao, nàng xuất ra chính là cực phẩm Hóa linh đan, liền tính không phải nàng luyện chế, sau lưng của nàng nhất định có một cái thần bí cường giả, hoặc là cường đại gia tộc.

“Nửa tháng sao?” Hạ Như Phong mi tâm càng nhăn chặt, nửa tháng quá lâu, nàng chờ không được đến lúc đó.

“Ha ha, tiểu công tử là vội vã dùng tiền sao?” Lâm đại sư xem đến Hạ Như Phong do dự, cười nói.

Hạ Như Phong gật gật đầu, cái khác nàng có thể tạm hoãn một chút, nhưng linh kỹ thì không thể, một tháng vốn là gấp gáp, nàng không thể làm một tia lãng phí. Mà linh kỹ Hạ gia có được cấp bậc rất thấp, đối với nàng không có chút tác dụng.

“Đấu giá hội nửa tháng sau sẽ có rất nhiều linh đánh thuê tiến đến, có chút linh đánh thuê tài chính căn bản không kém gì một ít gia tộc Hòa Vân thành chúng ta, khi đó đấu giá hội làm cho đan được giá trị cao nhất, nếu tiểu công tử cần dùng tiền, hội bán đấu giá có thể tạm cấp tiểu công tử một ít.” Lâm đại sư biết Hạ Như Phong thiếu tiền, trong mắt kinh ngạc chợt lóe, đứng ra, có được hóa linh đan nàng sẽ không thiếu tiền mới phải, chẳng lẽ là hắn đã đoán sai? Nàng phía sau không có cường đại lão sư, hóa linh đan chỉ là vận may mà có?

Cũng không đề ý thế nào, là khách hàng, hội bán đấu giá sẽ không đắc tội, hướng chi, vẫn là khách hàng lớn như thế, một viên đan được như vậy, sẽ làm thanh danh hội bán đấu giá tăng thêm, cỡ sao mà không làm.

“Nga?” Hạ Như Phong âm u đồng tử hiện lên tinh quang, khóe miệng giờ lên nói, “Như thế rất tốt.”

“Đây là một cái thẻ kim tệ, bên trong tổng cộng có năm vạn kim tệ, hội bán đấu giá cấp tiểu công tử dùng trước, còn đây là thẻ hội viên, có thể trở thành hội viên thương hội, cũng là thẻ khách quý.” Lâm đại sư đưa ra hai tấm thẻ, giao cho Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong thu hồi chứng, hướng về Lâm đại sư gật đầu, kéo lại áo choàng, nói: “Ta đây cáo từ trước, đấu giá hội nửa tháng sau nếu có thời gian ta sẽ đến.”

Năm vạn kim tệ, có lẽ không mua được linh kỹ đặc biệt tốt, nhưng nàng biết có một chỗ, nếu vận khí tốt, có thể đạt được cao cấp linh kỹ không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Xung đột

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Chính ngo, mặt trời đỏ rực chiếu rọi, tiếng người ồn ào trong túu lầu đàm luận việc Hạ gia cùng Vân gia giao chiến, lại không người phát hiện cạnh cửa sổ, một lão giả tóc bạc phơ mắt tóa hồng quang đảo qua những người trẻ tuổi trong túu lầu.

”Haiz, không thể, những người đói không đạt được tiêu chuẩn của ta...” Lão giả lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài, khi thu hồi ánh mắt hồng quang cũng biến mất. “Nhiều nơi như vậy đều không tìm được ai hợp tiêu chuẩn, cho dù đã có lão sư ta nhất định phải thu làm đệ tử. Tuy rằng thuật luyện được của ta không bằng lão gia hỏa kia nhưng là đệ tử của ta nhất định phải vượt qua đệ tử hắn, làm cho lão đầu chết tiệt ấy hết cách vênh vào trước mặt ta. Hừ!”

Bỗng nhiên, tầm mắt lão lơ đãng tảo đến ngoài cửa sổ, ánh mắt chợt chú ý tới hồng bào đi thoáng qua dưới lầu.

”A!” Lão giả trong mắt hồng quang lại hiện lên, lúc này đây lại tựa hồ đụng đến cái gì, toàn bộ đồng tử mắt đều trở nên đỏ bừng, hắn chỉ có thể thu hồi tầm mắt, xoa xoa đôi mắt. Đợi cho thời điểm hắn nữa nhìn xuống, hồng ảnh sớm đã biến mất.

”Tuệ đồng của ta chưa từng nhìn không thấu thiên phú người người khác, vì sao cái người hồng bào kia lại nhìn không ra? Rất kỳ quái.”

Nếu lão giả biết người hắn xem tu luyện thượng cổ Nghịch Thiên công pháp cũng sẽ không hội cảm thấy kỳ quái như vậy.

Đường nhỏ âm u, Hạ Như Phong một thân hồng bào lắc mình vòng vo đi vào, xác định bốn phía không có người mới ở trong linh hồn hỏi: “Bạch Thụy, thật sự có người nhìn coi ta sao?”

”Có, chỉ là bị Nghịch Thiên quyết che chắn rút tầm mắt.” Thanh âm Bạch Thụy lãnh mạc lại không mất tao nhã xuyên thấu qua linh hồn truyền vào tai nàng.

Hạ Như Phong mi tâm nhăn lại, trầm tư trong giây lát, thần nhiên thanh âm lại vang lên: “Là ai? Người Vân gia sao? Không, không có khả năng, ta giả dạng như vậy người Vân gia nhận thức không ra mới đúng. Chẳng lẽ là bán đấu giá hội? Lâm đại sư không giống loại người không tuân thủ chữ tín, hơn nữa hắn cũng sẽ không ngốc đi đắc tội một người chưa rõ lai lịch.”

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Hạ Như Phong đều biết sẽ không thể lại giả dạng thế này.

Khẽ thở dài, Hạ Như Phong đánh rớt áo choàng, lộ ra dung nhan còn hơi tính trẻ con, nhưng là ai cũng tin tưởng qua một thời gian, dung mạo này hội biến tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mà vậy khuôn mặt không có bao nhiêu biểu tình, trên thân luôn phảng phất một loại hơi thở lạnh nhạt.

Nếu không phải Bạch Thụy đôi nàng rất hiểu biết, hắn cũng không thể tin một cái thiếu nữ mười lăm tuổi sẽ mang đến cảm giác như thế, như là đã trải qua rất nhiều biến cố...

”Hiện tại, nên đi lựa chọn linh kỹ đi! Hy vọng hôm nay vận khí ta sẽ tốt.”

Hạ gia không thể so sánh với các gia tộc kia, từ khi xuống dốc, mị ảnh tiên tung đã là linh kỹ tốt nhất, nhưng còn lại hai gia tộc kia đều có được kim giai cao cấp linh kỹ, cho nên nếu dựa vào Hạ gia linh kỹ, khả năng chiến thắng của nàng sẽ kém đi.

Trong Hỏa Vân thành, trừ bỏ hai đại gia tộc kia còn một chỗ có được cường đại linh kỹ. Đào Bảo các, không phải cửa hàng duy nhất buôn bán linh kỹ ở Hỏa Vân thành nhưng là lại khác với những nơi khác. Nó không trực tiếp buôn bán linh kỹ mà là giữ độc quyền về khắc linh kỹ vào linh thạch, muốn đào được linh kỹ tốt đều là do vận khí.

Phải biết rằng linh kỹ khắc vào quyền trục có thể cho ba người đọc, mà đem linh kỹ khắc vào linh thạch chỉ có thể cho một người đọc, sau đó linh kỹ sẽ tan biến cùng linh thạch. Quan trọng là người mua hoàn toàn không biết trong linh thạch là linh kỹ gì, chỉ có sử dụng tinh thần lực xóa đi phong ấn mới rõ ràng, cho nên nói đến Đào Bảo các hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Đương nhiên, linh kỹ càng mạnh phong ấn cũng lại càng cường đại, tinh thần lực không đủ liền không có cách gì mở ra, bởi vậy cũng có người mua linh thạch mà trong khoảng thời gian ngắn không có cách gì xem được linh kỹ.

Thời điểm Hạ Như Phong đi vào Đào Bảo các, toàn bộ linh sư đang lựa chọn linh thạch đều là dừng quan sát, nhìn ra phía ngoài cửa, tất cả đều nghi hoặc vì sao nàng lại ở đây lúc này.

”Hạ Như Phong? Nàng thế nào lại đến Đào Bảo các? Chẳng lẽ cũng muốn mua linh thạch sao?”

”Đừng khôi hài, Hạ gia đã xuống dốc, nàng sao có thể có đủ tiền mua linh thạch? Nơi này một cái linh thạch nhưng là ba vạn kim tệ, nàng có sao?”

”Không nhất định, tháng sau Hạ gia cùng Vân gia giao phong, Hạ Vân Ly không ở Hỏa Vân thành, trực hệ như nàng có cũng có thể sẽ tham gia, cho nên ai có thể cam đoan Hạ gia gia chủ không có cho nàng tiền đi mua linh kỹ?”

”Ba vạn hiện tại chính là mấy tháng thu nhập của Hạ gia, hơn nữa cho dù nàng có kim giai cao cấp linh kỹ, cũng không có khả năng thắng lợi, ta nghe nói Vân gia yêu nữ cũng đến...”

”Vân gia yêu nữ Vân Lâm? Nàng không phải đi Linh Phong học viện sao? Nàng thế nhưng trở lại, nếu nói Vân Lan là ma nữ, này Vân Lâm cũng không hồ là Vân gia yêu nữ, tuổi so với Vân Lan nhỏ hơn, lại ở ba năm trước đã đột phá linh sĩ trở thành linh sư, ba năm qua không biết đã mạnh tới mức nào. Dù sao Hạ gia là không có khả năng thắng lợi.”

Chung quanh thanh âm tiếc hận đồng tình truyền đến, Hạ Như Phong lại coi như không có nghe thấy, tiêu sái đi vào, trên mặt biểu tình như trước thản

nhien. Bởi vì ở Hoa Hạ, đồng dạng thanh âm nghe nhiều lắm, cho nên sớm không cảm giác gì.

”Hạ Như Phong, người đứng lại cho ta.”

Sau lưng, thanh âm bén nhọn vang lên khiến cho Hạ Như Phong mi tâm nhú lại, cước bộ thoáng tạm dừng một chút, lại vẫn là đi vào trong Đào Bảo các.

”Người này nữ nhân, bản tiểu thư kêu người đứng lại người không có nghe đến sao? Quả thật là tạp chủng có mẹ sinh không có mẹ dạy.”

Chủ nhân thanh âm kia thấy nàng không để ý đến lại càng kêu gào dữ tợn. Nghe được lời của nàng ta, cước bộ phía trước ngừng lại, đám người chung quanh liền cảm nhận rõ ràng một trận hàn ý, không khỏi run rẩy cơ thể.

Hạ Như Phong nhẹ nhàng xoay người, đồng tử âm u nhìn về phía thiếu nữ đang giận dữ trước mặt. Thời điểm nàng ta còn muốn nói gì đó, nàng lại bước nhanh tiến lên một bước, nâng lên bàn tay đánh thật mạnh vào gò má ả.

”Ba.”

Thanh âm thanh thúy vang vọng toàn bộ Đào Bảo các, thiếu nữ ngây người, quần chúng vây xem cũng ngây người, đều không thể tin được đây là Hạ đại tiểu thư tính tình yếu đuối. Hạ Như Phong thực lực quả thật so với thiếu nữ cường hãn hơn, nhưng mà bởi vì ở Nghiêm gia dưỡng thành yếu đuối cho nên chỉ sợ đối thủ thấp hơn nàng đều có thể ăn hiếp. Nếu không phải Hạ gia còn có mấy cái đại linh sư, Hạ Như Phong rất khó ở Hòa Văn thành sinh tồn.

”Người là cái quái gì? Một cái tứ cấp linh sĩ cũng có tư cách nói mẩu thân ta?” Hạ Như Phong lạnh lùng nhìn thiếu nữ, dung nhan vốn lạnh nhạt giờ phút này xuất hiện một tia tức giận.

Thiếu nữ rốt cục trong lời nói lãnh khốc phục hồi tinh thần lại, hai má ửng ửng đau lại nhắc nhở nàng ta vừa bị sỉ nhục.

”Hạ Như Phong, Đào Bảo các loại người như người có thể đến. Còn không mau rút ngay khỏi đây cho ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tẩy sạch sẽ cổ chờ ta tới chém

Edit: Từ Liên Hoa 1612

”A.” Hạ Như Phong cười lạnh một tiếng, khoe miệng gọi lên ý cười tuyệt mỹ,

lại làm cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo.

Nàng xuất ra hồng sắc khăn

tay mới tinh, nhẹ nhàng lau bàn tay vừa xuất thủ, lại đem khăn vắt xuống

mặt đất, một cước dùng sức giẫm lên. Lập tức ngáng đầu, một đôi đồng tử âm

u lạnh lùng nhìn thiếu nữ trước mặt kiêu ngạo ương ngạnh: “Người là người

Đào Bảo các?”

Thiếu nữ không biết dụng ý của nàng, sững sốt một chút: “Không phải.”

”Vậy người có tư cách gì khiến cho ta lẩn khỏi đây?” Thời điểm nói lời này,

Hạ Như Phong giọng điệu rất nhẹ, tựa như một trận gió phát qua hai gò má,

nhưng bên trong lại lộ ra thần nhiên uy hiếp,

”Đừng nghĩ đến người là người

Vân gia ta liền không dám giết người.”

Lời nói bật thốt lên, người vây quanh bốn phía đều cảm nhận được đến từ

trên thân Hạ Như Phong dày đặc sát ý.

Bất quá, lúc đầu những người có mặt lực chú ý đều ở màn xung đột, bởi vậy không có phát hiện tu vi Hạ Như Phong rút lui. Thắng đến một người phục hồi tinh thần lại, cảm nhận được Hạ Như Phong trên thân gây cộm sức lực, không khỏi lớn tiếng nói: “Hạ gia phát sinh chuyện gì? Hạ gia đại tiểu thư tu vi thế nhưng rút lui?”

Nghe một câu như vậy, tất cả đều đi thăm dò thực lực Hạ Như Phong. Ở Linh Huyền đại lục, cường giả rất dễ nhìn thấu tu vi kẻ yếu hơn.

”Thật sự, ngũ cấp linh sĩ, nàng vốn không có chút hy vọng, hiện tại tu vi rút lui, nàng càng thêm không có khả năng thắng lợi. Hạ gia xong rồi...”

”Tu vi rút lui?” Nguyên bản thiếu nữ vì Hạ Như Phong không chút nào che dấu sát ý mà lạnh run vừa nghe lời ấy, trên mặt treo lên đắc ý cười: “Hạ Như Phong, ta là người Vân gia, ngươi dám động ta một chút thử xem xem, Vân gia ta hội san bằng Hạ gia ngươi. Liên năng lực hiện tại của ngươi, cấp Vân Lan biểu tỷ lau giày cũng không được.”

Hạ Như Phong không để ý đến trào phúng trong giọng nói của nàng, chỉ là mắt lạnh liếc một cái, sau đó xoay người liền hướng phía trong Đào Bảo các đi đến. Thời điểm những người có mặt đều cho rằng Hạ Như Phong là sợ, nàng lại dùng bộ pháp, đưa lưng về phía thiếu nữ Vân gia, dùng ôn hoà giọng điệu nói: “Trở về nói với Vân gia lão nhân, tẩy sạch sẽ cổ chờ ta đến chém”

Nói xong cũng không quay đầu lại tiêu sái đi vào, lưu lại một đám người trợn mắt há hốc mồm.

Kiều ngạo, thật sự quá kiêu ngạo, nàng khiêu khích không phải người trẻ

tuổi Vân gia, cũng không phải đệ tử kiệt xuất nhất Vân gia Vân Lan mà là Vân gia gia chủ Vân Lâm. Phải biết rằng, đó nhưng là một cái chân chính đại linh sư a, đại linh sư cùng linh sĩ chênh lệch không phải một chút, phỏng chừng đại linh sư đánh cái hất xì đều có thể đem nàng phun chết.

Nhưng là nàng nói gì đó? Tẩy sạch sẽ cổ cấp nàng đem chém? Còn có người kiêu ngạo hơn nàng sao? Xem ra Hạ Vân hai nhà thật sự muốn khai chiến, kỳ thật Hóa Vân thành cư dân đều biết, từ nhiều năm trước, Hạ Vân hai nhà đó là thủy hỏa bất dung, Vân gia không nuốt trọn Hạ gia thì chính là như hổ rình mồi.

Chỉ có Hạ Như Phong biết, nàng vừa rồi nói là sự thật, nàng có tự tin, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể lấy đầu Vân Lâm xuống.

”Chết tiệt tạp chủng, làm cho gia chủ biết câu này ngươi nhất định phải

chết, còn có tỷ thí nhìn người như thế nào ở dưới chân Vân Lan biểu tỷ cầu xin tha thứ!” Vân gia thiếu nữ hung tợn cắn răng, lại biết ngay cả Hạ Như Phong thực lực thật lùi, nàng cũng không có cách gì đối kháng, cho nên chỉ có thể mắng chửi trong lòng. Nhìn đến Hạ Như Phong sẽ đi lựa chọn linh thạch, nàng ta trong mắt tinh quang chột lóc, đi theo muốn nhìn một chút bộ dáng xấu mặt của nàng.

”Hừ, ba vạn kim tệ, ta tích mười năm mới được. Một cái Hạ gia xuống dốc, căn bản không có khả năng có nhiều tiền như vậy.”

Lúc này Vân gia thiếu nữ dường như quên mất bộ dạng xấu mặt vừa rồi, lại cao ngạo nâng tay lên vuốt cằm. Nàng ở Vân gia thiên phú không tốt, thường xuyên bị một ít đệ tử trực hệ ăn hiếp, cho nên mỗi lần nhìn đến Hạ Như Phong, nàng đều hung hăng bắt nạt một phen, phát tiết nội tâm chính mình. Cùng Vân gia thiếu nữ ý tưởng giống nhau không ít người, bọn hắn đều đem ánh mắt đặt trên thân Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong tầm mắt xẹt qua bày ra chính tề linh thạch, mi tâm co rút nhanh, đối với ánh mắt trên người, lại bị nàng bỏ qua.

Người làm trong Đào Bảo các cũng không tin Hạ Như Phong có thể mua được linh thạch tốt, nhưng là cũng tùy ý nàng ở quầy chọn lựa.

Đủ loại linh thạch ánh vào mi mắt, thời điểm phóng tầm mắt nhìn qua, nàng có thể rõ ràng cảm giác được năng lượng ánh sáng đến từ linh thạch.

”Đây là...” Hạ Như Phong thân hình run lên, làm như không dám tin nỉ non.

Nàng lần đầu đến chỗ này, đối nơi này cũng không quen thuộc, nhưng mà năng lượng đến từ linh thạch, nàng không có cảm giác sai. Nàng nhắm lại hai tròng mắt, yên tĩnh cảm thụ năng lượng mạnh yếu.

”Nàng làm cái gì vậy? Lựa chọn linh thạch lại nhắm mắt sao? Nhắm mắt còn như thế nào tuyển?”

”Ai biết được, chúng ta trước xem rồi nói, phỏng chừng nàng ta cũng chính là đến xem náo nhiệt, Hạ gia căn bản không có khả năng mua được linh thạch.”

Lời vừa phát ra lập tức được những người có mặt đồng ý, bọn hắn tin tưởng một cái Hạ gia không có năng lực gì đến Đào Bảo các.

Thanh âm đàm luận qua tai Hạ Như Phong đã bị tự động che chắn. Hiện tại Hạ Như Phong chính ở một cái thế giới kỳ diệu, tuy rằng nhắm mắt, lại rõ ràng xem đến chung quanh bạch quang, mà trừ thứ đó ra, hết thảy đều không lọt vào tai mắt nàng.

”Là thứ đó?”

Nàng tất nhiên chưa có tới qua Đào Bảo các, nhưng cũng biết thứ năng lượng ấy vốn không nên bị phát hiện mới đúng, nếu không nhiều cường giả như vậy, vì sao chỉ có chính mình cảm thụ đến năng lượng dao động? Chẳng lẽ này cũng là Nghịch Thiên quyết công hiệu?

Bỗng nhiên, trước mặt một cái bạch quang đại thịnh, Hạ Như Phong không cần nghĩ ngợi, một phen hướng tới bạch quang chớp tới, đột nhiên mở ra hai tròng mắt: “Ta muốn mua, chính là nó.”

Vân gia thiếu nữ đầu tiên là phá lên cười, cười không ngừng, cười run rẩy hết cả người, ngay cả hít thở cũng không kịp.

”Ha ha, ta không có nghe lầm chứ? Ngươi phải biết rằng vật này giá ba vạn kim tệ, ba vạn kim tệ ngươi có sao? Hạ gia đánh mất quyền quản lý núi lửa, mấy tháng thu vào cũng không hơn được cái này đi? Mà ngươi, hừ, ta xem ngươi ba trăm kim tệ đều lấy không nổi.”

Hạ Như Phong đối của nàng châm chọc trực tiếp không nhìn, dưới ánh mắt kinh ngạc, hoài nghi hướng trước quầy thu, đem thẻ kim tệ trong tay phóng đến trên bàn, thản nhiên nói: “Tính tiền đi!”

”Hảo, thỉnh chờ.” Người sau quầy tuy rằng còn rất là nghi hoặc, vẫn là nhận thẻ kim tệ, bất quá thời điểm nhìn đến con số trên thẻ sắc mặt hơi đổi, lập tức lo xong xuôi hết thấy thủ tục, lại đem thẻ giao trả lại cho Hạ Như Phong. “Linh thạch là ba vạn kim tệ, còn lại hai vạn kim tệ, thỉnh Hạ tiểu thư xem qua.”

Còn muốn châm chọc thêm vài câu, Vân gia thiếu nữ nghe được lời nói, tươi cười cứng ngắc trên mặt. Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn trắng bệch, thân hình không ngừng run run.

Năm vạn kim tệ không nhiều không ít, Vân gia Vân Lan Vân Lâm trên người có được sẽ không chỉ năm vạn kim tệ, nhưng đối với Vân gia thiếu nữ, năm vạn kim tệ chính là con số khổng lồ nàng tích lũy mười năm, nàng thế nào không sợ hãi, sao không phản nộ? Ngay cả không phục nhưng cũng biết, lúc này đây giao phong, nàng thua.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khảo nghiệm

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Ở phụ cận Hòa Vân thành, nếu nói có nơi nào nguy hiểm thì chính là núi lửa.

Núi lửa kéo dài mấy vạn trượng, bình thường tu vi dưới đại linh sư chỉ có thể ở phạm vi bên ngoài hoạt động, đến đại linh sư mới dám vào trong khám phá. Nhưng là liên tính đại linh sư cũng không dám đi quá sâu, có thể thấy được mức độ nguy hiểm của núi lửa.

Nhưng mà núi lửa có rất nhiều được liệu, là chỉ đạo giúp Hòa Vân thành phát tài, tất cả lính đánh thuê từ bên ngoài tới đều phải đến Vân gia nộp một khoản thuế nhất định. Hạ gia cũng từng có được quyền quản lý núi lửa một đoạn thời gian, từ khi xuống dốc liền đánh mất tư cách này. Chỉ có người dân định cư trong Hòa Vân thành là không phải trả thuế.

Trong núi lửa không thiếu linh thú hung hiểm, linh thú lực công kích cao hơn nhân loại. Nói như vậy, đối phó nhất giai linh thú, nếu linh sĩ không có được cao cấp linh kỹ cũng rất khó thắng lợi.

Giờ phút này bên ngoài núi lửa, một thiếu nữ khoanh tay mà đứng, hai tròng mắt khẽ nhắm, ánh trăng chiếu rọi nàng một thân quang hoa, ban đêm núi lửa so với ban ngày càng hung hiểm, vì vậy chung quanh không có lính đánh thuê, cũng không người thấy một màn quỷ dị hiện tại.

Chỉ thấy một tiểu thú màu đỏ chớp cặp mắt đầy nước, lẳng lẳng nhìn thiếu nữ, tựa hồ nghi hoặc nhân loại kỳ quái này đang làm cái gì, thật lâu sau, nó tự hỏi không có kết quả, loạng choạng cái đuôi đi đến trước mặt thiếu nữ, thiếu nữ ra vẻ không có cảm nhận được xa lạ hơi thở đã đến, vẫn như cũ không nhúc nhích.

Nghi hoặc, tiểu thú vươn đỏ rực móng vuốt, huyếch động thân thể thiếu nữ, lúc

này, chuyện quỷ dị đã xảy ra, móng vuốt tiểu thú thế nhưng xuyên qua thân thể người ấy, móng vuốt nắm lại là một mảnh hư vô.

Tiểu thú hoảng sợ, vội vàng thu hồi móng vuốt, nhìn đến xác thịt thiếu nữ khôi phục nguyên dạng, mắt đỏ trong veo như nước lưu chuyển nhân tính hóa, nếu là có người thấy như vậy một màn, tuyệt đối kinh ngạc không gì so sánh nổi, thậm chí liệu linh bất nó thu lấy vì mình dùng.

Linh Huyền đại lục trừ bỏ đan dược cái gì quan trọng nhất? Đương nhiên là triệu hồi thú, mà có được triệu hồi thú mang trí tuệ lại càng quý hiếm.

Trí tuệ không phải nói thăng cấp là sẽ gia tăng, trí tuệ triệu hồi thú là dựa vào trời sinh, hoặc là cắn nuốt thiên tài dị bảo mới có thể có được. Liền xem như một thấp cấp triệu hồi thú, nó nếu có được trí tuệ, tiền đồ đem không thể số lượng. Bởi vì triệu hồi thú có một cảnh giới, trí tuệ phải đạt tới mức nhất định mới có thể đột phá. Hơn nữa nếu muốn hóa người, trí tuệ cũng là điều kiện không thể khuyết thiếu.

Xem tiểu thú trước mặt, rõ ràng sinh ra không lâu, tất nhiên trời sinh sẽ gặp tự hỏi, nhưng trong mắt còn là có thêm mê mang sau khi vừa sinh.

”Hô!” Trong thế giới triệu hồi thú, thiếu nữ thân nhiên thở ra một ngụm trọc khí, ngụm khí thốt ra ở trong không khí hình thành một vòng sương trắng, đôi tay nàng vừa lật, trong tay cầm đúng là kim giai công pháp Hạ lão giao cho, mà thiếu nữ này, đó là vừa rời khỏi Đào Bảo các không lâu, Hạ Như Phong.

”Linh thạch trước không vội bài trừ phong ấn, học tập mị ảnh thiên tung mới là quan trọng hơn.”

Bởi vì Hạ Như Phong đến thế giới triệu hồi thú, bên ngoài lưu lại chỉ là hư ảnh, nàng cũng không biết nơi đó có một tiểu thú quỷ rối.

Quyển trục vừa mở liền bắn ra một đạo kim quang, lập tức, một đạo bóng dáng hư

vô mờ mịt liền như vậy xuất hiện trước mặt của nàng.

Hư ảnh là một cái lão giả tóc trắng, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, thanh âm buồn tẻ theo yết hầu hần phát ra: “Hạ gia huyết mạch? Đúng vậy, người cũng là người Hạ gia. Chỉ là một cái ngu cấp linh sĩ? Hạ gia như thế nào đem mị ảnh thiên tung giao cho một cái ngu cấp linh sĩ?”

Hạ Như Phong còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, tao nhã thanh âm liền ở sau lưng lão giả vang lên, lại mang theo thân nhiên cao ngạo cùng khinh thường: “Một đạo tàn hồn mà thôi, có tư cách gì để khinh thường người khác?”

Lão giả không ngờ rằng còn có người khác lúc này, kinh ngạc trong giây lát, đang muốn xoay người, chỉ thấy một đạo bóng trắng như con gió bay đến bên cạnh Hạ Như Phong, đưa lưng về phía hắn, thân nhiên nói, “Nếu ta không đoán sai, người thực lực khi còn sống đến linh vương.”

Nam tử chậm rãi quay lại, trên khuôn mặt là lãnh mạc vốn có, ánh mắt có chút khinh miệt đảo qua lão giả: “Hơn nữa đây đã là cực hạn cuối cùng của người, còn có mấy ngày, người sẽ tiêu vong, liền một tia tàn hồn đều lưu không nổi.”

Lúc đầu nghe Bạch Thụy nói, dung nhan tái nhợt của lão giả biến đổi, sau thấy Bạch Thụy phát hiện đến trạng thái tàn hồn của chính mình, chỉ có thể thờ dài không biết làm sao.

”Tám trăm năm, tám trăm năm qua không biết có bao nhiêu đệ tử Hạ gia muốn đạt được mị ảnh thiên tung, lại toàn bộ không có thông qua. Ta lưu lại tàn hồn này chỉ vì một ngày có thể tìm được văn bối đủ khả năng học tập mị ảnh thiên tung, trọng chấn Hạ gia, đáng tiếc, đã lâu như vậy vẫn không thấy thiên tài thiên phú tuyệt.”

Thân hình lão giả như trước ẩn hiện, chỉ là trên mặt càng thương cảm mấy phần, lắc lắc đầu, thờ dài nói.

”Chỉ cần đạt được mị ảnh thiên tung, khảo nghiệm thế nào ta cũng chấp nhận.”

Hạ Như Phong tiến lên một bước, khoe miệng giương lên, trong giọng nói thản nhiên lại lộ ra kiên định.

Cũng chỉ là một cái khảo nghiệm mà thôi, nếu những đệ tử Hạ gia kia không có cách gì thông qua, mị ảnh thiên tung này, Hạ Như Phong nài lại càng muốn. Khảo nghiệm thì thế nào? Nàng không sợ.

”Cũng chỉ có thể như vậy...” Lão giả lại thờ dài một hơi, cũng không cho rằng Hạ Như Phong có thể thông qua, nhưng nàng là hi vọng cuối cùng. Nếu không người nào của Hạ gia thông qua, hẳn rằng phá hủy mị ảnh thiên tung cũng không để Hạ gia vì nó mà bị đuổi giết, chịu họa diệt môn.

Bạch Thụy thấy vậy cũng không có ngăn cản. Không giống lão giả, nội tâm hẳn tràn ngập tín nhiệm đối với Hạ Như Phong.

Là chủ viên cổ triệu hồi thư, lại tu luyện Nghịch Thiên quyết, nếu khảo nghiệm nhỏ bé một linh vương thi triển đều không thông qua, nàng không xứng có được viên cổ triệu hồi thư cùng Nghịch Thiên quyết. Nhưng là, hẳn tin tưởng một cái khảo nghiệm nhỏ bé không làm khó được nàng.

”Hiện tại, ngươi phải tránh thoát ngọn gió đuổi đến, chỉ có tránh thoát chúng nó, thông qua khảo nghiệm, trăm ngàn lần đừng xem thường, uy lực của chúng nó rất mạnh.”

Nói xong, lão giả vung tay lên, trong không khí bỗng nổi lên dao động, vô số phong nhận (lưỡi dao biến ra từ ngọn gió) xuất hiện trên đỉnh đầu lão giả, mang theo tiếng rít lao về phía Hạ Như Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hỏa viêm

Edit: Lam Thiên

Gió sắc bén đập vào mặt nàng, thổi loạn một đầu tóc đen.

Nữ tử thần sắc ngưng trọng, hồng bào tung bay, gió xẹt qua hai má của nàng đau rát, nháy mắt máu chảy ra che kín cả khuôn mặt, nàng lại như không có phát hiện, môi mỏng thản nhiên cong lên: “Bắt đầu rồi sao? Cũng chỉ là cùng gió thi chạy, ta sẽ không thua.”

Từ sau khi nàng được Hoa Hạ thu làm dưỡng nữ đã không còn chịu thua qua, hiện tại cũng sẽ như vậy. Huống chi, nàng cùng người đấu lâu như vậy, như thế nào lại có khả năng bại bởi ngọn gió không có sinh mệnh kia?

”Nha đầu, gió đó có thể lấy mạng của ngươi, nếu như ngươi chống đỡ không được mau nói cho ta một tiếng, đừng không công tự đánh mất tính mạng chính mình, “lão giả nhíu mày, nói thế nào Hạ Như Phong cũng là huyết mạch Hạ gia, hẳn cũng không muốn huyết mạch Hạ gia xảy ra sai lầm, vì vậy liền hảo ý nhắc nhở.

Nhưng mà, Hạ Như Phong trực tiếp không nhìn tới lão giả, bởi vì giờ phút này nàng muốn ở trong gió chạy trốn, không có thời gian để ý tới.

Gió như lưỡi dao, cắt qua da thịt Hạ Như Phong, máu tươi tràn ra, nàng cắn môi, tốc độ càng nhanh hơn hướng về phía trước mà chạy, chỉ là vô luận tốc độ của nàng tăng lên bao nhiêu, đều thấy chung không có cách gì thoát khỏi gió.

”Vù vù ~ “

Ngọn gió thị uy gào thét, dường như rất hưởng thụ trò chơi mèo vờn chuột này.

Bạch Thụy thản nhiên nhìn nữ tử trong sân chật vật đến không chịu nổi, khuôn mặt hẳn vẫn một vẻ thờ ơ. Đôi tay hắn chấp sau lưng, nhìn nữ tử vài lần bị thương, hẳn đều không tính ra tay tương trợ. Nếu như không trải qua khó khăn, nàng vĩnh viễn không có cách gì trở thành cường giả.

”Lão nương chịu đủ, “dù cá tính Hạ Như Phong lạnh nhạt hờ hững, nhưng thời khắc này cũng nói lời thô bạo, nàng hung hăng cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra một tảng đá, tảng đá này chính là linh thạch nàng mua từ Đào Bảo các, “Hiện tại chỉ có thể trông cậy vào ngươi.”

Gắt gao nắm chặt tảng đá, nàng hít sâu một hơi, một đạo tinh thần lực đánh mạnh vào tảng đá, nàng muốn cởi bỏ phong ấn của nó.

”Nàng... Nàng đây là đang làm cái gì?” Lão giả mở to đôi mắt, không thể tin được một người đang lẩn trốn, còn có thời gian để làm việc khác.

”Phốc.”

Gió sắc bén như lưỡi dao hung hăng xẹt qua sau lưng Hạ Như Phong, dòng máu đỏ tươi liên tục chảy ra, Hạ Như Phong đau đến nhũn mảy, nhưng nàng thùy chung không liếc mắt về phía sau một cái, gần như không ngừng hướng về phía trước chạy nhanh, trong đầu lại phát ra vài đạo tinh thần lực công kích, va chạm vào phong ấn vững chắc của linh thạch.

”Nhanh lên, nhanh lên...”

Dung nhan tuyệt mỹ trắng bệch, một giọt mồ hôi lớn theo hai má chảy xuống, phía sau nàng gió đột nhiên tụ tập, cuốn nàng vào không trung.

Đột nhiên, phong ấn linh thạch nhúc nhích nổi lóng ra, trên mặt Hạ Như Phong nhất thời mừng rỡ, lại thêm một lượng lớn tinh thần lực đánh vào. “Lạch cách” một tiếng, Hạ Như Phong còn chưa kịp làm gì, một đạo hào quang ngân sắc từ tầng đá bắn ra, trực tiếp theo tinh thần lực nhập vào trong óc.

”Ba.”

Tầng đá đột nhiên tan vỡ, hóa thành những hạt bụi, rơi trên mặt đất.

”Ngân giai cấp thấp công pháp, hỏa viêm, chỉ có người có song hệ mới có khả năng tu luyện, vì người trong thiên hạ có song hệ rất thưa thớt, linh kỹ này không có người phù hợp, bắt buộc dĩ mới phải phong ấn tại nơi đây, mà người có thể luyện thành linh kỹ này, uy lực chắc chắn không kém gì ngân giai cao cấp, mong người hữu duyên có được. Hỏa viêm tôn giả, lưu lại.”

Ngân quang vừa nhập vào trong óc, cùng các tin tức có liên tới linh kỹ toàn bộ xông ra, Hạ Như Phong mi tâm vừa nhúu, thần nhiên nói: “Hóa lão nhân? Hóa lão nhân này là ai? Ngân giai cấp thấp, uy lực tương đương với linh kỹ cao cấp, lại là người song hệ mới có thể tu luyện? Không ngờ rằng một lần tùy tiện đi Đào Bảo các còn được vật trân quý như vậy, linh kỹ này đừng nói ba vạn kim tệ, đó là ba trăm vạn cũng đáng.”

Nâng lên đôi mắt, tầm mắt thần nhiên nhìn về phía con lốc truy kích mà đến, khoe miệng tao nhã tự nhiên nâng lên một nụ cười tàn nhẫn.

”Đuổi theo lâu như vậy, cũng mệt mỏi đi? Hiện tại, nên đến lượt ta. “Nhẹ thờ ra, Hạ Như Phong nhắm chặt hai mắt, yên tĩnh nhớ lại phương pháp tu luyện hỏa viêm, gió lợi hại xẹt qua da thịt của nàng làm máu tươi chảy đầm đìa, mà nàng lại tựa như không có chút cảm giác nào, giống như chỉ có một mình nàng ở trong thế giới này vậy.

”Hồ nháo, thật sự là hồ nháo, nàng như thế nào lại mặc cho gió thương tổn chính mình? Tiếp tục như vậy cái mạng nhỏ của nàng cũng không còn, “lão giả về mặt ảo não dậm chân, hần lập tức thờ dài, vuron bàn tay ra, trong lòng bàn tay liền hiện ra một trận linh lực. Cùng lúc đó tốc độ gió cũng dần dần chậm lại.

”Nàng tự có chủ trương, người không cần dùng khảo nghiệm lại.”

Thời điểm gió sắp ngừng, một đạo thanh âm tao nhã lãnh mạc vang lên bên tai lão giả, thanh âm rất nhẹ, lại nghe ở trong tai lão giống như thiên lôi cuốn cuộn. Nếu không phải đang ở trạng thái tàn hồn, thanh âm kia nhất định có thể làm cho lão học máu, nhưng ngay cả như thế, lão vẫn có chút kinh tâm nhìn nam tử tao nhã như thần ở bên cạnh.

Gió khôi phục tốc độ, ngay lúc này, nữ tử đang nhắm mắt bỗng nhiên chậm rãi mở ra.

”Vũ khí này, người cầm, “Bạch Thụy không biết từ chỗ nào lấy đến một cây gậy, ở không trung vẽ thành một độ cong tuyệt mỹ, ném tới chỗ Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong vuron tay ra, cây gậy dừng ở trên tay của nàng, nàng nắm lấy cây gậy đưa lên cao, thần sắc tràn ngập ngưng trọng, mắt thấy con lốc sắp đến, nàng hét lên một tiếng: “Ngân giai cấp thấp công pháp, hỏa viêm”

”Àm!”

Gậy thật mạnh đánh vào mặt đất, băng tuyết bao trùm trên mặt đất vỡ ra, ngọn gió vốn vì cú đánh vừa nãy mà phân ra nhưng cuối cùng lại hợp nhất thành một thể.

Một kích không thể ngăn cản, Hạ Như Phong biểu tình không có một chút biến hóa, nàng lại trầm tư.

”Gió, nhìn không được, sờ không được, như vậy lão tổ vì sao có thể thống lĩnh gió? Nhất định là có nguyên nhân, chỉ là, trước đó, ta phải đem viêm hỏa tập luyện, công pháp ngân giai cao cấp có thể cùng với nó so sánh, uy lực không nên như thế, sức lực của ta, vẫn là không đủ, sức lực không đủ, liền không có cách gì ngăn cản bước tiến của gió.”

Ngọn gió mạnh ngoài dự kiến của nàng, nhưng nàng cũng không sợ.

Lão giả tán thưởng gật gật đầu, năng lực của nàng tuy rằng còn yếu, nhưng tinh thần không sợ này, lại rất đáng giá tán thưởng, bất quá, ngay sau đó, lão giả liền bị hành động của Hạ Như Phong dọa cho choáng váng, hần sững sờ chớp mắt, không dám tin nói: “Nàng... Nàng thể nhưng dùng gió của ta luyện tập linh kỹ? Loại thời điểm này nên chạy trốn chết mới đúng, nàng cư nhiên còn có tâm tư luyện tập linh kỹ? Kẻ điên, thật sự là kẻ điên, Hạ gia sinh ra một người điên...”

Giờ phút này, Hạ Như Phong thân hình càng phát ra chặt vật, quần áo rách nát, từng miếng treo trên người, vốn là hồng bào yêu diễm, hiện tại bị nhiễm huyết càng phát ra đỏ rực. Tuy rằng thân ở trong gió tuyết, nhưng trên thân Hạ Như Phong sớm đã thấm một tầng mồ hôi.

”Sắp một đêm, “Bạch Thụy mi tâm vừa nhú, sau lưng đông, núi lửa sẽ có người khác đi tới, nếu như phát hiện thân thể hư ảo Hạ Như Phong bên ngoài, đối với nàng sẽ có nhiều phiền toái.

”Rốt cục luyện thành, “Hạ Như Phong bởi vì dừng lại cước bộ quá nhanh, ở trên mặt đất ma sát, lưu lại một đạo dấu vết thật dài, nàng xoay người, đối mặt trước con lốc hùng hổ, khoe miệng giương lên, “Liên cho các người ném thử, chiêu thứ nhất của hỏa viêm ta mới luyện thành.”

Trên thân gây nổi lên một tầng hỏa diễm, mang theo công kích mãnh liệt, nghênh diện đánh tới con lốc.

”Oanh.”

”Oanh ầm ầm...”

Tiếng nổ mãnh liệt ở trong không khí vang lên, tuyết trắng dày đặc bắn tung tóe che kín tầm mắt, lúc sau bông tuyết trên không dần dần rơi xuống, lộ ra quang cảnh sau lưng.

Con lốc vẫn như trước hoàn hảo không tổn hao gì, thấy vậy, biểu tình Hạ Như Phong thần nhiên cũng không có gì biến hóa, giống như hết thảy đều đã đoán trước.

”Không có cách gì trốn thoát, không có cách gì đánh rớt, gió này, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể diệt trừ?” Hạ Như Phong mi tâm hơi nhú, bỗng nhiên, nàng cảm nhận được một chút khác thường, thần sắc vừa động, “Triệu hồi thư cho ta nơi không chể, vì vậy nơi này hết thảy đều là của ta, lão tổ căn bản không có cách gì lợi dụng gió ở bên trong, như vậy gió đó là không thuộc về triệu hồi thư, hơn nữa, vừa rồi ta chú ý, gió đều chỉ có thể bay lượn ở tầng thấp, không có cách gì bay lên cao, một khi đã như vậy...”

Tầm mắt nhìn phía đông tuyết cao cao, khoe miệng nâng lên hàm chứa một tia cơ trí, cây gậy trong tay dùng sức đập vào tuyết trên mặt đất.

”Ngân giai cấp thấp linh kỹ, hỏa viêm.”

”Ầm vang.”

Trong nháy mắt bụi tuyết nổi lên bốn phía, dưới đất tựa hồ như có cái gì xông ra ngoài, nhưng mà công kích như vậy lại tạo ra một con lốc khác, lấy tốc độ rất nhanh hướng về phía núi tuyết, lão giả liền hết sức kinh ngạc, trên mặt đột nhiên hiểu rõ, một đạo hồng quang hung hăng đánh trúng núi tuyết.

”Ừng!!!”

Lực lượng cường đại va chạm vào nhau tạo thành một tiếng vang lớn, toàn bộ tuyết đều rung chuyển một chút, lập tức núi tuyết ầm ầm sụp đổ, tuyết trắng theo gió cuộn cuộn không ngừng lăn rơi xuống phía dưới.

”Tuyết... Tuyết lở...” Lão giả thân mình run run một cái, khuôn mặt run rẩy một chút, nửa ngày, mới ở trong miệng nghẹn ra hai chữ: “kẻ điên...”

”Hò, “Hạ Như Phong nhẹ nhàng thở ra, hai chân mềm nhũn, liền hướng mặt đất rơi xuống, ở thời điểm nàng sắp tiếp cận mặt đất lạnh như băng, một đôi tay liền nắm ở bên hông của nàng, chậm rãi đem nàng rời khỏi mặt đất bay vào trên không.

Một đêm mệt nhọc, có thể chống đỡ đến bây giờ, đã là không dễ, huống chi một kích cuối cùng, còn khiến cho linh lực trong cơ thể nàng trở thành hư không khiến nàng không còn khả năng chiến đấu.

Lão giả đứng lặng ở giữa không trung, nhìn biển tuyết phía dưới, nét mặt già nua vừa kéo lại, tuy rằng hẳn không phải linh quân, không có cách gì ngưng tụ linh cánh, nhưng hẳn dù sao cũng là tàn hồn, hồn phách có thể bay vào không trung, nếu không phải như thế, hẳn nhất định đã bị tuyết trắng chôn chết.

Thật lâu sau, phía dưới khôi phục yên tĩnh, con lốc cũng đều bị tuyết vùi lấp, Hạ Như Phong nhẹ nhàng thở ra, tầm mắt hướng về phía lão giả, thần nhiên nở một nụ cười tươi: “Lão tổ, không biết ta có thông qua khảo nghiệm hay không?”

”Trong lúc khảo nghiệm cũng không có nói không thể chiến đấu, người đánh bại gió đó, liền tương đương người đã nắm giữ mị ảnh tiên tung, nhưng muốn thi triển thuần thực, phải luyện tập nhiều, có lẽ, người thật sự có thể dẫn dắt Hạ gia đi trên con đường cường giả, nha đầu, mị ảnh tiên tung ta giao cho người, người tuyệt đối không thể cô phụ một mảnh hy vọng của ta, “lão giả thâm trầm thở dài, nhìn Hạ Như Phong trong ánh mắt còn có chút phức tạp. Không ngờ rằng đệ tử ưu tú Hạ gia tham gia khảo nghiệm nhiều như vậy nhưng đều không thể thông qua, lại để một tiểu nha đầu cấp trước mắt làm được.

Mặc dù trong lúc khảo nghiệm nàng có chút hành động điên cuồng, chỉ là, hành động đó càng làm cho lão giả đối với nàng thêm thương thức, hẳn tin tưởng, vào một ngày không xa Hạ gia sẽ lại xuất hiện. Khi đó, cũng là lúc Lưu Vân tông diệt môn.

Bàn tay lão giả vung lên, một đạo kim quang bay về phía Hạ Như Phong, Hạ Như Phong vươn tay ra, tiếp nhận quyền trực bay qua, sau đó liền hướng tới lão giả ôm quyền nói: “Đa tạ lão tổ.”

”Ha ha, nha đầu, nếu người có năng lực, liền giúp ta diệt Lưu Vân tông, nếu không đủ sức lực, liền không cần gặp người Lưu Vân tông gây chiến, Hạ gia không thể một lần nữa trải qua họa diệt môn, ta cũng không muốn hậu bối Hạ gia đi mạo hiểm như vậy, “nói xong, lão giả trên mặt thần nhiên xuất hiện một chút ưu thương, lúc này, thân thể hẳn cũng dần dần trở nên trong suốt, thanh âm đều có chút ần ần hiện, “phần tàn hồn này tồn tại cũng là vì thủ hộ mị ảnh tiên tung, lúc mị ảnh tiên tung tìm được chủ nhân, cũng là lúc ta phải rời đi, nha đầu, hảo hảo tu luyện, về sau trên con đường cường giả, nhất định

sẽ có một người là người.”

Nhìn lão giả bóng dáng ngày một trở nên trong suốt, Hạ Như Phong há miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói được, nàng chỉ nắm chặt quyền trục trong tay, trong đáy lòng âm thầm thề: “Lão tổ, nguyện vọng của người ta sẽ giúp người thực hiện.”

Lão giả bóng dáng cuối cùng cũng biến mất, có lẽ là hắn cảm nhận được ý nghĩ của Hạ Như Phong, một khắc cuối cùng kia hắn hướng nàng vừa lòng cười...

“Trời rất nhanh sẽ sáng, người trước nghỉ ngơi một chút, khôi phục linh lực, sau đó chúng ta liền rời khỏi thế giới triệu hồi thư.”

Thời điểm Hạ Như Phong trầm tư, bên tai truyền đến thanh âm Bạch Thụy, nàng khoanh chân ngồi xuống, núi lửa hung hiểm dị thường, không biết còn có bao nhiêu nguy hiểm, nàng phải thừa dịp lúc này khôi phục tốt linh lực, bằng trạng thái tốt nhất rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Gặp nạn ở núi lửa

Edit: Từ Liên Hoa 1612

“Hô, cuối cùng cũng lấy được mị ảnh tiên tung.”

Sáng sớm trên núi lửa, mặt trời đỏ rực chiếu rọi khắp sơn mạch.

Thiếu nữ đuổi đuổi thất lung, hai tròng mắt lạnh nhạt chậm rãi mở ra, trong nháy mắt, một bóng dáng màu hồng ánh vào đồng tử, nàng sừng sốt, hứng thú nhìn chăm chú vào tiểu thú không biết tên trước mặt.

Tiểu thú rõ ràng bị thiếu nữ bỗng nhiên mở mắt làm cho hoảng sợ, thân thể lùi về sau mấy bước, ánh mắt kinh hách nhìn thiếu nữ, bộ dạng điềm đạm đáng yêu làm tâm Hạ Như Phong chấn động.

“Một tiểu thú bộ dạng nhân tính hóa?” Mi nhỏ khẽ nhếch, Hạ Như Phong từ trên mặt đất đứng lên, hướng về phía tiểu thú đi đến. Tiểu thú cảm nhận được nguy hiểm đến từ trên thân thiếu nữ, xoay người bỏ chạy, chỉ là tốc độ của nó sao có thể so với Hạ Như Phong vừa cùng gió đối chiến qua, chạy được mấy bước liền bị Hạ Như Phong bắt trở lại.

“Ô, ô ô.”

Tiểu thú dùng sức ở trên tay Hạ Như Phong tránh thoát, lại thật lâu mà không có hiệu quả, nó chỉ có thể nâng lên mắt to ngập nước, khẩn cầu Hạ Như Phong buông tha nó.

Sớm biết như thế, nó chẳng cần tò mò, thật sự là lòng hiếu kỳ giết chết con mèo.

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người, ta chỉ muốn cho người trở thành triệu hồi thú đầu tiên của ta.” Hạ Như Phong thân nhiên gọi lên khoe môi, nhẹ giọng nói. Tiểu thú ngay cả cấp bậc rất thấp đã có trí tuệ, tiền đồ chính là vô hạn a.

Tiểu thú chớp chớp đôi mắt, nó mới sinh ra không lâu, đối với thế giới này không hiểu biết nhiều, vì vậy không rõ ý tứ Hạ Như Phong là gì.

Hạ Như Phong nhẹ nhàng thở dài, sử dụng linh lực theo đầu ngón tay bức ra một giọt máu, chỉ thấy giọt máu được linh lực bao vây chậm rãi bay về phía tiểu thú, nhập vào biến ý thức của nó.

Thân mình tiểu thú run lên, xuất phát từ một loại bản năng, nó kháng cự trước sức mạnh không thuộc bản thân đang khống chế linh hồn nó. Nhưng mà Hạ Như Phong không cần ra bao nhiêu sức lực, ở trong linh hồn tiểu thú hạ xuống ấn ký của chính mình. Lập tức, trên trán tiểu thú xuất hiện một ký hiệu khế ước, sau một lúc lại chậm rãi ẩn đi.

“Triệu hồi” đầu ngón tay điểm ở không trung, bạch quang từ chung quanh ngón tay lan tràn, trong giây lát, một quyển triệu hồi thư xuất hiện trước mặt nàng.

Triệu hồi thư chia làm mấy loại, trước mặt Hạ Như Phong là loại bình thường, sau bình thường còn có đồng phẩm, ngân phẩm, kim phẩm, kim cương, vương miện, tiên thư, thánh thư, thần thư. Lúc đầu bình thường triệu hồi thư chỉ có được một tờ khế ước, ngày sau mỗi lần thăng một cấp lại thêm một tờ khế ước, hơn nữa sau khi thăng cấp, thời gian triệu hồi ra triệu hồi thư tương đối mà nói cũng giảm bớt, vì vậy, tăng lên cấp bậc triệu hồi thư là rất trọng yếu.

Bạch Thụy từng nói, triệu hồi thư của nàng cũng không chỉ như thế mà còn có nhiều công năng khác, nhưng khi triệu hồi ra, nàng còn chưa kịp liếc mắt một cái, không bằng thừa dịp này xem xét.

Bỗng nhiên, Hạ Như Phong nghĩ đến một vấn đề, nàng đã cùng Bạch Thụy tiến hành khế ước, như vậy vì sao còn có thể khế ước thêm? Bình thường triệu hồi thư không phải chỉ có một tờ khế ước sao?

Hạ Như Phong vội vàng mở ra triệu hồi thư, triệu hồi thư trang đầu ít ỏi vài nét bút viết tên Bạch Thụy, còn về chủng loại, thuộc tính, cấp bậc, kỹ năng không hề có chút nào, mà trang thứ hai của tiểu thú lại ghi rất nhiều.

Tính danh: không, chủng loại: Hỏa Long, thuộc tính: hòa, cấp bậc: nhất giai nhất cấp, kỹ năng: tiêu hỏa cầu.

Trừ hai trang đó ra, triệu hồi thư mặt sau còn có ba trang trống không, nói như thế, nàng còn có thể khế ước thêm ba linh thú?

Khi biết được, dù là Hạ Như Phong cực kì trấn định cũng không khỏi mừng rỡ như điên, phải biết rằng có thể khế ước năm linh thú chỉ có kim cương triệu hồi thư, mà nàng lúc bắt đầu đã có tư cách này, chính là tương đương với việc có thêm một lá bài úp bảo vệ tính mạng.

“Bất quá, vật nhỏ này cư nhiên là con rồng?” Hạ Như Phong hưng phấn đánh giá tiểu thú trong tay, gương mặt lộ ra thần nhiên tươi cười, “Thấy thế nào cũng không giống một con rồng, có lẽ là nhất giai ấu thú, cho nên xem không rõ đi!”

Tuy rằng xuyên qua đến Linh Huyền đại lục ngày không lâu, Hạ Như Phong cũng biết trong chủng tộc linh thú, tôn quý nhất, cường đại nhất chính là Long tộc, nghe nói ở mấy nghìn năm trước, một con rồng vừa lên thánh thú chỉ là ra một chiêu kỹ năng liền phá hủy một nửa quốc gia cùng vài cái tính mạng thánh linh, có thể thấy được Long tộc cường hãn bậc nào.

Vật nhỏ xuất hiện, làm cho Hạ Như Phong sinh ra dục vọng thu phục Long tộc, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ. Long tộc luôn luôn cao ngạo, còn bồi dưỡng Long tộc, so với các linh thú khác đều khó khăn muốn phần, thu phục vật nhỏ là do vô tình mà thôi.

Ngay lúc này, trong triệu hồi thư xuất hiện rất nhiều điểm sáng trắng, Hạ Như Phong liếc mắt qua, thời điểm thấy rõ biến hóa trong sách lập tức có một loại xúc động muốn chửi thề.

“Sao vậy, ta cũng chỉ là hô nó một câu Vật Nhỏ, tính danh thế nhưng đổi thành Vật Nhỏ!!! ” Hạ Như Phong không biết làm sao lắc lắc đầu, bất quá nàng cũng không có sửa tên, chỉ là tính danh thôi, còn không đáng để nàng lãng phí thời gian.

Vật Nhỏ trong lòng bỗng nhiên lạnh run, Hạ Như Phong hơi hơi sùng sốt, liền cảm giác phía trước truyền đến một cỗ nguy hiểm.

Mi tâm hơi nhú, nàng đem Vật Nhỏ thu vào triệu hồi thư, đôi tay nắm chặt trường côn cột bên lưng, cảnh giác nhìn chăm chú phía trước bụi cỏ.

“Là ta.”

Theo từng trận thanh âm từ trong bụi cỏ truyền đến, tâm Hạ Như Phong cũng không kinh hách lên, hô hấp dần dần trở nên thông thả, thần sắc tràn ngập ngưng trọng.

“Bá.”

Từ bụi cỏ, một con Hỏa Lang nhảy mạnh lên, hai tròng mắt đỏ rực hung tàn nhìn chăm chăm Hạ Như Phong.

Hỏa Lang lông hồng tiên diễm, nhìn qua xù tung, giống như ngọn lửa nhảy múa, diện mạo dù xinh đẹp cũng không mất đi uy phong một con sói nên có, nếu như dùng nó làm vật cưỡi, nhất định khiến người chú ý.

“Oa oa oa ngộ.”

Hỏa Lang rống lớn một tiếng, lập tức đánh tới, trong mắt nó tràn ngập nhân tính hóa quang mang, lại xen lẫn dã tính.

Cùng Long tộc giống nhau, Lang tộc trời sinh liền có trí tuệ, linh thú có trí tuệ cấp bậc càng cao càng phát ra cơ trí, nhưng vô luận cấp bậc cao thế nào cũng không thể tăng thêm trí tuệ, trừ phi dùng thiên tài dị bảo tăng lên.

Hỏa Lang này so với Vật Nhỏ còn muốn cao hơn một giai, cho nên vô luận là hiểu biết hay là kỹ xảo chiến đấu, nó đều vượt xa Vật Nhỏ.

“Ta có cảm giác Hỏa Lang này vì Vật Nhỏ mà đến?”

Ngay từ đầu, mục tiêu của Hỏa Lang không hướng về nàng mà là triệu hồi thư trong tay. Nàng tự nhận không hiểu được ý nghĩ của Hỏa Lang, Hỏa Lang cướp đoạt triệu hồi thư cũng không có tác dụng, vậy vì sao nó còn muốn làm như thế? Chỉ có một nguyên nhân, cái mũi của Lang tộc rất linh mẫn, trong triệu hồi thư có hơi thở nó quen thuộc, đây mới là mục tiêu chân chính của nó.

Triệu hồi thư của nàng, trừ bỏ Vật Nhỏ đó là Bạch Thụy, Bạch Thụy đương nhiên không có khả năng là mục tiêu của Hỏa Lang, còn lại cũng chỉ có Vật Nhỏ.

Hạ Như Phong đoán không sai, Hỏa Lang đúng là vì Vật Nhỏ mà đến, đoạn thời gian trước nó thật vất vả mới có được viên Long đàn (trứng rồng), định chờ trứng nở sẽ đem ăn vào bụng, không nghĩ hôm qua vừa ra ngoài một chuyến, đêm khuya trở về liền không thấy ấu long đâu, chỉ còn lại vỏ trứng rải đầy đất.

Tìm một đêm, nó đi theo mùi tìm đến nơi này, sao có thể buông tha ấu long cùng nhân loại đã trộm đồ kia...

Cho nên, bây giờ liền thành Hòa Lang cùng Hạ Như Phong chiến đấu.

“Phanh.”

Trường côn trong tay ở không trung giương lên, thật mạnh hướng tới Hòa Lang đánh đi, Hòa Lang nhìn thấy trường côn chính diện đánh đến, thân mình chợt lóe, trốn sang một bên, trường côn trong tay Hạ Như Phong đập vào trên mặt đất, nhất thời bụi bay mù mịt.

Thấy vậy, Hạ Như Phong cười lạnh một tiếng, trong miệng lẩm bẩm lên tiếng:

“Ngân giai cấp thấp linh kỹ, Hóa Viêm.”

“Àm.”

Trên mặt đất bỗng nhiên sinh ra một đạo công kích, như tia chớp nhằm phía Hòa Lang, Hòa Lang còn không biết đã xảy ra chuyện gì, vị trí nó đứng liền nứt ra một cái khe hở, hỏa diễm chợt bùng cháy, nháy mắt bao vây toàn bộ thân thể Hòa Lang.

Nhìn một màn trước mặt, mi tâm Hạ Như Phong nhíu lại, nội tâm có một loại trực giác, Hòa Lang này không dễ đối phó như vậy.

Quả nhiên sau mấy phút, Hòa Lang hoàn hảo không tổn hao gì bước ra khỏi ngọn lửa, hỏa hệ Hòa Lang, năng sử dụng hỏa hệ linh kỹ, căn bản không có tác dụng, huống chi Hòa Lang này cấp bậc còn cao hơn nàng.

“Không xong.”

Ánh mắt Hòa Lang so với vừa rồi càng thêm hung ác, Hạ Như Phong biến sắc, không khỏi thảm thò dài một tiếng.

“Oa oa oa ngô.”

Hòa Lang lại một lần nữa phát ra tiếng rống, sau đó mở ra mồm to đầy máu hướng về phía Hạ Như Phong lao tới.

Đánh không lại nó, Hạ Như Phong chỉ có thể chạy, nếu mị ảnh thiên tung tầng thứ nhất luyện thành, liền có thể bỏ xa Hòa Lang, nhưng hiện tại nàng vừa mới nhập môn, cho nên không thể chạy xa được.

“Tuy rằng có thể làm nó tiêu hao thể lực, nhưng thể lực chính mình cũng dần dần giảm bớt, dù sao thân thể này không phải chính mình, làm được thế này đã là không dễ. Chỉ là hiện tại không thể tiến vào triệu hồi thư thế giới, bằng không nếu có lính đánh thuê đi ngang qua liền phiền toái, viễn cổ triệu hồi thư không thể để ai biết.”

Phía sau, tốc độ Hòa Lang chậm dần, Hạ Như Phong cũng bắt đầu thở hổn hển, người trên mảnh đại lục này chỉ chú trọng tu luyện linh lực, ngược lại thể lực khuyết thiếu, nếu là nguyên bản thân thể nàng, tuyệt đối sẽ không chỉ chạy thế này đã thở hồng hộc.

Khi tốc độ Hạ Như Phong đã cực chậm, hơi thở nguy hiểm cận kề phía sau, thân thể nàng run lên, nháy mắt xoay người, không biết Hòa Lang đã đến phía sau khi nào.

“Oanh.”

Hòa Lang trong miệng phun ra một đạo ánh sáng hồng sắc hình xoắn ốc, thật mạnh đánh vào ngực Hạ Như Phong.

“Phốc.”

Trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Hạ Như Phong nhanh chóng bay về phía sau, “Phanh” một tiếng té lăn quay trên đất. Trước khi hôn mê, trong đầu của nàng chỉ có một ý nghĩ: “Chưa kịp tiến vào triệu hồi thư thế giới, xem ra lần này ta thật sự xong.”

Hạ Như Phong đã hôn mê, vì vậy không có nhìn đến, nàng không cẩn thận phun ra một giọt máu tiến vào mi tâm Hòa Lang, thân thể Hòa Lang sinh ra một ít biến hóa vi diệu...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Triệu hoán thư tiến giai

Edit: Lam Thiên

Nơi này là trong sơn động bên ngoài núi lửa.

Ánh lửa làm nổi bật dung nhan trẻ con của nữ tử, nữ tử một đầu tóc đen hỗn loạn, hồng bào trước ngực bị cháy một mảng lớn, lộ ra da thịt cháy đen, sắc mặt của nàng hơi hơi hồng, nhắm chặt hai hai mắt, trên mặt hiện lộ ra vẻ đau đớn.

”ngao ô.”

Hỏa Lang canh giữ bên người nàng, nó cúi đầu phát ra một tiếng rống, trong mắt ẩn chứa uy khuất, thật lâu, nó mới có thể thích ứng được với thân phận mới này, khế ước cùng nhân loại.

”Ngô, “ lúc này, nữ tử đang nhắm mắt nhẹ nhàng xuất ra, lông mi dài giống như cánh bướm run lên, cặp mắt xinh đẹp, chậm rãi lặng lẽ mở ra, ánh mắt đầu tiên nhìn đến, đó là Hỏa Lang đang uy khuất canh giữ bên người mình.

”Này... Phát sinh chuyện gì?...” Hơi hơi sững sốt, mi tâm Hạ Như Phong lại nhăn lại

Hỏa lang vẫn là hỏa lang ban đầu, nhưng trên thân nó lại xuất hiện một ít biến hóa nho nhỏ. Da lông so với ban đầu hồng sáng tiên diễm hơn, trên trán thêm một cái dấu hiệu hỏa diễm, đương nhiên, này không phải là chính yếu, chính yếu đó là, dấu hiệu hỏa diễm dấu sau khi khế ước ký hiệu rõ ràng hiện ra, lại chẳng mấy chốc lập tức biến mất.

Phục hồi lại tinh thần, Hạ Như Phong triệu hồi ra triệu hồi thư, mở ra trang thứ ba, quả nhiên, trong trang thứ ba ảnh Hỏa Lang cùng với tư liệu về hỏa lang hiện ra rõ ràng.

Tính danh: không có, chủng tộc: hỏa lang, cấp bậc: nhị giai tam cấp, thuộc tính: hỏa, kỹ năng: ánh sáng hình xoắn ốc.

”Người về sau liền gọi là hỏa nhi đi!” Nhìn thấy hỏa lang quả thật bị khế ước, Hạ Như Phong mày lông dần ra, “Hiện tại, ta trước còn phải luyện tập mị ảnh tiên tung, về phần vật nhỏ, liền giao cho người, người đi giúp vật nhỏ bất tỉnh thủ đi.”

Trong người tinh thú ẩn chứa rất nhiều năng lượng, nếu làm cho linh thú hấp thu đó năng lượng đó, cấp bậc cũng sẽ tăng lên rất nhanh chóng. Chỉ là, linh thú đối với tinh thú cao hơn cấp bậc chính mình mới có tác dụng, tinh thú cấp bậc thấp năng lượng quá ít, căn bản không đủ để hấp thu.

thời gian kế tiếp, Hạ Như Phong liền ở trong núi lửa dốc lòng tu luyện mị ảnh tiên tung, có hỏa lang che chở, nguy hiểm cơ bản có thể xem nhẹ một chút.

Năm ngày thời gian nháo cái đã qua, mỗi ngày mỗi đêm nàng đều xuyên qua ở trong đàn linh thú, điều kiện luyện tập tốt như vậy, mị ảnh tiên tung tăng thứ nhất lăng ba vi bộ rốt cục cũng luyện thành, bất quá kim giai công pháp dù sao so với ngân giai cao hơn một bậc, cho nên, nàng luyện lăng ba vi bộ, phải mất tới năm ngày.

Lúc nàng luyện lăng ba vi bộ đồng thời nàng cũng không quên hấp thu linh khí thiên địa, nhưng bởi vì nàng chủ yếu tu luyện lăng ba vi bộ, cho nên sau năm ngày tu vi của nàng mới đến ngũ cấp linh sĩ đỉnh phong, kém lục cấp một bước, một bước này, nàng tin tưởng chính mình rất nhanh có thể bước qua.

Mà cũng trong năm ngày này, vật nhỏ có thú tính tầm bổ, tu vi liền đàng đàng tăng lên, trực tiếp nhảy qua nhị cấp lên nhất giai tam cấp, khiến Hạ Như Phong cũng không khỏi có chút hâm mộ vật nhỏ.

Về phần hỏa nhi, linh thú cùng cấp bậc hoặc thấp hơn nó đối với nó mà nói chỉ có thể tăng thêm một chút linh khí, chút linh khí ít ỏi như vậy căn bản không có cách gì khiến cho nó đột phá, trừ phi nó hấp thu được trên trăm cái linh thú, nhưng mà bên ngoài núi lửa linh thú tuy nhiều, cũng không có trên trăm cái linh thú cung cấp cho nó.

Mà khiến Hạ Như Phong cảm thấy vui vẻ nhất là, bởi vì khế ước với tam đầu thú, cùng năm ngày linh thú đều có chút thăng tiến, triệu hồi thư thể nhưng thăng cấp.

Mà lúc triệu hồi thư lên cấp, trong sách liền phân tán vô số quang mang thanh sắc, trong ánh sáng thanh sắc có ẩn chứa một cỗ linh khí cường đại, mà vật nhỏ cùng hỏa nhi đắm chìm trong ánh sáng này đều song song tăng cấp, vật nhỏ lên năm cấp, đạt đến bát cấp nhất giai đỉnh phong, hỏa nhi vốn là so với vật nhỏ cao hơn một giai, vì vậy hấp thu linh khí cũng cao hơn vật nhỏ, nó thăng sáu cấp, đạt đến bát cấp nhị giai.

Thời điểm Hạ Như Phong còn đang ngây người, linh hồn Bạch Thụy trong sách vang lên thanh âm giải thích: “ Triệu hồi thư ở thời đại viễn cổ, sức mạnh khế ước cùng sức mạnh của triệu hồi thú đều chuyển đổi làm linh lực bảo tồn ở trong thư, mỗi khi triệu hồi thư lên cấp, linh lực đều theo đó mà phát ra, cung cấp cho triệu hồi thú hấp thu, cấp bậc triệu hồi thú càng cao, hấp thu cũng liền càng nhiều, do thời đại viễn cổ đã qua, triệu hồi thư lên cấp rồi thôi lui, cũng liền đánh mất năng lực này.”

Hiểu rõ ràng nghi vấn trong nội tâm, Hạ Như Phong gật gật đầu, năm ngày vừa qua, lăng ba vi bộ nàng tu luyện cũng không sai biệt lắm, nàng tin tưởng hiện tại cho dù là cao thủ đại linh sư, năng cũng có thể dễ dàng trốn thoát.

Vì thế, nàng liền để cho hỏa nhi cùng vật nhỏ tiếp tục lưu tại bên ngoài bắt linh thú, còn chính mình trở lại thể giới triệu hồi sư.

”tiếp theo, nên bắt đầu tu luyện linh khí a! Còn có chín ngày, sẽ đến hội đấu giá, sau đó cũng chỉ còn lại có 19 ngày là đến ngày tỷ thí...”

Nhẹ nhàng thở dài, hiện tại bằng vào mị ảnh tiên tung cùng hỏa viêm, nàng không cần lo lắng tỷ thí thất bại, nhưng là sau khi tỷ thí chính mình nhất định sẽ đứng trước đầu sóng ngọn gió, vì vậy tu luyện cũng nhất định phải nhanh hơn.

”Người đã đến rồi?” Bạch Thụy trong tay cầm một cái dược bình, nhẹ nhàng đi tới, một đầu ngân phát ở trong gió tung bay, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lại mang theo một tia mệt mỏi, “Năm ngày, ta đã luyện chế năm viên tam giai cao cấp Tẩy Tủy Đan, ta nghĩ, giờ phút này người hẳn là cần đến nó.”

”Tẩy Tủy Đan?” Hạ Như Phong sững sốt, tẩy xương phạt tủy chính xác là đại ngộ đặc biệt, nhưng nàng còn chưa tu luyện đến linh sĩ thì Nghịch Thiên quyết liền đột phá tầng thứ hai, tầng thứ hai của Nghịch Thiên quyết giao cho của nàng năng lực là giúp người tẩy xương phạt tủy cùng tiêu hóa lực lượng mà người đó không thể tiêu hóa, hoặc là hấp thu tiêu hóa lực lượng của người đó cho chính mình dùng.

Bất quá đó là nàng chỉ có thể trợ giúp người khác, mà không có cách gì dùng đến trên chính bản thân mình, không ngờ rằng Bạch Thụy thế nhưng lại luyện chế Tẩy Tủy Đan cho nàng.

”Bạch Thụy, đa tạ, “ nhìn thấy trên mặt Bạch Thụy mệt mỏi, Hạ Như Phong không khỏi nổi lên cảm kích, sau khi nhận dược bình trong tay hắn, nàng đưa ra một viên đan dược hoàng sắc, không nói hai lời liền trực tiếp nuốt xuống.

Tẩy Tủy Đan tuy là đan dược tam cấp, nhưng lại cùng đan dược tam cấp bất đồng, tính chất của nó ôn hòa, cấp bậc linh sĩ sử dụng cũng sẽ không xuất hiện bất trắc.

Khoanh chân ngồi xuống, da thịt Hạ Như Phong khuếch trương mở ra, vết bản màu đen theo làn ra bài xích ra ngoài, kết dính lại, xuất ra một trận tanh tưởi.

Tẩy xương phạt tủy, vết bản bị đẩy ra càng nhiều, về sau tốc độ hấp thu linh khí liền càng nhanh. Ở Linh Huyền đại lục, thời gian tẩy xương phạt tủy dài nhất cũng chỉ có một ngày, mà Hạ Như Phong, lại trôi qua suốt hai ngày hai đêm còn không có chấm dứt.

Rốt cuộc ở thời điểm cả người nàng đều suýt chút nữa bị vết bản vùi lấp thì trên da liền bài xuất ra dịch thể không phải vết bản màu đen, mà trái lại trên da nàng lúc này bài xuất ra dịch thể màu trong suốt hết như thủy tinh.

”Àm ăm.”

Sau khi tẩy xương phạt tủy, linh khí thiên địa thoải mái mà đến, bị Hạ Như Phong nhanh chóng hấp thu, cánh cửa ngũ giai đỉnh phong bị đánh vỡ, rốt cục nàng cũng tiến nhập lục giai linh sĩ.

Mất nhìn thấy trên thân đều vậy bản, Hạ Như Phong nhú nhú mảy, nàng đơn giản liền lợi dụng năng lực của thuộc tính thủy rửa mặt chải đầu, nửa tiếp tục hấp thu thiên địa linh khí, sau khi tẩy xương phạt tủy hoàn, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa là nhanh nhất, cho nên nàng nhất định phải nắm chặt mỗi phút mỗi giây để hấp thu.

Còn lại bảy ngày, nàng toàn tâm tu luyện, sau bảy ngày, hội đấu giá sẽ bắt đầu, nàng đột phá thêm, lên linh sĩ thất cấp đỉnh phong.

Mở to đôi mắt, nhớ tới hôm nay là ngày bán đấu giá, nàng đành phải dừng tu luyện để đi ra ngoài, cùng Bạch Thụy nói một tiếng, sau đó nàng liền ly khai thế giới triệu hồi thư.

”Ồ, ô ô.”

Trong sơn động, vật nhỏ hai móng đang cầm một viên thú tinh, dùng sức hướng tới miệng mà nhét, má nó phình to, xem ra bên trong không chỉ một viên thú tinh, vật nhỏ nhìn thấy Hạ Như Phong xuất hiện, lập tức nhào qua, móng vuốt ôm lấy Hạ Như Phong, cái đuôi nhỏ nhẹ nhàng lay động, cái đầu mềm nhúc nhích cọ cọ vào ngực nàng.

Sờ sờ đầu vật nhỏ, Hạ Như Phong cảm nhận được lực lượng thú tinh trong cơ thể nó không có bị hoàn toàn tiêu hóa, vì vậy nàng liền đưa một luồng linh lực tiến vào trong cơ thể vật nhỏ trong, thay nó tiêu hóa lực lượng còn chưa tiêu hóa hết.

Vật nhỏ như biết nàng đang giúp chính mình, nó liền nhắm đôi mắt lại, một bộ đáng hưởng thụ.

Vốn là vật nhỏ đang ở cửu cấp nhất giai đỉnh phong sau khi tiêu hóa hết lực lượng, nó liền trực tiếp lên nhị giai, khiến cho hỏa nhi đứng ở một bên hâm mộ không thôi.

”Đi thôi, chúng ta nên rời khỏi núi lửa rồi, “ Hạ Như Phong thu hồi vật nhỏ cùng hỏa nhi, bước ra khỏi động. hội bán đấu giá bình thường đều là buổi tối mới cử hành, nên giờ phút này nàng cũng nên trở về Hạ gia một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hạ Thiên kinh ngạc

Edit: Đình Lam

”A, Như Phong biểu muội...”

Sắc trời đang là buổi trưa nắng gắt, những tia nóng bao phủ toàn bộ mặt đất, hơi nóng bốc lên khiến người đi đường phải hít thở không thông, Như Phong vừa trở lại Hạ gia, liền nghe được một đạo âm thanh yếu ớt của nữ tử vang lên từ trong một con đường nhỏ. Lòng mày khẽ nhúc, cước bộ dừng lại, đảo mắt nhìn về phía nữ tử vừa mới gọi nàng, trong nháy mắt thông tin về nữ tử ủa về trong đầu nàng.

Nàng tên là Hạ Ngân Nguyệt, là cháu gái của Đại trưởng lão, thân phận chi thứ trong Hạ gia, thiên phú không tồi, trước đó không lâu đã đột phá lên bát cấp linh sĩ đỉnh cao, nếu không phải cùng Vân gia tham dự cuộc tỉ thí, nàng đã có thể cùng Vân Lan quyết đấu một trận.

”Nguyệt Nhi biểu tỷ, có việc gì thế?” Hạ Như Phong cất giọng nhân nhật, khóe môi khẽ nở nụ cười, đối với Hạ Ngân Nguyệt nàng không thích, cũng không ghét, bởi vì năm năm trước đó, khi nàng vừa tới Hạ gia, Hạ Ngân Nguyệt là một trong số ít những người đối đãi với nàng khá tốt, vì vậy khi gặp nàng, nàng mới gọi lên hai tiếng biểu tỷ.

Hạ Ngân Nguyệt ôn nhu nở ra một nụ cười xinh đẹp, nhỏ nhẹ cất giọng: “Ừ, là gia chủ có dặn rằng nếu ai trông thấy Như Phong biểu muội thì nhắn với biểu muội là gia chủ đang muốn gặp muội.”

”A, ta lập tức đi liền“. Hạ Như Phong sờ lên mũi, chân bước vào cửa đại môn lại đột nhiên dừng lại, thân hình nhỏ nhắn quay người nhìn về phía Ngân Nguyệt, giọng điệu nhân nhật như hỏi thăm một chuyện rất bình thường: “Nguyệt Nhi biểu tỷ, tu vi đạt tới cửu cấp linh sĩ rồi à!”

”A?” Khuôn mặt Hạ Ngân Nguyệt hiện lên kinh ngạc, nàng vừa mới đột phá cách đây vài ngày mà thôi, ngoại trừ nói với gia gia, nàng đều không nói thêm với bất kì ai, sao nàng lại có thể biết được? Tuy rằng trong lòng còn đang rất băn khoăn, nhưng Hạ Ngân Nguyệt vẫn gật đầu trả lời: “Đúng vậy a, may mắn mà thôi, so với Như Phong biểu muội thật còn kém xa, có khi muội bằng tuổi ta đoán chừng đã sớm đột phá lên Linh Sư rồi đó chứ, lúc trước ta có nghe gia gia nói qua, tu vi của biểu muội lại rất xuống? Biểu muội ngàn lần đừng đau buồn, tu vi nhất định sẽ trở lại thôi.”

”Ừ, ta hiểu” Cười nhật một tiếng, Hạ Như Phong không nói thêm gì, tiêu sái bước thẳng vào Hạ gia.

Trong đại sảnh, ánh mặt trời phủ kín khắp nơi, Hạ gia, đại đa số những người đều vừa ngồi vừa nói chuyện, Hạ Thiên an tĩnh đứng bên cạnh Hạ Lâm Lạc, bọn hắn hình như lại đang tranh luận cái gì, từng mặt đỏ đến mang tai, sắc mặt Hạ Lâm Lạc nhìn thật không tốt, nhưng mà, khi trông thấy thiếu nữ đang đứng bên cánh cửa, thần sắc dần dần khôi phục lại.

”Phong nhi, ngươi đã trở về?”

”Ngoại công, xảy ra chuyện gì sao?” Lòng mày Hạ Như Phong hơi nhúc, khó trách Hạ gia xuống dốc như vậy, gia tộc chia bè kết phái, không xuống dốc mới là lạ. Xem ra cần phải hảo hảo giúp ngoại công mới được, phải khiến cho đám lão già này biết, ngoại công mới là nhất gia chi chủ.

”Ha ha, cũng không có gì, chẳng qua là nghe nói đêm nay bên hội đấu giá có đấu ra một viên Hóa Linh đan, vì vậy ba vị Trưởng lão muốn ta đốc toàn bộ gia tài để mua nó, chẳng qua là khi Hóa Linh đan vừa xuất hiện đã chấn động một phương, Hạ gia chúng ta còn có khả năng nữa sao? Còn không bằng bớt chút ít khí lực“. Hạ Lâm Lạc vượt vút chòm râu trắng của mình, như không thêm đề ý nói. Kỳ thật hắn nói không thêm chính là nói dối đó, Hóa Linh đan hắn cũng muốn như bất kì ai, thế nhưng, tài chính gia tộc vốn đã không nhiều, phải để dành một chút để cho ngoại tôn nữ còn đóng học phí ở Linh Phong Học Viện nữa, sao hắn dám cam lòng lãng phí đây?

”Một viên Hóa Linh đan mà thôi, cần gì khiến cho gia tộc lục đục?“ Nghe Hạ Lâm Lạc nói xong, Hạ Như Phong mới biết đây là đang muốn tranh đoạt, khóe miệng phồng lên một vòng cười lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng quét qua ba vị Trưởng lão kia.

”Cái gì mà chỉ là một viên Hóa Linh đan? Như Phong nha đầu, ngươi không hiểu thì đừng có ăn nói lung tung, ngươi thì biết cái gì? Tam phẩm cấp thấp Hóa Linh đan, có thể giúp cho Linh Sư tấn thăng một cấp, ta đoán chừng cả đời ngươi cũng không thể gặp được một lần, lại dám mạnh miệng nói chỉ là một viên Hóa Linh đan mà thôi, hừ “. Tam trưởng lão khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, hẳn cho rằng Hạ Như Phong không biết công dụng của Hóa Linh đan, nếu không thì sẽ không dám nói như vậy.

Nghe xong, trong mắt Hạ Như Phong lướt qua một tia khinh thường, bên người nàng có một tên luyện dược sư đó, còn có mấy viên tam phẩm đan dược nữa, Hóa Linh đan xác thực không là gì trong mắt nàng, huống chi viên Hóa Linh đan kia chính là do nàng mang đến hội đấu giá. Chỉ cần sau này nàng trở thành luyện dược sư, nàng sẽ luyện chế thật nhiều đan dược cho ngoại công làm đường đậu ăn.

”Im ngay “. Sắc mặt Hạ Lâm Lạc biến đổi lần nữa, không đề ý tới Tam trưởng lão đang châm chọc khiêu khích, hắn ân cần nhìn Hạ Như Phong, nhẹ nhàng nói: “Phong nhi, ngươi có mệt không! Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, buổi tối cùng chúng ta đi hội đấu giá, tuy rằng không có ý định đấu giá mua Hóa Linh đan, nhưng chúng ta vẫn có thể đi xem náo nhiệt a.”

”Được “. Hạ Như Phong nhẹ gật đầu, dù sao nàng về đây cũng là vì buổi đấu giá đêm nay, cùng người Hạ gia đi cũng như vậy mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến công việc của nàng: “Nhưng mà, trước đó, ta vẫn có một việc muốn làm”

Nói xong, ánh mắt nhân nhật nhìn về phía Hạ Thiên, dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, nàng tiến lên, kéo lấy Hạ Thiên đi ra ngoài cửa.

”Phong Phong, ngươi làm gì, thả ta ra, gia gia cứu mạng a...” Hạ Thiên không ngừng dẫy dụa, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hạ Lâm Lạc.

Trông thấy ánh mắt cầu cứu của hắn, Hạ Lâm Lạc đầu nghiêng, mắt lờm một cái, khiến cho trong lòng Hạ Thiên không ngừng chửi bới: Bất công.

”Câm miệng “. Thấy hắn nhao nhao không chịu im lặng, mi tâm Hạ Như Phong nhíu lại, quát to một tiếng, hình như là bị Hạ Như Phong đột nhiên quát to nên Hạ Thiên vội vàng ngậm miệng lại. Thấy vậy, lòng mày Hạ Như Phong giãn ra, khóe môi mỉm cười, vỗ vỗ đầu của hắn: “Thiên đệ đệ, phải ngoan biết

không, nếu như ngươi còn nhiều lời, ta sẽ ném ngươi ra bên ngoài.”

Bời môi Hạ Thiên cong lên, không vừa ý với hành vi cường đạo vừa rồi của Hạ Như Phong.

Đi vào trong phòng, bàn tay Hạ Như Phong buông lỏng, đem Hạ Thiên roi trên mặt đất, Hạ Thiên nhanh chóng từ trên mặt đất bò lên, vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, khuôn mặt con nít tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Như Phong: “Hạ Như Phong, ngươi muốn làm cái gì?”

Nhàn nhạt đứng nhìn khuôn mặt dễ thương của Hạ Thiên, thần sắc Hạ Như Phong hơi có chút ngưng trọng: “Cởi quần áo.”

“A?” Hạ Thiên hoàn toàn tròn tròn mắt. Ngươi có thể tưởng tượng ra được không, một thiếu nữ ngây thơ mới mười tám tuổi, nói ra ba chữ này khiến cho người ta mơ hồ liên tưởng đến vẻ mặt nghiêm túc kia? Tự như đây là một chuyện trọng đại đến cỡ nào.

“Cái kia... Cái kia... Phong Phong, cái này cũng thật là trực tiếp quá đi!” Hạ Thiên ngưng ngưng cúi đầu, sau đó hần lại ngưng ngưng bổ sung thêm một câu: “Kỳ thật, ngươi có thể dịu dàng hơn một chút.”

“Phanh.”

Một nắm đấm trùng trùng điệp điệp đập vào trên đỉnh đầu của Hạ Thiên, Hạ Thiên bị đau hừ nhẹ một tiếng, ôm cái đầu, ủy khuất cong lên cặp môi đỏ mọng, ánh mắt có chút mù vì ai oán: “Là ngươi muốn cởi quần áo của ta, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sai sao?”

“Ngu ngốc, ta có nói là cởi toàn bộ đâu, ngươi đang nghĩ đến cái gì thế hả?” Khóe miệng Hạ Như Phong kéo lên một nụ cười trào phúng: “Huống chi, chúng ta là biểu huynh muội.”

Mặc dù cái thế giới này không có quy định họ hàng không được lấy nhau, nhưng dù sao nàng vẫn là một người Hoa, quan niệm của một người Hoa thật khó mà cải biến.

“Ai bảo ngươi không chịu nói rõ ràng”. Hạ Thiên nhỏ giọng oán trách một câu, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại bắt được một ánh mắt dày đặt tư vị cảnh cáo của Hạ Như Phong, hần vội vàng ngậm chặt miệng lại, trông thấy Như Phong vẫn đang chăm chú nhìn mình, đành ủy ủy khuất khuất cởi quần áo.

Trong lúc này, ánh mắt của Hạ Như Phong không hề di chuyển sang chỗ khác, Hạ Thiên bị Hạ Như Phong nhìn chăm chăm có chút ngưng ngưng, trên mặt không khỏi hiện lên một tầng đỏ ửng, nhưng mà Hạ Như Phong không có chút tự giác, vẫn như cũ nhìn hần cởi quần áo. Hần vừa cởi xong, Hạ Như Phong liền di chuyển ra sau lưng hần, khí nóng phả vào trong tai hần: “Ngồi xuống, buông lỏng, cái gì cũng không được làm, phải tập trung, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.”

Hạ Thiên không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn rất tin tưởng nàng, ngồi trên mặt đất, đột nhiên, một cỗ lực lượng tinh khiết dừng mãnh lao vào trong cơ thể, hần lập tức cảm thấy một thân ngứa ngáy, những vết bản màu đen bắt đầu bài tiết ra, mùi vị tanh tưởi.

“Tẩy xương phạt tủy?” Toàn thân Hạ Thiên run lên, ánh mắt nhất thời dần dần trở nên buông lỏng, hần chưa ăn thịt heo không có nghĩa là chưa xem heo chạy, loại tình huống này không phải là ở trong sách cổ của gia tộc đã từng ghi chép lại sao, khi đạt đến cấp bậc Linh Tướng sẽ gặp đãi ngộ chính là tẩy xương phạt tủy?

Đãi ngộ của cấp bậc Linh Tướng, nàng có thể thi triển được... Nàng, nàng có phải là người nữa không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16: Để cho ta tới

Edit: Lam Thiên

Đối với linh sư mà nói, thời gian tẩy xương phạt tủy càng dài, về sau con đường tu luyện liền càng dài. Đương nhiên, Hạ Thiên không có khả năng cùng so sánh với Hạ Như Phong, hần chỉ dùng hết nửa ngày thời gian là hoàn thành.

Thời gian nửa ngày nói ngắn không ngắn nói dài cũng không dài, dù sao trước đó trên đại lục người có thiên phú tốt nhất cũng chỉ dùng hết một ngày thời mà thôi, hơn nữa, kia vẫn phải xem cấp bậc linh sư giúp người tẩy kinh phạt thủy nữa.

Lúc này, sau khi tẩy xương phạt tủy xong, tới cấp bậc linh sĩ, Hạ Thiên còn cần trải qua một lần nữa, cả đời hần được hai lần tẩy xương phạt tủy, tiền đồ chính là vô lượng.

Thẳng đến khi vết bản bên trong đi ra ngoài hết, hần vẫn như lọt vào trong sương mù, cuối cùng vẫn là Hạ Như Phong đem hần từ trong suy nghĩ kéo ra ngoài: “Ngươi có thể tỉnh lại, đứng rồi, chuyện hôm nay trước giữ bí mật, tạm thời đừng cho ngoại công biết, chò ta có năng lực cùng Vân gia đối kháng, lúc đó liền không cần giấu nữa.”

Nàng dạn dò như vậy cũng không phải là nàng không tin nhiệm Hạ Lâm Lạc, mà là nàng không tin vào ba cái trưởng lão kia, Hạ Lâm Lạc là gia chủ, nàng không có cách gì cam đoan bên người ngoại công không có người của ba vị trưởng lão hoặc là người do các gia tộc khác phái tới làm thám tử, hiện tại dựa vào năng lực của nàng, nàng không có khả năng cùng Vân gia đối kháng, có một số việc không thể để cho người khác biết, bằng không khó tránh khỏi có người sẽ hạ sát thủ với nàng. Có lẽ là cẩn thận quen rồi, nàng không thể tin tưởng Hạ gia mỗi người đều thanh thanh bạch bạch

Hạ Thiên hơi sững sốt, sau đó liền gật đầu: “Ta biết, Phong Phong, ta sẽ không nói đi ra.”

Hắn không hỏi nàng vì sao lại có năng lực như này, cũng không có hỏi nàng vì sao hắn phải giữ bí mật, cái gì hắn cũng không hỏi, cái gì hắn cũng không nói, chỉ vì hắn tin tưởng nàng.

Trời dần dần tối, gió nhẹ thổi mảnh vải bay lên, bên ngoài ánh trăng xuyên thấu vào phòng, chỗ cửa sổ hơi hơi mở ra một khe hở nàng liền theo khe hở đó mà tiến vào, vì đề đảm bảo, trong khoảng thời gian này, Hạ Như Phong thủy chung vẫn duy trì cảnh giác, nhưng nơi này, cũng không có bất kỳ kẻ nào tiến đến, có lẽ nàng vẫn chưa bị người đề vào mắt, cho nên nơi này của nàng mới không có thám tử.

“Bán đấu giá sắp bắt đầu, chúng ta cũng nên đi tìm ngoại công...”

Nhưng mà so sánh với so với sự sôi nổi của việc đấu giá hội, nàng càng để ý là hóa linh đan của mình bán đấu giá được bao nhiêu kim tệ.

Liền ở lúc Hạ Như Phong cùng Hạ Thiên mở cửa phòng ra, một đạo hoàng ảnh như gió rất nhanh vọt lại đây, nhìn thấy hoàng ảnh xuất hiện như vậy, Hạ Thiên như là nhìn thấy được ác ma, khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, vội vàng trốn phía sau Hạ Như Phong.

Bóng người hoàng sắc bỏ nhào vào người Hạ Như Phong nhưng thời điểm cước bộ vội vàng, giày bị ma sát ở trên mặt đất phát ra thanh âm “Tư”, theo sau là một trận bụi đất tung bay, nàng vô vô quần áo, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một chút tươi cười quyền rũ.

“Tiểu Như Phong, tỷ tỷ ta nhớ ngươi muốn chết, thời điểm trường học được nghỉ ta liền chạy về đây tìm ngươi, haiz, đáng tiếc ngươi không có ở nhà, vừa rồi buổi tối lúc ta trở về, có người nói cho ta là ngươi đã trở lại, ta liền lập tức tới tìm ngươi, ha ha. ..., xem tỷ tỷ đối với ngươi thật tốt, “nói đến đây, nữ tử hoàng y tươi cười càng thêm động lòng người hơn, ánh mắt nàng xoay chuyển, lập tức liền nhìn đến Hạ Thiên đang tránh ở phía sau Hạ Như Phong, mắt hồ trừng lên nói, “Hạ Thiên, ngươi như thế nào lại ở trong này? Các ngươi như thế nào đồng thời từ trong phòng đi ra, chẳng lẽ...”

Thân mình Hạ Thiên run run một cái, hiển nhiên nữ tử hoàng y tựa hồ đã đối với hắn đã làm cái gì, ký ức khi còn nhỏ của hắn vẫn chưa phai mờ.

“Hào oa, Hạ Thiên chết tiệt, thừa dịp ta không ở đây ngươi liền quyền rũ Tiểu Như Phong nhà ta, ta hiện tại dùng danh nghĩa kỹ sư của Tiểu Như Phong giáo huấn ngươi, “ngón tay hoàng y nữ tử xinh đẹp trắng nõn ở trên không trung vung một cái, trong miệng nói cái gì đó, lúc sau một quyền sách xuất hiện ở trong bàn tay của nàng.

“Triệu hồi, hóa điểm điều (ngọn lửa hình con chim), giáo huấn hắn cho ta.”

Theo lời nàng nói, hào quang trong triệu hồi thư chợt lóe, một con hỏa điểm điểm từ trong sách vọt ra, xoay quanh ở không trung, dùng sức kích động cánh, tạo ra hỏa cầu hướng về phía Hạ Thiên bay đi, một bên Hạ Thiên không khỏi âm thầm kêu khổ, một bên không ngừng tránh né công kích của hỏa cầu.

“Tỷ, biểu tỷ, ngươi mau cùng nàng giải thích rõ ràng đi, chúng ta cái gì cũng không phát sinh a! A a a, nếu cứ tiếp tục như vậy ta sẽ chết a, “Hạ Thiên bắt đầu dĩ Hạ Như Phong cầu cứu, liền ngay cả xưng hô biểu tỷ cũng đều nói ra.

Xem đồng tính bên này có thể đưa tới những người khác của Hạ gia, Hạ Như Phong sờ sờ mũi, nhìn về phía hoàng y nữ tử, nhẹ nhàng cười: “Cốc Mị Nhi, đức hạnh của ngươi vẫn không thay đổi a, Hạ Thiên là biểu đệ của ta, ngươi nếu làm hắn bị thương, ta liền không chơi cùng ngươi.”

Bị Hạ Như Phong giáo huấn, Cốc Mị Nhi vô cùng mất hứng mà thu hồi hỏa điểm điều, nàng ủy khuất cong môi lên: “Tiểu Như Phong, ngươi bắt công hấn là biểu đệ của ngươi, nhưng ta cũng là bằng hữu của ngươi, nữ kỹ sư của ngươi, ngươi thế nhưng vì hấn liền không chơi cùng với ta, hơn nữa, ta là người không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy sao? Nhiều nhất là cấp hấn chút giáo huấn mà thôi. Đứng rồi, nghe nói lần trước ngươi bị thương, Vân Lan tiện nhân chết tiệt, tốt nhất nàng đừng để cho lão nương gặp phải nàng, nếu không lão nương nhìn thấy nàng liền khiến nàng chết không được tử tế.”

Hạ Như Phong có chút không biết làm sao lắc lắc đầu, Cốc Mị Nhi đối với nàng bảo hộ, thậm chí còn vượt qua một số người của Hạ gia. Kỳ thật, Cốc Mị Nhi thiên phú cũng không tốt, nhiều nhất cũng chỉ là cao hơn Vân Lan một chút, so với Vân Lâm còn muốn hơi thấp hơn, nhưng mà tuổi nàng lớn hơn Vân Lâm, vì vậy thực lực của nàng liền cao hơn một chút. Nhưng nàng có một tầng thân phận khác, đó là triệu hoán sư, và quan trọng hơn là, nàng là thể lực tà ác đứng đầu Hỏa Vân thành. Thể lực tà ác này nếu đơn độc một người thì không mạnh, nhưng nếu tập hợp cùng một chỗ Vân gia cũng sẽ phải đau đầu, nhưng cũng chỉ là đau đầu thôi.

Bất quá, có một chuyện khiến cho Hạ Như Phong rất đau đầu đó là Cốc Mị Nhi không thích nam tử, nàng thích nữ nhân.

“Xem ra việc kia ngươi đều đã biết a!” Nhún vai, nàng không biết làm sao cười, Cốc Mị Nhi từng đối với nàng rất là bảo hộ, cho nên, nữ nhân này, coi như là nàng, hiện tại Hạ Như Phong cũng tán thành nàng làm bằng hữu, nàng là người đến từ Trung Hoa, vì vậy đối với đồng tính chi luyến cũng không có khinh bỉ, nhưng nàng sẽ không tham dự, “Mị Nhi, ngươi ở Linh Phong học viện thế nào? Còn có, phụ mẫu của ngươi không tìm đến ngươi sao?”

“Ngô, nơi đó rất tốt, “nghe vậy, tươi cười của Cốc Mị Nhi cứng đờ, sau lại giờ lên tươi cười quyền rũ, nhưng là tươi cười giờ phút này của nàng có chút cứng nhắc, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía chỗ của nàng.

Thời điểm, xa xa truyền đến tiếng bước chân, Hạ Như Phong thân nhiên nhìn về phía truyền đến cước bộ, sau đó hướng về phía Cốc Mị Nhi mà nói: “Mị

Nhi, trước kia, là người cùng ngoại công che chở ta, sau này, ta sẽ làm hết sức mình để bảo vệ người, cho nên, nếu xảy ra chuyện gì, nói cho ta cũng không sao cả.”

Cốc Mị Nhi thân hình thoáng run lên, nàng không biết vì sao, cảm giác Hạ Như Phong hiện tại có chút xa lạ, nhưng lại... Làm cho người ta cảm thấy nàng đáng giá để tin cậy.

”Phong Nhi, Thiên Nhi, nơi này phát sinh chuyện gì, “ cách đó không xa, Hạ Lâm Lạc cùng ba cái trưởng lão dẫn theo đệ tử của Hạ gia bước nhanh đến, Hạ Lâm Lạc nhìn thấy Hạ Như Phong cùng Hạ Thiên hoàn hảo không có tổn hao gì liền nhẹ nhàng thở ra, sau đó mới đối với Cốc Mị Nhi đang trầm tư nói, “Mị Nhi nha đầu người cũng đã trở lại?”

Cốc Mị Nhi phục hồi tinh thần, khuôn mặt lại lộ ra tươi cười, liền giống như vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh: “Hạ gia gia, ta là đang cùng Thiên Nhi luận bàn võ nghệ một chút, quấy nhiễu đại gia ngài, mong rằng hạ gia gia đừng trách móc.”

”Nga, luận bàn võ nghệ?” Hạ Lâm Lạc nhìn thấy mặt đặt bị cháy đen, nội tâm hơi nghi hoặc, nhưng thấy Hạ Như Phong cùng Hạ Thiên đều thừa nhận, vì vậy liền tin, “Mị Nhi nha đầu, người tới vừa đúng lúc, chúng ta đang định đi tới hội bán đấu giá, Mị Nhi nha đầu cùng chúng ta cùng đi đi!”

Hội bán đấu giá mỗi năm một lần tại Hỏa Vân thành luôn là thời điểm náo nhiệt nhất, không chỉ mỗi người dân trong Hỏa Vân thành hưởng tới, mà các thành trấn khác, hoặc là lính đánh thuê tự do cũng tới hưởng, chỉ vì thời điểm diễn ra hội đấu giá luôn sẽ có nhiều bảo vật xuất hiện.

Hạ gia mọi người vừa mới tới cửa hội bán đấu giá, còn chưa kịp đưa lên danh thiếp, sau lưng liền có một đạo thanh âm châm chọc truyền đến.

”Yêu? Nguyên lai Hạ gia cũng đến đây? Là vì hóa linh đan sao? A, hiện tại Hạ gia có cái bản sự kia sao? Cho dù là có đấu giá được cũng là cấp toàn tộc lấy trở về một cái thiếp mời của Diêm Vương, “ trong thanh âm ẩn chứa ý tứ đó là, Hạ gia nếu đấu giá được hóa linh đan, chờ đợi Hạ gia đó chính là thảm họa diệt môn.

Hạ Lâm Lạc sắc mặt đen lại, hần cảm giận quay đầu, thời điểm nhìn thấy một đội người ngựa ở phía trước, trong mắt liền không có chút nào che dấu lửa giận.

Xung đột xảy ra liền đưa tới quần chúng vây xem, người dân trong Hỏa Vân thành trông thấy tranh đấu hai phương đối lập giao tranh, cũng không khỏi xì xào bàn tán.

”Là Hạ gia cùng Vân gia, này gia tộc nhưng lại ở trong này gặp gỡ.”

”Ma nữ Vân gia nói đúng, nếu Hạ gia có được hóa linh đan, chờ đợi bọn họ chính là họa diệt môn, phải biết rằng hôm nay đến người một bộ phận đều vì hóa linh đan.”

Cốc Mị Nhi hoàn toàn không để mắt đến những người khác, tầm mắt nàng đặt ở trên thân nữ tử vừa mở miệng nói chuyện, trong mắt hiện lên một chút lệ khí, ngay tại lúc nàng khai bước định tiến lên, một bàn tay liền túm lấy cánh tay của nàng, bên tai vang lên một đạo thanh âm thần nhiên: “Để cho ta tới đi!”

Tuy rằng trước lúc quyết chiến nàng không muốn động thủ, nhưng, mắng chửi Hạ gia đó chẳng phải là mắng chửi ngoại công của nàng sao?, Vân Lan đã phạm vào kiêng kỵ của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ai là phế vật

Edit: Đình Lam

Buổi đấu giá ban đêm, tiếng người huyên náo, rất nhiều người vây quanh lối vào, trông thật phi thường náo nhiệt, một số người không rõ nguyên nhân cũng tới, đứng hỏi những người bên cạnh, mới biết được là chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt lóe sáng nhìn khắp chung quanh, thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ.

”Ngoại công, nơi đây giao cho ta là được rồi.”

Ánh trăng nhu hòa rơi đầy khắp nơi, khuôn mặt thiếu nữ ngây thơ không thoát khỏi nụ cười thần nhiên, đêm nay nàng mặc một thân váy dài màu bạc, dưới ánh trăng phảng phất như Trích Tiên hàng lâm(đáp xuống, rơi xuống), giờ phút này không thoát khỏi ánh mắt nhìn chăm chú của vạn người.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn sự thay đổi của Hạ Như Phong, Vân Lan cắn chặt môi, đáy mắt xẹt qua một tia ghen ghét, không thể phủ nhận, bây giờ trên người Hạ Như Phong toát ra một loại khí chất không thể diễn tả được, điều này khiến cho Vân Lan người tự xưng là đệ nhất mỹ nhân của Hỏa Vân thành thật không thể nào chịu được?

Hung hăng trừng mắt nhìn dung nhan tuyệt thế của Hạ Như Phong, Vân Lan thiếu chút nữa là đã cắn nát môi: “Cần rõ, nơi đây có phần cho người nói

chuyện sao, phé vật không có tư cách ngắt lời.”

Tựa như không bị giọng điệu của nàng làm tức giận, trên mặt thiếu nữ vẫn như trước, nhàn nhạt nở nụ cười, trong con mắt chứa đựng sự nghiêm túc, lạnh lùng liếc nhìn Vân Lan, nhẹ giọng lầm bầm một câu: “Phé vật sao?” Ngón tay vuốt ve cằm, điểm điểm nhẹ nhẹ, tán đồng nói: “Người nói không sai, phé vật là không có tư cách để nói chuyện.”

“Hừ, nếu biết rõ như vậy, còn không mau cút đi, chẳng lẽ muốn bốn tiểu thư ta giáo huấn người lần nữa sao?” Khóe miệng Vân Lan kéo lên một nụ cười khinh bỉ, nàng vốn không đem Hạ Như Phong để vào trong mắt, vì đối với nàng phé vật không đáng một xu.

“Phong nhi “ Hạ Lâm Lạc tức giận, vội vàng kéo tay Hạ Như Phong, đem nàng bảo hộ tại phía sau của mình: “Phong nhi, nơi này có ta xử lý được rồi, người lui xuống trước đi.”

Hạ Như Phong như không có nghe theo lời của Hạ Lâm Lạc, nàng nhẹ nhàng đẩy cánh tay của Hạ Lâm Lạc, bước lên, nụ cười trên mặt đã biến mất thay vào đó chính là sự lạnh lẽo: “Ngoại công, ta chỉ muốn cho nàng biết rõ, đến cuối cùng ai mới là phé vật, Vân Lan, nếu như người muốn khai chiến với ta, ta liền tiếp chiến.”

“Ách?” Vân Lan đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại giống như nghe được chuyện cười, nhìn không được phá lên cười, cười không ngừng, nước mắt đều chảy ra: “Hặc hặc, ta không nghe lầm chứ? Người phải biết rằng, người chỉ là một thất cấp Linh Sĩ, a không, tu vi của người đã rút xuống rồi, hiện tại chỉ là một ngũ cấp Linh Sĩ mà thôi, hặc hặc.”

Những người Vân gia nghe được lời của nàng, cũng nhao nhao cười theo, toàn bộ gian phòng ngập tràn tiếng cười.

Tu vi của Hạ Như Phong đã trở về, đã có thể hoàn toàn thuận thực nghịch thiên quyết, trừ phi là tu vi của người đó cao hơn rất nhiều, bằng không thì rất khó có thể cảm nhận được khí tức trên người nàng, khi nàng sử dụng linh lực, mới có thể dò ra được cấp bậc của nàng.

“Triệu hoán.”

Không để ý tới ánh mắt trào phúng của mọi người, ngón tay Hạ Như Phong chỉ vào trên không trung, ngay sau đó, một quyển sách tản ra một cỗ ánh sáng thanh sắc mênh mông chiếu rọi trong đêm tối.

Đạo ánh sáng buông xuống, trên tay thiếu nữ đang cầm một quyển sách màu xanh, ba ngàn sợi tóc tung bay, dưới ánh sáng rực rỡ kia dung nhan tuyệt mỹ lại tăng thêm vài phần sinh động.

“Ta có nói qua muốn đích thân khai chiến với người sao?”

Chỉ bằng Mị Ảnh tiên tung cùng Địa Viêm của nàng đã có thể dễ dàng hạ được Linh Sư hướng chi là một cái Linh Sĩ đỉnh cao? Nhưng trước cuộc đại chiến, nàng không muốn bộc lộ ra năng lực của bản thân, vì thế bây giờ nàng chỉ có thể triệu hồi ra Triệu hoán chi thư, triệu hoán sư có địa vị rất tôn quý, có thể hô mưa gọi gió ở Hỏa Vân thành này, nhưng cũng không dễ dàng có được một triệu hoán sư.

Chứng kiến đồng phẩm triệu hoán thư xuất hiện, mọi người chung quanh đều choáng váng, nhất là những người Vân gia, khuôn mặt như tắc kè hoa đổi màu, từ tím chuyển sang xanh từ xanh chuyển sang trắng, trông rất chi là đặc sắc.

“Phong nhi, người...” Hạ Lâm Lạc sửng sốt một chút, sau đó trên mặt tràn đầy niềm vui, vui mừng nhìn ngoại tôn nữ của mình, giọng nói mang theo vài tia kích động: “Phong nhi, người có thể triệu hồi ra triệu hoán thư rồi sao? Thật tốt quá, Hạ gia chúng ta rốt cuộc cũng có một triệu hoán sư rồi.”

Ba vị trưởng lão bàng hoàng, sắc mặt cũng biến đổi, Đại trưởng lão cùng Nhị trưởng lão rất ít khi tiếp xúc với Hạ Như Phong nên chưa đến mức phải lúng túng. Nhưng mà trên khuôn mặt của Tam trưởng lão chính là sự kinh hãi cùng xấu hổ.

Có được triệu hoán thư trong tay, cuộc chiến kia, không phải bọn hắn sẽ chiến thắng dễ dàng hơn sao? Nhưng điều quan trọng chính là, triệu hoán thư đã tấn thăng tới đồng phẩm, nói cách khác là đã triệu hồi được một thời gian. Mấy ngày trước nàng nói nàng sẽ thắng, thì ra là như vậy. Bây giờ, Hạ gia đã có nàng, muốn hưng thịnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi?

“Hừ, chỉ là triệu hoán thư mà thôi? Ta cũng không tin, một cái phé vật triệu hoán ma thú, có bao nhiêu lợi hại?” Vân Lan cứng rắn cắn môi, rống to lên, đôi mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn Hạ Như Phong. Dựa vào cái gì mà cái phé vật này có thể triệu hồi ra triệu hoán thư, mà nàng thiên tài ở đây là không thể làm được.

“Triệu hoán ma thú của ta đúng là không lợi hại” đảo quanh những ánh mắt nhìn nàng như lang như hổ, Hạ Như Phong buông ra một câu, lại để cho tất cả mọi người phải sửng sốt, sau đó nụ cười nhàn nhạt lại nở trên môi: “Nhưng, đối phó người như vậy là đủ rồi, Vật Nhỏ giao cho người đó.”

Triệu hoán thư, hiện lên ánh sáng màu đỏ, trong chớp mắt một luồng ánh sáng màu xanh lóe lên, bên cạnh Hạ Như Phong, một nhuyễn trùng nho nhỏ đang lơ lửng, chớp chớp hai mắt trong veo nhìn mọi người chung quanh, ánh sáng nhạt dần, mọi người chung quanh liền ngây người.

“A ha ha ha...”

Ngay sau đó, mọi người lập tức cười vang, khoa trương nhất là phải kể đến các đệ tử Vân gia, cười đến nỗi phải nằm dài trên đất.

Ba vị Trưởng lão cũng không khỏi lắc đầu thở dài, tiểu gia hỏa này, thoát nhìn không thấy linh lực dao động gì cả, thật giống thú sùng hơn a. Bọn hắn định nhờ vào thiếu nữ ngày thơ này để chấn hưng gia tộc sao, thật sự là như vậy sao? Nàng còn quá non nớt rồi, cho rằng trở thành triệu hoán sư là vô địch

rồi sao?

Vật Nhỏ như biết rõ mọi người đang cười nhạo nó, hai mắt nhiểm lên một tia tức giận, đáng tiếc mọi người không ai phát hiện ra, nếu không chắc chắn sẽ rất kinh ngạc về trí tuệ của Vật Nhỏ.

”Phanh.”

Khi Vân Lan đang cười tít mắt, một đạo ánh sáng màu hồng đánh tới, cảm thấy mình như bị một dây roi đánh trúng, trùng trùng điệp điệp ngã bay ra ngoài, nằm sấp trên đường phố, phát ra một tiếng kêu rên đau đớn. “PHỤT” một tiếng, từ trong miệng, một ngụm máu tươi bay ra.

Những người đang cười liên hoàn hôn, kinh ngạc nhìn Vật Nhỏ đang sờ sờ cái đuôi của mình, không thể tin được, chỉ là một cái đuôi nhỏ thôi mà.....

”Hiện tại, các người đã biết, ai là phé vật chưa?”

Một giọng thiếu nữ đột nhiên vang lên lôi kéo suy nghĩ của mọi người trở về, dưới đôi mắt kinh ngạc đồng thời nhìn về phía Vật Nhỏ đang lắc lắc cái đuôi kia, Vật Nhỏ như đang bắt mắt kháng nghị vô thành một cục nằm trên vai thiếu nữ, mọi người không khỏi run sợ, bọn hắn đã sai rồi, Vật Nhỏ này nhìn bề ngoài nhu nhược thể thôi tuyệt đối là một đại ác ma a.

Tuy rằng nhất giai triệu hoán ma thú đã có thể thắng được cửu cấp Linh Sĩ đỉnh cao, nhưng nàng còn chưa kịp động thủ đã bị văng ra ngoài, ít nhất ma thú này đã đạt đến cấp hai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lâm Phàm cao ngạo

Edit: Lam Thiên

”Ta, vừa rồi là hoa mắt sao?”

”Hắn là... Không có đi?”

”Vân gia ma nữ linh sĩ Cửu cấp đỉnh phong, lại bị đuôi của một vật nhỏ đánh bay?”

Bọn họ không ngạc nhiên về ma thú nhị giai mà điều bọn họ làm ngạc nhiên chính là ma thú này lại bị một phé vật không có tư cách trở thành triệu hồi sư Hạ Như Phong triệu hồi ra, nàng ngay cả khi thực lực bản thân không mạnh, nhưng lại có triệu hồi thú nhị giai, mấy ngày sau thời điểm Vân gia Hạ gia giao chiến, xem ra Hạ gia là tất thắng.

”triệu hồi thú nhị giai?”Đội ngũ Vân gia phía trước, người thủy chung chưa từng lên tiếng Vân Lâm lạnh lùng nhìn vật nhỏ trong lòng Hạ Như Phong, ngay tại phạm vi bảo hộ của hắn, nữ nhi của hắn bị công kích, mặt mũi của hắn đều đã bị mất hết, “Hảo, tốt lắm, Hạ gia chủ, việc hôm nay ta liền ghi nhớ, thiên tài đệ tử Vân gia, cũng không phải là Lan Nhi, hy vọng chín ngày sau, người Hạ gia đừng lâm trận lùi bước.”

Nói xong, tầm mắt nhu hòa của hắn nhìn về phía nữ tử bên người, ôn nhu trong mắt của hắn cũng là loại trước nay chưa có, loại ôn nhu đó Vân Lan cũng chưa từng có được.

Nữ tử cũng quay tầm mắt qua, hơi hơi cười, dung mạo của nàng chỉ được tính là thanh tú, nàng không có tự cao tự mãn như Vân Lan, nàng nhìn có vẻ rất nhu hòa dịu dàng, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác rất giả dối.

Nữ tử này nghe đồn chính là yêu nữ Vân gia trong truyền thuyết kia, Vân Lâm, tên thật của nàng vốn cũng không phải như vậy, nhưng sau này thiên phú hiện lộ, Vân Lâm liền đổi tên cho nàng cùng Âm tự với chính mình, cho thấy sự sùng ái của hắn dành cho nàng, ở trong Vân gia, nàng cũng coi như là người có tiếng nói nhất, liền ngay cả Vân Lam ngạo khí mườì phần, ở trước mặt nàng cũng là thật cẩn thận.

”Hừ, câu này phải là ta tặng cho ngươi, “Hạ Lâm Lạc nhìn thấy ngoại tôn nữ của mình đại xuất danh tiếng, lại càng kiêu ngạo đến râu cũng vênh lên, tay hắn vuốt vuốt chòm râu lớn trước mặt, khinh thường nói.

”Ngươi...” Vân Lâm biến sắc, còn chưa kịp nói, liền bị một đạo thanh âm thanh linh xảy ra đánh gãy.

”Vân gia chủ, hà tất phải ở trong này cùng người không liên quan so đo? Như vậy chỉ càng lãng phí thời gian mà thôi, bất quá chỉ là một cái triệu hồi sư, có gì đáng để kiêu ngạo? Chúng ta vẫn nên đi thôi, người ở chỗ này quả thực chướng mắt, “trong đội ngũ Vân gia, đi ra một cái bạch y trẻ tuổi, trong tay hắn phe phẩy một chiếc quạt lông, khoe miệng hàm chứa tươi cười cao ngạo, dung mạo cũng coi như anh tuấn, chỉ là cùng với nam tử Hạ Như Phong từng gặp qua so sánh, thật sự còn kém nhiều lắm.

”Lâm Phàm học trưởng, “Vân Lâm nhìn thấy nam tử xuất hiện, trên mặt nàng liền nổi lên một tầng thẹn thùng, những nữ tử còn lại của Vân gia, ánh mắt

nhìn nam tử này cũng lộ vẻ si mê.

”Lâm Phàm? Hắn như thế nào lại ở trong này?” Cốc Mị Nhi hoảng sợ, lập tức nhú mi, nói, “nếu hắn ở đây, vậy có một số chuyện sẽ rất khó xử lý.”

”Người nhận thức hắn?” Hạ Như Phong nhú nhú mày, ánh mắt đặt ở trên người Cốc Mị Nhi.

Cốc Mị Nhi gật gật đầu, khẽ thở dài, khoe miệng nổi lên một tia cười khổ: “năng lực của Lâm Phàm tuy rằng không có cách gì trở thành thập đại nhân vật phong vân trong học viện, nhưng hắn dù sao cũng là linh sư đỉnh cấp, chính là gia tộc của hắn, ba cái Hạ gia cũng chọc không nổi, hơn nữa hắn có thiên phú luyện đan rất mạnh, gần nhất đã đột phá nhị phẩm cấp cao, nếu ta đoán không sai, hắn vì luyện chế đan dược nhị phẩm cao cấp cần phải có hóa điểm thảo đi? Cho nên, người vô luận thắng hay thua, chỉ sợ đều rất khó giải quyết hậu quả này.”

Dùng tam giai hóa điểm thảo luyện chế đan dược nhị phẩm? Người này... Thật đúng là lãng phí.

Hạ Như Phong không biết làm sao lại sờ sờ mũi, giọng điệu của nàng rất bình thản, nhưng khí thế lời nói của nàng chính là không sợ trời không sợ đất: “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, mặc kệ hắn là ai, đều không có cách gì từ trong tay ta lấy được vật, tuy rằng tam giai hóa điểm thảo ta không cần, bất quá, thắng trong lời nói cái gì cũng đều không có, chẳng phải đối với ta rất không công bằng sao?”

”Uh, Lâm thiếu, chúng ta vậy liền đi vào, “ vậy phương, lời nói của Lâm Phàm nói ra, Vân Lâm liền xoay người, cung kính đối với Lâm Phàm bẻ một cái quyền, trên mặt đều là nụ cười lấy lòng.

Mọi người toàn bộ sợ ngây người, Vân Lâm là ai? Một trong những người cầm quyền tại Hòa Vân thành, hiện tại đối với một cái nam tử mới hai mươi cung kính như thế? Nam tử này là ai? Rốt cuộc có năng lực gì có thể khiến cho Vân gia gia chủ đối hắn khúm núm như vậy? trong nội tâm mọi người đều tràn ngập nghi vấn.

Chúng tinh phùng nguyệt (sao quanh trăng sáng), nam tử cao ngạo ngẩng đầu bước vào hội bán đấu giá, mà thời điểm Vân Lâm đi ngang qua bên người Hạ Như Phong, quay đầu hướng tới Cốc Mị Nhi lộ ra một chút mỉm cười, chỉ là mỉm cười đó cất dấu một tia cảnh cáo.

”Hạ Như Phong, người chờ xem cho ta?” Vân Lan chạt vật đi lên, hung hăng trừng mắt nhìn mắt Hạ Như Phong, lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó cũng đi vào hội bán đấu giá.

Thần nhiên cười, Hạ Như Phong không phản đối, huống chi Vân Lan sớm nổi lên sát tâm, như vậy, nàng đồng dạng cũng sẽ không lưu tình hung hăng đã kích nàng, nếu tìm đúng cơ hội, tính mạng của Vân Lan, nàng liền nhận lấy.

”Phong Nhi, chúng ta cũng nên đi vào, “ Hạ Lâm biết thân phận của nam tử kia đặc biệt, vì vậy cũng không có ngăn cản Vân gia rời đi, mắt thấy quần chúng vây xem đã tản ra, tiến vào hội bán đấu giá đi, hắn cũng dẫn theo người Hạ gia đi vào.

Hạ gia từng dù sao cũng là một trong ba đại gia tộc của Hòa Vân thành, cho nên ngay cả khi xuống dốc, nhưng vẫn có thể hội viên của phòng bán đấu giá.

Trong ghế hội viên, người Hòa gia đã sớm tới, trừ bỏ Hòa gia, Vân gia, Hạ gia ra, còn có mấy cái lính đánh thuê có danh vọng tại phụ cận.

”Ha ha, Hòa gia chủ, không ngờ rằng người lại tới sớm như vậy a!” Vân Lâm cười lớn tiến lên, ôm quyền, mặt cười dạ khóc nói, “Ta còn cho là chúng ta đến rất sớm, không ngờ rằng Hòa gia chủ còn sớm hơn.”

”đâu có đâu có, Vân gia chủ cũng không phải cũng tới rất sớm sao? Ta vừa rồi cũng có nghe động tĩnh ở bên ngoài a, “ khuôn mặt Hòa Kinh Thiên vừa kéo, đồng dạng ôm quyền hàn huyên, chỉ là trong lòng nghĩ như thế nào, cũng chỉ có chính bọn họ mới biết, “A, lệnh nữ là làm sao vậy? Chẳng lẽ đi đường bị té sao? Như thế nào lại chạt vật như vậy? Haiz, đi đường nên dụng tâm mới đúng, Tiểu Nhi ba tuổi của Hòa gia chúng ta, đi đường cũng không bị té đến chạt vật như vậy.”

Lúc này, Hòa Kinh Thiên mới làm bộ nhìn đến Vân Lan, ánh mắt tràn ngập thân thiết nói, nghiêm nhiên đó là một cái trường bối quan tâm vẫn bối.

”Ta đây thay tiểu nữ đa tạ Hòa gia chủ quan tâm, “ Vân Lâm nắm chặt tay, sắc mặt xanh mét, hắn thế nào lại không nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn? nói nữ nhi của hắn đều không bằng đứa nhỏ ba tuổi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Vân Lan một cái, “Lan Nhi, người đi về trước đi!”

”Vâng, phụ thân, “ Vân Lan nhẹ nhàng thờ ra, hiện tại loại bộ dạng này, nàng cũng không ngốc mà ở lại đây, cho nàng chờ về liền thật đúng ý của nàng, cho nên, đáp đáp ứng một tiếng, nàng liền bay nhanh rời đi.

”Hai con hồ ly, “ nhìn thấy hai người rõ ràng là hận đến không thể cắn chết đối phương, lại ở đây giả đạo đức hàn huyên, Hạ Như Phong khoe miệng gọi lên một chút nhạo báng, Hạ gia cũng ngồi xuống chỗ của mình, nhưng mà thanh âm bên cạnh vẫn là không ngừng truyền vào trong tai.

”Hòa gia chủ, hiện tại ta hướng người giới thiệu một số người, “ nói xong, Vân Lâm đảo qua Vân Lan đang xấu hổ, sau đó hắn đắc ý nâng đầu lên, nhìn Lâm Phàm tầm mắt càng ngày càng vừa lòng, giống như là nhạc phụ đang nhìn nữ tử (con rể), “Vị này là Lâm thiếu, từ Hoàng Thành đến, là nhi tử Lâm gia, quan trọng là, Lâm thiếu là luyện được sư nhị phẩm trung cấp, hắn rất nhanh sẽ thăng cấp lên nhị phẩm cao cấp.”

”Cái gì? Còn trẻ như vậy đã là nhị phẩm luyện được sư?” Hòa Kinh Thiên nội tâm run lên, nhin không được kinh hô lên một tiếng, ghen tị nhìn Vân Lâm đang đắc ý, nội tâm âm thầm ảo não, vì sao chuyện tốt gì cũng đều bị Vân gia cướp chiếm.

Người chung quanh còn lại nghe được lời nói của Vân Lâm, liền sùng bái nhìn Lâm Phàm, Lâm Phàm cũng rất hưởng thụ người khác ngưỡng mộ.

Cũng tại thời khắc này, một đạo thanh âm tuyệt đẹp xẹt qua bên tai mọi người: “Hoan nghênh đại gia đến tham gia đại hình đấu giá mỗi năm một lần, đêm nay, chúng ta sẽ xuất ra vật phẩm đệ nhất đó là linh kỹ đồng giai trung cấp...”

Mọi người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy trên đài, một nữ tử xinh đẹp trong tay cầm một cái định âm chùy (búa gỗ dùng để định giá), trên mặt dương lên tươi cười, giọng điệu mềm nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tranh đoạt

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Âm thanh ồn ào bên dưới lập tức im lặng, tiểu thư Tần Hân Vũ là bán đấu giá sư cao cấp của bán đấu giá Nam Cung, cũng chính là nữ tử đang cười xinh đẹp trên đài bán đấu giá. Nàng ta chỉ vào một quyền linh kỹ trên tay người đi theo bên cạnh, mỗi anh đào quyền rũ chậm rãi mở ra: “Quyền linh kỹ này tên là Phong Quyền Tần Vân, giá khởi đầu là năm mươi kim tệ, hiện tại bắt đầu đấu giá.”

Nếu là bình thường, linh kỹ đồng giai trung cấp cũng cũng đủ để người khác tranh đoạt, nhưng những người có mặt ở đây cơ bản không thiếu linh kỹ đồng giai trung cấp, huống chi lại là linh kỹ phong hệ. Thuộc tính phong vốn nằm ngoài ngũ hành, Linh sĩ có được thuộc tính này ít lại càng ít, cho nên bọn hắn lấy được cũng không có tác dụng gì.

Vì vậy, số người đấu giá ít ỏi, cuối cùng quyền linh kỹ bị một lính đánh thuê mua với giá một trăm kim tệ.

Tần Hân Vũ như sớm biết kết quả này, tuy không ngoài ý muốn nhưng ánh mắt vẫn có chút thất vọng. Có thể nàng cũng biết linh kỹ phong hệ rất ít người sử dụng, được đến một trăm kim tệ, so với đề bị phủ bụi trong nhà kho bán đấu giá thì tốt hơn nhiều.

“Ha ha, linh kỹ đồng giai trung cấp mới chỉ là đồ ăn khai vị mà thôi, vật quý còn ở phía sau, hy vọng các vị mời mắt mong chờ!” Thoáng thất vọng, Tần Hân Vũ nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười động lòng người, giọng nói yêu mị dễ dàng gọi lên sự tò mò của người khác.

Các vật phẩm tiếp theo so với linh kỹ đồng giai trung cấp kia còn quý giá hơn nhiều, thời điểm hội đấu giá dần dần tiến vào lúc gay cấn, trong một gian phòng ở chính giữa, một lão giả tóc hoa râm hai tay chống cằm, tia sáng trong mắt bắn ra bốn phía, liếc mắt nhìn người cúi đầu cung kính bên cạnh một cái, giọng nói nhàn nhạt hỏi: “Phòng đặc biệt dành cho hội viên có ai tới không?”

Người nọ lắc lắc đầu, vẻ mặt cung kính trả lời: “Bẩm báo đại sư, phòng đặc biệt dành cho hội không có ai vào.”

Chưa tới sao? Lâm Cốc khẽ nhíu mày, nói thật, hắn đối với thiếu niên bán đan dược cực phẩm lần trước rất ngạc nhiên, chỉ là... Quên đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Dù sao thiếu niên kia có thể sẽ xuất hiện ở hội bán đấu giá, đến lúc đó, nắm chắc nguyên lý trước tiên không cần đắc tội, thăm dò lai lịch của hắn một chút.

“Ta nghĩ hôm nay các vị đến hội đấu giá, đều là vì một vật phẩm đấu giá này phải không?” Tần Hân Vũ nhận cái khay bị phủ vải đỏ từ tay người hầu, tay ngọc nhẹ xóc lên vải đỏ, lấy từ bên trong ra một cái bình, cười xinh đẹp: “Đây là đan dược mà một vị khách thần bí đem đến bán đấu giá, là tam giai cấp thấp Hóa Linh Đan. Theo bán Lâm Cốc đại sư đánh giá, đan dược này phẩm giai chính là cực phẩm, Đại Linh sĩ ăn vào, trăm phần trăm tiến giai, nếu may mắn nói còn có tiến hai cấp liền, không có hậu di chứng. Dược sư có thể luyện chế ra đan dược này, trình độ ít nhất là tứ phẩm. Bởi vì đan dược cực kỳ quý giá, giá khởi đầu là một vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không dưới một nghìn kim tệ, hiện tại bắt đầu đấu giá.”

“Àm ăm!!!”

Lời nói của Tần Hân Vũ khiến cho đám người phía dưới nổ tung, ngay cả Lâm Phàm cũng là ánh mắt sáng ngời.

Tứ phẩm luyện dược sư, tứ phẩm luyện dược sư ở Lâm Phong chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà nội luyện dược sư cấp bậc cao nhất trong lãnh thổ Lâm Phong quốc chính là hội trưởng hiệp hội luyện dược, hắn là một vị ngũ phẩm cấp thấp luyện dược sư, bởi vậy có thể thấy được, tứ phẩm luyện dược sư khiến người ta rung động tới cỡ nào.

Nhất là, đó là Hóa Linh Đan có thể làm cho Đại Linh sĩ đột phá, Lâm Phàm đã đến Linh sĩ đỉnh phong, rất nhanh sẽ đột phá thành Đại Linh sĩ, chỉ cần đến Đại Linh sĩ, ăn vào Hóa Linh Đan, hắn sẽ có tư cách cạnh tranh với các đệ tử nổi tiếng, vì vậy Hóa Linh Đan này, hắn nhất định phải lấy được.

Liếm môi khô khốc, dùng sức nuốt nước miếng, Lâm Phàm lúc này, giống như sói đói nhìn thấy thức ăn ngon, hận không thể lập tức nhào tới.

Kiểm chế kích động trong lòng, Lâm Phàm như sói như hổ nhìn chăm chăm Hóa Linh Đan, ra lệnh cho Vân Lâm: “Vân gia chủ, ta không quan tâm người dùng cách gì, viên Hóa Linh Đan này, ta muốn, nếu người giúp ta có được nó, ta nợ người một cái nhân tình.”

Cực phẩm Hóa Linh Đan, trăm phần trăm tiến giai, ngay cả gia tộc của hắn cũng không thể luyện ra được. Tuy rằng lão sư của hắn cũng có thể luyện chế Hóa Linh Đan, chẳng qua, viên được lão sư luyện chế ra không chắc chắn có thể trăm phần trăm tiến giai mà không để lại hậu di chứng, bởi vậy hắn đối với viên Hóa Linh Đan này cực kì khát khao.

Vốn là vì có thể lấy được tam giai Hòa Diễm Thảo miễn phí mới đến đây, không ngờ rằng lại gặp cơ hội như vậy, xem ra ông trời quả thật đứng về phía hắn, lần này đến Hòa Vân thành là một quyết định sáng suốt.

“Một vạn một nghìn kim tệ!” Nghe vậy, Vân Lâm cắn răng một cái, ra giá.

Hắn biết Hóa Linh Đan sẽ không thuộc về mình, nhưng vì lấy lòng thiếu gia tôn quý đến từ hoàng thành, hắn không thể không làm như thế. Nghĩ đến bản thân có thể đạt được Hóa Linh Đan lại phải chấp tay tặng người, Vân Lâm nhất thời sinh ra một loại cảm giác đau lòng.

“Hai vạn kim tệ!” Hóa Kinh Thiên khiêu khích nhìn vào mắt Vân Lâm, tuy nói hắn cũng không muốn đắc tội nhị phẩm luyện dược sư, nhưng là Hóa Linh Đan hắn phải lấy được. Có Hóa Linh Đan này, Hòa gia có thể hung hăng dẫm nát Vân gia dưới lòng bàn chân, tình trạng hai nhà cai trị của Hòa Vân thành sẽ bị phá vỡ.

“Hừ, năm vạn kim tệ!” Sắc mặt Vân Lâm lạnh lẽo biến đổi, hai tròng mắt ngoan độc lướt qua Hóa Kinh Thiên, lại lên giá.

“Sáu vạn kim tệ!” Khóe miệng Hóa Kinh Thiên khẽ cong lên, làm như lơ đãng nói. Nhưng mà hai nhà vừa lên tiếng đã nâng giá đến sáu vạn kim tệ, nháy mắt làm cho một nửa lòng người lạnh xuống, chỉ có một ít lính đánh thuê giàu có, hoặc khách quý từ thành thị khác đến mới theo được.

“Sáu vạn một nghìn kim tệ.”

“Sáu vạn hai nghìn cái kim tệ.”

“Bảy vạn kim tệ.”

“...”

Giá tiền tiếp tục tăng đến mười hai vạn, thanh âm kêu giá mới giảm dần, chỉ còn lại mấy người đấu giá với nhau.

“Gia chủ, chúng ta thật sự không đấu giá tiếp sao? Đây chính là Hóa Linh Đan a!” Tam Trưởng Lão nhắm mi tâm lại, ánh mắt nhìn Hóa Linh Đan trong tay Tần Hân Vũ có thêm thuồng rõ ràng. Hóa Linh Đan có thể khiến cho Đại Linh sĩ tiến giai, đối với Đại Linh sĩ, có dụng hoặc trí mạng.

“Nếu ngươi có nhiều tiền như vậy, ta không ngại để ngươi đấu tiếp.” Hạ Lâm Lạc trợn mắt, muốn lấy kim tệ từ trên người lão, không có cửa đâu! Kim tệ đó là để cho Phong Nhi sử dụng khi đi học viện Linh Phong, tuyệt đối sẽ không giao ra cho mấy lão già này.

Nghe vậy, Tam Trưởng Lão hận tới nghiến răng, toàn bộ tài chính của gia tộc đều nằm trong tay Hạ Lâm Lạc, trên người bọn hắn cũng có kim tệ, nhưng không đủ chi cho bán đấu giá. Lão cáo già này, chuyện gì cũng chỉ suy nghĩ cho Hạ Như Phong, tuyệt không lo lắng cho lợi ích gia tộc.

“Mười sáu vạn kim tệ!” Trong thời gian ngắn, giá tiền nhanh chóng tăng vọt, cuối cùng cũng chỉ có Hòa - Vân hai nhà cạnh tranh.

“Hai mươi vạn kim tệ!” Vân Lâm khẽ cắn môi, hô lên cực hạn cuối cùng của mình. Hai mươi vạn kim tệ, đủ cho một gia tộc bình thường trong Hòa Vân thành mấy đời không lo, đồng thời cũng vượt qua giá trị của Hóa Linh Đan. Hóa Linh Đan cho dù quý giá, hai mươi vạn kim tệ cũng không phải một con số nhỏ.

Hóa Kinh Thiên nâng mắt nhìn Vân Lâm, không nói thêm gì nữa, cuối cùng Hóa Linh Đan bán cho Vân Lâm với giá hai mươi vạn kim tệ. Khuôn mặt Vân Lâm co rút, lại còn phải ra về thoải mái giao Hóa Linh Đan cho Lâm Phàm, thấy Lâm Phàm hài lòng gật đầu một cái, lập tức Vân Lâm cảm thấy hai mươi vạn kim tệ này có giá trị.

Trong lúc không có người chú ý, Hạ Như Phong vụng trộm đứng lên, lén ra phòng đấu giá. Có thể nàng không nhận thấy được, sau lưng, một đôi mắt đen sáng ngời nhìn chăm chú vào bóng dáng nàng. . .

“Cộc cộc.”

Một gian phòng bán đấu giá ở tầng hai, gian phòng rộng rãi sáng ngời, mùi thuốc lan tỏa nồng đậm, Lâm Cốc đang đùa nghịch dược liệu trên bàn, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Lâm Cốc nhăn mày, giọng nói già nua mà thân nhiên truyền ra ngoài cửa: “Chuyện gì?”

“Đại sư, ngoài cửa có thiếu niên mặc hồng bào, mang theo áo choàng rất quý dị muốn gặp ngài...” Ngoài cửa truyền đến giọng nói thanh thúy của nữ tử, nghe được miêu tả, Lâm Cốc liền biết người tới là ai, vội vàng từ trên ghế đứng lên, buông dược liệu trong tay xuống, nhanh chóng xông ra ngoài.

Nữ tử còn đang kinh ngạc vì không thấy ai trả lời, cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo, một bóng trắng mang mùi thuốc nhàn nhạt lao tới, bởi vì tốc độ quá nhanh, nữ tử không thấy rõ hắn xuất hiện thế nào. Một lát sau nữ tử mới hoàn hồn, kinh ngạc há to miệng.

Kìa... Đó là Lâm Cốc đại sư? Thiếu niên tìm đến đại sư là ai? Sao đại sư lại kích động như thế? Chẳng lẽ đại sư có con riêng? Nghĩ tới điều này, nữ tử chợt thấy buồn nôn, vội vàng vứt bỏ tư tưởng tà ác trong não, nhanh nhẹn rời đi.

“Đại sư, đã lâu không gặp.”

Trong đại sảnh, người mặc hồng bào nghe được tiếng động phía sau, xoay người lại, khóe miệng nâng lên độ cong thân nhiên, khẽ thấp giọng nói.

“Ha ha, công tử, cuối cùng ngươi cũng đến đây, ta còn nghĩ ngươi sẽ không tới. Kim tệ thu được từ bán đấu giá, trừ đi năm vạn công tử đã mượn và phí thủ tục, còn lại bao nhiêu ta đã chuẩn bị tốt cho công tử, xin công tử giao thẻ kim tệ cho ta một chút!”

Hạ Như Phong gật đầu, đưa ra thẻ kim tệ của mình cho Lâm Cốc, Lâm Cốc nhận thẻ, bỏ kim tệ vào trong, trả lại cho Hạ Như Phong. Ánh mắt Hạ Như Phong đảo qua, thu thẻ kim tệ lại, như nhớ tới cái gì, nàng vuốt cằm, thân nhiên nói: “Đại sư, các ngươi có linh giới không?”

Linh giới, là chiếc nhẫn có thể cất chứa vật phẩm, nếu như không có linh giới, có rất nhiều việc không tiện làm.

“Ở đây ta có mấy cái linh giới...” Trong mắt Lâm Cốc chợt lóe tia sáng kinh ngạc, sau đó lại nhớ tới nàng còn không có kim tệ, đương nhiên linh giới cũng không thể có. “Chỉ là linh giới của ta cất chứa được rất ít vật phẩm, chỉ có diện tích mấy thước, ngươi có lấy không?”

Mấy thước vuông thôi sao? Đối với nàng mà nói, tạm thời có thể sử dụng đi!

“Lâm Cốc đại sư, ta muốn mua linh giới của ngươi.”

“Ha ha, linh giới đó không đáng giá tiền, một viên đan dược của công tử giúp hội bán đấu giá kiếm được mấy nghìn kim tệ, vì thế linh giới này ta tặng công tử!” Lâm Cốc đại sư cười một tiếng, trước khi điều tra ra lai lịch vị thiếu niên này, hẳn sẽ không đi đắc tội, huống chi với hắn, linh giới không đáng là bao, mấy chục kim tệ là có thể mua được.

Lâm Cốc nói xong, lấy ra một cái linh giới, Hạ Như Phong nhận linh giới, cũng không khách khí nhận lấy, sau đó mới ngẩng đầu nói: “Lâm Cốc đại sư, hy vọng chúng ta về sau còn có cơ hội hợp tác.”

Dứt lời, không cho Lâm Cốc thời gian hỏi nàng, xoay người đi ra.

Hạ Như Phong đi đến góc không người, thay quần áo, ném hồng bào vào trong linh giới, mới rời khỏi phòng bán đấu giá, chạy về phía núi lửa. Nhưng lúc nàng vừa rời khỏi phòng bán đấu giá, một tiểu thiếu niên cái mang khuôn mặt nghiêm vội vã chạy ra, hai tròng mắt sáng ngời tới đi một chút, muốn đuổi theo, nghĩ nghĩ, vẫn quyết định buông tha ý nghĩ này.

“Tiểu Thiên, lâu rồi không gặp, ngươi cũng cao lớn thêm không ít a!”

Phía sau, một giọng nói quẩn rũ tàn bạo mang theo đùa bỡn chợt vang lên, Cốc Mị Nhi lặng yên đi đến bên cạnh hắn. Nhìn thấy Cốc Mị Nhi xuất hiện, thân mình Hạ Thiên run lên, vội vã nhảy sang bên cạnh mấy bước.

Cốc Mị Nhi thấy hành vi ấy, đôi mắt đẹp trừng to: “Hạ Thiên chết tiệt, lão nương khủng bố như vậy sao? Vì sao lúc Tiểu Như Phong ăn hiếp ngươi, ngươi cam tâm tình nguyện bị ăn hiếp, mà mỗi lần ta vừa xuất hiện, ngươi giống như nhìn thấy ác ma vậy hả?”

Hạ Như Phong từng mang tính cách yếu đuối, nhu nhược tránh ở phía sau Hạ Lâm Lạc, đó là lúc mới gặp Hạ Thiên. Nhưng sau đó, Hạ Thiên lại thích vòng tới vòng lui trước mặt Hạ Như Phong, trung lên về mặt ủy khuất đáng yêu, khiến cho Hạ Như Phong khi nhìn thấy hắn cũng thích ăn hiếp một phen, chỉ vì nhìn biểu tình ủy khuất của hắn giống như ánh mắt của mèo con.

Hạ Như Phong xuyên qua mà đến, dễ dàng nhìn thấu nguy trạng của Hạ Thiên, thiếu niên có gương mặt đáng yêu non nớt này, đã có thành thực không hợp với lứa tuổi, từng ra vẻ đáng yêu ủy khuất, cũng là vì ‘Hạ Như Phong’ đi.

“Bởi vì, ngươi là ngươi, nàng là nàng, nàng là biểu tỳ của ta, cho nên ta nguyện ý bị nàng ăn hiếp, hơn nữa, từ lần đó tính lại tới nay, nàng đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng mặc kệ thế nào, nàng đều là Phong Phong ta từng biết. Cho nên, ta muốn trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ để bảo vệ nàng.”

“Hạ Thiên?” Cốc Mị Nhi sững sốt, nhìn vào mặt Hạ Thiên, nàng thấy rõ hắn thật sự quyết tâm, hơi hơi cười: “Thật hâm mộ tỳ đệ các ngươi a! Hạ Thiên, ngươi biết không? Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Như Phong, nàng nở nụ cười rực rỡ mà thế giới của ta không có, bắt đầu từ khi đó, ta đã thề, muốn bảo vệ nụ cười của nàng cho tới khi có người thay ta bảo vệ nụ cười ấy mới thôi. Ta vốn không muốn quay trở lại Hóa Vân thành, nhưng nơi này có người bạn vô cùng quan trọng của ta, cho nên ta trở lại.”

Hạ Thiên nhìn một bên khuôn mặt của Cốc Mị Nhi, bỗng nhiên phát hiện, nữ tử luôn tươi cười kiên cường, cũng sẽ có một mặt yếu ớt không muốn ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Dạ Thiên Tà xuất hiện

Dưới chân núi tuyết, thiếu nữ nhắm mắt ngồi khoanh chân, một đầu tóc đen mềm mại ở trong gió tuyết dây dưa, hồng y trên nền tuyết trắng vô cùng nổi bật. Thân thể thiếu nữ không hề nhúc nhích, để mặc cho linh khí thiên địa chung quanh chậm rãi chảy vào trong cơ thể.

“Cuối cùng cũng đến bát cấp đỉnh phong, nói vậy không lâu nữa là có thể đột phá đến Cửu cấp, chỉ tiếc tỷ thí sắp bắt đầu, không còn đủ thời gian tu luyện.”

Thiếu nữ chậm rãi mở hai tròng mắt, đó là một đôi mắt như thế nào? Vì còn trẻ nên có hồn nhiên sáng ngời, tuy nhiên lại có lạnh nhạt không phù hợp với lứa tuổi, giống như cái gì cũng không cần, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện, vật nàng để ý có rất nhiều, thật là một sự kết hợp mâu thuẫn.

Nhẹ nhàng thở dài, thiếu nữ mở hai tay, nhìn lòng bàn tay của chính mình, khẽ nắm lại.

Hôm nay, dĩ nhiên là ngày tỷ thí. Một tháng, nàng tu luyện từ ngũ cấp linh sĩ đến bát cấp linh sĩ đỉnh phong, nếu để cho người khác biết, nhất định sẽ bị dọa chết. Nhưng nàng biết nguyên nhân là nhờ linh khí trong Nghịch Thiên quyết và viên cổ Triệu Hồi Thư vượt xa các nơi khác, vì vậy mới đạt tới Bát cấp Linh sĩ đỉnh phong, tuy nhiên vẫn không thể nào vừa lòng.

Chỉ là nàng biết, khi tu luyện cần chú ý nhất là tâm bình khí hòa, chớ tham lam, cho nên tâm trạng chỉ là hơi hơi thất vọng, cũng không mạnh mẽ đột phá đến Cửu cấp Linh sĩ.

“Vật Nhỏ, ta thật sự hâm mộ ngươi đây! Chính ngày lên một cấp, thể chất của triệu hồi thú thật tốt, thật sự là làm cho người ta hâm mộ!” Hạ Như Phong xách đuôi Vật Nhỏ lên, độc ác nheo nheo thân thể mềm mại, có chút hương vị ghen tị quanh quẩn.

Vật Nhỏ bị tra tấn đến cả người khó chịu, ngẩng lên hai mắt to đăm đăm, đáng thương nhìn chăm chú vào Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong nheo thêm vài cái mắt nữa thỏa mãn thả nó xuống dưới, rồi khỏi thế giới Triệu Hồi Thư, vừa ra tới bên ngoài, Hỏa Nhi lập tức tiến lại gần, thở dài liếm liếm bàn tay nàng, ánh mắt nhìn dưới đất tràn đầy thú tính và dục liệu.

Vật Nhỏ tán thưởng đến Nhị cấp, thú tính cấp thấp không có nhiều tác dụng đối với nó, còn ở trong thế giới Triệu Hồi Thư, cho dù có chứa được dược liệu cũng không thể so sánh với bên ngoài, vì số lượng chỉ đủ luyện mấy viên đan dược. Thậm chí là thuốc gần đạt tam giai, Bạch Thụy chỉ luyện vài lần đã dùng hết một nửa dược liệu, cho nên Hạ Như Phong mới sai Hỏa Nhi đi tìm thú tính và dược liệu về cho nàng.

Núi lửa không hổ là vùng đất trù phú để thiên nhiên sản xuất dược liệu, mấy ngày ngắn ngủi, dược liệu tìm được đã chất đầy, Hạ Như Phong không hề khách khí, thu tất cả vào trong Linh giới.

“Oa oa oa ngô!” Thấy dược liệu bị thu đi, Hỏa Nhi nhu thuận gào thét một tiếng, tiến vào thế giới Triệu Hồi Thư.

Thời điểm Hạ Như Phong thu hồi Triệu Hồi Thư, tính toán muốn xuống núi, phía trước truyền đến một giọng nói đáng khinh: “Ô, không ngờ rằng trên núi lửa này còn có một tiểu mỹ nhân nha.”

Mi tâm Hạ Như Phong hơi nhú, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đoàn người tiến về phía nàng. Người đàn ông vạm vỡ dẫn đầu tay cầm búa lớn, vẻ ngoài xấu xí, trên trán có một con đại bàng lớn màu đen chạy dọc tới cổ, khoe miệng có chất lỏng ghê tởm dính lại, ánh mắt bỉ ổi nhìn chằm chằm Hạ Như Phong.

Những kẻ phía sau nghe thấy thế thì cười ồm ồm, ánh mắt thèm thuồng nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp còn chút trẻ con của Hạ Như Phong.

“Tiểu mỹ nhân, lại đây chăm sóc các ca ca, ha ha.”

“Chỉ cần ngươi đem Linh giới trong tay giao cho chúng ta, lại đi theo nhóm huynh đệ ta một đêm, chúng ta sẽ bỏ qua cho ngươi, thế nào?”

“Ha ha, chúng ta là lính đánh thuê - dong binh đoàn Viêm Huyết, được chúng ta nhìn trúng chính là phúc khí của ngươi.”

Bọn chúng thốt ra những lời nói đáng khinh, khiến sắc mặt Hạ Như Phong lập tức đông cứng, trên môi nở nụ cười thân thiện, giọng nói lại lạnh thấu xương: “Các ngươi biết ta chán ghét nhất thứ gì không?”

“Cái gì?” Nam tử đứng đầu hơi sững sốt, cho rằng thiếu nữ xinh đẹp này cũng có ý tứ với mình, vì vậy hưng phấn nói: “So sánh với thứ mà tiểu mỹ nhân chán ghét nhất, ta càng muốn biết, tiểu mỹ nhân thích cái gì nhất, yên tâm, chỉ cần tiểu mỹ nhân thích, ca ca nhất định đem đến cho ngươi.”

Câu môi cười lạnh, Hạ Như Phong ánh mắt sắc như kiếm hung hăng bắn qua, sau đó khoe miệng cong lên, mang theo khinh bỉ: “Ta chán ghét nhất là cóc ghê, so với con cóc càng chán ghét, cóc ghê muốn ăn thịt thiên nga, chỉ bằng ngươi, xách giày cho ta cũng không xứng.”

“Ngươi muốn chết!!!” Nam nhân cao lớn nghe nàng châm chọc, sắc mặt không biến đổi không ngừng, khí thể toàn thân bùng nổ, hai tròng mắt tàn nhẫn đảo quanh người Hạ Như Phong. “Tất cả đều lên cho ta, bắt sống nữ nhân này về, dám cười nhạo đại gia, đại gia muốn nàng sống không bằng chết.”

Nghe vậy, đám người phía sau lập tức vây quanh Hạ Như Phong, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười dâm dăng.

Hạ Như Phong nhìn xung quanh, vẻ mặt ngưng trọng, tay cầm trường côn sau lưng, ánh mắt nhìn chăm chú vào tên thủ lĩnh.

Khí thể của kẻ kia ngang với Hạ Lâm Lạc, nếu nàng không đoán sai, hẳn cũng là Đại Linh sĩ. Có được Mị Ảnh Tiên Tung và Hỏa Viêm, nàng chắc chắn có thể đánh một trận với Linh sĩ, còn đấu với Đại Linh sĩ, tuy nàng có thể lợi dụng tốc độ để đỡ đỡ, cũng rất khó thắng lợi.

Nghe tới điều này, bàn tay đang nắm trường côn của Hạ Như Phong buông lỏng, đang định gọi ra Triệu Hồi Thư, một giọng nói phảng phất như của thiên nhiên xẹt qua bầu trời, truyền vào trong tai những người có mặt.

“Nhiều nam nhân như vậy, ăn hiếp một cô gái thì tốt đẹp gì?”

Giọng nói ấy dường như có tác dụng mê muội, khiến cho đám người ồn ào lập tức im lặng.

Nam tử đón ánh sáng mặt trời đi tới kia đẹp đến tận cùng, chính là loại câu nói tốt đẹp nhất trên đời cũng không có cách gì miêu tả ra vẻ đẹp của hắn, có lẽ nam tử như thế, trên thế gian rất ít gặp? Nói hắn là nam tử đẹp nhất trên thế gian này cũng không đủ.

Nam tử mặc áo choàng màu bạc nam vàng, hai tay để sau lưng, khuôn mặt lộ vẻ ấm áp tươi cười, giọng nói thấm vào lòng người như gió xuân, suối ấm trái tim người khác. Nhưng mà, làm cho mọi người kinh ngạc nhất là, nam tử này lại có một đôi mắt tím vô cùng tà mị.

Đôi mắt ấy giống như thạch anh tím, lộ ra tà khí, không biết vì sao, ngay cả Hạ Như Phong luôn giữ ý chí vững vàng cũng thất thần vì dung nhan và đôi mắt của hắn.

“Haiz, ta đây cũng vô cùng chán ghét nam nhân nào ăn hiếp nữ tử!” Nam tử lắc lắc đầu, trong tay xuất hiện một lưỡi hái cong cong màu đen không hòa hợp với khí chất trên người, từng đám lửa màu đen chuyển động xung quanh lưỡi hái. Trong mắt nam tử đầy ý cười, bỗng nhiên thân hình biến mất tại chỗ.

Hạ Như Phong chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, trong chớp mắt, nam tử tuấn mỹ vô cùng ấy đã về lại chỗ cũ. Hơi kinh ngạc, ánh mắt Hạ Như Phong chuyển tới đám người đang đứng bên kia.

“Phụt!!!!”

Trừ tên nam nhân cao lớn dẫn đầu đứng ở ngoài, tất cả thân thể giống như bị vũ khí sắc bén cắt qua, máu tươi đầm đìa, bọn chúng còn không kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã một nháy chết tươi.

Giết người trong giây lát, chỉ một giây giết chết một đám Linh sĩ. Cần bao nhiêu sức lực, tài năng mới có thể làm như vậy? Đó là Đại Linh sĩ, không có cách gì trong một giây giết được nhiều đại linh sĩ như vậy! Nam nhân này, rốt cuộc là ai? Hắn cứu nàng vì mục đích gì?

“Thật có lỗi, ngươi đã biết bí mật của ta...” Nam tử nâng lên mắt tím, tươi cười bên khóe miệng vẫn ấm áp như trước, trong mắt nam nhân dẫn đầu kia lại giống như ác ma đang thức tỉnh, hắn chưa bao giờ gặp kẻ có thể mỉm cười mà giết nhiều người như vậy.

Lúc này ai cũng không thể tin, nam tử đột nhiên xuất hiện, bề ngoài ấm áp như ánh nắng, có lẽ giống như màu tím của đôi mắt, tà khí nghiêm nghị, mới là con người chân chính của hắn.

“Vì thế, đã biết bí mật lớn nhất của ta, ngươi nên đi xuống địa ngục tìm đồng bạn đi.” Nam tử hơi hơi cười, lưỡi hái lại vung lên một độ cong duyên dáng, tên thủ lĩnh còn chưa kịp kêu to đã ngã thẳng xuống mặt đất. Con mắt hắn mở to sợ hãi, cho tới một giây cuối cùng cũng không thể ngờ rằng, hắn đưa giỡn một nữ nhân, lại đem mạng mình vất đi.

Nếu nam tử này không xuất hiện, Hỏa Nhi và Vật Nhỏ cũng không bỏ qua bọn hắn, bởi vậy dù thế nào, bọn hắn nhất định phải chết.

“Ngươi là ai? Vì sao phải giúp ta?” Hạ Như Phong nhíu mày, ánh mắt thân nhiên nhìn nam tử trước mặt, nàng muốn biết, hắn định làm cái gì? Nàng sẽ không tin tưởng, nam tử tà mị này lại vô duyên vô cớ trợ giúp nàng.

Nam tử cười ôn hòa, giống như kẻ giết người không chớp mắt vừa rồi không phải hắn.

“Nhớ kỹ tên của ta, Dạ Thiên Tà, ta nghĩ, chúng ta còn có thể gặp lại.” Một câu cuối cùng của nam tử đầy ý tứ, khiến cho Hạ Như Phong không hiểu nhíu nhíu mày. Thời điểm nàng muốn hỏi lại, phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nghe được tiếng bước chân, Dạ Thiên Tà thở dài, thu hồi lưỡi hái, ngón tay bắn ra, đầu ngón tay xuất hiện một đám lửa màu đen, phân tán đến từng thi thể trên mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, tất cả thi thể đều hóa thành khói bụi biến mất không còn dấu vết, ngay cả máu tươi trên mặt đất cũng bị thiêu đốt hết.

Nếu không phải Dạ Thiên Tà vẫn còn trước mặt Hạ Như Phong, nàng đã cho rằng vừa rồi tất cả chỉ là giấc mộng.

“Thiếu gia, sao ngươi chạy đến đây? Thời gian không còn sớm, chúng ta nên nhanh chóng xuất phát.” Người đến là một lão giả đầy kiêu ngạo, trong miệng hắn gọi Dạ Thiên Tà là thiếu gia, giọng điệu lại không có nửa điểm cung kính, trên mặt còn mơ hồ mang theo tia khinh thường.

Dạ Thiên Tà đưa lưng về phía lão giả, vụng trộm nháy mắt với Hạ Như Phong, sau đó xoay người, đối mặt với lão giả, nhẹ gật đầu: “Mặc lão, chúng ta đi thôi!”

Tuy rằng Dạ Thiên Tà không nói rõ, Hạ Như Phong lại có thể hiểu hắn muốn nàng giữ bí mật giúp hắn. Hạ Như Phong không biết vì sao hắn muốn giấu diếm thực lực, cuối cùng vẫn hơi cười, xem như đáp ứng thỉnh cầu ấy.

“Nam nhân này không chỉ tà mị, còn rất phức tạp a! Giết Đại Linh sĩ trong chớp mắt, thực lực như vậy thật sự là cường hãn. Nhưng biểu hiện của lão giả

này rõ ràng là không biết chuyện gì, nếu không cũng sẽ không khinh thường như thế. Nếu thực lực của hắn bộc lộ, không biết lão gia hỏa kia phản kích cỡ nào.”

Tuy rằng không biết vì sao Dạ Thiên Tà ra tay cứu giúp, nhưng mình chính là Linh sĩ, hắn có thể có ý đồ gì? Cho nên, tạm thời nâng tin tưởng hắn...

“Hy vọng ngươi thật sự không có mục đích gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thật có lỗi, ta đã tới chậm

Edit: Thường Xuân

Nếu muốn hỏi hôm nay địa phương nào náo nhiệt nhất Hòa Vân Thành, mọi người chắc chắn trăm miệng một lời trả lời: nơi náo nhiệt nhất là sân quyết đấu. Hôm nay chính là ngày đệ tử trẻ tuổi trực hệ của hai nhà Hạ gia và Vân gia giao chiến, vì vậy sắc còn trời chưa sáng, sân quyết đấu đã tụ tập rất nhiều khán giả đến xem.

Nếu là trước kia, chắc chắn mọi người sẽ không có ai xem trọng trận đấu này, nhưng sau khi việc Hạ Như Phong trở thành triệu hoán sư truyền đi, bọn hắn lại rất mong chờ trận đấu đầy phần kịch này. Dù sao có được một con triệu hồi thú cấp hai, thực lực của nàng tuyệt đối là nâng cao thêm một bước.

Nhưng đến lúc này, trên sân quyết đấu người nhà hai bên đều có mặt đông đủ, chỉ có nhân vật chính vắng mặt – Hạ Như Phong.

“Ha ha, Hạ gia chủ, đệ tử Hạ gia các ngươi sẽ không bỏ chạy chứ? Hiện tại đến người còn không thấy bóng dáng, người Hạ gia thật sự là yếu đuối, ngay cả trốn chiến đấu cũng có thể làm được.” Khóe miệng Vân Lâm khẽ nhếch, tầm mắt lợi đảo qua những người Hạ gia đang bước tới, không thấy Hạ Như Phong, liền chuyển ánh mắt khinh thường đến trên người Hạ Lâm Lạc.

Hạ Như Phong là triệu hồi sư, có thể làm hắn kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đủ để làm hắn lo lắng. Hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, nên hôm qua đã đưa Hóa Diễm Thảo cho Lâm Phàm. Bởi vì hắn đưa tặng Hóa Diễm Thảo và hóa linh đan, Lâm Phàm đã phá lệ đưa cho hắn một lọ được tán nhị giai cấp thấp có thể làm cho thực lực của Linh sư tăng lên. Chỉ là mạnh mẽ tăng lên thực lực, sẽ để lại di chứng rất lớn, vì vậy nếu không đến lúc cần thiết, Vân Lâm sẽ không sử dụng.

Sắc mặt Hạ Lâm Lạc hơi đổi, từ sau khi đấu giá hội diễn ra, Hạ Như Phong lại bắt đầu mất tích, nhưng hắn tin tưởng, nàng sẽ không quên chuyện quyết đấu.

“Vân tiểu tử, nói cũng không thể nói lung tung, Phong Nhi nhất định sẽ đến.” Hạ Lâm Lạc hừ lạnh một tiếng, trên mặt không thấy chút lo lắng nào.

“Lão già này!” Vân Lâm hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Lâm Lạc, lão gia hỏa này, dám bắt kính với hắn như thế. Bất quá, sau tỷ thí, hắn muốn xử lý Hạ gia thế nào, không phải là tùy ý hắn sao?

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng Hạ Như Phong là một trong hai nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện, những người có mặt đều hơi thất vọng, chẳng lẽ nàng thật sự sợ hãi nên bỏ trốn? Ngay cả Hạ Lâm Lạc - người lúc đầu tin tưởng Hạ Như Phong sẽ đến, nội tâm cũng đã bắt đầu lung lay.

Đương nhiên, Hạ Lâm Lạc cũng không phải sợ hãi Hạ Như Phong lâm trận lùi bước, mà là lo lắng, nàng gặp chuyện gì nguy hiểm.

“Gia gia, nàng sẽ đến.” Đột nhiên, tiếng thiếu niên non nớt lại kiên định vang lên bên tai, làm cho Hạ Lâm Lạc bình tâm lại. Thiếu niên hơi mỉm cười, khuôn mặt lại chuyển sang nghiêm túc, còn đầu bộ dáng non nớt, đáng yêu ban nãy? Ánh mắt của thiếu niên chứa đựng sự thành thực chừng chạc, những người ở đây chưa chắc đã bằng được hắn.

Có lẽ, hắn không có cách gì để trở nên kinh tài tuyệt đỉnh giống Hạ Như Phong hoặc Dạ Thiên Tà, nhưng hắn có đủ khả năng trở thành một người lãnh đạo tài tình.

“Ha ha, ta thấy rằng nàng thật sự sẽ không đến đâu, ta nghĩ chúng ta hay là giải tán đi! Bây giờ ta sẽ phái người qua tiếp nhận Hạ gia.” Vân Lâm hiện tại rất đắc ý, không tốn một chút công sức đã có thể chiếm Hạ gia, điều này đều cần cảm tạ Hạ Như Phong.

Khóe miệng xuất hiện một tia khinh bỉ, người lâm trận bỏ chạy, không có tư cách khiêu chiến với người Lâm gia. Nữ nhân như vậy, có tư cách gì so sánh với nữ nhi hắn? Không bằng một cọng tóc trên người Lâm nhi, người như thế lại là người Hòa Vân thành, đúng là sỉ nhục, nàng không xứng đáng sống trên đời.

“Ai, xem ra hôm nay không có trò hay để nhìn.”

“Ta còn cố ý dậy sớm đến đây xem, Hạ gia Hạ Như Phong thật sự chạy trốn sao?”

”Xem ra là như vậy, Hạ gia xong rồi, thì ra toàn là những kẻ yếu đuối.”

Mọi người đều là lác đầu thờ dài, người không chiến mà bỏ chạy, không xứng để được bọn hán tôn trọng.

Cốc Mị Nhi nắm chặt nắm đấm, trên mặt gắng gượng nở nụ cười, từ lúc này đến giờ, tầm mắt lãnh ngạo của nàng đảo qua một vòng, trừ người Hạ gia. Trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, bỗng nhiên tiến lên trước vài bước, một chân đạp ở trên lồi đài, nói: “Trận chiến đầu này, ta thay Tiểu Như Phong nhận.”

Một đám côn đồ vốn theo sát phía sau Cốc Mị Nhi vừa nghe Cốc Mị Nhi muốn ra tay, đồng loạt hô to trợ uy.

”Thủ lĩnh, cô lên a!”

”Thủ lĩnh, đánh cho bọn hán kêu cha gọi mẹ, ha ha.”

”Thủ lĩnh rất anh tuấn, ta yêu người chết mất.”

”Người không phải người Hạ Gia, không có tư cách ra tay.” Vân Lâm nhìn Cốc Mị Nhi, khẽ nhủ mày. Cốc Mị Nhi này là thủ lĩnh của thế lực tà ác trong Hỏa Vân thành, bản thân cũng là một người có thực lực, về phần nàng Vân Lâm không có gì phải sợ, điều hán lo lắng là, Cốc Mị Nhi mang theo người của nàng tham gia, nếu ở lúc hai nhà gây chiến, lại thêm một Cốc Mị Nhi, thì kết quả thảm bại tất sẽ thuộc về Vân gia.

”Tiểu Như Phong là muội muội của ta, vậy Hạ gia cũng chính là nhà của ta, người nói, vì sao ta không phải người Hạ gia?” Cốc Mị Nhi nhủ mày, nàng đã từng nói, nàng sẽ bảo vệ Hạ Như Phong, cho nên, Hạ gia tuyệt đối không thể bị thua.

”Ha ha, nếu Mị Nhi học muội có ý muốn ra tay, ta đây liền tiếp học muội một phen vậy!” Đột nhiên vang lên giọng nói cao ngạo, khiến cho sắc mặt Cốc Mị Nhi khẽ biến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên áo bào trắng tay cầm quạt lông, phong độ tiêu sái bước nhanh lên sân, trong mắt người nọ còn ẩn một tia khinh thường.

”Lâm Phàm?” Cốc Mị Nhi nghiêng răng, nén giận nhìn Lâm Phàm, hỏi: “Người muốn nhúng tay sao?”

”Ha ha, chỉ cần Mị Nhi học muội không nhúng tay, ta cũng sẽ không nhúng tay.” Lâm Phàm hơi hơi cười, tuy khuôn mặt Cốc Mị Nhi xinh đẹp, nhưng Lâm Phàm cũng không để ý, nữ nhân xinh đẹp thì sao? Hắn không phải người háo sắc, hắn chỉ xem thực lực.

”Mị Nhi tỷ tỷ, hay là để ta xuất chiến đi?” Sau lưng, một giọng nói ôn nhu vang lên, Cốc Mị Nhi thoáng kinh ngạc, xoay người, lại phát hiện sau lưng nàng là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mang theo một tia nhu nhược, nhưng trong mắt lại lộ ra sự kiên cường. Nhủ mày suy tư một lát, mới nhớ ra cô gái này là ai.

”Nguyệt Nhi, người...” Nhìn đến cháu gái mình đứng ra, đại trưởng lão phù đầy sự lo lắng. Còn không không đợi hắn tiếp tục mở miệng, Ngân Nguyệt liền nói tiếp.

”Gia gia, ta là người Hạ gia a! Ta... Không thể nhìn Hạ gia bị tiêu diệt được.” Khóe mắt Hạ Ngân Nguyệt ươn ướt, muốn nàng nhìn nơi mình sống từ nhỏ đến lớn bị tàn phá, nhìn người thân của mình bị ức hiếp, nàng, làm sao có thể? Cho dù biết rõ sẽ thất bại, nàng cũng muốn thử một lần.

”Ta là người Hạ gia, ta đi ra tiếp chiến, không có vấn đề gì chứ?” Giơ tay lau đi nước mắt, Hạ Ngân Nguyệt kiên định ngẩng đầu, nhìn thẳng người Vân gia.

”Một đứa chỉ thứ mà thôi, đánh với chi thứ không cần trực hệ ra mặt.” Vân Lan chau mày, lúc trước trực hệ xuất chiến, đây là quy định, trong gia tộc, địa vị của chi thứ không thể nào bằng trực hệ được. Bất quá, tiểu tạp chủng Hạ Như Phong lâm trận bỏ trốn, như vậy trận đầu tiên để cho chi thứ người ra tay vậy, phụ thân, nàng liền giao cho nữ nhi đi.”

Vân Lâm gật gù đầu, đối với thực lực của nữ nhi mình, hắn rất yên tâm.

Những người Vân gia đều chuyển ánh mắt thương hại đến trên người Hạ Ngân Nguyệt, bọn hán tựa hồ có thể nhìn thấy, nữ tử xinh đẹp nhu nhược này, sẽ phải chết dưới roi của Vân Lan.

”Người Hạ gia, ai cũng làm cho người khác chán ghét.” Trong mắt Vân Lan xẹt qua lệ khí, hung hăng vùng trường tiên, đánh tới Hạ Ngân Nguyệt, mỗi một chiêu đều mang theo tiếng xé gió sắc bén, chiêu chiêu đều nhằm vào tử huyệt của Ngân Nguyệt.

Đại trưởng lão khăn trương đứng lên, trên mặt che kín sầu lo, tâm vẫn gắt gao dõi theo.

”Chi thứ Hạ gia, chi mới là cửu cấp Linh sĩ?”

”Đúng vậy a, nhưng Vân gia ma nữ, hình như đã đột phá Linh sư, trời ơi, nàng ta thế nhưng là nhất cấp Linh sư.” ngay từ đầu cũng không có người chú ý đến tu vi của hai người, cho tới lúc chiến đấu, bọn hán mới dựa vào linh khí phát ra quanh thân, cảm ứng được thực lực của mỗi người.

Khi biết được Vân gia ma nữ đã là nhất cấp Linh sư, rất nhiều người đều là trợn mắt há hốc mồm, hình như lần Vân gia ma nữ đột phá gần đây nhất, là nửa năm trước thì phải? Nửa năm liền từ cửu cấp Linh sĩ thăng lên nhất cấp Linh sư, thiên phú như vậy, cũng chỉ có mỗi yêu nữ này là làm được thôi.

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, Vân Lan đặc ý nhếch miệng cười, thiên phú của nàng tuy so ra kém Vân Lâm, thậm chí kém rất xa, dù sao Vân

Lâm cũng là người giỏi nhất trong nghìn năm qua của Vân gia. Nhưng ở trong Hỏa Vân thành, có thể hơn nàng đúng là không có bao nhiêu người.

”Àm.”

Hồng roi trút lên thân thể Ngân Nguyệt, thân thể Hạ Ngân Nguyệt lập tức bay ra ngoài, roi xuống đất thật mạnh, sắc mặt cũng trắng bệch, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Khoảng cách giữa Nhất cấp Linh sư và cửu cấp linh sĩ, hoàn toàn không cần so sánh, chính là áp đảo tuyệt đối.

”Hừ, Hạ gia dám không nghe lời Vân gia, hiện tại ta sẽ cho ngươi trả giá thay Hạ gia, đi chết đi! Hoàng hỏa tam trọng tầng thứ nhất...”

Roi xẹt qua không khí phát ra thanh âm “vun vút”, đánh thật mạnh về phía Hạ Ngân Nguyệt đang nằm trên mặt đất, ai nấy đều tin tưởng, nếu như roi này hạ xuống, Hạ Ngân Nguyệt nếu không chết cũng mất nửa cái mạng.

”Nguyệt Nhi...”

Người Hạ gia cả kinh, đang tính lên đài cứu trợ, Vân Lâm liền lắc mình một cái, xuất hiện trước mặt bọn hắn: “Lôi đài trên đại lục có quy định, trong lúc tỷ thí không ai được quấy nhiễu, Hạ gia chủ sẽ không quên quy định chứ?”

Hiện tại muốn ra tay cũng không còn kịp rồi, bởi vì có Vân Lâm ngăn trở, roi đã sắp hạ xuống. Nhìn thấy một màn như vậy, những người có mặt đều là không đành lòng quay đầu đi chuyển tầm mắt, Hạ Ngân Nguyệt cũng là tuyệt vọng nhắm lại đôi mắt...

Ngay lúc Hạ Ngân Nguyệt cho rằng chính mình chắc phải chết không thể nghi ngờ, một giọng nói thản nhiên, bỗng nhiên truyền đến bên tai nàng, khiến cho thân hình nàng run mạnh lên, kích động mở đôi mắt...

”Muốn giết người Hạ gia ta?” Gió ầm ập khê thổi qua, mặt trời bị mây che khuất, bóng dáng thiếu nữ thon dài xuất hiện phía trên lôi đài, nàng thản nhiên gọi lên khóe môi, trong mắt lại hiện lên sát khí: “Ngươi, còn không đủ tư cách.”

”Hỏa Viêm.”

”Àm!”

Thiếu nữ một tay cầm lấy hồng roi, tay kia từ sau lưng lấy ra một cái trường côn, ở phía trên trường côn có ngọn lửa đỏ tươi lơ lửng, Vân Lan còn chưa kịp phản ứng, trường côn liền đánh về phía bụng của ả. Vì thế, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vân Lan lập tức bị đánh bay, chặt vật ngã ngửa trên mặt đất giống Hạ Ngân Nguyệt lúc nãy.

Một chiêu, chỉ dùng một chiêu đã đánh bại nhất cấp Linh sư Vân Lan, Điều này... Những người có mặt đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn thiếu nữ vừa xuất hiện.

Thiếu nữ thu hồi trường côn, chậm rãi thu hồi sát khí trên mặt, đối với ánh nhìn thân thiết của lão giả phía dưới, hơi hơi cười, nhẹ giọng nói: “Ngoại công, thật có lỗi, bởi vì trên đường phải tấn cấp, cho nên ta về trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Các người cùng lên đi

Edit: Lam Thiên

”Này... Ta là đang nằm mơ à?”

”Đánh lên, này hoàn toàn là hiệu quả của đánh lên, nếu không, bát cấp linh sĩ nàng như thế nào khả năng đã bại Vân Lan.”

”Đúng vậy! Ngạch, bát cấp linh sĩ? Sao vậy, không phải nói nàng tu vi lùi lại sao? Vừa rồi thời điểm sử dụng linh lực, khí thể quanh thân nàng rõ ràng là bát cấp linh sĩ. Nếu không có nhớ lầm, Hạ gia đại tiểu thư tựa hồ là hai tháng trước mới vào thất cấp đi? Hai tháng thăng một cấp sao?”

”Hơn nữa, nàng hình như còn là bát cấp đỉnh phong đi...”

Mọi người đều là sửng sốt một chút mới hoàn hồn, không khỏi nghị luận sôi nổi, bất quá những người có mặt ở đây đều là cho rằng, Hạ Như Phong là dựa vào đánh lên mới thành công.

Trên nét mặt già nua của Hạ Lâm Lạc lộ ra một cái tươi cười hiền lành, hắn chỉ biết, tiểu Phong Nhi của hắn nhất định sẽ trở về. Hạ Thiên cũng là hơi hơi cười, đối với nàng, hắn cho tới bây giờ đều là tín nhiệm. Cốc Mị Nhi cùng với những người còn lại, tất cả đều nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Nàng trở về là tốt rồi, bản thân nàng lại có được triệu hồi thú nhị giai, nên cho dù có là Vân gia ma nữ, cũng không sợ.

”Hạ Như Phong, “ nhìn thấy Hạ Như Phong ở trước mặt nhiều người như vậy lại làm cho chính mình mất mặt, khuôn mặt Vân Lan dữ tợn nhìn nàng, dùng sức từ trên mặt đất bò dậy, tay nhỏ bé che phần bụng đang đau nhức, nàng lau đi vết máu tràn ra ở khóe miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “ Hạ Như Phong chết tiệt, ta muốn ngươi chết, ngươi đi chết đi!”

Hạ Như Phong thản nhiên nhìn liếc mắt nhìn cái tay cầm trường tiên kia, Vân Lan hướng đến nàng mà vung qua, trong mắt căn bản không có hiện lộ một tia cảm xúc, liền như người trước mặt căn bản không có để nàng trong mắt.

”Hoàng hòa tam trọng kích, đệ nhất trọng...”

Trường tiên bay tới mang theo nhiệt độ cực nóng, hung hăng xẹt qua phía chân trời, những người có mặt ở đây đều tin tưởng, dưới cấp bậc linh sư, không có người nào có thể ngăn cản trọng kích thứ nhất này. Chính là người Hạ gia cũng khăn trương lên, bởi vì có được triệu hồi sư như Hạ Như Phong, là hi vọng duy nhất của bọn hắn.

Nhưng, bọn hắn nhìn thấy là cái gì?

Khinh thường, đúng vậy, khóe miệng Hạ Như Phong quả thật thoáng về ra một chút khinh thường.

Phải biết rằng, triệu hồi sư triệu hồi ra triệu hồi thú, cần nhất chính là thời gian, hiển nhiên hiện tại đã muộn không còn kịp nữa rồi, nàng bắt quá cũng chỉ là một cái bát cấp linh sĩ cao nhất nhỏ bé, như thế nào có thể chống đỡ được trọng kích thứ nhất của Vân Lan?

Nhưng Hạ Như Phong lại không cho là như vậy, một người là linh sư, còn một người là đồng giai trung cấp linh kỹ mà thôi, còn không đáng cho nàng để vào mắt.

”Vân Lan, ta muốn để cho ngươi có biết, người Hạ gia, cũng không dễ bị làm hại như vậy, “ Hạ Như Phong hơi hơi cười, ánh mắt mang theo sắc bén quét mắt nhìn Vân Lan, đối phó với Vân Lan, nàng liền ngay cả mị ảnh tiên tung cũng không cần thi triển qua, nhiều nhất là dùng trường côn, trong miệng thì thảo nói, “Hòa viêm”

”Ầm vang.”

Roi dài của Vân Lan vừa tới gần, mắt thấy sẽ trúng thiếu nữ làm cho nàng oán hận ghen tị, trường côn ác độc đánh tới như một cơn gió, nàng ta còn chưa kịp phản ứng, Hạ Như Phong lại một chiêu hạ địch, thân thể Vân Lan bay thật mạnh ra ngoài.

”Phanh.”

Té ngã trên đất, bụi đất văng khắp nơi, ngày hôm nay, nhất định sẽ trở thành ngày Vân gia mất mặt nhất.

”Ha ha, thế này mới là ngoại tôn nữ của Hạ Lâm Lạc ta, “ ánh mắt Hạ Lâm Lạc nhìn sắc mặt xanh mét của Vân Lâm, đặc ý đến râu mép đều vênh lên.

Hạ Như Phong thu hồi trường côn, biểu tình thản nhiên như trước, nhưng trong mắt đều là sát khí, vẫn không khỏi làm cho người ta run như cây sậy, nhìn thấy cước bộ của nàng, hướng tới chỗ nữ tử té ngã trên mặt đất mà đi, mọi người tựa hồ đều hiểu được nàng muốn muốn làm cái gì, không khỏi thán than một tiếng, Hạ gia đại tiểu thư, quả nhiên đã thay đổi a.

”Hạ tiểu thư, “ bóng dáng màu trắng từ khán đài nhảy lên, trên mặt Vân Lâm vẫn duy trì tươi cười dịu dàng như trước, nhưng trong mắt lại hiện lên một đạo quang mang kỳ lạ, “Hạ tiểu thư, Lan tỷ tỷ không phải là thiên tài chân chính của Vân gia, hiện tại, liền để cho ta tới lĩnh giáo một chút thực lực của hạ tiểu thư đi!”

Hạ Như Phong nhíu mày, nắ nhìn Vân Lâm đang ngăn trở cước bộ của chính mình, khóe miệng không khỏi nổi lên một tia cười lạnh: “Ta cũng muốn biết Vân gia yêu nữ chân thật thực lực thế nào, hy vọng không giống như Vân Lan, bị bại rất thảm.”

Về phần Vân Lan, sau khi trận đấu chấm dứt, lại thu thập nàng.

”Ngươi, “ nghe được trong giọng nói của Hạ Như Phong có châm chọc, dù là người có tố chất tốt như Vân Lâm, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, mặt âm trầm, nói, “lời này là ta cấp Hạ tiểu thư mới phải.”

Mọi người dưới khán đài, nhìn thấy hai người giằng co, đều kích động, một người là đệ nhất yêu nữ Vân gia, một người có được triệu hồi thú nhị giai, nếu bọn họ đối chiến, không biết kết quả sẽ thế nào, chuyện như vậy thế nào lại có khả năng không làm cho người ta hưng phấn được?

”Các nàng... Giao thủ sao?”

”Các ngươi nói ai sẽ thắng, ta cảm thấy Vân gia yêu nữ lần này sẽ thắng a.”

”Cũng không nhất định, Hạ gia Hạ Như Phong, nhưng là triệu hồi sư a.”

” triệu hồi thú của nàng ta gặp qua, chỉ là một vật nhỏ gầy yếu, tuy rằng là triệu hồi thú nhị giai, nhưng cũng phải nhìn chủng loại của ma thú, ma thú kia phỏng chừng chỉ có thể đối phó với linh sĩ, nhưng Vân Lâm thân là linh sư tam cấp, ta cảm thấy vẫn là Vân Lâm sẽ thắng a.”

”Nói cũng đúng...”

Mọi người đều là nghị luận sôi nổi, tuy rằng không tin Hạ Như Phong có thể thắng lợi, thật sự là, ma thú kia thật nhỏ, Vân Lan sở dĩ từng bị một đười ươi của vật nhỏ đánh bay, là vì nhị giai ma thú cùng cấp cấp linh sĩ trong đó có tính áp đảo mới có thể thắng lợi, nhưng đối với Vân Lâm thân là linh sư tam cấp, liền không có dễ dàng như vậy.

Chỉ có đại linh sư mấy người, mới rõ ràng nhất, cái vật nhỏ kia, không có đơn giản như ngoài mặt, chính là triệu hồi thú nhị giai nhỏ yếu nhất, cũng cần linh sư ngũ cấp mới có thể đối phó. Nếu là triệu hồi thú nhị giai lợi hại, vậy nhất định phải đạt tới đại linh sư mới có thể nắm chắc.

Cùng nhân loại giống nhau, trong thú đồng cấp, cũng chia ra mạnh yếu.

”Hạ tiểu thư, Lâm Nhi là người trẻ tuổi đứng thứ nhất ở Vân gia ta, cho nên đại chiến này nàng xuất chiến, bất quá...” Vân Lan lạnh lùng cười, ánh mắt lóe ra âm mưu nhìn về phía Hạ Như Phong, “Các người đều muốn nhìn một chút thực lực của đối phương, như vậy trước khi chiến đấu liền hạ một cái quy củ đi! Phải dựa vào thực lực của bản thân tác chiến, không thể dựa vào ngoại vật tương trợ, trong đó bao gồm triệu hồi thú.”

Hắn có được tán có thể trong thời gian ngắn làm tăng lên thực lực của linh sư, nhưng đồng dạng sẽ tồn tại di chứng, nếu như dùng, ngày sau tốc độ tiến giai của Vân Lâm sẽ biến chậm. Mà hắn muốn thu phục Hạ gia, cũng không muốn hi vọng của Vân gia có điều tổn hại, cho nên mới nói ra điều kiện này.

Dứt lời, những người có mặt ở đây đều sững sờ, sau nghe rõ nội dung trong lời hắn nói, cũng không khỏi mắng Vân gia là người vô sỉ.

Hạ Như Phong có thể một chiêu đã bại Vân Lan, những người có mặt ở đây đều không tin là thực lực chân thật của nàng, chỉ cho rằng lần đầu tiên là do đánh lén, lần thứ hai là do Vân Lan nổi giận mới thua bởi tay nàng, nếu là lúc bình thường nàng không có khả năng chiến thắng Vân Lan, huống chi Vân Lan là mới lên linh sư, mà Vân Lâm thì đã lên linh sư được ba năm, đã đạt tới linh sư tam cấp.

Vì vậy, nếu không có triệu hồi thú, kết cục của Hạ Như Phong hiển nhiên rõ ràng, nhưng Vân gia tại lúc này, còn nói ra cái điều kiện như vậy, hắn không phải là vô sỉ thì là cái gì?

Mọi người đều cho rằng Hạ Như Phong sẽ không đáp ứng, nhưng làm cho bọn hắn kinh ngạc là, ở lúc mọi người nhìn chăm chú, Hạ Như Phong thế nhưng gật đầu: “Có thể, ta không sử dụng triệu hồi thú.”

Hiện tại, mỗi người đều muốn nể to Hạ Như Phong, còn trẻ a vẫn rất là khinh cuồng, cho rằng chính mình là ai? Có thể cùng Vân Lâm so đấu thì là thiên tài sao? Không sử dụng triệu hồi thú, cuối cùng một chút cơ hội thắng lợi cũng không có.

”Phong Nhi, người như thế nào...” Hạ Lâm Lạc cũng là cả kinh, hắn thế nhưng cũng không ngờ rằng, Hạ Như Phong sẽ đáp ứng điều kiện vô sỉ này.

Ba cái trường lão sắc mặt đều hơi đổi, đây chính là liên quan đến vận mệnh của Hạ gia, Hạ Như Phong nàng lại có thể xem như trò đùa...

”Ha ha, nếu Hạ tiểu thư đã đồng ý, vậy chiến đấu liền bắt đầu đi” Vân Lâm khoe miệng gọi lên tươi cười khi âm mưu đã được thực hiện, hắn vốn là muốn thử xem, nếu Hạ Như Phong không đồng ý, hắn cũng không có cách gì. Nhưng mà nàng lại dễ dàng đồng ý, hừ, chẳng trách Thương Lang quốc Nghiêm gia đem nàng trực xuất ra khỏi cửa chính, liền là Vân gia bọn họ, cũng không có để từ như vậy.

Nghe vậy, Vân Lâm lấy ra vũ khí của bản thân, một thanh kiếm màu trắng, ngay tại thời điểm nàng vừa tính động thủ, bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Hạ Như Phong: “Chậm đã.”

Chẳng lẽ, nàng muốn đổi ý sao? Lúc này mọi người nội tâm toàn bộ đều là cho rằng như thế, bởi vì ai, đều cũng không có khả năng nhận cuộc chiến đấu không công bằng này. Tam trường lão cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ cần nàng đổi ý, Hạ gia còn có một tia hy vọng.

Nhưng mà, khi nghe được lời nói kế tiếp của Hạ Như Phong, mọi người không phải chấn kinh, mà là, trực tiếp choáng váng...

”Con người của ta, trời sinh sợ phiền toái, “Hạ Như Phong tầm mắt thần nhiên quét qua khán đài nhìn chỗ đệ tử của Vân gia, ánh mắt tại giờ khắc này toả ra khí phách vô tận, “Vì tránh cho phải chiến đấu nhiều trận, cho nên đệ tử Vân gia, các người, đều cùng lên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đối chiến đệ tử Vân gia

Dưới ánh mặt trời nóng bỏng, thiếu nữ đứng ở trên Lôi Đài cao vút. Dầu trên dung nhan chưa hết vẻ ngây thơ, vẫn là hoàn toàn bình tĩnh, tựa hồ nàng có một sự tự tin rất lớn lao. Mà kèm theo âm thanh tuyên chiến của nàng, toàn bộ mọi người ở phía dưới đều ngây ra. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm giác khó có thể tin nổi.

”Trời ạ, một mình Vân Lâm có thể giết chết tươi nàng ta, không ngờ vẫn còn khiêu chiến nhiều đệ tử Vân gia như vậy.”

”Thật không biết nói năng là tự tin, hay kiêu ngạo tự đại, Vân Lâm và Vân Lan ở trong đệ tử Vân gia tuy thực lực không phải cao nhất, nhưng bởi vì bọn họ tuổi không lớn lắm đã có thành tựu như thế, cho nên mới chiếm được danh tiếng thiên tài. Bởi trong số đệ tử Vân gia dưới ba mươi tuổi, có mấy người đạt đến Linh Sư đâu?”

”Ồi, thật sự là đáng tiếc, trực tiếp chịu thua là được, cần gì phải chịu tội.”

”Vân gia yêu nữ năm nay chẳng qua mới chưa đầy mười tám tuổi, liền đạt đến Tam Cấp Linh Sư, thiên phú bẩm sinh nổi trội, lại há là nàng có thể khiêu khích?”

”Chính là a, tiểu thư Vân Lâm chẳng những thiên phú bẩm sinh cao cường, mà càng dịu dàng hơn. Nàng quả là thân tượng của ta.”

Mọi người đều là lác đầu thờ dài, tất cả bọn họ không cho rằng Hạ Như Phong kiêu ngạo có thể thu được điều tốt đẹp gì. Hơn nữa một vài người Hạ gia, cũng bởi vì hành động của Hạ Như Phong mà tràn đầy lửa giận.

Nàng đầu tiên là đồng ý không sử dụng triệu hồi thú thì cũng thôi, bây giờ còn một người một mình đấu với nhiều người Vân gia như vậy. Chỉ cần riêng một Vân Lâm, với thực lực của nàng đều không có cách gì đối phó. Nay lại không có tự mình hiểu mình mà dám đi khiêu chiến tất cả đệ tử Vân gia. Hạ gia hôm nay, chắc bị hủy tất cả ở trên tay nàng.

”Hạ Như Phong, ngươi còn không xuống dưới cho ta. Ngươi muốn trở thành tội nhân của Hạ gia sao?” Ánh mắt sắc bén của Tam trưởng lão bắn tới. Lão đã sớm không đồng ý cho nha đầu kia trở về Hạ gia. Nếu không phải vì ý của Gia chủ, làm sao hiện tại có thể gây ra nhiều chuyện như vậy? Một khi Hạ gia bị hủy, bọn hắn còn có thể diện nào đối mặt hậu thế?

Hạ Lâm Lạc cũng nắm chặt quyền. Giờ phút này điều hắn lo lắng nhất, là sự an nguy của Hạ Như Phong.

”Thế nào? Cũng không dám lên sao?” Hạ Như Phong bỏ qua lời nói của Tam trưởng lão, nhìn mất chỗ Vân gia đứng mà nói: “Hừ, thì ra Vân gia cũng đều là hạng vô năng.”

”Ngươi...” Đám đệ tử Vân gia bị một câu khiêu khích của nàng kích động, ai nấy đều gương mặt đỏ bừng. Nếu không phải có gia chủ ở bên, bọn hắn tuyệt đối nhất loạt chen nhau mà lên để giáo huấn nha đầu không biết trời cao đất rộng kia. Làm cho nàng biết, nàng chỉ là một Bát Cấp Linh Sĩ, căn bản đều không phải cái gì, còn kiêu ngạo cái rắm a!

”Đối phó ngươi, một mình ta như vậy đủ rồi.” “Đối mặt với sự khiêu khích như thế, Vân Lâm chỉ vèn vèn hơi biến sắc mặt rồi liền khôi phục nguyên dạng nhẹ nhàng cười một tiếng với Hạ Như Phong mà nói, “Hạ tiểu thư, ta cũng không muốn để cho người khác nói ta lấy nhiều bắt nạt ít. Như vậy có thắng cũng không về vang gì. Điều ta theo đuổi, là quyết chiến một chọi một công bằng.”

Lời Vân Lâm nói, lập tức làm cho cái nhìn của đám quần chúng đối với nàng được cao hơn một phần.

Tuy rằng cung cách của Vân gia chủ có chút vô sỉ, nhưng dù sao đó không phải bản thân Vân Lâm. Ở trong lòng bọn họ, Vân Lâm là người thiếu nữ thẳng thắn bao dung. Nếu là bọn hắn, bị người như thế khiêu khích, khẳng định sẽ nhất loạt chen nhau xông lên mà đánh người nọ rằng rơi đầy đất. Làm thế nào còn tiếp tục đấu một chọi một nữa? Thậm chí vẫn lấy lễ đối đãi? Cho nên, trong số người ở đây, cơ bản đại bộ phận mọi người đều có thiện cảm đối với Vân Lâm.

”Nữ nhân Vân gia này...” Nhưng mà, trong một tòa lầu lầu không xa, có ông lão xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy rõ ràng lời đài ở phía dưới, rồi hơi hơi nhăn mặt lại, thì thầm nói nhỏ.

Ông lão này bề ngoài vô cùng bình thường, như là một ông lão tầm thường lời thôi. Thế nhưng nếu có thể tới gần lão, liền có thể cảm nhận được khí thế cường đại tỏa ra từ trên người lão.

”Nàng là đệ tử của học viện Linh Phong chúng ta sao? Từ khi nào mà đệ tử của học viện Linh Phong đều khoác dáng vẻ đức hạnh này. Hừ, không có kiểu vờ vịt ngây trang nào có thể lọt qua tuệ nhãn (mắt thần) của ta. Đôi khi, cái vô đạo đức giả luôn sẽ bị xuyên qua. Trái lại nha đầu Hạ gia kia làm cho ta có chút hứng thú...”

Ông lão hơi hơi nheo đôi mắt lại, trong mắt lại một lần nữa trở nên đỏ bừng. Lão bắt đầu thu hồi tầm mắt.

”Nhìn không thấu a nhìn không thấu. Làm sao còn có người mà tuệ nhãn trời sinh của ta lại nhìn không thấu đây.” Ông lão lắc lắc đầu, giọng điệu có chút tiếc rẻ. “Nếu không có đoán sai, nàng hẳn là người áo đỏ mà hai hôm trước ta vô phương phát hiện nhìn thấu sao? Nếu không phải ta có hứng thú đối với một người làm cho ta không có cách gì nhìn thấu, thì cũng sẽ không lưu lại tiếp tục tìm kiếm. Không ngờ rằng thật sự để cho ta tìm ra. Trì hoãn ở chỗ này đã quá lâu rồi, cũng là thời điểm nên rời đi. Chỉ là nha đầu Hạ gia có cấp bậc quá thấp, không biết các tổ chất khác của nó như thế nào, đáng tiếc ta không có cách gì nhìn thấu...”

Trên lời đài, Hạ Như Phong thân nhiên ngắm nhìn vẻ mặt đạo đức giả của Vân Lâm, khóe miệng gọi lên nụ cười chế nhạo châm biếm: “Xem ra vẫn là người Vân gia không có can đảm a! Hoặc là cùng tiến lên, hoặc là trận chiến đấu này liền cứ như vậy mà quên đi. mọi người muốn làm cái gì thì cứ làm việc đó đi, liền coi như cũng chưa phát sinh qua chuyện gì.”

Lời của nàng, làm cho những người có mặt đều có một sự lý giải hợp lý đối với sự kiêu ngạo vừa rồi của nàng.

Thì ra, là chính nàng sợ, vì vậy dùng loại biện pháp bất chiến này. Sau khi nghĩ ra thông suốt nguyên nhân, ánh mắt mọi người nhìn Hạ Như Phong đều

tràn ngập vẻ khinh thường.

“Hừ, ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi, “ Vân Lâm sắc mặt nặng trĩu tối sầm như có thể bấm ra nước, hai tròng mắt tàn nhẫn ác độc lạnh lùng nhìn Hạ Như Phong, phát phát tay “Tất cả các ngươi đều lên, hung hăng giáo huấn cậu tạp chủng kia cho ta.”

Trong nháy mắt, các đệ tử Vân gia dưới ba mươi tuổi đều nhảy lên đài, xoa xoa song chưởng, trên mặt đều là hiện lên nụ cười tàn nhẫn.

“Tiểu tạp chủng, ngươi thật to gan, dám khiêu khích Vân gia chúng ta. Hôm nay ta liền để cho ngươi biết cái gì là nỗi sợ hãi từ vong.”

“Chẳng qua là một kẻ tiểu tạp chủng cha không muốn mẹ không nuôi, còn dám đứng ở trên lôi đài này mà kêu gào. Thật sự là muốn chết.”

“Hừ, liền ngươi như vậy, cũng chỉ xứng đáng làm tiểu thiếp cho bốn thiếu gia. Không, nói tiểu thiếp vẫn còn có lợi cho ngươi. Chỉ là xét đến dung mạo của ngươi, liền cho ngươi làm nha đầu để ẩm giường đã quá tốt rồi. Ngươi hẳn là nên cảm tạ ông trời đã cho ngươi có được dung nhan này, bằng không hôm nay ta sẽ hung hăng tra tấn ngươi đến chết.”

Bọn hắn nói xong mỗi người một câu, ánh mắt Hạ Như Phong liền bỗng chột tối sầm lại. Thế nhưng ở trên mặt, cũng vẫn là vẻ bình tĩnh trước sau như một, bình tĩnh đến giống như tình thế nguy hiểm đáng sợ trước con bão táp.

Cốc Mị Nhi xiết chặt nắm đấm, cắn hận đảo qua những đệ tử Vân gia mở miệng làm nhục, ghi nhớ dung mạo của bọn hắn vào trong nội tâm. Mà Hạ Thiên cùng Hạ Lâm Lạc, sắc mặt hai người đều là xanh mét. Nếu không phải e ngại quy củ thi đấu, Hạ Lâm Lạc chắc chắn tiến lên giáo huấn mấy người kia.

“Có thể bắt đầu rồi!” Hạ Như Phong cười lạnh một tiếng, thân hình đầu tiên chỉ hơi khẽ động, liền thi triển chiêu Mị Ảnh Tiên Tung. Tức thì xuống tay với mấy kẻ vừa rồi kêu gào to mồm nhất.

Giờ phút này, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, liền có âm thanh “Bịch bịch” đi kèm theo lời nói của thiếu nữ truyền đến...

“Ngươi vừa rồi nói để cho ta biết cái gì là nỗi sợ hãi từ vong phải không?”

“Ngươi nói ta cha không muốn mẹ không nuôi phải không? Ta chính là kẻ cha không muốn mẹ không nuôi, thì đã làm sao?”

“Ngươi nói ta chỉ có thể làm nha đầu ẩm giường cho ngươi? Thật có lỗi, ngươi liền làm một con chó của ta đều không có tư cách.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tự gánh hậu quả

Edit: Lam Thiên

“Này...”

Mọi chuyện xảy ra bất ngờ khiến mọi người đều bị chấn động, nhìn bóng dáng trên đài di chuyển nhanh tựa như gió, bọn họ đều há to miệng. Mà bóng dáng xẹt qua tới đâu, trên mặt đất liền ngã xuống một đám đệ tử Vân gia tới đó.

Nguyên bản những người có mặt đều cho rằng, hung hăng bị đánh nhất định sẽ là Hạ Như Phong, nhưng là... chuyển biến này, cũng thật sự quá nhanh đi? Trừ bỏ một ít đại linh sư hoặc là cường giả âm thầm ẩn núp, ngoài bọn họ ra thì linh sư cùng linh sĩ, căn bản là không có cách gì bắt được bóng dáng của nàng.

Ở núi lửa, Hạ Như Phong từng cùng một đàn thú nhị giai đối chiến qua, thú nhị giai vô luận về phương diện nào, đều vượt qua linh sư nhân loại. lúc đầu cho dù chật vật đến cực điểm, đến cuối cùng chính là liền ngay cả thú nhị giai cũng không có cách gì truy đuổi được cước bộ của nàng, cũng là bởi vì có thú nhị giai tương trợ, mà nhị ảnh tiên tung tầng thứ nhất lăng ba vi bộ của nàng mới có thể tu luyện đại thành.

“Nàng... Thật sự luyện thành...” Hạ Lâm Lạc liếc mắt một cái liền nhận thức được đó là linh kỹ gia truyền liền kích động đến run rẩy đứng lên.

Kim giai linh kỹ, danh bất hư truyền, Hạ Lâm Lạc có thể cảm giác được, ngay cả hắn tiến lên đại chiến, cũng không có cách gì trong khoảng thời gian ngắn đem nàng đánh bại, có thể thấy được kim giai linh kỹ cường hãn như thế nào. Vì vậy đám người linh sư linh sĩ này không có cách gì nhìn đến bóng dáng của nàng, bất quá là chuyện bình thường.

Trong tửu lâu, vị lão giả có được trời sinh tuệ đồng vậy thấy vậy, cũng kinh hãi đứng lên, chứng kiến trận chiến kia, nhìn không được bạo lậu một câu thô tục: “Ta kháo, nàng không phải chỉ là bát cấp linh sĩ thôi sao? Cho dù có được linh kỹ phụ trợ, cũng không thể... cường hãn như vậy đi!”

Ngay tại lúc một ít đệ tử Vân gia không kịp phòng mà bị đánh thì rốt cục cũng có người phát biểu ý kiến.

”tiểu tạp chúng vô si, có dám dùng bản lĩnh thật sự tranh đấu, dựa vào việc sử dụng linh kỹ mà đánh thì tính là cái gì bản sự.”

Người nói lời này nhìn thấy đồng bạn bất tri bất giác ngã xuống, nội tâm tràn ngập hoảng sợ, thanh âm sợ run quát.

Hạ Như Phong dùng bộ pháp, trên mặt của nàng không còn lạnh nhạt như trước, khoe miệng giờ lên tươi cười quý dị, đáy mắt ở trong chỗ sâu nhất là nồng đậm khinh thường: “bộ pháp linh kỹ phụ trợ, vậy cũng là ta có được linh kỹ, ta có thể sử dụng nó, như thế nào lại không phải là thực lực của ta?”

Nàng không có phủ nhận chính mình có được linh kỹ phụ trợ, bởi vì chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, nàng cũng không cần đi phủ nhận làm gì.

Quần chúng đều gật đầu, linh kỹ quả thật là một loại sức lực của linh sư, người có được linh kỹ cao cấp, hoàn toàn có thể vượt cấp tác chiến, cho nên linh kỹ ở đại lục phá lệ trọng yếu, cũng không có người dám phủ nhận sức lực của nàng. Bởi vậy người lời nói của nàng rơi xuống mọi người đều dùng ánh mắt ngu ngốc mà nhìn hân

”Các ngươi... Đều đi xuống đi! Hỏa viêm”

Gây gộc rồi lưng, một phát quét ngang qua đệ tử Vân gia, mà giờ phút này, một ít đệ tử Vân gia, căn bản không có năng lực chống cự.

”Phanh.”

”Bang bang.”

Theo vài tiếng vang lớn, tất cả đệ tử Vân gia đều bay ra khỏi lối đài, nhìn thấy đệ tử Vân gia bay đến, mọi người đều là tránh ra tạo thành một khoảng đất trống, đệ tử Vân gia đều ngã xuống trên mặt đất, sắc mặt đều đỏ lên, trong miệng còn phun ra một ngụm máu tươi.

Đám người linh sĩ đều đã giải quyết, những người ở lại cũng chỉ còn năm cái linh sư.

”Hừ, “ Vân Lâm không ngờ rằng đệ tử Vân gia nhiều như vậy, so ra còn không bằng một người, cho nên sắc mặt nàng đều đen lại, hai tròng mắt bắn ra quang mang ngoan độc.

Quần chúng đều bị chấn động đến ngây người, vì vậy không có người thấy được ngoan độc trong mắt Vân Lâm, nếu không chắc chắn vì chính mình từng mất mù mà cảm thấy hối hận.

”này bất quá cũng chỉ là những tên vô dụng nhất Vân gia, chúng ta hiện tại muốn để cho ngươi có biết, linh sư cùng linh sĩ khác nhau như thế nào, đối phó với ngươi, chỉ cần một cái đầu ngón tay của ta đều đủ, “ Vân gia trong đó một cái linh sư đi lên phía trước vài bước, khinh thường nhìn Hạ Như Phong.

Đó là một nam tử ước chừng khoảng hai mươi lăm tuổi, tu vi so với Vân Lâm cao hơn hai cấp, là một vị ngũ cấp linh sư, cũng là người trẻ tuổi có thực lực ở Hòa Vân thành, tuy rằng nói hân cũng không có cách gì thấy rõ bộ pháp của Hạ Như Phong, nhưng hân tin tưởng cấp bậc cao mới là đạo lý.

”Đồng giai cao cấp linh kỹ, vô thượng phân viêm quyết, “ ánh mắt hân lộ vẻ đắc ý, này vốn là đồng giai cao cấp linh kỹ, không ngờ vận khí của hân tốt ở trong Đào Bảo Các mua được, mà trong Hòa Vân thành, công pháp nhất đẳng cấp cao linh kỹ, đó là đồng giai cao cấp. Hân tin tưởng, nữ nhân đó, tuyệt đối trốn không thoát một chiêu này.

”Trời ạ, Vân gia ít có người vừa lên liền thi triển đồng giai linh kỹ cao cấp.”

”Nếu là ta ta cũng sẽ xuất toàn lực chiến đấu, Hạ gia tiểu thư bộ pháp linh kỹ rất quý dị.”

”Bất quá đây chính là đồng giai cao cấp linh kỹ, nàng hân là không có khả năng tránh được, ai, một cái tuyệt thế mỹ nữ sẽ hóa thành khói bụi, thật sự đáng tiếc.”

Ngay tại thời điểm nam tử đắc ý dào dạt, nhần nại không dùng lúc hỏa điểm đánh về phía Hạ Như Phong, bóng dáng của nàng lại không thấy, nội tâm nam tử nhất thời cả kinh, xoa xoa đôi mắt, không đợi hân dùng lực quan sát, chỉ cảm thấy phía sau cổ truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, lập tức vang lên một đạo thanh âm thần nhiên: “Ngươi, cũng đi xuống cho ta đi!”

”Ầm vang.”

Ở lúc nam tử ngu ngơ, gây gộc liền trực tiếp đánh vào trên thân hân, sau đó, hân lập tức bay đi ra, cũng giống như đệ tử Vân gia hân chặt vật ngã sấp xuống ở dưới lối đài.

”Một chiêu, “ tất cả mọi người không khỏi nuốt nước miếng, đến hiện tại, bọn hân vẫn còn có một loại cảm giác như ở trong mộng. Tuy rằng lúc này đây Hạ Như Phong vẫn như cũ là đánh lén, nhưng lại là đánh lén là một vị ngũ cấp linh sư, không có thực lực, như thế nào có thể thành công?

Ánh mắt bang lãnh vô tình xẹt qua nhưng người khác trên lối đài, những người chú ý tới ánh mắt của nàng, đều là nhin không được run rẩy.

”Ta, ta đầu hàng, “ một cái tứ cấp linh sư vội vàng giơ tay lên, sợ Hạ Như Phong đối với chính mình ra tay, sau đó mặc kệ Vân Lâm tức giận cùng ánh mắt khinh thường của mọi người, nhảy xuống lối đài.

Trên lời đài có quy định, nếu đối phương đầu hàng, vậy liền không thể ra tay. Mà mục tiêu của Hạ Như Phong là Vân Lâm, vì vậy cũng không để ý tới hắn.

Trong những người này, tu vi cao nhất chính là nam tử ngũ cấp linh sư lúc này, nhưng là hắn đều đã bị đánh bại, vậy bọn họ còn có hi vọng sao? đệ tử Vân gia vốn là được nuông chiều từ bé, rất sợ chết. Bọn họ thấy có người đầu hàng trước, cũng đều theo mà đầu hàng nhảy xuống.

Nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Vân gia bên kia, trong ánh mắt cũng không khỏi tràn ngập hèn mọn.

Bất quá, hoàn hảo, Vân gia còn có một người không có lùi bước, suy nghĩ một chút, mọi người đều là mang ánh mắt ái mộ nhìn phía người duy nhất còn đứng đó Vân Lâm. Nhưng bọn họ nhìn thấy cái gì? ở trong mắt mọi người nàng Vân Lâm luôn luôn là người dịu dàng thiện lương, nhưng hiện tại nàng lại dùng cặp mắt tràn ngập ác độc kia gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Như Phong.

”tiểu tạp chủng chết tiệt, ngươi vì sao phải sống ở chỗ này? Ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi chết đi, “Vân Lâm sắc mặt nhăn nhó đến đáng sợ, dùng sức nắm chặt nắm đấm, hung tợn nói, “Vân gia muốn ngươi chết, ngươi đứng đó chờ chết liền tốt lắm, vì sao lại phải phản kháng? Một cái tiểu tạp chủng, có tư cách gì mà phản kháng?”

Vô cùng tức giận, làm cho nàng rốt cuộc không thể ngụy trang, nàng chỉ biết là, nữ tử này đã hung hăng đánh vào mặt Vân gia, không giết nàng, Vân gia một đoạn thời gian rất dài sẽ bị người khác xem thường. Thân là chỉ nữ Vân gia nàng, cũng sẽ bị người cười nhạo, nhất là người nàng ái mộ Lâm Phàm học trưởng còn ở nơi này.

Nắm tay mở ra, bên trong hiện ra một tờ giấy màu vàng, mà lời khuyên của phụ thân còn ở bên tai..

”Lâm Nhi, đây là tị linh tán Lâm thiếu đưa tặng, có thể trong thời gian ngắn nháy mắt tăng tu vi của ngươi lên, nhưng về sau tu luyện của ngươi sẽ bị chậm lại, phải can nhắc sử dụng, bất quá trận đại chiến này, Vân gia không thể thua, không phải vì thu phục Hạ gia, mà là vì danh vọng của Vân gia.”

Nàng mở ra tờ giấy bao lấy tị linh tán, không chút do dự nuốt xuống, giờ khắc này, khí thế của nàng lấy tốc độ sét đánh mà tăng lên..

Tứ cấp linh sư.

Ngũ cấp linh sư.

Lục cấp linh sư.

Thẳng đến lúc tăng lên cửu cấp linh sư đỉnh phong, khí thế mới ngừng lại được.

”Này... Đây là có chuyện gì? Nàng như thế nào có thể ngay lập tức tăng lên đến cửu cấp linh sư đỉnh phong?”

”Vừa rồi vật nàng ăn vào, đại khái là dược vật có thể trong nháy mắt tăng thực lực đi? Không phải trước khi tỷ thí đã nói, không thể sử dụng ngoại vật tương trợ sao?, Hạ gia tiểu thư đều vì thế mới không có triệu hồi ra triệu hồi thú, chính là Vân gia yêu nữ chính mình cũng nói, muốn công bằng đại chiến, như thế nào nàng lại không giữ lời đây? Ngược lại, lại dùng dược vật tương trợ?”

”Haiz, ta trước kia thật nhìn lầm nàng, ngươi có hay không nhìn đến ánh mắt của nàng vừa rồi? Rất ác độc, ngược lại, Hạ gia tiểu thư đều so với nàng xuất chúng, dù sao nàng từ đầu tới cuối đều là dùng chính thực lực của chính mình đã bại nhiều đệ tử Vân gia như vậy.”

”Xem bộ dáng người Vân gia lật lọng, dong binh đoàn chúng ta phải suy nghĩ một chút, không cần tiếp tục cùng Vân gia hợp tác, cùng loại gia tộc này hợp tác, rất không có cảm giác an toàn, ta nghĩ ta còn là đi nhờ vả đồng sự được.”

Những người có mặt lâm vì hành động không biết xấu hổ của Vân Lâm, ngược lại biểu hiện của Hạ Như Phong, thì lại được rất nhiều người ủng hộ.

Bọn họ đều nhìn ra liên tinh đại chiến này thua là Hạ gia, thanh danh của Vân gia cũng nhất định cũng sẽ mất sạch.

Nếu ngay từ đầu Vân Lâm không nói ra cái điều kiện kia liền tốt, dù sao trên lời đài không có quy định không thể dùng dược vật, Vân Lâm lại tự cho là thông minh đưa ra điều kiện này, cho nên đến cuối cùng, Vân gia bất quá phải tự gánh hậu quả thôi.

”Cửu cấp linh sư thì sao? Không đạt tới đại linh sư, không phải cũng chỉ là một cái linh sư thôi sao?”

Không đạt tới đại linh sư, là không có khả năng nhìn thấy hành động của nàng, cho nên vô luận cấp bậc của Vân Lâm tăng lên như thế nào, đối với nàng mà nói, đều như nhau mà thôi.

Vân Lâm sau khi tăng lên thực lực liền cảm nhận được thân thể có vô cùng lực lượng, khoe miệng hiện ra một tia cười tàn nhẫn, nhưng không đợi nàng phục hồi lại tinh thần, Hạ Như Phong liền đến phía sau thân thể của nàng, nàng gậy lên, biểu tình đậm đặc hướng về phía nàng mà vùng.

”Ầm vang.”

Theo một tiếng nổ, thân thể Vân Lâm liền bay ra, nhưng nàng không có rơi xuống lời đài, nàng ở sát rìa lời đài liền dừng lại, dù là như thế, nhưng cũng gần không được nội tâm kinh hãi, nàng nâng lên cặp mắt tràn đầy sợ hãi, thì thào tự nói: “Không... Không có khả năng... Ta như thế nào lại có thể bại bởi một cái tiểu tạp chủng? Một cái phế vật...”

”Một chiều, lại là một chiều, “ mọi người hút một ngum khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Hạ Như Phong, đều là thay đổi.

Hạ Như Phong thân nhiên cười, chọn mi nhìn sắc mặt xanh mét của Vân Lâm một cái, nói: “Vân gia chủ, Vân gia thua, hỏa diễm thảo có thể trước giao ra đi.”

Gắt gao nắm chặt nắm đấm, Vân Lâm nhìn về phía Hạ Như Phong giương lên một nụ cười nhạt, nội tâm nhất thời sinh ra một cái ý niệm trong đầu, nàng không thể lưu. Mà hần thời khắc này tràn ngập sát ý, cũng bị Hạ Lâm Lạc cảm giác đến, một đạo ánh mắt sắc bén đảo qua lại đây, hần đành phải phải tạm thời thu lại sát ý quanh thân, lãnh lùng nói: “Hỏa diễm thảo, ta đã muốn đưa cho Lâm thiếu.”

Có bản lĩnh, người liền muốn đi, tốt nhất là dưới lúc Lâm thiếu giận dữ giết chết.

”Nga, thật không?” Hạ Như Phong biểu tình thân nhiên như trước, tựa hồ không bởi vì việc này mà có điều tức giận, thu hồi ánh mắt, cước bộ của nàng chậm rãi hướng tới Vân Lâm, “nhưng là ta chiến đấu, dù sao cũng phải thu lấy một chút chiến lợi phẩm đi, không phải sao?”

Đến trước mặt Vân Lâm, nàng dừng lại cước bộ, gây trong tay, không lưu tình chút nào đánh tới Vân Lâm..

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Phế đi Vân Lâm

“Dừng tay.”

Mắt thấy trường côn sắp đánh vào Vân Lâm, trong miệng Vân Lâm phát ra tiếng hét giận dữ, từ phía dưới nhảy lên, khí thế cả người chột bực phát, xung quanh bàn tay lơ lửng ngọn lửa màu đỏ, đánh sau lưng Hạ Như Phong.

Nhìn thấy Vân Lâm không để ý quy tắc tỷ thí mà ra tay với Hạ Như Phong, mọi người đều khinh bỉ, đồng thời Hạ Lâm Lạc cũng trực tiếp nhảy lên đài, chắn phía sau Hạ Như Phong, đưa tay ra, trực tiếp đối mặt với công kích của Vân Lâm.

”Dám làm cháu gái lão tử bị thương, tiểu tử Vân gia, ngươi muốn chết?”

”Àm.”

Hai chương đụng nhau, Vân Lâm lui về phía sau mấy bước, bàn chân ma sát với mặt đất, từ khoe miệng của hần chảy ra vệt máu đỏ tươi.

Tuy Hạ Lâm Lạc đã nhiều năm chưa từng đột phá, nhưng dù sao Hạ Lâm Lạc cũng tấn cấp trước hần rất lâu, cho nên dù như thế nào, năng lực của hần vẫn thấp hơn Hạ Lâm Lạc một bậc.

”A!”

Một tiếng kêu thê lương xẹt qua phía chân trời, nghe được âm thanh ấy, cả người Vân Lâm run lên, lập tức quay về phía lôi đài. Nhìn thiếu nữ đang cười nhạt, mọi người đều có một loại cảm giác, người thiếu nữ này, không phải là người mà là ác ma.

Trên lôi đài, cổ tay Vân Lâm toàn là máu tươi, xương tay vỡ vụn, coi như là nhặt trở về một cái mạng, nàng ta cũng trở thành phế nhân.

”Không!!!!” Nhìn thấy bộ dạng thảm hạ của nữ nhi, Vân Lâm ôm đầu, thống khổ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, thân thể không ngừng run rẩy.

“Cầu tạp chúng, mới vừa rồi ta lệnh cho ngươi dừng tay ngươi không nghe thấy sao? Ngay cả người của Vân gia ta ngươi cũng dám tổn thương, ngươi muốn chết?”

Hai tròng mắt hần nổ tung, ánh mắt hiện đầy tia máu, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, vẻ mặt mang theo điên cuồng.

”Xin lỗi, ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa, người muốn ta chết, sẽ chết nhanh hơn ta... “ Khóe miệng Hạ Như Phong gợi lên ý cười, tầm mắt đảo qua Vân Lan đang tái mặt phía dưới.

Khiến nàng tiếc nuối chính là, Vân Lan bị người Vân gia bảo vệ ở chính giữa, khiến nàng không thể nào xuống tay, nhưng mối thù nàng ta tổn thương Hạ Ngân Nguyệt, nàng nhớ. Về phần Vân Lâm, nàng tạm thời không giết ả, bởi vì có lúc, từ một thiên tài được sủng ái biến thành phế vật, sẽ thống khổ hơn.

”Ha ha ha...” Đột nhiên, Vân Lâm điên cuồng phá lên cười: “Hạ Như Phong, lá gan của ngươi rất lớn, từ nay về sau, Vân gia ta không đội trời chung với Hạ gia các ngươi!!!”

Nghe vậy, Hạ Như Phong bắt đắc dĩ nhún nhún vai, thân nhiên nói: “Không phải đã thế này từ lâu rồi sao, đâu có gì khác trước kia.”

Hạ gia và Vân gia, oán hận đã có rất nhiều năm, mà Vân gia sở dĩ không ra tay là vì bản khoán Hỏa gia vẫn như hổ rình mồi. Nhưng cừu hận của hai nhà

Hạ Vân vẫn không có một chút thay đổi, nếu như có cơ hội, nàng tin tưởng, Vân gia nhất định sẽ xuất thủ nuốt trọn Hạ gia, cho nên, bất kể nàng đối với Vân Lâm làm cái gì, đều là giống nhau.

“Gia chủ!” Người Vân gia thấy vậy, tất cả đều nhảy lên đài, đứng ở bên người Vân Lâm.

Hạ gia đương nhiên không muốn rơi lại phía sau, cũng đứng một bên Hạ Lâm Lạc, hai bên đối diện, không khí giương cung bạt kiếm.

Đúng lúc này, trên bầu trời giống như có sấm sét ầm ầm nổ vang, người có tu vi thấp đều cảm giác choáng váng: “Ha ha ha, thế nào, Vân gia muốn ăn hiếp Hạ gia ta sao?”

Trong lúc những người có mặt không hiểu gì, một lão giả tóc bạc phơ nhảy lên loi đài, một ít đệ tử trẻ tuổi không biết lão giả, nhưng mà Hạ Lâm Lạc và ba vị trưởng lão nhìn thấy lão giả xuất hiện đều kích động nghênh đón.

“Hạ lão, sao ngài lại đi ra?” Về mặt Hạ Lâm Lạc kích động, nhiều năm như vậy, Hạ lão cũng là nên đi ra.

Hạ lão hơi hơi cười, gật đầu với bọn họ, ánh mắt ôn hòa đầu từ đầu tới giờ vẫn tập trung vào Hạ Như Phong, trên mặt mang theo vui mừng: “Nha đầu, không tệ, không hổ là đệ tử Hạ gia ta, chẳng qua lần này ngươi gây họa lớn rồi.”

“Hạ lão...” Hạ Như Phong sững sốt một chút, không ngờ rằng trận đấu này, Hạ lão cũng đến đây, nàng không biết tu vi của Hạ lão, nhưng xem tình hình này, ít nhất đã ở Đại Linh sĩ đỉnh phong.

Vân Lâm sững sốt nhìn lão giả xuất hiện, sau đó sắc mặt biến đổi: “Không, không có khả năng lão gia hỏa này còn sống, hơn nữa, còn đột phá Linh Tướng? Nhưng vậy thì sao, chỉ cần phụ thân ta kết thúc bế quan ra ngoài, Hạ gia nhất định bị hủy diệt.”

Biết có Hạ lão ở đây, bọn hắn không chiếm được thứ tốt, Vân Lâm chỉ có thể giận dữ phát áo xoay người rời đi, chỉ là mối hận trong lòng hắn không tan được.

“Hừ, gia chủ, nha đầu kia đã gây đại họa, thế nhưng phé đi nha đầu Vân gia, ta đề nghị đem nàng giao ra, tránh cho Hạ gia bị họa diệt môn.” Giờ phút này, nội tâm Tam Trưởng Lão tràn ngập tức giận, hắn không thể ngờ rằng, Hạ Như Phong thật sự phé bỏ Vân Lâm, phải biết rằng Vân Lâm là thiên tài được sủng ái của Vân gia, phé nàng ta đi còn nghiêm trọng hơn việc giết những đệ tử Vân gia khác.

“Tam Trưởng Lão, chẳng lẽ ngươi cho rằng Phong Nhi không phé nàng, Vân gia trải qua si nhục hôm nay, còn có thể bỏ qua Hạ gia sao? Huống chi nếu không có Phong Nhi, Hạ gia cũng mất, cho nên, ngươi có tư cách gì giao ra Phong Nhi?” Ánh mắt sắc bén của Hạ Lâm Lạc quét qua Tam Trưởng Lão, sắc mặt rất khó coi nói.

Ai dám ăn hiếp Phong Nhi của lão phải hỏi ý kiến, nếu ngay cả cháu ngoại của mình lão cũng không bảo vệ tốt, lão làm gia chủ còn có ý nghĩa gì?

“Nhưng gia chủ, nếu không phải nàng, Hạ gia đâu cần nhận khiêu chiến của Vân gia? Nói đến nguyên nhân tất cả đều là...”

“Các ngươi im miệng cho ta!” Hạ lão lạnh lùng cắt ngang lời nói của Tam Trưởng Lão, cũng không thèm liếc mắt một cái, ngược lại dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Hạ Như Phong, “Nha đầu kia, trận chiến này ngươi đã vất vả rồi, chúng ta trở về thôi!”

Hạ Như Phong khẽ gật đầu, rời đi với đoàn người Hạ gia, bởi vì chiến đấu với đệ tử Vân gia, toàn bộ đệ tử Hạ gia đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng.

Nhóm đệ tử trẻ tuổi đều không biết tình hình hiện giờ, bọn hắn chỉ biết trong gia tộc mình có một Linh tướng, cấp bậc Linh tướng ở Hóa Vân thành chính là cực kỳ mạnh mẽ, cho nên tuy rằng Vân gia nói ra những lời hung ác, cũng không có bao nhiêu đệ tử để ý. Hơn nữa Hạ Như Phong thắng yêu nữ Vân gia, cũng đủ để nhóm đệ tử trẻ tuổi tự hào.

Đã trải qua nhiều năm bị chèn ép như vậy, lúc này bọn họ rốt cục có thể hành diện, sao có thể không hưng phấn? Dọc theo đường đi đều ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước.

Nhưng khác với không khí ở Hạ gia, không khí ở toàn Vân gia lúc này cực kỳ khủng bố, những người có mặt đều biết, Vân gia tỷ thí với Hạ gia, Vân gia thua, hơn nữa thua rất thảm.

Vân Lâm nhìn qua thiếu nữ hôn mê trên giường, thờ dài một hơi, bên cạnh truyền tới âm thanh khóc lóc của nữ nhân khiến cho hắn không kiên nhẫn nhíu mày: “Khóc, người khóc có ích lợi gì, khóc Lâm Nhi có thể khôi phục sao?”

“Nhưng mà gia chủ... Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hung thủ thương tổn Lâm Nhi sao?” Nữ nhân lau nước mắt, đau lòng nhìn chăm chú vào con gái chính mình.

“Hừ, ai nói ta sẽ bỏ qua? Vân gia chỉ có phụ thân có thể đánh bại lão giả cấp Linh tướng kia thôi, cho nên hiện tại chúng ta tạm thời không đi trêu chọc Hạ gia, chờ phụ thân bế quan đi ra rồi nói tiếp.” Lúc nói, hắn lạnh lùng cười, trong mắt xẹt qua tàn nhẫn. “Cầu tạ chúng Hạ gia kia, ả tốt nhất vĩnh viễn đừng rời khỏi Hạ gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thu mua lòng người

Trên đỉnh núi tuyết, nam tử chấp tay sau lưng, thân thể thon dài đứng thẳng đón gió, một đầu tóc màu bạc theo gió tung bay, tuyết rơi rục rờ đầy đầu vai. Giờ phút này, mặt hắn không chút thay đổi nhìn gương mặt thiếu nữ chưa hết trẻ con trước mặt, từ trên mặt hắn không thấy được bất kỳ cảm xúc dao động nào, giống như hòa thành một thể với tuyết đọng đầy mặt đất.

“Hôm nay là lần đầu tiên ngươi đánh nhau với người khác, ngươi có ý kiến gì không?”

Thiếu nữ nhẹ nhún mi tâm, không nói gì, chỉ im lặng.

Nàng biết, hôm nay có thể một chiêu bại địch, hoàn toàn là dựa vào mị ảnh tiên tung. Cấp bậc dưới đại linh sư không có cách gì nhìn thấy bóng dáng của nàng. Nhưng nếu gặp phải đại linh thì sao? Nàng tin tưởng nếu đánh với đại linh sư, chính mình cũng có liều mạng, còn nếu không chỉ một tên đại linh sư, nàng liền chỉ có thể dùng tốc độ cao nhất bỏ chạy.

Hơn nữa, Hạ gia có một gã linh tướng còn bị ép như thế, trong các gia tộc khác sao lại không có linh tướng, cấp bậc linh tướng nhất định vượt qua Hạ lão. Nàng không có cách gì xác định, dưới sự đuổi bắt của linh tướng, nàng có thể thuận lợi đào thoát.

“Vẫn là thực lực quan trọng nhất a!” Hạ Như Phong khề thờ dài, nhưng mà, nàng cũng không hối hận, cho dù hôm nay nàng không phé đi Vân Lâm, Vân gia cũng không sẽ bỏ qua Hạ gia, hơn nữa hắn ta lại đưa Hòa diễm thảo làm tiền đặt cược cho người khác, vậy là trái với quy tắc, lấy chút lỗi như vậy cũng không đủ đâu.

“Thừa dịp này, chính ngươi tự hiểu đi!” Bạch Thụy thấy nàng cũng không có bởi vì chiến đấu thắng lợi mà kiêu ngạo, có chút tán thưởng tâm tính trầm ổn của nàng, tuy nhiên điều đó không hiện ra trên mặt, chỉ có ánh mắt dần dần trở nên nhu hòa.

Nàng, không hổ là kí chủ viễn cổ triệu hồi thư lựa chọn, cũng không hổ là người đó...

Hạ Như Phong gật gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, mặc cho gió tuyết rét lạnh đập vào gương mặt chưa hết tỉnh trẻ con, nàng không có một chút cảm giác. Bỗng nhiên, bình cảnh ở bất cấp đình phong chấn động.

“Àm”

Một cỗ linh lực xông lên ý nghĩ, chỉ thấy tám màng mỏng như tờ giấy chắn giữa bát cấp và cửu cấp bị phá tan, vô số linh khí trời đất dừng mảnh tiến vào thân thể, Hạ Như Phong vận chuyển Nghịch Thiên quyết, tiếp nhận linh khí trời đất để bản thân sử dụng. Giờ phút này, nàng cảm giác thân thể đến một độ cao khác.

“Cửu cấp linh sĩ, cuối cùng cũng đạt được, không cần bao lâu, có lẽ sẽ đột phá đến linh sư...”

Ba năm trước, Vân gia Vân Lâm cũng chỉ mười lăm tuổi, trở thành linh sư mười lăm tuổi đầu tiên của Hòa Vân thành, vì vậy mới có danh yêu nữ thiên tài. Mà Hạ Như Phong, cũng là mười lăm tuổi, lúc trước Vân Lâm chỉ còn một cấp, nhưng kết quả là năm năm liền mới lên được linh sư. Còn Hạ Như Phong, nàng mất gần một tháng mà thôi, thiên phú cỡ này, tìm cả đại lục cũng khó mà có.

Ngay lúc này, giọng nói lạnh nhạt lại không mất tao nhã của Bạch Thụy chậm rãi vang lên bên tai Hạ Như Phong.

“Bản vẽ này, ngươi đi tìm luyện khí sư làm đi.”

Nhận bản vẽ trên tay Bạch Thụy, Hạ Như Phong không hiểu nhiều mảy: “Vòng tay linh lực? Đây là cái gì?”

“Ngươi có biết vì sao linh thú rất dẻo dai không?” Bạch Thụy nhìn vào mắt Hạ Như Phong, tiếp tục nói: “Đó là bởi phương pháp tu luyện của linh thú và nhân loại khác nhau. Nhân loại tu luyện là trực tiếp hút linh khí vào trong cơ thể, đồng thời sinh ra linh khí vô dụng. Mà linh thú là dùng da hấp thu linh khí tạo nên một loại tác dụng bất ngờ, khi linh khí chạy vòng trên da thịt, sức chống đỡ của thân thể ngươi sẽ tăng lên, vòng tay này được chính luyện khí sư thời đại viễn cổ dựa vào nguyên lý tu luyện của linh thú chế tạo, đáng tiếc ta không rõ thuật luyện binh khí, ngươi chỉ có thể đi tìm luyện khí sư giúp ngươi chế tạo.”

“Thì ra là thế, vòng tay này có thể cho ta giống với linh thú, sức chống đỡ của thân thể tăng lên?”

“Ừ, chẳng qua đây là bất chúc nguyên lý tu luyện của linh thú mà làm, vì thế không thể so sánh với linh thú được, chẳng qua ngươi không cần phải hấp thu linh khí vô dụng nữa, nhưng cứ như vậy, ngươi không giống những người tu luyện bình thường sau khi hấp thu linh khí phải bài trừ những thứ linh khí vô dụng ra ngoài, có thể nói linh khí bị ngươi hấp thu vô cùng tinh khiết, sẽ tăng lên tốc độ tu luyện của ngươi, hơn nữa, ngươi không cần cố ý hấp thu, vòng tay cũng sẽ tự động giúp ngươi hấp thu linh khí.”

“Tê!!!” Bạch Thụy nói xong, Hạ Như Phong không nhịn được hút đầy khí lạnh.

Tốc độ tu luyện của nàng ở đại lục đã là kinh tài tuyệt diễm, không ngờ rằng còn có thể tăng lên, không biết sau khi dùng vòng tay, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên tới dạng khủng bố gì...

Hạ Như Phong kinh ngạc rõ ràng nằm trong dự kiến của Bạch Thụy, khoe miệng hần nhẹ nhàng gọi lên một độ cong nhợt nhạt, sau đó lại rất nhanh thả xuống dưới, nắm đấm đặt ở bên miệng, ho khan hai tiếng, nói: “Nhưng chuyện tu luyện hãy để sau, ta dạy ngươi luyện được trước đã.”

”Luyện được?” Hai mắt Hạ Như Phong sáng lên, dù nàng tâm tính vững vàng, giờ phút này cũng không khỏi kích động.

Bạch Thụy xòe tay ra, trong tay là ba bộ sách màu đen, đưa đến trước mặt Hạ Như Phong: “Ba quyển sách này là ta mất mấy ngày ghi ra, trong đó một quyển là các đơn thuốc, có lẽ hiện tại rất nhiều đều đã thất truyền, còn có một quyển là cách chế thuốc tự tay ghi chép, cuối cùng là về dược liệu, chờ ngươi nhớ kỹ tất cả thì tới tìm ta.”

”Được.” Hạ Như Phong nhận lấy ba bộ sách, thở ra một ngụm khí. “Ta đây đi trước.” Song lúc nàng vừa muốn rời đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Bạch Thụy, nói: “Đúng rồi, giúp ta luyện chế mấy viên đan dược tam phẩm, ta có chỗ cần dùng.”

Bạch Thụy hơi hơi sững sốt, gật đầu, cái gì cũng không có hỏi, lập tức đáp ứng.

Rời khỏi thế giới triệu hồi thư, Hạ Như Phong bỏ ba bộ sách vào trong linh giới, lập tức đi đến phòng của Hạ Ngân Nguyệt.

Vừa đến cửa đã nghe được tiếng đại trưởng lão thở dài bên trong: “Nguyệt Nhi, hôm nay ngươi thật sự là rất xúc động, sao có thể không thương lượng với ta đã xông lên phía trước, nếu không phải nha đầu Như Phong tới kịp lúc, ngươi đã mất mạng rồi.”

”Nhưng mà gia gia...” Đại trưởng lão vừa mới nói xong, Hạ Ngân Nguyệt đã nhu nhược cất lời, hình như không biết nên nói cái gì, giọng nói cuối cùng lại biến mất.

Hạ Như Phong thân nhiên cười, đẩy cửa ra rồi đi vào, đại trưởng lão và Hạ Ngân Nguyệt nhìn thấy nàng xuất hiện đều sững sốt, không biết đã muộn thế này nàng tới nơi này làm cái gì.

”Như Phong nha đầu, sắc trời đã tối muộn, ngươi tới nơi này có chuyện gì sao?” Đại trưởng lão khẽ nhíu mày, Hạ Như Phong mặc kệ là lúc trước hay hiện tại cũng chưa từng chủ động nói qua một câu với bọn họ, càng đừng nói tới cửa, cho nên nhất thời lão không rõ ý định của nàng.

”Hôm nay ta tới là tìm Nguyệt Nhi biểu tỷ,” Hạ Như Phong nói xong, đi tới chỗ Hạ Ngân Nguyệt, từ trong linh giới lấy ra một viên đan dược lúc trước Bạch Thụy luyện chế, nói: “Đây là tam phẩm đan dược Tây Tuyền Đan, là lễ vật ta đưa cho Nguyệt Nhi biểu tỷ.”

Thu mua lòng người, đúng vậy, Hạ Như Phong là đang thu mua lòng người, nàng tuy là đưa cho Hạ Ngân Nguyệt, thực chất là làm cho đại trưởng lão xem, hiện tại thực lực nàng không đủ, vì Hạ gia và ông ngoại, trước hết nàng phải bắt đầu thu mua tâm của một số người, đại trưởng lão không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

”Tây... Tây Tuyền Đan...”

”Àm ăm.”

Đại trưởng lão chỉ cảm thấy đầu óc đình trệ, ngơ ngác nhìn đan dược trong suốt trên tay Hạ Như Phong, thật lâu không hoàn hồn được...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phụng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Khách đến chơi

”A, Như Phong nha đầu, Tây Tuyền Đan này, sao ngươi có?” Thật lâu sau, đại trưởng lão phục hồi tinh thần lại, kích động nhìn Hạ Như Phong, trong ánh mắt hiện ra một chút cảm kích.

Có lẽ Hạ Ngân Nguyệt không biết, nhưng đại trưởng lão sao lại không biết? Chỉ cần tẩy xương phạt tùy trước khi đột phá cấp bậc Linh tướng, cho dù là phế vật cũng có thể thành thiên tài, chắc chắn có thể so sánh với thiên tài trên đại lục. Trong Hóa Vân thành này, đại trưởng lão tin tưởng, nếu Vân Lâm không bị phế, vài năm sau Hạ Ngân Nguyệt cũng sẽ vượt qua Vân Lâm.

”Là trong lúc vô tình có được.” Hạ Như Phong cũng không định nhiều lời, sau đó đưa bản vẽ vòng tay cho đại trưởng lão. “Đại trưởng lão, mấy ngày này ta muốn bế quan, cho nên bản vẽ này giúp ta đưa cho ông ngoại, bảo ông đi tìm luyện khí sư tạo vòng tay trên bản vẽ này cho ta.”

”Được.” Đại trưởng lão biết nàng không muốn nói, cũng không hỏi lại, nhận bản vẽ, khi nhìn đến vật trên bản vẽ không khỏi nhăn mày lại. Lấy trình độ của ông, hoàn toàn không nhìn ra bản vẽ này vẽ thứ gì, chỉ có thể cất bản vẽ đi, nói: “Yên tâm đi! Ta sẽ giao cho gia chủ, đúng rồi, hiện tại Vân gia chắc chắn hạn con tận xương, cho nên thời gian này nếu không thật sự cần thì đừng ra ngoài.”

Xem ra, lần này thu mua lòng người còn có chút tác dụng, trước kia, quan hệ giữa đại trưởng lão và nàng rất xa lạ, cơ bản sẽ không có ý nhắc nhở trong lời nói, hiện tại nàng có thể cảm nhận được ý tốt của ông. Cho nên về sau nàng rời khỏi Hóa Vân thành, ít nhất có đại trưởng lão đứng ra bảo vệ.

”Cảm ơn muội, Như Phong.” Hạ Ngân Nguyệt mặc dù không hiểu Tẩy Tủy Đan mang đến những thay đổi gì cho nàng, nhưng chỉ bằng một cái tên đan được tam phẩm đã có thể biểu hiện ra mức độ trân quý của nó, nhưng mà, đan được quý giá như vậy, Hạ Như Phong thuận tay đưa cho nàng, nàng sao có thể không cảm động?

”Nguyệt Nhi biểu tỷ, đêm nay tỷ hãy dùng đan được! Đại trưởng lão hãy bảo vệ cho Nguyệt Nhi biểu tỷ, muội đi trước.”

Đi ra ngoài cửa, nàng đóng lại cửa phòng, thân nhiên thở dài, từ ngày mai, nàng muốn bế quan nghiên cứu ba bộ sách mà Bạch Thụy đưa.

Ba bộ sách kia là kinh nghiệm luyện được và phương thuốc thất truyền của các cường giả thời xa xưa, sau này có thể giúp nàng đột phá bất cứ bình cảnh nào, nếu như chúng xuất hiện trên đại lục, tất cả các luyện được sư cường đại đều sẽ ra tay cướp đoạt, có thể thấy được ba bộ sách này trân quý cỡ nào.

Nhưng cuối cùng, ngày thứ hai nàng vẫn không thể bế quan, bởi vì Cốc Mị Nhi đến tìm nàng muốn tạm biệt, ngày nghỉ đã hết, cũng đồng nghĩa với việc nàng ấy muốn rời đi.

Trước khi Cốc Mị Nhi đi, Hạ Như Phong đưa cho nàng ấy một viên Tẩy Tủy Đan, đối với Cốc Mị Nhi từ trước tới giờ vẫn bảo vệ nàng, nàng không thể gì keo kiệt. Nhưng cho dù là Cốc Mị Nhi hay là Hạ Ngân Nguyệt, nàng đều không tự mình giúp bọn họ tẩy xương phạt tủy, có thể có được đái ngũ ấy, chỉ có Hạ Thiên.

Vốn dĩ Hạ Như Phong cũng muốn tẩy xương phạt tủy cho Hạ Lâm Lạc, nhưng Bạch Thụy nói với nàng, kinh mạch thân thể Hạ Lâm Lạc bế tắc, tẩy xương phạt tủy đối với ông vô dụng, cho nên nàng chỉ có thể từ bỏ.

Tiền bước Cốc Mị Nhi, Hạ Như Phong đang định nghiên cứu kiến thức luyện được, Hạ Lâm Lạc lại cho người đến gọi nàng, nói là có người tìm nàng.

Hạ Như Phong nhíu mày, trong Hòa Vân thành, ngoài Hạ gia và Cốc Mị Nhi ra, nàng không hề qua lại với người khác, như vậy ai sẽ đến tìm nàng? Mà nghi hoặc này, khi nàng đi đến đại sảnh lại càng tăng chứ khải giảm đi, bởi vì đến tìm nàng là một lão giả.

Đó là một lão giả thoát nhìn rất bình thường, thậm chí còn có chút lồi thối, hai bên tóc mai đã bạc, trên mặt lộ vẻ tươi cười kiêu hãnh, nhìn thấy Hạ Như Phong đi vào, đôi mắt ông sáng bừng lên.

”Tiểu nha đầu kia, ngươi nhất định rất ngạc nhiên ta tìm ngươi để làm gì đúng không?” Lão giả vuốt ve chòm râu, trông thấy vẻ mặt chín chắn của Hạ Như Phong, vừa lòng gật đầu. “Ta quyết định, ta muốn thu ngươi làm học sinh, ha ha, tiểu nha đầu, trở thành học sinh của ta có rất nhiều chỗ tốt đấy.”

Lão giả không thích quanh co lòng vòng, nói thẳng ý định của mình, nhưng lời nói của ông khiến cho mọi người đang ngồi người đều sùng sốt.

Nhìn qua chỉ là một ông già bình thường, nhưng không ai dám nói ông bình thường. Thân là linh tướng, Hạ lão cảm nhận rõ ràng nhất, thực lực ông lão kia còn mạnh hơn ông rất rất nhiều. Một cường giả như vậy, nhất định là thuộc một đại gia tộc nào đó trên đại lục, nếu Hạ Như Phong được người này nhận làm học sinh, Hạ gia không còn phải sợ hai nhà Hòa Vân.

Nhưng so với lời nói của lão giả, câu trả lời của Hạ Như Phong làm cho người ta càng khiếp sợ hơn.

”Ta từ chối.”

Ba chữ vừa nói ra, cả người lão giả từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, ông kích động tới toàn thân run run. Một cường giả thành danh đã lâu như ông, đột nhiên muốn nhận học sinh lại bị cự tuyệt, ông có thể không kích động sao? Nếu không phải tò mò với nàng, ông cũng sẽ không nổi lên tâm tư muốn thu nàng làm học sinh.

Ngắm nhìn toàn bộ người Hạ gia đang khiếp sợ, lão giả vội vàng kéo Hạ Như Phong, vụng trộm đi đến trong góc, nói: “Ngươi... Ngươi muốn từ chối? Ngươi có biết ta là ai không? Mặc dù ta len lén chạy ra ngoài, nhưng ta cũng vì muốn tìm học sinh mới trốn ra ngoài, ngươi từ chối cũng phải cho ta lý do chứ?”

Lão giả vẻ mặt ủy khuất, dù sao ông chính là mặt dày, chết cũng phải thu được học sinh mới trở về, làm cho học sinh của mình vượt qua học sinh của ông gia hỏa kia.

”Vậy vì sao ngươi muốn thu ta làm học sinh?” Hạ Như Phong khẽ nhíu mày, nàng không hiểu đại lục nhiều thiên tài như vậy, vì sao lão giả lại tìm nàng?

”Ha ha, nghe nói một tháng trước ngươi là thất cấp linh sĩ, sau đó tu vi rút lui, biến thành ngũ cấp linh sĩ, một tháng sau, lại đến bát cấp cao nhất... Không hiện tại phải là cửu cấp linh sĩ đi! Tuy rằng ngươi không phải rất mạnh, nhưng ta tin tưởng nếu được đào tạo tốt, ngươi nhất định có thể trở thành thiên tài đại lục.”

Nếu một tháng trước, khi còn là nha đầu mặc hồng bào, tu vi của nàng lúc ấy, quả thật chỉ là ngũ cấp linh sĩ, thời gian một tháng lên được bốn cấp, thiên phú bậc này, học trong viện cũng không có ai so sánh được!

Giờ phút này, đến lượt Hạ Như Phong kinh hãi, nàng có được Nghịch Thiên quyết, rất ít người có thể nhìn ra tu vi của nàng nếu nàng không bộc lộ ra, thế nhưng lão giả này thế nhưng phát hiện...

Sắc mặt Hạ Như Phong thay đổi một chút, này lão giả rất mạnh, ít nhất, so với Hạ ông còn mạnh hơn nhiều.

”Nhưng mà, ta đã có sư phụ...” Sờ sờ mũi, Hạ Như Phong nhớ tới Bạch Thụy, hẳn, cũng coi như là sư phụ của nàng phải không?

”Vậy sao?” Lão giả lập tức ưỡ ỏi, ngay khi ông cho rằng mình không còn hy vọng, bên tai lại vang lên tiếng của Hạ Như Phong.

”Nhưng ông có thể làm sư phụ thứ hai của ta, cũng là sư phụ trên danh nghĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phương Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Luyện được sư trời sinh

“Sư phụ thứ hai?” Lão giả bắt mắt nhũ mày, ông đường đường là viện trưởng học viện Linh Phong, vậy mà chỉ có thể trở thành thứ hai? Nếu như là ở học viện, ông nói một câu, bao nhiêu học sinh tinh anh muốn tranh nhau bá sư? Chỉ là đối với đám người đó, ông không có hứng thú.

”Trước hết ngươi phóng tinh thần lực ra cho ta xem.” Mi tâm lão giả giãn ra, ông muốn xem thiếu nữ này có đáng giá để mình trở thành thứ hai hay không.

Hạ Như Phong sững sốt một chút, nghe theo lão giả chỉ đạo, thả ra tinh thần lực của mình. Tinh thần lực của nàng vừa phóng ra ngoài, một luồng uy áp mạnh mẽ lan tràn, ngay cả lão giả cũng có một loại cảm giác muốn phục tùng.

Cho đến khi Hạ Như Phong thu hồi tinh thần lực, lão giả mới có thể thở dốc, nhưng trên mặt ông vẫn còn hoảng sợ rối loạn, không ngờ rằng chính mình lại bị một tiểu bối chèn ép.

Mà Hạ Lâm Lạc ngồi nhìn chuyện xảy ra trong góc vúi về mặt không hiểu. Với năng lực của lão giả, nếu không muốn người khác nghe được bọn họ nói chuyện, người khác sẽ không có cách gì nghe được. Mấy người bọn ông mặc dù cảm giác được uy áp từ bên kia truyền đến, chỉ là điều nghi do lão giả tạo ra, hoàn toàn không nghi ngờ đến Hạ Như Phong.

”Linh thần lực cấp sáu?” Lão giả phục hồi tinh thần lại, trên mặt hiện lên kích động, đôi tay dùng sức đè xuống bả vai Hạ Như Phong, ngửa mặt lên trời cười lớn. “Ha ha, tinh thần lực cấp sáu, luyện được sư trời sinh đấy! Thật tốt quá, học sinh của lão gia hóa kia cũng chỉ là tinh thần lực cấp năm!”

”Tinh thần lực cấp sáu? Đó là cái gì?” Hạ Như Phong không hiểu cau mày, việc này, Bạch Thụy cũng không có nói với nàng.

”Ha ha, luyện được không chỉ cần không chế hỏa diễm, càng cần tinh thần lực. Tinh thần lực của ngươi là cấp sáu, như vậy trình độ thấp nhất của ngươi cũng là lực phẩm luyện được sư!!!” Ánh mắt lão giả nhìn Hạ Như Phong càng vừa lòng, nếu thu nàng làm học sinh, lão gia hóa kia nhất định sẽ không dám coi thường thuật luyện được của mình nữa.

”Như vậy, ngay từ đầu ta đã có thể luyện chế đan dược lực phẩm?” Hạ Như Phong nhăn mày, nếu quả thật là như thế, vì sao Bạch Thụy không nói với nàng?

”Không, phương pháp luyện được, độ thuần thực các loại đều phải nắm giữ từ điều cơ bản nhất, cho nên ngươi vẫn phải bắt đầu luyện chế từ nhất phẩm, chẳng qua tinh thần lực của ngươi đã là cấp sáu, khi ngươi làm luyện được sư sẽ không có bình cảnh, có thể trực tiếp đột phá. Nói như vậy tinh thần lực lúc đầu của luyện được sư đều là cấp một, mà tinh thần lực thấp thì không thể trở thành luyện được sư.”

Hạ Như Phong gật gù đầu, khó trách Bạch Thụy không hề nói, bởi vì nói hay không cũng như nhau.

”Tiểu nha đầu kia, ta là viện trưởng học viện Linh Phong, khi nào thì ngươi theo ta về học viện?” Trên mặt lão giả mang theo mỉm cười kiểu hồ ly, ông đã hạ quyết tâm muốn lừa gạt nàng về.

”Học viện Linh Phong?” Trong mắt Hạ Như Phong hiện lên kinh ngạc, hình như Vân Lâm cũng là học sinh của học viện Linh Phong thì phải..

Lão giả biết ý nghĩ trong lòng nàng, khinh thường bĩu môi: “Hừ, loại vô dụng đó, học viện chỉ tùy tiện là vợ được một năm đấy, thế nên hôm qua ngươi đánh rất tốt, miễn cho ả làm mất mặt học viện.”

Khóe miệng hơi mỉm, Hạ Như Phong thờ dãi, nói: “Gần đây con chưa thể tới học viện, chờ xử lý xong việc ở đây sẽ đi, chỉ là, bây giờ con nghĩ giới thiệu một người đến học viện để học tập trước...”

Mặc dù đồng ý viện trưởng trở thành sư phụ của nàng, nhưng nàng vẫn không thích nói ra hai chữ này, ít nhất nàng cho rằng năng lực của Bạch Thụy không thua kém ông ấy. Đáng tiếc Bạch Thụy không thể xuất hiện, cho nên nàng mới nhận sư phụ này, về sau ở đại lục cũng có người che chở.

”Được rồi!” Mặc dù điều kiện để vào học viện Linh Phong vô cùng khó khăn, nhưng ông không cần suy nghĩ đã đồng ý, Hạ Như Phong là học sinh của ông, giúp học sinh đi cửa sau thì đã sao? Dù sao ông cũng là viện trưởng học viện Linh Phong, ông đã mở miệng, ai dám nói chữ không?

Hạ Như Phong nói chuyện này cho đại trưởng lão, bởi vì viện trưởng yêu cầu, nàng cũng không nói ông là viện trưởng học viện Linh Phong, chỉ giới thiệu là lão sư chuyên chịu trách nhiệm đi thu nhận học sinh. Có viện trưởng hỗ trợ, Hạ Ngân Nguyệt tiến vào học viện Linh Phong là chuyện bắt buộc, đại trưởng lão vô cùng kích động, lập tức đồng ý.

Lần này, viện trưởng đưa cả Hạ Ngân Nguyệt rời đi, đại trưởng lão tuy không muốn, nhưng vì tương lai của Hạ Ngân Nguyệt, chỉ có thể đưa tiễn.

Trở lại phòng, Hạ Như Phong lấy ra ba bộ sách chuyên chú nghiên cứu, suốt nửa tháng, nàng ghi nhớ tất cả kiến thức trong sách vào đầu.

Mấy ngày trước Hạ Lâm Lạc đã lấy vòng tay nàng cần về, vòng tay nhìn qua rất là bình thường không có gì lạ, nhưng đeo lên tay mới có thể cảm nhận được tác dụng của nó. Mới đầu, linh lực bất ngờ tiến vào cơ thể làm nàng đau đớn khó nhịn, sau đó lại dần dần thành thói quen, mà linh khí tiến vào tinh khiết hơn mọi khi rất nhiều, việc tu luyện chính là làm chơi ăn thật.

Nửa tháng, nàng từ cửu cấp linh sĩ tiến thẳng đến linh sĩ đỉnh phong, nàng không có ý tu luyện đã như thế, nếu như nàng chăm chỉ tu luyện, chẳng phải sẽ trực tiếp đột phá sao?

Sau khi nàng tiến vào không gian triệu hồi thư, chờ Bạch Thụy giao hai viên linh đan lớn cho nàng, nàng lại đi ra, tìm đại trưởng lão, đưa ba viên hóa linh đan cho ông đến đấu giá hội bán. Lúc nhìn thấy hóa linh đan trên tay nàng, đại trưởng lão sợ tới ngây người, lúc này ông mới biết hóa linh đan của đấu giá hội ngày đó là do nàng mang tới.

Đại trưởng lão không khỏi nhìn về phía Hạ Như Phong, ánh mắt từ cảm kích trở thành tôn kính.

”Trong đó một viên bán đấu giá, ta không cần tiền bạc, ta muốn là nhân tình, về phần một viên khác, coi như là lễ vật ta đưa cho đại trưởng lão...” Hạ Như Phong hơi cười, hiện tại Hạ Lâm Lạc không có cách gì dùng hóa linh đan, nhưng sẽ có một ngày, nàng có thể giúp ông, hiện tại quan trọng nhất là làm cho chính mình không có nỗi lo về sau, có thể yên tâm rời khỏi Hỏa Vân thành.

”Còn nữa, làm phiền đại trưởng lão nói với Lâm Cốc đại sư một tiếng, cấp bậc xã hội của người mua càng cao càng tốt, sau đó làm cho người mua được hóa linh đan đến Hạ gia tìm ta, mặt khác, từ chối không cho hai nhà Hỏa Vân mua được.”

”Vâng!” Bàn tay nắm hóa linh đan của đại trưởng lão không ngừng run rẩy, ông không ngờ rằng chính mình cũng có thể có được đan dược này, bất tri bất giác trong lời nói với Hạ Như Phong tràn ngập cung kính.

Sau khi đại trưởng lão lui ra, Hạ Như Phong đi vào thế giới triệu hồi thư lần nữa, Bạch Thụy cũng chính thức bắt đầu dạy nàng luyện dược.

Mấy ngày trước, nàng nhờ đại trưởng lão giúp nàng đi mua dược đỉnh, đại trưởng lão mới khẳng định, sau lưng Hạ Như Phong có một sư phụ thần bí, nếu không nửa tháng trước cũng không từ chối lão sư thu học sinh kia. Mà đan dược kia, nhất định là sư phụ Hạ Như Phong luyện chế, tuy nhiên việc này đại trưởng lão không hề nói với ai, chính là bản thân ông cũng không biết, thế nhưng ông đang bảo vệ lợi ích cho Hạ Như Phong.

Vì thế thời gian tiếp theo Hạ Như Phong đều đắm chìm trong việc luyện dược. Lúc đầu luyện dược là mười lần lam mười lần hỏng, sau khi thất bại rất nhiều lần mới dần dần thành công. Thẳng đến một tháng sau, Hạ Như Phong mới miễn cưỡng ngưng tụ mùi dược lan tỏa, thành công luyện chế ra nhị phẩm dược lan tỏa, tuy rằng xác suất thành công vẫn rất thấp như cũ, nhưng chính Bạch Thụy cũng tự nhận ngày trước mình không thể trong một tháng đột phá đến nhị phẩm.

Một tháng đã trở thành luyện dược sư nhị phẩm, nếu để cho viện trưởng học viện Linh Phong biết, nhất định sẽ than thở khả năng luyện dược và tu luyện của nàng đều yêu nghiệt giống nhau.

Cho dù tinh thần lực của nàng trời sinh mạnh mẽ, không có bình cảnh, cũng không thể nào đột phá một tháng hai cấp. Phải biết rằng nắm giữ phương pháp luyện nhị phẩm đan dược còn khó hơn nhất phẩm rất nhiều!

Mà nửa tháng trước, nàng đã vượt qua bình cảnh, trở thành nhất cấp linh sư, hơn nữa cũng đột phá đến tầng thứ ba của Nghịch Thiên quyết, đạt được năng lực Thiên phú chỉ nhãn, có thể nhìn được thiên phú của linh thú và người khác.

Vốn định tiếp tục học tập luyện dược, đúng lúc này, đại trưởng lão đưa người mua dược hóa linh đan đến.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chạy trốn

Người tới là một nam nhân có dáng người trung bình, trên lưng khiêng một cây đao lớn, hàng năm bên ngoài khiến cho da dẻ hằn ngăm đen khỏe mạnh, vào cửa hần lập tức đánh giá Hạ Như Phong, ngốc ngốc cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng bóng.

”Ngươi chính là người mua hóa linh đan sao?” Giọng nói của Hạ Như Phong thản nhiên, hai tròng mắt chăm chú quan sát nam nhân trước mặt.

Nam nhân xoa xoa đầu, có chút ngưng ngừng gật đầu: “Đúng vậy, Hạ đại tiểu thư, bởi vì ta đến đại linh sư cao nhất vẫn không thể đột phá, cho nên mới muốn ngoại vật trợ giúp, nghe nói đầu giả hội lại bán đầu giả hóa linh đan nên mới đi thử vận may.”

“Ừ, vậy ngươi hẳn là biết Hạ gia có ân oán với Vân gia chứ?” Hạ Như Phong từ trên ghế đứng lên, tay để ở sau lưng, từ đầu tới cuối biểu tình trên mặt nàng đều là thần nhiên. “Gọi ngươi tới, là muốn ngươi bảo vệ Hạ gia một năm, đương nhiên, sau khi xong việc, ta có phần tạ ơn khác.”

Nam nhân im lặng, tuy rằng hẳn chất phác nhưng không có nghĩa là ngốc, trận chiến kia hẳn cũng xem rồi, sao không biết Vân gia hận Hạ gia tận xương. Để đột phá, đáng giá dùng tính mạng trả giá sao?

“Ngươi cũng có thể không đồng ý, nhưng một năm sau, ta trả công chính là Phá tương đan tứ phẩm, có thể ở giúp linh tướng đột phá một cấp.” Hạ Như Phong xoay người, đối mặt với nam nhân, khóe miệng nhẹ cong lên. “Tìm phú quý trong hiểm nguy, ta cũng không bảo ngươi đi diệt Vân gia, chỉ là muốn ngươi bảo vệ Hạ gia một năm.”

Nam nhân nhăn mày, nàng nói rất có lý, tìm phú quý trong nguy hiểm, giống như bọn hắn mạo hiểm, từ đầu tới giờ đều đối mặt với tử thần, đâu có nơi nguy hiểm nào mà bọn hắn chưa đi qua, vì sao hiện tại đã biết lại còn sợ phiền phức? Không, La Cách hẳn không phải loại người sợ phiền phức như thế, nếu như thành công, chờ đợi hắn chính là phú quý giàu sang.

Mà đại trưởng lão, lúc Hạ Như Phong nói ra Phá tương đan đã ngây dại, không tự chủ được liếc liếc môi dưới, có lẽ khi chính mình đến linh tướng, đại tiểu thư cũng sẽ giúp mình chứ?

Hiện tại xưng hô của đại trưởng lão đối với Hạ Như Phong không khỏi thay đổi, từ Như Phong nha đầu biến thành đại tiểu thư, ông không hề cảm thấy không ổn chút nào.

“Được, ta đồng ý.” La Cách cắn răng một cái, đồng ý, sau đó lại bỏ thêm một câu: “Nhưng ta chỉ bảo vệ hạ gia một năm.”

Hạ Như Phong gật đầu, thời gian một năm sao? Như vậy là đủ rồi, đó... cũng là lúc nàng rời đi...

Không khí lúc này có vẻ có chút quái dị, Hòa Kinh Thiên ngồi ở ghế trên, trong tay bưng một ly trà, thờ ơ uống một ngụm nhỏ, tầm mắt liếc nhìn gia chủ Vân gia Vân Lâm sắc mặt âm u phía dưới. Vân Lâm không mở miệng, hẳn cũng không nói.

“Hóa gia chủ!!” Vân Lâm không quen với không khí trầm mặc như thế, cuối cùng hắn phải đứng lên, ôm quyền, nói: “Lần đó chiến đấu, mặc dù Gia chủ không đến xem nhưng chắc đã nghe qua! Nữ nhân Hạ gia đó, không thể lưu, nếu để ả ta trưởng thành, hai nhà Hóa Vân đều sẽ gặp nguy. Vì Hóa gia, gia chủ không nên để ả tiếp tục sống.”

Nghe vậy, Hòa Kinh Thiên cười lạnh một tiếng, vì Hóa gia? Chẳng lẽ Vân Lâm không biết nội tâm hắn vô cùng để ý những thứ nhỏ nhặt sao? Muốn dụ dỗ gia chủ hắn? Nhưng, hắn có thể dễ dàng tha thứ việc Hạ gia tiếp tục tồn tại ở Hòa Vân thành, lại không thể cho phép Hạ Như Phong tiếp tục tồn tại.

“Ha ha, Vân gia chủ nói có lý, hai gia tộc chúng ta là bạn, chỉ cần Vân gia chủ có việc cần hỗ trợ, ta nhất định giúp.” Trong mắt Hòa Kinh Thiên hiện lên một chút tia sáng, mỉm cười nhìn về phía Vân Lâm, người không biết còn nghĩ quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết.

“Nếu như ta không đoán sai, tiểu tạp chủng kia có một bộ linh kỹ trợ giúp thân pháp, hẳn là lần trước mua ở Đào Bảo các. Ta có cảm giác linh kỹ mà ả sử dụng, dưới đại linh sư không có khả năng ngăn ả lại, cho nên ta hy vọng gia chủ tự mình dẫn người trợ giúp ta, giết cậu tạp chủng kia, linh kỹ của ả sẽ thuộc về chúng ta.”

Nghĩ đến Hạ Như Phong có được linh kỹ, mắt trong Vân Lâm xẹt qua tham lam, linh kỹ kia ít nhất cũng là ngân giai trung cấp! Nếu mình có được, mình và Linh tướng, ít nhất cũng có thể đại chiến một trận, đến lúc đó, Hòa Vân thành này còn có ai dám không phục gã?

Về phần Hóa gia chủ... Hừ, đợi sau khi tiêu diệt Hạ gia, đó cũng chính là ngày Hóa gia diệt vong.

“Được, khi nào ra tay, Vân gia chủ đến cho ta biết một tiếng.” Nghe được linh kỹ trợ giúp thân pháp, trong mắt Hòa Kinh Thiên lóe ra một chút ánh sáng. Hai con cáo già này, đều âm thầm suy tính từ những điều nhỏ nhặt, ai cũng muốn có được linh kỹ, đồng thời, Hòa Vân thành chỉ cần một cái thế gia là đủ rồi.

“Cứ quyết định như vậy, ta sai người chú ý Hạ gia trước, chỉ cần cậu tạp chủng kia bước ra một bước, ta sẽ cho người đến báo cho gia chủ.” Vân Lâm nhẹ nhàng thờ ra, lại ôm quyền nói: “Gia chủ yên tâm ngồi chờ tin tức là được, hiện tại ta xin cáo từ.”

Ra khỏi cửa Hóa gia, Vân Lâm không khỏi nở nụ cười vì đã thực hiện được âm mưu.

Bên cạnh một gã sai vặt không hiểu hỏi: “Gia chủ, năng lực của Vân gia hoàn toàn có thể đánh chết tiểu tạp chủng kia, vì sao...”

“Hừ, ngươi biết cái gì!” Vân Lâm hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc gã sai vặt bên cạnh. “Biết vì sao nhiều năm như vậy ta không ra tay với Hạ gia không? Còn không phải do Hóa gia ở phía sau như hổ rình mồi sao? Một cái cậu tạp chủng đương nhiên không cần người khác tương trợ, ta làm vậy chỉ vì kéo Hóa gia xuống nước, về sau lúc đối phó Hạ gia, Hóa gia nhất định phải ra mặt trợ giúp, như vậy không cần lo lắng sẽ có người đánh lên sau lưng.”

“Dạ, da, quả nhiên là gia chủ thông minh, tiểu nhân bội phục.” Gã sai vặt chân chó nịnh nọt, một bộ dạng ta là ngu ngốc.

Trong bóng đêm, người dân Hòa Vân thành đều tiến vào mộng đẹp, sân ngoài của Hạ gia, thiếu nữ quay đầu nhìn nhà của mình một lần nữa, cuối cùng kiên quyết rời đi, nhưng là nội tâm có chút không ổn. Mới hơn hai tháng thôi, từ khi nào nàng đã thực sự coi nơi này là nhà của mình?

”Tỷ cứ như vậy mà đi sao?”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên giọng nói làm cho bước chân của nàng dừng lại, kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng, thiếu niên chậm rãi đi tới, ánh trăng rơi xuống người hắn tạo thành một thân ánh sáng, bờ môi của hắn nhẹ mím, trong mắt có tình cảm khác thường.

”Ừm.” Hạ Như Phong quay đi, nhìn xa xa, nói: “Giờ là lúc tỷ đi xa rèn luyện, đôi khi trải qua nguy hiểm mới có thể làm cho chính mình trưởng thành nhanh hơn, nếu luôn luôn ở lại nơi này, nói không chừng, ngay cả Hạ gia tỷ cũng không thể bảo vệ.”

”Đệ biết.” Hạ Thiên hơi cười, trong mắt là không muốn nhưng lại bị che giấu rất tốt, nhìn dung nhan thiếu nữ chưa hết trẻ con, cậu há mồm, nói ra những điều chưa từng nói: “Quên đi, Phong Phong, nếu tỷ quyết tâm rời đi đệ cũng sẽ không ngăn cản, nhưng phải thường xuyên trở về thăm ông ngoại, không được giống phụ thân và huynh trưởng, vừa đi sẽ không có tin tức... Còn có, tỷ vĩnh viễn là người thân của đệ, nơi này, là nhà của tỷ.”

”Tỷ hứa, hiện tại tỷ nên rời đi, bằng không ông ngoại phát hiện, tỷ sẽ không thể đi được. Thiên đệ đệ, bảo trọng.”

Nếu không phải như thế, nàng cũng sẽ không lựa chọn buổi tối vụng trộm rời đi, Hạ Lâm Lạc mà biết, nàng nhất định không thể đi được.

Ngắm nhìn Hạ Thiên lần cuối, Hạ Như Phong cắn môi, xoay người rời đi. Kịp trước nàng là cô nhi, sau đó mặc dù được cha nuôi thu dưỡng, nhưng chỉ có đến dị thể, nàng mới cảm nhận được tình thân ấm áp. Nếu có thể, nàng cũng không muốn rời đi, nhưng là lại không thể không đi, chỉ có trở nên mạnh mẽ, nàng mới có thể bảo vệ người thân bằng hữu.

Mà muốn rời khỏi Hòa Vân thành đi tới thành trấn tiếp theo, phải vượt qua dãy núi phủ đầy trúc tía trước mắt.

Núi trúc tía và núi lửa một trái một phải vây quanh Hòa Vân thành, đồng thời cũng là con đường duy nhất nối Hòa Vân thành với những nơi khác. Nếu nói núi lửa là con sói hung hiểm, như vậy núi trúc tía chính là con cừu dịu ngoan. Linh thú mạnh nhất núi trúc tía cũng chỉ tới cấp hai, bình thường một đội chỉ cần có đại linh sư là có thể an toàn đi qua.

Chỉ là, khi Hạ Như Phong vừa vừa tới núi trúc tía, nàng cảm nhận được phía sau có mấy hơi thở cường đại đuổi theo. Khóe miệng nàng hiện lên cười lạnh, chờ không kịp rồi sao?

Mấy thân hạ xuống trước mặt nàng, dẫn đầu là Vân Lâm và Hỏa Kinh Thiên. Thấy vậy, Hạ Như Phong nhú mày, nàng không nghĩ tới Hỏa gia cũng nhúng tay vào việc này.

Hai trông mắt Vân Lâm tràn ngập cừu hận, gắt gao tập trung vào Hạ Như Phong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cầu tạp chúng Hạ gia, không ngờ ngươi còn dám rời khỏi Hạ gia, ngoan ngoãn giao linh kỹ thân pháp ra, ta sẽ mở lòng từ bi cho ngươi chết một cách nguyên vẹn.”

Hạ Như Phong cười lạnh một tiếng, không để ý tới hắn, tầm mắt nhìn về phía Hỏa Kinh Thiên, hỏi: “Hỏa gia chủ cũng muốn nhúng tay sao?”

Mấy đại linh sư, thật đúng là quá coi trọng nàng, những kẻ có mặt hôm nay, nàng nhớ kỹ.

”Ha ha, Hạ nha đầu, ngươi ngàn không nên vạn không nên ưu tú như vậy, ta không thể cho ngươi tiếp tục trưởng thành...” Hỏa Kinh Thiên tươi cười, hai trông mắt lộ ra tinh quang. Theo hắn, Hạ Như Phong chính là bảo vật, giết nàng, chính mình có thể lấy được linh kỹ thân pháp.

”Ha ha, “bỗng nhiên, Hạ Như Phong ngửa mặt lên trời cười dài, trong gió đêm, tóc dài tùy ý tung bay, nhưng biểu tình của nàng không có một tia khủng hoảng, chỉ có bình tĩnh lạnh nhạt, giống như nắm giữ tất cả trong tay, mà nàng như thế khiến cho đám người Hỏa Vân hai nhà có chút bất an.

”Mấy đại linh sư họp lại, quả thật ta không phải là đối thủ...” Hạ Như Phong thân nhiên cười, tiếp tục nói: “Nhưng mà, ta muốn trốn, không ai có thể bắt được, hai lão già Hỏa Vân các ngươi trăm ngàn lần đừng chết quá nhanh, nhất định phải đợi cho ta trở về lấy đầu các ngươi.”

Nói xong, Hạ Như Phong không nhìn sắc mặt mấy người xanh mét đối diện, xoay người dùng hết sức chạy trốn về phía núi trúc tía.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Dong binh đoàn tuyết lang

Gió ấm áp gào thét bên tai, cảnh vật xung quanh thụt lùi rất nhanh, giờ phút này Hạ Như Phong sử dụng Mị ảnh tiên tung tới mức cao nhất. Đây là lần đầu tiên nàng giao chiến với đại linh sư cho nên không dám có một tia lơ là.

Đại linh sư và Linh sư quả nhiên là khác nhau hoàn toàn, Linh sư không thể theo kịp tốc độ của nàng, nhưng Đại linh sư vẫn như cũ có thể theo kịp, mặc dù khoảng cách có chút xa. Cứ thế này cũng không phải biện pháp, Mị ảnh tiên tung là linh kỹ kim giai, tiêu hao rất nhiều linh lực trong cơ thể, nếu linh

lực bị cạn sạch, nàng chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

”Chết tiệt, đã khi nào ta bị đuổi giết như thế này? Đám cầu lão đầu kia, lần sau ta trở lại Hòa Vân thành, chính là ngày bọn hán trả giá thật lớn.”

Trong mắt xẹt qua kiên định, tốc độ dưới chân Hạ Như Phong nhanh hơn, lại bỏ mặc đám người phía sau rất xa.

”Gia chủ, chúng ta cứ như vậy đuổi theo sao?” Một trưởng lão của Vân gia có chút thở hổn hển, hán không ngờ rằng, một cái tiểu bối có thể tạo khoảng cách lớn như thế với mình, cái linh kỹ thân pháp kia thực sự lợi hại như thế sao?

”Đuổi, nhất định phải đuổi kịp, nếu cho nàng thời gian, trong vòng mười năm, ả nhất định sẽ vượt qua ta, đến lúc đó ta Vân gia sẽ gặp nguy.”

Mười năm là Vân Lâm bảo thủ dự đoán, nếu lời nói của hán bị Hạ Như Phong nghe thấy, khẳng định nàng sẽ cười nhạt. Mười năm để vượt qua hán? Hán cũng quá xem trọng bản thân rồi. Dù sao Hạ Như Phong không cảm thấy, mình vượt qua Vân Lâm còn cần thời gian mười năm.

Suy nghĩ của Hòa Kinh Thiên và Vân Lâm giống nhau, bọn hán đều không nguyện ý để nàng tiếp tục trưởng thành.

”Không thể, tiếp tục như vậy linh lực tiêu hao quá nhanh...” Hạ Như Phong cảm nhận được hơi thở đuổi theo phía sau, thở dài, lấy ra một bình thuốc, mở ra nắp bình, mở hồ có thể thấy được bột phấn màu trắng bên trong, nàng lập tức ngửa đầu nuốt xuống, cả thể lực và linh lực đều tăng lên rất nhanh.

Đây là Phục linh tán nhị phẩm cấp thấp, có thể khôi phục linh lực bị tiêu hao của Linh sư rất nhanh, được liệu Hóa Nhi giúp đỡ hái ở núi lửa chỉ đủ luyện chế năm bình được tán, lúc nàng học tập bỏ đi bốn bình, chỉ còn sót lại một bình pha chế sẵn.

Nhưng vì bảo vệ tính mạng, nàng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ là linh kỹ kim giai rất tốn linh lực, sợ rằng linh lực cấp bậc Linh sư như nàng cơ bản duy trì không được bao lâu.

Sắc trời dần dần sáng, một đêm đã qua trong lúc bọn họ đuổi bắt.

”Sơn động?” Đột nhiên con mắt Hạ Như Phong sáng lên, tầm mắt xuyên qua cỏ dại nhìn về phía sơn động như ẩn như hiện, sơn động này bị cỏ dại cây cối che khuất, nếu không phải khả năng chú ý của nàng luôn cao hơn người thường, chỉ sợ cũng sẽ không chú ý tới nơi này có cái sơn động.

Thật sự là quang cảnh chung quanh rất dễ dàng làm cho nó bị bỏ qua.

Thân mình chợt lóe, nàng chui vào bụi cỏ, chỉ trong giây lát, từ khe hở bụi cỏ nhìn về phía mấy cái bóng dáng xẹt qua, vội vàng ngưng thở. Không qua bao lâu, có lẽ là phát hiện chính mình đã mất dấu, người hai nhà Hóa Vân chỉ đành oán hận trở về.

Hạ Như Phong rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn là không quá mức thả lỏng, ánh mắt bắt đầu đánh giá sơn động này.

Sơn động âm u ướt át, trên vách có một ít hình vẽ linh thú, xem niên đại cũng có chút lâu đời. Sơn động này có vẻ rất lớn, Hạ Như Phong nhẹ bước đi vào bên trong, bước chân của nàng rất nhẹ, có lẽ là sợ hãi sẽ quấy rầy thứ gì.

”Nơi này vì sao lại có cái sơn động? Hơn nữa, trong sơn động này hình như có một loại mùi cổ quái...”

Bỗng nhiên Hạ Như Phong dừng bước, dù là bình tĩnh như nàng, giờ phút này cũng vì thứ trước mặt sợ đến ngây người.

Đoạn đường trước mặt phủ kín hai đồng bụi, những hạt bụi kia cũng không phải bụi bình thường, bởi vì Hạ Như Phong phát hiện trong một đồng bụi có một thứ như xương ngón tay con người, rõ ràng là do những kẻ bước nhầm vào đây biến thành.

Thấy điều quái dị như vậy, toàn thân Hạ Như Phong lạnh như băng, nàng không biết sâu trong động rốt cuộc có cái gì? Vì sao lại có nhiều sinh vật chết như vậy?

”Là Hóa linh, mau, mau rời khỏi nơi này.”

Trong linh hồn truyền đến tiếng Bạch Thụy kinh hoảng rống to, mà ngay khi hán vừa dứt lời, một luồng hơi thở tràn ngập cuồng bạo từ đối diện đánh tới, ngọn lửa màu đỏ chiếu rọi toàn bộ sơn động sáng trưng, Hạ Như Phong không kịp nghĩ nhiều, vội vàng xoay người chạy về phía cửa động.

Chết tiệt, ai có thể nghĩ một cái sơn động thế này còn cất dấu nguy hiểm trí mạng, nếu bị ngọn lửa kia đuổi theo, nàng tin tưởng chính mình nhất định cũng sẽ hóa tro bụi.

Rốt cục, phía trước xuất hiện chút ánh sáng, tốc độ dưới chân Hạ Như Phong lại nhanh hơn, phía sau hỏa diễm vẫn không ngừng đuổi theo. Nhưng khi ngọn lửa sắp chạm vào Hạ Như Phong, nàng đã nhảy ra khỏi sơn động, hình như mất đi mục tiêu, ngọn lửa bắt đầu lùi về sơn động một chút xíu.

”Phích.”

Cuối cùng an toàn chạy thoát, chân Hạ Như Phong mềm nhũn, ngồi trên mặt đất, linh khí trong cơ thể hết sạch, nhưng trong lòng nàng cảm thấy cũng có chút may mắn.

Xem ra sau này không thể tùy ý xông loạn, nếu không chắc chắn lại xảy ra nguy hiểm như hôm nay. Nếu như lúc ấy không phải là thấy những thứ bụi kia mà sinh ra cảnh giác không bước vào nữa, nói không chừng nàng sẽ bị ngọn lửa kia đuổi theo, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi.

Hạ Như Phong vừa định hỏi Bạch Thụy về ngọn lửa kia lại phát hiện xa xa có đoàn người đi đến đây, nhìn dấu hiệu trên quần áo bọn hắn, hình như là lính đánh thuê.

Trong đó nam tử trung niên dẫn đầu cũng phát hiện ra Hạ Như Phong, dẫn theo bọn thuộc hạ đi tới, hỏi: “Cô nương, một mình cô tới nơi này rèn luyện sao? Nhìn cô hỗn loạn như vậy, có phải đã gặp linh thú cường đại không?”

Về mặt nam tử trung niên thân mật rất dễ dàng làm cho người ta buông lỏng đề phòng, chỉ là Hạ Như Phong vẫn âm thầm chú ý, dù sao tại dị thể này có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

“Ừm, vừa rồi không cẩn thận gặp một con thú cấp hai...” Hạ Như Phong hơi cười, linh lực của nàng lúc này hết sạch, không thể đi qua rừng cây này, hơn nữa nàng không quen thuộc nơi này, có một nhóm lính đánh thuê, vừa vận dẫn đường cho nàng.

Tuy rằng có thể gọi Hòa Nhi và Vật Nhỏ ra tìm đường giúp nàng, nhưng bọn chúng không thể quen thuộc tình huống nơi đây hơn lính đánh thuê, chờ chúng tìm được đường không biết phải mất bao lâu.

“Thú cấp hai? Cô nương, vận khí cô thật tốt, bị thú cấp hai đuổi bắt còn có thể chạy thoát...” Nam tử trung niên lắc đầu thở dài một tiếng, nói: “Như vậy đi! Nhà của cô ở đâu? Chúng tôi là Dong Binh Đoàn Tuyết Lang, định tới trấn Hắc Thạch, nếu cùng đường cô có thể đi chung. Một cái tiểu cô nương như cô, ở trong này rất nguy hiểm.”

“Đội trưởng?” Đám kia phía sau nam tử trung niên không hài lòng, mang theo nàng, chẳng phải là thêm gánh nặng sao? Nhưng nam tử trung niên đảo mắt qua một cái, bọn hắn chỉ có thể ngậm miệng, lại nhìn Hạ Như Phong bằng ánh mắt rất khinh thường.

Hạ Như Phong cũng không để ý ánh mắt đám người kia, nàng gật đầu: “Ta cũng đang định đi vào trong đó, vậy làm phiền người.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đột phá Linh Sư nhị cấp

Đến lãnh thổ của Dong Binh Đoàn Tuyết Lang, Hạ Như Phong rất nhanh hòa nhập với một ít lính đánh thuê.

Ở Hoa Hạ, nàng làm con nuôi của cổ võ thế gia, khả năng giao tiếp cũng không kém. Thông qua lời nói của bọn họ, Hạ Như Phong mới biết được nam tử dẫn nàng đến đây tên là Qua Lạc, là đội trưởng Dong Binh Đoàn. Dong Binh Đoàn này không tính là lớn, cũng không phải rất nhỏ, dù sao bên trong có một Luyện Dược Sư nhất phẩm cao cấp.

Mặc dù chỉ là nhất phẩm, nhưng ở đại lục này nghề luyện dược rất trân quý, đưa tới một cái tiểu gia tộc nhất định sẽ được bồi dưỡng phát triển. Có thể thấy được Luyện Dược Sư trân quý cỡ nào.

Bọn hắn tới đây là vì lấy Chi Huyết Thảo trên vách núi để luyện chế Chi Huyết Tán, cứu con gái bị trọng thương của Qua Lạc: Bích Tuyết. Tất nhiên chuyện đó là Hạ Như Phong đến nơi đây mới biết, nhưng nếu đã tới thì không thể rời đi, cho nên nàng đành phải cùng đi với Dong Binh Đoàn.

Nhưng mà, Hạ Như Phong đến, không phải tất cả đều hoan nghênh, trong đó một bộ phận bị khí chất của nàng hấp dẫn, một bộ phận khác lại cho rằng nàng khiến tốc độ cả đội chậm lại, trong đó Luyện Dược Sư nhất phẩm kêu gào lợi hại nhất, lại bị Hạ Như Phong làm ngơ.

Trong bóng đêm, ánh trăng rải đầy rừng núi, vài lính đánh thuê gác đêm tập trung tinh thần đi tuần tra, đề phòng linh thú đánh bất ngờ.

Bỗng nhiên, linh khí trời đất tạo thành một cái lỗ xoáy, vừa đi vừa càn quét về một phía, dọa cho mấy kẻ đi tuần tra nhảy dựng. Bọn hắn xoa xoa đôi mắt, nhìn phương hướng của lỗ xoáy, đúng là lều trại của Hạ Như Phong.

“Trời ạ, người nào đột phá có động tĩnh lớn như vậy? Nàng ta không phải là đột phá Linh Tướng chứ?”

“Không, không có khả năng ấy! Nàng ta nhìn cũng chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, còn trẻ như vậy mà đột phá Linh Tướng, không lẽ bây giờ trên đại lục rất nhiều Linh Tướng sao?”

“Nàng ta đang đột phá Linh Sư nhị cấp.” Đột nhiên bên cạnh hai tên lính đánh thuê gác đêm vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Qua Lạc ngược mắt nhìn linh khí trời đất đang chuyển động kịch liệt, khẽ nhíu mày. Thông qua cảm giác về linh khí chung quanh, nàng quả thật là đột phá nhị cấp Linh Sư, nhưng cảnh này một chút cũng không giống đột phá nhị cấp Linh Sư mà giống đột phá Linh Tướng hơn.

Thật sự không hiểu vì sao động tĩnh lại lớn như thế, Qua Lạc lắc lắc đầu, lại quay lều trại của mình.

Không chỉ Qua Lạc, lần đột phá này bị rất nhiều lính đánh thuê nhìn thấy, nhưng có những người vẫn khinh thường như cũ. Động tĩnh lớn thì sao? Có làm

ra về thôi. Kém nhất trong Dong Binh Đoàn bọn họ cũng là Linh Sư ngũ cấp, một kẻ Linh Sư nhị cấp, không phải cản trở thì là cái gì?

Nhưng những người nói chuyện qua với Hạ Như Phong, ánh mắt không khỏi biến đổi, bởi vì đại lục này không có một Linh Sư nào đột phá lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy. Có bản lĩnh người cổ làm ra về một cái cho ta coi.

Chính là Hạ Như Phong cũng không biết, việc nàng không muốn bị người phát hiện bí mật về Triệu Hồi Thư viễn cổ mà không tiến vào thế giới Triệu Hồi Thư đột phá, lại mang đến rung động lớn như thế...

"Không nghĩ tới lần này bị đuổi giết, làm cho ta vượt qua cực hạn cơ thể, còn phải cảm tạ bọn hắn. Đúng rồi Bạch Thụy, hôm nay ngọn lửa kia là cái gì?" Sức nóng kinh người kia, đến bây giờ Hạ Như Phong vẫn còn sợ hãi, xem ra mảnh đại lục này, còn nguy hiểm hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

"Là Hỏa Linh." Thật lâu sau, ở chỗ sâu trong linh hồn vang lên giọng nói tao nhã mà không mất lãnh mạc của Bạch Thụy. Không biết vì sao, Hạ Như Phong cảm giác được giọng nói của Bạch Thụy mang theo một chút run rẩy.

Ngay cả Bạch Thụy cũng sợ hãi ngọn lửa kia sao? Làm sao có thể?

"Hỏa Linh?" Mi tâm hơi nhú, trong trí nhớ của nàng không có chút ấn tượng gì về hai từ này. "Đó là cái gì?"

"Một loại thiên tài dị bảo của đại lục, là linh khí trời đất nghìn năm, vạn năm tích lũy mới có thể hình thành một loại sinh vật không có sự sống, cũng là bảo vật các Linh Sư tha thiết ước mơ."

"Vậy vì sao nơi đó có nhiều người chết như vậy?"

"Linh' cũng phân thuộc tính, người gặp phải là 'linh' thuộc tính hỏa, đó là Hỏa Linh. Hỏa Linh tính tình cuồng bạo, Linh Sư có thuộc tính hỏa nếu thích hợp sẽ cần nuốt, một khi Linh Sư thuộc tính hỏa cần nuốt Hỏa Linh thành công, tu vi sẽ mạnh thêm, tốt hơn ăn bất cứ loại đan dược nào, thậm chí có thể tự mình sử dụng Hỏa Linh. Nhưng mà cần nuốt Hỏa Linh có nguy hiểm rất lớn, nếu không cẩn thận, lực phủ ngũ tạng sẽ vì sức mạnh quá khủng khiếp mà vỡ vụn, cho dù là Linh Sư cường đại cũng không dám tùy ý cần nuốt Hỏa Linh."

Bảo vật tốt như vậy mà mình lại không thể sử dụng, Hạ Như Phong thở dài, ánh mắt thoáng thất vọng, nhưng câu nói tiếp theo của Bạch Thụy lại làm cho lòng nàng phấn chấn.

"Nhưng mà, nước khắc lửa, chỉ cần người có thuộc tính thủy, ít nhất là được liệu cấp năm hoặc là bảo vật, đủ để áp chế Hỏa Linh. Chỉ là vận khí người thật tốt, tùy ý nhảy vào một cái sơn động nhỏ cũng có thể phát hiện Hỏa Linh..." Bạch Thụy hình như có chút xúc động, ngay cả giọng nói cũng không lạnh nhạt bình tĩnh như lúc đầu. "Hỏa Linh ở thời đại viễn cổ cũng là bảo vật hấp dẫn Linh Sư nhất, chỉ vì nó là từ linh khí trời đất tụ tập mà thành, hấp thu nó tương đương hấp thu linh khí trời đất, đây chính là vật đại bổ đấy!"

Nghe vậy, Hạ Như Phong nắm tay, trong mắt lóe sáng thể hiện nội tâm kiên định của nàng: "Mặc kệ cần nuốt Hỏa Linh có bao nhiêu nguy hiểm, ta cũng sẽ thử một lần."

Hôm sau trời vừa sáng, Hạ Như Phong đã bị đánh thức. Đến gọi nàng là một thanh niên khuôn mặt thanh tú, cũng là người hôm qua trò chuyện rất vui với nàng. Vũ khí của hắn là một thanh ngân kiếm, không rời tay giống như bảo bối vậy, chỉ sợ ăn cơm đi ngủ đều giữ bên người.

"Như Phong cô nương, đội trưởng bảo chúng ta tiếp tục đi, hôm nay là có thể đến vách núi." Thanh niên tên là Lý Thanh ngại ngùng cười cười, thân thiện nói với Hạ Như Phong.

Đến chỗ tập hợp với Lý Thanh, lập tức có một ánh mắt ghen ghét nén giận bắn thẳng đến, theo sau là tiếng nữ nhân bén nhọn: "Đội trưởng, bây giờ chúng ta phải đến vách núi, chẳng lẽ để cho nàng ta đi theo sao? Nàng ta sẽ liên lụy cả đội chúng ta."

Nữ tử nói chuyện cũng coi như là một mỹ nữ, chỉ là còn kém xa Hạ Như Phong, nhưng trước đó nàng vẫn là đối tượng mỗi người trong Dong Binh Đoàn lấy lòng. Từ khi Hạ Như Phong đến đây, nhiều người chỉ lo nói chuyện với Hạ Như Phong mà lãng quên nàng, chuyện này sao lại không làm cho nàng ghen tị?

"Từ Tình, người..."

Lý Thanh đang muốn vì Hạ Như Phong nói chuyện, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến giọng nói làm cho hắn không thể nói tiếp: "Ta đồng ý với Từ Tình, mang theo người này chỉ thêm vướng chân mà thôi."

Luyện Dược Sư duy nhất trong Dong Binh Đoàn đi lên trước vài bước, cao ngạo ngẩng đầu, khóe miệng hàm chứa một tia khinh thường, vừa rồi là hắn ngắt lời Lý Thanh.

Nhìn thấy bóng người nam tử trung niên, Lý Thanh chỉ đành thở dài, lui về phía sau không hề mở miệng. Phải biết rằng, đây chính là Luyện Dược Sư, Luyện Dược Sư từ trước đến nay đều cao ngạo, ngay cả đội trưởng nói chuyện với hắn cũng phải khách khí, có cho mình mười lá gan cũng không dám chống đối hắn.

"Đủ rồi!!!" Sắc mặt Qua Lạc lạnh lùng, sau lại nhớ tới thân phận nam tử trung niên, giọng nói không khỏi hòa hoãn lại. "Để một mình Như Phong cô nương ở lại chỗ này rất nguy hiểm, các người cứ bảo vệ tốt chính mình là được, ta sẽ bảo vệ Như Phong cô nương. Dong Binh Đoàn chúng ta vẫn luôn giữ lời hứa, đã đồng ý đưa Như Phong cô nương đến trấn Hắc Thạch, sẽ không nửa đường bỏ rơi, nếu không chúng ta còn có uy tín gì?"

Bị Qua Lạc khiển trách, những người coi thường Hạ Như Phong đều không dám nói nữa. Sau đó đoàn người đi về phía vách núi, mà trong đám người, tên Luyện Dược Sư vẫn giữ vẻ mặt âm trầm, ánh mắt ngoan độc giống như Hạ Như Phong là kẻ thù giết cha hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Huyết sư tử

Vị trí vách núi ở phía tây khu rừng, là nơi phong cảnh xinh đẹp. Nhìn xuống xa xa còn có thể thấy được dòng nước xiết trong suốt và hòn đá bóng loáng phía dưới, nếu bỏ qua Linh Thú có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, thật ra đây là nơi du lịch rất tốt.

Trên vách núi lúc này, một bụi cỏ nhỏ đỏ như máu lay động theo gió, tràn ngập một loại loại xinh đẹp diễm dúa lắng lơ đầy máu tanh, giống như bụi cỏ máu sinh trưởng ở địa ngục.

Dưới núi có mười mấy người đi về phía vách núi, ngoài thiếu nữ xinh đẹp có khuôn mặt còn chưa hết ngây thơ mặc hồng y, trên quần áo những người còn lại đều có huy chương lính đánh thuê. Huy chương màu vàng kim lờ lờ tỏa sáng, đây là tượng trưng của bọn họ.

Đoàn người ấy chính là Hạ Như Phong và Dong Binh Đoàn Tuyệt Lang.

“Chi Huyết Thảo? Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được...” “Qua Lạc từ xa nhìn thấy bụi cỏ sinh trưởng ở nơi cheo leo, hai mắt sáng lên, hắn nhận ra đó chính là mục tiêu của chuyến đi này - Chi Huyết Thảo nhị phẩm. “Thương Mộc Đại Sư, Chi Huyết Tấn nhị phẩm kia, xin nhờ cậy Đại Sư.”

Thương Mộc Đại Sư, chính là Luyện Dược Sư nhất phẩm cao cấp trong Dong Binh Đoàn, gật gù đầu, tràn đầy tự tin nói: “Đội trưởng người yên tâm đi, đoạn thời gian trước ta luyện chế đan dược nhất phẩm cao cấp, xác suất thành công đã đến bảy phần mười, tin tưởng lúc này đây ta nhất định có thể đột phá đến nhị phẩm.”

Nghे vậy, đám người lính đánh thuê đều hưng phấn đứng lên hoan hô, Thương Mộc Đại Sư lên nhị phẩm, Dong Binh Đoàn bọn họ lại thêm một phần bảo đảm, chỉ có Hạ Như Phong lắc đầu.

“Hừ, người lắc đầu là có ý tứ gì? Coi thường bản Đại Sư sao?” Thương Mộc mất sắc trông thấy động tác của Hạ Như Phong, cho rằng nàng đang vũ nhục mình, đôi mắt trừng lớn, giận dữ hét lên. Một cái con kiến còn dám xem thường Đại Sư hắn, nàng ta cho rằng chính mình là ai?

Hạ Như Phong liếc mắt nhìn hắn, vòng tay trước ngực nói: “Đột phá làm Luyện Dược Sư nhị phẩm không phụ thuộc xác suất thành công ở nhất phẩm, muốn đến nhị phẩm, phải khống chế lửa đến một giới hạn nhất định. Có thể nói, cho dù xác suất luyện thành công đan dược nhất phẩm cao cấp của người tới tám phần, cũng không nhất định có thể đột phá đến nhị phẩm, nếu không vì sao Luyện Dược Sư ít ỏi như vậy, nhất là Luyện Dược Sư cấp độ cao hơn?”

“Người... Ta đường đường là một Luyện Dược Sư nhất phẩm, không, lập tức chính là Luyện Dược Sư nhị phẩm, còn không hiểu nhiều bằng một đũa nha đầu da lông ngắn người sao?” Sắc mặt Thương Mộc trở nên xanh mét, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Như Phong, xoay người nói với Qua Lạc: “Ta đề nghị, đuổi nàng ta khỏi Dong Binh Đoàn chúng ta, bằng không, ta sẽ lập tức rời khỏi.”

Nhất thời, tất cả đều náo nhiệt, nhất là đám người vốn không chào đón Hạ Như Phong càng thêm kêu la đuổi nàng đi.

Đến lúc này, Qua Lạc cũng có chút khó lựa chọn.

Biết chính mình không được hoan nghênh, Hạ Như Phong cũng không nguyện tiếp tục để cho người ta chỉ vào mũi mũi. Nàng đi ra phía trước, vào định nói chính mình muốn rời đi, Qua Lạc lại vung tay lên: “Đừng nói nữa, đã đồng ý chuyện của người khác, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa.”

Nói xong lời này, sắc mặt Qua Lạc cũng rất khó coi, Thương Mộc Đại Sư đối với cả đội rất trọng yếu, nhưng nếu để một người Hạ Như Phong ở lại đây, kết quả của nàng chính vui thân trong bụng thú. Không có Thương Mộc Đại Sư, cùng lắm thì hắn bỏ giá cao tìm Luyện Dược Sư luyện chế, nhưng đây cũng là một mạng người, hắn không nhắm mắt làm ngơ được.

“Đội trưởng, Thương Mộc Đại Sư dù sao cũng là người trong Dong Binh Đoàn chúng ta, sao phải vì một kẻ lạ đắc tội Thương Mộc Đại Sư?” Tiết Từ Tinh cắn cắn môi, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén quét qua mặt Hạ Như Phong. “Thật không biết ở đâu ra một kẻ có người sinh không có người dạy, ngay cả Luyện Dược Sư nhất phẩm cũng không phải, còn dám chỉ trích Đại Sư, thật sự là không có giáo dục, Dong Binh Đoàn chúng ta không chào đón người như vậy.”

Khuôn mặt Hạ Như Phong lạnh lùng, trong mắt hiện lên rét lạnh, đi tới rất nhanh, nâng tay lên, một tiếng “Ba” thanh thúy vang lên bên tai mọi người.

“Người nói lại những lời vừa rồi một lần nữa cho ta.” Giờ phút này, giọng nói của nàng giống như ác ma đến từ địa ngục, lạnh như băng, mang theo cả cảm giác khát máu.

Mặc kệ bọn họ vũ nhục nàng như thế nào, nàng đều có thể bỏ qua, nhưng long có nghịch lân, nói nàng không có giáo dục, chẳng phải là trách mắng

người thân của nàng sao? Sao nàng có thể cho phép? Bất kỳ kẻ nào cũng không được phép chạm vào nghịch lân của nàng, nếu không nàng không ngại ra tay dạy dỗ nữ nhân này một chút.

”Ngươi... Ngươi dám đánh ta?” Tiết Từ Tình kích động, đôi môi cũng run rẩy, nàng ta không nghĩ tại sao một Linh Sư bát cấp như mình lại bị một Linh Sư nhị cấp đánh trúng, chỉ nghĩ nữ nhân chết tiệt trước mặt đã đánh mình, nàng muốn ả ta trả giá thật lớn.

Ngay trước khi Tiết Từ Tình muốn ra tay, mặt đất đột nhiên rung rung một chút, một con sư tử với màu lông đỏ như máu từ trong bụi cỏ chui ra, há miệng để lộ hai răng nanh dữ tợn.

”Là Huyết Sư Từ nhị phẩm, tất cả chuẩn bị chiến đấu!” Qua Lạc hút một miệng khí lạnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn quái vật lớn trước mặt.

Linh Thú nhị phẩm, dưới tình huống Linh Sư không có linh kỹ cao cấp, chỉ có Đại Linh Sư mới có thể chiến đấu, cho nên hiện tại có thể chiến đấu cũng chỉ có Qua Lạc.

”Đáng chết, tại sao nơi này lại có Linh Thú nhị phẩm?” Lý Thanh cắn môi, rút kiếm ra, chắn trước mặt Hạ Như Phong. “Yên tâm đi Như Phong cô nương, ta sẽ bảo vệ cô.”

Tuy Hạ Như Phong đánh Tiết Từ Tình, nhưng Lý Thanh cũng không có bởi vậy mà chán ghét nàng. Tiết Từ Tình khác với bọn hắn, là một tiểu thư trong gia tộc lớn đi ra rèn luyện, trời sinh kiêu ngạo nhưng thực lực không tệ, bọn hắn mới nhận nàng, nhưng hắn tuyệt đối không thích vị tiểu thư kiêu ngạo này.

Hạ Như Phong thản nhiên cười, cũng không từ chối Lý Thanh bảo vệ, tầm mắt nàng phóng đến trên thân Huyết Sư Từ, về mặt trái ngược với mọi người, không có chút bối rối nào.

Hai bóng dáng xanh đỏ lần lượt thay đổi, đứng nhìn đại đao của Qua Lạc rất nặng, sử dụng ở trong tay hắn còn nhẹ hơn chủy thủ, đấu với Huyết Sư Từ nhị phẩm càng lúc càng khó tách ra. Chỉ có lúc chiến đấu mới cảm nhận được công pháp cao hơn thật tốt, nếu Qua Lạc có được linh kỹ ngân giai, Linh Thú nhị phẩm hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

”Ngao ngô.....”

Huyết Sư Từ không có trí tuệ giống Hòa Nhi và Vật Nhỏ, nó chỉ có thể dùng bản năng, cho dù như thế, liên tục bị con người ngăn cản trước mặt, nó nổi giận, mặc dù cả nó và kẻ trước mặt đã chật vật giống nhau.

”Tất cả Linh Sư cửu cấp và bát cấp cùng đi lên hỗn chiến!” Lúc chiến đấu, Qua Lạc quay đầu phân phó một tiếng, đúng lúc đó, móng vuốt Huyết Sư Từ đã đến trước mặt.

Qua Lạc vội vã phản ứng, tránh được nguy hiểm, nhưng móng vuốt vẫn bắt được quần áo hắn, kéo theo một mảng máu thịt thật lớn, cánh tay chảy máu tươi đầm đìa, trông rất ghê người.

”Đội trưởng...”

Tất cả mọi người đều kinh hô một tiếng, sau đó nhóm Linh Sư bát cấp và cửu cấp tất cả đều xông lên, nhất thời trên chiến trường các loại màu sắc xen kẽ lẫn lộn.

”Linh kỹ đồng giai cấp thấp, Địa Chi Thứ.”

”Linh kỹ đồng giai cấp thấp, Kiếm Nhận Trảm.”

”Linh kỹ đồng giai trung cấp, Đại Đao Trảm.”

Tất cả mọi người đều dùng hết sức đánh lại Huyết Sư Từ, ít không đánh lại đồng, hơn nữa thân thể Huyết Sư Từ khổng lồ, cơ bản là không thể né tránh, chỉ có thể hứng chịu công kích.

”Bịch.”

”Ầm ầm ầm.”

”Ngao ngô!!!” Huyết Sư Từ ăn đau hô to một tiếng, càng thêm điên cuồng đứng lên, nó quay đầu, hai con mắt đầy tơ máu hung hăng nhìn chằm chằm đám người làm nó bị thương, móng vuốt vung lên, một phát đánh bay mấy người.

Ngay lúc này, phía sau Huyết Sư Từ vang lên tiếng quát lạnh lùng: “Linh kỹ đồng giai cao cấp, Hỏa Viêm Đao.”

Đại đao biến thành một thanh đao lửa đỏ, đao lửa nhỏ dài, bổ thật mạnh về phía Huyết Sư Từ.

”Ầm ầm.”

Theo một tiếng nổ, thân thể Huyết Sư Từ động vài cái, cuối cùng ngã xuống đất bất động, mặt đất xung quanh nó bị máu tươi nhuộm hồng, thậm chí vì một chiêu vừa rồi mà nứt thành một đường dài. Tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này, linh lực Qua Lạc cũng hết sạch, hai chân mềm nhũn

ngã xuống đất.

Khi mọi người cho rằng đã hết nguy hiểm, biến cố lại phát sinh. Chỉ nghe một tiếng cười lớn âm hiểm, một đoàn người khác xuất hiện: “Ha ha, đội trưởng Qua Lạc, cảm tạ ngươi đã đánh bại Huyết Sư Tử cho ta, ta nên đáp lễ ngươi thế nào mới tốt?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hạ Như Phong ra tay

“Dong Binh Đoàn Thử Lăng?”

Sắc mặt Qua Lạc chợt biến đổi, tầm mắt quay về nơi tiếng nói truyền đến, nhìn thấy phía trước đi tới mười mấy bóng người, một giầy đỏ, khuôn mặt hắc trắng bệch không còn chút máu, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, cho dù là lúc gặp phải Huyết Sư Tử, hắn cũng không có vẻ mặt giống như bây giờ.

“Bọn hắn là ai?”

Hạ Như Phong cũng nhìn thấy đám người đi tới, mà trong những người đó, dẫn đầu là một nam tử đáng người thấp bé, vẻ mặt lăm la lăm lét. “Đó là đội trưởng Dong Binh Đoàn Thử Lăng: Chuột Hoang, là Đại Linh Sư không phân cao thấp với đội trưởng Qua Lạc, bởi vì muốn tranh đua hơn thua với đội trưởng, hắn khắp nơi đối đầu với Dong Binh Đoàn chúng tôi...” Lý Thanh nhắm mắt, bàn tay cầm kiếm siết chặt.

“A, thì ra là như vậy!” Trên mặt Hạ Như Phong cũng không hiện lên bất kỳ lo lắng gì, khóe miệng chứa ý cười yếu ớt nhìn biến cố đột nhiên xảy ra.

“Ha ha, đội trưởng Qua Lạc, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không? Không nghĩ tới lần này gặp mặt còn đưa tới cho ta lễ vật lớn như vậy, vậy ta đây xin cảm tạ đội trưởng Qua Lạc thật nhiều!” Chuột Hoang vượt hai chòm râu, đôi mắt vốn bén nhọn híp thành một đường thẳng, khi nói chuyện mang theo một tia đắc ý.

Đám người phía sau Chuột Hoang đã muốn lột da Huyết Sư Tử, mặc dù Huyết Sư Tử chỉ là Linh Thú nhị phẩm nhưng toàn thân đều là bảo vật, nhất là móng vuốt và răng nanh, có thể bán được giá cao. Hơn nữa thú tính của Linh Thú nhị phẩm, trên thị trường cũng vô cùng quý giá.

“Dừng tay!!!” Toàn bộ người Tuyết Lang đều nổi giận, bọn hắn liều chết hợp lại mới đánh chết Huyết Sư Tử, lại bị người Thử Lăng đoạt đi, có thể để yên được sao?

Qua Lạc nắm chặt nắm đấm, bỗng nhiên có một loại cảm giác rất vô lực.

Chuột Hoang cười ha ha, tiến lên vài bước, dùng chân đá đá Qua Lạc, đắc ý nói: “Qua Lạc, ngươi phế vật này, có bản lĩnh thì đứng lên đi, ha ha, từ nay về sau, Dong Binh Đoàn Tuyết Lang sẽ không tồn tại, nhưng ngươi là đối thủ cũ của ta, ngươi nói ta đối với ngươi thế nào mới tốt? Ta rất muốn chậm rãi tra tấn, nhưng mà không thể đợi cho ngươi khôi phục linh lực, cho nên, ngươi chỉ có thể chết. Ha ha, ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết, ta sẽ cẩn thận ‘chăm sóc’ con gái ngươi...”

Chuột Hoang đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “chăm sóc”, ai cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của gã, sắc mặt Qua Lạc một lần nữa biến đổi.

“Đội trưởng Qua Lạc, hiện tại, ngươi đi chết đi!” Trên mặt Chuột Hoang mang theo nụ cười tàn nhẫn, tiểu đao màu đen trong tay không chút lưu tình đâm vào cổ Qua Lạc, một đao này, Qua Lạc tuyệt không còn khả năng sống sót.

“Đội trưởng...” Thành viên Dong Binh Đoàn Tuyết Lang rất muốn lập tức xông lên phía trước, nhưng rõ ràng không còn kịp rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện sắp xảy ra. Mọi người chân đều mềm nhũn, vẻ mặt bi thương, chẳng lẽ hôm nay Tuyết Lang thật sự chạy trời không khỏi nắng sao?

“A!”

Tiếng hét trong dự kiến vang lên, cơ thể những người có mặt run lên một cái, chờ bọn hắn nhìn lại, lại phát hiện kêu to không phải Qua Lạc mà là Chuột Hoang.

“Lạch cạch...”

Chùy thủ rơi trên mặt đất, Chuột Hoang ôm bàn tay, hung ác gào hét: “Kẻ nào? Vừa rồi kẻ nào đánh lên lão tử?”

“Là ta, thế nào? Ngươi có ý kiến sao?”

Lúc tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra, giọng nói thản nhiên từ phía sau truyền đến, một thiếu nữ xinh đẹp tung hứng mấy viên đá trong tay, chậm rãi bước ra.

“Ngươi...”

Dong Binh Đoàn Tuyết Lang ngậy ngán cả người, ai cũng không thể ngờ rằng, ra tay cứu đội trưởng bọn họ sẽ là thiếu nữ này.

”Ồ, vẫn còn có một tiểu mỹ nhân ở đây?” Chuột Hoang chú ý tới khuôn mặt tuyệt mỹ của Hạ Như Phong, thèm nhỏ dãi nuốt nước miếng, “Ha ha, tiểu mỹ nhân, người là người Tuyết Lang sao? Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người, chỉ cần người đi theo ta, ta bảo đảm sẽ thương yêu chiều chuộng người.”

Lúc nói lời này, đôi mắt hấn tùy tiện đánh giá Hạ Như Phong, không chút nào nhìn đến sắc mặt đã tối sầm của nàng.

”Chuột Hoang, Như Phong cô nương không thuộc Dong Binh Đoàn chúng ta, người không được phép động tới nàng!!!” Qua Lạc dùng sức chống đỡ đứng lên, kiên định chắn trước mặt Hạ Như Phong.

”Ha ha, không phải càng tốt, một khi đã như vậy, tiểu mỹ nhân, người mau theo ta trở về đi!” Chuột Hoang xoa bàn tay, vẻ mặt đáng khinh, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Hạ Như Phong.

”Chỉ bằng người sao?” Khóe miệng Hạ Như Phong nâng lên tươi cười thần nhiên, vươn ngón tay thon dài vạch nhẹ trong không khí một chút, chung quanh ngón tay giống như mặt hồ sinh ra rung động, sau đó, một quyển sách xuất hiện trong tay nàng.

”Triệu Hồi Thư? Trời ạ, nàng ta là Triệu Hồi Sư sao?”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, mọi người lập tức trợn mắt há hốc mồm, sững sờ nhìn thiếu nữ đang cười nhạt.

Ánh sáng chiếu rọi, gương mặt thiếu nữ càng thêm xinh đẹp, tóc đen bay bay, nàng nâng Triệu Hồi Thư, nhẹ giọng gọi: “Xuất hiện đi, Hòa Nhi, Vật Nhỏ.”

Tiếng gọi vừa dứt, Triệu Hồi Thư bắn ra hai luồng sáng, những người có mặt đều thấy hai con Triệu Hồi Thú rơi xuống mặt đất. Khi nhìn đến hai con Triệu Hồi Thú, tất cả lại sững sờ.

Con sói kia có vẻ rất uy mãnh, nhưng tiểu sâu bên cạnh, nhìn thế nào cũng thấy nó không có lực công kích. Nhưng sau đó mọi người đã biết ý nghĩ của mình sai lầm rồi.

Tiểu sâu tuy nhỏ nhưng lại rất khủng bố, bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra mấy quả cầu lửa, rõ ràng chỉ là Linh Thú nhị phẩm, lại cùng nhiều Linh Sư như vậy giữ thế cân bằng. Càng làm cho người ta để ý là, nó có thể hoàn toàn biến vóc dáng nhỏ bé của bản thân thành ưu thế, chờ công kích đánh tới, nó sẽ trực tiếp né tránh, người khác vừa dừng, nó lại liên tiếp công kích ngược lại.

”Một con tiểu sâu thông minh!!!” Rốt cục có người cảm thán một tiếng, ánh mắt nhìn về Hạ Như Phong đã thay đổi.

Là Triệu Hồi Sư đấy! Nghề nghiệp trân quý gần với Luyện Dược Sư của đại lục, không ngờ rằng bọn họ lại có thể gặp được. Hình như vừa rồi, bọn hấn còn coi nàng là gánh nặng.....

Có hai con Triệu Hồi Thú nhị phẩm, khó trách nàng dám xông vào sơn mạch, so sánh với người ta, hình như chính mình mới là gánh nặng? Nhưng bọn hấn cũng không nguyện làm trói buộc, cho nên lúc này, bọn hấn cũng xông lên đánh cùng đám người Thử Lãng.

Chỉ tiếc bọn hấn không mạnh như Hòa Nhi, chiến đấu với Dong Binh Đoàn Thử Lãng, không ít người đều bị thương.

So sánh với mọi người, sắc mặt Thương Mộc Đại Sư tốt hơn, bởi vì cho dù Triệu Hồi Sư cao quý vẫn không thể sánh với Luyện Dược Sư, dù sao Triệu Hồi Sư cũng có lúc phải cầu đến Luyện Dược Sư. Nhưng Tiết Tử Tinh vẫn châm chọc Hạ Như Phong, khuôn mặt vận vẹo, trong mắt là ghen tị quyết liệt trần trụi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Luyện dược? Rất đơn giản

“A.”

Tiếng kêu thê lương cắt ngang cuộc chiến của mọi người, bọn họ không tự chủ được nhìn qua. Chờ lúc nhìn đến tình cảnh bên kia, sắc mặt những người có mặt đều tái nhợt, hoảng sợ nhìn một màn trước mắt.

Hòa Nhi há miệng cắn tay Chuột Hoang, nhẹ nhàng kéo một cái, cả cánh tay đều bị xé xuống dưới, chỗ tay bị đứt tràn ngập máu tươi, tiếng “Tỉ tách” giống như đến từ địa ngục, thanh thúy vọng khắp núi rừng.

”Phập.”

Móng vuốt Hòa Nhi lại vung về phía Chuột Hoang, khoét ra hai con mắt của hắn, vì thế, lại một tiếng rống sợ hãi vang vọng phía chân trời.

Thu hồi móng vuốt, Hòa Nhi nhe răng cắn đứt cổ hắn, kết thúc một sinh mệnh hèn mọn.

Vườn đầu lười liếm liếm vết máu ngoài miệng, trong con mắt đầy tính người của Hòa Nhi xẹt qua một tia khinh bỉ, chán ghét quay đầu, đi về chỗ Hạ Như Phong.

Hừ, con người hèn mọn, dám dùng đôi mắt ghê tởm như vậy nhìn chủ nhân nó, quả thực là tìm chết, không, là muốn sống không bằng chết.

“Đội trưởng đã chết, đội trưởng chúng ta đã chết, mọi người chạy mau đi!”

Chuột Hoang vừa chết, lính đánh thuê Thử Lăng không còn ý chí chiến đấu, bay thẳng đến sườn núi chạy đi. Mà lúc này Vật Nhỏ chỉ cần vung đuôi lên là có thể đánh bay vài người. Nếu bọn hắn chống cự một chút, nói không chừng Vật Nhỏ không thể nhẹ nhàng giải quyết bọn hắn như vậy. Đáng tiếc bọn hắn đều chỉ lo chạy trốn chết không hề ngăn cản, Vật Nhỏ mới có thể thắng áp đảo.

“Ngao ngô.”

Hòa Nhi nằm dưới chân Hạ Như Phong gằm nhẹ một tiếng, lắc lắc cái đuôi đồ rục, sao còn có bộ dáng hung ác vừa rồi? Bộ dạng nhu thuận y hệt một chú chó nuôi trong nhà.

“Thật là một con triệu hồi thú thông minh, không biết là bắt ở đâu?”

“Thật là lợi hại, một con sói lại có thể lấy lòng chủ nhân như cún, thật làm cho người ta kinh hãi rồi.”

Giống như không hài lòng người khác nói chính mình là cẩu, Hòa Nhi dùng sức trừng mắt nhìn qua, người nọ bị hoảng sợ, vội vàng không nói, sau đó nghĩ tới điều gì, hắn kinh ngạc kêu lên: “Không... Không thể nào!!! Nó thể nhưng nghe hiểu ta đang nói cái gì, khi nào thì triệu hồi thông minh như vậy?”

Chẳng lẽ linh thú có được trí tuệ đã phổ biến như vậy? Hay là nói, thế giới này thật sự bị huyền huyền?

“Cảm ơn ngươi.” Qua Lạc đứng lên, đến trước mặt Hạ Như Phong, cúi người thật sâu. “Hôm nay nếu không có ngươi, lính đánh thuê chúng ta đã gặp nguy hiểm.”

Thành viên lính đánh thuê nhìn thấy hành động của đội trưởng cũng đều cúi đầu với Hạ Như Phong, bởi vì Hạ Như Phong đáng giá để bọn hắn tôn kính như thế. Đương nhiên là trừ Tiết Từ Tinh và Kho Mộc đại sư, mặc kệ Hạ Như Phong làm cái gì, hai người họ cũng không có hảo cảm với nàng.

Một cái là thuần túy ghen tị, một cái là vì vừa rồi Hạ Như Phong xem thường lời nói của hắn..

“Không, các ngươi đừng cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn đội trưởng các ngươi và Lý Thanh.”

Đúng rồi, cho tới bây giờ nàng không phải người tốt, cũng không đi cứu người xa lạ, hơn nữa nơi này còn có những người từng lên tiếng sỉ nhục nàng. Nàng ra tay, hoàn toàn là vì người chống lại áp lực mà giữ nàng lại - Qua Lạc và Lý Thanh bảo vệ nàng lúc nguy hiểm, nếu không có hai người, cho dù hôm nay Tuyệt Lang bị diệt, nàng cũng sẽ không động một ngón tay.

“Có lẽ chuyện này đối với ngươi mà nói bé nhỏ không đáng kể, nhưng ơn cứu mạng lớn như núi, về sau nếu có phân phó, Qua Lạc ta dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không nhủi mảy!” Về mặt Qua Lạc nghiêm túc nói to lời thề, bắt đầu từ hôm nay, nam nhân cương nghị này, nguyện giao sinh mệnh và tự do cho thiếu nữ trước mặt nắm giữ.

Hạ Như Phong lắc đầu, nói: “Ta cũng không cần ngươi lên núi đao xuống biển lửa, nếu như ngươi muốn báo đáp ta, vậy đưa viên thú tinh của Huyết Sư Từ cho ta là được.”

Thú tinh cấp hai không có tác dụng với Hòa Nhi, nhưng ngày trước ở núi lửa Vật Nhỏ nuốt rất nhiều thú tinh, dạo này hai con thú lại ở trong triệu hồi thư tu luyện, thiếu chút nữa Vật Nhỏ có thể đột phá, cho nên thú tinh này có lẽ có thể làm cho nó trực tiếp đột phá đến cấp ba.

“Không thể!” Qua Lạc chưa kịp đồng ý, một giọng nữ bén nhọn truyền đến. “Thú tinh đó thuộc về lính đánh thuê chúng ta, dựa vào cái gì cho ngươi, vừa rồi đối phó Huyết Sư Từ ngươi lại không hề ra tay.”

Qua Lạc nhủi mảy, mắt lạnh đảo qua: “Từ Tinh, ngươi cảm miệng, nếu không nhờ Hạ cô nương, ngươi nghĩ ngươi còn sống mà đứng đây được sao?” Qua Lạc lại cười hồi lỗi với Hạ Như Phong. “Nếu không phải ngươi đã cứu chúng ta, thì thể Huyết Sư Từ cũng sẽ bị Chuột Hoang lấy đi, cho nên đáng lẽ Huyết Sư Từ thuộc về ngươi, chúng ta chỉ cần Chi Huyết Thảo là đủ rồi.”

Lính đánh thuê Tuyệt Lang cùng nhau gật đầu, nếu không có Hạ Như Phong, mạng bọn hắn cũng không còn, còn muốn thi thể Huyết Sư Từ làm gì?

“Không cần, ta chỉ cần thú tinh, còn da lông, móng vuốt, răng nanh linh tinh có thể bán lấy tiền, ta không cần dùng đến, các ngươi cầm đi!”

Nếu là những thứ Hạ Như Phong cần, nàng nhất định không khách khí, nhưng trừ bỏ thú tinh, những thứ bên ngoài của Huyết Sư Từ nàng đều không cần. Tuy nói trên thân Huyết Sư Từ có một ít vật rất trân quý, có thể bán được giá cao, chẳng qua là tiền không giúp nàng được cái gì.

Đúng rồi, tiền? Hạ Như Phong bỗng nhiên nghĩ đến trên người không có được liệu, xem ra luyện được sư thật sự là một nghề nghiệp đắt tiền, nàng cũng nên nghĩ cách kiếm tiền. Chỉ là Huyết Sư Từ nàng vẫn không cần.

Hòa Nhi giống như biết thú tính Huyết Sư Từ sẽ về tay chủ nhân mình, nhanh chóng chạy tới, móng vuốt xuyên qua thân thể Huyết Sư Từ, lấy ra viên thú tính máu tươi đầm đìa, lại lắc mông chạy đến bên cạnh Hạ Như Phong, cung kính giao thú tính cho nàng.

Hạ Như Phong nhận thú tính, trực tiếp đưa cho Vật Nhỏ, Vật Nhỏ phi lên, một miếng nuốt thú tính xuống, trở lại trong triệu hồi thư chậm rãi tiêu hóa.

“Đội trưởng, vẫn là câu nói kia, nàng ta không đi, ta sẽ đi!” Kho Mộc lúc này lại đi ra, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Như Phong, tuyên bố quyết định của chính mình.

Hắn cho rằng còn có rất nhiều người ủng hộ quyết định của mình, không ngờ rằng mọi người đều làm như không thấy. Buồn cười, Hạ Như Phong là ân nhân cứu mạng của bọn hắn, sao có thể lại nghe Kho Mộc châm ngòi. Luyện được sư thì sao? Dù sao vẫn không thể lấy oán trả ơn.

“Đội trưởng!” Nhìn thấy Qua Lạc không có phản ứng, Kho Mộc nhin không được lại kêu một tiếng, hắn không tin đội trưởng không muốn cứu con gái mình.

“Này, ta nói...” Hạ Như Phong rút cuộc nhìn không được, sờ sờ mũi nói: “Không phải là luyện được sao? Rất đơn giản, Qua Lạc, lấy được liệu ra, ta tới luyện chế.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nàng là Luyện Được Sư nhị phẩm

Thời gian đã gần đến giờ ngo, trên vách núi, một đám lính đánh thuê đang sừng sốt vì lời nói trước đó của nàng, giống như qua thật lâu sau, bọn hắn mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt đầy hoài nghi nhìn Hạ Như Phong.

“Vừa rồi ta có nghe lầm hay không, nàng nói luyện được rất đơn giản?”

“Từ khi nào thì luyện được đơn giản như vậy? Tuy rằng nàng là Triệu Hồi Sư, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ biết luyện được a!”

“Nhưng ta cảm thấy nàng không phải là người mạnh miệng, ta nguyện ý tin tưởng nàng.”

“Ha ha, vừa rồi ngươi nói cái gì? Luyện được rất đơn giản, thật không?” Nghe được lời của nàng, Thương Mộc giận quá hóa cười, sao hắn lại không biết. Luyện được rất đơn giản? Hừ, cho dù là chính mình cũng không có cách nào nói luyện được rất đơn giản. Một người ngoài nghề thế nhưng có thể khoe khoang như thế.

Thương Mộc không tin nàng là Luyện Được Sư, chủ yếu là do Hạ Như Phong rất trẻ, lại không đeo huy chương Luyện Được Sư, nhìn thể nào cũng giống một kẻ lừa đảo.

“Nếu không thì chúng ta đánh cược, thế nào?” Khóe môi Hạ Như Phong thân nhiên cong lên, trong mắt chợt lóe ánh sáng lạ. “Chúng ta hãy dùng một loại dược liệu, hoặc là đan dược để đặt cược, ta cược, ta có thể luyện chế ra Chi Huyết Tán nhị phẩm”

“Hừ, cược thì cược, ai sợ ư?” Thương Mộc vung tay lên, trong tay hắn xuất hiện một đóa hoa sen màu đỏ, thấy lực chú ý của mọi người đều bị mình hấp dẫn, hắn cười đắc ý. “Đây là thứ mấy năm trước ta vô tình lấy được, ta dùng đóa Huyết Hồng Liên này đặt cược.”

Hoa sen màu đỏ xuất hiện làm cho mắt Hạ Như Phong hơi lập lờ, tươi cười nơi khóe miệng càng rõ, cảm giác khi nhìn Thương Mộc cũng trở nên thuận mắt.

Huyết Hồng Liên là nguyên liệu vô cùng quan trọng để luyện ra đan dược tứ phẩm, chỉ cần một cánh hoa cũng đủ rồi. Mà đóa Huyết Hồng Liên này lại có tám cánh hoa, đồng nghĩa với việc sau này nàng có thể luyện chế ra tám viên Phá Tương đan, không ngờ trong tay Thương Mộc còn có bảo bối cỡ này, không lấy không phải rất đáng tiếc sao?

Đương nhiên, Thương Mộc cũng không nghĩ nhiều như vậy, dù sao hắn tin tưởng, thiếu nữ này không có khả năng luyện chế ra Chi Huyết Tán.

“Ta muốn lấy đan dược tam phẩm Tẩy Tủy Đan đặt cược, hy vọng đội trưởng Qua Lạc có thể trở thành người làm chứng cho lần đánh cược này.”

Ở núi lửa, Bạch Thụy luyện chế ra tổng cộng năm viên Tẩy Tủy Đan, trong đó một viên chính mình dùng, một viên cho Hạ Ngân Nguyệt, một viên đưa cho Cốc Mị Nhi, còn thừa chỉ có hai viên. Tính giá trị, Tẩy Tủy Đan còn quý giá hơn cả Huyết Hồng Liên, dù sao một cái vốn là đan dược hoàn chỉnh, một cái chỉ là dược liệu thôi. Chẳng qua Hạ Như Phong không có khả năng thua, mới mang ra làm tiền đặt cược.

“Tẩy Tủy Đan?”

Trông thấy đan dược trong suốt trên tay Hạ Như Phong, mọi người đều nuốt nước miếng, không che dấu được vẻ thèm thuồng trong mắt.

Đây chính là đan dược tam phẩm, bình thường chỉ thấy ở phòng đấu giá, không ngờ còn có cơ hội nhìn thấy ở nơi này.

“Hình như có cái gì không đúng...” Trong lòng Thương Mộc nổi lên cảm giác bất an, người có thể lấy ra đan dược tam phẩm, thật sự không biết luyện chế Chi Huyết Tán sao? Không, đây chỉ là do nàng gặp may nên có được, mười lăm tuổi là Luyện Dược Sư tam phẩm? Sao có thể như thế? Đúng rồi, chỉ là vận khí nàng ta tốt thôi.

Hơn nữa nếu như nàng ta thua, Tây Tuyền Đan sẽ thuộc về mình. Suy nghĩ xong, hai mắt Thương Mộc phát ra tia sáng tham lam, nhìn mấy người xung quanh đang thèm thuồng, hung hăng trừng bọn họ một cái, thật giống như Tây Tuyền Đan đã là của hắn rồi vậy.

“Được rồi, việc làm chứng, ta nhận.” Qua Lạc vốn còn đang lo lắng Hạ Như Phong sẽ thất bại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tự tin của nàng, không biết vì sao cũng bình tĩnh lại.

Có lẽ thiếu nữ này, thật sự có thể mang đến kỳ tích không chừng, không phải sao?

Lý Thanh hái Chi Huyết Thảo xuống, đưa cho Hạ Như Phong, trong lúc đó, Thương Mộc cũng lấy ra dược liệu dùng để luyện chế Chi Huyết Tán.

“Phù.” Thở ra một ngụm trọc khí, Hạ Như Phong lấy ra dược đỉnh trong Linh Giới, tầm mắt nhìn qua từng loại dược liệu trước mặt.

Chi Huyết Thảo, An Thần Hoa, Lục Đăng...

Sau đó, mọi người cùng trông thấy cảnh, vẻ mặt thiếu nữ ngưng trọng, ngọn lửa màu hồng chói sáng trên bàn tay, dược liệu theo không khí của nàng dần tiến vào dược đỉnh, làm cho bọn họ nhìn đến hoa cả mắt.

Cơ thể Thương Mộc trong nháy mắt lạnh như băng, sự tham lam trong mắt cũng đã biến mất từ lâu. Tục ngữ nói người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề hiểu rõ ràng. Chỉ có Thương Mộc biết, khả năng điều khiển lửa của nàng đã đạt đến mức vô cùng thuần thực, cho dù là chính mình cũng không bằng.

Này... Điều này sao có thể, nàng mới bao nhiêu tuổi? Dĩ nhiên hơn hẳn Luyện Dược Sư như mình?

Trong giây lát, một mùi dược hương từ trong dược đỉnh truyền ra, truyền khắp vách núi, nhóm Linh Sư bị thương khi ngửi mùi này đều cảm thấy thân thể bớt đi sự đau đớn, kể cả cánh tay đang chảy máu cũng ngừng lại một cách kỳ diệu.

“Không đau, cánh tay của ta không đau.”

“A a a, miệng vết thương của ta cũng không đau, thật tốt quá.”

“Ngửi dược hương đã như thế, nói không chừng Chi Huyết Tán này, thật sự có thể trị khỏi vết thương của đại tiểu thư.”

Cảm nhận được điều này, nhóm Linh Sư hưng phấn, ban đầu bọn họ còn định gắng gượng sử dụng dược thủy trị thương nhất phẩm, chưa từng nghĩ đến, hiện tại ngay cả dược thủy trị thương nhất phẩm cũng không cần dùng. Ngửi dược hương này, tuy rằng vẫn không có khả năng làm cho miệng vết thương hoàn toàn khôi phục, nhưng ít ra đã không đau, chỉ cần qua một thời gian ngắn là có thể kết vảy.

Hơn nữa, hiệu quả của dược thủy nhất phẩm cũng không hơn dược cái này nhỉ? Còn tiết kiệm được nhiều dược liệu như vậy, sao bọn họ có thể không kích động?

“Phù, hiện tại luyện chế đan dược nhị phẩm cấp thấp, xác suất thành công hình như tăng thêm rất nhiều rồi.” Hạ Như Phong không để ý đến sự kích động của mọi người, lấy ra một cái bình, bỏ Chi Huyết Tán vào, nói: “Qua Lạc, Chi Huyết Tán này, ngươi cầm đi!”

Qua Lạc nắm dược bình trong tay, dù là nam nhi kiên cường cũng không cầm được nước mắt, trước mặt bao người, “Bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt Hạ Như Phong.

“Như Phong cô nương, ta thật không biết cảm tạ người như thế nào, vừa rồi người đã cứu nhiều người chúng ta như vậy, hiện tại lại cứu nữ nhi của ta, ta... Ta...” Lúc này, Qua Lạc không biết nên nói cái gì mới tốt, hắn cũng không hoài nghi tác dụng của Chi Huyết Tán, bởi vì tình huống vừa rồi, hắn cảm nhận rõ ràng.

Dược hương đã có thể trị bệnh, nếu dùng, tất cả đều rất rõ hiệu quả.

“Qua Lạc, lúc này ta không phải muốn giúp ngươi, là do ta nhìn không vừa mắt vị Đại Sư này mà thôi.” Hạ Như Phong nhún mày, cười lạnh nhìn về phía Thương Mộc.

Dù là người có tính khí tốt, bị dồn ép liên tục như vậy, cuối cùng cũng sẽ nổi giận. Chẳng qua, Thương Mộc cũng không chửi mắng người thân của nàng giống như Tiết Từ Tình nên nàng chỉ dạy dỗ hắn một chút mà thôi. Mà Thương Mộc còn đưa Huyết Hồng Liên cho nàng, cho nên nàng cũng sẽ không làm khó hắn.

Sau đó, ánh mắt nàng chuyển hướng về phía Tiết Từ Tình.

Khi Hạ Như Phong thể hiện khả năng luyện được, trên mặt Tiết Tử Tinh hiện đầy hoảng sợ.

Nàng hiểu rõ khả năng triệu tập nhân lực của Luyện Dược Sư, đặc tội Luyện Dược Sư càng khủng bố hơn là đặc tội Linh Sư hoặc Triệu Hồi Sư. Giờ phút này sao nàng ta còn dám ghen tị, suy nghĩ làm thế nào để tránh một kiếp này còn chưa kịp nữa là. Mà nhìn bộ dáng nàng ta như vậy, Hạ Như Phong bỗng nhiên mất hào hứng, không muốn đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phương Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tới thành Phong Chi

“Qua Lạc, ta có một việc muốn hỏi ngươi.”

“Như Phong Đại Sư cứ hỏi tự nhiên, nếu như ta biết, ta nhất định không giấu diếm.” Từ khi biết Hạ Như Phong là Luyện Dược Sư nhị phẩm, Qua Lạc cố ý gọi nàng là “Đại Sư”, đối với chuyện này Hạ Như Phong cũng không có biện pháp.

Ánh mắt đám người lính đánh thuê nhìn nàng lúc này đều tràn ngập sùng kính, phải biết rằng, đây chính là một Đại Sư trẻ tuổi hơn Thương Mộc Đại Sư, thậm chí lợi hại hơn Luyện Dược Sư, tạo quan hệ tốt vô cùng quan trọng.

“Không biết có Dong Binh Đoàn nào có Linh Tướng không? Việc phát nhiệm vụ thực hiện thế nào?” Nghĩ tới hai nhà Hỏa Vân liên hợp, Hạ Như Phong có chút lo lắng, chỉ có Hạ lão và La Cách mạo hiểm bảo vệ cơ bản là không có cách gì chống cự cả hai nhà.

“Chỉ có ba Dong Binh Đoàn có được Linh Tướng, theo thứ tự là Dong Binh Đoàn Địa Ngục, Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm, còn có Dong Binh Đoàn Ác Nguyệt.”

“Tính cách ba đoàn trưởng kia thế nào?”

“Đoàn trưởng Dong Binh Đoàn Địa Ngục là một kẻ ngang ngược tham lam, chỉ cần nhìn trúng thứ gì sẽ tìm cách đoạt lấy, thực lực là ở Linh Tướng lục cấp; đoàn trưởng Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm là một người rất trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa một lời nói một gói vàng, hẳn chỉ là Linh Tướng tứ cấp, nhưng bởi vì tính cách này, Dong Binh Đoàn của hắn có rất nhiều cường giả, cho nên là Dong Binh Đoàn xếp thứ hai; đoàn trưởng Dong Binh Đoàn Ác Nguyệt ta cũng không hiểu nhiều, không có khả năng giúp ngài. Ba Dong Binh Đoàn này thích đi thành Phong Chi nhất, ngài có thể đi tới đó thử vận may.”

“Thành Phong Chi?” Hạ Như Phong sững sờ một chút, nhíu nhíu mày.

“Đúng, thành Phong Chi nằm gần Cẩm địa Phong Chi, trong Cẩm địa Phong Chi, Linh Thú rất mạnh, linh khí ở đó còn dày hơn các nơi khác, cho nên những người muốn tăng thực lực đều đến, nếu may mắn còn gặp được Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm. Nếu ngài muốn phát nhiệm vụ, có thể trực tiếp đi Công Hội Dong Binh, hoặc là gặp Dong Binh Đoàn nói chuyện.”

Qua Lạc nhíu nhíu mày, hẳn cũng chỉ biết đến thế, hy vọng có thể giúp thiếu nữ này.

“Đa tạ, ta còn muốn hỏi ngươi một chuyện nữa.” Hạ Như Phong ngừng lại một chút mới tiếp tục mở miệng. “Ngươi có biết chỗ nào có được liệu thủy hệ ngũ giai không?”

Những Dong Binh Đoàn này thường chạy trốn khắp nơi, vì vậy một ít vấn đề hỏi bọn hắn là giải quyết dễ dàng nhất.

“Được liệu thủy hệ ngũ giai?” Qua Lạc rõ ràng sững sờ, sau đó nghĩ đến thân phận Luyện Dược Sư của đối phương, cũng có chút hiểu rõ. “Ba tháng sau, ở Dược Thành sẽ tổ chức một cuộc so tài luyện dược, phần thưởng cho người thắng cuộc chính là được liệu ngũ giai, nhưng không phải thuộc tính thủy mà là thuộc tính băng.”

“Thuộc tính băng sao?” Hạ Như Phong gật đầu, nói: “Thuộc tính băng thì thuộc tính băng!”

Hoà đốt băng, băng thành nước, nước khác hóa, cho nên kết quả là, hóa thành nước băng cũng có thể tiêu diệt hỏa diễm.

“Còn có, Dược Thành chỉ cho Luyện Dược Sư tiến vào, nếu Đại Sư muốn đi vào Dược Thành, phải ở thành Lạc Phương phía trước Dược Thành thì được huy chương luyện dược, chỉ là, lần so tài này không giới hạn độ tuổi, lấy trình độ Luyện Dược Sư nhị phẩm, chỉ sợ khó có thể lấy được huy chương.” Qua Lạc có chút lo lắng nhìn Hạ Như Phong, thấy khuôn mặt nàng vẫn hờ hững như trước, trái tim hắn cũng thả xuống dưới.

“Ba tháng sau, Dược Thành...”

Hạ Như Phong thờ dãi, nắm chặt một tay, dược liệu thuộc tính băng ngũ giai này, nàng nhất định phải lấy được, còn thời gian ba tháng, nàng phải tăng trình độ luyện dược lên.

Giờ phút này, Thương Mộc cố gắng giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, hy vọng những người có mặt bỏ quên mình, nhưng ông trời không nghe được khẩn cầu của hắn, Hạ Như Phong bỗng nhiên nhìn lại đây. Toàn thân hắn run lên, Huyết Hồng Liên trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất, về mặt hắn khổ sở, trên mặt không còn chút cao ngạo nào.

Hắn quả thật rất kiêu ngạo, nhưng ở đây còn có một Luyện Dược Sư mạnh hơn hắn, cho dù ngạo khí của hắn có lớn hơn nữa cũng phải mất đi.

Thế giới này, là thế giới cường giả vì tôn.

Thấy Hạ Như Phong xòe tay về phía mình, hắn chỉ có thể bày ra vẻ mặt đau lòng đưa Huyết Hồng Liên cho Hạ Như Phong, nhìn Huyết Hồng Liên bị Hạ Như Phong thu vào Linh Giới, khoe miệng hắn giật giật mấy cái, thờ dài một tiếng.

Lúc ấy vì Huyết Hồng Liên này, hắn suýt mất mạng, hiện tại phải tặng đi, sao hắn có thể không đau lòng?

Vừa lòng gật đầu, Hạ Như Phong đề nghị rời khỏi nơi này, đi trấn Hắc Thạch trước, Qua Lạc cũng vội vàng đồng ý, Bích Tuyết còn ở trong thành chờ hắn trở về cứu chữa, hắn cũng không muốn ở lại đây lâu. Vì thế một đội ngũ chậm rãi xuất phát, đi tới trấn Hắc Thạch.

Suy nghĩ muốn đi thành Phong Chi, đi bộ khẳng định không được, quá chậm, nhưng nàng cũng không có Triệu Hồi Thú biết bay, bởi vậy, sau khi tới ở khách sạn, nàng để Qua Lạc mua giúp dược liệu luyện chế Phục Linh Tán.

May mắn dược liệu Phục Linh Tán không phải rất đắt, Hạ Như Phong lấy tất cả kim tệ trong Thẻ kim tệ ra, rốt cục mua đủ dược liệu để luyện chế mấy chục bình. Nhưng cứ như vậy, Hạ Như Phong cũng thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Đám người Tuyết Lang cho rằng kỹ thuật luyện dược của Hạ Như Phong đã rất xuất sắc, sáng sớm ngày thứ hai, trông thấy trên bàn bày ra mấy chục bình dược tán, tất cả bọn hắn đều bị dọa tới choáng váng.

Thời gian một đêm luyện chế mấy chục bình còn chưa tính, nhưng có vẻ dược tán luyện hỏng cũng chỉ có mấy bình thì phải!

Đúng vậy, hiện tại Hạ Như Phong luyện chế đan dược nhị phẩm xác suất thành công đến 90%, giống như an toàn chạy trốn khỏi Hỏa Linh, khả năng thành công của nàng cũng tăng lên. Chẳng lẽ hiểm cảnh có thể đột phá cực hạn bản thân? Hình như cũng chỉ có đạo lý này có thể giải thích.

Sau khi tạm biệt đám người Tuyết Lang, Hạ Như Phong sử dụng Mị Ảnh Tiên Tung chạy thật nhanh tới thành Phong Chi.

Mỗi lần linh lực trong cơ thể tiêu hao không còn, nàng lại ăn Phục Linh Tán, sau đó tiếp tục thi triển Mị Ảnh Tiên Tung. Nếu để cho người khác biết nàng vì gấp rút lên đường mới luyện chế nhiều Phục Linh Tán như vậy, nhất định sẽ mắng nàng kẻ phá của, dù có lãng phí cũng không thể ăn như vậy!

Mị Ảnh Tiên Tung không hổ là công pháp kim giai, trong ba ngày đã đến thành Phong Chi, nhưng mà, Phục Linh Tán trong Linh Giới cũng chỉ còn lại mười bình.

“Thành Phong Chi, cuối cùng cũng tới, không biết Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm có đang ở đây không...”

Cửa thành uy nghiêm cao ngất, hai tên thị vệ đứng thẳng tắp trước cửa, giống như hai pho tượng. Hạ Như Phong dừng lại trước cửa thành, nhìn khung cảnh bên trong, khoe môi cong lên thành nụ cười thần nhiên, tay vuốt ve cằm, nhẹ giọng nỉ non.

Đi bộ vào trong thành, nàng không vội vã đi hỏi thăm tin tức Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm mà là đi đánh giá tòa thành này, tìm kiếm tin tức mình muốn trong chợ.

Đi dạo nửa ngày, Hạ Như Phong không nghe được tin gì hấp dẫn, vừa định đi Công Hội Dong Binh hỏi chuyện của Hỏa Viêm, bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng bàn tán.

“Các người có biết chuyện gì không? Thiếu chủ Dong Binh Đoàn Vân Ly bị thiếu chủ Dong Binh Đoàn Thủy Vực đánh, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa.”

“Ồ? Sao có thể thế? Không phải thực lực hai người họ ngang nhau sao? Chẳng lẽ thiếu chủ Thủy Vực đột phá?”

“Đương nhiên không phải, là nữ nhi của đội trưởng Dong Binh Đoàn Thủy Vực dùng mỹ nhân kế, lợi dụng một Luyện Dược Sư trong Công Hội Luyện Dược lấy được mấy bình Phục Linh Dịch. Sau khi hai người họ không còn linh lực, thiếu chủ Thủy Vực lại lấy Phục Linh Dịch ra mới thắng lợi.”

“A, thì ra là thế, nhưng sao người lại biết việc này?”

“Ha ha, nhà ta có một người làm việc vặt ở Công Hội Luyện Dược, hôm qua đội trưởng Vân Ly còn đi cầu dược, lại bị từ chối, ta là nghe hắn nói.”

Nghe mọi người bàn tán, Hạ Như Phong nhẹ lẩm bẩm hai chữ “Vân Ly”, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, thật nhanh bắt lấy một người bên cạnh, quát: “Nói mau, Dong Binh Đoàn Vân ở đâu?”

Người nọ bị Hạ Như Phong làm cho hoảng sợ, tay chỉ chỉ phía trước, sau đó hắn liền thấy bóng hồng như một con gió bay qua, trong chớp mắt đã biến mất ở ngã tư đường...

Chương 37: Gặp lại người thân

“Àm”

”Phịch phịch.”

Trời nắng như đổ lửa, chỗ Dong Binh Đoàn Vân Ly nắng chói chang, sau mấy tiếng trầm đục phát ra, một bóng hồng bước nhanh vào trong cửa, nếu để ý kỹ cặp mắt vẫn luôn lạnh nhạt kia sẽ phát hiện trong đó có chút lo lắng, ngay cả hai tay cũng nắm chặt. Hạ Như Phong hít sâu một hơi, gương mặt nhìn mấy người đang chạy đến phía xa.

Ký kết khế ước với nàng, Bạch Thụy cảm nhận rõ ràng nhất nội tâm không bình tĩnh của nàng, mặc dù nghi ngờ vì sao nàng lại kích động như thế, hấn vẫn không hỏi.

”Người nào, thật to gan, dám đến Dong Binh Đoàn Vân Ly chúng ta gây chuyện.”

Tiếng hét lớn ồm ồm đầy giận dữ vang lên, một nam nhân cao lớn dũng mãnh khiêng rìu sắt trên vai đi tới, đôi mắt hấn thả ra tia hung ác, lúc nhìn thấy Hạ Như Phong thì rất ngạc nhiên: “Người là người đến quấy rối Dong Binh Đoàn chúng ta?”

Hấn tưởng đám người Thủy Vực lại tới, không ngờ người đến là một thiếu nữ, còn trẻ như thế mà dám tới Vân Ly quấy rối? Thật không biết là do không biết sợ, hay cơ bản là nàng không để Dong Binh Đoàn Vân Ly vào mắt? Hừ, không lẽ lúc này, ngay cả kẻ yếu cũng có thể bắt nạt bọn hấn sao?

Sau đó hấn lại hung hăng trợn mắt nhìn hai người giữ cửa đang ngã dưới đất, giống như trách bọn hấn vô dụng, ngay cả một thiếu nữ cũng đánh không lại.

Về mặt hai người ủy khuất, chuyện này cũng không thể trách bọn hấn, ai bảo bọn họ ngay cả bóng dáng của nàng còn chưa thấy được đã bị đá bay, lại nói tiếp thật đúng là mắt mặt.

”Ta muốn thấy đội trưởng các ngươi, bọn hấn không cho ta đi vào nên ta mới dạy dỗ bọn hấn một chút, nhưng nếu các ngươi còn muốn ngăn cản, ta cũng sẽ không khách khí.” Hạ Như Phong mắt lạnh đảo qua mấy nam nhân mới tới, giọng nói tuy nhẹ lại mang theo ý cổ chấp, khiến cho những người có mặt ở đây đều thấy tức giận.

”Ngươi nghĩ ngươi là loại người nào, dựa vào cái gì mà đòi gặp đội trưởng chúng ta?”

”Hừ, ai biết là ngươi ở đâu ra? Nói không chừng là gian tế Thủy Vực đến hại đội trưởng, sao có thể để cho ngươi gặp?”

”Nhất định là người Thủy Vực, người Thủy Vực âm hiểm giả dối, có chuyện gì không dám làm?”

Mặc dù lúc đầu nhìn thấy Hạ Như Phong, tất cả đều khiếp sợ vì dung nhan còn hơi ngây thơ lại vô cùng xinh đẹp của nàng, chỉ là lời nói vừa rồi của Hạ Như Phong giống như khiêu khích Dong Binh Đoàn Vân Ly bọn hấn, cho nên mỗi người bọn hấn đều mặt đỏ tía tai kêu gào.

”Hừ, ta không muốn nói lần thứ hai, đi báo cho đội trưởng các ngươi, Hạ Như Phong từ thành Hóa Vân tới tìm.” Trước khi nói lời này, nội tâm Hạ Như Phong đã bình tĩnh lại. Nàng không biết có phải như nàng đoán hay không, Dong Binh Đoàn Vân Ly là nơi người kia tạo ra, nhưng nàng muốn gặp đội trưởng nơi này một lần, nàng sẽ không bỏ qua, dù là khả năng nhỏ nhất.

”Ha ha, ngươi nghĩ đến ngươi là chúng ta đội trưởng thân thích sao? Ngươi nói gặp chỉ thấy? Chúng ta đội trưởng không phải tốt như vậy gặp?”

”Ta thấy đúng là gian tế Thủy Vực, chẳng lẽ Thủy Vực muốn dùng mỹ nhân kế đến hại đội trưởng chúng ta sao? Đội trưởng chúng ta chính là chưa bao giờ nhìn mỹ nữ lâu một chút, cho dù là nữ tử xinh đẹp trí tuệ như nữ thần cũng không, cho nên các ngươi hay là thôi đi!”

”Haiz, thật sự là đáng tiếc, khuôn mặt xinh đẹp như vậy lại phục vụ cho âm mưu của Thủy Vực?”

Mấy người kia hình như cho rằng Hạ Như Phong là người của Dong Binh Đoàn Thủy Vực, Hạ Như Phong cũng không tức giận, nhưng nàng không có kiên nhẫn chờ ở chỗ này, vì thế liền ra tay.

”Hóa Diễm Phần Thân.”

Trường côn rời lưng, mang theo tiếng rít cùng với tiếng lăm bầm trong miệng nàng, quét ngang về phía mấy tên lính đánh thuê, dáng vẻ ung dung của nàng giống như là đám người trước mặt đều là rác rưởi, nàng chỉ là phụ trách quét dọn đồng rác này đi.

Những người đó hoảng sợ mở to đôi mắt, nhìn trường côn đỏ rực mang theo khí thế mãnh liệt đến trước mặt.

”Àm àm.”

”Bịch.”

Trường côn đảo qua, một đám người ngã xuống, nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại, giống như không muốn bỏ qua những kẻ còn lại.

Nam nhân vác rìu sắt vô cùng sợ hãi, vội vàng nắm lấy vũ khí, bước lên mấy bước chắn trước mặt mấy tên lính đánh thuê. Tất cả lính đánh thuê đều thờ phào nhẹ nhõm, theo bọn họ, thân là Linh Sư cửu cấp có thể dễ dàng đỡ chiêu này.

”Đang.”

Rìu và côn chạm vào nhau phát ra từng tia lửa, sau đó, một màn khiến mọi người khiếp sợ khó quên xuất hiện.

Chỉ thấy nam nhân lùi lại rất nhiều, lưu lại dấu vết thật sâu trên mặt đất, rìu sắt trong tay “Loảng xoảng” một tiếng gãy lìa, tay hắn cầm cán búa bị gãy, cảm thấy cổ họng truyền đến vị tanh ngọt, vừa há miệng, “khụ” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngược lại, Hạ Như Phong chỉ lui ra sau mấy bước là có thể đứng vững.

Mọi người ngây dại, thậm chí miệng mở ra cũng quên khép vào.

Thực lực nam nhân kia thế nào bọn họ đều biết, đây chính là Linh Sư cửu cấp Guru a, một chiêu đánh lui Linh Sư cửu cấp? Chẳng lẽ nàng còn tài giỏi hơn thiếu chủ bọn hắn sao? Mà tuổi này đã có thành tựu như thế, nếu nàng là người Thủy Vực, bọn hắn thật sự nguy rồi.

Nhưng Hạ Như Phong khiếp sợ không hề ít hơn bọn hắn thiếu, nàng cười khổ một tiếng, nơi này không hổ là thành Phong Chi, chỉ cấp bậc Linh Sư cũng không phải điều mà thành Hóa Vân có thể so sánh được.

Bạch Thụy từng nói với nàng, vũ khí nàng dùng là Tinh Thiết rắn chắc nhất trên đời luyện thành, là thứ hắn vô tình lấy được ở viễn cổ, bởi vì không có tác dụng gì nên vẫn để một chỗ không dùng, ngày đó thấy Hạ Như Phong không có vũ khí, Bạch Thụy đã đưa trường côn này cho nàng.

Nghe nói, côn này không hề kém đao kiếm, cũng có thể chém sắt như chém bùn, thậm chí càng sắc bén mạnh mẽ hơn đao kiếm, hơn nữa qua quá trình rèn luyện, sức lực thân thể nàng đã sớm đột phá Linh Sư, có thể so với linh kỹ ngân giai cao cấp, nàng cho rằng mình có thể thoải mái thắng lợi.

Không ngờ rằng, nàng dùng bảy phần lực, nam nhân kia chỉ lui lại mấy bước, bị thương chút xíu. Lúc ở thành Hóa Vân, nàng chưa đột phá Linh Sư đã đánh bay được Vân Lâm dùng được tấn tăng lên Linh Sư cửu cấp, tuy rằng khi đó là dựa vào Mị Ảnh Tiên Tung, nhưng Hạ Như Phong tin tưởng, sau khi nàng trở thành Linh Sư, Vân Lâm hoàn toàn không thể ngăn cản một chiêu dùng tám phần lực của nàng.

Cầm trường côn trong tay, Hạ Như Phong cảm giác lòng bàn tay tê dại, tanh ngọt trong miệng bị nàng nuốt xuống, cố gắng làm cho chính mình về không bị thương tổn gì.

”Hùng ca!” Mấy người còn lại lo lắng nhìn nam nhân, sau đó sợ hãi liếc về phía Hạ Như Phong, bước chân không tự chủ được sau lại mấy bước.

”Khụ khụ..” Nam nhân lại ho ra hai ngụm máu tươi, ngẩng đầu, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Hạ Như Phong. “Ta không quan tâm ngươi là ai, hôm nay đừng mơ tưởng tiến vào bên trong một bước, muốn hại đội trưởng chúng ta, phải bước qua thi thể ta trước.”

Nghe vậy, trong mắt Hạ Như Phong ngược lại xẹt qua một chút thương thức, lập tức lại không kiên nhẫn nhử mồi. Người này... Thật đúng là cứng mềm không ăn..

”Là kẻ nào, dám đến Dong Bình Đoàn chúng ta giương oai?” Khi Hạ Như Phong định tự mình đi tìm, một tiếng quát lạnh từ phía sau truyền đến, giọng nói ấy y hệt người nọ trong trí nhớ của nàng. Cơ thể nàng bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi xoay người, khi nhìn đến khuôn mặt quen thuộc, kích động tràn đầy hai tròng mắt...

”Đội trưởng, chính là nàng đến Dong Bình Đoàn chúng ta quấy rối.” Một tên lính đánh thuê rất nhanh chạy tới bên cạnh người mới đến, chỉ vào Hạ Như Phong, hung tợn nói.

Chỉ là hắn không nhìn thấy, khi đội trưởng bọn hắn trông thấy Hạ Như Phong, đầu tiên là sùng sốt, sau đó về kích động hiện lên trên mặt hắn..

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đập phá

“Phong... Tiểu Phong Nhi...”

Nam tử trung niên nhìn bóng dáng thân thiết trước mắt, đến khuôn mặt cũng quen thuộc đến vậy, giọng nói run run, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của các thành viên, hần lập tức xông tới, một phát ôm chầm lấy Hạ Như Phong, hốc mắt mờ hồ ẩm ướt.

Không biết bao lâu rồi hần không kích động như vậy, nhưng hần biết, ở nơi đó là người thân hần vô cùng nhớ thương, nhưng thực lực lại không đủ để ở cạnh chăm sóc họ.

“Phụ thân... Người có khỏe không?” Buồng thiếu nữ trong lòng ra, hầu kết nam nhân mãnh liệt chuyển động, giọng nói mang theo từ tính, mềm nhẹ hỏi.

Trên mặt nam tử trung niên lời thôi mọc đầy râu, một đôi mắt hồ phách kích động nhìn Hạ Như Phong, nếu không mọc râu, hần cũng là một người rất tuấn tú khí thế. Nhưng bởi vì vẻ ngoài lời thôi, ngược lại che dấu diện mạo vốn có của hần.

“Ông ngoại khỏe lắm” Thấy người muốn gặp, Hạ Như Phong bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về xa xa, phương hướng đó đúng là thành Hòa Vân, vốn định nói với hần tình hình của thành Hòa Vân, nghĩ nghĩ lại không nói ra miệng. “Chẳng qua, ông ngoại và Hạ Thiên, đều rất nhớ cữu cữu và biểu ca.”

Lấy năng lực của Dong Binh Đoàn Vân Ly, hoàn toàn không chống lại nổi hai nhà Hòa Vân, nói với hần, chỉ càng thêm sầu lo thôi.

“Ta... Thật không phải người cha tốt, đứa con ngoan...” Hạ Quân Mạc cay đắng cười, đôi mắt xinh đẹp màu hồ phách tràn đầy thương cảm. “Vì nàng, ta nhất định phải nâng cao thực lực, nhưng lại vì vậy mà cách xa phụ thân và Thiên Nhi, cũng làm cho Ly Nhi gặp nguy hiểm theo ta... Đúng rồi, sao con tìm được nơi này?”

Hạ Như Phong rất muốn biết ‘nàng’ trong miệng hần là ai, lại biết rõ mỗi người đều có bí mật riêng, vì thế cũng không hỏi.

“Dong Binh Đoàn Vân Ly là dùng tên biểu ca, vì thế con đoán có thể là mọi người, muốn thử vận may nên tìm đến đây, không ngờ thật sự là cữu cữu và biểu ca.” Nghĩ tới bàn tán ngoài phố, nội tâm Hạ Như Phong căng thẳng, nắm chặt hai tay, hỏi: “Nghe nói biểu ca bị thương, có chuyện gì vậy?”

Nghe vậy, trong mắt Hạ Quân Mạc hiện lên một chút lo lắng, thờ dãi, cũng không trả lời, nhìn qua đám người ngồi phía sau Hạ Như Phong, có chút kinh ngạc: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Là ai đến đây gây chuyện?”

Hần không tin cháu gái mình bản lĩnh này, vì thế cho rằng kẻ gây chuyện đã rời đi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, những tên lính đánh thuê đã nghe được, nhất là người vừa rồi châm chọc Hạ Như Phong, hần không thể tìm cái khe trên đất mà chui xuống.

Thì ra người ta thật đúng là người thân! Một hần còn nói như vậy, không phải là tự đánh vào mặt mình sao?

“Đội trưởng!” Nam tử cầm rìu sắt kỳ dị đánh giá Hạ Như Phong, cầm gươm bắt bình nói: “Còn không phải việc tốt cháu gái ngươi làm sao? Ta nói này đội trưởng, khi nào thì ngươi có một cháu gái tài giỏi như vậy, tuổi còn nhỏ mà một chiêu đánh cho ta học máu, quả thực còn khủng bố hơn cả thiếu chủ, quả bất nạt người khác.”

Hần sao còn có tàn nhẫn như vừa rồi; đối mặt với Hạ Quân Mạc, điệu bộ giống như một đứa nhóc đang tỏ cáo với người lớn, trên mặt đầy hả hê.

Hạ Quân Mạc đối xử với bọn hần như huynh đệ, mà đội trưởng mình có một cháu gái tài giỏi như vậy, hần có thể không kiêu ngạo sao? Giống như đã sớm quên mối thù Hạ Như Phong đánh hần học máu.

“Một chiêu, đánh ngươi học máu? Đại Hùng, ngươi nói thật? Tiểu Phong Nhi, con đột phá Đại Linh Sĩ?” Hạ Quân Mạc ngây người, hần nhớ rõ ba năm trước lúc đưa theo Vân Ly rời đi nàng mới là Linh Sĩ tứ cấp, gần gũi bốn năm, chẳng lẽ nàng đột phá đến Đại Linh Sĩ? Chuyện này... Đây đâu phải thiên tài, là yêu nghiệt mới đúng!!!

Nhưng lời nói tiếp theo của Đại Hùng trực tiếp làm cho hần ngơ ngẩn.

“Nàng là Linh Sư nhị cấp.”

Vừa rồi lúc chiến đấu, Đại Hùng thông qua linh lực nàng phát ra để cảm nhận tu vi, ăn ngay nói thật, kết quả chờ đợi hần là Hạ Quân Mạc nổi trận lôi đình.

“Đại Hùng, ngươi ở đùa ta?” Hạ Quân Mạc một phát xách quần áo Đại Hùng, nguy hiểm hung tợn hù dọa.

Trên đại lục không phải không có người chiến đấu vượt cấp, chỉ là khoảng cách giữa Linh Sư nhị cấp và Linh Sư cửu cấp quá lớn, không thể trách Hạ Quân Mạc cho rằng Đại Hùng đang đùa giỡn hần. Nhưng nếu để Hạ Quân Mạc biết, lúc trước Hạ Như Phong lấy tu vi Linh Sĩ bát cấp đánh bại Linh Sư cửu cấp, có lẽ sẽ trực tiếp sợ tới mức hôn mê.

Sau đó, dò được từ miệng những người khác đây là sự thực, ánh mắt Hạ Quân Mạc nhìn Hạ Như Phong y hệt như đang nhìn một con quái vật.

“Ai, quên đi quên đi, ta cũng không muốn quản chuyện của nha đầu con, nhưng lấy thực lực của con, ở lại đây rất nguy hiểm. Qua một thời gian nữa, chờ nguy hiểm ở nơi này được giải trừ, ta sẽ cho người đưa con trở về, chuyện này ta nhất định phải quản lý. Hiện tại con theo ta đi xem Vân Ly đã!” Hạ Quân Mạc thờ dãi một tiếng, hần không muốn để cháu gái duy nhất của mình ở nơi này chịu khổ.

Hạ Như Phong chỉ hơi cười, không nói gì. Đưa nàng trở về sao? Chỉ sợ hấn không làm chủ được.

Đi cùng Hạ Quân Mạc vào một gian phòng, đó là một phòng ngủ đơn sơ, trong phòng bày những vật dụng thường nhật. Nhưng Hạ Như Phong không chú ý nhiều đến những thứ đó, vừa vào phòng, nàng lập tức nhìn đến thanh niên trên giường.

Khuôn mặt anh tuấn của hấn tràn đầy đau đớn, ngay cả lúc ngủ cũng cau mày thật chặt, khóe mắt có một vết sẹo nhỏ lại không hề ảnh hưởng việc thưởng thức cái đẹp của người khác. Có điều làn da màu lúa mì khỏe mạnh hoàn toàn đối lập với da dẻ trắng nõn bóng loáng như thiếu nữ của Hạ Thiên.

Có lẽ là hấn kế thừa dung mạo của phụ thân, còn Hạ Thiên lại giống mẫu thân...

Nhìn thanh niên đau đớn nằm trên giường, trong ngực Hạ Như Phong bỗng cảm thấy căm giận ngút trời.

Hạ Như Phong từng được Hạ Quân Mạc và Hạ Vân Ly ăm áp quan tâm cũng không phải nàng xuyên qua mà đến. Nhưng tới đây một thời gian ngắn, nàng cảm nhận được tình thân từ ông ngoại và Hạ Thiên - thứ chưa từng có ở Hoa Hạ, sao nàng có thể để kẻ khác hủy hoại mọi thứ?

Nàng biết, khiến Hạ gia không yên tâm nhất là Hạ Quân Mạc và Hạ Vân Ly ba năm qua không có tin tức. Nếu Hạ Vân Ly xảy ra chuyện, nàng có thể tưởng tượng được khổ sở của bọn họ.

"Chết tiệt!" Hung hăng đập vào vách tường, Hạ Như Phong khẽ cười lạnh, trong mắt hiện lên ánh sáng khát máu. "Dong Binh Đoàn Thủy Vực..."

Tuy rất muốn lập tức đi tìm Dong Binh Đoàn Thủy Vực báo thù, nhưng nàng đè nội tâm xúc động xuống, khiến cho mình bình tĩnh lại, đi đến cạnh Hạ Vân Ly, dùng tinh thần lực dò xét trạng thái thân thể hấn. Khi nhìn đến các bộ phận bị tổn thương nghiêm trọng, vẻ mặt Hạ Như Phong lại trầm xuống lần nữa.

"Phong Nhi, con đang nhìn gì?" Hạ Quân Mạc không phải Luyện Dược Sư, không phát hiện Hạ Như Phong thả ra tinh thần lực, vì vậy có chút nghi ngờ nhũ nhũ mảy.

Hít sâu một hơi, hiện tại Hạ Như Phong phải dùng rất nhiều sức mới kìm nén không bộc phát lửa giận.

Không ai có bình tĩnh khi người thân bị thương, dù là Hạ Như Phong tính cách lạnh nhạt cũng vậy.

Hạ Như Phong tìm được giấy bút trong phòng, viết lên đó tên các dược liệu để luyện chế Tiểu Hoàn Đan tam phẩm, đưa cho Hạ Quân Mạc. Hạ Vân Ly đã là Linh Sư bát cấp, lại bị thương nghiêm trọng, phải dùng đan dược tam phẩm mới có thể hoàn toàn chữa trị.

"Cái này... Đây là..." Hạ Quân Mạc sững sốt, không hiểu nhìn Hạ Như Phong.

"Cứu cứu, lập tức đi mua những dược liệu đó. Con có việc cần dùng." Hạ Như Phong hơi khép mí mắt xuống, vì thế Hạ Quân Mạc không phát hiện sát ý chột lóe rồi biến mất trong mắt nàng.

"Tiểu Phong Nhi, con quen biết Luyện Dược Sư sao?" Nghĩ đến tu vi Hạ Như Phong đột nhiên tăng cao và tờ giấy ghi tên dược liệu, Hạ Quân Mạc suy đoán, chỉ có như thế thì một vài chuyện mới trở nên thuyết phục. Hấn không hề nghĩ tới bản thân Hạ Như Phong là một Luyện Dược Sư, điều kiện trở thành Luyện Dược Sư thật sự quá khắt khe, vạn người mới có một người đáp ứng nổi, thậm chí số lượng còn ít hơn Triệu Hồi Sư.

Hạ Như Phong không đồng ý cũng không phủ nhận, trong mắt Hạ Quân Mạc chính là ngầm thừa nhận.

"Được rồi, vậy ta ra ngoài một chuyến." Cầm tờ giấy trong tay, vẻ mặt Hạ Quân Mạc kích động, chạy nhanh ra ngoài.

Sau khi hấn đi không lâu, Đại Hùng đi vào. Nói thật, đối với nam tử này, Hạ Như Phong rất có hảo cảm, hơn nữa nàng lại không biết Dong Binh Đoàn Thủy Vực ở chỗ nào, vừa hay có người dẫn đường xuất hiện.

"Người tên Đại Hùng phải không?" Khóe miệng Hạ Như Phong cong lên, nói: "Lập tức gọi một nhóm người, chúng ta đi Dong Binh Đoàn Thủy Vực đập phá."

Nghe vậy, hai mắt Đại Hùng sáng lên, vội vàng gật đầu như bấm vào: "Được, thật tốt quá, ta lập tức đi ngay."

Hấn đã sớm muốn làm như vậy, đáng tiếc đội trưởng không cho bọn hấn đi, hiện tại một câu của Hạ Như Phong đã nói ra tiếng lòng của hấn, hai chữ 'đập phá' khiến cho Đại Hùng càng có hảo cảm với Hạ Như Phong.

Nhưng Đại Hùng không biết một điều, ở Hoa Hạ, việc Hạ Như Phong làm nhiều nhất chính là quậy tung lên rồi đập phá, nếu biết, nhất định sẽ không kỳ quái thiếu nữ xinh đẹp như nữ thần này lại nói ra lời như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đập sạch, cướp sạch, giết sạch

Thành Phong Chi nhốn nháo, nguyên nhân không vì điều gì khác ngoài việc đoàn người thuộc Dong Binh Đoàn Vân Ly chậm rãi tiến về tiệm tạp hóa dưới danh nghĩa Dong Binh Đoàn Thủy Vực.

Dong Binh Đoàn tồn tại lâu dài ở thành Phong Chi không chỉ nhận nhiệm vụ và săn lĩnh thú kiếm kim tệ, bọn họ còn mở một cửa hàng ở ngoài. Ví dụ như Công hội Luyện Dược có hiệu thuốc, Dong Binh Đoàn Thủy Vực là tiệm tạp hoá, bên trong có một ít thú tinh, dược liệu, có cả vật vô tình lấy được trong lúc làm nhiệm vụ.

Vốn Dong Binh Đoàn Vân Ly cũng có một tiệm thuốc nhỏ, đáng tiếc đã bị Thủy Vực đập phá, dược liệu đều bị cướp, vì vậy sao Hạ Như Phong có thể bỏ qua cửa hàng của Thủy Vực... Chủ yếu là, nghe Đại Hùng nói, thiếu chủ Thủy Vực: Thủy Mộc mỗi ngày đều sẽ đi kiểm tra vào khoảng thời gian này.

Trước cửa tiệm tạp hoá đã có rất nhiều người nghe tiếng mà đến. Đối với người dân thành Phong Chi, niềm vui thú lớn nhất chính là nhìn hai Dong Binh Đoàn sống mái với nhau.

“Dong Binh Đoàn Vân Ly hùng hổ như vậy là tới tìm Thủy Vực tính sổ sao?”

“Ha ha, thật là buồn cười, Thủy Vực và Công hội Luyện Dược cùng phe, Vân Ly nhỏ bé có thể làm được gì sao?”

“Thiếu nữ đi đầu là ai vậy? Ta chưa từng nhìn thấy nàng ta. Chẳng lẽ nàng không biết nàng ta không thể làm gì Thủy Vực sao?”

“Đáng tiếc cho một thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Thiếu chủ Thủy Vực rất háo sắc, nếu nhìn thấy nhất định sẽ không bỏ qua nàng ta.”

Nhìn những người kia đi vào, mọi người đều lắc đầu thở dài, ai cũng không tin kẻ đối đầu với Thủy Vực sẽ có kết quả tốt.

Phải biết rằng, con rể của đội trưởng Dong Binh Đoàn Thủy Vực là người của Công hội Luyện Dược, không những thế còn là một Luyện Dược Sư nhị phẩm luyện. Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là Công hội Luyện Dược có rất nhiều cửa hàng rải rác bên ngoài, hẳn ta lại là người quản lý tất cả những cửa hàng đó. Đặc tội hẳn, như vậy rất tốt, về sau Dong Binh Đoàn bọn hắn ngay cả dược thủy bình thường nhất cũng đừng mơ mua được.

“Đập.” Hạ Như Phong dừng bước, thờ ơ nhìn tiệm tạp hóa nhỏ nhỏ, lạnh lùng nói: “Lấy tất cả đồ vật bên trong, người thì không cần, trực tiếp giết là được.”

“Dạ, tiểu thư.” Đại Hùng nghe được lời của nàng, vẻ mặt hưng phấn, vung quả đấm trực tiếp một quyền đánh vào cửa.

“Àm.”

Cửa gỗ nháy mắt bị thủng một lỗ to, nhưng hẳn còn ngại không đủ, đập thêm một phát nữa, cửa chính chính thức tuyên bố nó bị hỏng.

Tiếng vang bên ngoài cuối cùng cũng kinh động người bên trong, tiếng nam nhân cao ngạo từ bên trong tiệm tạp hóa vọng ra: “Chó nhà nào nuôi lại dám đến Dong Binh Đoàn Thủy Vực gây chuyện? Nếu muốn chết bản thiếu chủ sẽ đưa các ngươi một đoạn đường!”

Theo câu nói kia, mấy bóng người từ bên trong cửa hàng đi ra, đi đầu là một thanh niên tướng mạo bình thường, một đôi mắt bén nhọn mang theo lạnh lẽo khiếp người, nhìn đám người Đại Hùng, hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Ta còn tưởng ai, thì ra là đám rùa Vân Ly! Thế nào? Chẳng lẽ Hạ Vân Ly đã chết, các ngươi đến báo thù cho hắn sao?”

Kinh thường nhìn lướt qua Đại Hùng, tầm mắt hắn vừa chuyển, lúc nhìn đến Hạ Như Phong không khỏi ngẩn ngơ, trong mắt có kinh diễm rõ ràng.

“Yêu, còn có một mỹ nữ nha! Chẳng lẽ mỹ nhân là ngưỡng mộ bản thiếu tài hoa, đặc biệt đến đây sao?”

Trong mắt Hạ Như Phong thoáng qua sát khí đầy vẻ xơ xác tiêu điều rồi lập tức biến mất. Sau đó, mọi người chỉ thấy hồng ảnh chợt lóe, nàng đã đến phía sau thanh niên, móng tay giữ chặt cổ hắn, giọng nói lạnh như băng như đến từ địa ngục, khiến cho tất cả những người ở đây đều cảm thấy lạnh lẽo.

“Thiếu chủ Dong Binh Đoàn Thủy Vực Thủy Mộc phải không? Vừa rồi ngươi nói ngươi muốn chết, chúng ta nên tiễn ngươi một đoạn đường? Đã như vậy, ta đành giúp ngươi một chút!” Nói xong, bàn tay đang cầm cổ Thủy Mộc càng dùng sức. Chỉ cần nàng cứ nắm chặt như vậy, cổ Thủy Mộc sẽ dễ dàng bị bẻ gãy.

“Dừng tay!” Một đám người vốn đứng sau Thủy Mộc thấy vậy đều giận dữ gầm lên. Nếu thiếu chủ gặp nạn dưới sự bảo vệ của bọn hắn, khi trở về nhất định tất cả sẽ bị đội trưởng giết chết.

Cho tới bây giờ, mọi người đều không rõ Hạ Như Phong làm thế nào bắt được Thủy Mộc đã là Linh Sư bát cấp.

“Không phải hắn nói muốn chết sao? Ta chỉ muốn thay hắn hoàn thành tâm nguyện thôi, nhưng mà, các ngươi cũng là người Thủy Vực...” Hạ Như Phong nhún mày, dáng vẻ rất là khó xử.

Toàn bộ người Thủy Vực thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra thiếu nữ này sợ hãi Dong Binh Đoàn Thủy Vực, cho nên cũng không muốn làm hại thiếu chủ. Chỉ cần thiếu chủ thoát hiểm, bọn hắn nhất định sẽ giết nữ nhân này, hoặc là bắt trở về cho thiếu chủ đùa bỡn.

”Đứng, đứng, ta là thiếu chủ Thủy Vực, nếu ta bị thương, phụ thân nhất định sẽ giết ngươi!” Nhìn thấy vẻ mặt nàng hơi buồn lòng, Thủy Mộc vội vàng quát.

Ngón tay Hạ Như Phong dần dần lỏng ra. Theo động tác của nàng, trái tim thành viên Thủy Vực hoàn toàn thả xuống dưới. Ngược lại, vẻ mặt đám người Vân Ly thất vọng, chẳng lẽ thân là cháu gái đội trưởng, nàng lại sợ hãi sao? Nháy mắt, hảo cảm của Đại Hùng dành cho nàng giảm đi rất nhiều.

Quần chúng vây xem thôn thức không thôi, lại không ai mở miệng châm chọc Hạ Như Phong. Điều nói kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Thủy Vực có quan hệ với Công hội Luyện Dược, đối nghịch với bọn họ, rõ ràng không có kết quả tốt.

Nhưng một màn tiếp theo, trực tiếp làm cho những người có mặt ở đây ngây dại, thấy lạnh cả người, khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên trái tim, nhin không được run rẩy.

”Bởi vì các ngươi là người Thủy Vực, vì sao ta phải nhân từ với hân? Hạ Như Phong ta cũng không đối địch với người thiện lương. Hân muốn chết, dựa vào cái gì ta phải giúp hân hoàn thành tâm nguyện? Với hân mà nói, muốn chết, cũng không dễ dàng như vậy...” Dứt lời, thiếu nữ vươn ngón tay thon dài, đôi tay xinh đẹp nhỏ nhắn mềm mại đặt trên cánh tay Thủy Mộc, dùng sức một cái...

”Rạt!”

Tiếng thịt bị xé rách truyền vào trong tai mọi người, một dòng máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên mặt Hạ Như Phong. Từ đầu tới cuối trên mặt nàng không có biểu cảm gì, giống như thứ nàng kéo xuống không phải tay người mà là chân thú.

”A!”

Một tiếng kêu khàn khàn đau đớn từ miệng Thủy Mộc phát ra, gương mặt hân ta tái nhợt, sắc máu cũng biến mất, bởi vì đau đớn kịch liệt mà hôn mê bất tỉnh, nguyên nhân kịch liệt đau đớn hân hôn mê qua, vẻ mặt trắng bệch dưới ánh sáng mặt trời nhìn mà ghê người.

”Thiếu chủ...”

Người Thủy Vực kinh hoàng, trong đó một người dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt sắc dính máu của Hạ Như Phong, hung tợn nói: “Dám có gan làm tổn thương thiếu chủ Thủy Vực chúng ta, đội trưởng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Lời uy hiếp này không có chút tác động nào đến Hạ Như Phong, nàng nhướn mày nhìn về phía đám người Đại Hùng cũng đang khiếp sợ: “Các ngươi cũng có thể ra tay, nhớ kỹ ba khẩu hiệu của chúng ta: đập sạch, cướp sạch, giết sạch, một kẻ cũng không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đội trưởng Dong Binh Đoàn Thủy Vực tức giận

Rõ ràng trên trời có mặt trời nóng bỏng sưởi ấm, mọi người lại cảm thấy lạnh thấu tim, dù là ánh mặt trời cũng không thể làm tan chảy cái lạnh trong tâm bọn họ.

Độc ác, quá độc ác, đây là đánh giá của những người có mặt về Hạ Như Phong.

Đầu tiên là thành linh bắt được thiếu chủ Thủy Vực, khi người Thủy Vực cho rằng thiếu chủ gặp nguy hiểm, nàng lại thả hân, trong nháy mắt đó rõ ràng rất nhiều người đều nhẹ nhàng thở ra. Nhưng khiến bọn hân không thể ngờ là, nàng cũng không thật sự buông tha Thủy Mộc, ngược lại còn dùng một loại phương thức vô cùng tàn nhẫn tra tấn hân.

Tâm lý trái ngược trong giây lát như thế, người Thủy Vực không bị điên đã là vô cùng hiếm thấy.

”Ha ha, lão tử thích đập phá nhất, các huynh đệ, đi theo lão tử, giết đám khốn kiếp này!” Đại Hùng vung cánh tay trắng kiện lên, cười lớn hai tiếng, lập tức nhắm vào một người mà giờ nắm đầm.

Vũ khí của hân bị Hạ Như Phong làm hỏng, chỉ có thể đánh tay không, nhưng Đại Hùng khỏe nhất trong Dong Binh Đoàn, hơn nữa lại là Linh Sư cửu cấp. Trừ phi đến Đại Linh Sư, nếu không cho dù không có vũ khí, trong Linh Sư không ai thắng được hân.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là không gặp loại biến thái như Hạ Như Phong. Lấy sức của hân, cho dù chiến đấu với nhóm đệ tử thiên tài trong mấy gia tộc cũng không có khả năng thua, nhiều nhất là đánh thành ngang tay.

”Chết tiệt Dong Binh Đoàn Thủy Vực, ăn hiếp chúng ta rất sung sướng phải không? Ha ha, hiện tại ta cũng đánh rất sung sướng.”

”Bên trong Dong Binh Đoàn Thủy Vực quá dồi dào, thiệt nhiều dược liệu thú tính, lão tử muốn tất. Ừm, da thú này không tệ, có thể làm áo khoác ngoài

cho đội trưởng, đội đã, đây dĩ nhiên là Cuồng Bạo Mạn Đẳng tứ giai? Nghe nói mấy năm trước người Thủy Vực có một lần làm nhiệm vụ trở về, tổn thất hơn một nửa số người, lão cầu Thủy Đẳng cũng bị thương, có phải là vì Cuồng Bạo Mạn Đẳng này không?”

Cuồng Bạo Mạn Đẳng? Hai mắt Hạ Như Phong sáng lên, phóng mắt nhìn lại, khi thấy Mạn Đẳng màu đỏ trong tay một lính đánh thuê, hô hấp không khỏi dồn dập.

Một dược liệu của Phá Tương Đan, không ngờ lại tìm thấy nhanh như vậy. Cuồng Bạo Mạn Đẳng chính là vật quý, bên cạnh ít nhất cũng sẽ có linh thú tam giai, nếu xui xẻo không chừng còn gặp tới tứ giai, vì thế cũng không khó hiểu sao Hạ Như Phong lại mừng rỡ như vậy.

Chỉ cần luyện thành Phá Tương Đan, nàng sẽ có tư cách bàn điều kiện với Dong Binh Đoàn Hóa Viêm.

Thời gian nửa nén hương, cuối cùng Thủy Vực chỉ còn lại một người, người nọ thấy không ổn lập tức xoay người muốn chạy trốn, Đại Hùng lại cản đường hắn. Ngay khi Đại Hùng giơ lên nắm đấm cứng như sắt, dùng sức đánh người nọ, sau lưng truyền đến tiếng nói khiến nắm đấm dừng sát mặt hắn ta.

”Chờ một chút...”

Đại Hùng thu lại nắm đấm, kinh ngạc thiếu nữ ngăn cản hắn, không hiểu hỏi: “Tiểu thư, vì sao không cho ta giết tên cuối cùng này?”

Hạ Như Phong không muốn nói, đi đến trước mặt tên lính đánh thuê kia, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng hắn: “Bởi vì ta thay đổi chủ ý, ngươi đi nói cho đội trưởng ngươi, con trai hắn ở trong tay ta, nếu muốn tính mạng con trai hắn được giữ lại, hãy dùng một món bảo bối có thể khiến ta chú ý đến đổi, còn không thì hãy đến nhặt xác cho con trai hắn.”

Nhìn thấy Cuồng Bạo Mạn Đẳng, Hạ Như Phong lập tức biết Dong Binh Đoàn Thủy Vực cũng không đơn giản, vì thế mới đánh chủ ý lên vật báu Thủy Vực cất giấu.

”Ngươi... Ngươi chờ cho ta, ngươi sẽ vì chuyện hôm nay trả giá thật lớn!” Nghe vậy, về mặt tên lính đánh thuê kia buông lỏng, lại thấy hành vi của mình trong mắt những người vây xem quá mất mặt, trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu hung ác.

Hạ Như Phong mỉm cười gật đầu, nhìn sang tên lính đánh thuê đang cầm Cuồng Bạo Mạn Đẳng, vươn tay tinh tế mềm mại, nói: “Cuồng Bạo Mạn Đẳng đưa cho ta trước, những thứ khác các ngươi sửa sang lại một chút, mang về đi!”

”Dạ, tiểu thư.” Tên lính đánh thuê đưa Cuồng Bạo Mạn Đẳng cho Hạ Như Phong, về mặt không có chút gì gọi là không muốn.

Cuồng Bạo Mạn Đẳng mặc dù quý giá, lại chỉ có tác dụng với Luyện Dược Sư, để cho lính đánh thuê bọn hắn, chỉ có thể đổi lấy chút kim tệ. Hơn nữa những người này đều trung thực, ủng hộ Hạ Quân Mạc, hành vi của Hạ Như Phong đều được bọn hắn nhất trí tán thưởng, vì thế tên lính đánh thuê không chớp mắt một cái, lập tức nộp Cuồng Bạo Mạn Đẳng làm của chung.

So sánh với không khí của Dong Binh Đoàn Vân Ly, giờ phút này Dong Binh Đoàn Thủy Vực tràn ngập lo lắng.

Sắc mặt nam tử trung niên âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua người đang run rẩy quỳ phía dưới. Người nọ bị hắn nhìn chăm chú, cảm giác có một con độc xà quấn quanh trên cổ, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

”Đội... Đội trưởng... Lời thuộc hạ nói đều là sự thật, con nhóc Vân Ly kia còn nói năng bừa bãi, muốn đội trưởng mất mặt.”

”Rầm!” Thủy Đẳng đập bàn đứng lên, khuôn mặt dữ tợn, bàn tay dùng sức nắm, trên tay nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chết tiệt Dong Binh Đoàn Vân Ly, thương tổn con ta một cọng tóc gáy, lão tử muốn tất cả bọn chúng đều phải chôn cùng.”

”Àm.”

Vung tay đập vào tường, vách tường trắng bị đập ra một vết lõm to, bàn tay hắn máu thịt lẫn lộn, máu tươi từng giọt rơi trên mặt đất, phát ra tiếng “Tí tách”.

”Con ta nếu bị thương, như vậy đám người bảo vệ vô dụng các ngươi cũng phải chết!” Trong mắt Thủy Đẳng tràn đầy lạnh lẽo, nhảy lên, nháy mắt đến trước mặt tên lính đánh thuê, dưới ánh mắt hoảng sợ của hắn ta nâng tay lên, nặng nề vỗ tới.

”Lách tách.”

Đầu vỡ vụn, óc văng khắp nơi, tên lính đánh thuê vẫn như trước mở to hai mắt sợ hãi, thân mình chậm rãi ngã xuống...

”Phụ... Phụ thân...” Nữ tử vốn đứng bên cạnh Thủy Đẳng không tự chủ nuốt nước miếng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hiện lên sợ hãi, thật cẩn thận hỏi: “Phụ thân, khi nào thì đi cứu đệ đệ?”

”Hừ, không phải à ta muốn bảo vật sao? Ta đây sẽ cho nàng, Di Nhi, đi lấy Luyện đan phương (công thức luyện đan) tam phẩm cao cấp tới đây.”

”Nhưng phụ thân...” Trong lòng Thủy Di kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ: “Không phải người đồng ý cho Tình ca thứ đó làm quà tặng cho thành chủ sao? Sinh nhật thành chủ rất nhanh sẽ đến, chúng ta đi đâu tìm Luyện đan phương tứ phẩm bây giờ? Hơn nữa đó là thứ tổ tông truyền lại, thật sự vì...”

Nàng muốn hỏi là, thật sự nên vì đệ đệ trả giá nhiều như vậy sao? Lại nghĩ kịp sự cung chiêu phụ thân dành cho đệ đệ, câu nói kia phải nuốt trở về.

”Ngươi nghĩ ta thật sự sẽ cho nàng sao?” Thủy Đằng cười lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm, tươi cười bên khóe miệng mang theo âm hiểm. “Đội Một Nhi trở về rồi nói tiếp. Di Nhi, ngươi lập tức đi Công hội Luyện Dược, nói với Lý Tinh: không hiểu sao Hạ Quân Mạc lại biết ta có Luyện đan phương tam phẩm cao cấp, không tiếc bắt đi con ta để uy hiếp. Vì con ta, ta bắt đắc dĩ giao ra phương thuốc... Hừ, thật muốn cảm tạ nữ nhân đó, giúp cho ta có thể hoàn toàn khiến người của Công hội Luyện Dược oán hận Hạ Quân Mạc, đến lúc đó...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Rời đi

Đã sắp hết hoàng hôn, bầu trời trải rộng ánh chiều tà rực rỡ loá mắt.

Thành Phong Chi có tên Phong Chi là vì có liên quan tới cấm địa Phong Chi bên cạnh, mà nơi này cũng không có gì khác những nơi khác. Nhưng bởi vì cấm địa Phong Chi hấp dẫn rất nhiều linh đánh thuê và những người theo đuổi sức mạnh, nơi này lộn xộn hơn những nơi khác rất nhiều.

Dong Binh Đoàn Vân Ly là một đội trung bình, bên trong có mấy Đại Linh Sư trấn giữ, đội trưởng lại chỉ là Đại Linh Sư lục cấp, một thể lực như vậy, thả vào nơi như thành Hóa Vân nhất định có thể trở thành thể lực hạng hai, nhưng ở thành Phong Chi này, miễn cưỡng mới có thể xếp vào thể lực hạng ba.

Có thể thấy được thành Phong Chi này cường giả vô số.

Lúc này trong Dong Binh Đoàn Vân Ly, một nam tử trung niên dáng người nhỏ gầy thờ dài, vẻ mặt áy náy nhìn Hạ Quân Mạc từ đầu tới giờ vẫn không nói gì: “Đội trưởng, ta biết bao năm nay người đối xử với chúng ta như huynh đệ, nhưng con người vốn ích kỷ, ta không muốn tiếp tục theo ngài rồi phải đánh mất tính mạng, đánh mất tiền đồ.”

Hạ Quân Mạc lặng lẽ nắm chặt bàn tay, trên mặt vẫn luôn là vẻ hồ hững, giống như tất cả không có quan hệ gì với hắn.

”Trương Sáu Từ, ngươi thật quá đáng, đội trưởng coi chúng ta như huynh đệ, dù nguy hiểm cũng không bỏ mặc chúng ta một mình rời đi. Khi đó lấy năng lực của đội trưởng rõ ràng có thể tự bảo vệ mình, cuối cùng lại vì chúng ta mà bị thương, hiện tại đội trưởng gặp khó khăn, ngươi muốn bỏ chạy à? Sáu Từ, ngươi không thấy có lỗi với lương tâm sao?”

”Hừ, Triệu Nhiên, ta thấy ngươi cũng nên rời khỏi đây, tuy chúng ta chỉ là Đại Linh Sư nhất cấp, nhưng lấy thân phận Đại Linh Sư, tới mấy thành nhỏ là có thể sánh ngang với trưởng lão, tại sao phải ở đây liều mạng? Đắc tội Công hội Luyện Dược là rất không sáng suốt!”

”Sáu Từ, ngươi muốn đi thì cứ đi, ta sẽ không bỏ đội trưởng lại một mình.”

Về mặt Triệu Nhiên vô cùng kiên quyết. Nói không sợ là giả, nhưng Hạ Quân Mạc không chỉ là đội trưởng mà đã từng cứu mạng hắn, vì thế mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm, hắn nhất định sẽ không bỏ đi.

”Ngươi... Haiz.” Trương Sáu Từ còn muốn nói gì đó, cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn là từ bỏ, không khỏi thở dài một tiếng, nhìn những linh đánh thuê khác, nói: “Có ai muốn đi cùng ta không? Hôm nay người Thủy Vực tìm ta, bọn họ lấy giá cao thuê chúng ta tới đó làm việc, nếu bằng lòng rời đi cùng ta thì bước lên.”

”Trương Sáu Từ, ngươi đừng quá phận!!!” Triệu Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai tay nắm chặt, đầu ngón tay trắng bệch, móng tay hung hăng cắm vào thịt. “Ngươi muốn đi thì đi một mình, tại sao lại muốn dẫn lính Vân Ly đi? Ngươi là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!!!”

Trương Sáu Từ vuốt vuốt hai nhúm râu vênh bên khóe miệng, hừ lạnh một tiếng: “Vi ta là một người trọng tình trọng nghĩa nên mới làm thế. Những người này ở chung với ta lâu như vậy, sao ta có thể để bọn họ mất mạng vô ích? Người đều có tình cảm, không lẽ ta phải trơ mắt nhìn đồng bạn ngày xưa biến thành vong hồn sao? Hay Hạ đội trưởng vì đại cũng muốn vậy?”

Hắn nhìn thoáng qua Hạ Quân Mạc, cái nhìn thờ ơ đầy khinh thường khiến lửa giận trong lòng Triệu Nhiên bùng lên.

”Triệu Nhiên, quên đi.” Hạ Quân Mạc vẫn im lặng rút cục mở kim khẩu (miệng vàng, lời vàng:D), hắn từ chỗ ngồi đứng lên, khóe miệng khê nhếch cao, trong mắt tỏa ra lạnh lẽo vô tận. “Nếu muốn đi thì mau thừa dịp đi đi! Ta tuyệt đối không ngăn cản, nhưng hy vọng các ngươi đừng hối hận.”

”Ha ha, hối hận? Đội trưởng ngài đang nói đùa sao?” Trương Sáu Từ cười lạnh một tiếng, giọng điệu khinh thường nói: “Đội trưởng, đây là lần cuối cùng ta gọi ngài là đội trưởng, từ nay về sau ta không còn là linh đánh thuê Vân Ly, chỉ là đội trưởng của ta, ngài còn chưa đủ bản lĩnh khiến ta hối hận đâu.”

Trong khi nói chuyện đã có một phần nhỏ người đi đến trước mặt Trương Sáu Từ, bọn họ không giống Trương Sáu Từ giả bộ, tất cả đều thực sự áy náy, ngay cả dùng khí nhìn về phía Hạ Quân Mạc cũng không có.

Trương Sáu Tử nói đúng, con người luôn ích kỷ, vì sinh tồn, bọn hắn không thể không làm như thế, cho dù là phải phản bội đội trưởng vẫn coi bọn hắn như huynh đệ.

”Ngươi... Các ngươi...” Triệu Nhiên không giận còn cười. “Tốt, tốt lắm, hôm nay, cuối cùng ta cũng thấy rõ bộ mặt một đám các ngươi.”

Không như Triệu Nhiên lửa giận bùng bùng, Hạ Quân Mạc có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, ngoài một câu vừa rồi ngăn cản Triệu Nhiên thì không nói thêm gì nữa.

”Thật ra cần gì phải so đo với loại tiểu nhân thấy lợi quên ơn này?” Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, lời này cũng không phải Hạ Quân Mạc nói, mà là đến từ ngoài cửa.

Mọi người tập trung nhìn lại, chỉ thấy trước cửa, thiếu nữ mỉm cười, mắt lạnh quét qua những kẻ sắp rời đi, sau đó chậm rãi bước vào, nụ cười của nàng mang theo một ít cao ngạo, một ít tự tin, cuối cùng nhìn tới Trương Sáu Tử: “Ta nói, ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Mới đầu nhìn thấy nàng, trong mắt Trương Sáu Tử hiện lên kinh diễm rõ ràng, sau khi nghe lời của nàng, sắc mặt trầm xuống: “Ngươi là ai? Đây không phải nơi ngươi có thể tới, còn không mau cút ngay khỏi đây cho ta!”

”Rầm”

Một câu này chạm đến Hạ Quân Mạc vẫn không có biểu tình gì, bàn tay dùng sức vỗ bàn khiến nó gẩy đôi, hắn u ám nhìn về phía Trương Sáu Tử: “Đừng quên, ngươi đã không còn là người Văn Ly. Nhớ kỹ, hiện tại không phải ngươi muốn rời khỏi, mà là bị ta đuổi đi, vì thế ngươi phải lăn là ngươi.”

Mọi người đều ngây người, lúc Trương Sáu Tử phản bội hắn cũng không tức giận, giờ lại vì một câu nói mà phát hỏa.

Một ít người không có mặt lúc buổi trưa, không khỏi dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá thiếu nữ xinh đẹp này.

”Ngươi...” Sắc mặt Trương Sáu Tử xanh mét, hắn giống như đã quên chuyện mình muốn rời khỏi đây, theo bản năng nói ra lời như vậy.

Sau đó, Đại Hùng và những lính đánh thuê đi đập phá Thủy Vực cũng tiến vào, trên tay Đại Hùng còn có một người bị chặt đứt một cánh tay, máu thịt lẫn lộn, sắc mặt tái nhợt, lúc này đã hôn mê.

”Ha ha, đội trưởng, tiểu thư thật là lợi hại, vừa ra tay đã bắt được tên khốn Thủy Mộc này.” Đại Hùng xoa xoa đầu, cười nói, hắn biết nếu Hạ Như Phong sử dụng linh kỹ bộ pháp, chính mình cũng không thể trốn thoát.

”Chẳng lẽ các ngươi đi Thủy Vực?” Hạ Quân Mạc sừng sốt một chút liền phục hồi tinh thần lại, giọng điệu trách cứ nói: “Tiểu Phong Nhi, việc này nguy hiểm bao nhiêu? Còn có ngươi nữa Đại Hùng, ngươi thể nhưng cũng đi theo nàng liều lĩnh, cũng may lần này các ngươi không bị thương, nếu không...”

Nước miếng, Hạ Quân Mạc cảm thấy chuyện đó rất nguy hiểm, Gấu Béo đến cứu cấp đình phong, người Thủy Vực cũng sẽ không kém cỏi, nếu Hạ Như Phong xảy ra chuyện gì, hắn sẽ tự trách cả đời.

Về phần Thủy Mộc hôn mê, Hạ Quân Mạc hoàn toàn bỏ qua, dù sao hai Dong Binh Đoàn đã như nước với lửa, nhiều thêm một mối thù cũng không thành vấn đề.

”Cái gì? Nàng ta bắt được thiếu chủ Thủy Vực sao? Nhìn nàng ta trẻ như vậy, thiếu chủ Thủy Vực đã là Linh Sư bát cấp rồi đó!”

”Đó là đứa con Thủy Đẳng thương yêu nhất, nhất định Thủy Đẳng sẽ lập tức tìm đến đây.”

”Chúng ta mau đi thì hơn! Ta không muốn chết.”

Khi Trương Sáu Tử nói vậy, những người còn đang do dự đều bước tới cạnh hắn. Dù sao trước kia chỉ là tranh giành nhỏ nhặt, nhưng lần này khác, lần này là đánh cho thiếu chủ Thủy Vực tàn phế luôn rồi.

Mà những người vẫn luôn nguyện ý giúp Hạ Quân Mạc chỉ còn lại hơn một nửa, bao gồm cả đám người phía sau Đại Hùng, đều là thật sự trung thành.

Thấy vậy, Hạ Như Phong cười lạnh một tiếng. Vừa tới cửa nàng đã nghe hết, để Đại Hùng mang theo Thủy Mộc xuất hiện là muốn xem người thật lòng. Thay vì trên chiến trường phản công còn không bằng đuổi kẻ bắt trung đi sớm một chút, bởi phản bội trên chiến trường mới là nguy hiểm nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đồng đội đâm một dao.

Nhưng nàng tin tưởng, những kẻ đó nhất định sẽ hối hận...

Trương Sáu Tử cười vui sướng khi người gặp họa, hắn nên cảm tạ nữ nhân này, bằng không sẽ không lôi kéo được nhiều người như vậy. Liếc mắt sang nhìn Thủy Mộc thể thảm, cả người không khỏi run run, hắn có thể tưởng tượng Thủy Đẳng tức giận cỡ nào. Lần này Dong Binh Đoàn Văn Ly thật sự chày trời không khỏi nặng.

Không cần chờ lâu, tiên đoán của Trương Sáu Tử liền thành sự thật, bởi vì bên ngoài đã truyền vào một tiếng quát lớn.

”Hạ Quân Mạc, sai người của ngươi ngoan ngoãn thả con trai lão tử ra, lập tức tự sát tạ tội, nếu không lão tử nhất định xé xác phanh thây các ngươi, còn diệt cả nhà ngươi.”

Chương 42: Phương thuốc tam phẩm cao cấp

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, nhưng hình như lần này Dong Binh Đoàn Vân Ly có rắc rối rồi.”

Âm thanh giận dữ truyền khắp nơi, nháy mắt ngoài cửa tập trung một đám đông, ai cũng mang vẻ mặt khó hiểu. Thủy Đằng hoàn toàn làm ngơ, về mặt u ám nhìn cửa lớn Dong Binh Đoàn Vân Ly. Không cần đợi lâu, đoàn người xuất hiện trong tầm mắt hắn, dẫn đầu là Hạ Quân Mạc với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng kẻ địch lớn nhất không chiếm được sự chú ý của hắn. Lúc này, ánh mắt Thủy Đằng gắt gao nhìn chăm chăm Thủy Mộc bị người ta xách trên tay. Cho dù Thủy Đằng là kẻ ác độc nhưng cũng thật sự yêu thương đứa con trai duy nhất này. Nhìn con trai bị tra tấn như thế, sao hắn có thể không tức giận?

“Là ai? Là ai làm con ta bị thương, lăn ra đây cho ta!”

Không có người trả lời, lúc này, Trương Sáu Tử tìm được cơ hội nhanh chóng tiến lên, đầu tiên là cung kính ôm quyền với Thủy Đằng, sau đó xoay người giận dữ chỉ vào Hạ Như Phong, nếu ai không biết còn tưởng Hạ Như Phong là kẻ thù giết cha hắn: “Đội trưởng, chính là nữ nhân kia, là nàng đã thương thiếu chủ.”

Tầm mắt Thủy Đằng chậm rãi quay sang phía Hạ Như Phong, hai mắt che kín tơ máu tuôn ra sát khí, mang theo tức giận không có điểm dừng: “Là người làm con ta bị thương? Hừ, ta cho ngươi một cơ hội, tự đã thương mình trước mặt ta, ta sẽ cho ngươi chết toàn thây.”

Hắn cho rằng, chính mình hiếm khi nổi giận tâm một lần, thiếu nữ này nhất định sẽ ngàn ân vạn tạ tự sát, chỉ là hắn không ngờ, Hạ Như Phong vẫn thản nhiên tươi cười, khinh thường trong mắt chợt lóe rồi lập tức biến mất: “Thật có lỗi, dù là thần tiên cũng không thể khiến ta tự làm mình bị thương, huống chi là ngươi?”

Sắc mặt Thủy Đằng đột nhiên thay đổi, hơi thở của Đại Linh Sư phát ra, uy áp mãnh liệt ngay cả đám đông bên ngoài cũng cảm nhận được, hơn nữa là bên trong Dong Binh Đoàn?

Đáng tiếc, hơi thở của hắn đối với Hạ Như Phong có được tinh thần lực cấp sáu và Nghịch Thiên Quyết chỉ là gió nhẹ thổi qua, dù là cảm giác cũng chưa từng lưu lại. Đừng nói Thủy Đằng chỉ là Đại Linh Sư, dù là viện trưởng học viện Linh Phong năng thuận tay nhận làm lão sư cũng không đảm bảo nhất định có thể áp chế nàng.

Nhưng những lính đánh thuê cấp Linh Sư khác không thoải mái như vậy, Hạ Quân Mạc cũng sẽ không để mặc Thủy Đằng bắt nạt người của mình ở địa bàn của bản thân, bèn tiến lên một bước, uy áp tỏa ra, mạnh mẽ va vào uy áp của Thủy Đằng.

“Àm”

Uy áp chạm vào nhau, một tiếng vang lớn vọng vào tai mọi người, chờ khi nhìn lại thì hai người đều lui về mấy bước, lần đầu tiên giao chiến đã không phân thắng bại.

“Chờ chút.” Trước khi hai người tiếp tục, âm thanh nhẹ như gió vút qua, bay vào tai mọi người. Chỉ thấy Hạ Như Phong lấy một cây đao trong tay lính đánh thuê bên cạnh, đặt trên cổ Thủy Mộc. “Nếu muốn mạng con trai ngươi, dùng một vật quý giá đến đổi, nếu như...” Đôi mắt nhú lại, giờ phút này nụ cười của nàng tràn ngập sát ý lạnh lẽo. “Ta mà không vui, trượt tay một cái, mạng nhỏ con trai ngươi sẽ không còn.”

“Dừng tay!” Nhìn thanh đao đặt trên cổ Thủy Mộc, trái tim Thủy Đằng chợt co rút lại, hung tợn cắn răng, ánh mắt ác độc hận không băm thiếu nữ xinh đẹp trước mặt ra thành ngàn mảnh. “Ngươi muốn đồ, ta cho ngươi, nhưng ngươi trăm ngàn lần đừng hối hận.”

Trong tay không biết khi nào nhiều hơn một quyển trục, ném về phía Hạ Như Phong. Hạ Như Phong cũng không sợ hắn giờ trò đùa giỡn, dù sao Thủy Mộc đang ở trong tay nàng, vì thế một phát bắt được quyển trục màu vàng. Lúc nhìn đến ghi chép trên quyển trục, nàng nhú chặt mày: “Phương thuốc tam phẩm?”

Nhẹ nhàng thở dài, về mặt Hạ Như Phong thoáng qua bất đắc dĩ. Đối với nàng, cho dù là một gốc cây dược liệu tam giai cũng quý giá hơn phương thuốc này nhiều. Do đó nàng không thêm để ý ném cho Hạ Quân Mạc, Hạ Quân Mạc vội vàng nhận, nhìn thoáng qua liền ngớ ngẩn.

“Tam... Phương thuốc tam phẩm cao cấp...”

“Ừm, hắn là thật sự, phương thuốc này chắc có thể bán được rất nhiều tiền.” Hạ Như Phong sờ sờ mũi, giọng điệu thờ ơ, thật giống như trên tay Hạ Quân Mạc không phải phương thuốc cao cấp mà chỉ là một cây cỏ dại.

Nàng thật sự không thêm đề ý, nhưng trong mắt mọi người lại thành kẻ ngu ngốc.

Giống như không thấy khinh thường trong mắt người khác, Hạ Như Phong ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười thần nhiên: “Thật có lỗi, vật trao đổi của người khiến ta rất không hài lòng, vì thế ta quyết định, tạm thời sẽ không trả con trai cho người.”

Sắc mặt Thủy Đằng lại mạnh mẽ biến đổi, ánh mắt như rắn độc quán chặt lấy Hạ Như Phong, hai tay nắm chặt không khỏi phát run, sau khi bình ổn lửa giận trong lòng thì nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng chữ: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“A, đề ta suy nghĩ đã.” Hạ Như Phong đưa ngón tay tinh tế thon dài vuốt ve cằm, ánh mặt trời khiến khuôn mặt động lòng người còn chút ngây thơ sáng bóng, lông mày khẽ nhúc nhích, chỉ một động tác nhỏ cũng vô cùng động lòng người. “Không bằng, mười ngày sau hai Dong Bình Đoàn chúng ta sống mái với nhau một lần đi! Sống chết do ý trời.”

Nàng tự tin, không có nghĩa là kiêu ngạo, nếu được nàng cũng muốn đánh chết hán không chút do dự, nhưng nàng hiểu rõ lúc này Dong Bình Đoàn Vân Ly không đủ khả năng chống lại Dong Bình Đoàn Thủy Vực. Nhưng có sự giúp đỡ của nàng, lại thêm thời gian, nàng tin Dong Bình Đoàn Vân Ly sẽ vượt qua Thủy Vực, thậm chí còn đi xa hơn...

“Tiểu Phong Nhi, con đây là?” Đừng nói những người khác, dù là Hạ Quân Mạc cũng là khiếp sợ. Không chờ hán ngăn cản, thiếu nữ quay đầu lại, lúc này, Hạ Quân Mạc nhìn thấy khuôn mặt nàng tràn ngập tự tin, ngay cả hán cũng bị sự tự tin ấy cuốn hút.

“Cửu cửu, người có tin con không?”

Giọng nói thiếu nữ lạnh nhạt như mây bay, cộng thêm trên mặt nàng lóe ra ánh sáng mang tên tự tin, bỗng nhiên Hạ Quân Mạc cảm giác được, Hạ Như Phong yếu đuối ba năm trước đã thật sự biến mất. Hiện tại nàng có một loại năng lực làm cho người ta tin phục, giống như không có việc gì nàng không làm được.

“Tiểu Phong Nhi của ta trưởng thành rồi...” Bàn tay Hạ Quân Mạc thô dày lại ấm áp, xoa đầu Hạ Như Phong, trong cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp kia tràn đầy ôn nhu. “Cửu cửu nguyện ý tin tưởng con, dù thất bại cũng chỉ là chết, có gì ghê gớm sao?”

Trong lòng Hạ Như Phong ấm áp, ánh mắt dịu dàng nhìn nam nhân trước mắt, trên mặt nở nụ cười ấm áp, hoàn toàn trái ngược nụ cười lạnh với người khác, nụ cười này phát ra từ nội tâm. Có lẽ lúc đầu ra tay là vì Hạ Quân Mạc là con ông ngoại, cha của Hạ Thiên, nhưng hiện tại vứt bỏ nguyên nhân kia, nàng vẫn sẵn lòng giúp đỡ.

Tại sao lại tin tưởng, giao tính mạng mình vào tay người khác? Có lẽ chỉ có những người thật sự thân thiết mới có thể đưa ra lựa chọn khó khăn một cách dứt khoát như vậy.

Hạ Quân Mạc thu tay về, ánh mắt ấm áp đảo qua những người vẫn luôn đứng sau. Vì ngay từ đầu bọn họ chọn ở lại, giọng nói của hán cũng vô cùng ôn hòa: “Cảm ơn các người vừa rồi không rời khỏi, nhưng ta không muốn liên lụy tính mạng người vô tội, nếu các người còn muốn rời đi, ta sẽ cho các người cơ hội.”

Phía sau, hơn năm mươi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ra chung một quyết định, chẳng sợ quyết định này sẽ khiến bọn họ mất mạng, vẫn dứt khoát như cũ.

“Đội trưởng, ta nhớ rõ một lần làm nhiệm vụ bị trúng độc trong máu độc xà, ngài không chỉ dùng tiền công mua được tán mà còn suýt tiêu hết tiền để dành, đại ân đại đức của đội trưởng ta không thể trả hết, nhưng từ ngày ấy, mạng của ta là của đội trưởng!” Đứng ra đầu tiên là Triệu Nhiên hết lòng ủng hộ Hạ Quân Mạc, lặng lẽ đứng cạnh hán để thể hiện quyết tâm.

“Nhớ rõ lần đó, lúc chúng ta làm nhiệm vụ gặp phải Ma Hồ, lấy thực lực của đội trưởng hoàn toàn có thể chạy trốn, mang theo thiếu chủ cũng sẽ không có nguy hiểm, nhưng ngài không rời đi mà lại cùng chúng ta đấu với Ma Hồ, suýt chút nữa mất mạng. Cho dù ta rời khỏi đây chỉ sợ cũng không gặp được ai coi ta như huynh đệ thật sự giống đội trưởng, như vậy thả ở lại đây, nói không chừng còn có một tia hy vọng.” Một tên lính đánh thuê trung niên mập mạp tay cầm hai lưỡi búa đứng ra, về mặt lộ ra kiên quyết.

“Ha ha, chuyện phản bội, ta làm không nổi.” Đại Hùng xoa đầu, lý do của hán đơn giản nhất, tính cách hán chính là vĩnh viễn không phản bội.

Tất cả những người khác cũng phát biểu ý kiến, những ai lúc đầu chọn ở lại vẫn giữ nguyên quyết định. Mà nhìn đến một màn này, dù là Thủy Đằng cũng không khỏi thở dài ghen tị, hán không biết Hạ Quân Mạc gặp vận cứt chó gì mà lại có một đám đồng đội sống chết không bỏ như vậy.

“Hừ, nhớ rõ lời người nói, mười ngày sau ta hy vọng người không đổi ý.”

Cuối cùng, Thủy Đằng cầm thù trừng mắt nhìn Hạ Như Phong một cái, vung trường bào mang theo Trương Sáu Tử và các lính đánh thuê phản bội xoay người rời đi.

(1612: Chen chân tí, làm đến chỗ này thấy thương mấy chú phản bội ghê gớm, vì đã đoán trước được số phận bi thảm của các chú rồi, tất nhiên là trừ tên Sáu Tử mất nét không biết xấu hổ kia ra, chết là đáng. Ai dám hùng hồn nói mình thấy chết mà không sợ nào? Các chú ấy còn phải lấy vợ sinh con, thêm sống bỏ xừ đi ấy *rút khăn chấm nước mắt* trên có mẹ già, ngang có vợ trẻ, dưới có con thơ... Ai thấy bài ca này quen hơn?)

Bạn đang đọc truyện *Tà Phụng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thất bại hay thành công?

Nơi này là vùng băng tuyết trong thế giới Triệu Hồi Thư, đôi mắt nhìn chỉ thấy một mảnh trắng xóa, ngoài ra không còn màu gì khác, chỉ một màu tiêu điều.

Nhưng lúc này, một thiếu nữ xinh đẹp đứng trên tuyết trắng tinh, khuôn mặt tuyệt sắc vẫn chưa hết ngây thơ, một thân hồng y vô cùng nổi bật trong thế giới trắng xóa này.

“Ngươi để ta tự luyện chế Tiểu Hoàn Đan?” Thiếu nữ ngửa đầu nhìn nam tử tuấn mỹ như thần linh trước mặt, trong con ngươi sâu thẳm rõ ràng hiện lên kinh ngạc.

Nam tử nhẹ gật đầu, trên người hắn hội tụ ba loại sắc thái tao nhã, cao quý, lạnh nhạt, khuôn mặt khôi ngô dù là thần tiên cũng ghen tị, gió lạnh thổi qua, tóc bạc tung bay, khiến cho thế giới trắng xóa này tăng thêm cảm giác thần bí. Ngay cả Hạ Như Phong cũng phải công nhận, chỉ có Dạ Thiên Tà gặp phải trên núi lửa mới hơn hẳn một bậc.

“Đúng vậy, sau mỗi lần luyện được, ta nhất định phải tiến vào ngủ say đến khi khôi phục linh hồn lực bị hao tổn, vì thế không thể tiếp tục giúp ngươi.”

Giọng hắn tao nhã mà không mất lạnh nhạt, dịu dàng hơn lần đầu gặp mặt một chút, ngay cả vẻ mặt lạnh như băng còn mang theo kiêu ngạo lúc trước, vô tình đã từ từ thay đổi, ánh mắt nhìn Hạ Như Phong cũng nhiều hơn một chút thương thức.

“Nhưng đó là đan dược tam phẩm, tuy ta đã quen thuộc được tán nhị phẩm nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế trung cấp, còn tam phẩm...”

Hạ Như Phong siết chặt tay, nội tâm nàng cũng là khó có thể lựa chọn, Tiểu Hoàn Đan cứu mạng Hạ Vân Ly, tiếp tục kéo dài khó tránh khỏi xảy ra chuyện. Nhưng Bạch Thụy sau khi luyện đan một lần phải tiến vào ngủ say, vậy Phá Tương Đan sẽ không có ai hỗ trợ. Không có Phá Tương Đan là không có tư cách bàn điều kiện với Hòa Viêm.

Nàng rút cuộc nên lựa chọn thế nào? Hai bên đều là người thân, hai bên đều không thể mất đi..

“Đừng nghĩ đan dược tam phẩm khó luyện.” Bạch Thụy chấp tay sau lưng, giọng nói tao nhã êm tai nhẹ nhàng truyền vào tai, nổi thẳng tới trái tim: “Đừng quên, ngươi có một ưu thế, tinh thần lực của ngươi trời sinh mạnh mẽ, chỉ cần nắm chắc việc khống chế, dưới lực phẩm sẽ không gặp bình cảnh, vì thế cũng không phải ngươi không làm được.”

Nhẹ thở dài một hơi, Hạ Như Phong thả lỏng nắm đấm, trên mặt hiện lên kiên định rạng ngời: “Được, ta thử xem.”

Từ lúc này trở đi, Hạ Như Phong hiểu rõ một đạo lý, không thể thật sự dựa vào Bạch Thụy, hắn chỉ là một u hồn, luôn có lúc không thể giúp nàng. Vì thế sau này, nếu không phải khó khăn không thể làm nổi, nàng sẽ tự mình cố gắng đi làm.

Sau khi hạ quyết tâm, Hạ Như Phong lấy ra dược liệu thu được, mặc dù dược liệu của Tiểu Hoàn Đan không phải đặc biệt khó tìm, trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được số lượng lớn. Tìm nửa ngày mà chỉ đủ dược liệu cho năm viên, nói cách khác, cơ hội của nàng, chỉ có năm lần..

Nếu luyện Tiểu Hoàn Đan thất bại vẫn có thể tìm dược liệu lần nữa, đáng tiếc, Hạ Vân Ly đợi không được khi đó, duy trì đến hôm nay đã là không dễ, rút cuộc không duy trì nổi nữa.

“Phương thuốc luyện Tiểu Hoàn Đan, đầu tiên là thả Trì Dũ Thảo vào, sau đó...”

Một cây dược thảo màu xanh lam, chung quanh tỏa ra ánh sáng màu lam xuất hiện trong tay nàng. Hạ Như Phong thả ra tinh thần lực, tách tạp chất trong dược thảo ra. Bởi vì có tinh thần lực lục giá, việc tách tạp chất chỉ trong chốc lát, sau khi thả Trì Dũ Thảo vào, lúc nàng lấy ra cây dược thảo thứ hai tách tạp chất rồi ném vào dược đỉnh..

“Xi.”

Hỏa diễm trên tay nàng tối sầm lại, sau khi trong dược đỉnh vang lên một âm thanh thì im lặng, mùi vị gay mũi từ trong dược đỉnh thoát ra, sắc mặt nàng mạnh biến đổi, gất gao năm năm đăm. Nghĩ đến Hạ Vân Ly nằm ở trên giường, lòng của nàng bất chợt co rút đau đớn.

Không, nàng không thể thất bại, phải làm cho tâm an tĩnh lại, vì anh họ, nàng quyết không cho phép mình làm ra sai lầm.

Hít một hơi khí lạnh, nàng nhẹ nhắm mắt lại, toàn bộ thế giới đều im lặng. Thật lâu sau, nàng rốt cuộc mở mắt, nóng nảy trong mắt đều tan biến, chỉ còn bình tĩnh lạnh nhạt như trước. Mà Bạch Thụy thấy nàng đã khôi phục cũng gật đầu tán thưởng.

Về mặt thiếu nữ chăm chú, tinh thần lực dùng đến cực hạn, ngọn lửa đỏ rực đặc biệt sáng chói, làm nổi bật khuôn mặt hồng nhuận sáng bóng của nàng.

Thật lâu sau.

”Xi.”

”Bích.”

Trong được đỉnh lại vang lên tiếng nổ mạnh, cơ thể thiếu nữ khẽ run lên, cắn chặt môi, trong mắt hiện lên một chút kiên quyết: “Lần thứ tư, lần thứ tư thất bại, chỉ còn một lần, lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa, tuyệt đối không thể.”

Thất bại lần thứ tư, nàng không phải không có thu hoạch, có thể nói lần này luyện được, nàng phải phát huy tất cả sức mạnh mình có, nếu là bình thường nửa tháng cũng không có thành quả như vậy, có thể thấy được hiểm cảnh có thể tăng lên sức lực của con người.

”Tri Dũ Thảo, Thủy Diệp Lam Tâm, Mộng Chi Hoa, Hòa Hồ Chi Huyết, Tham Tu...”

Về mặt Hạ Như Phong càng ngày càng chăm chú, lúc này tinh thần lực của nàng phát huy đến cực hạn, nhưng dù nàng có tinh thần lực lục giai, nhưng trình độ khống chế cũng chỉ là nhị phẩm, vì thế nếu không phải có tinh thần lực lục giai chống đỡ, chỉ sợ nàng sớm không chịu nổi.

”Hợp, hợp cho ta...”

Hạ Như Phong quát một tiếng, mà đan dược trong được đỉnh đã bắt đầu thành hình, như không hài lòng những đặc tính của dược liệu khác dung hợp với mình, đan dược trong được đỉnh không ngừng va chạm.

Bởi vì từng dược liệu đều có đặc tính riêng, mà khống chế hóa điểm và tinh thần lực chính là dung hợp những đặc tính kia, cuối cùng biến thành một viên đan dược hoàn chỉnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngay tại một bước cuối cùng, Hạ Như Phong không cẩn thận sinh ra sai lầm nhỏ bé. Trong lòng nàng lo lắng, trên mặt phiếm hồng, há mồm “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi phun trên được đỉnh, thông qua khe hở rơi vào bên trong.

Tiếng va chạm bên trong được đỉnh ngừng lại, nhìn được đỉnh yên tĩnh, Hạ Như Phong khẩn trương nắm chặt bàn tay, hít sâu một hơi, bình ổn nội tâm khẩn trương.

Như vậy cuối cùng, là thất bại, hay là thành công?

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đột phá

Edit: Thường Xuân

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ra từ được đỉnh, cả người Hạ Như Phong giật mình một cái, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, mồ hôi lạnh vô thức phủ đầy lòng bàn tay. Nàng tiến lên một bước mở nắp ra, cường ép mình bình tĩnh lại, nhưng khi nhìn thấy đan dược màu đỏ tươi dưới đáy được đỉnh, nàng hoàn toàn toàn sửng sốt.

”Thành công?” Lấy ra viên đan dược tròn xoe, ánh mắt Hạ Như Phong hiện lên vẻ kích động, nhưng ngửi thấy mùi máu tươi trên viên đan dược, nàng nhin không được nhử mảy. “Không, không đúng, Tiểu Hoàn Đan không phải thế này, cái này...”

Đan dược trong lòng bàn tay như dược nung đốt thành màu đỏ diêm dúa lẳng lơ, xinh đẹp động lòng người, lộ ra một cảm giác quái dị. Hơn nữa lúc luyện dược từng bước đều không thể thất bại, tuy rằng nàng phạm phải sai lầm nhỏ cũng đủ dẫn đến luyện dược thất bại, vì sao...

Chẳng lẽ có liên quan tới máu của nàng sao?

Cả người không tự chủ được sợ run lên, nếu máu của nàng có thể tăng lên khả năng thành công khi luyện dược, như vậy chờ đợi nàng, chính là sự đuổi bắt của toàn bộ Luyện Dược Sư...

Đôi mắt âm u của nàng nhìn về phía Bạch Thụy, hy vọng hắn có thể cho mình một lời giải thích. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng, Bạch Thụy lắc đầu, giọng nói lạnh lùng lì không mất tao nhã chậm rãi truyền đến: “Người không cần nhìn ta, ta cũng... không rõ ràng lắm.”

Hạ Như Phong nắm đan dược trong tay, khóe miệng khẽ cong lên: “Mặc kệ thế nào, Tiểu Hoàn Đan đã luyện chế thành công rồi, nhưng mà là rất may mắn thành công, nếu không có ngụm máu tươi này, có lẽ lần cuối cùng này đã thất bại.”

Nói xong, nàng liền để Bạch Thụy đưa mình ra ngoài.

Lúc này đã tối, ánh trăng phủ lên người nàng một lớp màu trắng ngà dịu nhẹ, bởi vì đang là mùa hè, tiếng ve trên cây từ trong viện truyền đến. Hạ Như Phong đi trên đường nhỏ trong viện, thỉnh thoảng có lính đánh thuê đi ngang qua chào hỏi với nàng. Bởi vì Dong Bình Đoàn Vân Ly đã hoàn toàn đắc tội với Dong Bình Đoàn Thủy Vực nên mấy ngày nay không có lính đánh thuê nào ra ngoài làm nhiệm vụ.

Đây là một gian phòng ngủ đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ thông và một cái giường gỗ thông lớn, đầu giường đặt một thanh đại kiếm, cả thanh kiếm sáng bóng, phản xạ ánh sáng trong suốt, vừa vịn chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của nam tử đang nằm trên giường.

Khuôn mặt thanh niên anh tuấn, làn da màu lúa mì đã hơi trắng bệch, vẻ mặt hần đau đớn, đôi môi khô gợt mím chặt, bàn tay vô thức nắm chặt cái chăn trên người.

Dường như hắn đang phải chịu đựng đau khổ rất lớn, làm cho trái tim của nam tử trung niên ngồi yên bên cạnh nhất thời co rút đau đớn theo.

“Ly Nhi, con yên tâm, cha nhất định sẽ không để con xảy ra chuyện gì...”

Nam tử trung niên nhẹ nhàng nỉ non, bàn tay nắm chặt tới mức đầu ngón tay trắng bệch, móng tay đâm vào da thịt cũng không biết, xung quanh đốt ngón tay tràn ra tơ máu, vậy mà đôi mắt hồ phách chỉ lo lắng, đau lòng nhìn thanh niên nằm trên giường.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, nam tử trung niên giật mình, nhanh chóng quay người lại, chiếu vào mắt là khuôn mặt thân nhiên còn vương nét trẻ con của thiếu nữ.

Thiếu nữ đứng ở cửa, mặc cho ánh trăng chiếu lên người nàng một tầng ánh sáng mỏng manh, nàng lẳng lặng đi vào, tới trước mặt Hạ Quân Mạc mới ngừng lại, đưa tay ra, một viên đan dược đỏ như máu xuất hiện trước mắt hắn, một mùi máu tươi truyền đến...

“Cửu cửu, cho biểu ca dùng viên đan dược này!”

“Đây... Chẳng lẽ là...” Nội tâm Hạ Quân Mạc run lên, ngửa đầu nhìn thiếu nữ đang mỉm cười, hầu kết di chuyển lên xuống, không nói hai lời cầm lấy đan dược. Hắn cũng hiểu được, mấy ngày nay Hạ Vân Ly kiên trì đứng là không dễ, nếu còn chậm chạp không chữa trị, hắn sẽ chết.

“Được...” Hạ Quân Mạc gật đầu, nâng đầu Hạ Vân Ly lên nuốt đan dược, lại nhận chén nước từ tay Hạ Như Phong đưa qua. Lúc đổ nước trà vào miệng Hạ Vân Ly, nước trà theo khóe miệng chảy xuống giường, làm ướt một mảng.

Thời gian yên lặng trôi qua, Hạ Vân Ly vẫn không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, đôi mắt hồ phách tràn đầy chờ mong của Hạ Quân Mạc dần dần hiện ra thất vọng, Hạ Như Phong cũng cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ máu của nàng làm tăng khả năng luyện dược thành công, cũng sửa lại đặc tính đan dược sao?

“Cửu cửu, cháu xin lỗi, có lẽ...” Nắm chặt bàn tay, lúc này nàng không biết phải nói gì.

“Không, Phong Nhi, cái này không thể trách người.” Hạ Quân Mạc lắc đầu, trong lúc đó, dường như hần già đi rất nhiều, vẻ mặt cũng mang theo nét chán chường, than nhẹ một tiếng, ánh mắt từ thất vọng biến thành tuyệt vọng. “Có lẽ đây là số mệnh của Ly Nhi...”

Nhưng hắn vừa nói xong, trên thân thể Hạ Vân Ly liền phát ra ánh sáng mãnh liệt. Ánh sáng bao phủ thân thể Hạ Vân Ly, linh khí trời đất chậm rãi tụ tập phía trên, từng chút một đi vào thân thể. Biến hóa bất ngờ khiến hai người đều sửng sốt, bởi vì bọn họ đều nhận ra, đây là dấu hiệu đột phá.

“Chuyện này... Sao Ly Nhi lại đột phá?” Hạ Quân Mạc không dám tin nhìn về phía Hạ Vân Ly, hần ngờ ngác chớp mắt, bỗng chửi tục một câu: “Ta kháo, có làm hay không? Sao Ly Nhi lại đột phá?”

Máu, nhất định là máu... Trong lòng Hạ Như Phong lộ bộ một tiếng, nàng nhớ tới lúc đầu khế ước với Hòa Nhi, sau đó thân thể Hòa Nhi đã xảy ra biến hoá nhỏ, nhưng lúc ấy nàng không chú ý. Hiện tại nghĩ đến, máu của nàng có khả năng khác hẳn với người thường. Chỉ là vì sao lúc khế ước với Vật Nhỏ lại không có biểu hiện gì? Nhẹ nhàng nhún mày, nàng phát hiện bản thân mình có rất nhiều bí ẩn...

“Phong Nhi, con khẳng định đây là đan dược trị thương?”

Trong lúc nàng suy tư vẫn chưa có kết quả, bên tai truyền đến tiếng Hạ Quân Mạc nổi điên.

Lúc này Hạ Quân Mạc cảm thấy rất tủi thân, vì sao lúc trước hắn thăng lên một cấp khó khăn như vậy, người khác chỉ ngủ thôi cũng có thể đột phá? Hắn biết nhất định là hiệu quả của viên đan dược Hạ Như Phong đưa. Hạ Vân Ly đột phá hẳn đương nhiên rất vui mừng, hắn chỉ oán trách Hạ Như Phong chưa nói cho hắn biết, hại hắn không chuẩn bị mới bị dọa hoảng sợ.

Hạ Như Phong sờ mũi, bắt đắc dĩ nhún vai: “Cửu cửu, người phải tin con, con thật sự cũng không biết, chắc là biểu ca may mắn, ngủ cũng đột phá.”

Nàng không biết? May mắn, ngủ cũng đột phá? Lừa quỷ chắc! Hạ Quân Mạc oán trách trừng mắt nhìn Hạ Như Phong, hắn khẳng định nha đầu này chính là cố ý dọa唬.

Khí thể từ bát cấp đỉnh phong thăng lên cửu cấp vẫn không dừng lại, tới cửu cấp đỉnh phong mới chậm rãi lắng xuống, Hạ Vân Ly mặc dù ngủ say, giống như cảm nhận được tình trạng của chính mình, thấy sắp dừng lại, hần nhún mày, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái tiến lên, rốt cục đột phá đến Đại Linh Sư.

Hạ Quân Mạc há to miệng, con trai hần... từ bất cấp trực tiếp đến Đại Linh Sư, trời ạ, chuyện này cũng quá làm cho người ta vừa ghen tị vừa oán hận rồi, rốt cuộc là đan dược gì? Thế nhưng lại có công hiệu thần kỳ như thế.

Một lúc sau, Hạ Vân Ly mờ mờ hai mắt, đôi mắt hổ phách xinh đẹp mê mang, hần xoa xoa đầu, vết sẹo màu da ở khóe mắt làm tăng thêm một tầng mỹ cảm cho hần.

“Cha, con đây là làm sao vậy?” Hần nhẹ nhắn mày, chỉ một cái nhú mày cũng điển trai như vậy, giọng nói khàn khàn mang theo từ tính. “Hình như con mơ một giấc mơ, con thấy mình trở thành đại linh sư.”

“Phích.” Nắm đấm như sắt của Hạ Quân Mạc gõ lên đầu Hạ Vân Ly, hung tợn nói: “Tiểu tử, không phải nằm mơ, con có thể tự mình cảm nhận.”

“Hở? Đại Linh Sư?” Hạ Vân Ly sợ hết hồn, hần đột phá Đại Linh Sư rồi hả? Làm sao có khả năng? Nhưng mà tình trạng của bản thân, hần cũng cảm nhận được.

“Nhưng con nên cảm ơn Phong Nhi, nếu không có con bé, ngay cả mạng sống con cũng không giữ được.”

“Phong Nhi?” Hạ Vân Ly lúc này mới trông thấy thiếu nữ đang đứng một bên, hần nhất thời sửng sốt một chút, đôi môi khô gọi chậm rãi cong lên. “Muội là Phong Nhi? Ba năm không gặp, Phong Nhi đã lớn rồi, đến, cho biểu ca nhìn xem muội nặng thêm mấy cân rồi...”

Về mặt Hạ Như Phong tối sầm, nàng nhớ khi còn ở Nghiêm gia, do thiên phú không tốt, cuộc sống còn không bằng người hầu, bởi vậy gầy tới da bọc xương, sau khi đến Hạ gia ở, Hạ Vân Ly mỗi ngày đều phải ôm nàng một cái, xem thử nàng nặng bao nhiêu, còn quy định trong một tháng phải tăng bao nhiêu cân, làm hại Hạ Như Phong nhát gan khi thấy hần liền xoa người trốn...

“Đúng rồi, Phong Nhi, sao muội lại ở đây?” Nhú mày lần nữa, Hạ Vân Ly phui vai Hạ Như Phong, hầu kết di chuyển cao thấp. “Phong Nhi, mặc kệ vì sao muội lại tới đây, ngày mai, huynh sẽ để phụ thân đưa muội trở về.”

Giọng hần mang theo kiên quyết, chân thật đáng tin.

“Không cần, biểu ca, muội không thể trở về.” Hạ Như Phong lắc đầu, nhẹ nhàng cười. “Muội đồng ý với sư phụ sẽ đến Hoàng Thành tìm ông ấy.”

“Sư phụ của muội?”

“Vâng, ông ấy là người của học viện Linh Phong, nhất định muốn thu muội làm đồ đệ, lúc ấy muội có việc nên không đi cùng. Muội hứa sau khi xử lý việc riêng xong sẽ đi tìm ông ấy, còn có, sư phụ của muội là một Luyện Dược Sư, đan dược trị thương cho biểu ca vừa nãy là ông ấy giao cho muội luyện chế.”

Hạ Như Phong rất vô sỉ lấy danh hiệu của lão sư ra che chắn, bởi vì chỉ có như vậy, bọn họ mới không đưa nàng về thành Hóa Vân.

“Người của học viện Linh Phong?” Hai cha con Hạ Quân Mạc nhìn nhau, nhìn vào trong mắt bọn họ có thể thấy được sự vui sướng. Nếu nói đại lục có thể lực nào sánh ngang được với hoàng tộc, vậy chỉ có học viện Linh Phong và Công hội Luyện Dược, nàng có lão sư là cường giả của học viện Linh Phong, con đường phía trước chính là thênh thang.

Nhưng càng làm cho người kinh ngạc là đan dược khiến cho Hạ Vân Ly đột phá, dĩ nhiên do nàng tự mình luyện chế. Tuy rằng Hạ Quân Mạc sớm đoán nàng có người chống lưng, lại chưa từng nghĩ tới, nàng tự mình luyện dược. Mười lăm tuổi là Luyện Dược Sư tam phẩm... Quá yêu nghiệt rồi!

Cuối cùng, hai người gạt đầu, rốt cuộc không nói tới việc đưa nàng về thành Hóa Vân nữa.

“Chỉ là, con có việc muốn cầu cứu giúp đỡ.” Hạ Như Phong một cuộn giấy từ trong lòng ra, nói: “Đây là tên các đan dược, phiền cầu cứu giúp con thu thập một chút.”

Trên giấy là tên các dược liệu cần thiết để luyện chế Thượng Linh Tán, Phục Linh Tán, Chi Huyết Tán, Phá Thương Đan, trong khoảng thời gian kế tiếp, nàng nhất định phải chuẩn bị giúp Dong Binh Đoàn. Nếu những kẻ phản bội kia đã tràn đầy tự tin rồi đi, nàng nhất định sẽ khiến chúng phải hối hận.

Sử dụng Thượng Linh Tán sẽ giúp Linh Sư có thể đột phá một cấp, vì đối phó Dong Binh Đoàn Thủy Vực, phải tăng thực lực của toàn bộ lính đánh thuê lên.

“Được.” Hạ Vân Ly không hỏi gì liền đáp ứng.

Hạ Như Phong lười biếng ngáp một cái, xoa xoa đôi mắt, hôm nay sử dụng tinh thần lực quá nhiều, nàng cũng có chút mệt nhọc. Vì thế sau khi tạm biệt cha con Hạ Quân Mạc, nàng lập tức rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Phát được tán

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Hôm sau, bầu trời quang đãng, Hạ Như Phong khoanh chân ngồi trong phòng nhỏ, linh khí trên bầu trời chậm rãi lượn một vòng quanh làn da của nàng, bị nàng hấp thu vào trong cơ thể. Một lúc lâu sau mới mở mắt, từ trên giường đi xuống, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ.

“Đã giữa trưa rồi sao? Lần này tu luyện, lại quên thời gian...”

“Thùng thùng.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Hạ Như Phong sửa sang lại quần áo, đi đến cửa, trong chớp mắt mở cửa ra, chiếu vào mi mắt là khuôn mặt anh tuấn và cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp của thanh niên. Hắn nhìn thiếu nữ vừa xuất hiện, khóe môi gọi cảm khẽ nhếch, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn vang lên.

“Phong Nhi, muội tỉnh rồi sao? Dược liệu muội cần, cha đã tìm đủ, chỉ là vẫn còn thiếu máu của Kim Sí Đại Bàng và Cửu U Thảo.”

Hạ Như Phong hơi sững sờ, chỉ tới trưa mà tìm được nhiều dược liệu như vậy, nàng đã rất thỏa mãn, quả nhiên không hổ là thành Phong Chi, nếu là thành Hóa Vân sẽ không có tốc độ như thế. Về phần máu của Kim Sí Đại Bàng, bình thường sẽ không ai bán máu linh thú, nhưng có thể tìm kim Sí Đại Bàng ở cấm địa Phong Chi nên không phải quá khó kiếm. Mà Cửu U Thảo là một dược liệu để luyện chế Phá Thương Đan, nghe nói chỉ sống ở nơi cực lạnh, vì thế việc này cũng nằm trong dự kiến của nàng.

Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Hạ Vân Ly lập tức khiến nàng tràn đầy vui mừng.

“Nhưng cha đã có tin về Cửu U Thảo, đang liên hệ với người bán, ta tin rất nhanh sẽ mua được.”

“Thật tốt quá, cảm ơn biểu ca.” Hạ Như Phong hơi tươi cười, nàng cũng không che giấu vui mừng. Nếu là ở Hoa Hạ, nàng sẽ không dễ dàng thể hiện cảm xúc của mình. Có thể là khi tới dị thế, dường như cử chỉ tính cách của nàng đã vô tình dần thay đổi.

“Nha đầu ngọc, muội là muội muội của ta, cảm ơn gì chứ.” Khóe miệng Hạ Vân Ly cong lên, cung chiều xoa tóc nàng, trong đôi mắt màu hổ phách tràn đầy ôn nhu.

Với những dược liệu lấy từ Hạ Vân Ly, Hạ Như Phong lại nhốt mình trong phòng, cha con Hạ Quân Mạc biết nàng muốn luyện dược nên dặn dò không cho ai quấy rầy nàng. Vì thế khi Hạ Như Phong lại xuất hiện trước mặt người khác đã là một ngày một đêm sau.

Tại phòng khách Dong Binh Đoàn Vân Ly, ánh mặt trời từ ngoài cửa lọt vào, chiếu sáng mọi nơi.

Lúc này trong phòng khách, Hạ Quân Mạc nhìn vô số bình thuốc trên bàn, sững sờ há to miệng, đôi mắt màu hổ phách tròn, dường như không dám tin dụi dụi mắt. Lại nhìn một lúc nữa, hắn phát hiện mình không hề nhìn nhầm. Như vậy nói cách khác, trong một ngày một đêm, nàng luyện được nhiều dược tán như vậy.

Trời ạ, cháu gái hắn rốt cuộc quái thai gì? Cho dù là Luyện Dược Sư tứ phẩm cũng không thể một lần luyện chế nhiều như vậy đúng không?

Hạ Quân Mạc ép mình thu hồi ánh mắt, gương mặt nhìn thiếu nữ trước mặt, khi phát hiện sắc mặt thiếu nữ có vẻ tái nhợt, cổ họng hắn có chút nghẹn ngào: “Vất vả cho con rồi, Phong Nhi.”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Như Phong thần nhiên cười, vì quá gấp nên nàng bắt buộc phải luyện liền một ngày một đêm như vậy, dù sao, thời gian còn lại không nhiều lắm...

“Ly Nhi, con tìm các thành viên trong Dong Binh Đoàn đến đây!”

Tiếng của Hạ Quân Mạc gọi hồn Hạ Vân Ly đang ở cõi tiên về, hắn nhanh chóng thu lại kinh ngạc trong mắt, nhưng ánh mắt nhìn Hạ Như Phong không khỏi thay đổi. Nghe được Hạ Quân Mạc căn dặn, Hạ Vân Ly gật đầu: “Dạ, cha chờ một chút, con đi ngay.”

Trong phòng khách lại khôi phục yên tĩnh, gió mát thổi vào, nhẹ nhàng thổi tung mái tóc mượt mà đen như mực của thiếu nữ.

Không cần chờ lâu, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, rất nhanh những lính đánh thuê tốp năm tốp ba tiêu sái tiến vào, trong mắt bọn họ đều có nghi ngờ, không hiểu vì sao lúc này thiếu chủ lại gọi bọn họ tới.

Hôm trước khi Hạ Vân Ly tỉnh lại, các lính đánh thuê đều rất hưng phấn, nhưng bọn họ không biết là nhờ đan dược của Hạ Như Phong, hai cha con Hạ Quân Mạc cũng giải thích với họ. Vì thế, sau khi bọn họ bước vào, trông thấy đám chai lọ trên bàn thì càng thêm nghi ngờ.

Rất cực, toàn bộ lính đánh thuê đều đi vào, sau khi những kẻ phản bội rời đi chỉ còn lại hơn ba mươi người.

“Ta nghĩ có lẽ các ngươi đại khái đều không hiểu vì sao ta tìm các ngươi tới phải không?” Hạ Quân Mạc nhẹ nhàng miết môi dưới, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, ánh mắt đảo qua từng người phía dưới. “Trương Á, Đại Hùng, Ngô La, Lâm Thanh La, Nhạc Thiên, năm người các ngươi bước ra đây.”

Bị điểm tên, năm người không khỏi lo lắng, có người thậm chí còn cố gắng nhớ xem mình có làm sai gì không? Nhưng có nghĩ thế nào cũng không ai nhớ nổi mình từng mắc lỗi gì. Rơi vào đường cùng, năm người đồng thời tiến lên, trong năm người chỉ có Lâm Thanh La là nữ tử.

“Được, các người rất tốt. “Hạ Quân Mạc gật đầu, trong mắt là tán thưởng không hề che dấu. “Các người đều là Linh Sư cửu cấp, cho nên nơi này có năm bình được tán, các người hãy cầm ăn đi, đây là phần thưởng vì mấy ngày trước các người đã không rời đi.”

Năm người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết tác dụng của được tán là gì, xuất phát từ sự tin tưởng Hạ Quân Mạc, bọn họ vẫn nhận lấy, nuốt vào bụng.

Được tán vừa vào miệng, mùi thơm ngát nhàn nhạt tỏa ra. Trong lúc đó, bọn họ đột nhiên cảm nhận được linh lực cuộn cuộn trong cơ thể, trong lòng sợ hãi, sau đó là mừng như điên. Nhưng không chỉ bọn họ, những người còn lại nhìn thấy linh khí trời đất trên đầu bọn họ đều sửng sốt, chớp mắt cũng không dám, sợ đây là ảo giác.

“Ta... Ta đột phá?”

“Ta vậy mà thành Đại Linh Sư? Sao có thể như thế?”

“Vậy đan dược đội trưởng cho chúng ta là đan dược đột phá...”

“Không ngờ sẽ có ngày chúng ta trở thành Đại Linh Sư.”

Mọi người đều kích động, ánh mắt nhìn về phía Hạ Quân Mạc tràn ngập cảm kích. Trong những người này, có người đã dừng lại ở cấp Linh Sư đỉnh phong nhiều năm, vẫn không thể đột phá, có lẽ cả đời này sẽ như thế. Hiện tại một lọ dược tán giống như hoàn thành giấc mộng của bọn họ, sao họ có thể không xúc động?

Thấy những thứ này không phải ảo giác, các lính đánh thuê khác đều nhìn về chỗ dược tán còn lại, hai mắt bọn họ đỏ bừng, hô hấp nóng bỏng truyền vào tai mọi người.

“Các vị, hiện tại ta muốn tuyên bố một tin tức cho toàn bộ mọi người biết...” Hạ Quân Mạc hơi cười, từ chỗ ngồi đứng lên, con ngươi màu hổ phách nhìn về phía Hạ Như Phong, vẻ mặt ôn hòa trước nay chưa từng có. “Đó chính là Dong Binh Đoàn chúng ta cũng có một vị Luyện Dược Sư tam phẩm, nàng là cháu gái của ta - Hạ Như Phong, chỉ là ta hy vọng mọi người giữ kín chuyện này, ha ha, bởi vì ta muốn dọa Dong Binh Đoàn Thủy Vực nhảy dựng.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt của tất cả lính đánh thuê đều quét về phía Hạ Như Phong, trong mắt không hề che dấu tôn kính, sùng bái...

Luyện Dược Sư tam phẩm? Thiếu nữ này thật sự là Luyện Dược Sư tam phẩm? Bọn họ đang nằm mơ sao? Toàn bộ thành Phong Chi cũng chỉ có hai vị Luyện Dược Sư tam phẩm, một là Hội trưởng Công hội luyện dược, một là Luyện Dược Sư giỏi nhất trong phủ thành chủ, hai vị này đều là tam phẩm trung cấp...

Nhưng bọn họ đều là ông già hơn trăm tuổi, thiếu nữ trước mặt này mới bao nhiêu, thế nhưng lại là Luyện Dược Sư tam phẩm? Cho tới bây giờ, bọn họ vẫn có cảm giác như lọt vào sương mù. Từ nay về sau Dong Binh Đoàn Vân Ly có Luyện Dược Sư giúp đỡ, lo gì không lớn mạnh?

Hạ Như Phong xấu hổ sờ sờ mũi, luyện thành đan dược tam phẩm hoàn toàn là nhờ vụ máu tươi, nói đúng ra nàng còn chưa đột phá tam phẩm, nhưng năng tin tưởng nếu có vài cơ hội nữa, nàng nhất định có thể dễ dàng luyện ra.

“Tốt lắm, đây là phần thưởng cho nhóm Linh Sư cửu cấp, về sau nếu các người đột phá đến Linh Sư cửu cấp cũng sẽ được phát Thượng Linh Tán giúp đột phá lên Đại Linh Sư. Bây giờ, toàn bộ các người tiến lên, mỗi người nhận một lọ Chi Huyết Tán và Phục Linh Tán.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Dĩ nhiên là hẳn

Edit: Thường Xuân

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Các dong binh đều là hai mắt sáng ngời, kiềm chế kích động ở trong lòng, từng người lần lượt tiến lên nhận Chi Huyết Tán và Phục Linh Tán. Lúc lấy được dược tán, hô hấp của bọn họ đều trở nên dồn dập, cúi đầu chào Hạ Quân Mạc, sau đó cung kính nhìn Hạ Như Phong rồi mới chậm rãi lui ra.

Không lâu sau mỗi người đều nhận được Chi Huyết Tán và Phục Linh Tán, số còn lại đều bị Hạ Quân Mạc không chút khách khí nhét vào Linh Giới.

Hắn dọn dẹp mặt bàn, đang định phát tay cho mọi người giải tán, chợt bên tai truyền đến tiếng nói thản nhiên của thiếu nữ: “Cửu cửu, chờ một chút, con còn có lời muốn nói.”

Hạ Như Phong đón ánh sáng mặt trời đứng dậy, khỏe miệng chứa ý cười thần nhiên, con người thăm thẳm lướt qua vẻ mặt vì kích động mà đỏ bừng của các dong binh, giọng điệu vẫn thần nhiên nhưng tràn đầy khí thế: “Từ nay về sau, Dong Binh Đoàn chúng ta thực hiện quy tắc đóng góp trả công, mỗi người đóng góp cho Dong Binh Đoàn sẽ được thưởng một phần thưởng có liên quan tới được tán. Nếu có công hiển to lớn, ngay cả đan dược được luyện chế hoàn chỉnh cũng có thể lấy được.”

Không phải nàng đang mạnh miệng, chỉ vì nàng tin tưởng không bao lâu nữa, nàng nhất định có thể đột phá tam phẩm.

“Còn các Linh Sư mỗi khi thăng lên một cấp cũng sẽ có được phần thưởng tương ứng, đến Linh Sư cửu cấp sẽ được nhận một bình Thượng Linh Tán, Đại Linh Sư khi đạt cửu cấp cũng sẽ được nhận Hóa Linh Đan để đột phá...”

Vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều nhìn về phía nàng, đừng nói đến các dong binh bình thường, ngay cả cha con Hạ Quân Mạc, Triệu Nhiên, Đại Hùng đã đạt đến cấp độ Đại Linh Sư, hô hấp cũng không khỏi trở nên căng thẳng, mang theo khẩn trương, ánh mắt kích động nhìn chằm chằm Hạ Như Phong.

Tăng thực lực của bản thân là mục tiêu của mỗi người trong bọn họ, không ngờ quy định mới của Dong Binh Đoàn thế nhưng là dong binh sẽ được thưởng sau khi đột phá, làm sao có thể không kích động lòng người? Chính Hạ Như Phong cũng không ngờ lời nàng nói hôm nay lại khiến cho các dong binh sau đó đều tiến vào trạng thái tu luyện điên cuồng, cũng chính cơ hội này đã tạo nên Dong Binh Đoàn mạnh nhất hoành hành trên đại lục sau này.

Sau khi nói xong, khỏe môi Hạ Như Phong cong lên một đường góc nhỏ, giao chuyện sau đó cho Hạ Quân Mạc, bản thân thì trở về phòng ngồi thiền nghỉ ngơi.

Tu luyện giả tốt hơn người thường ở chỗ không ngủ để khôi phục tinh lực (tinh thần và thể lực), lúc nghỉ ngơi chỉ cần khoanh chân ngồi xuống là có thể vừa khôi phục tinh lực vừa hấp thu linh khí trời đất. Thậm chí vì có linh khí trời đất làm dịu, bọn họ có thể không ăn không uống.

Nhưng ăn uống là một loại hưởng thụ, trừ phi là người cuồng tu luyện, nếu không sẽ không có người từ bỏ loại hưởng thụ này. Mà Hạ Như Phong chính là loại người cuồng tu luyện. Một khi tiến vào trạng thái ngồi thiền sẽ quên mất thời gian, lần này nếu không phải Hạ Vân Ly đến, nàng sẽ không tỉnh lại.

“Người bán Cửu U Thảo đến đây? Thật tốt quá...”

Hạ Vân Ly đánh thức nàng không thể ngờ lại mang đến một tin tức tốt, chỉ cần có được Cửu U Thảo rồi đi cấm địa Phong Chi một chuyến, được liệu để luyện Phá Tương Đan cơ bản là tìm đủ rồi.

Vì thế Hạ Như Phong đi cùng Hạ Vân Ly tới phòng khách của Dong Binh Đoàn, lúc này ở phòng khách ngoài Hạ Quân Mạc còn có một nam tử mặc áo bạc. Nam tử đưa lưng về phía ánh mặt trời, chấp tay sau lưng, mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng lay động, dáng người thon dài được hào quang chiếu lên một tầng ánh sáng vàng, từ đầu tới cuối có một loại mỹ cảm không nói nên lời.

Có lẽ là cảm giác được sau lưng có người tới gần, nam tử chậm rãi xoay người. Khi thấy khuôn mặt đẹp trai quen thuộc, Hạ Như Phong sững sờ, bước chân vô thức dừng lại, kinh ngạc nói: “Dĩ nhiên là người...”

“Ta nói rồi, chúng ta còn có thể gặp mặt.” Nam nhân nhẹ nhàng cong môi, đôi mắt màu tím chợt lóe lên tia sáng lạ.

Người trước mắt có ngũ quan tinh xảo nhất trên đời, quả thực là đẹp đến cực hạn, so với lần đầu hết sức ôn hòa, lúc này hân mang theo một loại hơi thở tà mị, giống như màu mắt của hắn, tên hắn, tà mị như vậy, mới chân chính là hắn.

Ngay cả Hạ Như Phong từ đầu đã hiểu hắn sẽ không ôn hòa thanh thuần giống như vẻ bề ngoài, nhưng hai loại khí chất không giống nhau này, hắn lại có thể phát huy tới cực điểm.

Hạ Như Phong bắt đầu nghi ngờ, vì sao hai lần gặp mặt, trên người hắn lại là hai loại khí chất trái ngược? Chẳng lẽ có liên quan tới ông lão xuất hiện trên núi lửa sao? Nhẹ nhàng lắc đầu, nàng thờ dài, đó là chuyện trong gia tộc người khác, nàng không thể suy đoán thêm.

“Phong Nhi, muội biết hắn?” Hạ Vân Ly khẽ nhăn mày, ngay cả ánh mắt nhìn Dạ Thiên Tà cũng xen lẫn cảnh giác.

Hạ Như Phong nhẹ gật đầu, đặt sự chú ý lên Dạ Thiên Tà: “Sao ngươi biết ta ở đây?”

“Ta nghĩ ngươi có chút hiểu lầm.” Nụ cười trên mặt Dạ Thiên Tà không thay đổi, ngón tay vuốt vuốt cằm: “Ta không biết ngươi ở trong này, gặp ngươi chỉ là trùng hợp thôi.”

Trùng hợp? Trùng hợp này cũng thật sự rất khéo. Nàng mắt, chăm chú nhìn vào mắt nam tử, trong đôi mắt tím chỉ có chân thành, vô thức nàng lại bị đôi mắt đó thu hút, theo bản năng muốn tin tưởng lời hắn nói.

Chợt, Hạ Như Phong đột nhiên bừng tỉnh, sao nàng có thể quên nam nhân này có thể vừa tươi cười vừa giết rất nhiều người, hắn chính là một nam nhân tà mị, lời hắn nói, làm sao tin được?

“Ha ha.” Dạ Thiên Tà cười nhẹ một tiếng, tươi cười bên khỏe môi mang theo tà khí, nhưng trong lòng lại âm thầm thờ dài một hơi, tình cảnh giác của nàng thật đúng là mạnh, nhưng mình cũng sẽ không thật sự thương tổn nàng: “Thật ra ta tới đây là vì muốn phát nhiệm vụ, ta muốn người trong Dong Binh Đoàn hộ tống ta đến Hoàng Thành.”

Hạ Như Phong nhú mày lần nữa, bởi vì nàng phát hiện trong cơ thể Dạ Thiên Tà có một luồng sức mạnh màu đen kỳ quái, sức mạnh đó ngăn cản Thiên

Phú Chi Nhân của nàng điều tra, vì thế nàng hoàn toàn không thể nhìn thấu tu vi của Dạ Thiên Tà, điều duy nhất có thể biết, đó là nam nhân này rất mạnh.

”Lấy năng lực của ngươi, hình như cũng không cần người hộ tống, hơn nữa, đạo này trong Dong Binh Đoàn không ai có thời gian đi làm nhiệm vụ.”

”Được rồi, ta có thể nói cho ngươi biết, ta không phải người của Lâm Phong quốc, đối với nơi này cũng không quen thuộc, vì thế mới tìm một Dong Binh Đoàn hộ tống.” Ngừng lại một chút, Dạ Thiên Tà cong môi, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tự tin: “Hơn nữa, Cửu U Thảo mà các ngươi cần, ta có, về phần thời gian... Ta không vội, ta có thể chờ.”

Hạ Như Phong thở dài, lời nói của Dạ Thiên Tà quả thật có ảnh hưởng đối với nàng.

Cửu u thảo rất khó tìm được, cũng là được liệu không thể thiếu khi luyện chế Pháp Tương Đan, nếu như dựa vào chính nàng, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào. Nhưng nàng có thể chờ, Hạ gia lại không chờ được, thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm. Chỉ là Hạ Như Phong còn có một thắc mắc cuối cùng.

”Tại sao nhất định là Dong Binh Đoàn Vân Ly? Đến nỗi không tiếc chờ ở đây?”

”Nếu ngươi không xuất hiện, ta cũng sẽ suy tính chọn nơi khác, nhưng đã có người quen, như vậy có thể bớt rất nhiều phiền phức.” Dạ Thiên Tà gấp dài một cái, hai tay ôm gáy, hai tròng mắt híp lại: “Ta rất chán ghét phiền toái, cũng không thiếu thời gian, mà vừa vặn, các ngươi cũng cần Cửu U Thảo.”

Dạ Thiên Tà nói hợp tình hợp lý khiến sự hoài nghi trong lòng Hạ Như Phong giảm mấy phần, nhưng nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng lời Dạ Thiên Tà nói, dù sao duy trì cảnh giác cũng không phải chuyện xấu.

Cửu U Thảo khó tìm nhất cũng đã có được, kế tiếp, chỉ còn lại máu của Kim Sí Đại Bằng tam giai mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Kim sí đại bằng

Nơi này là cấm địa Phong Chi, cấm địa của đại lục.

Cấm địa Phong Chi, nổi danh là nơi nguy hiểm nhất đại lục, trong đó hung hiểm rõ ràng. Nhưng mà người đến cấm địa nguy hiểm này đều là một ít người không sợ chết, dong binh đoàn muốn tăng lên thực lực. Hoặc là đệ tử có tu vi trung bình của gia tộc, về phần cường giả chân chính sẽ không có tới đây.

Bởi vì bên ngoài cấm địa Phong Chi, ma thú cấp bậc cao nhất cũng chỉ là tứ giai, mà nơi này được gọi là cấm địa Phong Chi, vốn là có liên quan đến một cường giả ở nghìn năm trước.

Nghìn năm trước, một cường giả xông nhầm vào cấm địa Phong Chi, ở ngoại vi nơi này hắn còn có thể phát hiện linh thú hợp thành đàn, lại không ngờ rằng càng đi sâu vào số lượng linh thú lại càng ít, cho đến khi không còn thấy nữa. Xuất phát từ cảm giác đối với nguy hiểm, vị cường giả kia cũng không có bởi vì vậy mà thả lỏng.

Không lâu khi hắn xâm nhập, là một cường giả nổi tiếng trên đại lục, lần đầu tiên hắn cảm nhận được hương vị sợ hãi...

Gió, gió mãnh liệt nổi lên trong cấm địa Phong Chi, nơi cây cối bị thổi qua đều bị hủy sạch sẽ, linh thú bị nghiền thành phấn, ngay cả thi thể cũng không còn. Rốt cục cường giả kia đã biết vì sao linh thú ở trong này dần dần thưa thớt, đến cuối cùng ngay cả một con cũng không thấy, thì ra ở trong cấm địa Phong Chi này, lại tồn tại một loại gió độc đáng sợ như vậy.

Trải qua cừu tử nhất sinh, rốt cục cường giả thoát khỏi cấm địa Phong Chi, cùng lúc tuyên truyền ra bên ngoài, đại lục nhất thời náo động lên, rất nhiều cường giả không tin lời hắn nói, tự mình đi trước điều tra, cuối cùng những cường giả đó đều không có trở về, lúc này mọi người trên đại lục mới tin lời hắn nói, cấm địa Phong Chi cũng bởi vậy mà nổi danh.

”Cô...”

Lúc này tại cấm địa Phong Chi, chính giữa vòng vây của mọi người, một con chim kim sắc* to lớn ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng. Lông chim kim sắc bị máu tươi nhuộm đỏ, lông chim bay là tả khắp mặt đất, một đôi mắt hồng sắc* đau đớn đầy cừu hận đảo qua nhân loại vây quanh nó.

*kim sắc: màu vàng.

*hồng sắc: màu đỏ.

”Chết tiệt, đội trưởng, con chim này rất ương ngạnh, bị thương nặng như vậy mà còn phản kháng, nam tử trung niên mặc trường bào màu đỏ tía sầm cấn chặt răng, sờ soạng máu loãng trên mặt, tay nắm chặt đại kiếm run nhè nhẹ, đối với con chim to lớn trước mặt, hắn vẫn còn một ít sợ hãi.

"Mặc kệ, hôm nay huynh đệ chúng ta đã chết nhiều như vậy, thú tính của Kim Sí Đại Bàng chúng ta phải đạt được", bên trong dong binh đoàn, một nam nhân cao lớn uy mãnh nắm chặt nắm tay, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con chim to lớn trước mặt.

Dong binh đoàn của bọn hắn không lớn, nhưng cũng có vài đại Linh Sư, mỗi ngày đều dựa vào việc làm nhiệm vụ để nhận được thù lao, nhiệm vụ lần này đó là thú tính của Kim Sí Đại Bàng. Bọn hắn vốn làm một cái cạm bẫy rất lớn, cũng chuẩn xác khiến cho Kim Sí Đại Bàng bị trọng thương. Lại không ngờ rằng sinh mệnh lực của nó lại ương ngạnh như vậy, trước khi chết còn có thể cắn ngược lại một cái.

"Chết tiết, đội trưởng, chúng ta mau giết súc sinh này", nam tử mặc trường bào màu tím sẫm lên tiếng, tay nắm kiếm càng ngày càng gấp, thanh âm còn mang theo một tia run rẩy.

Hắn biết, Kim Sí Đại Bàng đang khôi phục sức lực, chỉ cần nó khôi phục được một nửa, lại chính là một hồi tàn sát.

"Cả đội, chúng ta cùng tiến lên", căn rằng, nam tử cao lớn cuối cùng ra lệnh.

Mấy người còn lại bước từng bước tới gần Kim Sí Đại Bàng, không che dấu được sát ý trên thân, trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều sử dụng linh kỹ của mình, đủ loại màu sắc tỏa ra trên mặt đất, giống như những đóa hoa diễm lệ cùng nhau nở rộ.

"Cô..."

Nhìn thấy đủ loại linh kỹ đồng thời được thi triển, đôi mắt màu đỏ của Kim Sí Đại Bàng rốt cục tràn ngập tuyệt vọng, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, khỏe nhất nó thế nhưng lại nhân tính hóa lóe ra một giọt nước mắt trong suốt.

"Ngươi cứ như vậy mà chờ chết sao? Kim Sí Đại Bàng, linh thú nổi tiếng thông minh, cường đại, còn chưa tới một khắc cuối cùng, ngươi muốn buông tay, không chống cự?"

Thanh âm bỗng nhiên rơi xuống, thế giới hắc ám trong đầu phẳng phai rơi xuống ánh sáng, xua tan đi lo lắng xung quanh, thời khắc đó, thanh âm ôn hòa kia, nó nghe được là tuyệt vời nhất, êm tai nhất, người có thanh âm như thế, phải là ôn nhu thiện lương đến cỡ nào.

Nếu những người quen biết Hạ Như Phong biết có một con thú đánh giá nàng là người ôn nhu thiện lương, thật không biết sẽ có bao nhiêu người dờ khóc dở cười?

Thân thể cao lớn của Kim Sí Đại Bàng đột nhiên run lên, đôi mắt chậm rãi mở ra, thiếu nữ trước mặt đưa lưng về phía ánh sáng mặt trời, ánh nắng mặt trời ấm áp làm cho quanh thân nàng trải lên một tầng ánh sáng màu vàng, khỏe miệng tươi cười thân nhiên, cũng là như vậy thân thiết, làm cho nó không tự giác muốn tới gần.

Lúc này, Kim Sí Đại Bàng thật sự tưởng rằng nữ thần hạ xuống nhân gian, đến cứu vớt con thú đáng thương là nó, nhiều năm sau đó, nó vẫn như cũ nhớ lại, dưới ánh mặt trời, thiếu nữ đẹp như thiên thần, cùng với thanh âm tuyệt vời của nàng đã kéo mình trở về từ trong bóng đêm...

"A."

Tiếng kêu đau đớn kéo suy nghĩ của Kim Sí Đại Bàng trở về, nó nâng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy phía sau thiếu nữ chạy ra một bóng dáng hồng sắc, từ miệng hồng ảnh kia phun ra ánh sáng hình xoắn ốc, trong nháy mắt các dong binh vây đánh chính mình liền bị trọng thương ngã xuống đất. Đến lúc này, nó mới thấy rõ, bóng dáng hồng sắc chính là một con sói.

Các dong binh đứng nhìn, đều là mặt xám như tro tàn, nếu vào lúc bình thường một con thú nhị giai sẽ không đủ làm cho bọn hắn sợ hãi, đáng tiếc tất cả bọn hắn đều bị thương, căn bản không phải đối thủ của nó.

"Kim Sí Đại Bàng, ta biết ngươi có thể nghe hiểu ta nói", giọng nói của Hạ Như Phong ôn hòa mềm mại, tươi cười trên mặt rung động lòng người, nàng vươn tay hướng tới Kim Sí Đại Bàng: "Ngươi thấy không, tại mảnh đại lục này nếu không có đồng đội, khi trúng phải cạm bẫy của địch nhân sẽ không có người tương trợ ngươi, nếu lúc này ngươi có đồng đội, những người này căn bản không thể uy hiếp được ngươi, đồng đội, chính là có thể đem phía sau lưng giao cho đối phương, như vậy Kim Sí Đại Bàng, ngươi có nguyện ý trở thành đồng đội cùng chúng ta, tại đây dọc theo đường đi chúng ta cùng nhau đồng hành?"

Kim Sí Đại Bàng vốn sống một mình, trừ phi có một Đại Vương giả xuất hiện, nếu không bọn hắn sẽ không cùng bất luận đồng loại nào kết bạn mà đi.

Nghe được sự vô si trong lời nói của Hạ Như Phong, nếu mà Hòa Nhi biết trọn trắng mắt nó tuyệt đối sẽ nhân tính hóa trở mình xem thường, đã gặp qua vô si, nhưng chưa từng thấy qua người vô si đến quang minh chính đại tựa như chủ nhân.

Ôn nhu? Thật có lỗi, điều đó không thích hợp cho chủ nhân, nếu như không có chính mắt thấy, Hòa Nhi có chết cũng không tin chủ nhân của mình còn có một mặt ôn nhu như vậy. Đương nhiên vì máu của Kim Sí Đại Bàng nên nàng còn không có tính chi phí, so sánh với máu, sức lực cùng năng lực phi hành của Kim Sí Đại Bàng cũng cực kì quan trọng.

Nhưng điều làm Hòa Nhi hưng phấn nhất khi nhận lấy Kim Sí Đại Bàng là, trước kia đều là nó trợ giúp săn bắt thú tính, bây giờ có Kim Sí Đại Bàng cũng đồng nghĩa với việc sẽ có thú khác thay nó bắt thú tính rồi.

Trong mắt Kim Sí Đại Bàng tràn đầy thành kính, nhìn Hạ Như Phong giống như nhìn nữ thần trong lòng chính mình, chưa tự hỏi liền gật gật đầu, dùng cái cánh của mình nhẹ phẩy qua bàn tay mềm mại của nàng.

“Trước cho ta mượn chút máu để dùng”, Hạ Như Phong nhẹ nhàng gọi lên khoe môi, trong mắt chợt lóe quang mang kỳ lạ, lấy ra cái chai rồi bắt đầu thu thập máu Kim Sí Đại Bàng, đến khi lấy gần đầy một lọ mới thu hồi tay, đầu ngón tay bức ra một giọt máu, máu đỏ nháy mắt nhập vào trong thân thể Kim Sí Đại Bàng, một đạo quang mang nhàn nhạt vây quanh thân thể nó.

Linh thú bị thương nếu khế ước cùng Linh Sư, chỉ cần không chết liền có thể chữa khỏi thương tổn trong nháy mắt, đây là quy tắc sinh ra khi khế ước, bất luận ai cũng như vậy. Bởi vậy, hào quang tỏa ra trong nháy mắt, thương thể của Kim Sí Đại Bàng chậm rãi được chữa khỏi, nhưng mà đợi tới lúc hào quang tán đi, Kim Sí Đại Bàng lần nữa xuất hiện, cùng nguyên bản sinh ra một chút biến hóa.

Một thân lông chim kim sắc càng thêm lấp lánh tỏa sáng, mi tâm nó ần ần xuất hiện ký hiệu khế ước, nguyên bản trên đầu bóng loáng lại nhiều thêm một vương miện, là như thế bất mắt.

“Kim Sí Đại Bàng vương?” Hạ Như Phong sững sốt một chút, nàng biết Kim Sí Đại Bàng đạt đến tình trạng nhất định là có thể biến thành Kim Sí Đại Bàng vương, nhưng điều đó lại ít đến đáng thương, trong mười ngàn mới có một. Nhưng vì sao Đại Bàng tiến hóa lại không có dấu hiệu?

Một khi Kim Sí Đại Bàng tiến hóa thành vương, như vậy có nghĩa là nó có thể ra lệnh cho bất luận cái gì cấp bậc thấp hơn nó, hoặc là cùng nó bình trị Kim Sí Đại Bàng, nói cách khác, nàng khế ước một đầu Kim Sí Đại Bàng, tương đương với ngày sau có thể thống lĩnh đại quân Kim Sí Đại Bàng.

Ngẫm lại xem, nhiều linh thú hệ phi hành ở thiên không hoành hành như vậy, ngoại trừ Linh Quân còn ai có thể là đối thủ của bọn hắn?

“Quả nhiên như thế”, mở ra triệu hồi thư, trên mặt vài nét bút ít ỏi viết về thông tin của Kim Sí Đại Bàng vương: “Từ nay về sau, ngươi kêu là Đại Bàng!”

Giờ phút này trên mặt Hạ Như Phong mang theo tươi cười phát ra từ nội tâm, thu lại triệu hồi thư, hai triệu hồi thú không đợi nàng gọi trở về, Kim Sí Đại Bàng đã ngửa mặt lên trời kêu một tiếng rống to, hướng về phía đông binh đoàn vừa rồi lao đi, thời điểm bay qua, đôi cánh mang theo gió sắc bén, so với đao kiếm càng sắc bén hơn.

“Kim Sí đại gia, tha mạng a! Chúng ta không phải cố ý.”

“Ồ ô, buông tha chúng ta đi, chúng ta về sau không dám nữa đâu.”

Dưới uy hiếp của Kim Sí Đại Bàng, các dong binh lo chạy trốn chết, đáng tiếc vẫn không chạy khỏi được cái chết. Nó không có cách gì quên được bọn nhân loại nhỏ bé này đối phó chính mình thế nào, cho nên nó không sẽ bỏ qua cho bọn hắn. Không tới giây lát, các dong binh đều không một tiếng động nằm ở trên mặt lạnh như băng.

Thấy vậy, Hạ Như Phong cũng không có ngăn cản, nàng hiểu rõ lửa giận trong nội tâm Đại Bàng, dù cho ai suýt chút nữa bị giết, đều sẽ không hảo tâm buông tha người muốn thương tổn mình.

Sau khi Kim Sí Đại Bàng phát tiết xong, nguyên bản những người còn sống đều không một tiếng động ngã xuống. Nó lắc lắc cổ, ngẩng đầu đi đến trước mặt Hạ Như Phong, sau đó mới cung kính cúi đầu, gầm nhẹ một tiếng, tự giác tiến vào trong triệu hồi thư.

“Xem diễn đủ rồi chứ?” Hạ Như Phong thờ dài, tầm mắt hướng về phía người đang dựa đại thụ, nam nhân tuấn mỹ đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên nàng như nghĩ đến cái gì, ánh mắt chợt thu liễm lại, không chút nào che dấu sát ý tràn ra.

Nam nhân mở mắt ra, trong đôi mắt tím hiện lên một đạo ánh sáng không rõ, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên độ cong tà mị: “Ngươi yên tâm, vừa rồi, ta cái gì đều không có nhìn thấy. Hơn nữa lấy năng lực của ngươi, còn chưa đủ để giết người diệt khẩu. Có lẽ có một số việc ngươi rất nghi hoặc, ta chỉ có thể nói cho ngươi, ta sẽ không thương tổn ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không...”

Lúc này đây trong mắt hắn chỉ toàn chân thành không một tia giả dối, không khỏi làm cho Hạ Như Phong thu liễm sát ý trên người: “Chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hỏa viêm dong binh đoàn

“Phá tương đan ta đã luyện ra, tiếp đến ta sẽ tiến vào trạng thái ngủ say, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tỉnh lại được.”

Đứng trên tuyết trắng, nam tử mở tay ra, trong lòng bàn tay hắn có một quả đan dược tròn xoe xinh đẹp sáng bóng. Giọng nói của nam nhân tao nhã lại không mất phần lãnh mạc, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia ưu sầu, mở miệng: “Đúng rồi, người nọ... Thôi, không có gì.”

Hắn lắc lắc đầu, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt xuống.

Hạ Như Phong tiếp nhận đan dược, nắm nhẹ, u động chợt lóe lên nghi hoặc, nàng cảm thấy hôm nay Bạch Thụy có phần kỳ lạ. Nhưng nếu hắn không nói, nàng cũng sẽ không hỏi, nguyên nhân là do nàng tin tưởng chỉ cần chính mình đạt đến một độ cao nhất định, hắn sẽ giải trừ nghi vấn cho mình.

Nhìn gương mặt vẫn còn nét trẻ con kia, trong mắt Bạch Thụy rõ ràng hiện lên một chút tán thưởng: “Trước khi ngủ say, ta muốn nói cho ngươi một cảnh cáo, trên đời này cường giả rất nhiều, nhân tài thiên phú kiệt xuất cũng có rất nhiều, thế giới này rất rộng rãi, lúc rảnh rỗi hãy nhìn xem một chút đi! Không cần tự cho mình là nhất, hơn nữa biện pháp tăng trưởng thực lực nhanh nhất, chính là chiến đấu.”

“Những điều đó... Ta đều hiểu rõ ràng” Hạ Như Phong nắm chặt nắm tay, nàng ở cùng Bạch Thụy không lâu, chỉ có mấy tháng mà thôi, nhưng trong mấy tháng này, nàng đã xem Bạch Thụy là thân nhân, thế cho nên đã quên mất thân phận triệu hồi thú của hắn.

Nếu như có thể, nàng muốn làm cho hắn sống lại, đáng tiếc muốn thực hiện điều này điều này thật sự quá khó khăn.

“Ta hy vọng lúc ta tỉnh lại, có thể nhìn thấy ngươi đã trở nên rất cường đại.” Sự lãnh mạc trên mặt Bạch Thụy, giờ phút này giống như là băng tuyết gặp phải mặt trời, thế nhưng dần dần hòa tan: “Bất quá, bên ngươi có một cường giả đỉnh cấp, thêm một đám tùy tùng. Với thân phận luyện được sư của ngươi, rất dễ dàng làm được.”

Hạ Như Phong không nói gì, chỉ trầm mặc, im lặng tự hỏi về hàm nghĩa chân chính ẩn chứa trong câu nói cuối cùng của hắn. Thật lâu sau, nàng thờ dãi, gật gật đầu: “Ta hiểu ý của ngươi.”

Kế tiếp, Hạ Như Phong rời khỏi thế giới triệu hồi thú, không dừng lại, mà đi về hướng Dong Binh Công Hội.

Trong Dong Binh Công Hội truyền đến tiếng nói chuyện lớn tiếng với nhau, Hạ Như Phong vừa mới đi vào, liền bị không khí huyền ảo hấp dẫn.

Tiến đến tiếp đãi nàng là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, mặc dù Hạ Như Phong ăn mặc bình thường, cũng không đeo huy chương của dong binh đoàn, nàng cũng không bối rối mà kỳ thị, ngược lại rất là lễ phép nói: “Không biết vị cô nương này là tới đưa yêu cầu làm nhiệm vụ, hay là nhận nhiệm vụ? Nếu muốn nhận nhiệm vụ, xin đưa rahuy chương dong binh đoàn.”

Hạ Như Phong lắc đầu, thân nhiên mở miệng dò hỏi: “Ta là đến hỏi thăm một chút tin tức về Hòa Viêm dong binh đoàn, các ngươi có tin tức về dong binh đoàn này không?”

“Hòa Viêm dong binh đoàn?” Nhân viên tiếp tân rõ ràng sững sốt, chợt biểu tình lộ vẻ khó xử: “Vị cô nương này, quy tắc của Dong Binh Công Hội chúng tôi là không thể bại lộ tin tức của các dong binh đoàn.”

Nghe vậy, Hạ Như Phong cũng không buồn bực, lấy từ trong linh giới ra một viên thượng linh tán, đặt lên bàn: “Yên tâm, ta chỉ muốn biết hành tung của bọn hắn, ngươi hình như là lục cấp Linh sư nhỉ? Đây, thượng linh tán này có thể giúp ngươi đột phá một cấp, mua một tin tức từ ngươi, hẳn là rất có lợi ha?”

Thấy vậy, nhân tình nhân viên tiếp tân sáng lên, vội vàng cầm lấy dược bình, mở ra ngửi một chút, thấy được dược tán là thật, rất nhanh đưa vào linh giới, thật cẩn thận nhìn quanh bốn phía, thấy không có người nhìn chằm chằm chỗ này, nàng nhẹ nhàng thở ra: “Có lợi, đương nhiên có lợi.”

Một tin tức kiếm được một lọ phục linh tán, thiếu nữ này là người ra tay hào phóng nhất trong những người mà nàng đã từng gặp qua, ánh mắt nhân viên tiếp tân nhìn Hạ Như Phong không khỏi mang theo mấy phần ý tứ lấy lòng.

Kỳ thật, Hạ Như Phong cũng muốn dùng kim tệ thu mua, vấn đề là nàng hiện tại không có xu nào, vật phẩm cướp đoạt được ở thủy vực tạp hoá, ngoại trừ dược liệu cùng nhị giai thú tinh, còn lại nàng đều cho Hạ Quân Mặc. Cho nên hiện tại nàng chỉ còn lại có dược tán.

“Hiện tại có thể nói chưa?”

Nhân viên tiếp tân gật đầu như đảo tỏi, ngón tay chỉ về phía vị nam tử mặc lục bào ở trước bàn nhiệm vụ, nói: “Ngươi thấy không? Người kia, chính là người của Hòa Viêm dong binh đoàn, mỗi ngày hắn đều tới nơi này nhận nhiệm vụ, ngươi nếu muốn tìm Hòa Viêm dong binh đoàn, trực tiếp tìm hắn là được.”

“Đa tạ.” Hạ Như Phong thân nhiên gật đầu nhân viên tiếp tân, rồi đi về phía vị Lục Y nam tử kia.

Lục Y nam tử này tên là Trương Húc, năm 30 tuổi đã đột phá đến Đại Linh Sư, thiên phú bậc này, lúc ấy làm chấn động cả thành thị nơi gia tộc hắn cư ngụ, đến cả thành chủ đều tự mình ân cần thăm hỏi hắn. Sau đó hắn tiếp tục không ngừng tu luyện, rốt cục đến Đại Linh Sư đỉnh phong, còn thiếu một chút nữa, là có thể vượt qua một bước cuối cùng kia.

Lại không ngờ rằng, hắn gặp phải bình cảnh trong truyền thuyết, một bước đó không có cách gì vượt qua được.

Vì có thể đột phá, hắn rời khỏi nhà, gia nhập Hòa Viêm dong binh đoàn, đi theo đội trưởng, hắn biết thêm rất nhiều kiến thức, chỉ là vẫn như trước không có cách gì phá tan bình cảnh. Vì thế cũng không đem tinh lực đặt ở việc tu luyện nữa, hiện tại trong hắn thậm chí kiếm đủ tiền, đi mua đan dược trợ giúp đột phá, tuy rằng biết việc này rất khó, hắn cũng không muốn từ bỏ.

Cho nên, sau khi hắn giao trả nhiệm vụ, sẽ lại xem bảng nhiệm vụ, không ngờ sau lưng lại bị người vỗ một cái không chút khách khí.

“Ta kháo, ai thiếu đạo đức như vậy, thời điểm này lại đi quấy rầy lão tử, chẳng lẽ không muốn cho lão tử kiếm tiền?” Trương Húc về mặt phần hận xoay người, giống như chuyện quấy rầy hắn thật sự là một việc thiếu đạo đức, nhưng mà, sau khi xoay người, hắn lại trông thấy một tuyệt thế dung nhan, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hắn thề, hắn lớn như vậy cũng không gặp qua thiếu nữ tuyệt mỹ như thế, cho dù là nữ nhi của thành chủ mà hắn biết, được xưng danh hiệu đệ nhất mỹ nữ, cũng không bằng một nửa thiếu nữ trước mặt, nhìn xem, nàng chỉ có nhũ mào đã tuyệt đẹp như vậy.

”Người là người của Hỏa Viêm dong binh đoàn đúng không? Ta muốn tìm đội trưởng của các người, ta có một giao dịch muốn cùng hắn bàn bạc.”

Thanh âm Hạ Như Phong rất lạnh nhạt, như một cơn gió ẩn hiện bất định, ở trong tai Trương Húc so với thanh âm của bất cứ nhạc khí gì trên đời đạn tầu* ra còn muốn tuyệt vời hơn.

*đạn tầu: khây đàn.

Giờ này khắc này, Trương Húc làm sao còn nghe được nàng đang nói cái gì? Về mặt kích động vội vàng gạt đầu, phỏng chừng Hạ Như Phong có đem hắn bán, hắn còn muốn thay nàng đem tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Giao dịch

Edit: Thường Xuân

Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm, một trong ba Dong Binh Đoàn mạnh nhất, đội trưởng La Phuong là Linh Tướng tứ cấp, có nhiều thủ hạ lương tướng, dù là Dong Binh Đoàn Địa Ngục đứng thứ nhất cũng không dám tùy tiện trêu chọc bọn hắn. Tuy nói La Phuong chú trọng tình nghĩa, thái độ làm người ngay thẳng, nhưng cũng là một người có dã tâm.

”Có dã tâm sao?” Khóe môi Hạ Như Phong thản nhiên gọi lên, ánh sáng mặt trời rơi vào khuôn mặt nàng, giờ phút trên mặt nàng mang theo sự tự tin.

Nàng sợ nhất chính là người đó không có dã tâm, chỉ cần vị kia có một chút dã tâm, như vậy nàng nắm chắc có thể hoàn thành giao dịch này.

Tiến vào Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm, Trương Húc đi trước bấm báo, khi được La Phuong cho phép, liền dẫn Hạ Như Phong đi đến nơi nghị sự của Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm. Thông qua một đường quan sát, Hạ Như Phong rõ ràng cảm nhận được phương thức quản lý của Dong Binh Đoàn này khác biệt, bề ngoài nghiêm khắc hơn các Dong Binh Đoàn khác rất nhiều, khiến cho Hạ Như Phong đối với đội trưởng Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm sinh ra một tia tò mò.

”Cốc cốc cốc” dừng lại cước bộ, Trương Húc gõ gõ cửa, cười xin lỗi với Hạ Như Phong, sau đó quay qua nói với cánh cửa: “Đội trưởng, ta mang người đến.”

”Vào đi” không bao lâu, từ bên trong liền truyền ra tiếng nói.

Điều khiến Hạ Như Phong kinh ngạc là, thanh âm này rõ ràng là của nữ nhân, chẳng lẽ đường đường đội trưởng Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm lại là nữ nhân? Bất quá, toàn bộ nghi hoặc, sau khi Hạ Như Phong đẩy cửa ra liền biến mất sạch sẽ.

Nữ tử trước mặt mặc áo da bó sát người, dán sát vào da thịt, phần eo không có một vết sẹo lồi, dáng người hoàn mỹ hiện ra rõ ràng dưới lớp áo da. Dù để hở hoặc bất cứ người nam nhân nào khi nhìn thấy dáng người nàng, nhưng mà điều này phải là không thấy được dung mạo của nàng mới được.

Rất khó tưởng tượng, nữ nhân có dáng người hoàn mỹ như thế, dung nhan của nàng lại bình thường, giống như thượng đế thật công bằng, cho nàng dáng người ma quý, lại thu mỹ mạo của nàng.

Nhiều đó cũng không đủ làm cho Hạ Như Phong khiếp sợ, làm cho Hạ Như Phong kinh ngạc nhất là nữ tử này còn rất trẻ, quả thực là trẻ có chút quá mức... Cũng may trong lòng Hạ Như Phong trầm ổn, sừng sốt một chút liền phục hồi tinh thần lại.

”Người chính là người đến giao dịch cùng ta sao?” Tầm mắt nữ tử nhìn về phía Hạ Như Phong, nhìn thấy sự khiếp sợ rồi lập tức biến mất trong mắt nàng, khuôn mặt không tự chủ được hiện lên tươi cười: “Không biết người muốn giao dịch gì cùng ta?”

Thanh âm của nữ tử rất êm tai, kiều mỹ động lòng người, nhưng thật ra lại không thích hợp so với các dong binh thô cuồng.

”Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm chắc cũng có luyện được sư chứ! Không biết có hay không nghe nói qua phá tương đan?” Hạ Như Phong cũng không nói có nói thẳng ra, mà là đảo qua La Phuong cùng đám người bên cạnh nàng, hỏi.

”Phá tương đan?” Nghe vậy, nhãn tình La Phuong sáng lên: “Chẳng lẽ là...”

”Đúng vậy, ở trong cấp bậc Linh Tướng có thể đột phá một cấp, ta vừa lúc có một viên, không biết La đội trưởng có hứng thú không?”

”Xôn xao.”

Tuy rằng sớm đã xác định, nhưng đến khi Hạ Như Phong nói ra, trong phòng vẫn là lập tức sôi trào lên. Đây chính đan dược có thể giúp cho Linh Tướng đột phá, có thể gặp nhưng không thể cầu a! Nha đầu kia thế nhưng có phá tương đan? Nàng rốt cuộc là gặp được vận may gì, vì sao không cho bọn hắn gặp phải một viên?

“Vậy ngươi có điều kiện gì”, La Phuong yên tĩnh trở lại, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, nhưn mảy hỏi.

Nàng có dã tâm, nhưng cũng không phải thấy lợi liền mê muội, nàng hiểu rõ xuất ra phá tương đan để cầu, việc này nhất định không đơn giản.

“Ha ha, kỳ thật La đội trưởng không cần lo lắng, yêu cầu của ta rất đơn giản, ta chỉ muốn các ngươi bảo hộ Hạ gia ở Hòa Vân thành một năm, thế nào?” Hạ Như Phong khước miệng giờ lên, tươi cười trên mặt tràn đầy tự tin.

“Là điều kiện này sao?” La Phuong ngậy ngẩng cả người, nàng cho rằng đối phương sẽ nói điều kiện kỳ quái gì đó, không nghĩ chỉ đơn giản như vậy? Một năm bảo hộ liền có thể nhận được phá tương đan? Cho tới bây giờ La Phuong còn chưa tin loại chuyện tốt này có thể tới lượt mình.

“Uh, bởi vì Hạ gia ở Hòa Vân thành có hai kẻ thù, hai gia tộc kia mỗi gia tộc đều có một Linh Tướng, mà Hạ gia ta chỉ có hai người là nhất cấp Linh Tướng, cho nên ta mới đến mời La đội trưởng tương trợ.”

Sau khi La cách dùng hóa linh đan, liền có thể đột phá tới Linh Tướng, đáng tiếc hai Linh Tướng vẫn như cũ đánh không lại hai nhà kia ở Hòa Vân thành. Bất quá tựa hồ có một số việc rõ ràng nhất định. Nếu như đồng sự của Vân gia không có liên thủ, nàng cũng không cần chạy trốn, càng không cần vì Dong Binh Đoàn Hòa Viêm đi đến Phong Chi thành. Nếu chưa từng tới đây, cũng sẽ không gặp được phụ tử Hạ Quân Mạc, như vậy bọn họ liền nguy hiểm.

Nói đến cùng còn phải cảm tạ hai nhà kia, bởi vì quan hệ của bọn họ, mới cứu được tính mạng Hạ Vân Ly.

“Đương nhiên, phá tương đan này chỉ là tiền đặt cọc, một năm sau, ta sẽ đưa cho ngươi mười viên hóa linh đan, có thể giúp Đại Linh Sư đột phá một cấp.”

Vừa dứt lời, hô hấp trong phòng đều trở nên dồn dập, mọi người đều dùng đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm La Phuong. Nhất là Trương Húc, còn hận không thể lập tức thay La Phuong đáp ứng.

“Được rồi, nhưng ngươi trước tiên đưa phá tương đan cho ta xem.”

Một viên phá tương đan, mười viên hóa linh đan nàng cũng rất động tâm, huống chi nàng vốn không phải người hay sợ hãi, vì vậy sau một lát tự hỏi một lát liền đáp ứng.

Mọi người toàn bộ thở dài nhẹ nhõm một hơi, có người quần áo còn ướt đầm, lúc đó bọn hắn đều lo sợ đội trưởng sẽ cự tuyệt. Sau khi La Phuong đáp ứng, bọn hắn đều hướng ánh mắt về phía Hạ Như Phong, trên mặt mỗi người đều tràn ngập chờ mong, bọn hắn đều rất muốn nhìn thấy đan dược có thể khiến Linh Tướng đột phá trong truyền thuyết.

Hạ Như Phong thần nhiên nhếch môi, từ trong linh giới lấy ra phá tương đan: “Ta nói rồi, đây là tiền đặt cọc, ngươi có thể dùng trước, đến lúc đó cũng có thêm một phần nắm chắc.”

La Phuong run run tay nhận lấy, mở bình ra, một trận dược hương liền tỏa ra, người ngửi được hương này, linh khí đều tăng thêm một phần.

Đỏ viên đan dược tròn xoe ra, ở dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người nuốt xuống đan dược, thời điểm này, không có tầm mắt người nào rời khỏi thân thể của nàng. Ánh mắt mọi người từ đầu đến cuối đều quán quanh nàng, bên trong là rõ ràng tham lam.

“Oanh long.”

Thiên địa linh khí tụ tập lại, bị hấp thu vào trong cơ thể, linh khí ầm ập sủi ầm kinh mạch của nàng, làm cho nàng thoải mái không nhận được muốn ngậm nhẹ một tiếng.

“Oanh long long.”

Linh khí trong cơ thể lấy tốc độ sét đánh mà tăng trưởng, rất nhanh đã đạt đến bình cảnh, giờ phút này bình cảnh tựa như màng mỏng, hơi dùng một chút lực liền vượt qua được.

Thân mình La Phuong run mạnh lên, cảm nhận được năng lực của Linh Tướng ngũ cấp, đôi môi kích động đang run run. Linh Tướng ngũ cấp và Linh Tướng tứ cấp, lực lượng cũng là hoàn toàn bất đồng, mà nàng đạt tới Linh Tướng ngũ cấp, không cần bao lâu, là có thể vượt qua Dong Binh Đoàn Địa Ngục.

“Đa tạ” La Phuong đứng lên, kích động nhìn Hạ Như Phong, hướng về nàng cúi mình vái chào: “Xin hỏi, ngài có phải là luyện dược sư?”

Trong lời nói của La Phuong, cũng không tự giác dùng thêm kính ngữ, nếu nói có phá tương đan là do vận may, mà có thể không nháy mắt xuất ra mười viên hóa linh đan, như vậy là không quan hệ đến vận may rồi.

“Không cần cảm tạ ta, đừng quên ta là đến thuê các ngươi”, Hạ Như Phong sờ sờ mũi, trên mặt nàng mang theo một chút tươi cười, lúc trước luyện chế

đan dược, để cho Bạch Thủy động chút tay chân, dù sao nàng đối với La Phương cũng không hiểu nhiều lắm, không có cách gì hoàn toàn tín nhiệm nàng, vạn nhất nàng nhận phá tương đan mà không hoàn thành nhiệm vụ, nàng không phải là một thêm sao? Nhưng nếu La Phương giữ chữ tín, như vậy nàng vĩnh viễn sẽ không dùng đan dược uy hiếp nàng ta.

”Còn có, đan dược đó, đều do lão sư của ta luyện chế...”

Đi ra khỏi Dong Binh Đoàn Hỏa Viêm, Hạ Như Phong đuổi thất lưng một cái, chuyện ở Hỏa Vân thành rốt cục an bài xong rồi, kế tiếp, nàng cũng nên toàn tâm tu luyện. Một năm thời gian, nàng cho chính mình một năm thời gian, một năm sau, nàng lại trở về, lấy xuống đầu chó của những người đó.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phương Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Giả , đây là giả

“Mau, nhanh đi, hôm nay là ngày Thủy Vực dong binh đoàn và Vân Ly dong binh đoàn tiến hành sống mái với nhau?”

“Thiệt hay giả? Phong Chi thành đã rất nhiều năm không có xảy ra ác chiến rồi, chúng ta mau đi xem một chút.”

“Nghe nói chuyện này là do Vân Ly dong binh đoàn đề xuất ra, ha ha, thật không ngờ Vân Ly dong binh đoàn lại có gan như vậy.”

Sắc trời vẫn mờ mịt như cũ, tin tức nhanh chóng lan truyền ra khắp cả tòa Phong Chi thành. Trong lúc đó có rất nhiều thế lực nhỏ hoặc là tam lưu thế lực đều hướng về cùng một chỗ mà đi tới. Hai cái tam lưu thế lực đứng lúc này sống mái với nhau, cũng chỉ ảnh hưởng đến những người có địa vị thấp, về phần những người có địa vị cao trong thành, sẽ không có một tia hứng thú đối với việc tiểu dong binh đoàn sống mái với nhau.

Giờ phút này tại trước cửa phòng hội trường công hội luyện dược sư, nam tử không ngừng đi tới đi lui, thường thường dùng nắm tay gõ gõ đầu, cuối cùng cắn răng một cái, xoay người đến trước cửa, gõ lên.

Nam tử này trên thân mặc áo dài màu trắng của công hội luyện dược sư, dung nhan tuấn tú lại có vẻ tái nhợt, rõ ràng là do miệt mài quá độ. Trên trán hằn mang theo sự lo lắng cùng với thân nhiên kiêu ngạo mà luyện dược sư nên có. Làn mi rất nhỏ, môi quá mỏng, mang tướng mạo của người bạc tình.

“Vào đi” trong phòng truyền ra thanh âm già nua, thế nhưng thanh âm đó lại lộ ra một cỗ uy nghiêm, khiến cho sự lo lắng của nam tử giảm bớt.

Nam nhân đẩy cửa phòng, mùi hôi thối thân nhiên truyền tới, làm hắn nhịn không được nhíu nhíu mày, che mũi, sau lại nhớ tới đây là đâu, vội vàng bỏ tay ra, cung kính quỳ xuống đất: “Hội trưởng đại nhân, ta có việc muốn bẩm báo.”

Trong phòng, lão giả đứng ở trước đỉnh đầu dược đỉnh, trên tay cầm hắc sắc bột phấn, hắn nhẹ nhàng nắm mở nắm đấm, quay qua thân mình, trên dung nhan già nua mang theo một tia lệ khí, lạnh lùng nói: “Người vừa rồi lên tiếng quấy rầy, hại ta đột phá lên tam phẩm cao cấp lại thất bại, cho nên lời người nói tốt nhất hữu dụng đối với ta, nếu không...”

Dùng sức sờ, hắc sắc bột phấn từ khe hở rơi xuống, từng chút một chiếu vào lạnh mặt đất lạnh như băng.

Hắn là một gã tam phẩm trung cấp Luyện Dược Sư, gần đây luôn luôn cố gắng đột phá tam phẩm cao cấp. Tuy nói hắn đã thất bại gần trăm lần, nhưng hắn tin tưởng lúc này đây nhất định có thể thành công, nếu người này không quấy rầy, chính mình nhất định thành công, đúng vậy, hắn là người thông minh như vậy, sau một trăm lần thử nghiệm, nhất định có thể thành công luyện chế ra tam phẩm cao cấp đan dược.

Nếu như lúc này Hạ Như Phong, biết được suy nghĩ của hắn, chắc chắn sẽ cười nhạt.

Một gã luyện dược sư, đem sự thất bại khi luyện dược của mình đổ lên đầu người khác, trái lại không tìm kiếm nguyên nhân từ bản thân mình, như vậy thành tựu của hắn sau này cũng chỉ đạt đến thế, không có cách nào để tiến thêm một bước nữa.

“Hội trưởng đại nhân, là như vậy, ngài còn nhớ rõ ngài để cho ta giúp ngài tìm lễ vật mừng sinh nhật cho thành chủ đại nhân không? Ta là trong lúc vô tình nghe được từ miệng của nhi tử Thủy Đăng rằng Thủy Vực dong binh đoàn có một đan phương* tam phẩm cao cấp.”

Đan phương: phương thuốc luyện đan.

“Đan phương tam phẩm cao cấp?” Tần suất hô hấp của hội trưởng chợt trở nên dồn dập, đôi mắt tràn ngập quang mang cực nóng.

Đan phương tam phẩm cao cấp, vật mà ngay cả trong tay hắn cũng chỉ có một cái. Chính mình luyện chế tam phẩm cao cấp đan dược thủy chung không có cách gì thành công, phải chăng có liên quan tới đan phương? Nếu như thay đổi một cái, như vậy nói không chừng có thể luyện chế thành công? Lý Tinh ngu ngốc này, có thứ như thế sao có thể cho thành chủ? Dù sao đan phương tam phẩm cao cấp cũng không phải rau cải trắng, chỗ nào cũng có.

“Đúng vậy” nói đến đây, Lý Tinh bất giác oán hận cắn răng: “Vì phương thuốc kia, ta mới theo đuổi nữ nhi hắn, nhưng phé vật Thủy Đăng kia, gắt gao giữ lấy đan phương kia không đưa cho ta, chẳng qua sau đó ta trăm phương nghìn kế nói đưa đan phương cho thành chủ có thể đạt được chỗ tốt, lại

dùng một ít dược thủy cấp thấp để lấy lòng, hẳn cuối cùng buông ra, đáp ứng giao cho ta trước sinh nhật của thành chủ một ngày. Hừ, không ngờ rằng chuyện về đan phương kia bị Vân Ly dong binh đoàn biết được, hai phương vì đan phương mà sống mái với nhau.”

Trong mắt Tần Sắc lóe ra sự âm u, hận sát không thành thép* mà trùng mắt nhìn mắt Lý Tinh. Lấy tôn chi của hắn, vật không chiếm được liền cướp, nếu Lý Linh sớm đem việc này bẩm báo cho hắn, dù phải mạnh mẽ cướp đoạt, hắn cũng muốn đạt được đan phương tam phẩm cao cấp.

* ở đây chỉ sự bất đắc dĩ

Chỉ là hiện tại không có thời gian giáo huấn hắn, đạt được đan phương tam phẩm cao cấp mới là việc cấp bách hiện nay.

Hắn tin tưởng, chỉ cần hắn mở miệng, hai dong binh đoàn kia tuyệt đối sẽ quỳ xuống đem đan phương dâng lên cho mình. Bất quá đều do Lý Tinh ngu xuẩn này, nếu không phương thuốc sớm đã tới tay, lại làm sao có thể để cho những tên dân đen đó có cơ hội nói chuyện với mình?

Nhìn thấy sự tàn nhẫn trong mắt Tần Sắc, Lý Tinh sợ tới mức rụt cổ lại, lùi về phía sau vài bước, tận lực giảm bớt sự tồn tại của mình.

Lúc này, tại phía trước quảng trường của Thủy Vực dong binh đoàn, ánh sáng mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống tinh hoa, có hai phe nhân mã đang giằng co, đều hận không thể xé nát đối phương. Hai phe nhân mã này khác biệt thật sự quá lớn. Người của Vân Ly dong binh đoàn tổng cộng chỉ có ba mươi mấy người, trái lại, các dong binh của Thủy Vực dong binh đoàn, lại nhiều gấp hai lần bọn hắn.

Không có người nào xem trọng Vân Ly dong binh đoàn, bởi vì sự chênh lệch này thật sự quá lớn, là ai cũng sẽ biết được kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

“Các huynh đệ, hôm nay chúng ta sẽ đấu một trận quyết định tất cả, hãy triển khai toàn bộ thực lực của các ngươi, chém giết địch nhân trước mặt các ngươi!” nhìn số người phía trước nhiều hơn gấp hai lần so với bên mình, trên mặt Hạ Quân Mạo không hề mang theo một tia sợ hãi nào, giọng nói khí vũ hiển ngang vang lên trên quảng trường, đè ép thanh âm của người khác xuống.

Những người có mặt đều sùng sốt, ta kháo, này cũng quá cường hãn đi? Ngay cả lời dạo đầu đều không có, trực tiếp động thủ, hắn còn có thể hay không cường hãn thêm nữa a?

Nghe vậy, tất cả dong binh đều lấy vũ khí ra, hướng về địch nhân trước mặt ra sức chém giết. Thế nhưng Hạ Quân Mạo và Thủy Đằng đều như có hẹn ước từ trước mà không hề động thủ, mặc dù bọn họ đều hận không thể giết chết đối phương, nhưng lúc này lại gần như là yên tĩnh mà quan sát.

“Hạ Quân Mạo, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi.”

Mười ngày thời gian, Thủy Đằng rõ ràng đã già đi rất nhiều, hai tròng mắt sưng đỏ gắt gao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hạ Quân Mạo, giọng điệu lạnh như băng mà thị huyết.

“Lời nói hung ác này, có phải là quá xưa rồi hay không?” Hạ Quân Mạo khinh thường nhếch môi, dùng một chút, tiếp tục nói: “Còn có, người chết sau cùng nhất định phải là ngươi.”

“Hừ” Thủy Đằng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh bỉ nhìn qua Hạ Quân Mạo, sau đó liền dời tầm mắt, hiện tại hắn sẽ không cùng y tranh luận, cứ để cho y chậm rãi hưởng thụ khoảnh khắc cuối cùng này đi!

Hắn đang nhìn thấy cái gì? Trông thấy cảnh tượng trước mặt, hắn giống như nhìn thấy quỷ, đôi mắt trũng lún giống như quả chuông, liều mạng lắc đầu thì thảo tự nói: “Không... Không có khả năng, bảy Đại Linh Sư, Vân Ly dong binh đoàn làm sao có thể có tới bảy Đại Linh Sư? Còn có Hạ Vân Ly, hẳn rõ ràng là Linh Sư bát cấp, như thế nào cũng trở thành Đại Linh sư? Giả, đây là giả...”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phương Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: So đấu linh lực

Quần chúng nhất thời ồ lên, không ngừng thì thầm với nhau, ánh mắt nghi hoặc đảo qua mấy vị Đại Linh Sư kia, không biết Vân Ly dong binh đoàn có tư cách gì, mà có thể mời chào nhiều Đại Linh Sư đến như thế? Phải biết rằng, Thủy Vực dong binh đoàn thu nhận những dong binh làm phần, trong đoàn tính luôn cả Thủy Đằng, cũng chỉ có sáu vị Đại Linh Sư.

“Đại Hùng, ngươi chừng nào thì thăng cấp thành Đại Linh Sư?”

“Trương Á, một đoạn thời gian trước ngươi không phải giống ta đều là Linh Sư cửu cấp, như thế nào trong mười ngày đã trở thành Đại Linh Sư?”

“Không, ta không tin, như thế nào có khả năng, bọn hắn như thế nào có khả năng trở thành Đại Linh Sư...”

Người không rõ tình huống đều cho rằng những người này do Vân Ly dong binh đoàn tạm thời thu nhận, chỉ có những dong binh phản bội mới biết được, những Đại Linh Sư kia, đều là người từng cùng chính mình kẻ vai sát cánh làm bằng hữu a! Rốt cuộc trong nội bộ Vân Ly Dong binh đoàn đã xảy ra

chuyện gì? Bọn hần như thế nào trong thời gian ngắn lại đột phá được?

“Ha ha, lý cái giò, chuyện này ngươi không thể không tin, ta nói cho ngươi biết, nếu không phải do các ngươi phản bội đội trưởng, nói không chừng cũng là một thành viên trong đó.”

“Trương Á, ngươi đừng nói nữa, việc này là chính bọn họ lựa chọn, không oán ai được.”

“Hừ, đội trưởng có nói qua, các ngươi nhất định sẽ hối hận, trông thấy không, không chỉ chúng ta, ngay cả thiếu chủ cũng đã đột phá đến Đại Linh Sư, thế nhưng là Đại Linh Sư a, cùng Linh Sư hoàn toàn khác nhau, chỉ có đạt đến Đại Linh Sư, mới có thể chân chính được gọi là tu luyện giả.”

Trương Sáu Từ dừng lại động tác trong tay, lẳng lẳng nhìn những gương mặt quen thuộc kia, lời nói của những người đó giống như tiếng vang không ngừng vang lên trong đầu hần, không nhìn được, về mặt hần hiển lộ ra một tia điên cuồng, hai mắt đỏ bừng quát: “Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, Hạ Văn Ly mới là Linh Sư bát cấp, như thế nào có thể đột phá đến Đại Linh Sư? Ta không tin, không tin.”

“Trương Sáu Từ, ngươi không thể không tin” Triệu Nhiên lắc mình một cái, đến trước mặt Trương Sáu Từ, cười lạnh một tiếng: “Đây chính là cái giá phải trả cho việc các ngươi phản bội đội trưởng.”

Trương Sáu Từ sống chết lắc đầu, hần không tin, cũng không muốn đi tin tưởng đội trưởng bị chính mình vứt bỏ còn có thể đứng lên một lần nữa.

“Triệu thúc, nếu hần không tin, liền để ta đến cùng hần luyện luyện tập đi!” Hạ Văn Ly nhẹ chạy đến, tóc dài phát phới, da thịt màu tiểu mạch ở dưới ánh sáng mặt trời lộ ra ánh sáng chói mắt sáng bóng, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút ý cười, nhưng trong nụ cười này lại lộ ra cái lạnh thấu xương: “Ngươi không phải không tin sao? Chúng ta đây chiến đấu một hồi, ngươi sẽ tin.”

“Thiếu chủ?” Triệu Nhiên do dự nhíu nhíu mày, dù sao Trương Sáu Từ tiến vào cánh giới Đại Linh Sư cũng đã được vài năm thời gian, thiếu chủ chỉ vừa mới bước vào, trong lúc đó vẫn là có chút chênh lệch.

“Không có việc gì, Triệu thúc” giống như là bị Hạ Văn Ly lay nhiễm sự tự tin, giờ khắc này, bên môi Hạ Văn Ly giờ lên mỉm cười tự tin, tay cầm đại kiếm, dưới nắng sớm, quang mang từ thân kiếm chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của hần.

Triệu Nhiên than nhẹ một tiếng, không ngăn cản nữa, hần yên tĩnh đứng phía sau Hạ Văn Ly, không để Trương Sáu Từ có cơ hội thương tổn hần.

Người của Văn Ly dong binh đoàn phối hợp khéo léo, có Đại Linh Sư bảo vệ hộ tống, nhóm Linh Sư chỉ bị thương nhẹ, không hề xuất hiện tử vong. Tuy rằng nhân số Thủy Vực Dong binh đoàn rất nhiều, nhưng số lượng Linh Sư và Đại Linh Sư lại chênh lệch không nhiều lắm.

Chứng kiến người của Thủy Vực dong binh đoàn một đám người nối tiếp nhau ngã xuống, Thủy Đằng rốt cục nhẫn nại không được ra tay trước, bàn tay mang theo gió sắc bén đánh về phía Hạ Quân Mạc, Hạ Quân Mạc vẫn chú ý từ trước trông thấy động tác của hần, thân thể hướng về phía trước nghiêng qua, tránh thoát công kích bất ngờ này.

“Ngươi nói, bọn hần ai sẽ thắng?” Trong đám người, Dạ Thiên Tà vuốt vuốt cằm, nét mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười tà mị, đôi mắt từ sắc nhìn sang thiếu nữ bên cạnh.

Thiếu nữ thản nhiên cười, đứng thẳng dưới nắng sớm, đôi tay khoanh trước ngực, ánh mắt thủy chung đặt trên hai đạo bóng dáng giao nhau trên quảng trường, trong mắt mang theo nồng đậm tự tin: “Ta tin tưởng cậu, trận đấu này, cậu sẽ không thua.”

Huống chi, còn có nàng cấp phục linh tán cùng huyết chi tán, như vậy, sao có thể thất bại được?

“Hoá thạch chuông.”

“Thiên bàn miên duyên kiếm.”

Trên tay Thủy Đằng phát ra kim quang*, giống như một tảng đá đánh về phía đầu Hạ Quân Mạc. Ngay tại giờ phút này Hạ Quân Mạc cảm kiếm lên, kiếm kia mềm nhũn giống như mảnh vải, lại không có người nào cho rằng nhuyễn kiếm này không có lực công kích, chỉ là thân kiếm tràn ra khí thế không chút thua kém so với Thủy Đằng.

*kim quang: ánh sáng màu vàng

“Từ từ.”

Nhuyễn kiếm đâm vào tay Thủy Đằng, một trận hỏa hoa* bắn nhanh mà ra, phát ra âm thanh thanh thúy.

*hỏa hoa: tia lửa

Hoá thạch chuông, chiêu thức như tên, biến bàn tay người sử dụng trở nên cứng như tảng đá, không những có thể công kích, mà còn có thể phòng ngự, trong lĩnh kỹ đồng cấp cũng được xem là tồn tại đứng đầu, lúc trước Thủy Đằng phải tốn rất nhiều sức lực mới đạt được lĩnh kỹ này.

“Hừ, tiếp tục, thiên bàn miên duyên kiếm.”

“Hoá thạch chuông.”

“Thiên bàn miên duyên kiếm.”

“Hoá thạch chuông.”

“...”

Đối với các thế lực bất nhập lưu của Phong Chi thành mà nói, thật vất vả mới có cơ hội nhìn thấy trận đấu của hai Đại Linh Sư cao cấp, hẳn là nên hưng phấn mới phải. Thế nhưng, đập vào mắt lại là, hai Đại Linh Sư lục cấp, bọn hắn công kích khác cũng không cần, chỉ dùng hai loại linh kỹ chơi va chạm, vậy đó lại là một loại tra tấn.

Hai Đại Linh Sư, một người công kích một người phòng ngự, lại chỉ sử dụng có hai loại linh kỹ, bảo bọn hắn làm sao có thể không buồn bực?

“Cậu hẳn thật đúng là...” Hạ Như Phong không biết làm sao lắc lắc đầu, nằng thế nào đoán không ra, ý tưởng của hai người thế nhưng lại nhất trí.

Có thể nói trong trận chiến đấu này, bọn hắn chính là hai nhân vật chính, một khi có một phương thắng lợi liền đại biểu cho thế lực của phương đó thắng lợi. Nhưng mà lực lượng của bọn hắn lại không sai biệt lắm, như vậy chỉ có thể so đấu linh lực mà thôi.

Thủy Đằng tự tin, hẳn có phục linh dịch của công hội luyện dược sư, chỉ cần làm tiêu hao linh lực Hạ Quân Mạc, chính mình lại dùng phục linh dịch, như vậy người thắng trận chiến đấu này sẽ là mình. Đồng dạng Hạ Quân Mạc cũng nghĩ như vậy, trước làm tiêu hao linh lực của Thủy Đằng, cuối cùng lại dùng phục linh tán, kết cục liền rõ ràng.

Tuy nhiên quần chúng lại không biết ý nghĩ của bọn hắn, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, sau khi phục hồi tinh thần liền bắt đầu mắng chửi.

“Ta kháo, hai người này, một người sử dụng kiếm thích đâm vào tay đối phương, một vị lại lấy tay ngăn trở kiếm của đối phương, đến bây giờ ngay cả cước bộ cũng chưa di chuyển, điều này cũng quá giả đi?”

“Đúng vậy, tốt xấu gì bọn hắn cũng là Đại Linh Sư, có biết tự giác của Đại Linh Sư không vậy? Đánh nhau giống hệt Linh Sĩ, không đúng, Linh Sĩ đánh nhau còn phần khích hơn so với cái này nữa.”

Vô luận người phía dưới nhục mạ thế nào, hai người đối chiến vẫn như trước làm theo quyết định của chính mình, liệu mạng làm tiêu hao linh lực của đối phương. Hiện tại bọn hắn so đấu không còn là lực lượng, mà là so đấu sự kéo dài linh lực, ai có thể kéo dài lâu hơn thì đó là người thắng cuộc.

“Hô...”

Đang lúc mọi người ồn ào bàn luận, hai người rốt cục ngừng lại, liệu mạng thở gấp, trận chiến đấu này cuối cùng lấy song phương linh lực tiêu hao hết mà kết thúc.

“Hai gia hỏa này, rốt cục đánh xong” mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, bọn hắn chiến đấu như vậy, nếu cứ tiếp tục thêm nữa, người khác nhất định sẽ điên mất. Hai người này căn bản không giống như đang chiến đấu, quả thực chính là tiểu hài tử đùa nghịch a.

“Ha ha ha” ngay lúc mọi người cho rằng ác chiến sắp chấm dứt, Thủy Đằng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười của hắn tràn ngập sung sướng, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, lấy ra bình đựng phục linh dịch, mở nắp bình ra, tham lam ngửi một chút, lúc ngừng đầu trên mặt mang theo nụ cười đắc ý: “Hạ Quân Mạc, đồ ngu ngốc, cùng ta so đấu linh lực, quả thực là tìm chết.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Dùng một lọ quảng một lọ

Mùi hương thơm ngát từ quảng trường lan tỏa ra xung quanh, những người có mặt thần tình đều ngẩn ra, dùng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn chằm chằm Thủy Đằng cùng Phục Linh Dịch trong tay hắn. Vô thức nuốt nuốt nước miếng, biểu tình của bọn hắn, giống như là đại hoi lang* trông thấy mỹ nữ.

*đại hoi lang: sói xám

“Chiến đấu, rốt cục đã xong sao?” Quần chúng cảm thán ra tiếng, theo bọn hắn thấy, chỉ cần ăn bình Phục Linh Dịch này, như vậy kết cục liền rõ ràng.

Không có ai nhìn Vân Ly dong binh đoàn lần nữa, mặc dù lúc đầu bọn hắn tạo ra kỳ tích, trong khoảng thời gian ngắn đạt được lực lượng hơn hẳn Thủy Vực dong binh đoàn. Nhưng yếu tố chân chính quyết định thắng lợi của trận đấu, lại nằm trong tay Thủy Đằng cùng Hạ Vân Ly, nhưng mà... Nhìn hết thấy trước mắt, ai mà không biết thắng lợi thuộc về phương nào?

Ngửa đầu đổ Phục Linh Dịch vào, Thủy Đằng liếm liếm môi, kiêu ngạo ngẩng đầu, vào thời khắc này, hắn không thể không để ý, mắt thấy Hạ Quân Mạc sẽ chết hoặc bị thương dưới tay mình, trong lòng hắn liền tràn ngập hưng phấn.

Chợt nhớ tới bộ dáng thê thảm của Thủy Mộc vào mười ngày trước, Thủy Đăng sắc mặt nhất thời âm trầm xuống: “Hạ Quân Mạc, bản đội trưởng tâm địa luôn luôn thiện lương, nếu ngươi ngoan ngoãn thả con ta ra, cùng với chặt hai tay của thiếu nữ làm con ta bị thương, cuối cùng liếm sạch sẽ giày của ta, ta liền cho ngươi chết toàn thân, thế nào?”

Dứt lời, ánh mắt Thủy Đăng nhìn bốn phía xung quanh, hần dường như có thể thấy bộ dáng hối hận sợ hãi của từng người trong Vân Ly dong binh đoàn, ai khiến những người đó không muốn phản bội Vân Ly dong binh đoàn? Như vậy, hần liền khiến cho những người đó phải trả giá đắt!

Thế nhưng hần nhìn thấy cái gì? Người của Vân Ly dong binh đoàn đều không thèm nhìn hần, hoàn toàn xem hần như không tồn tại.

“Ngươi có tư cách này sao?” Hạ Quân Mạc ánh mắt sắc bén, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, ánh mắt mang theo ý khinh thường: “Sự việc còn chưa có chấm dứt, ngươi thật cho rằng ngươi là người thắng lợi? Thủy Đăng, bại bởi loại ngu ngốc như ngươi, liền đại biểu ta càng ngu ngốc hơn, vì không để mình trở nên ngu ngốc, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không thua.”

Mọi người đều là không thể tin được đến thời khắc này, Hạ Quân Mạc vẫn có thể nói ra lời nói như thế? Chẳng lẽ do sắp chết, nên không còn việc gì để e ngại sao?

“Hạ Quân Mạc, ngươi...” Thủy Đăng sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngón tay chỉ vào Hạ Quân Mạc, tức giận đến run cả người, ngay cả nói đều nói không được, thật lâu sau đó, hần buông tay xuống, ngửa đầu cười dài nói: “Ha ha, Hạ Quân Mạc, hôm nay ngươi nếu nắm chắc như vậy, ta sẽ khiến cho ngươi không có kết cục tốt...”

Một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, cổ họng hần giống như có người bóp nghẹt lại, đôi mắt trừng lớn nhìn Hạ Quân Mạc, chữ cuối cùng cũng bị hần nuốt trở về.

Hạ Quân Mạc từ trong ngực lấy ra vài bình dược, mi tâm nhíu chặt, làm như rất khổ não, cuối cùng hần nhìn không được lắc đầu thở dài một tiếng: “Haiz, nhiều Phục Linh Tán như vậy, ta nên dùng như thế nào đây, nếu không thì, dùng một lọ quảng một lọ đi!”

Thấy vậy, mọi người lập tức có một loại xúc động muốn chửi má nó.*

*nguyên văn của tác giả, đừng ném đá ta. T.T

Phục Linh Tán? Dùng một lọ quảng một lọ? Muốn lãng phí cũng không cần dùng phương pháp như vậy a? Thấy không, Thủy Đăng đã muốn tức giận đến xanh cả mặt kia. Lúc trước, vì bình Phục Linh Dịch này, hần đã không tiếc đáp ứng Lý Tinh đem đan phương tam phẩm cao cấp hiến cho thành chủ. Nhưng đối thủ của hần, một lần lấy ra chính là mấy bình, còn dùng một lọ quảng một lọ?

“Phụ thân, dùng một lọ quảng một lọ thật sự quá lãng phí” Hạ Vân Ly lắc lắc đầu, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, trong mắt hỏ phách hiện lên một tia đùa cợt.

Tất cả mọi người đều gật đầu, nhìn xem, vẫn là thiếu chủ Vân Ly dong binh đoàn biết quý trọng. Nếu không phải Thủy Đăng và phụ tử Hạ Quân Mạc có cừ hận quá sâu, phỏng chừng hần cũng sẽ cảm kích Hạ Vân Ly. Nhưng mà, Hạ Vân Ly nói thêm một câu nữa, tức khắc làm hần tức giận.

“Kỳ thật, Phục Linh Tán này có vị ngọt, lãng phí quá đáng tiếc, không bằng dùng nó làm đường trắng để ăn.”

Nhếch nhếch khóe môi, Hạ Vân Ly cũng lấy ra một bình Phục Linh Tán, ăn một viên trong lọ, sau đó lại cất vào. Người ở đây đều không phải là loại ngu ngốc, hần làm như thế không phải là trắng trợn khoe khoang sao?

Sau đó, người trong Vân Ly dong binh đoàn đều làm theo động tác của Hạ Vân Ly, lấy Phục Linh Tán ra dùng, đôi mắt người xem đều trừng muốn rót ra.

“Ha ha, Thủy Đăng, không phải ngươi vừa mới nói muốn lão tử liếm giày cho ngươi sao? Việc này không cần làm nữa ha?” Hạ Quân Mạc vội vàng lắc tay, vẻ mặt chán ghét: “Nước miếng của ngươi rất ghê tởm, ta sợ dơ giày của ta, nếu ngươi thật sự thích liếm giày người khác, hay là ngươi tìm Hắc Trùng thú đi? Ta nghĩ nó rất nguyện ý.”

Hạ Quân Mạc hảo tâm nhắc nhở, hần đúng là người có lòng tốt, nghe được lời ấy, Thủy Đăng một hơi nghẹn tại yết hầu, sắc mặt đỏ lên trừng mắt nhìn mặt Hạ Quân Mạc.

Hắc Trùng thú? Thế nhưng là linh thú ghê tởm nhất, dơ bẩn nhất đại lục, hơn nữa Hắc Trùng thú có giày sao?

Giờ phút này, ánh sáng mặt trời âm áp chiếu xuống, bình dược trong tay Hạ Quân Mạc dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời tỏa ra quang mang sáng ngời, hần nhíu mày, khiêu khích nhìn Thủy Đăng đứng đối diện, mở bình Phục Linh Tán ra, mùi hương thơm ngát hơn nhiều so với Phục Linh Dịch truyền ra khắp quảng trường, hần ngửa đầu nuốt Phục Linh Tán vào, liếm sạch sẽ bột phấn màu trắng còn dính nơi khóe miệng. Khuôn mặt tái nhợt do linh lực hao hết dần dần khôi phục sự hồng nhuận ban đầu.

Thủy Đăng trong lúc nhất thời mặt xám như tro tàn, Phục Linh Dịch mặc dù cũng có thể khôi phục linh lực, nhưng tốc độ khôi phục cùng hiệu quả lại không có cách gì bằng Phục Linh Tán được. Huống chi trên tay Hạ Quân Mạc không chỉ có một lọ Phục Linh Tán, chẳng lẽ hôm nay ông trời muốn hần thua sao?

Mới vừa rồi còn tại trước mặt Hạ Quân Mạc khoe khoang, không ngờ rằng, nhanh như vậy đã đến phiên hần...

“Đội trưởng...”

Người của Thủy Vực dong binh đoàn đều phát ra tiếng kinh hô, đáng tiếc không có cách gì để thay đổi suy nghĩ của Thủy Đăng. Ngay tại lúc Trương Sáu Từ định bỏ trốn, Hạ Vân Ly lại một cái lắc mình, chặn đường hấn lại. Tuy rằng Hạ Vân Ly vừa mới đột phá lên Đại Linh Sư, nhưng năng lực cũng không kém gì Trương Sáu Từ.

“Thiếu chủ, đội trưởng, ta sai rồi, các người tha ta đi! Ta thật sự sai lầm rồi, ta thề về sau ta sẽ hảo hảo đi theo đội trưởng, không hề có lòng dạ không tình khiết nào.”

Trương Sáu Từ mất đi ý chí chiến đấu, quỳ xuống trước mặt Hạ Vân Ly, điều này không chỉ vì mạng sống, trong lòng hắn còn có một ý nghĩ, hiện tại Vân Ly dong binh đoàn đã không còn là một dong binh đoàn yếu kém nữa, hắn tin tưởng, dùng năng lực Đại Linh Sư trở lại dong binh đoàn nhất định sẽ được trọng dụng. Hơn nữa đội trưởng cùng thiếu chủ cũng sẽ không vì một chút khuyết điểm nhỏ của bản thân hắn mà từ bỏ một Đại Linh Sư. Dù sao Đại Linh Sư đối với một dong binh đoàn cũng rất trọng yếu.

Nhưng mà, hắn cũng không suy nghĩ lại, hắn phạm phải là khuyết điểm nhỏ sao? Tội phản bội, vĩnh viễn là tội ác nghiêm trọng nhất. Dù hắn nguyện trở về, cũng phải nhìn xem phụ tử Hạ Quân Mạc có thể nguyện tiếp nhận hay không?

Hạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn Trương Sáu Từ, không chút do dự rút kiếm ra, kết thúc tính mạng hèn mọn của hắn, ngay tại lúc y dùng kiếm chỉ về phía Thủy Đăng, một đạo khí tức cường đại từ xa xa nghênh diện đánh tới, sắc mặt y không ngừng biến đổi, trong mắt tràn ngập ngưng trọng.

Ngược lại, Thủy Đăng chú ý tới một đạo bóng dáng trong đó, đôi mắt nhất thời sáng ngời, sắc mặt tro tàn cũng dần dần khôi phục sáng rọi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Biến

Đi ở phía trước là một vị lão giả mặc áo bào trắng, đôi tay bắt chéo sau lưng, kiêu ngạo hát cảm, chòm râu nhẹ nhàng lắc lư trong gió, ánh mắt khinh miệt liếc nhìn mọi người trên quảng trường, sau đó thu về, bởi vì những người này ở trong mắt hắn chẳng khác gì con sâu cái kiến, ngay cả liếc mắt một cái hắn cũng sợ làm bẩn mắt mình.

Thanh niên đi phía sau lão giả có khuôn mặt tái nhợt, trong mắt lộ vẻ ngạo mạn, đi nhanh về phía trước, thanh âm ngạo khí mùi phẫn chậm rãi truyền ra từ trong miệng: “Đồ dân đen các người, thật to gan, dám tranh đoạt đan phương đến đánh nhau chết sống, không biết tất cả việc có liên quan đến luyện dược đều thuộc sở hữu của Luyện Dược công hội sao? Các người có tư cách gì mà đòi có được đan phương? Chỉ có hội trưởng đại nhân của chúng ta, Luyện Dược Sư tam phẩm trung cấp, mới có tư cách này.”

Ánh mắt ác độc âm hiểm của hắn hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Quân Mạc, hắn nói một hồi, chủ yếu là muốn Hạ Quân Mạc làm theo lời hắn.

Nhưng mà, khiến Lý Tinh không ngờ là, Hạ Quân Mạc vẫn thẳng lưng đối diện với ánh sáng mặt trời, dù đôi mắt thế lực ngang ngửa phù thành chủ ở Phong Chi thành, trên mặt từ đầu đến cuối một mảnh bình tĩnh, không mang theo một chút hoảng hốt.

Thủy Đăng nhìn thấy cứu tinh đến, lập tức nhào qua, quỳ rạp xuống đất dùng sức ôm lấy đùi Tàn Sắc, một phen nước mắt một phen nước mũi khóc kể: “Hội trưởng đại nhân, người nên làm chủ cho ta a, người của Vân Ly dong binh đoàn thật sự hơi quá đáng, lọa dân chúng tai họa như bọn hắn, không đem luyện dược sư để trong mắt, nên thiên đao vạn quả, chết không đủ đền tội.”

Thủy Đăng vẻ mặt chính nghĩa, nếu ai không biết, thật sẽ cho rằng Hạ Quân Mạc cùng người của Vân Ly dong binh đoàn đều là người xấu tội ác tày trời.

Tàn Sắc chán ghét nhíu nhíu mày, trực tiếp vươn chân đạp một cước, khiến cho Thủy Đăng lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại. Thế nhưng trên mặt hắn không có một chút khó chịu, ngược lại là cười cười lấy lòng. Đại lực này vốn là như thế, cường giả vì tôn*, thực lực quyết định hết thảy.

“Nghe nói các người vì đan phương tam phẩm cao cấp mà đánh nhau?” Tàn Sắc khinh thường liếc bọn hắn một cái, khóe miệng gọi lên cười lạnh, kiêu ngạo hát hát cảm, nói: “Như vậy tốt lắm, vì để hai dong binh đoàn có thể hòa bình ở chung, vậy đem đan phương giao cho ta đi! Như thế các người sẽ không cần quyết đấu nữa.”

Tàn Sắc hiện ngang lăm lệt mà nói, giống như thật sự lo lắng cho bọn hắn. Theo như hắn thấy, nếu mình lên tiếng, mặc kệ đan phương ở trong tay ai đều sẽ tất cung tất kính giao mà cho chính mình. Không phải hắn tự tin, mà là ở Phong Chi thành này, có ai không muốn lấy lòng vị Luyện Dược Sư tam phẩm trung cấp là hắn? Hiện tại hai cái dong binh đoàn này có thể cùng chính mình nói một câu, chắc chắn đã cảm động đến rơi nước mắt.

Đúng lúc này, một giọng nói thản nhiên truyền đến từ trong đám đông: “Thật có lỗi, nếu người cần đan phương này, hay là dùng vật để trao đổi đi.”

Theo lời nói phát ra, từ trong đám người, thiếu nữ phóng nhẹ đến, một đầu tóc đen của nàng phát phới trong gió, hồng y* xinh đẹp, dung nhan vẫn chưa hết nét trẻ con đã hiện ra dung nhan tuyệt thế, đôi mắt thâm thúy u ám, khóe môi mang theo cười lạnh đi đến bên cạnh Hạ Quân Mạc.

*hồng y: quần áo màu đỏ

Dung nhan tuyệt thế của nàng làm cho nhiều người xem đến ngây ngẩn, ngay cả người đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ như Lý Tinh cũng không thể không thừa nhận, những mỹ nữ trước kia hẳn tiếp xúc qua, đều không bằng một nửa thiếu nữ trước mắt, thiếu nữ tuyệt sắc như thế, lại có một loại khí chất làm cho người ta không thể khinh nhờn.

“Hừ, ngươi là người đầu tiên dám để cho ta dùng vật trao đổi” Tần Sắc sắc mặt âm trầm tựa hồ có thể nhỏ ra nước, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Hạ Như Phong: “Vật bản hội trưởng muốn, nhất định phải đưa đến trong tay bản hội trưởng, người cãi lời bản hội trưởng, hết thảy đều phải chết.”

Một chữ cuối cùng, tràn ngập sát ý, một cỗ cường đại hơi thở từ trên thân Tần Sắc phát ra, những người đứng gần đều không tự chủ được quỳ xuống trên mặt đất.

“Này... Đó là sức mạnh của Linh Tướng sao?”

Gió mạnh thổi qua, mái tóc cuồng loạn bay bay, nàng trông thấy phụ tử Hạ Quân Mạc kiên trì không được, trong lòng dự tính triệu hồi ra Triệu Hồi thư. Đúng lúc này, một bóng dáng từ sắc nhẹ nhàng hạ xuống, ngón tay thon dài vươn ra, nắm chặt lại, gió vốn dĩ đang gào thét, dưới tay hẳn giống như là trúng linh thú, sò liền vờ.

“Ngươi là người phương nào? Vì sao phải xen vào việc của người khác?” Tần Sắc sắc mặt âm trầm đáng sợ, lại ngại thực lực của Dạ Thiên Tà, không dám tự tiện động thủ: “Ngươi phải biết rằng, ta là hội trưởng Luyện Dược công hội, ngươi nếu dám rat ay với ta, chẳng khác nào đang đắc tội Luyện Dược công hội trên đại lục, vì một người như vậy, cũng không đáng, nếu ngươi nguyện ý thu tay lại, ngươi chính là bằng hữu của Luyện Dược công hội ở Phong Chi thành.”

“Luyện Dược công hội sao?” Mọi nam nhân lộ vẻ cười tà mị, ý cười cũng đó không tới được đáy mắt: “Thì thế nào? Chuyện Dạ Thiên Tà ta muốn làm, dù Thiên Vương lao tử đến đây, cũng không có cách gì ngăn cản, chẳng qua là Luyện Dược công hội mà thôi, ta không ngại.”

Thân hình Hạ Như Phong run mạnh lên, kinh ngạc nhìn đôi mắt từ sắc của Dạ Thiên Tà, rất thất vọng Dạ Thiên Tà vì sao phải lần lượt tương trợ, hẳn tiếp cận mình, thật sự không có mục đích gì sao? Nếu nói có mục đích, trên người nàng lại có cái gì mà hắn cần?

“Ngươi...”

Tần Sắc còn muốn nói cái gì nữa, Dạ Thiên Tà đã không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, đôi mắt càng lạnh như băng, lúc này hét lớn một tiếng: “Biến.”

“Phốc xích” thanh âm truyền vào trong tai Tần Sắc, nhất thời khí huyết cuộn cuộn, trên mặt phủ lên một tia hồng sắc, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Trên quảng trường, lặng ngắt như tờ, những người có mặt đều trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân kia, như là không thể tin được những gì mắt mình thấy. Mà ngay cả Hạ Như Phong cũng thật khiếp sợ nhìn hắn.

Những người trong Vân Ly dong binh đoàn đều biết Dạ Thiên Tà, trên người hẳn không có chút dao động linh lực nào, bọn hắn đều nghĩ hẳn là phế vật không thể tu luyện, thậm chí đều ngấm ngấm khinh thường. Không ngờ rằng nam nhân ở chung cùng mình mấy ngày nay, lại cường hãn như vậy, như thế nào không làm cho bọn hắn khiếp sợ? May mắn chưa làm việc gì đắc tội hắn, bằng không nên lo lắng tính mạng của bản thân rồi.

Một câu, làm cho Tần Sắc thân là Linh Tướng đỉnh phong học máu, thực lực của hắn, ít nhất là Linh Vương, một người hai mươi tuổi đã là Linh Vương, dù là đệ nhất thiên tài của Lâm Phong quốc cũng không bằng hắn được nhỉ?

“Ngươi chờ đó cho ta, Lý Tinh, chúng ta đi” Tần Sắc cảm thấy quá mất mặt, may là khuôn mặt hắn đủ dày nên không cảm giác được sự hoảng sợ, cuối cùng hung tợn trừng mắt nhìn Dạ Thiên Tà cùng mọi người trong Vân Ly dong binh đoàn, xoay người liền chặt vật rời khỏi nơi đây.

Nhìn thấy hắn không có trách nhiệm muốn rời khỏi, Thủy Đăng không khỏi luống cuống: “Hội trưởng đại nhân, Lý Tinh công tử, các ngươi không thể cứ như vậy mà đi a! Các ngươi đi rồi chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nhưng mà vô luận Tần Sắc hay là con rể Lý Tinh của y đều không thèm liếc mắt nhìn y một cái, nếu không phải do cái tên ngu ngốc này, hôm nay bọn hắn như thế nào có thể mất mặt đến vậy? Cho nên sống chết của y không quan hệ tới bọn hắn. Mà sau khi hai người Tần Sắc chặt vật rời đi, Thủy Đăng sợ hãi nuốt nước miếng, còn không đợi hắn cầu xin tha thứ, Hạ Quân Mạc đã vung tay lên, lạnh lùng nói: “Giết.”

Thoáng chốc, Thủy Đăng hai mắt trợn trắng, trực tiếp bị dọa tới hôn mê, rước lấy một trận khinh bỉ.

“Hôm nay... Đa tạ” Hạ Như Phong sờ sờ mũi, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Dạ Thiên Tà, nhẹ nhàng cười.

Bờ môi Dạ Thiên Tà mang theo nụ cười tà mị, yên lặng chớp chớp đôi mắt: “Chúng ta là bằng hữu không phải sao? Đã là bằng hữu thì không cần nói cảm ơn, huống chi, không phải chỉ là Luyện Dược công hội thôi sao, ngay cả thế lực Luyện Dược công hội cường đại, ta cũng không e ngại.”

Bằng hữu? Hạ Như Phong nội tâm run lên, cảm giác ám áp lan ra khắp toàn thân, sự phòng bị trong lòng đối với Dạ Thiên Tà trải qua chuyện này, cơ bản buông lỏng rồi. Bởi vì thực lực Dạ Thiên Tà quá cường hãn, nếu hắn có điều mưu tính, chính mình cũng không có cách gì có thể chống cự. Nhưng hắn không có làm gì cả, từ trước cho tới nay, đều là chính mình đa tâm...

Đôi mắt thờ ơ nhìn quảng trường nơi đã từng giết chóc, Hạ Như Phong biết cuộc đại chiến này, đã kết thúc, có nhìn nữa cũng không có ý nghĩa, vì thế liền xoay người rời khỏi nơi này. Dạ Thiên Tà đôi tay ôm sau gáy, ngáp dài một cái, nhìn Hạ Như Phong rời khỏi, cũng đồng dạng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Oanh động, oanh động

Từ lúc Thủy Vực dong binh đoàn bị hủy diệt đến nay đã qua hơn nửa tháng. Ngoại trừ Thủy Di sau khi chiến đấu không rõ tung tích, những người còn lại đều không ai có thể tránh được. Trận đại chiến này, chỉ lưu truyền trong nội bộ của các thế lực nhỏ, về phần các thế lực nhị lưu, sẽ không để ý một cái dong binh đoàn mới nổi.

Tuy nói sau đó Dạ Thiên Tà ra tay cực kì kinh diễm, những người không xem trận đấu đó, đều không tin tưởng vào thực lực của người chưa đến hai mươi tuổi như hắn, chỉ cho rằng những người đó đang tung tin vịt mà thôi.

Nhưng sau nửa tháng, tin tức thứ nhất nhanh chóng truyền khắp cả Phong Chi thành, ở trong thành khơi dậy ngàn tầng sóng, ngay cả thủ lĩnh của các thế lực cũng đều bị kinh động.

“Người nói là sự thật? Năm ngày sau Vân Ly dong binh đoàn công khai bán đấu giá Hóa Linh đan, đan dược có thể khiến cho tu luyện giả đột phá? Còn có Tiểu Hoàn đan, Phục Linh đan trân quý? Ta khảo, người nghĩ ta bị ngốc phải không? Đừng có mà dùng những lời đồn phở phờ đó để lừa gạt lão tử.”

Cao gia cũng là nhị lưu gia tộc ở Phong Chi thành, địa vị gần với phủ thành chủ cùng Luyện Dược công hội, bản thân là một vị Linh Tướng bát cấp, làm người lại khôn khéo trầm ổn, hiện tại nghe được thuộc hạ báo cáo, tay vừa nâng chung trà bất giác run lên một chút, nước trà nóng bỏng chảy xuống tay lại hoàn toàn không cảm nhận được, có chút hoang đường.

Dù hắn không phải Luyện Dược Sư nhưng hắn cũng biết, Luyện Dược Sư có thể luyện ra Hóa Linh đan, ít nhất cũng phải là Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp... Luyện Dược Sư có cấp bậc cao nhất Phong Chi thành một vị là thủ tịch Luyện Dược Sư của phủ thành chủ, vị còn lại chính là hội trưởng Luyện Dược công hội, hai người cũng chỉ là tam phẩm trung cấp, nếu nói một dong binh đoàn nhỏ bé cũng có một vị Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, đánh chết hắn cũng không tin.

“Gia chủ, ta nói đều là sự thật” hộ vệ cười khò một tiếng, hắn cũng biết tin tức này thật sự rất rung động, cũng khó trách gia chủ không tin, “Gia chủ, ta hơi thăm rồi, nửa tháng trước có rất nhiều người đều thấy hai dong binh đoàn quyết chiến với nhau, đội trưởng của Vân Ly dong binh đoàn dễ dàng lấy ra vài bình Phục Linh Tán, nếu Vân Ly dong binh đoàn không có Luyện Dược Sư trợ giúp, hắn làm thế nào có được Phục Linh Tán? Hơn nữa... Vân Ly dong binh đoàn trong thoáng chốc đã có hơn vài vị Đại Linh Sư, cũng nhất định là Luyện Dược Sư tương trợ.”

“Ba.”

Ngón tay Cao Lạc hơi chút dùng lực, ly trà làm bằng gốm sứ bể thành nhiều mảnh, rơi xuống mặt đất, nước trà nóng bỏng văng trúng làm tay hắn đỏ bừng, thế nhưng hắn không có một chút cảm giác. “Hoa” một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên, ngửa đầu nhìn bầu trời trong sáng phía ngoài cửa: “Mặc kệ là thật hay là giả, năm ngày sau bán đấu giá sẽ có đáp án, nếu là thật, nhất định phải đạt được Hóa Linh đan.”

Không chỉ là Cao gia, các thế lực còn lại cùng một thời gian cũng nhận được tin tức này, bọn hắn rung động không kém gì gia chủ cao gia, ngay cả phủ chủ và Luyện Dược công hội cũng bị kinh động..

“Vân Ly dong binh đoàn” Tần Sắc nâng tay lên, hung hăng đập bàn, cái bàn nhất thời cắt bị thành hai khối, mặt hắn hiện lên một chút cười lạnh: “Người của Vân Ly dong binh đoàn thật sự là to gan, dám dùng đan dược giả gạt người, ta đây sẽ phái người đi vạch trần trò hề của bọn hắn, ta không tin, ta cũng chưa trở thành Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, thế lực Vân Ly dong binh đoàn nhỏ bé như vậy, sao có thể mời chào được tam phẩm Luyện Dược Sư trân quý?”

Lập tức, mi tâm hắn nhíu lại, trong mắt hiện lên âm tàn, nắm đấm cũng không tự chủ được siết chặt: “Nếu không phải kiêng kị từ mâu nam nhân, ta đã sớm động thủ, hừ, để cho bọn hắn sống lâu một chút, chỉ cần người của hoàng thành tổng công đoàn tới, ngày chết của bọn hắn cũng không còn xa...”

Lúc này, Vân Ly dong binh đoàn ở bên ngoài tạo thành oanh động, cũng là im lặng trước nay chưa từng có, mỗi người đều làm chuyện của mình, bên ngoài nghị luận dĩ nhiên không ảnh hưởng đến cảm xúc bọn hắn. Sau khi tin tức được truyền ra, có nhiều thế lực đăng môn* thăm hỏi, muốn tìm hiểu tính chân thật của đan dược, làm cho dong binh đoàn cuối cùng phải đóng chặt đại môn, không tiếp khách.

*đăng môn: tới cửa

Ngày hè bắt tri bắt giắc trôi qua, gió thu thổi vào trong phòng, gây cho người một loại cảm giác sáng khoái vào cuối thu khí, bên ngoài lá cây dần dần biến thành màu vàng, có một chiếc lá cây theo gió thổi vào phòng, thanh niên vươn ngón tay, kẹp lấy lá cây từ ngoài cửa sổ bay vào, màu mắt hồ phách thủy chung nhìn chằm chằm thiếu nữ đang viết trên giấy Tuyên Thành.

“Phúc lợi gia nhập dong binh đoàn?”

Khuôn mặt anh tuấn của thanh niên hiện lên ý cười ôn nhu, khóe môi mang theo độ cong khêu gợi, thanh âm khàn khàn nói.

“Tốt lắm” thiếu nữ dùng bút, gió phong lướt qua một đầu tóc dài mềm mại, sợi tóc xẹt qua hai má, khóe miệng của nàng mang theo nụ cười thần nhiên, xinh đẹp đến rung động lòng người: “Biểu ca, đây là một ít phúc lợi trong dong binh đoàn, có thể dùng để mời chào nhân viên.”

Làm khô mực, đôi tay nàng vuốt vuốt giấy, đưa đến trước mặt Hạ Vân Ly.

Hạ Vân Ly nhìn lướt qua tờ giấy Tuyên Thành, đôi mắt lập tức sáng ngời: “Phúc lợi dong gia nhập binh đoàn điều thứ nhất, phạm là người gia nhập dong binh đoàn, lúc đầu đều có thể nhận được năm bình Phục Linh Tán cùng năm bình Huyết Chi Tán, với lại dong binh đoàn áp dụng phương án cống hiến giá trị thưởng cho, giá trị cống hiến chỉ có thể đổi được liệu, chờ tới khi giá trị cống hiến đạt tới trình độ nhất định, có thể đổi lấy được tán, thậm chí là đan được tam phẩm cũng không phải không thể, hơn nữa mỗi một dong binh đạt tới Linh Sư đỉnh phong, hoặc là Đại Linh Sư đỉnh phong, đều có nhận miễn phí đan được dùng để đột phá... Thật tốt quá, Phong Nhi, có phúc lợi này, không khó để chiêu mộ thành viên...”

Không nói dùng giá trị cống hiến có thể đổi được được tán, thậm chí đan được tam phẩm, cũng không nói đạt tới đỉnh phong có thể lấy được đan được dùng để đột phá, chỉ là điều thứ nhất, người gia nhập sẽ được nhận năm bình Phục Linh Tán cùng Huyết Chi Tán, cũng đủ để người khác tranh nhau gia nhập...

Dược thị cung cấp cho các dong binh, chỉ có Chi Huyết dịch nhất phẩm, ngay cả Phục Linh dịch cũng không có, càng đừng nói được tán nhị phẩm... Trừ phi trong đoàn của mình đoàn có thể có được Luyện Dược Sư, bằng không có một số dong binh đoàn, đến nỗi được tán có hương vị gì cũng chưa từng được người qua.

Có thể tưởng tượng, sau khi Vân Ly dong binh đoàn công bố văn kiện này ra, Phong Chi thành sẽ rung động đến cỡ nào? Tuyệt đối không thua kém gì bán đấu giá đan được tam phẩm đi.

“Biểu ca, việc này liền giao cho các người xử lý, ta không am hiểu, chỉ là các dong binh được chiêu mộ phải trải qua khảo hạch nhân phẩm, ta không hy vọng chuyện làm phản lần trước lại phát sinh.”

Hạ Vân Ly nắm chặt giấy Tuyên Thành trong tay, gương mặt nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà kiên định của Hạ Như Phong, không kim lại được, dung nhan anh tuấn của hắn hiện lên nụ cười anh tuấn, da thịt màu Tiểu Mạch khỏe mạnh lộ ra sáng bóng chói mắt, trong mắt màu hổ phách trong hiện lên một chút hoảng hốt.

Thiếu nữ nhu nhược ai cũng có thể bắt nạt trước, rốt cục đã trưởng thành đến mức này, rốt cuộc là cái gì khiến cho nàng bỗng nhiên trưởng thành? Trong ba năm này đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Vân Ly nắm chặt nắm tay, nội tâm chợt sinh ra một tia đau lòng, đồng thời cũng ngầm hạ quyết tâm, sau này sẽ càng thêm cố gắng tu luyện, bởi vì hắn có người muốn phải bảo vệ, huống chi phụ tử bọn hắn còn có tâm nguyện giống nhau, đó là mang về nữ nhân đã từng ôn nhu như nước kia, chỉ có trở thành cường giả, mới có cơ hội mang nàng về, mẫu thân hắn...

Sau khi tin tức đấu giá hội đan được truyền khắp Phong Chi thành, Vân Ly dong binh đoàn trở nên bình tĩnh lại, nhưng toàn bộ thế lực cũng không có ngừng việc điều tra, ngay lúc mọi người đều cho rằng trước đấu giá hội dong binh đoàn sẽ vẫn yên tĩnh, thì có một tin tức, lại oanh động cả tòa Phong Chi thành...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Buổi đấu giá đan được

“Các người có nghe được gì không? Dong Binh Đoàn Vân Ly bắt đầu tuyển người, ưu đãi còn nhiều hơn các gia tộc.”

“Năm bình Phục Linh Tán cùng Chi Huyết Dịch, đến Linh Sư đỉnh phong là lấy được Thượng Linh Tán, mà đến Đại Linh Sư đỉnh phong cũng có thể đạt được Hóa Linh Đan. Trời ạ, của cải như vậy, dù là Công hội Luyện Dược cũng không thể đưa ra! Chẳng lẽ Dong Binh Đoàn Vân Ly thực sự có Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp sao?”

“Mau, chúng ta mau đi ghi tên, vì Hóa Linh Đan, lão tử thề sống chết cũng phải gia nhập vào Dong Binh Đoàn Vân Ly.”

Nắng sớm vừa chiếu, cửa trước của Dong Binh Đoàn Vân Ly đã xếp đầy một hàng dài toàn người là người, có lẽ phủ thành chủ muốn tìm thu người hầu cũng không thể có cảnh tượng hùng vĩ như thế đi? Có thể thấy được việc Dong Binh Đoàn Vân Ly thả ra tin tức kia đã tạo ra chấn động cỡ nào ở thành Phong Chi này.

Bị phải tới ghi tên, Triệu Nhiên khổ không tả, nhưng trong mắt lại là đắc ý không hề che giấu. Một dong binh bình thường như hắn, khi nào thì thấy qua cảnh này, sao hắn có thể không đắc ý? Hắn biết rõ người mang đến tất cả những thứ này là Hạ Như Phong, cho nên không chỉ hắn, các dong binh khác

cũng càng thêm kính trọng nàng. Nếu có người dám nói xấu Hạ Như Phong, phỏng chừng bọn hắn nhất định sẽ chen chúc kéo lên, đánh cho người nọ rã ròi đầy đất thì thôi.

“Cút ngay, để cho ta báo danh trước.” Một kẻ mập mạp ý vào cơ thể chen ngang người phía trước, khuôn mặt to béo trưng ra nụ cười lấy lòng. “Ha ha, vị đại nhân này... Ta tên là An Khâu, là một Đại Linh Sư tam cấp, có thể ghi tên cho ta không?”

Triệu Nhiên mí mắt cũng không nâng một chút, miễn cưỡng ngáp một cái, nhướn mày, nói: “Về phía sau xếp hàng.”

“Ngươi...” Tên béo không ngờ Triệu Nhiên không thèm nhìn mình, vừa muốn tức giận, trong đầu lại hiện lên một viên đan dược tròn xoe. Vì Hóa Linh Đan, hắn phải nhẫn nại, vì vậy tên béo chỉ có thể buồn bực ra phía sau xếp hàng. Ai bảo Dong Binh Đoàn Vân Ly có một vị Luyện Dược Sư có thể luyện ra Hóa Linh Đan chứ.

Ai cũng không có để ý, ở chỗ không xa phía trước Dong Binh Đoàn Vân Ly, hồng y thiếu nữ đứng trong gió thu, khuôn mặt mang theo mỉm cười nhàn nhạt, năng sớm động trên người nàng. Thiếu nữ đứng dưới ánh nắng, dù là bốn chữ phong hoa tuyết đại cũng không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nàng.

“Ồ đây thật náo nhiệt.” Hạ Như Phong đưa tay xoa cằm, con ngươi sâu thẳm thần nhiên lướt qua đám người đang xếp hàng. “Thân phận Luyện Dược Sư này, quả là dùng rất tiện.”

Nam tử bên cạnh nàng tuần mỹ tuyệt luân, mắt tím tà mị đầy vẻ hứng thú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, giống như muốn từ trên mặt nàng tìm ra điều gì. Nhưng trên gương mặt kia vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh, thật lâu sau, nam tử thu hồi sự chú ý, cười nhẹ một tiếng: “A, cô không sợ đoàn trưởng Hạ không quản lý được những người đó sao?”

“Sẽ xảy ra chuyện đó sao?” Hạ Như Phong ngẩng đầu, nhìn phía cửa lớn của Dong Binh Đoàn Vân Ly, trong mắt âm u lộ vẻ tràn đầy kiên quyết. “Nếu ngay cả thuộc hạ của mình ông ấy cũng không thể quản lý, như vậy Dong Binh Đoàn Vân Ly đành phải không có tiếng tăm gì, nhưng ta tin tưởng khả năng của cứu cứu mình.”

Thời gian năm ngày lặng lẽ trôi qua, đám đông bên ngoài như cũ bắt đầu khởi động, rất náo nhiệt. Bởi vì có mấy dong binh đã được chọn, được hưởng ưu đãi nên có, lại truyền bá danh tiếng của Dong Binh Đoàn Vân Ly ra ngoài, người đến ghi tên trong năm ngày này chẳng những không giảm mà còn tăng lên.

Cứ thế nháy mắt đã đến ngày bán đấu giá, tất cả các thế lực đều tập trung lại, chỉ vì muốn tìm hiểu chính xác đan dược được đưa ra đấu giá.

Trong thành Phong Chi không xây dựng phòng bán đấu giá, Dong Binh Đoàn Vân Ly buộc phải dọn một khoảng sân lớn để tạo nên phòng bán đấu giá khổng lồ này. Bất kỳ gia tộc nào có tiếng tăm ở thành Phong Chi đều nhận được thiệp mời, vì vậy vừa sáng sớm trong Dong Binh Đoàn Vân Ly đã người đến người đi.

“Ha ha, đoàn trưởng Hạ, đã lâu không gặp! Đây là tiểu tử nhà ngài phải không? Thật sự là tuổi trẻ tài trí hơn người.”

“Đoàn trưởng Hạ, nghe nói trong Dong Binh Đoàn các người mời được một vị Luyện Dược Sư tam phẩm? Ha ha, về sau Cao gia chúng ta còn phải dựa vào Dong Binh Đoàn này đây.”

Cho dù người dẫn đầu của mấy thế lực này lúc đầu không biết tên của Hạ Quân Mạc, nhưng vì buổi đấu giá hôm nay, bọn hắn phải tìm hiểu rõ, dù không tin ở Dong Binh Đoàn Vân Ly thật sự có Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, vài lời khách sáo vẫn nên nói.

“Đâu có đâu có, đều là may mắn thôi.” Hạ Quân Mạc khiêm tốn lễ phép, trong lòng lại tràn đầy đắc ý, nếu như đã từng, kẻ nhỏ bé như mình những người này chẳng muốn chú ý, sao giờ lại đối xử như bạn tốt như thế? Còn không phải là vì những đan dược kia sao?

Hạ Như Phong mặt mày ngáp một cái, nửa híp mắt, có chút nhàm chán quan sát người đang nói chuyện với hai cha con Hạ Quân Mạc, cuối cùng phát ra một tiếng than nhẹ.

Dạ Thiên Tà dường như nhận ra sự không kiên nhẫn của nàng, cười tà mị nói: “Đầu tiên, tên béo đang nói chuyện với đoàn trưởng Hạ là Trương Cao - ông chủ của Phong Chi Loạn Thế. Phong Chi Loạn Thế là cửa hàng lớn nhất trong thành Phong Chi, các loại dược liệu bên trong vô cùng phong phú, nếu rảnh cô có thể đi xem, ngoài ra Trương Cao còn là người giàu có nhất thành Phong Chi này. Còn người mặc áo màu xanh nhạt kia là gia chủ Cao gia: Cao Lạc, đã là một Linh Tướng bát cấp, ở thành Phong Chi này cũng có thể coi là một trong những cường giả đứng đầu...”

“Sao huynh lại biết những chuyện này?” Hạ Như Phong nhún mày, nghi ngờ nhìn về phía nam nhân tuần mỹ tà mị bên cạnh.

Ngón tay thon dài của Dạ Thiên Tà hơi vuốt ve cằm, cười khê một tiếng: “Chẳng lẽ cô không biết, bước vào một nơi ở mới cần phải hiểu biết một chút về thế lực đứng đầu sao?”

Hơi hơi sững sốt, Hạ Như Phong không nói gì nữa, ánh mắt lại nhìn về người đang nói chuyện cùng Hạ Quân Mạc, lần này đi vào là nam nhân, bên cạnh người đi đầu là một lão giả cùng một thiếu nữ đáng yêu, khiến Hạ Như Phong đặc biệt chú ý chính là lão giả kia, bởi vì người này là người mạnh nhất trong số những người nàng từng gặp, trừ Bạch Thụy và vị sư phụ tiện nghi kia.

Linh Vương, lão giả kia, thế nhưng chính là một cao thủ cấp Linh Vương...

“Lần này nam tử trung niên nói chuyện cùng đoàn trưởng Hạ là thành chủ của phủ thành chủ: Hách Thanh, là Linh Tướng cửu cấp. Còn lão giả bên cạnh, nếu ta đoán không sai thì ông ấy chính là Luyện Dược Đại Sư cao cấp của phủ thành chủ: Hạo lão, cũng là cao thủ đứng đầu thành Phong Chi. Về phần

thiếu nữ kia, có lẽ là con gái thành chủ!”

Dạ Thiên Tà nhìn thấy Hạ Như Phong chú ý tới đoàn người kia, lúc này giải thích một lần, nhưng mà giọng điệu của hắn vẫn là không chút để ý, giống như cũng không để những người đó vào mắt.

Lúc này, khách mời đã đến đông đủ, hội đấu giá cũng sắp bắt đầu, Triệu Nhiên cầm cái búa bước lên, dùng linh lực để truyền giọng nói của mình đi: “Các vị khách nhân tôn kính, mời mọi người im lặng một chút, hiện tại hội đấu giá của Dong Binh Đoàn Vân Ly chúng tôi chính thức bắt đầu. Đầu tiên là Tiểu Hoàn Đan, có thể nhanh chóng chữa trị vết thương, giá khởi điểm là mười vạn bắt đầu đấu giá.”

“Mười...”

Dưới sân im lặng, theo tiếng búa hạ xuống, đã có người không nhìn được mà mở miệng trước, nhưng hắn còn chưa kịp hô giá, ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói: “Chờ một chút...”

Mọi người đồng loạt quay lại, một thanh niên có khuôn mặt tái nhợt bước vào, ánh mắt độc ác đảo qua hai cha con Hạ Quân Mạc, lại nhìn chăm chăm vào Tiểu Hoàn Đan trong tay Triệu Nhiên, hừ lạnh một tiếng: “Đám người các ngươi thật to gan, dám công khai bán đấu giá thuốc giả, ta tin tưởng ánh mắt của mọi người là sáng như tuyết, hiện tại ta sẽ ở trước mặt các vị đại nhân vạch trần âm mưu của các ngươi.”

Thanh niên nói xong, đắc ý nhún mày nhìn về phía cha con Hạ Quân Mạc, giống như hắn đã thấy bộ dạng hoảng sợ của hai người khi lời nói dối bị vạch trần...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thuốc giả?

Biến cố đột nhiên phát sinh khiến cho đại sảnh ồn ào náo động lập tức im lặng, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía thanh niên, trong mắt mang theo nghi ngờ và căm phẫn. Tất cả đều nhận ra thân phận của thanh niên kia, là Lý Tinh của Công hội Luyện dược. Hắn nói ra chắc chắn như vậy, không lẽ đan dược này thật sự là giả sao?

Hóa Linh Đan, nếu Luyện Dược Sư không đạt tới tam phẩm cao cấp, tỷ lệ thành công chính là rất thấp, nhưng Hội trưởng của Công hội Luyện dược cũng chỉ là tam phẩm trung cấp, thể lực nhỏ bé như Dong Binh Đoàn Vân Ly lại có có Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp sao? Rõ ràng là không có khả năng, như vậy thứ kia cũng chỉ là thuốc giả như lời Lý Tinh đã nói.

Vì vậy chỉ trong giây lát, tất cả các thể lực đều nhìn về phía hai cha con Hạ Quân Mạc, đáng tiếc, trên mặt hai cha con Hạ Quân Mạc chẳng để lộ cảm xúc gì, khiến mọi người cũng không biết thật giả thế nào.

“Lão sư, thầy thấy chuyện này thế nào?” Thành chủ Hách Thanh liếc về phía Lý Tinh, khẽ nhíu mày, quay sang lão giả bên cạnh, thấp giọng dò hỏi.

Hạo lão đưa tay vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, bởi vì động tác hít thở mà khóe mắt hiện ra nếp nhăn rõ ràng: “Ta không nghĩ Dong Binh Đoàn Vân Ly bán thuốc giả, đừng quên ngồi ở đây đều là người quyền quý, bọn họ còn không có lá gan này.”

“Thật sao?” Hách Thanh nhíu mày, trong mắt có kinh ngạc chợt lóe, nói như thế đến, Dong Binh Đoàn Vân Ly thật sự có Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp? “Lão sư, Hóa Linh Đan chỉ là tam phẩm cấp thấp thôi, nếu như cho ngài phương thuốc, ngài cũng không thể chắc chắn luyện được sao?”

Hạo lão lắc lắc đầu, bắt đầu dĩ cười cười: “Đan dược tam phẩm cấp thấp, chỉ là về phần nguyên liệu thôi, những mặt khác lại có thể so với đan dược tam phẩm cao cấp, cho dù ta có được phương thuốc của Hóa Linh Đan, nói thật, luyện chế nó một phần thành công ta cũng không thể đảm bảo.”

“Cái gì?” Hách Thanh thật sự kinh hãi, hắn biết Hạo lão không thể luyện chế ra Hóa Linh Đan, nhưng ít ra cũng nên nắm chắc một hai phần chứ? Nhưng lúc này ông ấy lại nói cho hắn biết, ngay cả một phần chắc chắn ông ấy cũng không có, sao hắn có thể không khiếp sợ?

“Ha ha, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*, không phải ta không có cách gì làm được, người khác cũng làm không được, Thanh Nhi, tầm nhìn của ngươi không thể hạn hẹp như thế, tuy nói lấy thể lực của Dong Binh Đoàn Vân Ly là mời chào không đến, nhưng một vài Dong Binh Đoàn cũng sẽ dựa vào các gia tộc, nói không chừng Dong Binh Đoàn Vân Ly đã dựa vào một đại gia tộc nào đó.”

Được nghe lời ấy, Hách Thanh bèn im lặng, thấy vậy Hạo lão cũng không quấy rầy, kéo tay thiếu nữ bên cạnh, cùng chiều nói chuyện cùng nàng.

“Hừ, sao không mở miệng? Cam chịu rồi sao?”

Lý Tinh đắc ý dáo dạt ngẩng đầu, chỉ cần hắn làm tốt chuyện này, trở về Hội trưởng nhất định sẽ thưởng cho hắn, khi thấy hai cha con Hạ Quân Mạc từ đầu tới cuối đều không giải thích, hắn biết việc này đã thành tám chín phần mười, trong chớp mắt, dường như hắn nhìn thấy tương lai sáng chói của mình...

Ngay khi hắn đang vô cùng đắc ý, một giọng nói thanh nhiên như gió nhẹ chậm rãi truyền đến: “Công hội Luyện dược không có ai à? Vậy mà lại để cho người như thế tới gây chuyện, cho dù đến, cũng nên để kẻ có chút thực lực có chút đầu óc đến, không phải sao?”

“Là kẻ nào?”

Âm thanh đẹp mê động lòng người kia lại làm cho ánh mắt Lý Tinh biến đổi. Nhưng khi hắn nhìn tới nơi tiếng nói phát ra thì không khỏi ngây ngẩn cả người, trong mắt bỗng chốc sinh ra cảm giác kinh diễm.

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Hạ Như Phong, vẫn như cũ không có cách gì che dấu kinh diễm. Lý Tinh không thể không thừa nhận, Hạ Như Phong là người đẹp nhất hắn đã gặp, không chỉ có khuôn mặt, ngay cả khí chất cũng là nữ tử thế gian không thể sánh được, hơn nữa lúc nàng đi tới còn mang theo mùi thuốc nhân nhật, Lý Tinh theo bản năng ngửi một cái, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Về mặt Hạ Như Phong chợt trầm xuống, khóe miệng chậm rãi gợn lên độ cong lạnh lùng, sau đó mọi người liền thấy nàng chân lên, hung hăng đá bụng Lý Tinh.

“Rầm!”

“A!”

Lý Tinh đang đắm chìm trong mùi thuốc kia, không kịp đề phòng nên bị Hạ Như Phong đá bay ra ngoài, mạnh mẽ va vào góc tường, khóe miệng lưu lại một vệt máu. Hắn trợn mắt há hốc mồm ngẩng đầu lên, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, một loạt nắm đấm rơi như mưa trên thân thể hắn.

Không chỉ người của các thế lực, ngay cả người trong Dong Bình Đoàn Vân Ly cũng sửng sốt. Ai cũng không nghĩ tới, nàng ngay cả báo trước cũng không nói đã xuất chiêu, hơn nữa còn xuống tay vô cùng ác độc...

“Ba!”

Một chiêu cuối cùng đánh vào xương sườn của Lý Tinh, đợt tiếng gậy lia giòn vang sau khi Lý Tinh ngã đi truyền đến, Hạ Như Phong mới thu lại nắm đấm, giống như buồn bã lắc đầu một cái: “Xin lỗi, không cẩn thận hơi nặng tay một chút, ta cũng không biết, hắn sẽ chịu bị đánh như vậy.”

Vô sỉ, quá vô sỉ, chính mình vô cớ đánh người, còn trách người khác không đánh lại, còn có người vô sỉ hơn nàng sao? Dù sao những người này đều không biết quan hệ giữa Hạ Như Phong và Hạ Quân Mạc, vì vậy không biết nguyên nhân nàng đánh người. Chỉ là sau đó, mọi người mới biết, kẻ vô sỉ hơn nàng, thật sự là có.

(vô sỉ: không biết xấu hổ.)

“Không, cái này cũng không trách người.” Dạ Thiên Tà chống ót, đi đến trước mặt Hạ Như Phong nhẹ nhàng cười, mắt tím hiện lên ánh sáng đùa giỡn độc ác, khóe môi cong lên. “Hắn chẳng những không thể trách người, còn phải cảm ơn người mới đúng, hiện giờ tất cả những người có mặt ở đây đều có tư cách bị người đánh.”

Bị đánh? Còn phải cảm ơn nàng ta? Mọi người đều sửng sốt nhìn nam nhân tà mị bỗng nhiên xuất hiện, ở đây có những người đã sống hơn nửa đời người, còn chưa bao giờ gặp qua người vô sỉ như thế.

“Nói như thế, hắn quả thật nên cảm tạ ta, nếu không nhờ ta, chỉ sợ cả đời hắn cũng không có cơ hội này.” Khóe miệng Hạ Như Phong từ từ mở rộng, ngay cả mi nhỏ cũng nhiễm ý cười, lập tức lấy từ trong Linh giới ra một viên Tiểu Hoàn Đan, nhét vào miệng Lý Tinh. Lúc mọi người đang mờ mịt không hiểu, vết thương trên cơ thể Lý Tinh đã lành lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy...

“Cái này... Vừa rồi nàng ta cho Lý Tinh ăn cái quái gì? Sao tốc độ chữa trị lại nhanh như vậy?”

Tiểu Hoàn Đan không phải thứ mà ai cũng có phúc nhìn thấy, chỉ có Hạo lão là Luyện Dược Sư cao cấp của phủ thành chủ nhận ra, nhưng hiệu quả của viên Tiểu Hoàn Đan vừa rồi lại khiến vị Luyện Dược Sư tam phẩm trung cấp này kinh sợ: “Tiểu Hoàn Đan, quả thật là Tiểu Hoàn Đan chuyên dùng để chữa trị vết thương, nhưng hiệu quả này, ít nhất là trên cao cấp... Ôi trời, ta cũng không thể luyện chế ra đan dược tam phẩm cao cấp a!”

Chỉ một thời gian rất ngắn, Lý Tinh đã mở mắt, dường như hắn còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ tới vừa rồi thiếu nữ xinh đẹp này đánh cho hắn một trận tới toàn thân đau nhức, sau khi cảm thấy một dòng mát mẻ chảy khắp toàn thân, hắn liền tỉnh, xem ra ngay cả ông trời cũng đứng về phía hắn, nghĩ tới điều này, Lý Tinh không khỏi ngửa mặt lên trời cười.

“Ha ha, không ngờ ông trời cũng không hài lòng việc các người đã bán thuốc giả còn muốn giết người diệt khẩu, vì thế mới để ta sống lại đến vạch trần trò hề của các người, để xem bây giờ các người làm gì để tiếp tục che dấu sự thật, hừ.”

Khiến hắn không ngờ tới là, hắn vừa dứt lời, chẳng những không có ai ủng hộ hắn, ngược lại ánh mắt mọi người đều như đang nhìn một thằng ngốc...

Hạ Như Phong ngay cả mi mắt cũng懒得 nâng lên, lại lấy ra một cái bình ngọc, ném cho Triệu Nhiên, Triệu Nhiên biết bên trong là đan dược trân quý, vội vàng bắt được, ngay khi hắn âm thầm oán trách Hạ Như Phong không biết cẩn thận, bên tai vọng tới lời nói thanh nhiên của thiếu nữ: “Tặng người, mau ăn đi!”

Đôi tay cầm bình ngọc run mạnh lên, Triệu Nhiên kích động cả người run run, cảm kích nhìn Hạ Như Phong, mở nắp bình, đổ viên đan dược bên trong ra, ngửa đầu nuốt xuống, đan dược vừa vào miệng chớp mắt đã tan thành chất lỏng chảy xuống yết hầu. Đã có chuyện vừa này, hiện tại những người có

mặt đều chờ mong nhìn Triệu Nhiên.

Cuối cùng Hạ Như Phong chọn Triệu Nhiên đến chứng minh mà không phải cha con Hạ Quân Mạc là vì nàng muốn để cho hai người họ đạt tới cấp tám hoặc cấp chín mới dừng, dù sao đan dược đột phá chỉ có thể dùng một lần một cảnh giới.

Nhưng thông qua con mắt quan sát trời sinh, Hạ Như Phong biết tiềm lực của Triệu Nhiên không còn nhiều nữa, chỉ sợ cả đời này cũng không thể trở thành Đại Linh Sư bát cấp.

“Đan dược đó...” Lý Tinh cũng sửng sốt, không biết vì sao có một loại dự cảm không rõ, sau lại nhớ tới Tần Sắc từng khẳng định với mình, hẳn liền bình tĩnh lại. “Có làm ra về huyền bí sao? Ta không tin, đan dược này thực sự có hiệu quả.”

Đúng lúc này, tiếng Lý Tinh chợt ngưng lại, con ngươi bỗng tròn to, bộ dạng như đang gặp quỷ. Hơn nữa cùng lúc đó, những người còn lại hô hấp không khỏi căng thẳng, ngơ ngác nhìn khí thể chợt bùng lên trên người Triệu Nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bán đấu giá thật đắt

“Đại Linh Sư nhị cấp? Chuyện này... Chuyện này...”

“Ta khảo*, còn ai dám nói đan dược kia là giả? Chẳng lẽ đột phá cũng có thể làm giả sao?”

(*một câu chửi ý mò, hình như nghĩa là mẹ nó ^^)

“Ha ha, lần này Công hội Luyện Dược mất mặt thật lớn rồi.”

Sau khi phục hồi tinh thần, có những người không khỏi vui sướng khi người gặp họa, trên đại lục Luyện Dược Sư luôn luôn cao ngạo, mỗi lần nói chuyện bọn họ đều vô cùng hà khắc, vì thế ở đây có rất nhiều người hy vọng Công hội Luyện Dược bị xấu mặt, dù sao việc Công hội Luyện Dược mất mặt cũng không có ảnh hưởng xấu gì tới bọn họ.

“Khụ khụ, các vị hãy bình tĩnh.” Triệu Nhiên thu sự kích động lại, ho khan hai tiếng, nói: “Ta nghĩ, nhìn tác dụng của Tiểu Hoàn Đan và Hóa Linh Đan, Phục Linh Đan không cần kiểm tra lại, không phải sao? Vậy hiện tại chúng ta tiếp tục hội đấu giá vừa rồi, đấu giá một lúc năm viên Tiểu Hoàn Đan, ta phải nhắc nhở mọi người trước một chút, mỗi loại đan dược đều chỉ có mười lăm viên, nói cách khác, chỉ có ba cái người có thể đạt được, được rồi, bắt đầu kêu giá!”

Triệu Nhiên vừa dứt lời, tiếng gọi giá đã vang lên vang lên, tác dụng của Tiểu Hoàn Đan bọn hắn cũng thấy, vì vậy rất nhiều người tranh tới mặt đỏ tai hồng.

Nhưng từ đầu tới cuối, người của phủ thành chủ và Trương Cao mập mập cũng chưa từng mở miệng.

Bên trong phủ thành chủ có một vị Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, Tiểu Hoàn Đan và Phục Linh Đan mặc dù khó luyện, nhưng cũng không phải là không luyện được, bọn họ không cần phải hoang phí tiền tài, bởi vì cuối cùng Hóa Linh Đan mới là mục tiêu của bọn họ. Trương Cao cũng như thế, thân là thủ phủ (nhà giàu số một) của thành Phong Chi, lại chuyên buôn bán dược liệu, nào từng mua quá mấy viên đan dược (ý là tên này kén chọn, rất ít khi mua), vì vậy đây cũng không phải mục tiêu của hắn.

Còn Lý Tinh, từ khi bắt đầu bán đấu giá đã không có người để ý tới hắn, cho nên đã sớm lui xù chạy đi rồi.

Cuối cùng, Tiểu Hoàn Đan bị Cao gia, Tiền gia, Ngô gia lấy sáu mươi vạn, sáu mươi lăm vạn, cùng bảy mươi lăm vạn mua được. Kết quả này khiến cho Hạ Như Phong không khỏi cảm thán một tiếng, thành Phong Chi, quả nhiên là thành Hóa Vân không thể sánh được. Lúc trước bán đấu giá Hóa Linh Đan ở thành Hóa Vân cũng chỉ hai mươi vạn là mặc cả xong.

Tuy nói khi đó chỉ có một viên Hóa Linh Đan, nhưng giá trị của Hóa Linh Đan, Tiểu Hoàn Đan có thể so được sao?

“Ha ha...” Thấy bán đấu giá tiến hành thuận lợi như thế, Triệu Nhiên đắc ý nhếch mày, trên mặt mang theo vui vẻ nồng đậm. “Đấu giá Tiểu Hoàn Đan kết thúc, không đạt được cũng đừng nản chí, tiếp theo sẽ đấu giá Phục Linh Tán, giá khởi điểm cũng là mười kim tệ.”

Bất kể là Tiểu Hoàn Đan hay là Phục Linh Đan đều không phải con át chủ, vì thế cũng không bán giá quá cao, chỉ lấy giá sáu mươi hai vạn, bảy mươi vạn, tám mươi một vạn bán ra. Nhưng dong binh trong Dong Binh Đoàn Vân Ly khi nào thì thấy được nhiều kim tệ như vậy? Tất cả đều tròn tròn mất.

“Boong.”

Gõ búa xuống, tiếng ồn ào trên sân nhảy nhót yên tĩnh lại, mọi người ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Triệu Nhiên, ánh mắt ấy làm cho Triệu Nhiên có

một loại cảm giác, bản thân giống như một đại mỹ nữ cởi hết quần áo, mà phía dưới chính là đám sắc lang đang nhỏ dãi thềm thường. (1612: Chết cười với anh này.)

Nghĩ vậy, Triệu Nhiên rét lạnh một phen, vội vàng vứt bỏ suy nghĩ trong đầu, nói: “Chắc hẳn chư vị đại nhân đều đã chờ mong thật lâu, như vậy cuộc đấu giá tiếp theo, là năm viên Hóa Linh Đan, nhưng đan dược này mỗi thể lực chỉ có thể đấu giá một lần, nếu có được năm viên sẽ không thể tiếp tục đấu giá những thứ ở sau, hiện tại bắt đầu gọi giá, khởi điểm là ba mươi vạn kim tệ.”

Lời của Triệu Nhiên khiến cho tất cả đều nhẩn mây. Chỉ có thể đấu một lần? Nhưng trong bọn họ có rất nhiều người muốn lấy tất cả mười lăm viên đan dược kia, thậm chí trong đầu nhiều người đã nổi lên ý muốn cướp đoạt. Ai bảo mười lăm viên Hóa Linh Đan quá mức mê người chứ...

Ngay khi ý nghĩ ấy vừa dâng lên trong đầu, một luồng uy áp bao phủ bọn họ. Dưới uy áp kia, những người có mặt nhỏ đầy mồ hôi lạnh, dù là cử động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Khó trách Dong Bình Đoàn Vân Ly lại nhanh chóng nổi lên, tất nhiên là bọn hắn đã may mắn dựa vào thể lực cường đại hoặc cường giả nào đó, bởi vậy nháy mắt mọi người đều thu hồi sự tham lam của mình, không dám lại có suy nghĩ cướp đoạt kia nữa.

“Đa tạ.” Hạ Như Phong sờ mũi, thần nhiên nói. Người khác không biết nguyên nhân, nàng ở gần Dạ Thiên Tà nhất nên cảm nhận rất rõ vừa rồi là nam nhân bên cạnh ra tay giúp đỡ, chỉ là nàng vẫn không hiểu, hai người bọn họ vốn không quen biết, vì sao hắn liên tục giúp đỡ mà không cần trả ơn?

Nam nhân cong cong khóe miệng, trên khuôn mặt tuấn mỹ lóe ra ánh sáng chói lọi, giật giật khóe môi, lại cái gì cũng không nói mà thu lại ánh mắt.

“Một trăm năm mươi vạn.”

Hách Thanh liếc nhìn người của các gia tộc khác, ngón tay nhẹ nhàng gõ bập đùi, bờ môi mang theo nụ cười tình thế bất buộc.

Mọi người đều bị cái giá dọa sợ, giá khởi điểm của Hóa Linh Đan là năm mươi kim tệ, hắn trực tiếp tăng gấp mấy lần, rõ ràng là muốn đánh phủ đầu lên suy tính của mọi người ở đây.

“Một trăm sáu mươi vạn.” Trương Cao vuốt cằm, lơ đãng nói, giống như một trăm sáu mươi vạn kim tệ với hắn mà nói thật giống như một trăm sáu mươi tăng đá, vẻ mặt tỏ ra một chút cũng không thêm để ý.

Hách Thanh không mở miệng nữa, nếu như đấu giá là Phá Trương Đan, hắn chắc chắn liều lĩnh giành lấy, nhưng đây cũng chỉ là Hóa Linh Đan thôi, chỉ có thể khiến cho năm Đại Linh Sư cứu cấp của gia tộc đột phá thành Linh Tướng, hơn nữa, phía sau còn có cơ hội, không cần thiết phải dành giật cùng Trương Cao.

“Còn ai hơn một trăm sáu mươi vạn kim tệ không? Một trăm sáu mươi vạn kim tệ một lần, một trăm sáu mươi vạn kim tệ hai lần, trăm sáu mươi vạn kim tệ ba lần. Được rồi, nếu đã không có, năm viên Hóa Linh Đan này đã thuộc về Trương lão bản.”

Theo tiếng búa bình tĩnh hạ xuống, trên mặt Trương Cao béo mập cười như nở hoa, bởi vì thuộc hạ của hắn, có ba người đến Linh Sư cứu cấp vẫn không thể đột phá, như thế chẳng khác nào hắn đã thêm ba Linh Tướng nhất cấp, còn con trai hắn cũng đến Đại Linh Sư lục cấp, dùng Hóa Linh Đan là có thể đến Đại Linh Sư thất cấp, sao hắn có thể không vui?

Bạn đang đọc truyện *Tà Phụng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Lần đầu tiên giao dịch bị Trương Cao đạt được, những người còn lại cũng không thất vọng, dù sao vẫn còn hai cơ hội nữa.

“Một trăm năm mươi vạn.”

Nhưng, bọn họ còn chưa kịp mở miệng, lần thứ hai lại bị cái giá hào phóng của hách Thanh dọa sợ. Hơn nữa bọn họ không phải Trương Cao béo kia, là người giàu nhất thành Phong Chi này, lại có quan hệ sâu với rất nhiều gia tộc, dám cạnh tranh với thành chủ.

Cuối cùng, năm viên Hóa Linh Đan bị Trương Cao lấy được, năm viên khác về tay thành chủ Hách Thanh, cuối cùng chỉ còn lại có năm viên, như thế cũng có nghĩa trong rất nhiều gia tộc còn lại, chỉ có một gia tộc có thể lấy được.

“Năm mươi vạn.”

“Tám mươi vạn.”

“Tám mươi lăm vạn...”

Tiếng đầu ả liên tiếp vang lên, trên mặt Dong Bình Đoàn Vân Ly chất đầy tươi cười, mấy trăm vạn kim tệ a! Cả đời bọn họ cũng không thể được trả nhiều tiền thưởng như thế, cho dù là ba Dong Bình Đoàn lớn kia, không tới năm mươi năm cũng không thể lấy được mấy trăm kim tệ đúng không? Nhưng bây giờ, bọn hắn thế mà lại may mắn được nhìn nhiều kim tệ như vậy, sao lại không xúc động sâu sắc?

“Một trăm chín mươi lăm.”

Cao Lạc cắn răng thốt ra cái giá này, nếu sớm biết mọi người liều chết tranh đoạt, lúc trước hẳn đã tranh cũng Trương Cao.

Lúc ấy tất cả bọn họ đều nghĩ, dù sao phía sau còn có cơ hội, tranh giành với Trương Cao béo làm gì? Vậy không phải tự làm mình mất mặt sao? Nhưng ngàn nghĩ vạn nghĩ, lại không ngờ có nhiều người muốn Hóa Linh Đan tới mức điên cuồng như vậy. Cũng là, trong thành Phong Chi, trừ thành chủ có quyền thế lớn nhất và thương nhân Trương Cao ra, gia tộc nào không có kẻ thù?

Năm viên Hóa Linh Đan là đủ ảnh hưởng đến toàn cục, bọn họ không chiếm được, cũng quyết không để cho kẻ thù của mình chiếm được, bằng không đó chính là lúc gia tộc của mình gặp họa diệt tộc.

“Hai trăm năm mươi vạn!”

“Ba trăm vạn.”

Gia chủ trẻ tuổi của tiền gia - Tiền Lâm nói xong, hai chân lập tức mềm nhũn, trên trán chảy đầy hôi lạnh, khăn trương xiết chặt nắm đấm. Tuy nói Tiền gia không thiếu tiền, nhưng số tiền hắn có thể tham ô vào lúc này, cũng chỉ có nhiều như vậy... Nếu đối phương lại ra giá cao hơn, hắn lập tức không thể tiếp tục kêu giá.

“Ba trăm vạn? Còn ai hơn ba trăm vạn không? Ba trăm vạn lần thứ nhất, ba trăm vạn lần thứ hai, ba trăm vạn lần...”

Nghe vậy Tiền Lâm lập tức vui mừng, ngay khi hắn cho rằng mình nhất định thắng, một giọng nói thản nhiên truyền đến, trực tiếp đánh rơi hắn từ thiên đường xuống địa ngục.

“Ba trăm mười vạn...”

“Ba trăm mười vạn lần thứ nhất, ba trăm mười vạn lần thứ hai, ba trăm mười vạn lần thứ ba, nếu không còn ai muốn trả giá, năm viên đan dược này, thuộc về Cao gia chủ.”

Thành viên trong Dong Bình Đoàn Vân Ly như lọt vào sương mù, bọn họ cho rằng Hóa Linh Đan có thể nâng đến một trăm sáu mươi vạn đã là đắt lắm rồi, đợi tới khi hội bán đấu giá chấm dứt, bọn họ mới biết, thế nào mới là đắt... Đồng thời trong lòng những người có mặt phát ra một tiếng cảm thán, Luyện Dược Sư, thật sự là người giàu có nhất trên đời, tùy tiện luyện một viên đan dược là có thể lấy được nhiều tiền như thế.

Hơn nữa, đó mới chỉ là tác phẩm lần đầu tiên Hạ Như Phong luyện đan dược tam phẩm, cho nên độ hoàn mỹ vẫn chưa đạt tiêu chuẩn...

“Ha ha, chúc mừng đoàn trưởng Hạ, không biết Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp của quý đoàn bây giờ có ở đây không? Có thể giới thiệu ngài ấy với chúng ta một chút không?”

Sau khi hội đấu giá kết thúc, mọi người đang định ra về, nhưng lời nói của thành chủ Hách Thanh lại khiến tất cả bọn họ dừng bước, đồng loạt nhìn về phía Hạ Quân Mạc. Bọn họ cũng rất muốn biết, rốt cuộc là ai có thể luyện chế ra Hóa Linh Đan.

“A? Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp sao? Ta lại quên chưa giới thiệu với các vị rồi.” Hạ Quân Mạc vẫy vẫy tay với Hạ Như Phong, khuôn mặt mang theo ý cười dịu dàng. “Phong Nhi, mau đến đây. Ta xin giới thiệu với các vị đại nhân một chút, người này chính là Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp của Dong Bình Đoàn chúng ta.”

Những người có mặt đều giật mình, miệng há to, ngơ ngác nhìn khuôn mặt ngây thơ của Hạ Như Phong, trong đầu hỗn loạn, giống như còn chưa hết say rượu.

Thiếu nữ còn ngây thơ này, chính là Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp? Sao có khả năng ấy được? Lừa quỷ đi? Nhưng lúc đầu, nàng cũng từ trong lĩnh giới lấy ra một viên Tiểu Hoàn Đan và Hóa Linh Đan mà căng thêm quan tâm, nếu nàng ta không phải là Luyện Dược Sư, sao có thể không cần đan dược quý giá như vậy?

Chỉ là dù đã hiểu mức độ chân thật của câu chuyện, bọn họ cũng rất khó chấp nhận, một người còn rất trẻ mà đã có thành tựu như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phong Chi Loạn thế

“Các người nghe nói gì chưa? Buổi đấu giá trong Dong Binh Đoàn Vân Ly đã thành công, nghe nói Luyện Dược Sư ở đây là một thiếu nữ mới mười mấy tuổi.”

“Lừa đảo đúng không? Làm sao lại có một Luyện Dược Sư tam phẩm mười mấy tuổi?”

“Người quen của ta là thị vệ trong phủ thành chủ, nó đi cùng thành chủ tới buổi đấu giá, chính mắt nhìn thấy đoàn trưởng của Dong Binh Đoàn Vân Ly giới thiệu. Ta còn nghe nói, thiếu nữ đó hình như là con gái riêng của đoàn trưởng Dong Binh Đoàn Vân Ly, hơn nữa phía sau còn có một đại gia tộc làm hậu thuẫn.”

“Con gái riêng? Thật hay giả vậy?”

“Đó đương nhiên là sự thật.”

Sau hội đấu giá hội, lời đàm tiếu lập tức truyền đi khắp thành Phong Chi. Đi ở trên đường, nghe được người bên ven đường nói chuyện với nhau, Hạ Như Phong có chút xấu hổ sờ sờ mũi. Lời đồn thật đáng sợ, từ khi nào thì nàng trở thành con gái riêng của cửu cửu vậy? Bất đắc dĩ lắc đầu, cũng may có một số việc nàng sớm có thể coi nhẹ.

“Đúng rồi, hôm đó, cần phải đa tạ người.”

Từ ngày tổ chức bán đấu giá đến nay đã là năm ngày, trong năm ngày này có không ít thế lực không tin bên trong Dong Binh Đoàn Vân Ly có cường giả trấn thủ đã phái người đi dò xét vào ban đêm, nhưng cuối cùng những kẻ đó đều bị Dạ Thiên Tà bắt lại, từ đó về sau không còn ai dám đánh chủ ý lên Dong Binh Đoàn Vân Ly nữa.

Nhìn gò má tinh xảo của thiếu nữ bên cạnh, Dạ Thiên Tà cong môi cười khê, trong tươi cười mang theo tà khí: “Nếu cô thật sự muốn cảm tạ ta, vậy lấy thân báo đáp là được.”

Khóe miệng co rút mạnh, Hạ Như Phong dừng bước, khoanh tay trước ngực đánh giá Dạ Thiên Tà, sau khi nhìn thấy trong mắt tím của hắn mang theo đùa giỡn độc ác mới lặng yên nhẹ nhàng thở ra, lập tức nhú mày, nhẹ nhàng cười cười: “Lấy thân báo đáp, người sao?”

Nàng nhẹ lắc đầu, thờ dài một tiếng, buông hai tay đang ôm ngực, đi về phía trước, đến một chỗ thì ngừng lại, giương mắt nhìn bảng hiệu của cửa hàng, nói: “Phong Chi Loạn Thế, cuối cùng cũng tới rồi.”

Bốn ngày trước, nàng thành công đột phá đến Linh Sư tam cấp, cũng là lúc nên rời đi, bởi vì thi đấu ở thành Thiên Dược đã sắp bắt đầu. Nhưng trước khi đi, nàng cần chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, giúp cho cha con Hạ Quân Mạc ở nơi này có thể bình yên vô sự.

Vì vậy, nàng lựa chọn Phong Chi Loạn Thế để thương lượng hợp tác. Hợp tác với người giàu nhất thành Phong Chi, không thể nghi ngờ chính là sự lựa chọn tốt nhất, tin tưởng có Trương Cao chống lưng, nhất định các thế lực đánh chủ ý lên Dong Binh Đoàn Vân Ly sẽ bị kinh sợ mà không dám làm gì.

“Các vị, đến cửa hàng của ta cần mua gì vậy?” Chương quỳ nhìn thấy hai người đi vào, nâng lên mí mắt, giọng điệu hơi có vẻ không kiên nhẫn, rất hiển nhiên hôm nay tâm tình không tốt, hơn nữa hai người Hạ Như Phong trông rất xa lạ, bởi vậy cũng để ý nhiều.

Hạ Như Phong nhẹ nhàng nhú mày, tầm mắt quét trong phòng một vòng, dừng lại ở khu dược liệu. Lấy nhãn lực của Hạ Như Phong đương nhiên nhận ra tù thuốc này là dùng Lam Bảo Thạch đất đỏ để tạo ra, loại bảo thạch này có thể giữ lại mùi hương của dược liệu, không tỏa vào trong không khí. Xem ra vậy Trương Cao cũng không phải người mù tịt về dược liệu.

“Này, ta nói hai người các người, rốt cuộc có chuyện gì? Không có việc gì thì rút khỏi đây ngay cho ta.”

Nhìn thấy ánh mắt Hạ Như Phong đặt ở tù dược liệu, chương quỳ cười lạnh một tiếng. Nhìn bộ dạng bọn họ không giống như Luyện Dược Sư, hơn nữa trong thành Phong Chi này những ai không thể chọc vào hắn đều biết, nhưng lại không biết hai người này, hiển nhiên là bọn họ vừa tới thành Phong Chi.

Thật ra Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà cũng không phải không có tiếng tăm gì ở thành Phong Chi, làm Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, những thế lực tham gia buổi đấu giá đều biết nàng. Hơn nữa lúc đầu Hạ Như Phong đập phá Dong Binh Đoàn Thủy Vực, lại khiêu chiến với Thủy Đăng, mà lúc hai Dong Binh Đoàn quyết chiến với nhau, Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà đều xuất hiện qua. Đáng tiếc lúc đó chương quỳ chưa từng đến, đương nhiên không biết hai người bọn họ là ai.

Nếu hắn không biết, liền cho rằng hai người này là từ bên ngoài đến, khi nói chuyện không khách khí chút nào. Huống chi hôm qua nữ nhân của hắn ruồng bỏ hắn để tiến vào vòng tay của người khác, hôm nay lại bị Trương Cao quả mắng một trận, tâm tình tự nhiên không tốt, lúc này có hai nơi trút giận, hắn không hung hăng phát tiết thì sao xứng đáng với bản thân?

“Ta muốn gặp ông chủ của người.” Hạ Như Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu thản nhiên nói.

“A?” Chương quỳ từ chỗ ngồi đứng lên, trong mắt mang theo nồng đậm khinh bỉ, coi thường cười một tiếng. “Người nghĩ người là ai? Có tư cách gì mà đòi gặp ông chủ của chúng ta? Ông chủ của ta há là người người nói gặp thì gặp? Ta nói cho người biết, ông chủ của ta vừa đi Dong Binh Đoàn Vân Ly xin gặp Luyện Dược Sư đại nhân, hừ, trừ phi người là Luyện Dược Sư đại nhân, nếu không ông chủ chúng ta không có khả năng đồng ý gặp người. Nhưng cũng không xem người là cái quái gì, có thể so sánh với Luyện Dược Sư đại nhân sao? Ta nói, các người vẫn nên đến từ đâu thì về nơi đó! Ở đây trông thật chướng mắt.”

Nghe thấy lời ấy, Hạ Như Phong im lặng sờ sờ mũi. Nàng quả thật không thể so sánh với Luyện Dược Sư đại nhân, bởi vì nàng chính là vị Luyện Dược Sư đại nhân mà ông ta nói.

“Như Phong, cô cũng có lúc tốt tính như vậy?” Dạ Thiên Tà cong môi, hơn một tháng ở chung, hẳn sớm biết thiếu nữ này là kiểu người có thù tất báo, nhưng hiện tại biểu tình về mặt của nàng dù rất lạnh lùng nhưng lại không có dấu hiệu tức giận, điều đó khiến Dạ Thiên Tà có chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ chó cắn người một miếng, người còn cắn ngược lại sao?” Hạ Như Phong căn bản không hề để lời của chương quỳ trong lòng. Dưới cái nhìn của nàng, chương quỳ cũng chỉ là một con chó mà thôi, nàng là người, so đo với súc sinh chẳng phải là sỉ nhục nhân cách của nàng sao?

“Người nói cái gì?” Sắc mặt chương quỳ mạnh biến đổi, phần nộ nắm chặt hai bàn tay, huyết thái dương giật mạnh mấy cái, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Như Phong.

“Ài, Như Phong, cô nói không sai, ông ta thật đúng chỉ là súc sinh, ngay cả tiếng người cũng nghe không hiểu.” Dạ Thiên Tà khoanh tay trước ngực, lắc đầu thờ dãi một tiếng, ánh mắt mang theo đồng tình nhìn về phía trung chương quỳ. “Thật ra, con chó này thật đáng thương, rõ ràng là con chó lại phải sinh hoạt trong thế giới loài người, làm súc sinh, làm sao có thể quen với thói quen với con người?”

Lúc nói lời này, Dạ Thiên Tà cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt xây dựng không khí, đáng tiếc cho dù thế nào cũng nặn không đi ra, chỉ đành từ bỏ.

“Khụ khụ.”

Động tác và lời nói của Dạ Thiên Tà khiến cho Hạ Như Phong tự sắc nước bọt của mình, toàn bộ lạnh lùng trên mặt đều biến mất, nàng nhìn Dạ Thiên Tà chớp chớp mắt, trong đồng tử sâu thẳm tràn đầy ý cười: “Nếu không, chúng ta làm việc tốt, đưa nó trở lại thế giới của súc sinh, thế nào?”

“Không ngờ Như Phong còn thiện lương như vậy.” Dạ Thiên Tà lắc lắc đầu, đoán chừng cũng chỉ có lần mới nói Hạ Như Phong thiện lương. “Vừa rồi con chó này còn cắn chặt chúng ta không chịu thả, nhưng để một con chó điên cắn người thật sự quá nguy hiểm, tránh cho vì khuẩn lây bệnh cho người khác, hay là chúng ta đưa nó trở về đi? Nơi đó mới thích hợp với nó nhất.”

Hạ Như Phong không khỏi trợn mắt há hốc mồm, so với phúc hắc mắng chửi người, còn có ai bị được Dạ Thiên Tà, hết lần này tới lần khác mắng người mà không mang theo chữ nào thô tục, còn giống như hẳn đang làm việc tốt muốn người khác phải cảm ơn hẳn. Chuyện này khiến Hạ Như Phong có một loại cảm giác, nam nhân tà mị phúc hắc này, rất nguy hiểm..

“Phụt.” Chỉ là nghe được hai người họ kẻ xướng người hoạ, sắc mặt chương quỳ từ từ xanh ngắt, lại dần dần chuyển sang trắng, cuối cùng là đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, hẳn bỗng nhiên ngửa đầu rống to một tiếng, một quyền nện trên mặt quỳ. “Hai kẻ chết tiệt các ngươi, lão tử muốn dạy dỗ các ngươi.”

Nhưng, hẳn còn chưa kịp động thủ, ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói ồm ồm: “Mẹ nó, kẻ nào to gan dám đến cửa hàng của lão tử giương oai.”

Ngoài cửa là Trương Cao đang đưa lưng về phía ánh sáng mặt trời đi vào, trên khuôn mặt béo trắng mang theo tức giận, cơ thể to béo như núi bước một bước là mặt đất rung lên một lần. Mà nhìn thấy Trương Cao xuất hiện, trên mặt chương quỳ vô cùng mừng rỡ, vội vàng nghênh đón, nước mắt nước mũi tèm lem kẻ lè: “Ông chủ, ngài phải làm chủ cho ta! Hai người này thật là không có đạo lý, vô duyên vô cớ nói muốn phá cửa hàng của ông chủ, ông chủ nhất định phải dạy dỗ bọn họ.”

Hắn biết làm hỏng đồ vật trong cửa hàng thì phải bồi thường, mặt quỳ bị hắn đập nát, vì trốn tránh trách nhiệm nên chỉ có thể đổ hết mọi chuyện cho Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà, dù sao cũng không còn ai thấy, bọn họ chối bỏ cũng vô dụng.

Trương Cao vốn cao ngạo cũng chưa liếc hẳn một cái, trên mặt chất đầy tươi cười hướng nghênh đón Hạ Như Phong, tươi cười đó hết sức nịnh nọt: “Ha ha, hoan nghênh a hoan nghênh! Ta còn đang định đến Dong Bình Đoàn Văn Ly nhưng lại nhớ ra đã quên mang theo lễ vật nên mới vòng về, không ngờ thế nhưng lại có thể gặp Như Phong đại sư, không biết hai vị tới đây có chuyện gì, ta sẽ ưu đãi, chiết khấu bảy mươi phần trăm cho các vị.” (1612: giảm giá đó, còn là 70% lận. ta ước mình đi mua sắm cũng được như thế)

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Rời đi

Chương quỳ ngây dại, sững sờ há to miệng, nhìn bộ dạng nịnh nọt của ông chủ mình, bỗng nhiên có một loại cảm giác... Đây thật sự vẫn là ông chủ sao? Chắc là đã có ai giả mạo đúng không? Đúng rồi, Dong Bình Đoàn? Luyện Dược Sư đại nhân? Đó chẳng phải Dong Bình Đoàn Văn Ly gần đây đã gây náo loạn dữ dội sao? Trời ạ, hẳn vậy mà lại đắc tội Luyện Dược Sư đại nhân, ông trời, cho một đạo thiên lôi đánh chết hắn đi!

Đương nhiên, thiên lôi bề bộn nhiều việc, không thừa thời gian đi đánh chết một con kiến hôi bé nhỏ.

“Là thế này, ta có một cuộc làm ăn muốn trao đổi với ông chủ Trương.” Hạ Như Phong sờ sờ mũi, trên mặt mang theo tươi cười thân nhiên, ánh sáng mặt trời ngoài cửa chiếu vào, dừng trên người nàng, một thân áo đỏ dưới ánh mặt trời vô cùng xinh đẹp.

Trong lòng Trương Cao vô cùng mừng rỡ, sao hắn lại không biết việc này đại biểu cho cái gì? Luyện Dược Sư đại nhân cùng mình làm ăn, đó có nghĩa là tiền bạc sẽ từ từ chảy vào túi của mình. Trương Cao hẳn là thương nhân, thứ mà thương nhân thích luôn là ích lợi, mà có thể mang đến ích lợi lớn nhất cho hắn, chính là thiếu nữ trước mặt.

“Được, đại sư, còn có vị công tử này, xin mời đi theo ta.” Trương Cao làm động tác mời, dẫn đầu đi lên tầng trên, bỗng nhiên hắn nhớ tới cái gì, xoay người lại hung tợn trừng mắt nhìn chương quỳ. “Đợi chút nữa ta sẽ lại thu thập người.”

Chương quỳ sợ tới mức hai chân mềm nhũn, nằm úp sấp trên mặt đất, trong lòng nhất thời hối hận vạn phần, hắn chọc ai không chọc, sao lại chọc tới một vị Luyện Dược Sư chứ hả?

Đó chính là Luyện Dược Sư đại nhân a, một câu của nàng, bản thân chết rồi còn có thể chết lại. Suy nghĩ tới điều này chương quỳ sợ run cả người, tim đập nhanh nhìn bóng dáng sấp biển mất trên thang, không ngừng an ủi chính mình. Người cao quý như Luyện Dược Sư đại nhân, hẳn là sẽ không so đo với tiểu nhân vật như hắn đâu!

Dưới sự chỉ dẫn của Trương Cao, Hạ Như Phong đi vào trong, ngửi được mùi thơm ngát ngào ngạt truyền đến, tâm tình bình tĩnh như nước, hai tròng mắt đảo qua đồ vật trong phòng, lại phát hiện Phong Chi Loạn Thể rất giàu có, vật dụng và bàn trà trong phòng đều dùng Thanh Hương Mộc tạo nên.

Thanh Hương Mộc là loại cây đặc biệt của cấm địa Phong Chi, cũng là một loại dược liệu để luyện dược, giá cả đắt đỏ, tỏa ra mùi thơm có thể làm cho lòng người an tĩnh lại, rất thích hợp để sử dụng khi đàm phán với người khác.

Hai người tùy ý ngồi xuống, Trương Cao tự mình thay bọn họ rót trà, ngáp một cái mới mỉm cười hỏi: “Đại sư, không biết các ngài cần nói là chuyện làm ăn gì? Nếu có muốn ta hỗ trợ, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ.”

Ngón tay thon dài của Hạ Như Phong gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh sáng màu vàng bên ngoài cửa sổ mở rộng rải lên mặt bàn một tầng ánh sáng vàng óng. Nàng thân nhiên cong môi, nhẹ nhàng nói: “Là như vậy, chúng ta muốn hợp tác với ông chủ Trương, do ông chủ Trương cung cấp dược liệu và chỗ ở, ta phụ trách luyện chế, thế nào? Đương nhiên, ông chủ Trương là đối tượng duy nhất mà Dong Binh Đoàn Văn Ly chúng ta từ trước đến giờ, ta sẽ giao toàn bộ quyền tiêu thụ cho ông chủ Trương.”

“Cạch.”

Trương Cao bật dậy, bàn tay run lên đánh nghiêng ly trà, khiến nước tràn ra mặt bàn, khuôn mặt bởi vì kích động mà đỏ lên, khóe miệng không ngừng run run. Có lẽ người khác không biết chuyện này đại biểu cho cái gì, nhưng hắn lại không có khả năng không biết. Có lẽ người khác yêu cầu gặp Luyện Dược Sư đại nhân là vì xin thuốc, hắn lại là vì buôn bán.

Thương nhân, vĩnh viễn luôn đặt tiền bạc lên đầu, hắn biết lần này Hạ Như Phong nói đến làm ăn là có liên quan tới đan dược, lại không ngờ rằng, nàng lại giao quyền tiêu thụ duy nhất cho mình, sao hắn có thể không kích động?

“Thật... Thật có lỗi, ta đã thất lễ rồi.” Trương Cao lấy khăn tay xoa xoa nước trà dính trên tay, kiềm chế sự kích động trong lòng lại ngồi xuống, hai bàn tay đan chéo vào nhau, khăn trương cọ xát. “Cái kia, mời đại sư tiếp tục nói.”

Ngón tay của Hạ Như Phong khẽ gõ trên mặt bàn, lúc ngược mắt long mi dài khẽ rung một chút, cười nói: “Ông chủ Trương, về phần bàn bạc chi tiết, người đi Dong Binh Đoàn tìm Triệu thúc nói chuyện đi, chúng ta nói chuyện khác, lần này hợp tác, tiền thu được chia làm ba tám, người ba, ta tám.”

“Chia đôi.” Trương Cao mặc dù trong lòng kích động, vẫn là cắn răng một cái cò kè mặc cả, hắn là thương nhân, không có gì quan trọng hơn lợi ích.

“Chia ra ba tám, một chút cũng không nhượng bộ, ông chủ Trương, người nên biết chúng ta không phải chỉ có thể hợp tác cùng người mà còn có thể đi tìm người khác...” Hạ Như Phong nheo mắt lại, nhìn Trương Cao đang im lặng suy nghĩ cũng không vội vã thúc giục, nàng rất kiên nhẫn chờ đợi.

Trương Cao thở dài, hắn biết nếu quá tham lam, chịu thiệt chính là mình, cho dù chỉ thu được ba phần nhưng cũng đã là rất nhiều tiền rồi, còn ngược lại, một kim tệ cũng không kiếm được.

“Được rồi, vậy chia làm ba tám.”

“Quyết định như thế, mỗi tháng ta có thể cung cấp hai mươi viên Tiểu Hoàn Đan và Phục Linh Đan, mười viên Hóa Linh Đan, người phải biết hàng nhiều sẽ mất giá.” Hạ Như Phong lúc này mới vừa lòng cười, đứng lên chia ra bàn tay nhẵn nhụi, nói: “Hiện tại chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Như thế, chuyện hợp tác ban đầu đã định, dưới sự đưa tiễn vô cùng vui vẻ của Trương Cao, hai người Hạ Như Phong không nhanh không chậm rời khỏi Phong Chi Loạn Thể.

Sau khi Trương Cao và Triệu Nhiên nói chuyện chi tiết, một phần dược liệu được mang đến Dong Binh Đoàn Văn Ly, vì thế Hạ Như Phong lại bẻ quan luyện dược, lần này thời gian nửa tháng bẻ quan rất nhanh đã trôi qua. Chớp mắt đã tiến vào thành Phong Chi hơn hai tháng, trận đấu ở Dược Thành chỉ còn nửa tháng nữa là bắt đầu, nàng không có thời gian để lãng phí, vì vậy sau khi giao số đan dược dùng trong nửa năm cho Hạ Quân Mạc liền cáo từ rời đi. Hạ Quân Mạc thấy nàng ý đã quyết, cũng không ở ngăn trở.

Bước ra khỏi cửa Dong Binh Đoàn Văn Ly, thấy Hạ Quân Mạc vẫn chưa vội vã rời đi, Hạ Như Phong ngược lại nhìn sang nam tử bên cạnh: “Có thể

giúp ta một việc được không?”

“Được.” Dạ Thiên Tà cong môi, cái gì cũng không hỏi lập tức đồng ý, khiến trái tim Hạ Như Phong chợt ấm áp, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Chỉ một lúc sau tại Công hội Luyện được, Tần Sắc Chính nghe thuộc hạ báo cáo tình hình, nghe thấy Tổng Công hội ở Hoàng thành từ chối đề nghị của hắn thì biến sắc, u ám giống như có thể chảy ra nước (giống mây đen thì sẽ rơi thành mưa đó ^^). Ngay lúc này, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy dọc tới tim, khiến hắn không nhìn được rùng mình một cái.

Luyện Được Sư đang báo cáo với Tần Sắc Chính chẳng biết tại sao lại cảm giác được có gì đó không đúng, sau khi nói xong lại không có âm thanh nổi trợn lời đình, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhưng trước mặt đầu còn bóng dáng của Tần Sắc Chính, chỉ thấy một đồng bụi đất trên cái ghế hắn ta vừa ngồi...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Gặp trên đường đi

Nơi đây là sơn mạch Hải Bạt, cây đại thụ lâu năm cao vút trong mây, đón ánh mặt trời, trải trên đường nhỏ ánh sáng khúc xạ nhỏ vun. Thỉnh thoảng có gió nhẹ lướt qua, lá cây xanh biếc sột soạt, dường như tạo thành một khúc nhạc êm tai.

“Vượt qua sơn mạch này là có thể tới thành Lạc Phụng!”

Một giọng nói nhẹ như gió đánh vỡ khung cảnh yên bình này, chỉ thấy thiếu nữ đi trên đường nhỏ nhấc mi mắt, đôi mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tay xoa cằm, âm thanh thản nhiên nhẹ nhàng vang lên. Trên vai thiếu nữ có một con thú nhỏ đỏ rực đang nằm úp sấp, giống như rất ngạc nhiên, chớp đôi mắt to ngập nước nhìn loạn bốn phía.

“Ừm! Chính là phía trước.”

Bên cạnh thiếu nữ, nam tử tuấn mỹ tà mị nhợt nhạt cong lên khóe môi, hai tay chấp sau lưng, mắt tìm nhìn con thú nhỏ trên vai thiếu nữ, vui vẻ từng chút một tụ lại dưới đáy mắt.

Hai người một thú này, chính là Hạ Như Phong, Dạ Thiên Tà, còn có Vật Nhỏ từ thành Phong Chi tới... Từ lúc rời khỏi thành Phong Chi, bọn họ đi liên tục một đêm, rốt cục đã đến sơn mạch Hải Bạt. Trên đường gặp không ít linh thú, giúp tu vi Linh Sư tam cấp của nàng ổn định lại.

“Cô cô...”

Tiếng chim kêu từ phía chân trời truyền đến, Đại Bàng nhanh chóng xẹt qua bầu trời, hạ xuống trước mặt Hạ Như Phong, vương miện màu vàng tỏa sáng rực rỡ. Nó nhả thú tinh trong miệng vào tay nữ thần trong lòng, nịnh nọt dùng cái đầu to của mình cọ cọ ngực Hạ Như Phong.

“Đại Bàng, vất vả cho ngươi rồi.” Hạ Như Phong xoa xoa nó đầu, triệu hồi Hòa Nhi ra, toàn bộ thú tinh trong tay đều giao cho Hòa Nhi. Tiêu hóa mấy viên thú tinh này xong, có lẽ Hòa Nhi có thể lên đến tam giai rồi!

“Cô cô...”

Nghe được Hạ Như Phong khích lệ, trong con mắt nhân tính hóa của Đại Bàng hiện lên hưng phấn, vẫy cánh bay lên trời xanh, lại đi trinh sát tình huống.

Đang lúc Đại Bàng đi trinh sát, phía trước truyền đến tiếng thiếu nữ hưng phấn, âm thanh ấy chứa đầy bất buộc đột ngột lọt vào tai Hạ Như Phong: “Sư huynh, nơi đó có một con đại điều vô cùng uy mãnh, muội muốn nó, huynh giúp muội bắt nó xuống dưới đi.”

Trông rất thản nhiên nhìn nơi truyền tới giọng nói, khóe miệng cong lên thành nụ cười khinh thường: “Tà, chúng ta đi nhìn xem! Người nào dũng cảm như vậy, ngay cả Đại Bàng cũng dám bắt.”

Dưới ánh mặt trời là thiếu nữ với đôi gò má đỏ hồng, nàng giơ lên nắm tay nhỏ, hưng phấn nhìn chăm chăm vào cái bóng màu vàng uy mãnh trên bầu trời, trong mắt lóe ra ngôi sao nhỏ. Mà bên cạnh thiếu nữ là một thanh niên với vẻ mặt bất đắc dĩ, hần thở dài nói: “Na Na, đó là Đại Bàng tam giai, huynh còn không có khả năng lớn như vậy bắt nó xuống dưới.”

“Muội không quan tâm!” Thiếu nữ cong lên cái miệng nhỏ hồng nhuận, tức giận dùng nắm tay nhỏ đánh xuống lồng ngực thanh niên. “Nếu có một con Đại Bàng như thế làm vật cưới thì thật là oai phong, dù thế nào muội cũng mặc kệ, muội muốn Đại Bàng, bằng không huynh phải giúp muội bắt một con rồng bay đến.”

Rồng bay? Hắn ngay cả Đại Bàng còn bắt không được, còn bắt rồng bay? Ai mà chẳng biết Long tộc tôn quý cường đại, há có thể để loài người sử dụng?

“A nha, đại điều chạy, sư huynh, chúng ta mau đuổi theo.”

Đại Bằng bỗng nhiên bay về phía xa, thiếu nữ nhất thời nóng nảy, cũng mặc kệ thanh niên bên cạnh, trực tiếp chạy về phía mà Đại Bằng bay đi. Thanh niên cười khổ lắc đầu, chỉ đành phải đuổi theo sau thiếu nữ.

Rốt cục, Đại Bằng từ trên không trung hạ xuống, thiếu nữ cũng dừng lại, sau đó nàng liền thấy xa xa có hai người sóng vai đi tới. Đại Bằng dừng trước mặt một thiếu nữ áo đỏ trong đó, thiếu nữ áo đỏ kia có dung nhan tuyệt thế, khuôn mặt chưa hết ngây thơ mang theo nụ cười thần nhiên, vươn tay vuốt ve đầu Đại Bằng. Mà trên vai nàng ta còn có một con thú nhỏ hình như không có lực công kích đang kêu to mấy tiếng với Đại Bằng, sau đó lại nhảy vào lòng hồng y thiếu nữ, toàn bộ thân thể đều vui vào.

Thanh niên theo sau sư muội mình đến cũng dừng bước, nhìn thấy hồng y thiếu nữ trong mắt hiện lên kinh diễm rõ ràng, có thể là do tính cách vốn có nên kinh diễm của hắn gần như là chột lóe rồi lập tức biến mất.

“Này!” Thiếu nữ nhắc váy, chạy đến trước mặt Hạ Như Phong, ngón tay nhắn nhủ trắng nõn chỉ vào Đại Bằng, giọng điệu mang theo vẻ vênh vang đắc ý nói: “Con đại điều này là của ngươi sao? Ngươi có thể bán cho ta được không? Bao nhiêu kim tệ cũng được.”

“Thật có lỗi, nó là vô giá.” Hạ Như Phong ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, xách Vật Nhỏ đang bám vào quần áo mình, không để ý đến Vật Nhỏ phản kháng mãnh liệt, ném nó lên lưng Đại Bằng, trong cặp mắt long lanh của Vật Nhỏ nhất thời tràn đầy nước mắt tủi thân.

“Vay ta dùng đan dược để đổi với ngươi, ta dùng một viên Tụ Linh Đan tam phẩm cấp thấp đổi với ngươi là được rồi chứ?” Thiếu nữ hai tay chống nạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tự tin. Ở cái nơi thiếu Luyện Dược Sư này, đan dược tam phẩm đã là rất trân quý, dù lão sư nàng là Luyện Dược Sư tứ phẩm, nàng cũng chỉ có hai viên đan dược tam phẩm.

Đáng tiếc, Hạ Như Phong thiếu thứ gì, chính là không thiếu đan dược.

“Ngươi cho rằng bằng hữu là có thể đổi chác?” Hạ Như Phong khinh thường nhếch mép, cho dù nàng thiếu đan dược cũng tuyệt không lấy Kim Sí Đại Bằng ra trao đổi, càng đừng nói nàng sẽ không thiếu.

“Ngươi người này sao lại không biết tốt xấu như vậy chứ!” Thiếu nữ cảm giận dậm chân, tức giận cong quai hàm. “Một viên đan dược tam phẩm còn quý hơn Đại Bằng của ngươi rất nhiều, ngươi thế nhưng còn không cần, thật không biết trên đời này sao lại có loại người ngu ngốc như ngươi.”

Sắc mặt Dạ Thiên Tà trầm xuống, đôi tay ôm ngực, trên khuôn mặt tuấn mỹ nổi lên tươi cười quái dị: “Ngươi nói ai là ngu ngốc?”

Giọng nói như âm thanh trên trời khiến thiếu nữ quay đầu lại, vừa rồi khoảng cách qua xa nên nàng không có thấy rõ khuôn mặt nam tử, hơn nữa Đại Bằng là Linh thú của Hạ Như Phong, vì thế từ đầu lực chú ý của nàng đã tập trung vào Hạ Như Phong. Cho tới lúc này, trông thấy nam tử đẹp đến mức tận cùng kia, nàng không khỏi mất hồn, đôi mắt nháy cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm vào nam tử tuấn mỹ tuyệt luân.

Nhìn thấy vẻ mặt của thiếu nữ, tươi cười trên mặt hắn dần dần biến mất, trong đồng tử màu tím hiện lên chán ghét: “Vừa rồi ngươi nói ai là ngu ngốc?”

Có lẽ là bị khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Thiên Tà hớp mất hồn rồi, thiếu nữ vô ý thức nói một câu: “Đương nhiên là nữ nhân này, cô ta vốn chính là một kẻ ngu ngốc.”

“Ồ?” Khóe môi Dạ Thiên Tà lại cong lên lần nữa, trong mắt tím tà mị thoáng qua ánh sáng khinh thường, thân hình lóe lên liền đến trước mặt thiếu nữ, ngón tay thon dài bóp chặt cái cổ xinh đẹp của nàng ta. Vào giây phút này, giọng nói của nam tử vẫn thần nhiên như trước, lại giống như là truyền đến từ địa ngục: “Kẻ ngu thì không có tư cách nói người khác ngu.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thành Lạc Phương

Ánh nắng ấm áp xen qua tầng tầng lá cây rơi xuống, chiếu ánh sáng nhỏ vụ lên khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ, đôi mắt to trong suốt tràn ngập hơi nước, úy khuất dấu dấu đôi môi hồng nhuận, nàng thật không hiểu, sắc đẹp của mình ở trong thành Lạc Phương cũng thuộc dạng đếm trên đầu ngón tay, vì sao nam nhân tà mị này lại có thể nói nàng như thế.

“Ngươi... Ngươi nếu dám tổn thương ta một chút nào, sư phụ của ta sẽ giết ngươi, hắn là trưởng lão của luyện dược công hội, chắc ngươi cũng biết lực hiệu triệu của luyện dược sư.”

Thanh âm thiếu nữ do sợ hãi nên mang theo chút run rẩy, nàng cảm nhận rõ ràng được sát ý đến từ trên thân nam tử này, không khỏi khẩn trương nắm chặt nắm đấm, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khẩn trương.

“A, luyện dược công hội sao?” Dạ Thiên Tà nhíu mày, không để ý mà nở nụ cười: “Vay thì thế nào, ta muốn mượn ngươi, phải chuẩn bị cho tốt chứ.”

Thân thể Hạ Như Phong bất chợt run lên, chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm chảy vào nội tâm, đường cong trên khuôn mặt trở nên mềm mại, có lẽ bắt đầu từ giờ phút này, nàng chân chính chấp nhận Dạ Thiên Tà trở thành đồng bạn của nàng...

Thanh niên đuổi theo thiếu nữ đến đây thấy tình huống như vậy, đầu lập tức đổ đầy mồ hôi hột, tuy hắn không thích sư muội được nuông chiều đến tày hứng này, nhưng ít ra nàng cũng là sư muội của hắn, lại cùng hắn ra ngoài, dù thế nào cũng không thể để cho nàng gặp chuyện không may trước mặt mình.

“Vị cô nương này, thật xin lỗi.” Hắn biết người có thể khiến cho nam nhân nhìn rất mạnh này thu tay lại chính là thiếu nữ tuyệt thế trước mắt, bước nhanh đến nàng trước mặt, cong lưng xin lỗi; “Sư muội là bị sư phụ nuông chiều quá thành hư, khó tránh khỏi ngông cuồng tự đại, ta xin thay mặt sư muội tạ lỗi, xin cô nương khuyên vị công tử này thả nàng, yên tâm, nếu cô nương tha cho sư muội ta, cô nương nếu có thỉnh cầu gì, ta sẽ dốc hết sức đi làm.”

Thanh niên có vẻ nho nhã lễ độ, so sánh với thiếu nữ đứng là khác biệt một trời một vực, khó làm người ta sinh ra ác cảm.

“Quên đi, Tà, mấy lời này, trước đây ta nghe nhiều lắm...” Hạ Như Phong lắc đầu, lạnh nhạt cười, ở Hoa Hạ, câu vũ nhục nàng đều nghe qua rất nhiều, đã sớm không tạo thành ảnh hưởng gì với nàng. Huống chi nàng cũng không phải loại người một lời không hợp liền đại khai sát giới, nếu không phạm phải điểm mấu chốt của nàng, nàng luôn luôn rất dễ nói chuyện.

Nhưng là, nàng cũng có nghịch lân, một khi sờ tới nghịch lân của nàng, như vậy thật xin lỗi, cho dù là thần cũng phải trả giá đại giới.

Dạ Thiên Tà hơi sùng sốt, lập tức thu hồi tay, xoay người chuyển tầm mắt, nhìn khuôn mặt còn mang tính trẻ con trước mặt, trái tim chợt co rụt lại...

Trước kia nghe nhiều lắm sao? Là Nghiêm gia sao? Nàng hình như là huyết mạch của Nghiêm gia? Từng ở Nghiêm gia, nàng rốt cuộc là sống như thế nào? Nghĩ đến tư liệu mình điều tra được, trong mắt ahum từ từ hiện lên một đạo hàn mang, khóe miệng không tiếng động nhếch lên.

Có lẽ là hắn còn chưa phát hiện, hiện tại chính mình thế nhưng dễ dàng vì một chuyện mà tức giận, đợi sau này phát hiện được, không biết tâm trạng sẽ lại biến hóa ra sao?

“Hừ, sư huynh, người đừng cầu xin nữ nhân này.”

Thiếu nữ không phục hừ lạnh một tiếng, nàng cũng không muốn sư huynh mình ăn nói khép nép cầu người, nhất là người mình xem không vừa mắt. Nhưng mà thanh niên thanh niên trừng mắt một cái, nàng đành phải ngậm miệng lại, nếu lần sau phụ thân đến, sư huynh cáo trạng với phụ thân, chính mình khẳng định lại bị mắng.

Nghĩ đến sự nghiêm khắc của phụ thân, thiếu nữ không khỏi rung mình một cái, lúc đó dù có lão sư che chở, chi sợ cũng không có cách gì tránh được trách phạt.

Thanh niên hướng Hạ Như Phong cùng Dạ Thiên Tà cười cười tạ lỗi: “Ta tên là Vân Lạc Thiên, lão sư là trưởng lão của luyện dược công hội, vị này là tiểu sư muội của ta Từ Ly Na, bị nuông chiều hỏng rồi, cho nên vừa rồi mới đắc tội, không biết hai vị xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi là Hạ Như Phong, đây là đồ bạn đồng hành của ta, Dạ Thiên Tà, chúng ta tính đi tới Lạc Phương Thành.”

Mặc dù rất không thích thiếu nữ kiêu ngạo này, nhưng mà Vân Lạc Thiên thân là đệ tử của trưởng lão luyện dược công hội, thân phận cao quý, cũng không vô lễ giống như thiếu nữ, làm cho Hạ Như Phong tâm sinh hảo cảm.

“Nga, Hạ cô nương, Dạ công tử, các người muốn tới Lạc Phương Thành sao? Chuyện này thật sự rất trùng hợp, tại hạ là người của luyện dược công hội tại Lạc Phương Thành, lấy thực lực luyện dược công hội chúng ta ở lạc phương thành, ở Lạc Phương Thành tuyệt đối không có người dám ăn hiếp các người, nếu không chúng ta cùng nhau đi đi?” Hai mắt Vân Lạc Thiên sáng lên, khuôn mặt tuấn tú biểu lộ một chút tươi cười.

Hắn sớm đã nhìn ra hai người này không tầm thường, vô luận là Hạ Như Phong có được kim sí Đại Bàng vương, hay là Dạ Thiên Tà dùng một chiêu ngăn lại Từ Ly Na, đều làm cho hắn sinh ra ý muốn kết giao. Huống chi hai người này hắn đều nhìn không thấu được.

Có thể làm cho hắn nhìn không thấu, chỉ có hai loại khả năng, một loại là hai người này đều là phế vật, không có một tia tu vi, một loại khác chính là có tu vi vượt xa hắn.

Phế vật? Có khả năng sao? Như vậy chỉ có một loại khả năng.

Kỳ thật, đúng là Vân Lạc Thiên đã đoán sai, hắn nhìn không thấu Hạ Như Phong, là do Nghịch Thiên quyết che dấu, cùng tu vi của nàng không có nhiều quan hệ.

“Sư huynh, để vị Dạ công tử này đi theo, ta không có ý kiến, nhưng là ta tuyệt đối không đồng ý để nữ nhân không biết tốt xấu này cùng đi cùng chúng ta: “Từ Ly Na lại đầu mối, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Như Phong một cái, không hài lòng nói.”

Mặc dù Dạ Thiên Tà vừa rồi suýt nữa làm nàng bị thương, nhưng nàng đối Dạ Thiên Tà có hảo cảm rất lớn, về phần Hạ Như Phong... Nàng luôn luôn không thích nữ nhân xinh đẹp hơn mình, nhất là nàng không có cách gì để đoạt được Kim Sí Đại Bàng.

“Na Na, người quên lão sư đã nói với người, tính khí của người nên sửa lại, đừng đắc tội người khắp nơi còn muốn để lão sư thu xếp cho người, không phải ai cũng tốt như Hạ cô nương không so đo với người đâu.” Vân Lạc Thiên nhìn Từ Ly Na, khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại, không chút khách khí khiển trách.

“Nàng chẳng qua là đồ quê mùa từ nông thôn đến mà thôi, lại không có bối cảnh cường đại, có gì mà....” Trong mắt Từ Ly Na lại bốc lên hơi, ủy khuất đầu đầu mỗi, trừ bỏ phụ thân ra, không có ai dám nói lớn tiếng với mình, giờ phút này sư huynh lại vì một nữ nhân không rõ lai lịch mà giáo huấn chính mình..

Trên mặt Vân Lạc Thiên xẹt qua một chút xấu hổ, xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, không biết làm sao nói: “Hạ cô nương, người đừng trách, sư muội nàng...”

“Không có việc gì.” Hạ Như Phong hơi hơi cười, hào phóng khoát tay áo, một đại tiểu thư bị chiều hư mà thôi, nàng còn không rảnh so đo. Chủ yếu là, nàng còn phải tới luyện được công hội ở Lạc Phương Thành để khảo hạch cấp bậc, sẽ không vì một chút việc nhỏ như vậy mà khiến mình không có cách gì đạt được được liệu ngũ giai băng hệ.

Đáng tiếc là, lúc ở Phong Chi thành vì tam phẩm được phương nên Thủy Vực Dong Bình Đoàn cùng công hội luyện được đã gây ra khúc mắc, vì vậy nàng mới không thể khảo hạch cấp bậc. Mà thành thị gần đó chỉ có Lạc Phương Thành mới có luyện được công hội, nếu đến nơi khác thì sẽ không kịp tham gia thi đấu tại Được thành.

Phần thưởng cuộc thi có liên quan đến việc nàng có thu được hỏa linh, mà hỏa linh lại có liên quan tới việc tăng lên thực lực của nàng, thực lực tăng lên, nàng liền có thể trong thời gian ngắn nhất đạt tới một độ cao rồi trở lại Hòa Vân thành, lấy ra so sánh, việc này liền thành một chuyện nhỏ không đáng kể.

“Nếu Vân công tử mời, chúng ta cũng sẽ không chối từ.”

Dứt lời, Hạ Như Phong đem ba con thú thu vào không gian, lúc này bọn hắn mới nhìn thấy còn lại hai con thú, hai người đều hoảng sợ. Từ Ly Na tính tình cao ngạo cũng hơi thu liễm một phần, có thể có được ba con thú sủng, cấp bậc triệu hồi thư của nàng, chẳng lẽ là ngân phẩm?

Một Triệu Hoán Sư có triệu hồi thư cấp bậc ngân phẩm, cũng đủ làm cho bọn hắn coi trọng.

Lạc Phương Thành mang kiến trúc cổ lão, không giống Hòa Vân thành mộc mạc, Phong Chi thành xa hoa, mà có loại hơi thở ngưng trọng, từ cửa thành màu đen mực có thể nhìn ra tòa Lạc Phương Thành này đã tồn tại rất nhiều năm.

Có lẽ là Được thành đại tái sắp bắt đầu, mấy ngày gần đây ngay cả cửa thành Lạc Phương Thành kiểm tra cũng cực kỳ nghiêm khắc, người giữ cửa thành hiển nhiên nhận thức Vân Lạc Thiên và Từ Ly Na, trực tiếp cho đi.

“Đúng rồi, Vân công tử, hình như ta còn chưa nói qua mục đích đến đây, ta tới đây vì muốn khảo hạch luyện được cấp bậc.” Hạ Như Phong sờ sờ mũi, bờ môi mang theo nhợt nhạt độ cong, thanh âm thanh đậm như gió, vang lên bên tai Vân Lạc Thiên, mang đến một loại cảm giác làm người ta khoan khoái dễ chịu.

“Đi, Hạ cô nương là luyện được sư?” Vân Lạc Thiên sợ run một chút, ánh mắt nhìn Hạ Như Phong hiện lên kinh ngạc, hắn không ngờ rằng thiếu nữ này không chỉ là Triệu Hồi Sư, còn là một vị luyện được sư: “Hạ cô nương có thể mang huy chương? Không biết cô nương mấy phẩm?”

Hạ Như Phong lắc đầu, mi tâm nhẹ nhăn lại: “Ta cũng là lần đầu tiên chứng thực, ta muốn hỏi một chút, có thể trực tiếp khảo hạch tam phẩm không?”

Tuy nói với năng lực của nàng khảo hạch từ nhất phẩm đến tam phẩm không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng nàng cũng không muốn làm chuyện dư thừa lãng phí, thời gian lãng phí đó còn không bằng cố gắng tu luyện.

Thần sắc Vân Lạc Thiên rõ ràng sửng sốt, không đợi hắn mở miệng, bên cạnh liền truyền đến thanh âm trào phúng của Từ Ly Na: “Người cho rằng luyện được đơn giản giống ăn cơm uống nước sao? Ngay cả nhất phẩm Luyện Được Sư cũng không phải, còn dám nói mình có thể khảo hạch tam phẩm, hừ, ta cũng chỉ là Luyện Được Sư nhị phẩm, ta không tin, người có thể tài giỏi hơn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chứng thực cấp bậc

Ánh mắt Hạ Như Phong lạnh nhạt liếc nhìn nàng ta một cái, liền trực tiếp quay đi, cuộc sống trước đây đã dưỡng thành tính, những việc không quan hệ tới nàng thì không thể nào làm cho nàng gọi lên chút phiền muộn. Ở trong lòng nàng, cho dù bọn họ có suy nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, tất cả đều rất khó có thể làm cho nàng quan tâm đến.

“Công hội cũng không quy định là không thể trực tiếp xác nhận những cấp bậc phía sau...” Vân Lạc Thiên cười, trong lòng có chút coi thường, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng trong lòng cũng có cùng suy nghĩ với Do Ly Na. Hắn không tin thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi này có thể thông qua khảo hạch tam phẩm. Do Ly Na đã lớn chừng này tuổi, nhưng mà việc luyện đan được vẫn phải trải qua một thời gian dài cố gắng cùng với tài năng linh ngộ mới có thể đột phá. Nhưng xem bộ dáng nàng còn chưa tới mười lăm tuổi, thì làm sao có thể là Luyện Được Sư tam phẩm?

Phải biết rằng sư phụ hần là người đứng thứ hai trong Công hội Luyện dược ở thành Lạc Phong, nhưng cũng phải đến bốn mươi tuổi mới có thể đột phá tam phẩm.

Nghĩ thì nghĩ, trên mặt Vân Lạc Thiên vẫn duy trì vẻ tươi cười thân thiện: “Công hội Luyện dược cũng không xa nơi này, chỉ là Hạ cô nương vẫn nên chứng thực từ cấp bậc thấp nhất thì hợp lý hơn!”

Hạ Như Phong hơi cười, không nói gì, thực lực của bản thân nàng, còn có ai có thể rõ ràng hơn nàng? Đừng nói là tam phẩm, nếu nàng muốn chứng thực tứ phẩm, thì xác suất thành công của nàng vẫn là rất lớn, bởi vì còn có máu của nàng cũng có thể tăng xác suất thành công, nhưng Hạ Như Phong cũng sẽ không vì kháo hạch này mà hi sinh như thế, tuy rằng việc hi sinh này cũng có chút không đáng kể.

Nhìn thấy bộ dạng Hạ Như Phong tràn đầy tự tin như thế, Vân Lạc Thiên không nói nữa, nhưng Do Ly Na lại phát ra một tiếng hừ lạnh, bĩu môi khinh thường, khó có dịp không lên tiếng ngăn cản Vân Lạc Thiên, bởi vì nàng muốn nhìn thấy bộ dáng bị xấu mặt của thiếu nữ cuồng vọng này, hần là rất thú vị đây.

Giống như trông thấy một màn này, khuôn mặt tinh xảo của Do Ly Na liền hiện lên tươi cười đắc ý.

Trước cửa Công hội Luyện dược, vài vị mặc áo bào trắng nhận nhiệm vụ canh giữ hai bên cửa, khi thấy đám người Vân Lạc Thiên đến gần thì vội vàng cung kính, có thể thấy được thân phận của hai người này ở trong Công hội Luyện dược. Hai người này đều là đệ tử quan trọng nhất của hội trưởng, cho dù có cho họ mười lá gan, cũng không dám đắc tội!

“Ngươi, trước mang vị cô nương này tới điền tư liệu, sau đó mang nàng đi phòng chứng thực!” Vân Lạc Thiên đi đến trước mặt một nữ tử thanh tú, chỉ vào Hạ Như Phong nói, rồi quay ra phía sau nhìn Dạ Thiên Tà nói: “Dạ công tử, chúng ta đợi ở đây, rất nhanh Hạ cô nương sẽ đi ra.”

Dạ Thiên Tà khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng gật đầu, mắt tím chăm chú nhìn bóng dáng Hạ Như Phong rời đi, khóe miệng hơi nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú của hần mỉm cười mang theo niềm tin tưởng tuyệt đối dành cho nàng.

“Dạ công tử, hình như ngươi không lo lắng cho nàng ấy chút nào thì phải?” Vân Lạc Thiên kinh ngạc chớp đôi mắt, hần cho rằng, Hạ Như Phong muốn chứng thực tam phẩm có chút kiêu ngạo, khẳng định như thế nào cũng sẽ thất bại, mà Dạ Thiên Tà lại là bằng hữu của Hạ Như Phong, hần cũng có chút hiểu biết đối với nàng, nhưng một chút lo lắng cũng không hề có, chẳng lẽ nàng có thể thành công sao?

Suy nghĩ đến chuyện đó, Vân Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười tự giễu, điều này làm sao có thể? Nhìn nàng còn chưa tới mười lăm tuổi, nhưng lại đi chứng thực tam phẩm, hần là không có cách nào thành công.

Dạ Thiên Tà thu hồi ánh mắt, trong mắt tím liên tục có những tia sáng kỳ dị, bờ môi mang theo ý cười nhạt, làm người ta có cảm giác được một loại tà khí: “Cũng chỉ là tam phẩm thôi, cho dù nàng muốn chứng thực tứ phẩm, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ thành công, bởi vì Như Phong nàng... không phải là người chỉ biết nói mạnh miệng, nàng sẽ không làm những việc bản thân chưa chắc chắn.

Trước đó ở thành Phong Chi, hần biết nàng đã luyện đến tam phẩm cao cấp, cho dù nàng nói với hần là không cần thận đột phá tứ cấp, hần cũng chỉ hồ hững gật đầu, nhiều lắm than thở một câu nàng giống như càng yêu nghiệt, về phần hoài nghi... hần không hề có, bởi vì còn có cái gì mà nàng không có được.

Chỉ cần cho nàng thời gian và không gian tu luyện, thì một ngày nào đó, nàng sẽ bước lên vị trí cao nhất của bậc cường giả, mà nhìn xuống chúng sinh.

Ở trong phòng chứng thực, mùi hương đan dược xông thẳng vào mũi, Hạ Như Phong chậm rãi bước vào, liền nhìn thấy một vị lão giả ngồi trên vị trí nhận chứng sư, hình như phát hiện có người tới, lão nhẹ nhàng mí mắt, tinh quang bắn ra bốn phía nhìn Hạ Như Phong, khuôn mặt nở nụ cười tươi cười khó coi đến cực điểm

“Ngươi đến để chứng thực cấp bậc? Được rồi, trước tiên lấy huy chương luyện dược của mình ra đi.”

Thân hình lão giả nhỏ gầy, giống như một bộ xương khô, giọng nói khô khốc khó nghe, khiến người vừa nghe xong không khỏi sinh ra một loại cảm giác không thoải mái.

“Cho tôi bây giờ ta vẫn chưa từng chứng thực qua cấp bậc.”

“À, vậy thì là ngươi đến để chứng thực nhất phẩm đúng không?”

“Không, ta đến là vì muốn chứng thực tam phẩm.”

“Cái gì?” Lão giả từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, ánh mắt mang theo nghi ngờ đảo qua khuôn mặt còn ngây thơ của Hạ Như Phong, nở nụ cười: “Tốt, tốt lắm, thật lâu không có người nào dám tiến đến Công hội Luyện dược gây chuyện, nếu ngươi đã muốn chứng thực tam phẩm, ta liền cho ngươi chứng thực, nhưng nếu luyện chế không ra, ta đây chắc chắn sẽ không khách khí.”

Chậm rãi ngồi xuống, lão giả liền đưa ra một tờ giấy, đẩy về phía trước, nói: “Đây là một phương thuốc tam phẩm cấp thấp, nhưng ta phải nhắc ngươi một câu, mặc dù chỉ là tam phẩm cấp thấp nhưng trong các phương thuốc tam phẩm cấp thấp thì đây là khó nhất, thậm chí có thể so với một số phương thuốc trung cấp, nếu ngươi có thể luyện chế ra, liền chứng minh kháo hạch này thành công.”

Hạ Như Phong sờ sờ mũi không nói gì, lúc đầu nàng tính là kháo hạch tam phẩm cao cấp, nhưng lão đã ra đề, thì nàng cũng không tính nhắc lại. Nhưng dù sao cũng chỉ là một cấp bậc, nàng cũng không cần, nếu không phải không biết giải đấu ở Dược thành có yêu cầu, nàng cũng không nguyện ý kháo

hạch tam phẩm.

Trong lúc này lão già vẫn chăm chú nhìn Hạ Như Phong suy nghĩ, đáng tiếc là từ lúc nhận phương thuốc tới lúc đi bốc thuốc trong tủ, trên mặt nàng từ đầu đến cuối đều là vẻ hồ hững, cho dù lấy thực lực cùng nhãn lực của lão già, đều không thể nào nhìn thấu tâm tư của nàng.

Ngay cả lão già không thích nhìn Hạ Như Phong cuồng vọng như thế, nhưng cũng không thể không bội phục tâm tính nàng trầm ổn, không dễ dàng thể hiện suy nghĩ trên khuôn mặt.

Chỉ là lão vẫn như trước tỏ vẻ khinh thường, không cho rằng thiếu nữ này có thể luyện chế thành công. Nhưng mà, khi nhìn thấy Hạ Như Phong không chế hóa điểm một cách thuần thực cùng với tinh thần lực dày đặc, thì tươi cười trên khuôn mặt từng chút biến mất, toàn bộ chỉ còn là sự kinh ngạc, không biết khi nào lão già đã bước xuống khỏi vị trí của mình.

Lúc này lão bỗng nhiên có một loại cảm giác, đây không phải là thiếu nữ mười lăm tuổi, mà rõ ràng là lão quái vật tu luyện nhiều năm biến thành.

Bằng không, cho dù là từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện, cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà đạt đến thành tựu này! Nếu như để cho lão già biết, nàng chỉ mới bắt đầu luyện được mấy tháng nay, có thể hay không mà bị dọa đến đánh mất hồn phách?

Thẳng đến khi một loạt mùi hương thơm ngát xông vào mũi, lão già mới giật mình, phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Hạ Như Phong không giống trước nữa, cuối cùng hít sâu một hơi, trong mắt có vẻ hơi phức tạp: “Tiểu bằng hữu, có thể hay không nói cho ta biết, sư phụ của con là ai không?”

Hỏi xong lời này, trong lòng lão già chợt sinh ra một chút khẩn trương, lão rất muốn biết, rốt cục đại lục này có người biến thái nào có thể bồi dưỡng ra được một tiểu biến thái như vậy.

Tuy rằng, lúc đầu lão già cho rằng nàng là do lão yêu quái nào đó ngụy trang, nhưng sau đó suy nghĩ lại thì lại cảm thấy không có khả năng này. Nếu đó là lão yêu quái tu luyện lâu năm thì bọn họ không thể nào lại ăn no quá rảnh rỗi chạy đến Công hội Luyện dược của lão để chứng thực cấp bậc. Cho nên cuối cùng lão già đưa ra tin tưởng, vị tiểu biến thái này, khẳng định sau lưng có một vị lão sư cường giả.

“Sư phụ? Sư phụ của ta, ông ấy là viện trưởng học viện Linh Phong.” Hạ Như Phong nhíu mày, nói đúng ra sư phụ của nàng nên là Bạch Thụy mới đúng, dù sao Bạch Thụy dạy cho nàng toàn bộ kiến thức, nhưng Bạch Thụy không ở thế gian này, lại trái ngược hoàn toàn với danh vọng lão nhân Linh Phong học viện kia, mượn ông ấy gánh chuyện này cũng không có việc gì.

Khi nghe được là viện trưởng học viện Linh Phong, lão già kia liền kinh ngạc kêu lên: “Cái gì? Con là đồ đệ của đại sư Thu Phong? Đại sư Thu Phong tuy là cường giả Linh Vương, nhưng hình như ngài ấy mới chỉ là Luyện Dược Sư tứ phẩm cấp thấp, sao có thể đào tạo ra một kẻ biến thái như con được?”

Cường giả Linh Vương? Hạ Như Phong giật mình, thì ra người kia là cường giả Linh Quân, cấp bậc cao nhất hình như cũng chỉ là cường giả Linh Quân đúng không?

Hạ Như Phong cực kỳ nghiêm túc gật đầu, bỗng nhiên lão già nhớ tới cái gì đó, chạy đi cực nhanh, nhất định lão phải đảm bảo việc này cho người cấp trên, mấy ngày nay hội trưởng không có ở đây, chẳng lẽ trưởng lão Ngô Tinh làm chủ sao? Đồ đệ của đại sư Thu Phong tới đây nhất định phải bảo vệ thật tốt, nếu có chuyện gì xảy ra với nàng, thì lửa giận của đại sư Thu Phong bùng cháy thì bọn họ - Công hội Luyện sư ở thành Lạc Phong không hứng chịu nổi!

Luyện Dược Sư ở đại lục này rất tôn quý, Thu Phong cũng là Luyện Dược Sư, hơn nữa còn là bạn tri kỷ của hội trưởng Công hội Luyện dược ở Hoàng Thành, cho nên bọn họ cũng không trông mong khi đại sư Thu Phong đánh tới thì tổng hội sẽ mở miệng cầu tình, có khi còn phế đi bọn họ rồi phái người tới đây tiếp quản.

Lão già cũng không nghĩ ngờ lời nói của Hạ Như Phong, bởi vì đó là cường giả Linh Vương, có ai ở Linh Phong quốc này có dũng khí lấy cường giả Linh Vương ra đề mà lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Phiền các người nhường đường một chút

"Như Phong, muội ra rồi?"

Cửa phòng nhận chứng lại mở ra, bóng dáng của Hạ Như Phong đột ngột xuất hiện trong mắt mọi người, Dạ Thiên Tà nghênh đón trước tiên, nhíu mày, khóe môi cong lên, hẳn chưa từng hỏi nàng có vượt qua khảo hạch hay không, chỉ vì hẳn tin tưởng nàng nhất định có thể làm được.

Hạ Như Phong xoe tay, biểu hiện có vẻ không biết làm sao, vừa rồi lão nhân kia không biết nói điều gì, một chữ cũng không nói đã bỏ đi, ông rời khỏi liền quên đi, dù sao nàng cũng không muốn ở lại đây thêm, nhưng vấn đề là, lão già kia ngay cả huy chương cấp bậc cũng không có đưa cho nàng.

"Hừ, ta đã nói mà, dựa vào người làm sao có khả năng luyện chế ra đan dược tam phẩm?" Cái cảm trắng uốt của Do Ly Na héch lên, trên mặt mang theo nụ cười dào dạt đắc ý. Nàng đã sớm biết, bằng khả năng của nữ nhân này, sao có thể thông qua khảo hạch?

Lại thấy ánh mắt của Dạ Thiên Tà từ đầu tới giờ chỉ hướng về Hạ Như Phong, Do Ly Na không khỏi cau giận đậm chân bình bịch, nhưng lại rụt rè về hình tượng nữ nhân của mình, nàng không muốn chủ động nói chuyện với hắn ta.

"Ha ha, Hạ cô nương, cô không cần nản lòng, lần sau nói không chừng có thể vượt qua khảo hạch..." Vân Lạc Thiên cười cười, tuy rằng ngoài miệng nói như thế, hắn cũng không tin lần sau nàng có thể hoàn thành khảo hạch, chỉ là không nỡ đã kích lòng tin của thiếu nữ tuyệt mỹ này mới an ủi vậy.

Do Ly Na khinh thường bĩu môi, trong mắt mang theo vẻ cao ngạo: "Sur huynh, huynh cũng là Luyện Dược Sư, chẳng lẽ không biết luyện chế đan dược tam phẩm khó cỡ nào sao? Muội đừng ở nhị phẩm cao cấp đã nhiều năm, muội không tin cô ta có thể làm được."

Vân Lạc Thiên đang muốn mở miệng an ủi Hạ Như Phong, phía trước có hai bóng dáng ánh vào mi mắt. Đi trước dẫn đường chính là Phong lão về ngoài già nua đã chứng thực cấp bậc cho Hạ Như Phong vừa rồi, còn người áo trắng bay bay, nét mặt tỏa sáng đi ở phía sau chính là lão sư của ông, nhị trưởng lão Ngô Tinh của Công hội Luyện dược.

Do Ly Na nhìn thấy Ngô Tinh xuất hiện, mắt to lập tức sáng ngời, đang định quở trách Hạ Như Phong không biết đứng sai trước mặt Ngô Tinh thì đã thấy ông đi theo sự dẫn dắt của Phong lão đi đến chỗ Hạ Như Phong, dừng bước, đánh giá Hạ Như Phong, vừa lòng gật gật đầu: "Con là đồ đệ của lão gia hỏa Thu Phong kia? Không tệ, thật sự không tệ, thời gian trước hắn đi ngang qua thành Lạc Phương có khoe là đã thu được một hạt giống có tinh thần lực rất tốt, không ngờ không chỉ tinh thần lực tốt mà ngay cả thiên phú luyện dược cũng là yêu nghiệt."

Ngô Tinh và Thu Phong đều Luyện Dược Sư tứ phẩm, mặc dù Thu Phong là cường giả Linh Vương nhưng cấp bậc luyện dược của hai người giống nhau nên cũng không cần sử dụng kính ngữ. Tuy nhiên cũng chỉ tới vậy. Nếu như đồ đệ của lão gia hỏa kia gặp chuyện không may ở thành Lạc Phương của mình, chỉ sợ ngay cả mặt mũi của Tổng Hội Trưởng lão ta cũng không cho, càng không cần phải nói tới ông.

Mặc kệ là ai có được hạt giống tốt thế này đều sẽ cẩn thận che chở, cho dù là một chút thương tổn cũng không chịu được.

Mười lăm tuổi đã là Luyện Dược Sư tam phẩm, cho dù đồ đệ của tổng hội trưởng được xưng là Đệ nhất thiên tài, mười lăm tuổi cũng chưa đột phá tam phẩm đúng không? Không biết nếu như tổng hội trưởng biết được thiên phú của Hạ Như Phong thì sẽ khiếp sợ ghen tị hâm mộ oán hận tới cỡ nào...

Giống như nghĩ tới cảnh tượng lúc đó, Ngô Tinh không nhịn được nở nụ cười.

Do Ly Na kinh ngạc há hốc miệng anh đào nhỏ, đã bao giờ nàng thấy sư phụ khen ngợi người khác như vậy chưa? Hơn nữa lại còn là một thiếu nữ chưa hết ngây thơ. Nàng há to mồm, vừa định nói với lão sư của mình rằng thiếu nữ này không phải gì hết thì đã thấy Ngô Tinh vội vàng nhét một vật vào tay Hạ Như Phong.

Chỉ là thoáng nhìn, Do Ly Na lập tức nhận ra thứ đó chính là huy hiệu Luyện Dược Sư tam phẩm cấp thấp...

Nàng, thật sự khảo hạch thành công? Sao có thể như thế được, nhưng mà lão sư cũng đâu có lấy việc công làm việc tư? Cùng khiếp sợ như vậy còn có Vân Lạc Thiên, hắn bỗng nhiên phát hiện, thiếu nữ trước mặt nơi nơi đều có bí ẩn, hắn căn bản không có cách gì nhìn thấu.

Chỉ có Dạ Thiên Tà cong môi, cười tà mị, nếu bị một buổi khảo hạch tam phẩm làm khó, vậy thì đã không phải là Hạ Như Phong.

"Không ngờ tên tuổi của lão sư lại dùng tốt như vậy, sớm biết thế thì lúc còn ở thành Phong Chi đã đồn thổi ra ngoài, có lẽ sẽ không gặp nhiều phiền phức như vậy..." Hạ Như Phong ném huy hiệu vào trong lĩnh giới, thấp giọng nỉ non.

Lĩnh giới này không phải cái lấy từ phòng đấu giá Nam Cung. Sau khi lấy được thật nhiều kim tệ từ buổi đấu giá, nàng tiện tay cầm lấy hai trăm kim tệ, còn lại đều để cho hai cha con Hạ Quân Mặc mở rộng thể lực Dong Binh Đoàn. Có được nhiều kim tệ như vậy, nàng đương nhiên có thể mua lĩnh giới rộng hơn mà dùng.

"Tiểu tử kia, lần đầu người đến nơi đây, không bằng ở lại mấy ngày? Miễn cho lão gia hỏa kia nói ta không chăm sóc tốt cho đồ đệ của hắn."

"Thật có lỗi, vẫn bồi còn muốn đến Dược thành tham gia đại hội luyện dược..." Hạ Như Phong nhẹ nhàng nhún mày, đường từ thành Lạc Phương đến Dược thành cũng không xa, chỉ cần nửa ngày là có thể tới nơi. Nhưng dù thế nào nàng cũng muốn tới Dược thành chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, tiếp tục luyện dược, sao có thể lãng phí thời gian ở đây?

"Được rồi." Ngô Tinh thở dài, vẻ mặt có chút thất vọng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ông mở miệng nói: "Đúng rồi, nha đầu người là đang muốn tới Dược thành tham gia đại hội sao? Hội trưởng Dược thành có quan hệ khá tốt với lão sư con, nếu con nói tên lão sư ra có thể sẽ được ông ta hỗ trợ. Thiên phú của con tuy không tệ nhưng số Luyện Dược Sư tham gia đại hội lần này nhiều không đếm xuể, muốn thể hiện xuất sắc vẫn rất khó. Những cái khác có lẽ lão già đó không thể giúp, nhưng cung cấp dược liệu hoặc chỉ bảo một chút thì không thành vấn đề."

Hạ Như Phong hơi hơi sửng sốt, lập tức mỉm cười gật đầu. Chỉ bảo? Nàng tin tưởng, không ai có thuật luyện dược cao hơn Bạch Thụy, mà với những gì thu hoạch được từ Bạch Thụy, nàng không cần ai phải chỉ bảo. Chỉ là nếu nàng muốn đột phá tứ phẩm, dược liệu tứ giai là không thể thiếu, có được dược liệu tứ phẩm là nàng có thể luyện chế thử, vì vậy đề nghị của Ngô Tinh thật ra không tệ.

Sau khi từ biệt Ngô Tinh, Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà lên đường rời đi, trước khi trời tối nhất định phải đến được Dược thành.

Lúc này, Do Ly Na im lặng đứng ở một bên, mím chặt môi, nhìn về phía bóng dáng Hạ Như Phong biến mất, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp. Nàng chưa

bao giờ nghĩ tới việc thiếu nữ bị bản thân châm chọc lại có thể thông qua khảo hạch, điều này sao có thể xảy ra? Nhưng huy hiệu này là lão sư đích thân trao ra, năng không thể không tin. Cũng chính vì như thế, trong lòng nàng rất khó chịu.

Ngô Tinh nhìn hai đồ đệ của mình, không biết làm sao lắc đầu, khoe miệng cong lên thành một nụ cười khổ: "Hai đứa các con phải biết rằng thiên tài trên đời rất nhiều, nhất là Ly Na, đây coi như là một lần giáo huấn của con."

Được thành và thành Lạc Phương khá gần, chỉ ngăn nhau bằng một con đường lớn. Đường xá không phải rất xa, lấy thực lực của hai người, trời gần tối là đã tới nơi. Có lẽ là đại hội luyện được của Được thành sắp diễn ra, dòng người trước cửa thành thật dài thật dài.

Dưới ánh chiều tà u ám, trên con đường rải đá cẩm thạch, Hạ Như Phong mới bước về phía trước vài bước, không kịp phòng bị bị đẩy ra: "Tránh ra tránh ra, đại sư Nặc Ni Cô đến đây, còn không mau tránh ra."

"Cẩn thận!" Dạ Thiên Tà vội vàng đỡ lấy Hạ Như Phong suýt chút nữa bị người phía trước đụng vào, tử mâu hiện lên mũi nhọn lạnh lẽo, tầm mắt lia đến chỗ kẻ đang cười trên Phong Lang, khoe miệng chậm rãi tạo thành nụ cười châm biếm, mà kẻ vừa rồi đẩy Hạ Như Phong chính hộ vệ bên cạnh hắn ta.

"Cái gì? Đại sư Nặc Ni Cô?"

"Đại sư Nặc Ni Cô là ai? Sao tôi chưa từng nghe qua?"

"Dù không biết cũng không nên đi ra."

Đám hộ vệ nghe được tiếng bàn tán xung quanh, cong môi cười lạnh khinh thường, cao ngạo ngẩng đầu, ngay cả đầu ngón chân cũng héch lên trời nói: "Nghe rõ rồi chứ, đại sư Nặc Ni Cô của chúng ta chính là Luyện Được Sư tam phẩm cao cấp, các người cũng dám xem nhẹ đại sư Nặc Ni Cô sao?"

Đại hội luyện được dù có hấp dẫn tới cỡ nào cũng chỉ có thể thu hút tới Luyện Được Sư tam phẩm cao cấp, còn từ tứ phẩm trở lên, thấp nhất đã là hội trưởng công hội, lấy thực lực của bọn họ sao lại để ý một cây được liệu ngũ giai? Vì vậy, xếp hàng bên ngoài cửa thành cao nhất cũng chỉ là tam phẩm cao cấp, cho nên sau khi tên hộ vệ nói ra, mọi người giống như đã cùng hẹn trước, đồng loạt tránh ra.

Luyện Được Sư tam phẩm cao cấp há là nhân vật bọn họ có thể trêu chọc, trừ phi là kẻ ngốc, còn không ai dám đối nghịch với Luyện Được Sư tam phẩm cao cấp?

Chỉ chốc lát sau, mọi người liền biết nơi này thật sự có một kẻ ngốc.

Chỉ thấy một thiếu nữ dung mạo khuynh thành nhẹ nhàng bước tới phía sau Nặc Ni Cô, vươn tay gõ gõ bả vai của hắn, giọng điệu thản nhiên nói: "Thật có lỗi, nơi này là vị trí của ta, có thể nhường chỗ một chút không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Là bọn chúng tới quấy rối

Giọng nói của thiếu nữ đột ngột vang lên trước cửa thành gần như là ném một trái bom nổ oanh một tiếng, khiến đám người ở đây chết ngay tại trận, không thể tin được chớp mắt mấy cái nhìn về phía thiếu nữ xinh đẹp kia. Dù có lấy tốc độ tối đa để suy nghĩ, bọn họ vẫn không hiểu thiếu nữ này có tư cách gì mà nói với Luyện Được Sư tam phẩm như thế?

Dưới ánh chiều tà, dung nhan thiếu nữ tuyệt mỹ động lòng người, váy đỏ bay nhẹ, trên khuôn mặt chưa hết ngây thơ nở nụ cười thản nhiên, con ngươi sâu thẳm nhìn thẳng vào lão giả đang cười trên Phong Lang.

"Ngươi là người nào? Ai cho phép ngươi lớn mật, dám nói chuyện với đại sư Nặc Ni của chúng ta như thế?" Hộ vệ bên cạnh lão giả phẫn nộ rồi, rút đao ra chĩa thẳng vào mặt Hạ Như Phong, ánh mắt mang theo cừu hận, nếu ai không biết còn tưởng giữa bọn họ có thâm cừu đại hận gì đó.

Lão giả vẫy bàn tay già nua ngăn hành động của hộ vệ lại, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, ngón tay vuốt ve con Phong Lang bên dưới. "Ta là một Luyện Được Sư tam phẩm tôn quý, không nên so đo với người bình thường, nhưng bản thân ngươi không phải Luyện Được Sư thì chạy tới Được thành làm gì? Rốt cuộc ngươi có âm mưu gì, mau mau nói ra thì còn có thể được chết thoải mái một chút."

Nặc Ni nói với vẻ mặt hiên ngang lăm lăm, giống như Hạ Như Phong thật sự là kẻ xấu đến Được thành muốn phá hoại.

Đám người đứng xếp hàng trước cửa thành liếc mắt qua Hạ Như Phong và mỹ nam phía sau nàng một cái, lại để ý thấy trước ngực bọn họ đều không có đeo huy hiệu Luyện Được Sư thì không khỏi gật đầu, tới sáu mươi phần trăm số người ở đây tin lời Nặc Ni, chỉ có bốn mươi phần trăm còn lại không muốn tin hai người xinh đẹp lại là kẻ xấu tội ác tày trời.

"A..." Nam nhân tuấn mỹ tà mị ngáp một cái, vòng tay trước ngực đứng bên cạnh Hạ Như Phong, khẽ nhướn mày, có chút buồn cười nói: "Như Phong, dọc đường đi chúng ta thật đúng là nhàm chán, không ngờ vừa mới đến Được thành lập tức có một thuyết thư giúp chúng ta giải trí, cũng không uống

công chuyện này."

Sắc mặt Nặc Ni đột ngột biến xấu, thuyết thư giả trong từ lâu là loại người mà bọn hắn thấy trơ trẽn nhất. Dạ Thiên Tà so sánh như vậy, sắc mặt Nặc Ni tốt được mới là lạ.

Cùng giận dữ còn có đám hộ vệ bên cạnh Nặc Ni, đang muốn tức giận, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, vì thế lập tức thu đao lại. Mà lúc này, một nhóm người mặc đồng phục của Luyện Dược Sư đi tới. Người dẫn đầu có cơ thể cường tráng, đôi mắt hơi liếc qua tất cả mọi người một cái, âm thanh cao ngạo phun ra khỏi miệng: "Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại tụ tập ở đây?"

Làm chủ Dược thành là Công hội Luyện dược, đây cũng là một toa thành được xây nên vì Luyện Dược Sư. Ở đây cho dù là người giữ cổng hay người qua lại trên đường đều là Luyện Dược Sư, đó cũng bởi vì Dược thành chỉ cho Luyện Dược Sư bước vào. Cũng do nguyên nhân đó, Dược thành là một trong những thành ít dân nhất nhưng quyền lợi lại ở trong mức cao nhất.

Ở trong này, trừ người của tổng hội ở hoàng thành thì hội trưởng Công hội Luyện dược là người không ai dám trêu chọc nhất, bởi vậy địa vị của Công hội Luyện dược ở Dược thành càng thêm vững chắc.

"Đại nhân, đại sư của chúng ta là người của Công hội Luyện dược tới từ thành Lạc Khắc, còn là một vị Luyện Dược Sư tam phẩm, lúc xếp hàng ở đây, hai kẻ không phải Luyện Dược Sư này lại dám đến chen ngang, còn nhục mạ đại sư chúng ta, đại nhân nhất định phải làm chủ cho đại sư của chúng ta..." Gã hộ vệ đôi mắt trắng thay đen chỉ trích hai người Hạ Như Phong trước, hắn cũng tin những người biết rõ ngọn nguồn sẽ không tố cáo, dù sao lửa giận của một Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp không phải thứ bọn họ chịu được.

Tên Luyện Dược Sư làm nhiệm vụ bảo vệ Dược thành kia nghe thấy đối phương là một Luyện Dược Sư tam phẩm, trong mắt chợt lóe vẻ kinh ngạc, thái độ cao ngạo ban đầu cũng dần dần mềm xuống, đưa tay lên che miệng ho khan hai tiếng, quay sang phía Hạ Như Phong dùng giọng điệu cao ngạo nói: "Các ngươi thật là to gan, dám đến Dược thành quấy rối, hiện tại ta phải bắt các ngươi."

Nam tử dẫn đầu phát phát tay, toàn bộ đội thủ vệ Luyện Dược Sư rút kiếm bao vây hai người Hạ Như Phong lại.

Ở Dược thành, đội thủ vệ Luyện Dược Sư chuyên giữ gìn trật tự là một sự tồn tại tối cao, bọn hắn cao ngạo, bọn hắn không coi ai ra gì, trừ phi có thuật luyện dược làm cho bọn hắn tâm phục khẩu phục, nếu không bọn hắn sẽ không nhìn nhiều thêm một cái.

Bởi vì đại hội luyện dược, toàn bộ thành viên của đội thủ vệ đều bị phái đến cửa thành giữ gìn trật tự. Có sự góp mặt của bọn hắn, bất kỳ kẻ nào đến gây chuyện đều phải bị trừng phạt nghiêm khắc.

Thế nhưng dù bị đội thủ hộ Luyện Dược Sư bao vây, Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà vẫn là mặt không đổi sắc, thật giống như căn bản không đặt mắt người trước mặt vào mắt.

"Hừ hừ, để cho ngươi biết Luyện Dược Sư không có dễ trêu chọc như vậy, muốn đối đầu với ta? Vĩnh viễn sẽ không có kết quả tốt!" Nặc Ni cười vui sướng khi người khác gặp họa, dường như đã tưởng tượng ra cảnh hai người trẻ tuổi trước mặt máu chảy đầm đìa.

Tiểu đội trưởng đội thủ hộ - cũng chính là nam tử đứng đầu kia thấy hai người căn bản không coi mình ra gì, trong mắt nhất thời trào ra lửa giận, hạ quyết tâm nhất định phải dạy dỗ cho tốt. Ngay một giây này, từ trên không trung vang lên một giọng nói như sấm, hung hăng quát vào trong đầu mọi người.

"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được giọng nói kia, mọi người chăm chú nhìn lại. Trên bầu trời, bóng dáng cao lớn tựa thần linh chiếu rọi vào mắt, không khỏi làm cho mọi người sinh ra một loại cảm giác muốn quỳ bái.

Cường giả Linh quân, vậy mà lại là cường giả Linh quân, chỉ có cường giả Linh quân mới có thể tự do di chuyển trên không trung như ở dưới đất bằng, mà cường giả Linh quân ở trong lòng mọi người chính là cao thủ đứng đầu. Dù là cường giả đứng đầu Lâm Phong quốc cũng chỉ là Linh quân.

Ngay lúc này bọn họ có thể nhìn thấy cường giả Linh quân, sao có thể không hưng phấn kích động?

Lão giả chậm rãi hạ xuống từ không trung, mỗi bước lại như đè bẹp một người. Bóng dáng tiên phong đạo cốt dưới cái nhìn chăm chú của mọi người ngày càng rõ nét, mặt những người ở gần đều đỏ rực lên, trong đó Nặc Ni là nghiêm trọng nhất.

"Lâm Lập, có thể nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì sao?" Tuy tuổi tác lão giả đã cao nhưng sắc mặt lại phơi phới như người trẻ tuổi, ngón tay vuốt vuốt chòm râu trắng thật dài, khuôn mặt hồng nhuận sáng bóng mang theo mỉm cười thần nhiên. Ông giống như một lão tiên bối hòa nhã hiền lành, vẻ cao ngạo của cường giả Linh quân hoàn toàn không thấy có.

Lâm Lập không ngờ rằng hội trưởng của bọn họ - đường đường là cường giả Linh quân lại nhớ rõ tên một tiểu nhân vật như mình, nhất thời vẻ mặt kích động, nhưng không đợi hắn trả lời, Nặc Ni đã cướp lời: "Là như vậy, vị đại nhân này, ở đây có hai người không rõ thân phận, tôi hoài nghi bọn chúng có âm mưu gì đó."

Không chỉ là Lâm Lập, ngay cả lão giả thấy hắn cướp lời thì cũng nhún nhún, Lâm Lập theo sau đành ngăn chặn lửa giận trong lòng, thưa lại: "Hội trưởng, người này nói đúng, tôi cam đoan hai người này không phải Luyện Dược Sư, nhất định bọn họ tới đây quấy rối, thậm chí không phục chúng tôi, vũ nhục người của đội thủ vệ, thỉnh cầu hội trưởng hạ lệnh, bắt giữ họ lại."

Hội trưởng? Mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía lão giả, không ngờ đó chính là cường giả đứng đầu, đồng thời cũng là Luyện Dược Đại

Sư giỏi nhất Được thành, đại sư Thanh Điền. Càng làm cho mọi người khó hiểu là vì sao hội trưởng lại xuất hiện ở đây lúc này? Ngay cả Lâm Lập cũng thấy không hiểu.

"Người nói đi?" Thanh Điền vuốt cằm râu trắng muốt, không đánh giá câu chuyện từ một phía mà là nhìn về phía Hạ Như Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại hội luyện đan bị trì hoãn

Dưới nắng chiều, khoe môi Hạ Như Phong hiện lên ý cười trào phúng, hai mắt thần nhiên đảo qua Nặc Ni và Lâm Lập: "Ta không nói ta không phải luyện được sư, về phần đội thủ vệ này, thật có lỗi, từ khi bọn họ xuất hiện, ta vẫn chưa nói một câu, cũng không có hành động nào, làm sao có thể nói là vũ nhục?"

"Hừ." Lâm Lập hừ lạnh một tiếng, ngón tay chỉ vào Hạ Như Phong: "Trước ngực người không có huy hiệu luyện được sư, có gì chứng minh người là luyện được sư? Còn có, ánh mắt vừa rồi của người rõ ràng là vũ nhục đội thủ vệ chúng ta, nhiều người có thể làm chứng như vậy người lại dám chối cãi."

"Không nhìn thì là vũ nhục?" Hạ Như Phong vừa nghe nói như vậy, ra vẻ kinh ngạc kêu lên. "Nếu tốt như thế, người đã bị ta vũ nhục một trăm lần."

"Người..."

"Đủ rồi." Trên khuôn mặt hiền lành của Thanh Điền hiện lên vẻ lạnh lẽo, ngắt lời của Lâm Lập, lại dời lực chú ý tới trên người Hạ Như Phong, sau đó trên mặt hiện lên ý cười: "Có một số chuyện tiểu tử Ngô Tinh đã nói qua cho ta rồi, con là đệ tử của lão già Thu Phong? Ha ha, không tệ không tệ, thật hâm mộ lão già kia, có thể tìm được một đệ tử tốt như vậy."

Mọi người đều cho rằng Thanh Điền sẽ làm khó dễ, không ngờ lại chứng kiến một màn như vậy, nhất là Nặc Ni và Lâm Lập, miệng mở lớn đến mức có thể nhét vừa một quả dưa hấu.

"Hà?" Hạ Như Phong sờ mũi, kinh ngạc trừng mắt nhìn: "Làm sao ông biết?"

"Ha ha." Thanh Điền vuốt ve cằm râu, khuôn mặt tươi cười mang theo vẻ đắc ý nói: "Con nghĩ rằng Công hội Luyện được đơn giản như vậy sao? Từng Công hội Luyện được đều có phương thức liên lạc riêng, sau khi các con rời khỏi thành Lạc Phụng ta đã thu được tin tức từ thành Lạc Phụng." Nói xong, Thanh Điền không nhịn được thở dài nói: "Mười lăm tuổi đã là luyện được sư tam phẩm cấp thấp! Nếu con không phải đồ đệ của lão già hỏa kia, ta nhất định phải bắt con về làm đồ đệ."

"Tam... Luyện Được Sư tam phẩm cấp thấp..."

Lời của Thanh Điền như ném một quả bom vào đám đông, thậm chí còn gây chấn động hơn cả việc ông xuất hiện.

Thiếu nữ này, nàng lại là Luyện Được Sư tam phẩm cấp thấp? Nàng ta mới bao nhiêu tuổi? Học từ trong bụng mẹ cũng không thể có tốc độ nhanh như vậy chứ?

Nặc Ni đưa tay giữ chặt cảm mình, dùng sức khép lại, ánh mắt nhìn thiếu nữ cũng tràn ngập khiếp sợ. Lúc hán mới mười lăm tuổi còn đang làm cái gì? Có lẽ là còn đang chuẩn bị đột phá nhị phẩm đúng không? Nhưng tới từng này tuổi hán mới chỉ đến tam phẩm? Nhưng cũng thật may mắn, dù nàng ta là thiên tài cũng chỉ là cấp thấp, mà hán đã đạt tới cao cấp, mặc kệ thế nào cũng mạnh hơn nàng.

Nếu như để cho Nặc Ni biết, bất cứ lúc nào Hạ Như Phong cũng có thể đột phá tứ phẩm, đoán chừng sẽ trực tiếp chọn ngắt xù, bởi vì nàng thật sự quá yêu nghiệt.

Mà lúc này Lâm Lập sợ tới mức hai chân đều như nhũn ra, hán không ngờ thiếu nữ này vậy mà lại là người hội trưởng quen biết. Nhưng chuyện này, dù sao với chức vụ của hán, hội trưởng cũng sẽ không trách mắng hán. Nhưng rõ ràng nàng là Luyện Được Sư mà hán lại chưa điều tra rõ đã cho rằng nàng là người tới quấy rối. Huống chi nàng còn là một Luyện Được Sư cao hơn hán.

Ngay lúc Lâm Lập nghĩ biện pháp cứu chữa tình hình, bên tai truyền đến tiếng nói thần nhiên của Thanh Điền: "Lâm Lập, có lẽ vị trí này không thuộc về người, ngày mai người cứ ở chỗ này giữ cửa thành đi!"

"Phịch!" Lâm Lập mềm nhũn chân quỵ xuống, không ngừng đập đầu: "Hội trưởng, xin hãy tha cho thuộc hạ lần này đi, thuộc hạ sai rồi, tôi thề lần sau không bao giờ như vậy nữa."

Thanh Điền than nhẹ một tiếng, phẩy tay, giọng điệu có chút không kiên nhẫn: "Lâm Lập, đội thủ hộ tồn tại là để duy trì trật tự của Được thành, không phải ta vì chuyện người đắc tội đồ đệ của lão già hỏa kia mà trừng phạt người, chỉ vì thứ mà đội thủ hộ cần là sự công bằng. Loại người không rõ trách nhiệm trái như người, không thích hợp đảm nhiệm vị trí này."

Ánh mắt Lâm Lập hiện lên vẻ dờ dẩn, ngay cả khi có người kéo hắn xuống hắn cũng không có cảm giác.

Từ đội trưởng đội thủ vệ cao quý bên người luyện dược sư bị giáng xuống làm kẻ giữ thành, điều này đồng nghĩa với việc cả đời hắn đều xong rồi...

“Nha đầu kia, chúng ta đi thôi! Đừng để sư phụ con cho rằng ta bạc đãi con, đồ đệ của người quen đến mà vẫn phải xếp hàng, ha ha.” Thanh Điền cười cười, lập tức tầm mắt đặt trên người nam tử tà mị bên cạnh Hạ Như Phong, trong lòng đột nhiên run lên. Tuy rằng nhìn không thấu thực lực của hắn ta, nhưng ông có thể cảm giác được, nam nhân này... rất mạnh.

Sau đó có Thanh Điền dẫn đường, dọc theo đường đi đều không có người dám ngăn trở, sau khi tới Công hội Luyện dược ở Dược thành thì cho người đi sắp xếp chỗ ở cho hai người. Bởi vì lần này người tới dự thi rất nhiều, công hội đặc biệt mọi người sắp xếp chỗ ở. Trong khoảng thời gian sau đó, Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà đều trôi qua trong tu luyện.

Thời gian thoáng cái đã qua, trong chớp mắt liền tới ngày diễn ra đại hội luyện đan, cũng đúng lúc này, một trận biến cố bỗng nhiên xảy ra, làm cho mọi người đều không kịp trở tay.

“Cái gì? Đại hội luyện đan bị hoãn lại?”

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía hội trưởng Thanh Điền, trong mắt khó có thể che dấu khiếp sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới khiến đại hội luyện đan phải hoãn lại? Nếu như không phải chuyện quan trọng, căn bản không có khả năng hoãn lại thời gian diễn ra đại hội.

Như biết được thắc mắc của mọi người, Thanh Điền chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên, dùng giọng điệu không nóng không giận nói: “Lần này độ khó của đại hội tăng lên, cho nên đang chờ những người dự thi khác đến, chỉ là đại hội luyện đan lần này khác với lúc trước, lúc trước cần trải qua mấy kỳ thi quan trọng, vô cùng khó khăn mới có thể suy xét hơn kém để phân biệt từ hạng nhất tới hạng ba, mà lúc này đề thi của các người chỉ có một. Mặt khác, phần thưởng cũng có thay đổi, ta chỉ có thể nói, phần thưởng cho người thắng lợi là một vật vô cùng thần bí, dù là ta cũng không khỏi động tâm!”

Thanh Điền là ai? Đó là cường giả Linh Quân, Luyện Dược Sư tứ phẩm trung cấp, mỗi một thân phận đều tượng trưng cho địa vị tôn quý cường đại của hắn, như vậy vật khiến hắn cũng phải động tâm sẽ là cái gì? Mọi người nghe hắn nói nội tâm đều không khỏi kích động.

Chỉ có Hạ Như Phong nhú mi, trong suy nghĩ của nàng không có gì quan trọng hơn dược liệu băng hệ trên ngũ phẩm, đó chính là thứ có liên quan đến việc nàng thu phục Hòa linh, dù sao trên đại lục này dược liệu ngũ phẩm không phổ biến như dược liệu nhất phẩm hay nhị phẩm, tam phẩm, ngay cả dược liệu tứ phẩm nàng cũng chỉ thấy qua một gốc Cuồng Bạo Mạn Đằng và một gốc Cửu U Thảo, nếu tự nàng đi tìm dược liệu ngũ phẩm, còn không biết tới khi nào.

Nhưng nếu đã tới đây, dù sao vẫn không thể rời đi đúng không? Hơn nữa, nàng cảm thấy có chút hứng thú với vật thần bí kia.

“Đại hội luyện đan sẽ diễn ra vào một tháng sau, trong một tháng này, các người có thể thỏa sức tham quan ở Dược thành.” Thanh Điền thấy bầu không khí đã bị mình kích động, lại vuốt cằm râu mỉm cười nói.

Sau đó mọi người tốp năm tốp ba rời đi, mỗi người đều thảo luận tới đề tài có liên quan đến vật thần bí kia, nhưng mà, Thanh Điền nhìn bóng lưng bọn họ lại thở dài, mức độ khó khăn của lần này đại hội này có lẽ chỉ có hắn biết, bởi vì đề bài kia, ngay cả hắn cũng không thể hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gặp lại cố nhân

Dược thành là thánh địa trong lòng luyện dược sư, phòng ốc đều lấy màu trắng làm chủ, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe ra ánh sáng thánh khiết. Còn các cửa hàng cũng không khác các thành thị khác là bao, cửa hàng dược liệu, tiệm rèn, cửa hàng vũ khí, cái gì cần có đều có.

Lúc này gần trung tâm Dược Thành, một khung cảnh tuyệt đẹp đang thu hút sự chú ý của người qua đường.

Một thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi, khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con nhưng lại không hề ảnh hưởng tới dung mạo tuyệt sắc, y phục màu vàng nhạt vậy lấy dáng người đang từng bước trở nên hoàn mỹ, hay tay ôm gáy, trên khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười thần nhiên. Mà nam tử tuấn nỹ tuyệt luân bên cạnh nàng, đẹp không giống người trần, hân nhếch khóe môi, từ mâu tà mị như thạch anh tím.

“Oa, không nghĩ tới Dược thành còn có cảnh sắc tuyệt đẹp như vậy, lúc trước vẫn luôn liên tục tu luyện, lại chưa từng ra ngoài ngắm cảnh.” Hôm nay Hạ Như Phong thay đổi một bộ váy màu vàng nhạt, so với lúc nàng mặc bạch y thì có vẻ xa cách hơn, so với mặc hồng y có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo hơn, nhưng khí chất lại cao quý hơn một phần.

Có lẽ là do thói quen từ kiếp trước, nàng vẫn không thích mặc độc một màu áo, chẳng qua mỗi lần thay đổi, đều có thể đổi một loại khí chất khác nhau.

“Ta cảm nhận được, khí tức của cô hình như lại tăng lên, có lẽ không bao lâu là có thể đột phá đến Linh Sư tứ phẩm” Từ mâu của Dạ Thiên Tà nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh. Nói không kinh ngạc là giả, nhớ rõ lúc mới gặp nàng, hình như cũng mới chỉ là Linh Sĩ bát cấp đúng không? Thế mà mới qua mấy

tháng, nàng đã đến Linh Sư tam cấp, thậm chí chỉ cần một khoảng thời gian ngắn nữa là có thể phá tan bình cảnh tứ cấp. Cho dù nàng có viên cổ thú hỗ trợ, đột phá như vậy cũng quá nhanh.

Hạ Như Phong mỉm cười, dời tầm mắt về phía phía trước, đúng lúc này, một bóng dáng quen thuộc ánh vào mi mắt, làm cho nàng không khỏi sùng sốt.

"Là ông ta?" Hạ Như Phong thả tay xuống, khẽ vuốt cằm, nói: "Ta thấy được một người quen, chúng ta đi nhìn xem!"

Phía trước cách đó không xa, lão già đang giữ chặt tay một nữ tử, tranh cãi tới mức cả hai đều mặt đỏ tai hồng, ngay cả xung quanh đã tụ tập đầy người cũng không biết. Ngay tại lúc lão già còn muốn nói gì, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói thân nhiên: "Lâm Cốc đại sư, lâu rồi không gặp, ông làm gì ở đây vậy?"

"Ai?" Lão già giật mình một cái, bàn tay đang nắm chặt tay nữ tử kia vẫn không buông ra, nhưng sau khi xoay người nhìn thấy thiếu nữ phía sau, trong mắt ông tràn đầy khiếp sợ. "Cô là Như Phong gì đó của Hạ gia? Cô... Sao cô lại ở chỗ này?"

Hạ Như Phong chớp mắt, ánh mắt đảo qua Lâm Cốc và nữ tử đang bị giữ kia, trên mặt mang theo nụ cười đùa bỡn tàn bạo: "Không ngờ rằng Lâm Cốc đại sư còn có ham mê này?"

Sắc mặt lão già đỏ lên, giống như có thể nhò ra máu, trừng mắt nhìn nữ tử đang bị mình giữ chặt: "Xú nha đầu này dám lấy trộm đồ của ta, ta vừa mới mua một cây dược liệu, trong nháy mắt đã bị nha đầu kia trộm đi, cô ta còn không thừa nhận."

Nghe vậy, Hạ Như Phong mới quay sang đánh giá nữ tử này, chỉ thấy trên khuôn mặt trái xoan khéo léo của nàng ta có một đôi mắt to trong veo như nước, lông mi dày như quạt hương bồ nhẹ nhàng chớp, trên lông mi còn vương nước mắt trong suốt, bộ dáng diễm đạm đáng yêu làm cho người ta hoàn toàn không tin được nàng ta là một tên trộm.

Quan trọng là, nàng ta cũng là một Luyện Dược Sư, nhưng lại là Luyện Dược Sư nhất cấp thấp nhất.

Luyện Dược Sư cấp thấp nhất phẩm tuy rằng cũng là một Luyện Dược Sư, nhưng nhất phẩm cấp thấp thì ngay cả dược thủy cơ bản nhất cũng không luyện được, chỉ có thể nói bọn họ chỉ biết một ít kiến thức lý luận cơ bản, hơn nữa khạo hạch nhất phẩm cấp thấp không phải luyện dược mà là văn bản miêu tả. Vậy mới có chuyện đều là Luyện Dược Sư, Luyện Dược Sư nhất phẩm cấp thấp có thể nói một chút địa vị cũng không có.

"Ta không có ăn trộm, ông mới vu oan cho ta..." Nữ tử ủy khuất mân mê môi mọng, trong mắt to chứa đầy nước mắt khiến cho lòng đồng cảm của đám người vây xung quanh lập tức tràn ra, xôn xao mắng Lâm Cốc đại sư.

"Hừ, lão già nguoi thật là khiến Luyện Dược Sư chúng ta mất mặt, vậy mà lại vu oan cho một nữ tử, còn là nữ tử xinh đẹp như vậy."

"Ta thấy vị tiểu thư kia căn bản là không giống kẻ trộm, không chừng lão già này nhầm trúng nàng mà lại không chiếm được nên mới sử dụng phương pháp tiện này."

"Đúng vậy, lão già, thà rằng ta tin ông là kẻ trộm, nàng ấy cũng không thể là kẻ trộm."

Trên mặt Lâm Cốc hiện lên vẻ xấu hổ, muốn nói gì đó nhưng lời vừa tới cửa miệng đã ngừng, đứng tại chỗ mà không biết nên làm gì. Ngay tại lúc ông xấu hổ tới cực điểm, giọng nói của Hạ Như Phong vừa vãn truyền đến: "Lâm Cốc đại sư, ông bị mất thứ gì?"

"Là Mộc Linh Hoa."

Mộc Linh Hoa? Hạ Như Phong hơi sùng sốt, nếu nàng không đoán sai, thứ mà Lâm Cốc đại sư muốn luyện chế có lẽ là Mộc Linh Tán nhị phẩm trung cấp, có thể tăng lên sức chiến đấu của Linh Sư hệ mộc trong một thời gian ngắn, hơn nữa trong hàng ngũ đan dược tam phẩm cũng có tác dụng nhất định, chỉ là lấy năng lực của Lâm Cốc thì vẫn chưa thể luyện chế đan dược tam phẩm.

"Mộc Linh Hoa sao?" Hạ Như Phong đi đến bên cạnh nữ tử, khoanh tay trước ngực đi xung quanh nữ tử một vòng, trên mặt bỗng nhiên nổi lên nét cười quái dị. "Ta có thể chứng minh Lâm Cốc đại sư không hề vu oan cho nàng ta, bởi vì ta đã biết Mộc Linh Hoa ở chỗ nào rồi."

"Nguoi... Nguoi muốn làm gì?"

Nữ tử nhìn thấy Hạ Như Phong thò tay vào áo mình thì kinh hoảng, vươn tay muốn ngăn lại nhưng vẫn không thể chống lại Hạ Như Phong, rất nhanh Hạ Như Phong đã thu tay lại, trên tay có thêm một cây hoa nhỏ màu xanh thẫm.

"Mộc Linh Hoa, là Mộc Linh Hoa của ta..." Lâm Cốc đại sư nhận Mộc Linh Hoa như nhận tâm can bảo bối của mình, thật cẩn thận bỏ vào linh giới, sau đó liếc nhìn nữ tử.

Nhất thời trên mặt nữ tử đầy vẻ hoảng sợ. À biết ăn cắp nguyên liệu luyện dược sẽ bị trừng phạt, hơn nữa trong thánh địa của Luyện Dược Sư, à chỉ là một Luyện Dược Sư nhất phẩm cấp thấp, thiên phú không tốt, lão sư cũng qua đời, vì cuộc sống mới phải ăn cắp dược liệu đi bán.

Hơn nữa đối tượng trộm đồ của à đều là nam nhân, chỉ vì khi nam nhân nhìn bộ dạng đáng thương của à sẽ không nghi ngờ, đương nhiên cũng có những kẻ không hề háo sắc nên à mới để dược liệu vào trước ngực, như vậy là không còn ai dám điều tra. Nếu như bị ai ngấm ngầm điều tra, à cũng có thể dùng bộ dạng đáng thương qua mặt đám đông, tìm kiếm sự che chở.

Không ngờ rằng à vậy mà lại thất bại... Đều do nữ nhân này, nếu không phải tại nàng, à đã đắc thủ từ lâu.

Đôi mắt nữ tử lặng lẽ chuyển động, nhìn xung quanh tìm kiếm một chút, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dạ Thiên Tà, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức coi nam tử tuổi trẻ kia là mục tiêu che chở cho bản thân, trên người hắn còn hơi thở tôn quý, hẳn là đệ tử của một đại gia tộc nào đó. Nếu có thể dựa dẫm vào hắn, ông già kia sẽ không thể làm gì ả.

"Vị công tử kia, chàng hãy mau cứu tiểu nữ, nếu công tử cứu tiểu nữ, từ nay về sau tiểu nữ chính là người của công tử."

Ả dừng trước mặt Dạ Thiên Tà, trên khuôn mặt trái xoan đỏ ửng, diễm đam đáng yêu nhìn nam nhân tà mị kia. Nhìn thấy hắn thờ ơ, ả không khỏi sùng sốt, cuối cùng khẽ cắn môi, thân thể mềm mại yếu đuối ngã về phía Dạ Thiên Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mộ Dung Thanh Nguyệt

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đại hội Luyện được ở Dược thành bị hoãn lại, khó khăn tăng lên, phần thưởng thay đổi, tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp nơi. Vì thế thời gian sau đó, người tứ phương đều kéo về Dược thành, Hạ Như Phong thấy được vài người quen trong số đó.

Do Ly Na cắn chặt môi, hai tay nắm chặt, vẻ mặt xấu hổ, mắt nhìn mũi chân, có thể cảm nhận rõ ràng được mắt mắt trên người nàng ta. Đối phương không chỉ là Triệu Hồi Sư lợi hại, còn là Luyện Dược Sư xuất sắc, vậy bản thân có tư cách gì mà tranh chấp với nàng?

Trái lại Vân Lạc Thiên vẫn như bình thường, thân thiện gật đầu với nàng.

Nhìn thấy hai người họ, Hạ Như Phong biết Ngô Tinh cũng ở đây, không ngờ Đại hội Luyện được bị lùi lại, ngay cả Ngô Tinh cũng bị hấp dẫn, như vậy rốt cuộc phần thưởng lần này là cái gì?

Chỉ là từ đầu tới cuối, nàng cũng không phát hiện lão sư tiện nghi của mình, có lẽ ông không tới đây!

Sờ sờ mũi, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Như Phong tràn ngập tự tin. Trong khoảng thời gian này, hội trưởng Thanh Điền rào trước đón sau giúp đỡ, mà mấy ngày trước, nàng đã luyện chế thành công đan dược tứ phẩm cấp thấp, cho dù bây giờ có không ít Luyện Dược Sư tứ phẩm, nàng vẫn nắm chắc được vị trí đứng đầu.

"Khụ khụ, các vị, hoan nghênh mọi người tới Công hội Luyện được ở Dược thành để tham gia Đại hội Luyện được lần này."

Trong đại sảnh, trên gương mặt hồng nhuận của Thanh Điền mang theo nụ cười hiền lành, ánh mắt bình thản nhìn mọi người trước mặt: "Nói vậy hẳn các vị cũng biết, Đại hội Luyện được vốn nên tiến hành vào một tháng trước, nhưng vì chúng ta nhận được yêu cầu cho nên mới chậm lại một tháng, mặc kệ các ngươi có thắc mắc gì, lập tức có thể giải quyết, hiện tại hãy hoan nghênh người đại diện sắp xuất hiện của bộ tộc Long Đồ Đằng, Lạc Diệp tiên sinh."

Ánh mặt trời mùa thu vàng óng chiếu vào đại sảnh, trải lên một lớp cát vàng nhàn nhạt. Một tà áo xanh ánh vào mi mắt, nam tử tuổi trẻ phi phàm, từng đường nét như được điêu khắc, hai tay chấp sau lưng, bước từng bước đi đến bên cạnh Thanh Điền, cặp mắt sắc bén lạnh lùng nhìn toàn bộ Luyện Dược Sư trong đại sảnh.

Bộ tộc Long Đồ Đằng? Hạ Như Phong nhẹ nhún mày, khuỷu tay đụng đụng Vân Lạc Thiên đứng bên cạnh: "Vân công tử, bộ tộc Long Đồ Đằng là cái gì?"

Giọng nói của nàng tuy nhẹ, nhưng Lạc Diệp là ai? Câu này sao có thể thoát khỏi lỗ tai hắn? Hắn bất mãn nhìn lướt qua phía Hạ Như Phong, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ. Chẳng lẽ bộ tộc đồ đằng bọn họ lâu quá rồi không xuất hiện, làm cho người khác quên mất sự tồn tại của bộ tộc đồ đằng sao?

"Ha ha." Vân Lạc Thiên có chút xấu hổ xoa xoa đầu, thấy ánh mắt mọi người đều bị Lạc Diệp hấp dẫn, chưa phát hiện nơi này, hắn mới nhẹ nhàng thở ra. "Thật ra, ta cũng không quá hiểu biết về bộ tộc đồ đằng, toàn bộ đều là đọc trong sách. Đại lục này không chỉ có hai chủng tộc nhân loại và linh thú, còn có các chủng tộc khác nữa. Bộ tộc đồ đằng này chính là một chủng tộc cường đại khác, từng bộ tộc đồ đằng đều có tín ngưỡng riêng, chủng tộc tín ngưỡng Long thần chính là bộ tộc Long Đồ Đằng, ngoài ra còn có Lang Đồ Đằng, Phượng Đồ Đằng."

Hạ Như Phong nhẹ nhàng gật đầu, ngón tay thon dài vuốt cằm, không biết bộ tộc đồ đằng này tới làm gì.

"Các vị." Lạc Diệp lạnh lùng cất lời, mắt lạnh khinh thường đảo qua mọi người. "Hôm nay ta tới đây là vì bệnh của thiếu gia chúng ta, chỉ cần ai có thể chữa khỏi bệnh của thiếu gia, bộ tộc đồ đằng chúng ta sẽ cho người đó một cái hứa hẹn, tương lai nếu có nhu cầu, bộ tộc đồ đằng có thể làm cho người đó một chuyện, chú ý, là bất cứ điều kiện gì."

Rõ ràng là cầu xin người khác, giọng điệu của Lạc Diệp lại lạnh như băng, nhưng mà không có bất kì ai dám tỏ vẻ bất mãn. Đây chính là bộ tộc đồ đằng,

một trong những chủng tộc cổ xưa nhất trên đại lục, thực lực cường hãn như thế đầu phải là bọn họ chọn được? Chẳng phải ngay tới hội trưởng Thanh Điền, đường đường là cường giả Linh Quân, Luyện Dược Sư Tứ phẩm trung cấp ở trước mặt hắn cũng không dám lơ đãng sao?

Huống chi, hứa hẹn của bộ tộc đồ đằng, đó chính là vô giá!

Nếu để bộ tộc đồ đằng tiêu diệt kẻ địch của mình, hoặc là giúp mình gây dựng thế lực riêng, cho dù bảo bọn họ giúp mình hạ gục một quốc gia, đoán chừng bọn họ cũng làm được. Chẳng trách, phần thưởng lần này ngay cả Thanh Điền cũng đỏ mắt.

"Ha ha, nếu đã biết nội dung đề thi, như vậy tiên sinh Lạc Diệp, phiền ngài."

Lạc Diệp lạnh lùng gật đầu, quay ra ngoài cửa huyết sát, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến tiếng rống ngấm, những người có mặt đều chạy ra, ngửa đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy trên bầu trời vốn trong xanh như được nước rửa qua có vô số con rồng đang lượn vòng, rất đồ sộ.

Lúc này mọi người đều nhìn ngây người, cả đời bọn họ chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế.

Người của bộ tộc Long Đồ Đằng, trời sinh gần gũi với rồng, có thể khống chế Long tộc đề giai (bậc thấp), còn rồng cao giai có tôn nghiêm của mình, đó là tín ngưỡng Long thần của bộ tộc Long Đồ Đằng, cũng không có cách gì dễ dàng làm cho chúng nó quên mình phục vụ.

"Bây giờ, các ngươi hãy leo lên lưng rồng, mỗi con rồng có thể chở năm người, sau đó đi tới bộ tộc của ta."

Một con rồng màu đỏ hạ xuống đầu tiên, Lạc Diệp dịu dàng vuốt ve hai cái râu của nó, sau đó nhảy lên, con rồng từ từ bay lên trời xanh. Mọi người thấy vậy cũng nổi gót leo lên lưng con rồng vừa hạ xuống, mọi người tự giác chia ra, dựa theo phân phó của Lạc Diệp, trên lưng mỗi con rồng đều đứng năm người.

"Ha ha, không ngờ đời ta còn có thể cưỡi rồng một lần."

"Có thể tham gia trường hợp lớn như thế, đời này của ta đủ rồi."

"Bộ tộc đồ đằng, thật sự là quá hào sảng, vật cưỡi cũng là Long tộc, thật hâm mộ bọn họ."

Hạ Như Phong vuốt cằm, thần nhiên cong môi, nàng không leo lên lưng rồng giống người khác, ngược lại triệu hồi Kim Sí Đại Bàng. Giống như cảm nhận được việc sau lưng, Lạc Diệp quay đầu, lạnh lùng nhìn Hạ Như Phong, lại không nói gì thêm.

Bởi vì lần này đi đều là Luyện dược sư, Dạ Thiên Tà ở lại trong phòng tiếp tục tu luyện. Ngay cả hộ vệ của Nặc Ni Cô cũng không đi theo.

Lạc Diệp ra lệnh một tiếng, con rồng dưới chân hắn rống to, thân thể bay vọt về phía trước. Những con rồng còn lại theo sát sau đó, có thể là do được huấn luyện nghiêm chỉnh, tất cả rồng ở sau đều không vượt lên, quả thực còn chỉnh tề hơn cả quân đội.

Tốc độ bay của Long tộc rất nhanh, nhưng so ra lại kém Kim Sí Đại Bàng Vương, cho nên Hạ Như Phong ngồi trên lưng đại bàng cực kỳ thành thạo.

Cứ bay như thế một lúc lâu, rốt cục, Lạc Diệp phát phát tay, toàn bộ rồng đều chậm rãi dừng trước một ngọn núi, ngọn núi này có vẻ âm u ẩm ướt, cây cối dày đặc, phía trước loáng thoáng có vài hơi thở cường đại, trong đó có một hơi thở còn cường đại hơn cả Thanh Điền, còn có vài hơi thở khác không phân cao thấp với ông.

Hạ Như Phong giật mình, bộ tộc đồ đằng này, hình như có chút quá mạnh rồi.

"Thông qua con đường núi này là tới bộ tộc đồ đằng chúng ta, bởi vì trong tộc cấm bay, chúng ta chỉ có thể dừng ở chỗ này." Lạc Diệp bước xuống khỏi lưng rồng, ánh mắt lạnh như băng thoắt qua về cảnh cáo: "Tiến vào trong tộc, các ngươi phải nhớ không được chạy loạn khắp nơi, nếu không mạo phạm phải cái gì, ta cũng không thể bảo vệ các ngươi được."

Dứt lời, hắn cũng không quan thái độ của mọi người phía sau, khẽ phất tà áo, dẫn đầu mọi người, đưa bọn họ đi về phía bộ tộc đồ đằng.

Còn lại mọi người hai mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn đuôi sát bước chân Lạc Diệp, trong núi sâu này rất dễ lạc đường, bọn hắn phải theo sát Lạc Diệp.

Chỉ lát sau, rừng cây dần dần biến mất sau lưng, xuất hiện trước mặt mọi người chính là kiến trúc cổ xưa, cột cờ cao cao nổi thẳng trời xanh, trên lá cờ vẽ hoa văn hình rồng, con rồng kia trông rất sống động, dường như đang sống, tiếng nước chảy bên cầu nhỏ thanh thúy êm tai, khiến người ta vô thức đắm chìm vào.

"Lạc Diệp đại nhân, ngài về rồi sao?" Một thiếu nữ nhìn thấy hắn xuất hiện, hai mắt sáng lên, lại gần nghênh đón, con ngươi linh động lảng lẽ liếc Lạc Diệp, hai má đỏ ửng. "Lạc Diệp đại nhân, tộc trưởng đang chờ mọi người rồi."

Lạc Diệp nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chưa từng dừng lại trên người thiếu nữ, trong mắt thiếu nữ hiện lên thất vọng, ngay cả Lạc Diệp rời đi khi nào cũng không phát hiện.

Ánh sáng mặt trời rải đầy đại sảnh, Mộ Dung Tường sốt ruột, không ngừng đi qua đi lại, chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa. Trên cánh tay để lộ ở ngoài của ông có một cái Long đồ đằng, bị ánh sáng vàng chiếu vào, dát lên một lớp viền vàng mỏng manh.

"Tộc trưởng, ngay cả An Đức Lâm đại sư cũng không cứu được thiếu gia, những Luyện Dược Sư kia có thể sao?"

Đằng sau truyền đến âm thanh làm cho Mộ Dung Tường dừng bước, ông không quay đầu, ngược mắt nhìn trời xanh bên ngoài phòng: "Tuy An Đức Lâm đại sư là Luyện Dược Sư đứng đầu Lâm Phong quốc, nhưng ông ấy cũng không biết rốt cuộc Thanh Nguyệt bị bệnh gì, nhưng điều đó không có nghĩa là người khác cũng không biết, dù sao Luyện Dược Sư cũng có lĩnh vực am hiểu và không am hiểu, cho nên ta mới muốn triệu tập toàn bộ Luyện Dược Sư. Chỉ cần Thanh Nguyệt có thể bình yên vô sự, nhân tình này, bộ tộc đồ đằng chúng ta thiếu rồi."

"Tộc trưởng..."

"Bởi vì, Thanh Nguyệt không chỉ là con ta, nó còn là hy vọng của bộ tộc đồ đằng, Long thần biến mất nhiều năm, chỉ có nó có thể cảm nhận được sự tồn tại của Long thần."

Ánh mắt Mộ Dung Tường tràn ngập ưu thương, nở nụ cười chua xót, nếu Long thần còn có thể hạ chúc phúc, bộ tộc đồ đằng bọn họ đã không cần cõ đầu rút cổ thế này.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mộ Dung Tường thu hồi suy nghĩ, phóng mắt nhìn lại, thấy Lạc Diệp dẫn theo một đám người đi đến. Bước vào trong phòng, Lạc Diệp chấp tay, cung kính nói: "Tộc trưởng, tôi đã dẫn nhóm Luyện Dược Sư tới."

Hoi hoai gật đầu, Mộ Dung Tường mở miệng, nhưng còn chưa kịp nói chuyện đã nhìn thấy người ngoài cửa.

Nam nhân đứng dưới ánh mặt trời, giống như trích tiên đạp mây mù mà đến, tuấn mỹ phi phàm, thu gió thổi qua cuốn lên tà áo trắng, như tiên như họa, đẹp tới không thật. Nhưng mái tóc trắng tóc trắng của hắn cũng vô cùng chói mắt, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo nụ cười suy yếu, giọng điệu mềm nhẹ giống như vô lực.

"Phụ thân..."

"Thanh Nguyệt, con tới đúng lúc lắm, cho mấy Luyện Dược Sư kia xem tình trạng thân thể con đi."

Mộ Dung Thanh Nguyệt nở nụ cười ôn nhu, yên lặng gật đầu, nhưng trong mắt lại hiện lên một chút âm đạm. Thân thể hắn, không ai rõ ràng hơn hắn, ngay cả An Đức Lâm đại sư cũng nói thời gian của hắn chỉ còn lại ba tháng, những người kia không bằng An Đức Lâm đại sư, sao có thể chữa được bệnh của hắn?

Một đám Luyện dược sư đi lên kiểm tra thân thể cho Mộ Dung Thanh Nguyệt, cuối cùng đều lắc đầu không biết làm sao, thấy tình trạng như vậy, ánh sáng trong mắt Mộ Dung Tường biến mất từng chút một.

"Cha, cha đừng khổ sở, đời người có ai là không phải chết? Cho dù có tu luyện vẫn không thể thoát khỏi kết cục phải chết, con cũng sớm thông suốt rồi." Mộ Dung Thanh Nguyệt mỉm cười lắc lắc đầu, giọng của hắn ôn nhu êm tai, như nước suối róc rách chảy qua đầu quả tim.

Mộ Dung Tường thở dài, ngay khi ông hoàn toàn thất vọng, bỗng nhiên truyền đến tiếng nói làm cho hy vọng trong lòng dâng lên.

"Tôi biết, tôi biết làm thế nào để chữa bệnh cho Thanh Nguyệt thiếu gia!" Nặc Ni Cô kích động tới mức hai tay cũng run lên, hắn dùng tinh thần lực điều tra qua tình trạng cơ thể Mộ Dung Thanh Nguyệt, chẳng phải rất giống Thực Cốt Độc ghi lại trong sách cổ nhà mình sao? Xem ra ông trời cũng đứng về phía hắn, hứa hẹn của bộ tộc đồ đằng chắc chắn là thuộc về Nặc Ni Cô hắn rồi.

Nghĩ đến đây, Nặc Ni Cô không quên đặc ý trừng mắt nhìn Hạ Như Phong đứng cuối đám người, lúc trước nàng ta hại mình mất mặt, món nợ này, sớm muộn cũng phải thanh toán.

Hạ Như Phong trực tiếp coi nhẹ ánh mắt của hắn ta, sờ sờ mũi, trong lòng lại nói thầm, không lẽ hắn nhận ra Thị Huyết Trùng Thủ trong truyền thuyết? Hắn là không có khả năng mới đúng? Chẳng phải bộ tộc Thị Huyết Trùng Thủ đã sớm bị diệt sao? Nếu không phải tinh thần lực của Hạ Như Phong hơn hẳn người thường thì cũng không thể phát hiện Thị Huyết Trùng Thủ trong cơ thể Mộ Dung Thanh Nguyệt, nhưng nếu Nặc Ni Cô đã biết phương pháp giải quyết, nàng muốn nhìn một chút, hắn chữa cho Mộ Dung Thanh Nguyệt thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ta phải giết ngươi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Thật... Thật sao, ngươi có cách sao?"

Nghe vậy, Mộ Dung Tường kích động tới mức suýt nhảy dựng lên, cảm giác từ dạ ngực bay lên thiên đường, lúc này ông là người cảm thụ rõ ràng nhất. Ngay cả Mộ Dung Thanh Nguyệt sớm biết rõ tình trạng thân thể của mình, cho rằng không thể chữa khỏi, hai mắt cũng sáng ngời.

Không ai là không sợ hãi cái chết, dù y đã chuẩn bị tâm lý, cũng hy vọng mình có thể sống sót.

"Thưa tộc trưởng, đúng vậy." Nặc Ni Cô tự tin ngẩng đầu, nở nụ cười đắc ý. "Nếu tôi không đoán sai, có phải mỗi đêm trăng tròn thiếu gia Thanh Nguyệt đều phải trải qua nỗi đau bị trùng cắn không? Sau mỗi lần trùng cắn thân thể lại trở nên rất yếu nữa?"

Trong mắt Mộ Dung Tường tràn ngập hi vọng, ông chưa từng nói về triệu chứng bệnh, nhưng Nặc Ni Cô lại đoán được, xem ra hẳn ta thật sự có cách chữa cho Thanh Nguyệt.

Chậm rãi bình phục cảm xúc bị kích động, Mộ Dung Tường khôi phục hình tượng tộc trưởng uy nghiêm: "Đúng vậy, quả là đúng như lời vị đại sư này, chỉ cần đại sư có thể chữa khỏi cho tiểu nhi, mặc kệ đại sư có yêu cầu gì, bộ tộc đồ đảng chúng ta đều sẽ làm cho người."

"Ha ha, tộc trưởng đại nhân làm quá rồi, chỉ là đan dược giải độc là từ phẩm trung cấp, lấy trình độ của ta thì không thể luyện chế, cho nên cần một vị Luyện Dược Sư từ phẩm trung cấp hỗ trợ."

"Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần hỗ trợ vị đại sư này là có thể đạt được ba giọt Đồ Đằng Thánh Thủy của bộ tộc đồ đảng chúng ta." Mộ Dung nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nhìn Nặc Ni Cô, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho Thanh Nguyệt, trả công bằng một lời hứa hẹn với ba giọt thánh thủy thì có sao?

Nhưng mà Đồ Đằng Thánh Thủy, một năm chỉ sinh ra mười giọt, từ khi Long thần biến mất thì không sinh ra thánh thủy nữa, có thể thấy được thánh thủy quý giá cỡ nào.

Vì vậy, nghe được mấy chữ Đồ Đằng Thánh Thủy này, trừ Hạ Như Phong không rõ nguyên nhân, những người còn lại đều hít thở dồn dập.

Cuối cùng, Nặc Ni Cô lựa chọn một vị Luyện Dược Sư từ phẩm trung cấp. Thấy vậy, mọi người đều thất vọng thở dài. Ngô Tinh sờ sờ mũi, cười gượng hai tiếng, quay sang nói với Hạ Như Phong: "Nha đầu, con nói, hẳn có thể thành công hay không?"

Hạ Như Phong giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ buông tay, lắc đầu: "Văn bói cũng không biết, chẳng phải cứ xem tiếp sẽ rõ sao?"

Thời gian chờ đợi như dài đằng đẵng, mặt trời trên cao không biết từ khi nào đã ngã về tây, ánh nắng chiều lộng lẫy trải rộng phía chân trời giống như bôi đầy thuốc màu. Trong phòng, Mộ Dung Tường lo lắng đi qua đi lại, trên trán phủ một lớp mồ hôi, bộ dạng ông lúc này đâu còn uy nghiêm của tộc trưởng?

Trời không phụ người có lòng, Mộ Dung Tường chờ đợi mãi, hai người mà ông chờ mong đã lâu rốt cuộc cũng bước tới.

Nặc Ni Cô đầu đầy mồ hôi đi vào, hần quệt mồ hôi trên trán, nói: "Tộc trưởng đại nhân, Nặc Ni Cô không phụ sự tín nhiệm của ngài, đã luyện chế Sinh Huyết Đan thành công."

Nghe vậy, trái tim khẩn trương của Mộ Dung Tường chậm rãi bình ổn lại, lặng yên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười lớn hai tiếng, vừa lòng vỗ vai Nặc Ni Cô. "Nặc Ni Cô đại sư, hôm nay đa tạ người, về sau chỉ cần Nặc Ni Cô đại sư có yêu cầu, bộ tộc đồ đảng chúng ta nhất định sẽ đứng ra giúp đỡ."

Bà vai bị Mộ Dung Tường vỗ có chút đau, nhưng Nặc Ni Cô không có chút bất mãn nào, trong mắt lộ ra kích động. Những người khác cũng đều hâm mộ nhìn Nặc Ni Cô.

Chỉ có Hạ Như Phong khẽ nhăn mày, nàng nghĩ thấy trong không khí có mùi bất thường, sau đó ánh mắt lướt tới đan dược trên tay Nặc Ni Cô, giống như cảm giác được điều gì, sắc mặt đại biến. Chết tiệt, Nặc Ni Cô muốn hại toàn bộ đại lục này sao?

Mất thấy Mộ Dung Thanh Nguyệt nhận đan dược, khuôn mặt tuấn mỹ như tiên lộ ra mỉm cười yếu ớt, Hạ Như Phong không quản được nhiều, nhanh chóng phi lên, vung tay gạt bỏ đan dược. Tốc độ của nàng quá nhanh, tới lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, đan dược đã biến thành bột phấn bay là tả xuống đất.

Những người có mặt đều bị biến cố đột ngột phát sinh này dọa cho sợ ngây người, ai cũng không ngờ rằng có người dám ở trước mặt Mộ Dung Tường bị phá hủy hy vọng của Mộ Dung Thanh Nguyệt.

Sắc mặt Mộ Dung Tường đột nhiên trở nên xanh mét, trước khi ông kịp mở miệng đã có người lao tới trước mặt Hạ Như Phong. "Nha đầu thói đáng chết nhà người, người có biết luyện chế viên đan dược này khó khăn thế nào không? Lần này là may mắn thành công, lần sau chưa chắc đã được, người lại dám phá hủy, nhất định ta phải giết người..."

Hai mắt Nặc Ni Cô đỏ bừng, vẻ mặt điên cuồng, giơ tay chụp về phía cổ Hạ Như Phong, nhưng ngay khi hần sắp chạm vào Hạ Như Phong, cả người Ngô Tinh nhoáng một cái, chắn trước Hạ Như Phong, vung tay lên, Nặc Ni Cô liền bay ngược ra ngoài.

Ngô Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương. "Nha đầu, lần này người gây ra họa lớn rồi!"

"Hừ." Cặp mắt lạnh như băng của Mộ Dung Tường nhìn về phía Hạ Như Phong, phát tà áo, nói: "Ta không quan tâm giữa các người có ân oán gì, nhưng đừng có gây sự ở bộ tộc đồ đảng ta, người vì ghen tị mà phá hủy viên đan dược này, loại người như người không xứng làm Luyện Dược Sư."

"Tộc trưởng đại nhân, nha đầu này còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, xin ngài đừng trách móc, hơn nữa, lão sư nàng là viện trưởng Thu Phong."

"Ta mặc kệ lão sư nó là ai, dám gây chuyện ở tộc của ta sẽ phải trả giá thật lớn, người đầu..." Lúc này Mộ Dung Tường giận tới muốn điên rồi, ông vì chữa bệnh cho nhi tử mà làm nhiều chuyện như vậy, khó khăn lắm mới sắp thành công, lại bởi vì nha đầu kia mà bao nhiêu cố gắng đều đổ sông đổ bể,

cho dù là người biết kiềm chế cũng không thể nuốt trôi được cục tức này.

"Khoan đã." Lúc những người có mặt đều toát mồ hôi thay Hạ Như Phong, nằng lại bình tĩnh tiêu sái bước lên vài bước. "Ta có chuyện muốn nói."

"Người còn có di ngôn gì, nói mau!" Giọng nói của Mộ Dung Tường lạnh thấu xương, khuôn mặt giống Mộ Dung Thanh Nguyệt tới tám phần đầy lạnh lẽo. Trong lòng ông, mặc kệ Hạ Như Phong sắp nói điều gì đều không thể thay đổi quyết định của ông.

Nha đầu này, phải chết.

"Ta muốn nói là, vừa rồi nếu không nhờ ta, toàn bộ đại lục, bao gồm cả các người đều đã toi đời." Hạ Như Phong sờ mũi, lạnh nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thị huyết trùng thú

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Đùa cái gì vậy? Nàng ta cứu bọn hần, sao có thể như vậy?

Không thèm nhìn ánh mắt nghi ngờ của bọn họ, Hạ Như Phong cười tự tin, khoe miệng khê cong lên, tới gần Mộ Dung Thanh Nguyệt, ngón tay thon dài cầm lấy vạt áo trước ngực Mộ Dung Thanh Nguyệt, kéo “Xẹt” một phát trong sự kinh ngạc của mọi người. Vạt áo bị rách một lỗ to, để lộ Long đồ án (hình vẽ con rồng) di động trên da thịt trắng nõn.

Khuôn mặt đẹp như trich tiên của Mộ Dung Thanh Nguyệt đỏ lên. Từ nhỏ đến lớn, y chưa từng bị đối xử thô lỗ như thế.

"Các người tới coi thử, đây là cái gì." Hạ Như Phong cũng không để ý tới Mộ Dung Thanh Nguyệt, thân nhiên nhìn lướt qua mọi người trong phòng.

Theo hướng chỉ của Hạ Như Phong, bọn họ đều thấy hình như dưới Long đồ án màu xanh có một đường vân màu đỏ không quá rõ ràng, bởi vì đường vân màu đỏ bị Long đồ án màu xanh che mất nên lúc đầu không ai có thể phát hiện.

Nặc Ni cũng sững sốt, hần nhớ rõ trong cổ điển không ghi bệnh trạng như vậy.

"Ta có thể nói cho các người biết, hần không trúng độc gì cả, mà là bị Thị Huyết Trùng Thú chui vào người."

"Thị Huyết Trùng Thú?" Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong ấn tượng của bọn họ, hình như không có Linh thú nào như vậy.

"Phải, Thị Huyết Trùng Thú đã bị diệt sạch từ nhiều năm trước, loại Linh thú này có kích thước rất nhỏ, có thể vô thanh vô tức chui vào trong cơ thể, một khi bị nó chui vào, sinh cơ (sức sống) sẽ bị cắn nuốt từng chút một, nhưng ngoài ra Thị Huyết Trùng Thú luôn luôn ngủ say, chỉ thức tỉnh vào đêm trăng tròn. Ta muốn hỏi một chút, có phải trước khi lệnh công tử mắc loại bệnh này đã đi qua một thảo trạch có loại thảo màu đỏ không?"

"Đúng vậy." Tức giận trong lòng Mộ Dung Tường dần dần lắng xuống, hơi kinh ngạc nhìn Hạ Như Phong. "Tại sao người biết?"

Không nói ra tình trạng bệnh như Nặc Ni, Hạ Như Phong còn biết được cả nơi Mộ Dung Thanh Nguyệt từng đi, nếu không phải là tin tưởng lòng trung thành của đệ tử trong tộc, ông đã nghi không biết có phải có gian tế không.

"Thảo trạch đó là môi trường xấu, thích hợp để Thị Huyết Trùng Thú sinh sống, không ngờ đại lục này vẫn còn tồn tại loại Linh thú tà ác như Thị Huyết Trùng Thú." Hạ Như Phong cười nhạt, nếu không phải là Bạch Thụy từng nhắc tới với nàng, có lẽ nàng cũng không thể nhìn ra bệnh của Mộ Dung Thanh Nguyệt.

"Trong đan dược mà Nặc Ni luyện chế vừa nãy có một loại dược liệu tên là Phạm Thánh Quả, nếu Thị Huyết Trùng Thú ăn được Phạm Thánh Quả, nó sẽ sinh sôi hàng loạt. Nếu không phải Thị Huyết Trùng Thú không đi được tới nơi có Phạm Thánh Quả sinh trưởng, đại lục này đã là thiên hạ của Thị Huyết Trùng Thú."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều cảm thấy sau lưng chảy đầy mồ hôi lạnh. Một con Thị Huyết Trùng Thú đã đáng sợ như thế, nếu như sinh sôi hàng loạt, đại lục này còn có địa vị cho chủng tộc khác sao?

Không ngờ một hành động của thiếu nữ này đã cứu toàn bộ đại lục, hơn nữa nếu chuyện đó thực sự xảy ra, người đầu tiên phải chết chính là Mộ Dung Thanh Nguyệt.

"Người... Người nói dối..." Nặc Ni bò từ dưới đất dậy, hung tợn trừng mắt nhìn Hạ Như Phong. Căn cứ theo cách nói của nàng ta, chẳng phải mình sẽ trở thành tội nhân của đại lục sao? Hần không tin lời nói của nàng ta, hần còn chưa từng nghe qua Thị Huyết Trùng Thú gì đó đâu. "Hừ, chẳng qua đó là cái cớ của người thôi, người muốn trốn tránh trách nhiệm mới lấy cớ như vậy."

"Nếu ta nói, ta có thể cứu hấn, vậy làm sao đây?"

"Nếu người chữa khỏi bệnh cho Thanh Nguyệt thiếu gia, từ giờ về sau ta sẽ làm tùy tùng của người, nghe theo mọi lời người nói." Nặc Ni hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu, hấn không tin Hạ Như Phong thực sự có bản lĩnh chữa khỏi cho Mộ Dung Thanh Nguyệt.

"Được." Hạ Như Phong nở nụ cười tự tin, nếu Bạch Thụy đã nhắc tới Thị Huyết Trùng Thú, sao lại không giảng qua cách chữa bệnh? Toàn bộ nàng đều có lòng tin của mình. "Phiền mọi người giúp ta tìm mấy dược liệu, theo thứ tự là Hỏa Tương Quả, Thu Nguyệt Thảo, Lạc Tâm Hoa..."

Hạ Như Phong nói trọn vẹn mười hai loại dược liệu, mỗi lần nói ra tên một loại dược liệu, những người khác đều cân nhắc trong lòng xem nàng muốn luyện chế đan dược gì, nhưng phải thất vọng rồi. Mọi người không khỏi đoán rằng, có phải nàng hoàn toàn không chữa được, chỉ tùy tiện nói tên không? Nhưng nhìn thấy tự tin trên mặt nàng, không biết vì sao bọn họ lại cảm thấy tin tưởng.

Bộ tộc đồ đằng không hổ là một trong những chủng tộc cường đại trên đại lục, chỉ trong chớp mắt đã có người mang dược liệu nàng muốn tới. Làm người ta kinh ngạc là Hạ Như Phong lại lấy dược phẩm ra trước mặt mọi người, phải biết lúc luyện dược không thể có người làm phiền, nếu không sẽ thất bại, cho nên luyện dược ở nơi tùy tiện như Hạ Như Phong hoàn toàn không có.

Sau đó mọi người thấy hoa mắt, ngọn lửa đỏ tươi bùng lên trong mắt, cho dù là thủ pháp thuần thực hay là tinh thần lực khống chế đều làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ.

Lần này Hạ Như Phong muốn luyện chế đan dược tam phẩm cao cấp Huyết Dung Đan. Bằng năng lực hiện giờ của nàng mà luyện chế đan dược tam phẩm cao cấp thì hoàn toàn không có khó khăn gì, nên trong khi mọi người còn đang kinh ngạc, nàng đã luyện chế thành công, lấy đan dược trong dược phẩm ra.

"Đây... Đây là..."

Những người có mặt đều khó khăn hoàn hồn, ánh mắt nhìn Hạ Như Phong đã thay đổi, không còn coi thường như lúc đầu, vẻ mặt mỗi người đều cực kỳ chăm chú.

"Ta có thể hỏi đây là đan dược gì không?" Mộ Dung Tường nhìn Hạ Như Phong bằng ánh mắt cổ quái, thông qua khả năng luyện chế thuần thực của nàng ta có thể nhìn ra dược thiếu nữ này không hề đơn giản. Nhưng vừa rồi ông lại muốn giết nàng, nếu nàng thật sự chết, vậy chẳng phải Thanh Nguyệt lại không ai cứu được sao?

Dĩ nhiên Mộ Dung Tường tin lời Hạ Như Phong, bởi vì thực lực luyện đan của nàng đã hoàn toàn thuyết phục ông ta.

"Tam phẩm cao cấp, Huyết Dung Đan."

"Hì."

Mọi người ở đây đều hít đầy một miệng khí lạnh. Thiếu nữ này chắc cũng chỉ tầm mười lăm tuổi gì đó đúng không? Mười lăm tuổi đã là Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp? Chẳng lẽ thế giới này thật sự bị huyền huyền rồi sao? Hơn nữa nhìn trình độ của nàng hình như chưa phải cao nhất, cho dù chưa đột phá tứ phẩm cũng không khác tứ phẩm là bao.

Nhất là Nặc Ni, lúc này hấn thật hận không thể lăn ra xỉu.

Nhưng bọn họ vẫn còn nghi ngờ, đan dược tam phẩm cao cấp thật sự có tác dụng sao?

Mộ Dung Thanh Nguyệt nở nụ cười hiền hòa nhìn Hạ Như Phong, nhận đan dược trong tay nàng, không nói lời nào mà uống luôn. Ngay khi y nuốt Huyết Dung Đan, khuôn mặt tái nhợt đỏ lên, mở miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng Mộ Dung Tường căng thẳng, đang muốn chất vấn Hạ Như Phong thì lại thấy trên mặt đất có một con sâu màu đỏ đang ngo ngoáy uốn éo thân mình mềm nhũn của mình.

Ánh mắt Hạ Như Phong tối lại, búng tay một cái, ngọn lửa ở đầu ngón tay rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt con sâu màu đỏ biến mất, tới tro bụi cũng không còn. Nàng ngẩng đầu, thần nhiên nói: "Lệnh công tử đã không còn vấn đề gì, chỉ cần tu dưỡng một khoảng thời gian nữa là có thể hoàn toàn khôi phục."

"Ha ha, đại sư thật sự là anh tài, tuổi trẻ mà đã dễ dàng có kỹ năng như vậy, bộ tộc đồ đằng ta nguyện ý vĩnh viễn giao hảo (qua lại thân thiết) với đại sư."

Mộ Dung Tường như đã quên vừa rồi là ai hận không thể giết Hạ Như Phong, thần thiện cười cười, ánh mắt nhìn Hạ Như Phong càng ngày càng vừa lòng, mười lăm tuổi đã là Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp, nếu nàng là người của bộ tộc Long đồ đằng bọn họ, chẳng lẽ còn sợ bộ tộc Long đồ đằng không lớn mạnh sao?

"Ha ha, chúc mừng chúc mừng, đại sư còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh như vậy, chúng ta thật sự bội phục."

"Đại sư, sau này nếu ngài muốn tới Thanh thành, hoan nghênh đến Công hội Luyện dược chúng ta làm khách."

"Đại sư, Công hội Luyện Dược của Tỉnh thành chúng ta luôn luôn chào đón đại sư."

Trên đời này vĩnh viễn không thiếu kẻ muốn vượt mộng ngựa, dù là Luyện Dược Sư tứ phẩm cũng không dám coi nhẹ Hạ Như Phong. Dù sao nàng mới ngàn ấy tuổi mà đã có bản lĩnh như vậy, nhất định sau này có thể trở thành Luyện Dược Sư ngũ phẩm, thậm chí là lục phẩm, cho nên bọn họ muốn tạo quan hệ tốt từ ngay bây giờ.

Tục ngữ nói đánh người không đánh mặt người cười, cho dù Hạ Như Phong không thích mấy lão già này nhưng cũng không có lý do gì để đuổi bọn họ đi.

"Phụ thân, thật ra con đến là vì có việc muốn nói với người." Khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Thanh Nguyệt dần dần khôi phục huyết sắc, nhưng mái tóc trắng bay nhẹ trong gió vẫn chói mắt như vậy. "Con cảm nhận được hơi thở của Long thần."

"Cái gì?" Trái tim Mộ Dung Tường run mạnh một cái, trợn tròn hai mắt, cứng lưỡi nhìn nhi tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Dạ Thiên Tà rời đi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Trong phòng, cửa sổ nửa mở, lá rụng theo gió thu bay vào phòng.

Nam tử đang nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, mắt tím hơi lóe, vươn ngón tay thon dài, kẹp lấy một mảnh lá rụng, thản nhiên nhìn ra phía ngoài cửa sổ: "Vào đi!"

Bên ngoài truyền đến âm thanh cực nhẹ, sau đó một bóng người quý dị kích động tiến vào, đến gần mới nhận ra toàn thân người này chìm trong bóng tối, toàn thân áo đen, đầu đội đầu lạp, gió thu thổi tới, cuốn tấm màn che của đầu lạp lên, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng.

Hắn tiến vào trong phòng, nửa quỳ trước mặt Dạ Thiên Tà, chắp hai tay trước ngực, giọng điệu cung kính: "Thuộc hạ Âm Ảnh, bái kiến tông chủ."

"Âm Ảnh." Dạ Thiên Tà nhíu mi, giờ phút này trên khuôn mặt tà mị là nghiêm túc trước nay chưa từng có, "Người tới đây có chuyện quan trọng gì?"

"Bẩm báo tông chủ, tông môn bị người của Vô Ảnh Tông tấn công, tả hộ pháp bị trọng thương, thuộc hạ bắt đắc dĩ mới tới đây cầu kiến tông chủ, khẩn cầu tông chủ trở về chủ trì." Âm Ảnh thật cẩn thận nâng mắt, liếc nhìn Dạ Thiên Tà sắc mặt âm trầm, trên lưng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Đối với việc này hắn cảm thấy thật xấu hổ, nhưng lại bị Vô Ảnh Tông ép tới không thể làm gì khác.

"Vô Ảnh Tông sao?" Đầu ngón tay lạnh lẽo xoa xoa cằm, khóe miệng Dạ Thiên Tà cong lên, nở nụ cười tà, chỉ là trong đó lại lộ ra một chút lãnh ý. "Bồn tọa đã biết, đứng rồi Âm Ảnh, bên Dạ gia thế nào rồi? Mấy người đó có phát hiện thân phận của Mị Ảnh không?"

"Bẩm chưa, người Dạ gia vẫn luôn cho rằng Mị Ảnh chính là tông chủ." Âm Ảnh cung kính hồi đáp.

"Được." Dạ Thiên Tà từ trên giường đứng lên, đưa tay phất phất trường bào tím mỹ, "Âm Ảnh, người theo bồn tọa về tông môn một chuyến, bồn tọa muốn xem thử lá gan của Vô Ảnh Tông lớn cỡ nào mà dám đối đầu với Tà Tông ta."

Vì thế, chờ đoàn người Hạ Như Phong từ bộ tộc đồ đảng trở về, Dạ Thiên Tà đã rời đi khá lâu rồi, nhưng trước khi đi cũng nhờ hội trưởng Thanh Điền giao cho nàng một lá thư. Mở thư ra, đọc xong nội dung bức thư, lòng bàn tay Hạ Như Phong bùng lên ngọn lửa, chỉ trong nháy mắt, bức thư đã hóa thành tro bụi, tiêu tán trong không khí.

"Gặp lại ở học viện Linh Phong sao?" Hạ Như Phong cong môi, trên khuôn mặt chưa hết ngây thơ toát lên ý cười, ngược nhìn bầu trời, thâm thúy mà xa xăm, giọng nói nhẹ như một cơn gió thoảng. "Như vậy, chúng ta cứ gặp lại ở học viện Linh Phong thôi! Rất nhanh ta sẽ tới đó."

Lần này hộ tống Hạ Như Phong trở về còn có nhi tử của tộc trưởng bộ tộc đồ đảng - Mộ Dung Thanh Nguyệt.

Dưới gió thu, nam tử mặc trường bào màu trắng ngà, trên môi là nụ cười nhu hòa, ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú bóng người tuyệt mỹ kia, trong đầu chợt nhớ tới cuộc nói chuyện với phụ thân trước khi rời đi.

"Thanh Nguyệt, con nói thật sao? Con thật sự cảm nhận được hơi thở của Long thần trong bộ tộc sao?"

"Đúng vậy phụ thân, hơn nữa còn là trên người thiếu nữ kia, nhưng mà lại không phải hơi thở vốn có của Long thần, có lẽ là nàng ấy từng tiếp xúc với rồng có huyết mạch Long thần, mà Long thần đã biến mất nhiều năm, con rồng này có huyết mạch của Long thần, nói không chừng sẽ trở thành Long thần tiếp theo."

"Nếu thật sự như vậy, Thanh Nguyệt, con đi theo nàng ta, nói không chừng sẽ tìm được tin tức về Long mang huyết mạch Long thần, sau khi tìm được, cho dù thế nào đều phải bảo vệ vị mạng huyết mạch Long thần cho tốt. Lần này đành để con chịu khổ, bởi vì ngoài con ra, những người khác trong bộ tộc đồ đảng chúng ta không cảm ứng được Long thần..."

Thu lại ánh mắt, trong mắt Mộ Dung Thanh Nguyệt hiện lên ánh sáng mỏng manh, hần chắp tay sau lưng đứng đó, sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt tuấn mỹ không chút tí vết, phong độ xuất trần, khiến cho hần giống như trích tiên bồng tính rút xuống phạm trần, không thể chạm tới.

"Đúng rồi, hội trưởng Thanh Điền, con có một phương thuốc tứ phẩm cao cấp không dùng đến, muốn đổi cây dược liệu bằng hệ ngũ giai của người." Hạ Như Phong nhíu mày, càng nghĩ, thứ có thể hấp dẫn được Thanh Điền trên người nàng cũng chỉ có phương thuốc.

Về phân đàn dược tứ phẩm cấp thấp, lúc trước nàng có luyện chế không ít, nhưng một Luyện Dược Sư tứ phẩm trung cấp như hội trưởng Thanh Điền sao có thể dễ ỷ?

"Cái gì? Phương thuốc tứ phẩm cao cấp?" Trái tim Thanh Điền run lên, tuy ông là Luyện Dược Sư tứ phẩm trung cấp nhưng cũng không có nhiều phương thuốc tứ phẩm trung cấp, vì vậy khi nghe được lời ấy thì không khỏi lộ ra nụ cười kích động. "Ha ha, nha đầu kia, con đã muốn dược liệu ngũ giai, chỉ bằng thể diện của lão già Thu Phong kia thôi ta cũng sẽ lấy ra."

Lời nói bất cần của Thanh Điền làm cho Hạ Như Phong giật mình, xem ra thu thập của những Luyện Dược Sư rất phong phú, sau khi nàng tới học viện Linh Phong có nên kiếm chút dược liệu từ chỗ lão sư tiện nghi kia không nhỉ?

Thanh Điền lập tức gọi người bên cạnh nói mấy câu, sau khi người nọ gật đầu thì đi tới nơi khác, một lúc lâu sau mới trở lại, cẩn thận từng li từng tí nâng một trái cây trong suốt trên tay, có vẻ như rất lạnh, răng nanh của người nọ va vào nhau canh cách.

"Băng Sương Dược Quả?"

Ngay khi nhận lấy trái cây ấy, một luồng khí lạnh xuyên thấu qua lòng bàn tay truyền vào người, trong lòng nàng vô cùng mừng rỡ, đây quả nhiên là dược liệu bằng hệ ngũ giai, vì vậy vội vàng để vào linh giới, lại lấy từ trong linh giới ra một tờ giấy vàng đã sớm chuẩn bị tốt, nhét vào trong tay Thanh Điền.

"Đây... Đây là..."

Thanh Điền nhìn mà lú lẫm, lấy nhãn lực của ông đương nhiên là nhìn ra, phương thuốc này mới được viết không lâu, ngay cả là nét mực còn chưa khô hết, đừng nói với ông, đây là nàng vừa viết xong nhé? Hơn nữa phương thuốc bình thường chỉ ghi ra những dược liệu cần thiết, nhưng trong phương thuốc này, mỗi một bước đều viết cực kỳ rõ ràng, ngay cả chú ý bé tẹo cũng viết ra chính xác.

Nếu là trước đây, ông còn có thể cho rằng phương thuốc này giả, nhưng từng cột rõ ràng như thế rõ, sao có thể là phương thuốc giả? Không biết vì sao, Thanh Điền có một loại cảm giác, chỉ cần mình luyện chế ra đan dược trên phương thuốc này là có thể đột phá đến tứ phẩm cao cấp.

"Hội trưởng Thanh Điền, con làm phiền đã lâu, cũng tới lúc nên rời đi rồi, nếu có thời gian người có thể tới học viện Linh Phong ở Hoàng thành tìm con." Hạ Như Phong ôm quyền, khi nhìn tới Mộ Dung Thanh Nguyệt trước mắt thì nhăn mày lại.

"Mộ Dung công tử..."

"Như Phong đại sư, người gọi ta là Thanh Nguyệt là được rồi." Mộ Dung Thanh Nguyệt khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng, giọng điệu mềm nhẹ như nước vang lên, "Tinh mạng của Thanh Nguyệt là do người cứu, từ nay về sau ta cam nguyện làm hộ vệ của người, bảo vệ tính mạng người, vì vậy người đi đến đâu, ta sẽ đi theo đến đó."

Ánh mắt kinh ngạc của Thanh Điền đảo qua đảo lại trên mặt hai người, im lặng đứng tại chỗ, có một số việc mấy lão già các ông không quản được.

"Được rồi!" Hạ Như Phong thở dài, thực lực của Mộ Dung Thanh Nguyệt đã là Linh Vương bát cấp, có tác dụng rất lớn khi bây giờ nàng chỉ có một mình, nếu hần muốn báo ân, để hần đi theo cũng không có vấn đề gì. "Nếu như thế, Thanh Nguyệt đừng gọi Như Phong đại sư gì đó nữa, cứ gọi là Như Phong thôi! Nhưng mà..."

Hơi ngừng một chút, Hạ Như Phong cười khẽ nói: "Bởi vì ngay bây giờ ta muốn tới một chỗ, cho nên tạm thời người không cần phải đi theo, người có thể đi tới Hoàng thành trước chờ ta, ta sẽ tới đó nhanh thôi."

"Như Phong đại sư, à không, đại nhân..." Ngay lúc này, không biết Nặc Ni từ đâu chui ra, cái đầu kiêu căng ngẩng lên, hình như cảm giác được ánh mắt không tốt của Hạ Như Phong, hần vội vàng cúi thấp đầu xuống, "Nặc Ni ta chấp nhận chịu thua trong vụ cược này, vì thế sau này ta chính là người hầu của Như Phong đại sư."

Ngay cả với những Luyện Dược Sư cùng cấp mình, Nặc Ni vẫn lộ ra cao ngạo từ trong xương, nhưng đó cũng là trước khi không có thuật luyện dược nào khiến hần phải khuất phục. Dù sao đối với Luyện Dược Sư cao hơn hần, cho tới bây giờ Nặc Ni đều là hạ thấp tư thái. Lúc đầu hần khinh thường Hạ Như Phong, lại nhiều lần đối đầu, đó là vì hần cho rằng Hạ Như Phong không bằng mình.

Sau Hạ Như Phong thể hiện thuật luyện dược của mình, lòng hần đã hoàn toàn nguội lạnh, lúc ấy hần mới biết thiếu nữ nhỏ hơn mình không biết bao nhiêu tuổi này vậy mà càng mạnh hơn mình. Tuy rằng Hạ Như Phong luyện chế chỉ là đan dược tam phẩm cao cấp, nhưng Nặc Ni tự đánh giá, hần không thể thuần thực luyện chế ra đan dược tam phẩm cao cấp chỉ với một lần trong thời gian ngắn như vậy.

Đón nhận ánh mắt bất mãn của Hạ Như Phong, Nặc Ni ngượng ngùng cười hai tiếng: "Như Phong đại sư, có ta ở đây là có lợi, nếu để một mình Thanh

Nguyệt thiếu gia tới Hoàng thành trước, đến lúc đó Hoàng thành lớn như vậy, đại sư đi đâu tìm ngài ấy? Mà ta có thể gia nhập Công hội Luyện được ở Hoàng thành, nếu đại sư tới chỗ đó thì có thể dễ dàng tìm được bọn ta."

Cảm thấy hắn nói rất có lý, Hạ Như Phong cũng không từ chối thêm, hơn nữa có tùy tùng như hắn, sau này cần được tán cấp thấp cũng không cần tự mình luyện chế.

Sau đó cáo từ với đám người Mộ Dung Thanh Nguyệt, nàng triệu hồi Kim Sí Đại Bàng Vương, bước lên lưng đại bàng, bay về phía sơn mạch Tử Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hấp thu Hỏa linh

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Nơi này là sơn mạch Tử Lâm có linh thú tung hoành bừa bãi.

Trên bầu trời chợt vang lên tiếng chim hót, nghe được tiếng chim kêu đó, một ít linh thú cấp thấp run rẩy trốn trong hang động của mình, chỉ lộ ra một đôi mắt nhìn đại diện cả người vàng óng, đầu đội vương miện xẹt qua chân trời.

Trên lưng đại diện, thiếu nữ đón gió mà đứng, tóc đen toán loạn xẹt qua hai má, lại có mỹ cảm không nói nên lời.

Đại diện chậm rãi hạ từ trên không xuống, giẫm lên lá trung trên đất, lần trước tới sơn mạch Tử Lâm là mùa hè, trong chớp mắt đã đến mùa thu lá rụng, nhẹ nhàng thổi ra một ngum trọc khí, thiếu nữ nhảy xuống khỏi lưng đại diện, thì thào tự nói: "Đã qua bốn tháng rồi, không biết Hỏa linh có bị người khác lấy đi không..."

Lắc đầu, nàng vươn bàn tay trống không, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một trái cây trong suốt, trên trái cây lan tỏa hàn ý vô tận. Hạ Như Phong không hề do dự, đưa trái cây tới cạnh môi, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Trong giây phút miếng trái cây vào miệng, Hạ Như Phong cảm giác cả người đều bị hàn khí bao trùm, trên mặt đã tỏa ra từng luồng khí lạnh nhưng vẫn ương ngạnh ăn hết Băng Sương Dược Quả.

Nuốt cả quả vào bụng, Hạ Như Phong cảm nhận rất rõ lực phủ ngũ tạng trong cơ thể đều bị đóng băng. Đối với người khác mà nói, đông lạnh lực phủ ngũ tạng là mất mạng, nhưng nàng lại có được Nghịch Thiên Quyết, dù lực phủ ngũ tạng tạm thời đóng băng cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Bởi vì chưa luyện chế Băng Sương Dược Quả thành đan dược nên dược hiệu của nó mới mạnh như thế, nếu thành đan dược thì lại dung hợp với dược hiệu của các dược liệu khác, hiệu quả đóng băng sẽ kém đi. Đây cũng là lý do vì sao Hạ Như Phong không luyện đan.

"Tới lúc vào rồi." Hạ Như Phong phả ra một hơi khí lạnh, gọi Kim Sí Đại Bàng về, vén cỏ đại che khuất cửa động lên, giẫm giẫm tại chỗ mấy bước rồi tiến vào bên trong sơn động.

Chỉ chốc lát đã tới chỗ trước đây, tro cốt vẫn chất đóng trên mặt đất như trước, xương ngón tay của con người cắm trong tro cốt bất mất như thế, Hạ Như Phong liếc mắt một cái liền thu sự chú ý lại. Đã có lòng tham thì nên có giác ngộ tử vong, nàng sẽ không vì mấy người đó mà cảm thấy đồng tình.

Trên vách động phía sâu bên trong sơn động đột nhiên bị ánh đỏ làm cho sáng rực lên, nhiệt độ cực nóng đập thẳng vào mặt, mang theo khí tức cuồng bạo khiến người sợ run. Hạ Như Phong cong môi, trong mắt hiện lên vẻ cẩn thận, lấy ra đan dược tăng tốc độ đã chuẩn bị trước ăn vào, né tránh hoá điểm từ phía trước lao tới rồi chạy vào sâu bên trong.

"Bùng!"

Hỏa diễm bén vào ống tay áo, thấy vậy, Hạ Như Phong vươn tay xé rách quần áo bắt lửa, tiếp tục chạy. Hỏa diễm kia không ngừng đuổi theo nàng, dường như đã vô cùng tức giận, khí tức càng cuồng bạo hơn, tốc độ bỗng nhiên tăng lên thật nhanh, nhất định phải đốt cháy nhân loại dám xông vào địa bàn của mình.

"Đáng chết!" Giờ phút này Hạ Như Phong có vẻ chật vật, quần áo rách nát không chịu nổi, da thịt trên người loang lổ vết cháy đen do bị hỏa diễm thiêu đốt, phả ra mùi khét lẹt.

Nàng cắn chặt môi, tốc độ tăng lên đến cực hạn, ngay tại giờ phút này, ánh mắt không khỏi sáng ngời, chỉ thấy phía trước đã là chỗ sâu nhất của sơn động, một viên châu ngọc ngưng tụ từ linh khí thiên địa đột ngột xuất hiện trong mắt nàng.

Viên châu ngọc kia giống như đang chậm biếm nàng, phát ra tiếng nổ vang, Hạ Như Phong có thể đoán được chính là viên châu ngọc quý dị này không chế hoá diễm đang truy kích nàng.

"A, cuối cùng cũng tìm được người, Hỏa linh..." Hạ Như Phong cắn chặt răng, ra sức đánh về phía viên châu ngọc đỏ rực, có lẽ là châu ngọc kia cảm nhận được nguy cơ sắp bị chiếm đoạt, vội vàng tránh sang bên cạnh, nhưng chỉ trong năm hiệp đã bị Hạ Như Phong tóm được.

"Để xem người chạy thế nào." Khóe môi Hạ Như Phong cong lên, hé cái miệng nhỏ, nuốt thẳng viên châu ngọc vào bụng.

Hỏa diễm đuổi theo nàng ngoài kia đã biến mất, nhưng mà, Hạ Như Phong thống khổ nhắm mắt lại, châu ngọc vừa vào bụng, khối băng đã đóng băng lực phủ ngũ tạng gặp được hỏa diễm, biến thành nước chảy xuôi trong cơ thể. Nhưng dù sao Hỏa linh cũng là Hỏa linh, nó không cam lòng bị chiếm đoạt như thế, không ngừng va chạm trong cơ thể.

"A a a a a....."

Đau đớn kịch liệt khiến cho Hạ Như Phong ngửa đầu hét lớn một tiếng, lông mi như quạt hương bồ nhẹ nhàng run run, môi bị cắn phỉm ra những tia máu nhỏ, sắc mặt của nàng lúc này tái nhợt đến đáng sợ, trắng noãn như tuyết, không có một chút huyết sắc nào.

"Bùng."

Hỏa diễm thiêu đốt trên cơ thể Hạ Như Phong, quần áo của nàng hóa thành khói biến mất trong nháy mắt, cả người bị bao phủ trong hỏa diễm, từ xa nhìn lại giống như hỏa nhân.

"Thu cho ta, chết tiệt! Thu cho ta."

Lúc này toàn bộ tinh thần lực mệnh mông đều tiến vào trong cơ thể, hóa thành sợi tơ quấn quanh Hỏa linh. Hỏa linh tồn tại trăm năm, về cơ bản đã có linh trí, nó cảm nhận kinh sợ thành tiếng, ra sức tránh thoát tinh thần lực bao vây.

"Xè xè."

Hỏa diễm tăng trưởng mạnh, đốt đứt sợi tơ từ tinh thần lực hóa thành, đau đớn kịch liệt ấy dù là người rất có sức chịu đựng như Hạ Như Phong cũng hận không thể lập tức ngắt đi.

Rốt cục, tinh thần lực của Hạ Như Phong đã tiêu hao đến cực hạn, không có tinh thần lực chống đỡ, nàng thống khổ ngã xuống mặt đất, dần dần mất ý thức. Ngất trong thời điểm máu chốt thế này là nguy hiểm nhất, khi hỏa diễm ở trong cơ thể Hạ Như Phong đánh phá, một quyền Triệu Hồi Thư màu xanh xuất hiện phía trên nó.

Quyển Triệu Hồi Thư màu xanh tỏa ra lớp lớp ánh sáng, dưới sự bảo vệ của ánh sáng ấy, hỏa diễm trên người Hạ Như Phong dần dần lui tàn.

Bởi vì lúc này Hạ Như Phong đã hôn mê nên không phát hiện chuyện quý dị này, bằng không chắc chắn sẽ kinh ngạc đến không gì sánh kịp, Triệu Hồi Thư vậy mà lại tự động hộ chủ...

Thời gian lặng yên trôi qua, thời gian một tháng chẳng mấy chốc đã tới, Hạ Như Phong vẫn hôn mê như cũ, da thịt bị hỏa diễm tổn hại thể mà đã khôi phục trắng nõn bóng loáng như lúc đầu, ánh sáng xanh nhàn nhạt của Triệu Hồi Thư dần nhạt đi, thiếu nữ nằm trong luồng ánh sáng nhú chặt mây, bộ dạng có vẻ rất đau đớn.

Bỗng nhiên, lông mi của thiếu nữ khẽ run rẩy, nàng chậm rãi mở hai mắt, trong giây lát đó, trong mắt nàng hiện lên vẻ mê man, đứng dậy khỏi mặt đất lạnh như băng, nhìn cơ thể trần trụi của mình, khó hiểu sờ sờ gáy: "Đây... Đây là có chuyện gì? Hình như mình ngất xỉu, sao lại..."

Cảm nhận được trạng huống (trạng thái + tình huống) trong cơ thể, đột nhiên cả người Hạ Như Phong run lên, kinh ngạc nói: "Linh Sư bát cấp, vậy mà lại đến Linh Sư bát cấp, đây..."

Nàng biết Hỏa linh sẽ mang đến thay đổi rất lớn cho mình, chỉ là có phải thay đổi này quá lớn rồi không? Nhưng nàng cũng hiểu rõ ràng, bởi vì cấp bậc của mình hơi thấp nên hiệu quả mới mạnh như thế, ngày sau chỉ sợ tu vi sẽ không tăng nhanh như vậy, trừ phi gặp được Hỏa linh lớn hơn nữa.

Chỉ là nghĩ lại tình huống ban nãy, Hạ Như Phong còn cảm thấy sợ mất một lúc, xem ra vẫn là năng lực không đủ, nếu bản thân đã đến Đại Linh Sư, tinh thần lực đến thất giai, nói không chừng có thể chịu đựng được. Nhưng vì sao nàng đã hôn mê mà lại không bị thương chút nào?

Vươn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện chính là viên châu ngọc màu đỏ, nhưng giờ phút này châu ngọc có vẻ vô cùng dịu ngoan, nhu thuận nằm trong lòng bàn tay nàng.

Hạ Như Phong hơi nghĩ, viên châu ngọc màu đỏ ấy lập tức biến thành một con tiểu hỏa phượng, đôi mắt đỏ rực lộ ra nhân tính.

Đây là Hỏa linh, sau khi hấp thu chẳng những có thể tăng tu vi mà còn có thể trở thành một trợ lực lớn cho chủ nhân, cũng có thể thay đổi ngoại hình theo suy nghĩ của chủ nhân.

"Đã đến Linh Sư bát cấp, không biết nuốt Đồ Đằng Thánh Thủy xong có đột phá Đại Linh Sư được không..."

Đồ Đằng Thánh Thủy là lễ vật Mộ Dung Tường tặng nàng lúc rời khỏi tộc đồ đằng, suy nghĩ một lúc, Hạ Như Phong lấy từ trong linh giới ra một cái bình, bên trong chứa non nửa bình Đồ Đằng Thánh Thủy, chắc cũng có mười mấy giọt, nàng xoay mở nắp, đổ một giọt vào miệng.

"Àm ăm ăm."

Linh khí thiên địa tạo thành lốc xoáy xoay quanh đỉnh đầu, trong cơ thể có luồng sức mạnh dùng sức va chạm binh cảnh ở kinh mạch, binh cảnh bị va chạm như vậy, lập tức bị phá ra giống như giấy mỏng. Như thế còn chưa đủ, linh khí lại chạy theo kinh mạch, tới binh cảnh đột phá từ Linh Sư cứu cấp đến Đại Linh Sư nhất cấp mới dừng lại.

"Phá, phá cho ta."

Hạ Như Phong hô to thành tiếng, linh khí vốn khựng lại nhưng vì một tiếng quát của nàng lại tiến lên, dùng sức va chạm binh cảnh trước kinh mạch.

"Cách."

"Àm âm âm."

Dưới sự nỗ lực không ngừng va chạm từng chút một của Hạ Như Phong, binh cảnh nứt ra một khe nhỏ, thấy vậy Hạ Như Phong càng thêm dùng sức va chạm, cuối cùng, binh cảnh mãi không thể phá cũng bị đâm thủng, vô số linh lực tràn vào cơ thể Hạ Như Phong, thoải mái tới mức nàng không nhận được khe rên ra tiếng.

"Đại Linh Sư, quả thật là khác xa Linh Sư! Đến đại Linh Sư mới thật sự được tính là tu luyện giả!" Hạ Như Phong lấy từ trong linh giới ra một bộ y phục, mặc vào, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, "Chắc thời gian qua khá rồi, ta cũng nên xuất phát tới học viện Linh Phong..."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nguy cơ của Cốc Mị Nhi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Trời trong nắng ấm, trên nhành lá đỏ của cây phong phủ đầy sương, dưới ánh sáng mặt trời lấp lánh trong suốt sáng bóng.

Son mạch Tử Lâm đang yên lặng chợt bị một loạt tiếng đánh nhau phá vỡ, chỉ thấy đoàn người phía trước cầm binh khí trong tay, ai cũng chặt vật không chịu nổi, mà trước mặt bọn họ chính là một con sư tử khổng lồ. Con sư tử màu vàng hung mãnh uy vũ, nhe răng trợn mắt, mắt đỏ bắn ra hung quang lạnh lùng nhìn loài người trước mặt.

"Đội trưởng, chúng ta cần phía sau, người mau đi trước!" Thanh niên lau lau vết máu ở khoe miệng, tay cầm kiếm bạc, kiên định chắn trước người nam tử trung niên.

Nam tử trung niên lắc đầu, nở nụ cười khổ, sau đó, giọng nói thô cuồng dừng cảm chợt vang vọng trong khoảng đất này, quanh quẩn thật lâu bên tai mỗi người: "Qua Lạc ta sao có thể bỏ lại đồng bạn mà trốn đi? Hôm nay, nhất định chúng ta phải cùng tồn vong."

Bọn hắn là dong binh liêm vết đao mà qua ngày*, có bao giờ sợ chết? Chuyện duy nhất hắn không yên tâm cũng chỉ có nữ nhi Bích Tuyết. (*liêm vết đao mà qua ngày: cuộc sống luôn gặp nguy hiểm)

Xin lỗi, Tuyết Nhi, sau này phụ thân không thể gặp con nữa...

Nhắm chặt mắt lại, Qua Lạc lại trợn mắt, lúc này trong mắt hắn đầy vẻ kiên định, hé đôi môi dưới bộ râu mép, lạnh lùng phun ra một chữ: "Giết."

Nhất thời, đủ loại linh kỹ bị ném lên thân con sư tử màu vàng, con sư tử màu vàng giống bị khơi dậy sự khát máu, lập tức gợn vuốt đánh bay dong binh trước mặt, móng vuốt đâm vào ngực một dong binh, trong thoáng chốc dong binh kia đã bị mổ bụng phá ruột, nội tạng rơi đầy đất.

Trong chớp mắt, móng vuốt con sư tử đã xuất hiện trên đầu Qua Lạc, ngay khi nó dùng sức chụp xuống, một giọng nói lạnh lùng xen lẫn uy nghiêm truyền tới phía chân trời.

"Địa Viêm Phần Thân."

"Àm"

Trên trường côn bao phủ một lớp hỏa diễm, cây côn màu đỏ tươi đánh vào đầu con sư tử vàng, cái đầu vốn cực kỳ cứng rắn đập mãi không vỡ giờ như một lớp giấy mỏng, một phát nát tan. Máu óc lẫn lộn bắn ra, trắng đỏ đầy đất.

"Lách cách."

Thú tính rơi ra từ cái đầu bị vỡ, thú tính màu vàng dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu ánh lấp lánh.

Thiếu nữ nắm trường côn, đứng thẳng trên mặt đất, đón gió mà đứng, gió mùa thu thổi cuộn hất tung tóc đen và vạt áo bào đỏ điểm lệ của nàng, lá phong chậm rãi bay xuống, vương lại trên tóc, trên vai... Nàng cầm trường côn, nhặt thú tinh trên mặt đất, xoay người nở nụ cười thần nhiên: "Đội trưởng Qua Lạc, lâu rồi không gặp."

"Hạ... Hạ cô nương?" Qua Lạc sững sốt, nhớ rõ năm tháng trước tách ra nàng mới chỉ là Linh Sư nhị cấp đúng không nhỉ? Bây giờ mới qua năm tháng, vậy mà nàng đã có thể tự mình giết một con kim sư nhị giai bát cấp trong giây lát? Điều này... Điều này quá khoa trương rồi..

"Ha ha, đội trưởng Qua Lạc, nếu về sau huynh có chuyện gì thì có thể tới học viện Linh Phong ở Hoàng thành tìm ta."

Đối với người từng bảo vệ mình, ấn tượng của Hạ Như Phong vẫn rất tốt, nếu có thể giúp đỡ trong khả năng của mình thì nàng sẽ không chối từ. Chỉ là lúc này nàng đang vội tới Hoàng thành cho nên sau khi tạm biệt Qua Lạc, nàng lại cười Kim Sí Đại Bề, bay về phía xa...

Học viện Linh Phong, lá rụng bay tán loạn, nữ tử ngửa đầu nhìn trời, lá phong đỏ rực lướt qua khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, khóe miệng khẽ cong lên tạo thành nụ cười dịu dàng khiến cho nhóm đệ tử bên cạnh nhìn tới ngáy người, mãi tới khi nàng rời đi vẫn còn nhìn bóng lưng ấy tới dờ ra.

"Nguyệt Nhi, muội đang nhớ Lục hoàng tử sao?"

Bên cạnh nữ tử xinh đẹp tuyệt trần là một người mặc váy đỏ quuyền rũ đang nhưn mảy, ánh mắt đùa bỡn tàn bạo nhìn bé yêu đứng bên, bàn tay trắng nõn non mềm che miệng cười khẽ một tiếng. Nụ cười của nàng kiều mỹ, động lòng người, kinh diễm loá mắt như hoa hồng nở rộ.

"Mị Nhi tỷ tỷ, tỷ đừng đùa, lấy tư chất và gia thế của muội sao có thể xứng đôi với Lục hoàng tử?" Ánh mắt của nữ tử xinh đẹp đầy buồn bã, cười khổ lắc đầu, nhìn lên trời cao, trong giọng nói chứa đầy cảm giác yêu đuối bất lực, "Muội tự mình hiểu được mà..."

"Nguyệt Nhi..."

Cốc Mị Nhi còn muốn nói gì, không nhẫn nại liếc mắt về phía trước một cái, chợt bắt gặp một bóng người quen thuộc, mi nhỏ không khỏi nhú lại.

Thiếu nữ kia đi tới với trịnh thê chúng tinh phùng nguyệt (ngàn sao tụ tập nâng đỡ mặt trăng), váy đen bó sát người, hai đùi trắng nõn thon dài lộ ở bên ngoài đầy sức dụ hoặc, làm cho tất cả những nam đồng học đi ngang qua không nhận được đưa mắt xuống đùi nàng ta, nở nụ cười dâm dăng.

"Ồ, ta đang nghĩ là ai, thì ra là hai kẻ tiện nhân các ngươi. Hừ, Cốc Mị Nhi, quả nhiên là nữ nhi do đồ nhà quê sinh ra, thật không hiểu sao phụ thân lại thực sự cho phép kẻ như ngươi về gia tộc, suốt ngày lẫn lộn ở chung với những kẻ quên mùa đó."

Thiếu nữ nâng bàn tay trắng muốt vuốt cằm, vẻ mặt kiêu căng, đôi mắt xinh đẹp khinh thường nhìn lướt qua hai người trước mặt.

"Ha ha, có trò hay xem rồi, thứ hai Cốc Mị Nhi, thứ bốn Cốc Tâm Nhi, thứ sáu Hạ Ngân Nguyệt trong danh bảng Thập đại mỹ nữ gặp nhau, không biết sẽ cõ ra hoa lửa gì."

"Hừ, từ lâu ta đã không quen nhìn đồ nhà quê Hạ Ngân Nguyệt, một kẻ không có quyền không có thế, lại không phải người có thiên phú gì, dựa vào cái gì mà luôn dây dưa với Lục hoàng tử của chúng ta? Người tôn quý như Lục hoàng tử dù thế nào cũng không thể cưới nàng ta."

"Ngươi đừng nói như vậy, mỹ mạo (khuôn mặt xinh đẹp) của Hạ Ngân Nguyệt đã được công nhận, nhất là khí chất nhu nhược của nàng, rất dễ dàng gọi lên ham muốn bảo vệ của nam nhân."

"Nhưng ta thật không hiểu, thiên phú của Hạ Ngân Nguyệt kém như vậy, đến bây giờ vẫn là Linh Sĩ cửu cấp, thấp nhất trong học viện chúng ta cũng là Linh Sư bát cấp, vì sao Phí Lam lão sư che chở nàng như vậy? Nàng ta có cái gì đáng giá để che chở?"

Cốc Tâm Nhi nghe mọi người nghị luận, hừ lạnh một tiếng, thấy thế, tiếng nghị luận xôn xao mới dần dần lắng xuống.

"Hạ Ngân Nguyệt, ta cảnh cáo ngươi, cách xa Lục hoàng tử ra, không quay về lấy gương tự soi mặt mình xem, vệt con xấu xí còn muốn với cao hoàng tử, ngươi nằm mơ sao?" Một tay Cốc Tâm Nhi chanh chua chống nạnh, tay kia thì chỉ trỏ, suýt chút nữa ngón tay thon dài đã chọc vào trán Hạ Ngân Nguyệt, giọng điệu kia cao cao tại thượng, làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

"Cốc Tâm Nhi, ngươi câm miệng cho ta!" Cốc Mị Nhi bước lên trước một bước nhỏ, chắn trước mặt Hạ Ngân Nguyệt, vẻ ngả ngón quuyền rũ trước sau như một trên mặt biến mất, đồng tử lạnh như băng nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

"Thế nào, Cốc Mị Nhi, Hoả Diễm Điều của ngươi đã chết, ngươi cho rằng với chút tu vi đó của ngươi có thể uy hiếp được ta sao?" Trùng mắt nhìn, Cốc Tâm Nhi nở nụ cười nhạo báng, nàng ta là thiếu nữ thiên tài của Cốc gia, vừa tròn mười bảy đã đến Linh Sư thất cấp, ở Lâm Phong quốc cũng là người có danh tiếng, đâu có thêm coi trọng Cốc Mị Nhi?

Cơ thể khẽ run lên, Cốc Mị Nhi cắn chặt môi, hai bàn tay siết lại, đầu ngón tay trắng bệch, từ lòng bàn tay tràn ra tơ máu.

"Mị Nhi tỷ tỷ..." Hạ Ngân Nguyệt sột ruột khẽ gọi một tiếng, trong mắt hiện lên lo lắng, hơn một tháng trước, bởi vì Cốc Tâm Nhi khiêu khích lúc Cốc Mị Nhi chưa biết nhẫn là gì, Hoả Diễm Điều đã chết trong lúc chiến đấu, chuyện đó trở thành một nỗi đau lớn trong lòng Cốc Mị Nhi.

"Ta không sao." Nhẹ nhàng đè nén tức giận trong lòng, vẻ mặt Cốc Mị Nhi trở lại như cũ, trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng sớm đã không phải Cốc Mị Nhi táo bạo dễ nóng giận ở Hỏa Vân thành nữa, nàng đã học được nhẫn nại.

"Nguyệt Nhi, chúng ta đi thôi!" Ánh mắt lạnh như băng khinh thường liếc khuôn mặt xinh đẹp của Cốc Tâm Nhi, nàng lướt qua đám người Cốc Tâm Nhi, lạnh nhạt đi về phía trước, nhưng lúc này, sau lưng bỗng nổi gió, trong lòng nàng cảnh giác, nhanh chóng xoay người, lại không ngờ bàn tay tràn đầy sắc xanh của Cốc Tâm Nhi đã tới ngay cạnh.

"Mị Nhi tỷ tỷ, cần..."

"Phịch."

Hạ Ngân Nguyệt chưa kịp nói hết lời, bàn tay của nàng ta đã vỗ lên ngực Cốc Mị Nhi, Cốc Mị Nhi lập tức bay ngược ra theo đường vòng cung, phun ra mura máu đầy trời, nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng trầm đục...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Ai là Cốc Tâm Nhi, lăn ra đây cho ta

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Ngoài cánh cổng cao ngất uy nghiêm, thiếu nữ hơi hơi ngửa đầu, khuôn mặt tuyệt đẹp vẫn còn chút ngây thơ nở rộ ý cười thân nhiên, ngón tay vuốt ve chiếc cằm nhai bóng loáng, khóe miệng khẽ cong lên, thì thào tự nói: "Nơi này là học viện Linh Phong sao? Không biết Tà đã tới đây chưa, còn cả Mị Nhi và Nguyệt Nhi biểu tỷ nữa?"

Có lẽ là học viện Linh Phong tự tin hơn người, cho rằng không ai dám làm loạn ở đây nên Hạ Như Phong lại gần cửa học viện, một đường thông thẳng chẳng có ai ngăn cản.

Đi trên con đường nhỏ của khuôn viên trường học, nhan sắc nữ miều của Hạ Như Phong hấp dẫn rất nhiều người vây xem, bọn hắn chưa bao giờ gặp qua thiếu nữ xinh đẹp như thế, nếu mang ra so sánh thì chắc dù là mỹ nữ đầu bảng cũng không bì nổi đâu nhỉ?

"Vị đồng học này, chắc nàng không phải người của học viện chúng ta đúng không? Không biết nàng tới nơi này tìm người hay làm gì?" Một thanh niên tự nhận là anh tuấn tiêu sái phe phẩy chiếc quạt xếp, tác phong nhanh nhẹn bước đến, còn không quên hất sợi tóc đáng ghét trên trán, nở nụ cười tự tin, "Nếu đồng học muốn tìm người, có lẽ ta có thể hỗ trợ."

Những người còn lại thấy có kẻ chen chân cướp đoạt cơ hội trước thì đều không cam lòng, lườm thanh niên kia một cái.

Không kiên nhẫn nhử mồi, nghĩ nghĩ nếu mình cứ tìm một cách mù quáng thì không biết tới khi nào mới ra, nàng lạnh nhạt mở miệng nói: "Ta muốn tìm Hạ Ngân Nguyệt và Cốc Mị Nhi, người biết các nàng ở đâu không?"

"Cái gì... Cái gì?" Thanh niên kinh ngạc há to miệng, sau đó lại thấy mình làm như thế trước mặt mỹ nữ là rất không lịch sự, lại mau mải khép miệng lại. "Đồng học, nàng muốn tìm các nàng ấy sao? Cho dù giữa các người có quan hệ gì, ta cũng muốn nhắc nhở nàng một chút, đừng tìm các nàng ấy hay thân thiết quá, nếu không đắc tội Cốc Tâm Nhi thì hối hận cũng không kịp!"

"Người chỉ cần nói cho ta biết các nàng ở đâu là được rồi." Hạ Như Phong nhử mồi, trong giọng nói mang theo áp lực và cả không kiên nhẫn.

"Nếu đồng học nhất định muốn gặp các nàng ấy, ta có thể nói cho nàng." Thanh niên phe phẩy quạt, nhếch nhếch khóe miệng để lộ răng nanh trắng nõn nói, "Hiện tại các nàng ở phòng chữa bệnh."

Phòng chữa bệnh? Hạ Như Phong ngẩn ra, chớp mắt sau, trong con ngươi đen tuyền hiện lên tức giận, giọng nói trầm thấp vang lên: "Phiền người dẫn ta tới phòng chữa bệnh."

Lúc nói lời này, nàng nắm chặt hai tay, vẻ mặt đầy lạnh lùng. Dựa vào mấy lời của người kia, nàng đã có thể đoán được nhất định Hạ Ngân Nguyệt và Cốc Mị Nhi gặp phải nguy hiểm gì đó, sao có thể không tức giận? Mà trông thấy vẻ mặt của Hạ Như Phong, thanh niên sợ hãi rút cổ, không ngờ thiếu nữ này xinh đẹp thế mà lúc nổi giận lại khủng bố như vậy.

Trong phòng chữa bệnh hoàn toàn im ắng, bức màn màu trắng phất phơ theo gió, nữ tử nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt quấy rầy trắng bệch giống như đang phải nhận thật nhiều đau đớn.

Một nữ tử trưởng thành vẻ ngoài thướt tha ngồi ở mép giường, ánh sáng màu lam dịu dịu trên tay bao phủ vết thương trước ngực nữ tử quấy rầy, trong lúc lơ đãng mi nhỏ cũng cau lại.

"Lam Lâm lão sư, Mị Nhi tỷ tỷ sao rồi?" Trên mặt Hạ Ngân Nguyệt hiện lên vẻ lo lắng, hai mắt nhìn người đang nằm im lìm trên giường, không khỏi siết chặt hai tay, ưu sầu khẽ hỏi.

Lam Lâm lắc lắc đầu, đứng lên, thấy nàng ta biểu hiện như thế, trong lòng Hạ Ngân Nguyệt "Lộp bộp" một tiếng, mặt xám như tro tàn.

"Ngân Nguyệt đồng học, người không cần quá lo lắng, Cốc Tâm Nhi còn không có lá gan thật sự giết nàng ấy, chỉ là vết thương của nàng ấy có vẻ nặng, dùng linh lực thủy hệ không thể chữa trị tốt hẳn, nếu có Luyện Dược Sư thì có thể dễ dàng làm cho nàng ấy khôi phục."

Hai mắt Hạ Ngân Nguyệt sáng lên, đôi mắt ấy giống như tro đã tàn lại bùng cháy, trong lòng tràn ngập hi vọng: "Đề em đi cầu xin Phí Lam lão sư, với địa vị của Phí Lam lão sư nhất định có quen biết Luyện Dược Sư."

"Đừng, người đừng vội, mọi chuyện không đơn giản như người nghĩ đâu." Lời nói tiếp theo của Lam Lâm giống như một chậu nước lạnh, giội thẳng lên đầu Hạ Ngân Nguyệt, "Để cứu được Mị Nhi thì ít nhất cũng phải là đan dược tam phẩm, Luyện Dược Sư tam phẩm đều do Công hội Luyện dược quản, Nhị trưởng lão Cốc gia lại có địa vị ở Công hội Luyện dược, hẳn lại là đứng về phía người kia, người cho rằng sẽ có Luyện Dược Sư nguyện ra tay cứu chữa sao?"

"Vây... Vây..." Hạ Ngân Nguyệt gắt gao nắm ống tay áo, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

"Haiz, đáng tiếc, từ lần trước viện trưởng ra ngoài về liền đóng cửa nghiên cứu chế tạo luyện dược, nếu không..."

Khẽ lắc đầu, nàng ta biết giờ phút này nghĩ cũng vô dụng, để nàng ta đi quấy rầy viện trưởng? Ai mà không biết viện trưởng là kẻ cuồng luyện dược, nàng ta không có lá gan đi quấy rầy ông.

Hạ Ngân Nguyệt cũng nghe nói qua viện trưởng học viện Linh Phong là một vị Luyện Dược Sư tứ phẩm, nhưng cho dù viện trưởng có ở đây thì sao lại cứu mấy kẻ nhỏ bé các nàng? Chỉ là Hạ Ngân Nguyệt vẫn không biết, lão giả dẫn nàng tới đây chính là viện trưởng trong truyền thuyết. Nếu viện trưởng Thu Phong biết được việc này, coi như nể mặt Hạ Như Phong, dù thế nào cũng sẽ không thể không quan tâm.

"Đồng học, nơi này chính là phòng chữa bệnh, người nàng muốn tìm chắc là ở bên trong."

Hạ Ngân Nguyệt còn đang uể oải, bên ngoài truyền đến tiếng của thanh niên khiến nàng hơi hơi sững sốt, có lẽ là theo bản năng, chậm rãi xoay người, đột nhiên, bóng người quen thuộc bên ngoài ánh vào mi mắt, nàng không tự chủ được run run đứng lên, bàn tay mảnh khảnh che miệng, nước mắt men theo ngón tay chảy xuống: "Như Phong biểu muội?"

Thiếu nữ đẩy cửa bước vào, quay lưng về phía ánh mặt trời, trên khuôn mặt trẻ con mang theo nghiêm túc không thuộc về thiếu nữ mười lăm tuổi, ý cười lạnh nhạt luôn xuất hiện nơi khóe miệng cũng biến mất, đè nén trong đôi con ngươi màu đen là tức giận mãnh liệt.

"Nguyệt Nhi biểu tỷ, có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Ngay từ lúc vừa bước vào nàng đã chú ý đến nữ tử yếu ớt trên giường, nhớ tới năm năm trước Cốc Mị Nhi bảo vệ, trong lòng là lửa giận ngập trời, có thể nói trong lòng nàng, Cốc Mị Nhi đã trở thành người thân.

Nhìn thấy người thân bị thương, nàng không thể không tức giận.

"Oa oa!" Như là tìm được người đáng tin cậy, uất ức bị đè nén đã lâu của Hạ Ngân Nguyệt thoáng chốc bạo phát ra, từng tận mắt nhìn thấy Hạ Như Phong sáng tạo kỳ tích, nàng tin rằng có xuất hiện của nàng ấy, nhất định Cốc Mị Nhi sẽ không có việc gì.

Thấy bộ dạng này của Hạ Ngân Nguyệt, Hạ Như Phong cũng biết không hỏi được gì, đành tạm thời từ bỏ suy nghĩ hỏi rõ mọi chuyện, nhếch khóe miệng lộ ra một chút tươi cười: "Nguyệt Nhi biểu tỷ, không cần lo lắng nữa, ai khiến mọi người bị thương, ta sẽ khiến bọn họ phải trả giá thật lớn, thật thê thảm."

Lúc này trên người nàng bộc phát ra tự tin lẫn uy nghiêm mạnh mẽ, khiến Hạ Ngân Nguyệt không khỏi ngừng khóc, ngơ ngác nhìn chằm chằm khuôn mặt còn chút ngây thơ ấy.

Cùng kinh sợ như vậy còn có Lam Lâm lão sư, nàng chớp mắt kinh ngạc, nhìn về phía Hạ Ngân Nguyệt đứng cạnh: "Ngân Nguyệt đồng học, vị này là..."

"Lam Lâm lão sư, đây là biểu muội của em, Hạ Như Phong."

Lúc này tất cả tâm tư của Hạ Như Phong đều chuyển đến trên người Cốc Mị Nhi, vì vậy không hề để ý tới những người khác, dời bước đi tới trước giường Cốc Mị Nhi, chỉ dùng tinh thần lực đảo qua đã có được kết luận.

Thương thế rất nặng nhưng cũng không phải là không có cách chữa trị, chỉ cần Tiểu Hoàn Đan là có thể giúp nàng ấy khỏi hẳn.

Sau đó, Hạ Ngân Nguyệt và Lam Lâm nhìn thấy một cảnh, thiếu nữ thơ ngây này lấy một cái bình sứ từ trong linh giới, mở nắp, đổ ra một viên đan dược trong suốt, nhét vào miệng Cốc Mị Nhi.

Hai người đồng thời trợn mắt khiếp sợ. Nan đề làm khó các nàng, cứ giải quyết dễ dàng như vậy? Phải biết đây là đan dược tam phẩm trân quý đấy! Vây mà nàng ấy lại có được....

Hình như Hạ Như Phong không biết tới sự ngạc nhiên của các nàng, nhìn về phía Lam Lâm, vuốt sống mũi lạnh nhạt nói: "Lam Lâm lão sư phải không? Phiên ngày tới Công hội Luyện dược một chuyến, tìm một Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp tên là Nặc Ni, nói rằng Hạ Như Phong muốn tìm hắn, kêu hắn tới đây."

Khi tới Hoàng thành phải báo cho Nặc Ni và Mộ Dung Thanh Nguyệt một tiếng, nhưng nàng còn có chuyện quan trọng hơn, cho nên việc này đành phải nhờ người khác.

“A ừ.” Lam Lâm vô thức gật đầu, sau đó đột nhiên hồi thần, lập tức kinh ngạc che miệng. Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp? Ôi trời ạ, rốt cuộc biểu tỳ của Hạ Ngân Nguyệt là ai, không chỉ có đan dược tam phẩm cấp thấp mà còn quen cả Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp... Thế này....

Ngay ngốc chớp mắt, đã đi ra tới ngoài cửa phòng chữa bệnh rồi mà Lam Lâm vẫn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần được.

Thanh niên dẫn đường cho Hạ Như Phong lúc này vẫn còn đứng ngoài cửa. Dù sao Lam Lâm lão sư cũng không phải người thân thiện gì, hẳn không dám tự tiện xông vào, chỉ là vì nữ thân trong lòng nên còn chưa rời đi.

Thanh niên còn đang chờ đợi không chút than phiền, Lam Lâm đi ra, nhưng thấy bộ dạng đờ đẫn của nàng ấy, thanh niên giống như sờ không tới được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng*, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì mà lại làm cho Lam Lâm lão sư luôn luôn thanh nhã tinh táo thành ra thế này...

(*Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trọng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trọng). Khi Trọng Nhị hòa thượng chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trọng Nhị hòa thượng, còn kiến trúc của La Hán Đường sau khi hoàn thành vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.)

Trong phòng màn che nhảy múa, khuôn mặt tái nhợt của nữ tử dần khôi phục ửng hồng, lông mi khẽ run mấy cái rồi chậm rãi mở mắt, ngón tay mảnh khảnh xoa trán, nhẹ giọng ní non “Ưm” một tiếng.

Ánh mắt nàng ấy có chút nghi ngờ, rõ ràng đã bị Cốc Tâm Nhi đánh cho trọng thương, tại sao không có chút cảm giác nào? Không chỉ không có cảm giác đau đớn, ngược lại cơ thể còn có một luồng sức mạnh khoan khoái vây quanh.

“Ngươi tỉnh rồi sao Mị Nhi? Cơ thể còn chỗ nào khó chịu không?”

Bên cạnh chợt truyền đến giọng nói quen thuộc khiến Cốc Mị Nhi ngây dại, nàng máy móc quay sang, lúc nhìn thấy khuôn mặt còn chút ngây thơ quen thuộc thì không khỏi há miệng thờ đốc, lại phát hiện mình một câu cũng không nói nên lời. Thật lâu sau nàng mới khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Tiểu Như Phong, cung đã đến rồi?”

“Mị Nhi, có gì thì để sau rồi nói, bây giờ ta chỉ muốn biết, ai đã làm ngươi bị thương.” Trong mắt nàng thoáng qua vẻ sắc bén, nở nụ cười lạnh, trong lòng sớm đã hạ quyết tâm. Mặc kệ là ai, nhất định phải trả giá thật đắt.

Hơi ngần ra, Cốc Mị Nhi nở nụ cười chua xót, lắc đầu: “Tiểu Như Phong, ta biết ngươi đã từng đánh bại Vân Lâm dùng được tán tăng thực lực đến Linh Sư cứu cấp, nhưng mà..... Người kia tuy chỉ là Linh Sư thất cấp nhưng nàng ta không giống Vân Lâm, ngươi không phải đối thủ của nàng ta đâu.”

Chỉ là thiên tài của một thành trấn nhỏ, sao có thể so sánh với đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của đại gia tộc? Ngay như Cốc Tâm Nhi cũng có thể đánh bại Vân Lâm một cách dễ dàng, đây là khác biệt giữa đại gia tộc và tiểu gia tộc.

“Cốc Mị Nhi, ngươi cho rằng ta là loại người biết bằng hữu của ta bị thương mà còn có thể nén giận sao?”

“Tiểu Như Phong?” Cốc Mị Nhi kinh ngạc ngược mắt, chợt phát hiện nàng đã không thể nhìn thấu thiếu nữ trước mặt. “Nhưng mà...”

Hơi nhú mày, nàng vẫn rất do dự, nếu vì chuyện của mình mà hại Hạ Như Phong, sợ rằng cả đời này nàng sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

“Yên tâm, chỉ là Linh Sư thất cấp thôi, ta có thể chắc chắn.” Hạ Như Phong cười tự tin, đừng nói nàng đã đột phá Đại Linh Sư, ngay khi nàng vẫn là Linh Sư, một Linh Sư thất cấp còn chưa đáng để nàng phải bận tâm.

Có lẽ là nhận ra được sự lo lắng của Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt, nàng nhẹ nhàng cười, không tiếp tục khuyên bảo nữa mà xòe tay gõ vào không trung một cái, một quyển Triệu Hồi Thư màu xanh xuất hiện, môi son hé mở: “Đại bằng, xuất hiện đi.”

Vừa dứt lời, trong phòng chợt lóe kim quang, Kim Sí Đại Bằng đầu đội vương miện vũ cánh xuất hiện, cặp mắt màu vàng nhìn Hạ Như Phong tràn đầy thành kính.

“Ta giới thiệu một chút, đây là đồng bạn của ta, Kim Sí Đại Bằng tam giai thất cấp. Đại bằng, còn không chào hỏi các nàng?” Nói xong nhẹ vỗ cái đầu màu vàng của đại bằng, khẽ cười nói.

“Cô... Cô cô...”

Đại bằng cúi thấp đầu kêu to hai tiếng, gật gật đầu với hai người. Ngay cả thanh niên bên ngoài cũng nghe được tiếng kêu của đại bằng, trong lòng đầy nghi hoặc muốn nhìn lên một cái, nhưng khi hắn ngó vào thì đại bằng đã bị Hạ Như Phong thu lại.

Hắn dùng lực vỗ trán, nghĩ mấy ngày gần đây đã quá mệt một học nên mới nghe lầm, vì thế cũng không lại chú ý tới nữa.

Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương tràn đầy khiếp sợ. Con thú ấy vậy mà lại là tam giai thất cấp, còn có thể

nghe hiểu được tiếng người, khó trách nàng có lòng tin lớn đến vậy, nhưng mà....

“Bảo thù sao? Thật ra ta cũng muốn. Nhưng người có biết nàng ta là ai không? Nàng ta chính là đích nữ của Cốc gia, còn là đối tượng trọng điểm mà Cốc gia bồi dưỡng, Cốc Tâm Nhi. Nếu khiến nàng ta bị thương, Cốc gia sẽ không bỏ qua cho người...”

“CMN, ta mặc xác đó là ai, dám khiến bằng hữu của ta bị thương, cho dù là thần cũng phải trả giá đại giới!”

Một lời này tràn ngập khí phách khiến cho hai người Cốc Mị Nhi cùng kinh ngạc há to miệng, hình như chưa từng nghe được nàng cũng sẽ có một mặt... mạnh mẽ thế này.

Nhưng nếu các nàng biết lúc ở Phong thành, chỉ vì chuyện của Hạ Vân Ly mà nàng trực tiếp đi đập phá quán của người khác, đánh con trai nhà người ta tới tàn phế, không chỉ vậy lúc ở hội đấu giá đan dược còn chưa nói một câu đã đập người choáng váng thì chắc sẽ nghĩ quá thật nàng là... quá mạnh mẽ mới phải.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt còn vương nét trẻ con lại mang theo kiên quyết của Hạ Như Phong, trong lòng có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua.

“Biểu muội, để ta dẫn muội đi tìm nàng ta.” Hạ Ngân Nguyệt đột nhiên hạ quyết tâm, ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thoáng qua vẻ kiên định, chậm rãi mở miệng nói.

Gật đầu, ánh mắt của Hạ Như Phong lại đặt lên người Cốc Mị Nhi: “Người yên tâm đi Mị Nhi, ta tự có chừng mực. Tuy thương thể của người đã khỏi hẳn nhưng ta nghĩ tạm thời người vẫn nên ở lại đây tĩnh dưỡng thì hơn. Người kia cứ giao cho ta.”

Đi ra khỏi phòng chữa bệnh, nhìn thanh niên vẫn còn canh giữ ở cửa, Hạ Như Phong nhún mày. Thanh niên kia lại không phát hiện ra Hạ Như Phong đang không kiên nhẫn, phe phẩy quạt, nở nụ cười mà bản thân tự nhận là tao nhã đi lên đón nàng: “Vị đồng học này, cuối cùng nàng cũng ra rồi. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tính danh của đồng học, ta tên là Tần Lạc, a, này đồng học....”

Hạ Như Phong trực tiếp bỏ qua thanh niên phía sau, đi về phía phòng học cùng Hạ Ngân Nguyệt.

Phòng học ở học viện Linh Phong sắp xếp dựa theo cấp bậc của bản thân, bởi vì tiêu chuẩn thấp nhất trong học viện là Linh Sĩ bát cấp nên phòng học trong học viện chỉ có mười một phòng, từ Linh Sĩ bát cấp tới Linh Sư cửu cấp.

Nói ví dụ như Linh Sĩ bát cấp, cho dù bao nhiêu tuổi hay là nhập học bao nhiêu năm, đều chỉ ở một lớp học duy nhất, chỉ khi đột phá đến Linh Sĩ cửu cấp mới có thể xin tiến vào lớp Linh Sĩ cửu cấp.

Mà tới Đại Linh Sư thì hoàn toàn không cần tới phòng học đi học, nói như vậy người trở thành Đại Linh Sư đều sẽ trở thành nhân vật phong vân của học viện, cũng được các trưởng lão trong học viện tranh nhau nhận làm đệ tử của riêng mình.

Nhưng sau khi tới Linh Vương là có thể tiến vào bảng đơn tinh anh, đó là đệ tử tinh anh chân chính của học viện, từng người đều là đối tượng được đệ tử khác trong học viện lấy lòng, nhưng bình thường bọn họ không ở học viện bởi một khi đã đến mức đó là có thể đi lịch lãm ở các nơi trên đại lục.

Nhưng sau khi đột phá Linh Vương lại có hai lựa chọn, một là xin tốt nghiệp, những đệ tử này khi rời học viện chủ yếu là được các thế lực lớn mời chào, lựa chọn thứ hai là ở lại học viện, trở thành trưởng lão bình thường trong học viện.

Đương nhiên, có một số thế lực lớn sẽ để đệ tử của bọn họ chưa đạt điều kiện đã rời khỏi học viện, dù sao làm nhân vật thiên tài của gia tộc, quan trọng là phải trở về tiếp quản gia tộc. Hơn nữa, nếu trước bốn mươi tuổi vẫn chưa tới đạt Linh Vương sẽ bị học viện cưỡng chế cho nghỉ học.

Bởi vậy, đệ tử của học viện Linh Phong rất đông nhưng thật sự có thể tốt nghiệp thì còn chưa tới một phần mười, cũng bởi vậy, nếu đệ tử trong học viện tốt nghiệp sẽ trở thành đối tượng mà rất nhiều thế lực muốn lôi kéo.

Bởi vì có thể thành công tốt nghiệp đều là nhân vật thiên tài, chưa đến bốn mươi tuổi đã trở thành Linh Vương, đó không phải thiên tài thì là cái gì?

Lời editor: Cầu soi lỗi chính tả!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75-2: Ai là Cốc Tâm Nhi, lăn ra đây cho ta 2

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Biểu muội, chính là nơi này, Cốc Tâm Nhi là Linh Sư thất cấp, cho nên nàng ta học ở đây." Hạ Ngân Nguyệt dừng bước trước cửa một phòng học, chỉ

vào bên trong nói.

Hạ Như Phong không nói gì, khóe miệng nhếch lên thành độ cong lạnh lùng, nhấc chân đi vào bên trong phòng học. Một khắc khi nàng tiến vào phòng học này, ánh mắt của tất cả đồng loạt nhìn về phía nàng.

"Vị mỹ nữ này là ai? Có chuyện gì mà tới phòng học của chúng ta vậy nhỉ?"

"Phía sau nàng chẳng phải là Hạ Ngân Nguyệt trong bảng thập đại mỹ nữ sao?"

"Hừ, ở cùng một chỗ với Hạ Ngân Nguyệt, khẳng định cũng là bình hoa, đồ cùi mục, chỉ uống phí cho khuôn mặt xinh đẹp kia."

Lời bàn tán từng tiếng từng tiếng đâm vào lòng Hạ Ngân Nguyệt, nàng siết chặt nắm tay, cắn giận trừng mắt nhìn nữ tử nói nàng là bình hoa, nàng kia không ngờ Hạ Ngân Nguyệt lại có dũng khí trừng nàng, cười lạnh một tiếng: "A, lá gan cũng lớn lắm, chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Ngươi vốn là là hoa..."

"Àm."

Một đầu trường côn đánh lên vách tường, lún sâu vào, từng lớp bụi bay múa, nữ tử còn đang mở miệng châm chọc há to miệng, cả người đều run lẩy bẩy bởi vì trường côn chỉ cách đầu của nàng ta có một millimet. Nàng ta biết nếu lại chéch đi một hút xiu nữa, bị đập ra lỗ thủng không phải là vách tường nữa mà chính là đầu của nàng ta.

"Tốt nhất ngươi cầm miệng vào, bằng không, lần sau đập vỡ chính là đầu của ngươi." Hạ Như Phong thu gậy, cặp mắt lạnh như băng liếc nàng ta một cái, sau đó nhìn quanh phòng học một vòng, "Ai là Cốc Tâm Nhi, lần ra đây cho ta."

Lời của nàng khiến một thiếu nữ phía dưới biển sắc, "Àm" một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn khuôn mặt hoàn mỹ khiến mình phải ghen tị của Hạ Như Phong. "Ngươi vừa rồi nói ai lần ra?"

"Ngươi là Cốc Tâm Nhi?" Khóe môi Hạ Như Phong cong lên, trường côn trong tay chỉ về phía nàng ta, "Tốt lắm, ngươi dám đánh với ta một trận không?"

Chỉ là Hạ Như Phong vừa dứt lời, những người còn lại lập tức cười vang, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập đồng tình.

"Thật sự là nữ nhân không biết tốt xấu, còn dám khiêu chiến Cốc Tâm Nhi, không biết lại là đứa nhà quê chui từ đâu ra."

"Cốc Tâm Nhi là Linh Sư hệ phong, nắm ưu thế về tốc độ, ngay cả Linh Sư bát cấp cũng có thể đánh một trận, dựa vào nàng ta? Chỉ sợ còn không qua nổi một chiêu trong tay Cốc Tâm Nhi đâu."

"Khụ khụ." Ngay lúc này, một tiếng ho khan truyền đến, một số đệ tử nhìn thấy người đi tới thì lập tức ngậm miệng lại, nhưng vẫn có một số người ỷ vào quyền thế trong nhà, không hề sợ hãi nhỏ giọng bàn luận.

"Chắc ngươi không phải là đệ tử trong học viện chúng ta đúng không? Đã không phải người của học viện chúng ta, các ngươi, lập tức rút ra ngoài cho ta, đến lớp học của chúng ta khiêu chiến, các ngươi còn chưa có tư cách!" Mái tóc dài của nữ tử bay bay, gót sen khẽ bước, y phục màu trắng mặc ở trên người nàng ta khiến cho người ta cảm nhận được cảm giác lạnh như băng. Mà lúc này, nàng ta đầy kiêu ngạo nhìn Hạ Như Phong, môi son hé mở, trong giọng nói mang theo chút khinh thường.

Hôm nay Bạch Băng vô cùng tức giận, nàng ta vì lấy lòng Cốc Tâm Nhi nên mới đi tìm Phí Lam, bảo hắn trục xuất Hạ Ngân Nguyệt ra khỏi học viện, như vậy Cốc Tâm Nhi mới có thể giải quyết Hạ Ngân Nguyệt, chỉ vì ở học viện không được giết người, ngay cả Cốc Tâm Nhi cũng không dám vi phạm quy định này. Nhưng tên khốn Phí Lam kia, không chỉ không trục xuất Hạ Ngân Nguyệt, thậm chí còn lôi viện trưởng ra uy hiếp nàng. Hừ, thật là nực cười, viện trưởng đại nhân tôn quý cỡ nào, ngài sẽ để ý đến một con tôm tép như thế sao?

Hơn nữa, Cốc Tâm Nhi là ai? Đó chính là nhân vật thiên tài của Cốc gia, vị hôn thê của Lục hoàng tử, cũng là đối tượng các lão sư bình thường trong học viện lấy lòng. Vì một kẻ nhà quê mà đắc tội Cốc Tâm Nhi? Đầu óc tên Phí Lam kia bị rút gân rồi chăng?

Cho nên vừa tìm Phí Lam xong, nàng ta trở lại phòng học thì lại thấy Hạ Ngân Nguyệt khiến mình căm hận, lại thêm thiếu nữ dám khiêu chiến Cốc Tâm Nhi kia nữa, nàng ta mới tức giận đến như vậy.

"Nếu ta nói không thì sao?" Hạ Như Phong mím môi. Đối với loại người chỉ biết bợ đỡ nịnh hót này, nàng không hề có một chút thiện cảm nào.

"Cái gì, ta không nghe lầm chứ? Nàng dám cãi lại Bạch Băng lão sư? Bạch Băng lão sư chính là lão sư của học viện Linh Phong chúng ta, một kẻ nhà quê lại dám nói với Bạch Băng lão sư như vậy."

"Chắc đầu nàng ta hỏng rồi, nếu không làm sao lại có lá gan ấy."

"Đúng vậy đúng vậy, Bạch Băng lão sư của chúng ta đã là Đại Linh Sư lục cấp, chỉ một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết nàng."

Phía dưới, những nữ đệ tử ghen tị với dung mạo của Hạ Như Phong đều mở miệng khinh miệt, trên mặt là vẻ vui sướng khi người gặp họa. Ngược lại, nhóm nam đệ tử lại nhìn Hạ Như Phong bằng ánh mắt đồng tình, nhưng bọn họ không phải Cốc Tâm Nhi, không có thể lực như Cốc gia, cho dù không đánh lòng nhìn thiếu nữ tuyệt thế này máu tươi đương trường cũng sẽ không cầu xin thay nàng.

"Ha ha, một con nhãi không quyền không thế mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy..." Bạch Băng giận quá hóa cười, khuôn mặt xinh đẹp vẫn vẹn. Nàng ta không nghĩ sau lưng Hạ Như Phong có thể lực gì, người có quan hệ với người tới từ thành trấn nhỏ như Hạ Ngân Nguyệt này, khẳng định cũng là tôm tép nhỏ nhất không đáng kể, loại tiểu nhân vật này chết thì chết, sẽ không ai ra mặt giúp đỡ.

Trên tay Bạch Băng hiện lên một lớp khí buốt lạnh, lại lúc này, một giọng nói bén nhọn truyền đến, ngăn hành động của nàng ta lại: "Lão sư, nàng ta đã khiêu chiến với ta, vậy thì để ta cho nàng biết, chênh lệch giữa ta với nàng lớn nhường nào, hừ, đối phó nàng, một tay của ta là đủ rồi."

Ánh mắt của Cốc Tâm Nhi như lợi kiếm bắn tới, nở nụ cười tàn nhẫn, nàng ta muốn để thiếu nữ này hiểu rõ, khiêu chiến nàng ta? Á còn chưa có tư cách đấy.

"Này, các ngươi nghe chưa? Có một thiếu nữ khiêu chiến với Cốc Tâm Nhi lớp Linh Sư thất cấp rồi."

"Ta nghe một bằng hữu ở lớp Linh Sư thất cấp nói, nghe nói thiếu nữ này rất đẹp, thậm chí vượt qua đệ nhất mỹ nữ của học viện chúng ta, hơn nữa, hình như nàng ấy còn quen biết Hạ Ngân Nguyệt xếp thứ sáu bảng xếp hạng mỹ nữ, chắc là muốn giúp Hạ Ngân Nguyệt hà tiện nhỉ! Ha ha, thật thú vị, Cốc Tâm Nhi là vị hôn thê của Lục hoàng tử, Nhưng mà quan hệ giữa Hạ Ngân Nguyệt với Lục hoàng tử cũng không bình thường..."

"Ngươi nói xem, giữa các nàng ai sẽ thắng?"

"Đương nhiên là Cốc Tâm Nhi, nàng ta đã là Linh Sư thất cấp, lại còn là một Triệu Hồi Sư, hình như thiếu nữ kia còn rất trẻ nhỉ? Làm sao có thể so bì được với Cốc Tâm Nhi?"

"Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì, chúng ta cùng đi xem nhanh lên!"

Tin tức này nhanh chóng truyền ra khắp học viện dưới sự cổ tình lan truyền của Cốc Tâm Nhi. Đệ tử trong học viện đều kéo về phía lôi đài. Ở học viện có một nơi để các đệ tử khiêu chiến, một khi lên lôi đài sẽ bị ngăn cách, những người khác không thể nào hỗ trợ, hơn nữa luận bàn giữa các đệ tử thế này đều cấm ra tay giết người.

Dù sao tới học viện là để học tập, nếu trong này xảy ra chuyện thương vong thì còn ai dám cho đệ tử trong gia tộc tới đây học tập? Vì vậy, nếu có ý giết hại đối thủ sẽ bị học viện trừng phạt nghiêm khắc.

Lúc này, hai thiếu nữ đang giằng co trên lôi đài, trong đó có một thiếu nữ còn chút ngây thơ nhưng đã lộ ra thần thái tuyệt thế, nàng đứng trong gió thu, tóc đen nhảy múa, cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác. So sánh với nàng, thiếu nữ còn lại thua kém rất nhiều, cho dù là dung mạo hay khí chất đều không đo được, điều này khiến cho nàng ta phải cắn môi ghen tị.

"Nguyệt Nhi, đang có chuyện gì vậy?"

Hai người còn đang đối đầu, phía dưới lôi đài có một thanh niên tuấn tú đi tới trước mặt Hạ Ngân Nguyệt, vẻ mặt khi nhìn nàng là dịu dàng trước nay chưa từng có. Những nữ tử bên cạnh thấy thanh niên đã đến, để ý tới vẻ dịu dàng trong mắt y thì tất cả đều oán hận trợn mắt với Hạ Ngân Nguyệt, ánh mắt ấy giống như là muốn nuốt nàng vào bụng.

"Lục... Lục hoàng tử?" Cơ thể Hạ Ngân Nguyệt chợt run lên, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên màu đỏ bừng, nàng cắn chặt môi không nói một lời.

"Nguyệt Nhi, không phải đã nói không cần gọi ta là Lục hoàng tử sao? Gọi tên của ta, Kinh Nhiễm." Lạc Kinh Nhiễm hơi cong môi, nhìn thấy vẻ thẹn thùng của Hạ Ngân Nguyệt thì rung động trong lòng, ngay cả ánh mắt cũng càng dịu dàng hơn. "Đúng rồi, ta nghe nói ở đây đang có đối chiến nên tới. Nguyệt Nhi, ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

"Là... Là Mị nhi tỷ tỷ bị thương." Không biết vì sao mỗi lần đối diện với Lạc Kinh Nhiễm nàng đều không kim được mà thấy khản trương, nói cũng không nói nên lời. "Biểu muội, nàng ấy... Như Phong biểu muội tới đây, quan hệ của muội ấy với Mị Nhi tỷ tỷ tốt lắm, muội ấy... Sau khi muội ấy biết chuyện đã rất tức giận, cho nên... cho nên..."

Hạ Ngân Nguyệt cúi đầu, khản trương tới mức xoắn xoắn vạt áo, suýt hút nửa dúm cả đầu xuống đất.

Nụ cười của Lạc Kinh Nhiễm càng lớn hơn, trong mắt cũng đầy ý cười. Y đưa tay vò vò tóc Hạ Ngân Nguyệt, nói: "Ha ha, Nguyệt Nhi thật là quá đáng yêu!"

"A?" Hạ Ngân Nguyệt sững sờ ngẩng đầu lên, ánh vào mắt chính là vẻ mặt tươi cười của Lạc Kinh Nhiễm, lại nhớ tới hành động vừa rồi của hắn, hai gò má bừng phát đỏ rực như máu.

Nếu... Nếu cả đời đều có thể như thế thì thật là tốt biết bao. Nhưng Lục hoàng tử chính là hoàng tử, hơn nữa mới mười chín tuổi đã tới Đại Linh Sư thất cấp, mà người có thể đột phá Đại Linh Sư trước hai mươi tuổi chính là tương lai vô hạn. Còn mình thì sao? Chỉ là một đệ tử chi thứ trong Hạ gia ở một Hòa Vân thành nho nhỏ, cùng là mười chín tuổi lại mới chỉ tới Linh Sĩ cửu cấp...

Nở nụ cười chua xót, ánh mắt nàng hơi tối lại. Lúc này, Lạc Kinh Nhiễm đã nhìn về phía lôi đài nên không hề phát hiện sự thay đổi của nàng.

"Hừ, ngươi tới là vì muốn báo thù cho hai tiện nhân Hạ Ngân Nguyệt và Cốc Mị Nhi sao? Tốt lắm, ta muốn cho ngươi biết có một số người là không thể đắc tội." Cốc Tâm Nhi hếch cằm, giọng điệu cao ngạo không ai bì nổi giống như không thèm để tâm tới Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong lạnh nhạt liếc nàng ta một cái, vươn một ngón tay lắc lắc trước mặt Cốc Tâm Nhi: “Một chiêu.”

“Cái gì?”

“Ta nói, đối phó ngươi chỉ cần một chiêu.”

“Ồ ồ ồ.....” Tất cả mọi người hít vào một hơi, nàng dám kiêu căng như thế sao? Cốc Tâm Nhi là ai? Một Linh Sư thất cấp đấy, mà nhìn thiếu nữ này chắc còn nhỏ tuổi hơn Cốc Tâm Nhi, nhỏ như thế thì liệu có thể đạt được năng lực lớn tới đâu, lại dám nói lời ngông cuồng rằng đối phó với Cốc Tâm Nhi chỉ cần một chiêu?

“Ngươi muốn chết!” Cốc Tâm Nhi biến sắc, vẫn luôn là nàng ta làm nhục người khác, bây giờ bản thân lại bị người nhục nhã, sao có thể chịu được? Vì thế nàng ta rút kiếm nhắm về phía Hạ Như Phong, đồng thời hô lớn: “Phong Nhận Trảm!”

“Trời a, là Phong Nhận Trảm, linh kỹ ngân giai trung cấp, lần trước Cốc Tâm Nhi đã dựa vào Phong Nhận Trảm này và việc bản thân là Linh Sư hệ phong nên có tốc độ, chiến thắng một Linh Sư bát cấp đấy.”

“Vừa mới bắt đầu mà Cốc Tâm Nhi đã dùng tới Phong Nhận Trảm, thiếu nữ này nhất định là xong rồi.”

Có một số người không đành lòng nhìn cảnh tượng tàn nhẫn, nhắm chặt hai mắt lại. Dù sao Hạ Như Phong cũng không phải là đệ tử của học viện Linh Phong, giết chết cũng không bị phạt, cho nên vừa bắt đầu Cốc Tâm Nhi đã muốn ra tay giết người, nghĩ rằng một chiêu giết chết luôn.

Nhưng sau đó mọi người thấy gì? Chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp vẫn ung dung đứng đó như cũ, tóc đen bay lượn trong gió, trước mặt là lưỡi kiếm xé gió lao tới mà ngay cả chân nàng cũng không thêm nhúc nhích, sau đó giờ hai ngón tay lên. Mọi người đều tròn tròn mắt, chẳng lẽ nàng có bản lĩnh muốn dùng tay không bắt lấy thanh kiếm kia?

“Àm!”

Kiếm rơi, kích thích bụi đất bay mù mịt, che mờ bóng người màu đỏ khuynh thành kia.

“Đã.... Đã chết rồi sao?”

“Phải không? Ngay cả Linh Sư cửu cấp như ta cũng không chắc đã tiếp được đòn tấn công ấy.”

Ngay khi một vài người còn đang tiếc hận, trên lời dài mịt mù bụi đất truyền tới một giọng nói vang vọng tới tận chân trời, rơi vào tai từng người: “Công kích của ngươi chỉ có chút sức lực như vậy thôi sao?”

Bụi đất dần tan đi, để lộ ra lời dài rộng rãi, thiếu nữ đứng đó, giữa hai ngón tay là lưỡi kiếm bị kẹp chặt. Mọi người nhìn mà lưu lưỡi, giống như không thể tin được một chiêu đầy uy lực như thế mà lại bị nàng dùng tay không đón lấy, hơn nữa còn là chỉ dùng hai ngón tay. Chuyện này.... Chuyện này là sao?

“Hừ.” Hạ Như Phong hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay kẹp chặt, trên kiếm kia nứt ra một cái khe, cuối cùng “Cạch” một tiếng gãy rời, biến thành mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Cốc Tâm Nhi sững sờ, trong mắt thoáng qua vẻ kinh hãi, sau đó tự ổn định tâm trạng, vung tay gõ vào không khí, bắt đầu triệu hồi ra Triệu Hồi Thư. Nhưng sao Hạ Như Phong lại cho nàng ta cơ hội, lập tức cầm lấy trường côn, cây gậy quét ngang về phía Cốc Tâm Nhi nhanh như gió: “Địa Viêm Phẫn Thân.”

“Bốp!”

Gậy đánh trúng bụng Cốc Tâm Nhi, nàng ta còn chưa kịp gọi được Triệu Hồi Thư đã bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất phát ra một tiếng trầm đục.

“Ta nói rồi, đối phó với ngươi chỉ cần một chiêu.” Thu trường côn lại, vẻ mặt nàng vẫn lạnh nhạt như trước, ở sâu đáy mắt là vẻ coi thường.

Những người phía dưới ngây ra, run run rẩy rẩy không ngờ thiếu nữ này lại khủng bố đến vậy, chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Linh Sư thất cấp như Cốc Tâm Nhi. Tuy đánh bại Cốc Tâm Nhi cũng chẳng có gì mới lạ, Nhưng đừng quên thiếu nữ này mới chỉ tầm mười lăm tuổi.

Cốc Tâm Nhi ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ mặt đầy lạnh lẽo đang bước lại gần mình thì không khỏi kinh hoảng kêu lên: “Ngươi.... Đứng lại đó! Nói cho ngươi biết, cha ta là gia chủ Cốc gia, mẫu thân là muội muội của Tần vương, quận chúa điện hạ đương triều. Nếu ngươi làm hại ta, nhất định bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Bước chân hơi ngừng lại, thấy thế, Cốc Tâm Nhi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt là nụ cười đắc ý. Thực lực mạnh hơn thì đã sao, chẳng phải cũng sẽ khiếp sợ trước gia tộc ta đấy thôi?

“Cốc gia? Nữ nhi của quận chúa?” Khóe môi nhếch lên, trong con ngươi màu đen chỉ có khinh thường. “Thế thì sao? Ta quản nó là Cốc gia hay Mạch gia, ta chỉ biết, khiến bằng hữu của ta bị thương, dù có là thiên vương lão tử* tới đây cũng phải đánh với ta một trận.”

(*Thiên vương lão tử: chỉ người tối cao, có thẩm quyền nhất.)

“Xôn xao.”

Vừa nghe được lời ấy, đám người bên dưới trở nên nhốn nháo, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngậy thơ trên kia. Bọn họ không hiểu phải có dũng khí cùng tình bạn thế nào mới có thể khiến nàng nói ra lời như vậy? Thiếu nữ này rốt cuộc là người ra sao, vì một người bằng hữu mà ngay cả quái vật lớn như Cốc gia cũng dám xúc phạm?

Vì thế ánh mắt mọi người đều thay đổi, dù là những nữ đệ tử đang ghen tị cũng không thể không bội phục thiếu nữ nhỏ tuổi kia.

“Dừng tay!”

Lời editor: Cầu soi lỗi chính tả~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75-3: Ai là Cốc Tâm Nhi, lăn ra đây cho ta 3

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Mắt thấy trường côn không hề do dự vung về phía Cốc Tâm Nhi, phía sau truyền tới một tiếng thét giận dữ, lập tức từ sau lưng truyền tới một luồng khí lạnh như băng. Ánh mắt Hạ Như Phong tối lại, không thèm để ý tới Cốc Tâm Nhi nữa mà nhanh chóng xoay người, vung tay lên đối kháng với người kia. Giữa lúc hai tay tiếp xúc, từ lòng bàn tay truyền tới cảm giác lạnh như băng, nàng cup mắt, thấy lòng bàn tay đã bị phủ một lớp băng.

Hơi nhú mày, nàng lặng lẽ đưa tay ra sau, thúc giục lực lượng của Hỏa linh bắt đầu làm tan chảy lớp băng.

“Linh Sư hệ băng?” Khẽ thở ra một hơi, nàng ngược mắt nhìn nữ tử áo trắng phía trước, cười lạnh một tiếng, “Thế nào, ngươi muốn can thiệp vào chuyện này sao?”

Bạch Băng hơi sùng sốt, không ngờ đối phương trùng Hân Băng Chương của mình mà vẫn không có vấn đề gì, trái lại là nàng ta đã coi thường đối phương rồi. “Đại Linh Sư nhất cấp? Ta không thể không thừa nhận quả thật ngươi là một thiên tài, đáng tiếc, ngươi sẽ phải kết thúc tại đây.”

Đại Linh Sư nhất cấp? Lời của Bạch Băng giống như một cái cân nặng đè ép lên đầu các đệ tử đứng đó. Bọn họ đều đoán thiếu nữ này không chỉ tới cấp bậc Linh Sư, không ngờ đó lại là sự thật. Một Đại Linh Sư mười lăm tuổi? Trời ạ, thiên phú ấy, chắc chỉ có yêu nghiệt mới có thể so sánh được.

“Khinh... Khinh Nhiễm, xin huynh mau cản Bạch Băng lão sư lại, Như Phong biểu muội không phải là đối thủ của Bạch Băng lão sư!” Thấy tình hình này, trong nháy mắt Hạ Ngân Nguyệt trở nên sốt ruột, nhìn Lạc Khinh Nhiễm bằng ánh mắt cầu xin.

Lạc Khinh Nhiễm bị nhìn như vậy thì mềm lòng, nhẹ nhàng gật đầu. Ngay khi hần muốn mở miệng lại chỉ thấy Bạch Băng vung tay về phía Hạ Ngân Nguyệt, hần chợt biến sắc. Lúc này muốn ngăn lại rõ ràng đã không kịp nữa rồi. Hạ Ngân Nguyệt cũng hiểu điều đó, thoát cái sắc mặt đã trở nên trắng bệch, cơ thể mềm mại run rẩy.

“Bạch Băng lão sư, ngươi lại đi chèn ép một tiểu bối, quả thật là không chấp nhận được.”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến, áo xanh thoáng qua, một nam nhân trung niên chắn trước mặt nàng, trường thương trong tay chĩa về phía Bạch Băng. Bạch Băng không nghĩ được tại sao lúc này hần lại tới đây, vội vàng thu hồi công kích, nghiêng đầu sang bên trái mới tránh được trường thương đang đâm tới.

“Phí Lam lão sư.” Bạch Băng đứng vững lại, trên khuôn mặt tuyệt đẹp chỉ có lạnh lùng, “Không khiến ngươi phải xem vào chuyện của người khác.”

“Hừ, ngươi quên quy định của học viện rồi sao? Vậy mà ngươi lại dám muốn giết đệ tử học viện, ngươi coi viện trưởng và Hội trưởng là gì?” Phí Lam lạnh lùng hỏi lại. Vốn chỉ là một xích mích nhỏ lại bị hần nói thành Bạch Băng làm chuyện đại nghịch bất đạo, coi thường viện trưởng và các trưởng lão.

Trong học viện Linh Phong, cãi lời viện trưởng và trưởng lão chính là tội lớn.

Bạch Băng biến sắc, nhìn Phí Lam bằng ánh mắt thù hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phí Lam, ta sẽ nhớ kỹ chuyện này, sau này ta sẽ khiến ngươi phải hối hận.” Sau đó nàng ta nhìn về phía Hạ Như Phong, từ lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh. “Nhưng mà nó không phải đệ tử trong học viện, vậy là không nằm trong phạm vi này nữa.”

“Hừ? Tiểu nha đầu kia, ngươi không phải đệ tử của học viện Linh Phong sao?” Phí Lam nhú mày, nếu thật như lời Bạch Băng thì chuyện này hơi rắc rối rồi. Nhưng khi viện trưởng bế quan để luyện được đã từng nhắc nhở hần nhất định phải trông nom Hạ Ngân Nguyệt cho tốt. Nha đầu này là vì Hạ Ngân Nguyệt mới khiêu chiến Cốc Tâm Nhi, sao hần có thể ngồi yên không quản?

Học viện có quy định, đệ tử có thể tùy ý khiêu chiến nhưng lại cấm lão sư tránh đấu nội bộ, nếu không sẽ bị Hội trưởng lão xét xử, nhưng mà mình đã được viện trưởng nhắc nhở, viện trưởng mới là lão đại của học viện, có viện trưởng làm chỗ dựa, hẳn cần chú ý gì phải sợ gì?

“Ta có từng nói ta không phải đệ tử trong học viện sao?” Ngay khi Phí Lam hạ quyết tâm, bên cạnh chợt truyền đến tiếng Hạ Như Phong.

Sau đó Phí Lam chợt thấy một tấm thiệp màu đỏ bị ném tới, hắn sững sốt một chút rồi vội vàng nhận lấy, sau khi nhìn rõ tấm thiệp thì ngây người: “Thư trúng tuyển màu đỏ?”

Thư trúng tuyển của học viện Linh Phong có hai loại, thư trúng tuyển màu trắng thông thường là loại phổ biến nhất, còn lại là thư trúng tuyển màu đỏ tôn quý, thư này chỉ đưa ra khi thành viên Hội trưởng lão phát hiện ra hạt giống tốt trên khảo thí ngày khai giảng, muốn thu làm đệ tử riêng.

Thư trúng tuyển màu đỏ này là lão sư tiện nghi đưa cho nàng trước khi rời đi, tránh cho sau khi tiến vào học viện nàng lại bị làm khó.

Đương nhiên Phí Lam và Bạch Băng cũng biết ngoài Hội trưởng lão còn có viện trưởng học viện có thể đưa ra thư trúng tuyển màu đỏ, nhưng bọn họ không hề nghĩ nàng sẽ là đệ tử của viện trưởng bởi vì thật sự là viện trưởng suốt ngày chỉ toàn cấm đầu vào luyện được, không hề nhận đệ tử, cho nên bọn họ mới coi Hạ Như Phong thành đệ tử của một trưởng lão nào đó.

Tưởng tượng mình đã mạo phạm đệ tử của một trưởng lão nào đó, cả người Bạch Băng lạnh như băng. Ngàn suy vạn nghĩ cũng không ngờ được rằng một thiếu nữ bị mình coi thường lại có người đứng sau lớn mạnh như vậy. Rốt cuộc nàng ta đang làm cái gì đây, vì lấy lòng Cốc Tâm Nhi mà lại quay sang mạo phạm đệ tử của trưởng lão? Thế lực của gia tộc Cốc Tâm Nhi không kém nhưng trưởng lão chính là người lãnh đạo trực tiếp của nàng ta đấy.

Chỉ có Hạ Ngân Nguyệt là giữ được bình tĩnh, bởi nàng biết Phí Lam lão sư quan tâm mình như thế là vì có liên quan tới lão già đã đưa mình tới học viện. Người có thể khiến Phí Lam tuân lệnh như thế nếu không phải trưởng lão thì còn có thể là ai? Hạ Ngân Nguyệt sớm đã đoán được cho nên mới không hề ngạc nhiên.

“Hừ, Bạch Băng, ngươi còn gì để nói không?” Phí Lam âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu đã là đệ tử học viện thì Bạch Băng không thể làm gì nàng nữa.

Bạch Băng hít một hơi thật sâu, cuối cùng lườm Hạ Như Phong một cái, tuy vẻ không cam lòng trong mắt được che giấu rất tốt nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Chẳng qua khi nàng ta rời đi Hạ Như Phong cũng không cản lại, quay đầu nhìn về phía Cốc Tâm Nhi bên kia.

Cốc Tâm Nhi thấy Bạch Băng đã rời đi, trong mắt chợt hiện lên vẻ hoảng loạn, nuốt nước bọt, hỏi: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Hơi nhướn mày, Hạ Như Phong cười đầy lạnh lùng, thản nhiên hỏi: “Ngươi khinh thường Mị Nhi đúng không?”

“Đu... Đúng vậy.” Cho dù trong lòng Cốc Mị Nhi đang sợ hãi nhưng nàng ta vẫn ngẩng đầu lên. “Ta khinh thường nàng ta thì sao? Mẫu thân nàng ta chỉ là một kẻ quê mùa, dùng vẻ ngoài lẳng lơ tới quyến rũ phụ thân. Hừ, cái loại nữ nhân đó sao có thể so sánh với mẫu thân ta? Đối với bà ta, phụ thân cũng chỉ là thích thú một chốc một lát, không ngờ được rằng... Chết cũng đã chết rồi, sao còn để *** Cốc Mị Nhi kia tìm về Cốc gia? Nàng ta có tư cách mang họ Cốc sao?”

Hạ Như Phong nhìn nàng ta một cái, thu trường côn của mình lại, lạnh nhạt quay lưng đối diện với Cốc Mị Nhi, thản nhiên nói: “Tạm thời ta sẽ giữ cái mạng của ngươi lại, bởi vì ngoài Mị Nhi, không ai được phép lấy mạng ngươi. Cứ chờ đi, sẽ có một ngày Mị Nhi vượt qua ngươi, đến lúc đó ta sẽ để nàng tự mình tìm ngươi báo thù.”

Tuy Cốc Mị Nhi không nói gì nhưng nàng vẫn cảm nhận được khí tức đang bao phủ nàng ấy, để xua tan khí tức này chỉ có thể để nàng ấy tự tay đánh bại Cốc Tâm Nhi. Còn việc có lấy mạng Cốc Tâm Nhi hay không thì để xem Cốc Mị Nhi tính toán thế nào, nếu Cốc Mị Nhi không muốn tha cho nàng ta, nàng sẽ không ngần ngại giúp đỡ.

Cho nên, tạm thời nàng sẽ không giết Cốc Mị Nhi, hơn nữa để Cốc Mị Nhi tự tay đánh bại mới là chuyện đau khổ nhất dành cho người kêu căng như Cốc Mị Nhi.

“Biểu muội...” Hạ Ngân Nguyệt thấy Hạ Như Phong đi xuống thì hai mắt sáng lên, bước lên tiếp đón, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy sùng bái. “Biểu muội, chỉ mấy tháng không gặp, không ngờ thiên phú của muội lại càng biến thái hơn.”

Còn nhớ mấy tháng trước lúc giao đấu với Vân Lâm nàng mới chỉ là Linh Sĩ bát cấp, qua mấy tháng ngắn ngủi, thực lực đã có sự thay đổi long trời lở đất. Ở Hóa Vân thành, thiên phú như của Vân Lâm đã được coi là đệ nhất thiên tài trong thành, đến học viện mới biết ở một nơi chứa nhiều đệ tử như học viện Linh Phong thì Vân Lâm còn chưa phải là cái rắm, mà thiên phú của Hạ Như Phong còn vượt xa những đệ tử ở đây.

Đại Linh Sư mười lăm tuổi đấy! Nếu Vân Lâm là thiên tài, vậy nàng là gì?

“Nguyệt Nhi biểu tỷ, thế này vẫn chưa là gì.” Hạ Như Phong mỉm cười, trong lòng lại không nhịn được mà nhớ tới nam tử tà mị kia. Thật ra Dạ Thiên Tà mới chính là một thiên tài thực sự nhỉ? Chắc hẳn cũng chỉ mới mười chín tuổi thôi mà ít nhất cũng đã đạt tới Linh Vương rồi, nhưng nàng có tự tin, chỉ cần cho nàng thời gian, vượt qua Dạ Thiên Tà cũng không phải việc gì khó.

“Nguyệt Nhi, muội đã không có việc gì, vậy ta đi trước.” Trên khuôn mặt tuấn tú của Lạc Khinh Nhiễm đầy vẻ dịu dàng, khẽ cười nói với Hạ Ngân Nguyệt.

Hắn tới đây cũng bởi vì chuyện liên quan tới Hạ Ngân Nguyệt, giờ Hạ Ngân Nguyệt đã bình yên vô sự, vậy hắn cũng nên tiếp tục tu luyện.

Hạ Ngân Nguyệt hơi sững sốt, đỏ mặt gật đầu, đợi khi bóng lưng Lạc Khinh Nhiễm đã khuất hẳn mà nàng vẫn chưa hồi thần lại, cứ ngơ ngác nhìn phía xa mà ngẩn người như trước. Thấy nàng như thế, Hạ Như Phong buồn cười lắc đầu: “Nguyệt Nhi biểu tỷ, người cũng đi rồi, còn nhìn gì nữa? Mà người đây là ai? Biểu tỷ phu sao?”

Giống như vì gặp lại người thân nên tâm trạng rất tốt, khó có được một lần Hạ Như Phong đi trêu ghẹo Hạ Ngân Nguyệt, sau đó liếc mắt nhìn về hướng Lạc Khinh Nhiễm rồi đi, nhấc tay xoa xoa cằm, trong mắt xuất hiện vẻ suy nghĩ sâu xa.

“A!”

Trong giọng nói của Hạ Như Phong mang theo đùa giỡn tàn bạo, cuối cùng cũng gọi được hồn Hạ Ngân Nguyệt về, màu đỏ từ gò má lan ra tận vành tai, sau đó nàng lại khe khẽ thở dài: “Biểu muội, muội đừng nói thế, huynh ấy là Lục hoàng tử, sao ta có thể xứng với huynh ấy?”

Hơi khựng lại, trên mặt Hạ Như Phong chỉ có vẻ nghiêm túc, giọng nói thản nhiên theo gió truyền vào tai Hạ Ngân Nguyệt: “Nữ nhi Hạ gia không có lúc nào là không xứng với người. Bây giờ nên đi thôi.”

Bên trong phòng chữa bệnh màu trắng, Cốc Mị Nhi ngửa đầu nhìn xà nhà, trên khuôn mặt quyến rũ thấp thoáng vẻ sầu lo, thường xuyên nhìn về phía ngoài cửa. Nàng đang sốt ruột chờ đợi chợt thoáng thấy hai bóng người tiến vào, ánh mắt sáng rực lên, nhanh chóng ngồi dậy, lo lắng hỏi: “Tiểu Như Phong, người không sao chứ?”

“Mị Nhi tỷ tỷ, ta nói cho tỷ biết, vừa rồi Như Phong biểu muội rất lợi hại...”

Có lẽ là có mùi của Hoa Tinh Thần được trồng trong phòng, Hạ Ngân Nguyệt quên mất nỗi buồn lo vừa rồi, dùng cả lời nói vẫn về mặt đề tả lại cảnh vừa xảy ra Hạ Như Phong khi phách khiển chiến Cốc Tâm Nhi thế nào, coi thường Bạch Băng thế nào, còn có cả cảnh nàng chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Cốc Tâm Nhi. Nhưng Cốc Mị Nhi nghe lại câu cuối cùng mà Hạ Như Phong đã nói xong thì hơi lo lắng: “Tiểu Như Phong, ta có thể đánh bại được Cốc Mị Nhi thật sao?”

“Yên tâm, ta sẽ giúp tỷ làm được.” Hạ Như Phong nở nụ cười tự tin.

Ở đại lục Linh Huyền có một câu nói của người xưa rằng, một phế vật mà có một Luyện Dược Sư cường đại đứng sau giúp đỡ thì cũng sẽ từ phế vật biến thành thiên tài. Những lời này không phải là không có căn cứ. Tất nhiên những đan dược trực tiếp đột phá một cấp chỉ có thể dùng một lần, nhưng Luyện Dược Sư không chỉ có một cách đó để giúp tu vi người khác tăng lên.

Lấy khả năng của nàng hiện giờ không thể khiến Cốc Mị Nhi vọt lên thành thiên tài ngàn người chú ý, nhưng ít nhất vượt qua Cốc Tâm Nhi là không thành vấn đề.

Chỉ là dược liệu để luyện chế đan dược này có chút phức tạp nên nàng chưa động tới, bây giờ đã tới Hoàng thành, còn có một lão sư thanh danh vang dội, đã tới lúc dùng cách đó rồi.

Ngay khi Hạ Như Phong đang suy nghĩ có nên cướp bóc chút dược liệu từ chỗ lão sư tiện nghi hay không, ngoài cửa chợt truyền đến giọng nói quen thuộc khiến nàng hoàn hồn: “Như Phong đại nhân, đại nhân đang ở đâu? Nặc Ni ta đến rồi đây.”

Vật áo trắng phấp phới ngoài cửa, rõ ràng đó chính là Nặc Ni đang mặc áo choàng của Công hội Luyện dược. Đi theo sau Nặc Ni chính là Lam Lâm áo xanh lúc này đã không còn bình tĩnh nữa, ánh mắt khi nhìn hạ Như Phong tràn đầy quái lạ. Bởi vì nàng không thể quên được, khi tìm tới chỗ Nặc Ni nói ra tên thiếu nữ này, đường đường là một Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp mà lại gọi nàng là đại nhân, còn vội vàng bỏ qua tất cả công việc trong tay.

Trong lòng Lam Lâm nghi hoặc không biết rốt cuộc biểu muội Hạ Ngân Nguyệt là ai, có năng lực gì mà có thể để một Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp tình nguyện gọi là đại nhân?

“Đại nhân hồi! Cuối cùng ngài cũng tới đây rồi, ngày này ta với Thanh Nguyệt thiếu gia cũng ngắm trông ngài đây!”

Nặc Ni vội vàng đón chào, nếu chỉ đơn giản là thua cuộc Hạ Như Phong còn chưa đủ để cho hắn cam lòng, điều thật sự khiến hắn động lòng chính là Hạ Như Phong mới ngần ấy tuổi đã có thành tựu như vậy, còn có nàng chỉ tiện tay đưa ra đã là phương thuốc tứ phẩm trung cấp, phải biết rằng phương thuốc tứ phẩm trung cấp kia còn bị nàng tình bơ đưa đi đấy.

Không sai, Nặc Ni biết nếu đi theo thiếu nữ này, nhất định mình sẽ có tương lai. Dù sao thế giới này rất thực dụng, không có thực lực khiến người ta khua phục hoặc điều kiện để người ham muốn sẽ không thể khiến bọn họ công hiến.

“Đại nhân? Thanh Nguyệt thiếu gia?” Hạ Ngân Nguyệt chớp chớp mắt, liếc nhìn Cốc Mị Nhi một cái, cả hai đều thấy được khiếp sợ lẫn thắc mắc trong mắt đối phương.

Nhất là Cốc Mị Nhi, nàng vẫn cho rằng mình có thể tỉnh lại là nhờ linh lực hệ thủy của Lam Lâm chữa trị, không hề biết Hạ Như Phong đã cho mình dùng Tiểu Hoàn Đan. Lúc này Nặc Ni xuất hiện khiến nàng ngây dại. Dù sao Cốc Mị Nhi cũng là nữ nhi Cốc gia, sao có thể không nhận ra người trước mắt là một Luyện Dược Sư, dựa vào huy chương trên áo choàng còn có thể biết đó chính là một Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp.

“Nặc Ni, người đi nói với Thanh Nguyệt biết ta đã tới Hoàng thành nhưng tạm thời sẽ không đi tìm các người, nếu có chuyện gì thì tới học viện linh Phong tìm ta, nếu ta có việc cũng sẽ tới Công hội Luyện dược tìm người.”

“Vâng thưa đại nhân.”

“Đúng rồi, sau này đừng gọi ta là đại nhân gì đó nữa.” Hạ Như Phong nhíu mày, tại thế giới kẻ mạnh làm vua này, đại nhân là cách gọi tôn kính, không phân biệt giới tính nhưng nàng không quen. “Cứ gọi ta là tiểu thư là được.”

“Vâng thưa tiểu thư.” Trong mắt Nặc Ni thoáng qua vẻ kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng hỏi nguyên nhân. Dù sao cũng là kẻ hầu, phải phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân.

“Ngươi về trước đi Nặc Ni.” Hạ Như Phong thản nhiên vẫy tay nói.

Nghe Hạ Như Phong nói vậy, Nặc Ni chấp tay một cái rồi xoay người rời đi. Sau khi hắn đi, Hạ Như Phong vuốt sống mũi, lúc quay lại mới phát hiện mọi người đều đang tròn tròn hai mắt, nàng không hiểu nguyên nhân bèn hỏi: “Mọi người sao vậy?” Làm gì mà đơ hết lượt rồi?

Cốc Mị Nhi hoàn hồn trước, giật giật khóe miệng, trên khuôn mặt quyến rũ là vẻ quái lạ: “Tiểu Như Phong, ngươi thật sự là tiểu Như Phong mà ta biết sao?”

Luyện Dược Sư tam phẩm cao cấp lại là kẻ hầu của nàng. Hơn nữa bây giờ trong lúc Hạ Như Phong nói chuyện luôn có vẻ tự tin và ung dung bình tĩnh, hoàn toàn trái ngược với Hạ Như Phong yếu đuối trước kia khiến cho Cốc Mị Nhi không thể không nghi ngờ, người này đã từng là Hạ Như Phong đó sao?

“Cơ thể này của ta là hàng thật giá thật đấy.” Hạ Như Phong nhún vai, nàng nói sự thật mà, cơ thể là thật, linh hồn là giả. “Mị Nhi, tỷ còn nhớ trước đây lúc ở Hóa Vân thành ta đã nói gì không? Trước kia là tỷ che chở ta, bây giờ tới lượt ta bảo vệ tỷ, bởi vậy cứ trở lại làm mình một cách chân thực nhất. Cốc Mị Nhi ở Hóa Vân thành dù có hơi chua ngoa, hơi dăm, cũng hơi to gan làm loạn, nhưng đó mới thật sự là Mị Nhi...”

Cơ thể run lên, Cốc Mị Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, in trong mắt là khuôn mặt thiếu nữ đầy chân thành thiết tha, nàng không khỏi cong môi.

Tiểu Như Phong nói rất đúng, từ nay về sau, nhất định nàng phải làm chính mình một cách chân thật nhất, sẽ không tiếp tục nén giận như thế nữa...

“Hi hi, tiểu Như Phong, tỷ muội chúng ta đã không gặp nhau bao lâu rồi? Tới đây tới đây, để tỷ tỷ nhìn một cái, tiểu Như Phong nhà chúng ta lại đẹp hơn không ít nha!”

Vừa dứt lời, ba người trong phòng đều xấu hổ, lập tức không khỏi cười vui vẻ. Xảy ra những chuyện kia, nàng đã không còn là nàng nữa, mà lúc này Cốc Mị Nhi chân chính đã trở lại.

“Đúng rồi, Lam Lâm lão sư, người có biết viện trưởng đang ở đâu không?” Hạ Như Phong chợt nhớ tới chuyện gì, quay đầu nhìn Lam Lâm đứng cạnh. Cho dù thế nào thì đã tới học viện cũng phải đi chào hỏi lão sư tiện nghi kia đúng chứ? Hơn nữa nàng lại có việc cần ông ấy giúp đỡ.

“Hà?” Lam Lâm không hiểu gì, chớp mắt mấy cái, sau đó khẽ cau mày khó xử. “Viện trưởng đang bế quan để nghiên cứu luyện dược, e là sẽ không tùy tiện gặp người khác.”

“Không sao, Lam Lâm lão sư cứ dẫn ta đi tìm viện trưởng, nếu có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Lam Lâm do dự một lúc, cuối cùng cũng quyết tâm, gật đầu đồng ý: “Vâng được, ta đưa ngươi đi.”

Trong phòng luyện dược rộng rãi sáng sủa lan tỏa mùi thuốc nhàn nhạt có một lão giả lồi thối với chòm râu bạc trắng, trên tóc vương vụn thuốc, áo choàng chỗ trắng chỗ đen như đã lâu lắm rồi chưa được giặt giũ. Nếu để người khác thấy dáng vẻ này của lão giả thì nhất định sẽ nghi ngờ đây có đúng là viện trưởng học viện Linh Phong trong truyền thuyết kia không? Nói ông là ăn mày chắc cũng chẳng sai đâu.

“Phùng.”

Hỏa diễm màu đỏ trong lòng bàn tay làm nổi bật gò má đỏ bừng, khuôn mặt đầy nếp nhăn cực kỳ nghiêm túc, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm dược đỉnh phía trước, giữa hai đầu lông mày cũng hiện thành hình chữ xuyên, một giọt mồ hôi lạnh lặng yên chảy xuống.

“Cốc cốc.”

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa làm lão giả phân tâm, hỏa diễm trong tay yếu đi, chỉ nghe thấy trong dược đỉnh truyền tới một tiếng “Đoàng”, thể giới yên tĩnh trở lại...

“Mẹ kiếp, suýt chút nữa đã thành công rồi, là tên chó chết nào, không biết khi ta luyện dược cực kỳ không thích có người quấy rầy sao? Hừ, để ta xem xem là kẻ nào dám to gan cãi lời như vậy!!!” Lão giả giận dữ xoa tay đi về phía cánh cửa nhưng sau khi mở cửa trông thấy khuôn mặt kia, ông ngây người tại chỗ.

“Là ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76-1: Thiên phú thế này, vẫn còn là người sao? 1

Ánh nắng chiều chiếu vào khe hở giữa cửa sổ, rơi xuống trên mặt đất vài vết loang lổ, bên trong phòng luyện dược lúc này, có hai người đối mặt với nhau, mắt trừng mắt, trong chốc lát một bầu không khí quỷ dị truyền vào bên trong.

"Khụ khụ." Lão giả ho khan hai tiếng trước tiên, ánh mắt ai oán tròn mắt nhìn khuôn mặt của thiếu nữ còn lộ vẻ trẻ con ở trước mặt: "Nha đầu kia, sao con lại đến trễ như vậy? Để cho lão nhân ta chờ thật tốt!"

Khóe miệng khẽ nâng, mắt của Hạ Như Phong đánh giá lão giả nhếch nhác từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở trên bàn, nhìn qua đan dược bị bỏ đi và đan dược đã thành hình: "Có vẻ như người rất bận rộn?"

"Đó là trước khi con đến, giờ con đã đến rồi thì dù sao ta cũng phải tiếp đón đệ tử bảo bối của ta không phải sao?"

Đệ... Đệ tử? Lam Lâm vốn ở một bên yên lặng theo dõi nghe nói như thế tròn mắt lên, biểu muội của Hạ Ngân Nguyệt lại là đệ tử của viện trưởng đại nhân, trời ạ, đây chính là tin tức vô vùng lớn! Chẳng trách viện trưởng đại nhân để cho Phí Lam chăm sóc Hạ Ngân Nguyệt, đây đều là nể mặt nàng.

Giữ rung động ở trong lòng, Lam Lâm định bỏ qua việc đưa chuyện này tuyên truyền ra ngoài, nếu như Hạ Như Phong muốn nhờ thế lực của viện trưởng, thì sẽ không tự mình khiêu chiến Cốc Tâm Nhi, nếu nàng làm như thế thì chứng tỏ từ đầu không định dùng tên tuổi của viện trưởng để áp chế người ta, nàng vẫn không nên xen vào việc của người khác.

Mặc dù Hạ Như Phong và Cốc Tâm Nhi đại chiến, Lam Lâm không ở bên cạnh, nhưng cũng biết được việc này từ trong miệng các đệ tử, bây giờ nghĩ lại, dường như chỉ có viện trưởng, một cường giả linh quân và luyện dược sư tứ phẩm cấp thấp mới có thể bồi dưỡng ra quái vật như vậy. Với lại, bởi vì nàng là đệ tử của viện trưởng, chẳng trách trên người có được đan dược tam phẩm cấp thấp.

Nếu như Thu Phong biết được kết luận trong lòng Cốc Tâm Nhi, chắc chắn sẽ gào to oan uổng, toàn bộ thành tựu của Hạ Như Phong từ trước đến nay đều không có một chút liên quan nào đến ông.

"Lam Lâm, người đi xuống trước đi!" Ánh mắt nhìn lướt qua, Thu Phong vuốt cằm râu bạc phơ, nhàn nhạt nói.

"A, được, vậy viện trưởng đại nhân, ta cáo lui trước." Lam Lâm sững sốt, thu hồi tâm trạng lại, biết Thu Phong có chuyện muốn nói với đệ tử của mình, nàng cũng không thể ở đây làm phiền, cho nên nói xong lời này thì rời đi, nhân tiện đóng cửa phòng giúp Thu Phong, vì thế bên trong phòng luyện dược lại khôi phục yên lặng.

"Nha đầu kia, bây giờ cấp bậc linh sư của con đến bao nhiêu rồi?" Sau khi Lam Lâm rời đi, đôi mắt của Thu Phong híp lại, trong mắt hiện lên ánh sáng xảo quyệt như hồ ly, cười tùm tùm nói.

"À, không cao lắm, mới chỉ là đại linh sư nhất cấp mà thôi." Hạ Như Phong sờ mũi, mi tâm hơi nhú, dường như rất không hài lòng với cấp bậc hiện tại của mình.

"Bịch."

"Ầm"

Thu Phong bị dọa đến đi một bước cũng không xong, buồn bực ngã trên mặt đất, sau đó nhanh chóng bò lên, trên đầu dính đầy tro bụi màu trắng, ông hung hăng liếc mắt nhìn Hạ Như Phong một cái, hung ác nói: "CMN, thời gian vài tháng, con từ linh sư đã nhảy lên đại linh sư, lại còn "Mà thôi" à? Không phải con cố ý làm lão nhân gia ta sợ chứ? Tức chết ta tức chết ta, tại sao lại không có sét đánh chết tiểu biến thái này."

Chớp mắt, Hạ Như Phong chẳng biết tại sao lại bị mắng, không nói gì nhìn ông trời, thật ra nàng làm sao biết được, thiên phú ngày đó của nàng thật sự đã hù dọa Thu Phong, nghĩ ông sống nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ gặp người biến thái như thế. Loại thiên phú này, vẫn còn là người sao? Ngay cả yêu nghiệt cũng đều thua kém sao?

Hơn nữa hai từ "Không cao lắm" và "Mà thôi" này, hoàn toàn gây đả kích cho Thu Phong, cũng khó trách ông không chịu nổi kích thích này.

Nhưng mà với Hạ Như Phong mà nói, đại linh sư nhất cấp thật sự không cao lắm, bởi vì nàng dựa vào hóa linh và đồ đẳng thánh thủy nên mới đột phá đến đại linh sư, vì vậy quả thật nàng không hài lòng với cấp bậc này.

"Đúng rồi." Trong mắt của Thu Phong hiện lên vẻ khó hiểu, khóe môi lại nở nụ cười như hồ ly: "Ha ha, ta lập tức mang con đi gặp lão gia hỏa kia, ai bảo lão gia hỏa kia ở trước mặt ta khen ngợi đệ tử của ông ta xuất sắc cỡ nào chứ, hừ, đệ tử của ông ta sao có thể sánh với đệ tử bảo bối của ta?"

Vênh râu lên đắc ý, trên mặt của Thu Phong đầy tươi cười, không phải là ông đắc ý, nhưng dù ai có một đệ tử biến thái như Hạ Như Phong, cũng sẽ nảy sinh tâm lý khoe khoang.

Vì thế, Hạ Như Phong chưa kịp phòng bị đã bị Thu Phong lão nhân kéo đi mất, vì lúc này đang là gần tối nên phần lớn các đệ tử đã rời khỏi học viện, chỉ có rất ít người đang nhàn rỗi qua lại. Bởi vì quyền thế của Thu Phong cao, cho nên ngoại trừ một số người quyền cao chức trọng có thể gặp qua ông, thì người khác đều không biết mặt mũi của ông.

Cho nên, đến khi Thu Phong đi ngang qua bên cạnh bọn họ, thì những người đó cũng không biết, đó là viện trưởng đại nhân bọn họ tôn kính.

Công hội luyện dược ở vị trí trung tâm hoàng thành, người đến người đi, phồn hưng thịnh vượng. Bên ngoài công hội dùng bạch ngọc chạm trổ mà thành, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng nhũ trắng. Ở trước cửa công hội, giữa dấu hiệu hình tròn, có bức tranh được đính trên đầu này là biểu tượng của công hội luyện dược.

Đi vào công hội luyện dược, mùi thuốc xông vào mũi, cả tòa lầu nguy nga lộng lẫy, cả người các luyện dược sư mặc áo bào nhân công màu trắng vội vàng làm việc trong tay, song cảm giác có người xuất hiện, bọn họ đều nâng mắt nhìn qua. Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng lờ mờ kia, vội vàng cúi đầu, nhìn không chớp mắt.

Sao lại là lão gia hóa này? Vẫn nên chớ chọc vào ông, bằng không hội trưởng cũng không bảo vệ được bọn họ.

Là khách quen của công hội luyện dược, một số thành viên trong công hội sớm rõ hình ảnh lờ mờ tính khí táo bạo của lão giả này như lòng bàn tay, để cho bọn họ đi chọc vào ông ấy? Cho mười lá gan cũng không dám.

"Nơi này là công hội luyện dược sao?" Hai mắt của Hạ Như Phong đảo qua đại sảnh nguy nga lộng lẫy, ngón tay mảnh khảnh vuốt cằm, khẽ cười nói: "Ha ha, một tòa nhà thế này, thì đầu tư cũng không ít chứ?"

Bất kể là thành Phong Chi hay thành Lạc Phương, hoặc là công hội luyện dược ở dược thành, đều không có cách gì sánh với tổng công đoàn hoàng thành này, chẳng những không thể so sánh mà đây quả thực là kém rất nhiều.

Ngay tại lúc Hạ Như Phong đánh giá công hội luyện dược, một giọng nói sắc bén xen lẫn oán hận từ bên cạnh truyền đến: "Đồ nhà quê, không ngờ lại là người? Không ngờ người lại có lá gan đến công hội luyện dược này? Người không biết công hội luyện dược là địa bàn của Cốc gia ta sao? Hừ, chỗ này cũng không phải loại người nhà quê như người có thể đến."

Khẽ nhíu mày, quay đầu lại, thì gặp một thiếu nữ đi về phía nàng, nàng ta nâng cằm lên cao, vẻ mặt kiêu căng, trong cặp mắt to xinh đẹp kia đầy cảm hận sâu sắc.

"Cốc Tâm Nhi, người lại ngứa da sao?" Con mắt của Hạ Như Phong lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, giọng nói lạnh lùng nói ra.

"Người..." Khuôn mặt xinh đẹp của Cốc Tâm Nhi biến đổi, hai mắt hung ác lườm nàng: "Hừ, nơi này là công hội luyện dược, người dám ở trong này ra tay, ta sẽ gọi người đuổi người đi, người đến từ nông thôn quả nhiên dễ tiện như thế, lại hồ đồ ở chung một chỗ với một tên khất cái."

Cốc Tâm Nhi khinh thường nhìn qua viện trưởng Thu Phong, tuy nói nàng là trưởng nữ của Cốc gia, nhưng lại chưa từng gặp qua Thu Phong, vì vậy cũng không biết thân phận của người này, cho rằng đây là khất cái.

Nhưng nàng ta vừa dứt lời, các luyện dược sư trong đại sảnh đều nhìn về phía nàng ta, dường như không thể tin được, còn có người dám nói chuyện với lão nhân kia như vậy, nàng ta ngại mình sống quá dài phải không? Cho dù là hoàng đế cũng đều cho ông năm phần mặt mũi.

"Khất cái? Người đang nói ta sao?" Đôi mắt của Thu Phong nheo lại, trong mắt bốc lên hai đám lửa giận, một luồng điện nguy hiểm ở trên người ông phát ra: "Còn có, từ khi nào công hội luyện dược biến thành địa bàn của Cốc gia? Hả? Các người đến nói cho ta biết? Đây là chuyện khi nào?"

Đôi mắt của ông lướt qua bốn phía, bị ánh mắt ông nhìn đến, mọi người đều cúi đầu, không nói ra một tiếng.

Thực lực của lão nhân này cường hãn là không sai, nhưng Cốc Tâm Nhi là người trong gia tộc của trưởng lão, hai phe đều không thể đắc tội, vậy thì để cho hai phe tự xử lý đi. Dù sao bọn họ không cường hãn như Thu Phong lão nhân, không có lá gan kia để đắc tội với Cốc gia.

"Người chính là khất cái, ta nói cho các người biết, nhanh chóng rút ra khỏi đây, bằng không, ta sẽ không khách khí với các người." Cốc Tâm Nhi luôn quen thói điều ngoa, lại là người lớn ngu ngốc, căn bản chưa từng phát hiện điều kì lạ của những người còn lại, một tay chống nạnh, ngón tay chỉ vào Thu Phong, nước miếng suýt chút nữa bắn lên trên mặt của ông.

Về mặt của Thu Phong càng tái mét, cơ thể tức giận đến phát run, đã bao lâu? Đã bao lâu không có ai dám nói với mình như thế? Nhớ lần trước có một tiểu tử nói với ông như thế, hình như bị ông phế đi hai chân, bây giờ vẫn còn nằm ở trên giường đấy? Được, tốt lắm, ông sẽ để cho nàng phải trả giá đắt.

"A, đại sư, đại sư xin hạ thủ lưu tình!" Nam tử trung niên luôn ở bên cạnh xem cuộc vui, gặp chuyện không thể cứu vãn, vội vàng chạy ra, tốc độ quá nhanh khiến bước chân lao đảo, suýt chút nữa ngã trên đất: "Đại sư, đại sư hạ thủ lưu tình, nàng là người của Cốc gia đấy!"

Khí thế trên người chưa thu, uy áp thuộc về cường giả linh quân trực tiếp ép Cốc Tâm Nhi xuống đất, ông lạnh lùng nhìn nam tử trung niên chạy tới, khinh thường nói: "Cốc gia? Cốc gia là cái quái gì? Người dám ở trước mặt ta giương oai, đều đã chết hoặc là tàn phế."

Nam tử trung niên lau mồ hôi trên trán, trong lòng mắng tổ tông mười tám đời Cốc Tâm Nhi một lần, nàng trêu chọc ai không chọc? Lại trêu chọc tôn đại phật này, chính lão tử của nàng đến đây, cũng không dám trêu chọc ông ấy!

"Không phải, đại sư, là hội trưởng, là hội trưởng ông ấy nghiên cứu ra phương thuốc bị rách kia..."

"Cái gì?" Nghe vậy, Thu Phong mới thu uy áp lại, trên mặt nhất thời mừng rỡ, nói: "Nha đầu, đi, chúng ta đi nhìn xem."

Đợi đến khi hai người rời đi, Cốc Tâm Nhi mới từ trên mặt đất bò lên, trên lưng của nàng đầy mồ hôi lạnh, mặt lộ vẻ hoảng sợ, thế nào cũng không ngờ rằng, khát cái lão nhân này lại cường đại như vậy. Thực lực như thế, có lẽ ở lĩnh tướng đi? Hơn nữa nghe xưng hô của nam tử trung niên, vị khát cái này, hẳn là một vị luyện được sư.

Hừ, thật không biết đồ nhà quê kia có vận chút chó gì, lại nịnh bợ được một vị luyện được sư, nhưng mà luyện được sư thì thế nào? Chỉ cần ông ta ở trong công hội luyện được, còn không tìm được phương pháp trừng phạt ông ta sao?

Vỗ xiêm y, nàng hung ác trừng mắt nhìn những luyện được sư không ra tay cứu giúp kia, xoay người rời đi như một con chim không tước cao ngạo.

"Lão già kia, ngươi đang ở đâu? Nghe nói ngươi nghiên cứu ra phương thuốc bị rách, ơ? Mặc tiểu tử kia, ngươi đã trở lại!"

Thu Phong ở xa kêu lên tiếng lớn, giọng nói cao vút, đi đứng hùng hồn, bước nhanh về phía văn phòng hội trưởng. Sau khi hai người đi vào văn phòng, Thu Phong lại phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên. Bây giờ Hạ Như Phong mới thấy được, trong phòng trừ lão già áo bào trắng sạch sẽ, dung mạo đoan chính, nét mặt rạng rỡ ra, thì còn có một vị nam tử trẻ tuổi.

Nam tử khoảng hai mươi tuổi gì đó, khuôn mặt khôi ngô, hai mắt có thần, khóe miệng nở nụ cười đầy mê người, ánh mắt lướt qua mặt Thu Phong thì dừng lại ở trên người Hạ Như Phong. Hắn hơi sùng sốt, nháy mắt với Hạ Như Phong.

Sờ mũi, Hạ Như Phong nghi hoặc dầy mình, nàng chưa từng gặp qua nam tử này, vì sao trông hắn như đã biết nàng?

"Ta nói ngươi lão gia hỏa này, suốt ngày đều như từ trong đám dân chạy nạn đi ra làm cái gì? Đến đến đến, lão già này, ta nói cho ngươi một chút về phương thuốc tàn phá kia..."

Ở lúc An Đức Lâm kéo Thu Phong thảo luận, nam tử đã đi đến bên cạnh Hạ Như Phong, dùng đôi mắt trong veo đầy hứng thú nhìn chăm chú vào nàng: "Ta nghe nói, ngươi đã đến luyện được sư tam phẩm cao cấp phải không?"

Sùng sốt một chút, mắt của Hạ Như Phong chợt lóe nghi ngờ sau đó lập tức biến mất, hội trưởng Thanh Điền biết mình là đệ tử của Thu Phong lão nhân, mà mỗi công hội luyện được từng có phương thức liên hệ riêng, nói không chừng mình vừa rời khỏi được thành, tin tức đã truyền đến tổng công hội luyện được ở hoàng thành, là đệ tử của hội trưởng, hắn biết cũng không kỳ quái.

Dường như biết được Hạ Như Phong đã đoán ra, nam tử cười lớn hai tiếng, giọng nói phóng khoáng cởi mở: "Ha ha, cuối cùng ta cũng gặp được một luyện được sư có thiên phú vượt qua sư đệ kia của ta, hắn cũng là một vị luyện được sư tam phẩm cao cấp, nhưng hắn đã mười tám tuổi rồi." Nụ cười trên môi nam tử càng phát ra mê người, có vẻ như tâm tình rất tốt: "Này, ngươi xem sư phụ của chúng ta quan hệ tốt như thế, chúng ta cũng kết nghĩa đi?"

"Hả? Kết nghĩa?" Đầu Hạ Như Phong bị nhiệt tình của nam tử làm cho choáng váng, trải qua hai đời, nàng chưa từng gặp phải lần đầu gặp nhau còn chưa nói được mấy câu, đã kết nghĩa với người khác.

Chỉ có điều, kết nghĩa, dường như cũng không tệ lắm.

"Được." Khóe môi khẽ cong, Hạ Như Phong gật đầu đáp ứng, nam tử này nếu là đệ tử của bằng hữu của sư phụ tiện nghi kia, thì kết bái với hắn cũng không có việc gì, vả lại đại lục này, thêm một bằng hữu dù sao cũng an toàn hơn thêm một kẻ địch.

"Ha ha." Nam tử lại cười hai tiếng lần nữa, tay lớn vỗ đầu Hạ Như Phong một cách ôn hoà: "Muội tử, về sau muội là muội muội của Mạc Trúc ta, yên tâm, nếu có người ăn hiếp muội, trở về nói với đại ca, đại ca sẽ báo thù cho muội, muội muội của Mạc Trúc ta, vốn là nên hưởng thụ yêu thương."

Trong lòng ấm áp, Hạ Như Phong thật sự cảm thấy nhận biết đại ca này, dường như không tệ, nhất là thiên phú của đại ca này cũng vô cùng yêu nghiệt.

Linh tướng? Hai mươi tuổi đã là linh tướng? Nếu chưa gặp qua Dạ Thiên Tà, Hạ Như Phong tuyệt đối sẽ kinh sợ vì thiên phú của hắn.

"Cho nên nói, ngươi vẫn không thể giải quyết hoàn toàn thiếu sót của phương thuốc?" Ngay tại lúc này, giọng nói âm u của Thu Phong truyền đến, chỉ thấy vẻ mặt của ông không vui, dùng ánh mắt u oán kia trừng mắt nhìn An Đức Lâm. Làm hại An Đức Lâm cả người đều dựng thẳng tóc gáy lên, hung ác rét lạnh một phen.

"Ngươi lão gia hỏa này, ta lại không phải nữ nhân, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta." Xoa cánh tay, An Đức Lâm cảm thấy toàn thân nổi da gà, lão gia hỏa này, không chỉ tính khí nóng nảy, mà lại còn là người rất đáng ghét.

Ánh mắt của Hạ Như Phong nhìn qua, sờ mũi, đi đến bên cạnh Thu Phong, lấy tay chọc vào bờ vai của ông, vẻ mặt tò mò hỏi: "Sư phụ, xảy ra chuyện gì? Nói không chừng ta có thể giúp đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-2: Thiên phú thế này, vẫn còn là người sao? 2

Lời của nàng thành công thu hút sự chú ý của hai người, chỉ là không người nào tin nàng có thể thay bọn họ giải quyết, nhưng Thu Phong vẫn mở miệng giải thích: "Mấy năm trước, chúng ta ở trong một tòa lăng mộ linh quân vô tình tìm được một phương thuốc bị hỏng, con biết mà, với luyện dược sư mà nói, dược liệu và phương thuốc là quan trọng nhất, cho nên chúng ta dành vài năm để nghiên cứu, thành công sắp xếp ra các thứ tự của dược liệu, chỉ là ở góc bị rách còn có một cây dược liệu nữa, nhưng chúng ta lại không biết là loại nào."

Bất đắc dĩ lắc đầu, bọn họ ở đây dùng nhiều tinh lực như vậy, nếu từ bỏ thế này, thì thật sự là rất đáng tiếc.

"Nếu con có thể giúp các ngài tìm ra phương thuốc hoàn chỉnh, các ngài sẽ cảm ơn con như thế nào?" Hạ Như Phong chớp mắt, cong môi cười khê, ở dược thành đã biết luyện dược sư suu tầm rất nhiều, sao nàng có thể từ chối cơ hội đòi hỏi này chứ?

"Hà? Con có thể sao?" Thu Phong ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn thấy Hạ Như Phong đưa bàn tay trắng nõn ra, không khỏi nở nụ cười, coi như là đánh cuộc một lần, bất kể là thắng hay thua, dù sao ông cũng không lỗ vốn: "Được rồi, nha đầu kia, nếu con có thể tìm ra phương thuốc hoàn chỉnh, ta sẽ đưa vốn liếng linh kỹ kim giai cấp thấp và Ngũ Trọng Hóa Viêm côn của ta tặng cho con."

"Ngũ Trọng Hóa Viêm côn? Lão già này, người thật sự không tiếc sao?" An Đức Lâm nhất thời sùng sốt, làm bằng hữu lâu năm với Thu Phong, sao lại không biết, Ngũ Trọng Hóa Viêm côn này là lấy dược ở trong lăng mộ linh quân, bình thường xem như bảo bối, ngay cả cho ông liếc mắt nhìn một cái cũng không nỡ, không nghĩ tới ông lại tặng cho người khác như vậy.

"Vũ khí của ta lại không phải là côn, hơn nữa, ta có một đồ đệ bảo bối như vậy, ta không truyền cho nàng thì ta cho ai?"

Linh kỹ kim giai cấp thấp? Hạ Như Phong cũng không để ý thuộc tính của côn pháp là gì, bất kể linh kỹ gì nàng đều có khả năng luyện tập, để cho nàng giặt mình là linh kỹ cấp bậc ở kim giai cấp thấp kia, với việc nàng chỉ có một linh kỹ mà nói thì chính là tình cờ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Chỉ là vui sướng trong mắt của nàng chợt lóe qua, sau đó về mặt trở lại bình tĩnh.

Hai người thấy vẻ mặt của nàng như vậy, trong lòng cảm thấy ca ngợi nàng vì sự lạnh nhạt bình tĩnh, không vội vàng không nóng nảy, mới làm lên việc lớn.

"Ha ha, lão già này người cũng đã hào phóng như thế, ta cũng không thể quá nhỏ mọn." Nói xong, từ trong linh giới lấy ra một cái hộp, đặt lên trên bàn, trong chiếc hộp kia loáng thoáng truyền đến dao động làm cho lòng của nàng run lên, trực giác nói với nàng, cái hộp cổ quái màu đen kia cũng không đơn giản. Ở lúc nàng đang suy nghĩ, giọng nói của An Đức Lâm lại truyền đến: "Chiếc hộp này cũng là lấy dược trong lăng mộ linh quân kia, đáng tiếc ta nghiên cứu rất nhiều năm cũng không biết tác dụng của nó, chỉ cảm thấy chiếc hộp này không bình thường, bây giờ, ta sẽ tặng nó cho người!"

"Ta nói này lão già, người thật không biết xấu hổ, lại tặng cho đệ tử của ta một cái hộp bình thường?"

Bị Thu Phong xem thường, mặt già của An Đức Lâm đỏ lên, ngay cả ông đều có chút ngượng ngùng, sau đó lại than thở một câu: "Thật ra, chiếc hộp này không bình thường, chẳng qua là ta không biết sử dụng mà thôi."

Ở lúc hai người nói chuyện, Hạ Như Phong nhận lấy chiếc hộp màu đen cẩn thận kiểm tra. Nếu không phải nàng có tinh thần lực cao hơn người thường, để cho nàng cảm nhận dao động trong chiếc hòm, đoán chừng cũng sẽ cho rằng đây là chiếc hộp bình thường. Chỉ tiếc cho dù tinh thần lực của nàng cường hãn, nhưng cũng không có cách gì thăm dò vào trong hộp, cuối cùng chỉ có thể thất vọng thở dài: "Được rồi, lấy phương thuốc kia ra cho con xem! Nói không chừng con sẽ có biện pháp."

Tuy không quá tin tưởng Hạ Như Phong có thể giải quyết phương thuốc mà ngay cả bọn họ cũng không xử lý được, nhưng An Đức Lâm vẫn cảm quyền trực viết phương thuốc ra.

"Cực đan, có thể đột phá đến linh vương rất nhanh, nhưng về sau tu vi sẽ dừng lại không thể tiến thêm được nữa." Mắt của Hạ Như Phong sáng lên, nàng không ngờ, đây là đan dược dùng để đột phá tiềm lực sau này, dù là trong phương thuốc mà Bạch Thụy cho nàng cũng không có, nàng từng hỏi qua Bạch Thụy có loại đan dược này hay không, Bạch Thụy trả lời là hần khinh thường dùng đan dược này để tăng lên thực lực, cho nên không cất giữ.

Nhìn công dụng của phương thuốc, Hạ Như Phong nghĩ đến Hạ Lâm Lạc đầu tiên, với tuổi của hần về sau rất khó đột phá, nếu như không đạt tới linh tướng, hần cũng chỉ có thể sống đến một trăm tuổi, chỉ có đột phá linh tướng mới có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng một khi dùng đan dược này, tu vi về sau vẫn chỉ dừng lại ở linh vương nhất cấp. Nhưng mà linh vương nhất cấp với một số người bình thường mà nói, cũng quả thật không tệ lắm.

"Loại đan dược này, bất kể là luyện dược sư có cấp bậc gì đều có thể luyện chế, cho nên nó không có phẩm cấp gì cả." Ánh mắt lướt qua chữ viết trên quyền trục, khóe môi của Hạ Như Phong khẽ cong, lạnh nhạt nói: "Các ngài sắp xếp thứ tự là không sai, đầu tiên để dược quả cuồng bạo vào, bởi vì tính chất của dược rất mạnh sẽ làm cho người nổ tan xác mà chết, cho nên sẽ cần thêm vào chút ôn hòa của Thủy Lam Diệp Tâm..."

Nghe giải thích của Hạ Như Phong, hai người bỗng nhiên tỉnh ngộ, một số đạo lý không thông bây giờ cũng đã hiểu ra, lúc này bọn họ đều cảm thấy đối mặt không phải là một thiếu nữ mười lăm tuổi, mà là đại sư luyện dược nổi danh đã lâu.

Khóe miệng co rút, Mạc Trúc kinh ngạc nhìn gương mặt trẻ con xinh đẹp kia, sững sờ chớp mắt, hần rất muốn mở đầu của nàng để nhìn xem rốt cuộc bên trong trang bị bao nhiêu kiến thức.

"Được rồi, chính là như thế, cuối cùng cây dược liệu còn thiếu kia chính là Ngũ Diệp Hoa, chỉ có điều, ta cảm thấy đôi Thủy Lam Diệp Tâm thành Thủy Dạ Thảo Tâm thì tốt hơn, dù sao Thủy Lam Diệp Tâm ngoài lực lượng ôn hòa ra, còn kèm theo năng lượng hỏa, thậm chí hỏa cuồng bạo xen lẫn với dược quả cuồng bạo thì sẽ dẫn đến bùng nổ, càng nâng cao khả năng thất bại, cho nên Thủy Dạ Thảo Tâm thích hợp hơn, đúng rồi, chỗ này của ngài có dược liệu đó không?"

Mặc dù cấp bậc luyện dược của Hạ Như Phong không bằng An Đức Lâm, nhưng dạy nàng luyện dược là Bạch Thụy, cường giả thời viễn cổ, cho nên thời kì luyện dược ở đây kỹ thuật dần đi xuống dốc, nhưng kiến thức của nàng lại vượt xa những người khác.

"A!" An Đức Lâm đột nhiên hoàn hồn, vội vàng gạt đầu như giả vờ: "Vẫn còn một ít, bởi vì dược thảo trong phương thuốc này rất phức tạp, cho nên với thể lực của công hội luyện dược cũng không thu thập được nhiều lắm, mấy năm nay chúng ta tiến hành thí nghiệm, lại dùng rất nhiều nữa, vì thế cũng không còn nhiều, Mạc Trúc, con đi lấy dược liệu đó đến đây."

Lời của An Đức Lâm làm Mạc Trúc đang ngăn người lập tức bùng tỉnh, hẩn nhìn Hạ Như Phong đầy kì quái, gạt đầu với An Đức Lâm rồi đi ra ngoài cửa.

"Lão già này, không ngờ, ánh mắt của ngươi lại nham hiểm như vậy." An Đức Lâm cười khò lắc đầu, lần này ông không thể không bội phục: "Làm sao ngươi tìm được hạt giống tốt như vậy? Mười năm tuổi là luyện dược sư tam phẩm cao cấp, lại biết nhiều kiến thức luyện dược như thế, ha ha..."

"Vây cũng không phải nhìn xem lão nhân ta là ai? Con mắt sáng tuệ trời cho của ta chẳng lẽ là giả sao? A, đợi đã. ..." Đột nhiên Thu Phong phản ứng lại, đôi mắt trùng như chuông đồng lớn, líu lưỡi nói: "Ngươi... Vừa rồi ngươi nói cái gì? Nàng là luyện dược sư tam phẩm cao cấp? Mười năm tuổi thành luyện dược sư tam phẩm cao cấp? CMN, có làm hay không vậy?"

Mười năm tuổi là luyện dược sư tam phẩm cao cấp! Điều này đã không thể dùng từ thiên tài để hình dung nữa rồi, quả thật so với biến thái càng biến thái hơn. Nhớ năm đó, ông vì thăng cấp tam phẩm, mà cố gắng biết bao nhiêu. Thế mà nàng chỉ trong thời gian ngắn, vào lúc mười năm tuổi đã đạt được thành tựu như thế này.

"Hà, ngươi không biết sao?" Ngón tay vuốt chòm râu cứng đờ, bây giờ đến lượt An Đức Lâm kinh ngạc nhìn Thu Phong bằng ánh mắt đầy kì quái: "Không phải ngươi truyền dạy cho nàng sao? Làm sao ngươi..."

Lão tử truyền thụ? Lão tử tổng cộng chỉ gặp qua nàng một lần, truyền thụ cái dưa hấu lớn người ấy, Thu Phong nói thầm một câu ở trong lòng, sau đó đôi mắt kia hiện ra vẻ buồn bã, đầu quay về phía Hạ Như Phong. Con mắt như oán phụ, làm cho khóe miệng của Hạ Như Phong co rút mãnh liệt, bất đắc dĩ sờ mũi.

Lúc này Thu Phong rất oan ức, đệ tử của mình có thành tựu như thế, ông làm sư phụ lại biết cuối cùng, ông có thể không uất ức sao?

"Cái đó, người chưa từng hỏi con, cho nên con cũng không nói." Hạ Như Phong nhún vai, bị ánh mắt của Thu Phong nhìn đến, cả người rét lạnh một phen, vội vàng quay ánh mắt đi không nhìn tới ông nữa.

"Hừ." Thu Phong như hải tử bị oan ức, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh buốt bình, sau đó ánh mắt vừa chuyển, khuôn mặt đầy nếp nhăn nở nụ cười toan tính, đôi mắt híp lại, ngón tay khô già vuốt ve linh giới trên ngón trỏ, nói: "An Đức Lâm lão nhân, có lẽ ngươi chỉ biết thiên phú luyện dược của nàng, mà không biết thiên phú tu luyện của nàng chứ hả? Nha đầu này, đã đến đại linh sư nhất cấp rồi."

An Đức Lâm hơi cười, trong lòng vẫn hơi không chấp nhận được. Mười năm tuổi là đại linh sư nhất cấp, quả thật rất yêu nghiệt. Chỉ là ở trong mắt của ông cũng không kinh khủng như thiên phú luyện dược. Dù sao đại đồ đệ Mạc Trúc của ông ở lúc mười năm tuổi cũng đã đến đại linh sư, chẳng qua là ông vẫn che giấu cho hắn, vì vậy thiên phú của hắn không người nào biết. Bằng không đệ nhất thiên tài Lâm Phong quốc, không phải Mạc Trúc không được.

Nhưng mà, một câu tiếp theo của Thu Phong, lại làm cho ông hoàn toàn tròn tròn mắt: "À, ta đã quên nói một điều, sáu tháng trước ở thành Hóa Vân, nàng chỉ là linh sĩ bát cấp."

"Ngươi... Ngươi nói thật sao?" Lúc An Đức Lâm nói ra thì giọng nói cũng run rẩy, nếu nàng dành vài năm để đột phá đến đại linh sư, còn không cảm thấy kì quái, nhưng nếu như mấy tháng, vậy thì nó lại là một vấn đề khác.

Thu Phong đắc ý vênh râu lên, khinh bỉ liếc mắt nhìn An Đức Lâm một cái, một cho ông ta vẫn là hội trưởng công hội luyện dược, trong lòng lại không vững vàng như thế. Chỉ là Thu Phong đã quên, lúc đầu là ai nghe được việc này đã buồn bực ngã trên mặt đất.

Nếu biết được lời này từ trong miệng người khác, ông chắc chắn không tin, nhưng An Đức Lâm biết tính cách của Thu Phong, ông ấy khinh thường nói dối, nói như vậy thì đây là sự thật. Trong lòng mãnh liệt run lên, giờ phút này ánh mắt của An Đức Lâm nhìn Thu Phong không che dấu ghen tị chút nào. Vì sao hạt giống xuất sắc như thế, lại không phải là đệ tử của ông chứ?

"Cái đó, nha đầu kia!" An Đức Lâm chà hai bàn tay vào nhau, đôi mắt neho lại thành một khe nhỏ, khóe miệng nở nụ cười âm hiểm, cười tủm tỉm nhìn chăm chú vào Hạ Như Phong: "Con xem, ta tốt hơn lão nhân này rất nhiều, tuy thực lực yếu hơn ông ấy một bậc, nhưng ta là luyện dược sư ngũ phẩm, hơn nữa, lão nhân này tính khí nóng nảy, đi theo ông ấy không phải là chuyện tốt, nếu không, con hãy bái ta làm thầy đi!"

"Lão già chết tiệt này, dám đào góc tường của ta." Hạ Như Phong còn chưa mở miệng, Thu Phong đã ngăn lại, lập tức đứng lên, ánh mắt nhìn hung ác, giọng nói dữ tợn.

"Lão già này, chúng ta trao đổi công bằng đi, vậy được rồi, ta dùng hai đệ tử của ta trao đổi với ngươi, trong hai bọn họ một người là linh tướng, một người khác cũng là luyện dược sư tam phẩm cao cấp, chủ yếu là, hai người bọn họ cũng rất trẻ tuổi, như thế nào?" Trên mặt An Đức Lâm vẫn mỉm cười

như trước, so với nóng nảy của Thu Phong, thì tính khí của ông tốt hơn nhiều.

"Hừ, ta mới không thèm trao đổi, ta có một đệ tử bảo bối như vậy, muốn cướp đi sao? Ngay cả cửa đều... Không đúng, là ngay cả kẻ hở cũng đều không có."

"Thật nhỏ mọn." An Đức Lâm vươn ngón cái ra, khẽ lật, đầu ngón tay chúc xuống đất, làm một động tác khinh bỉ.

Hạ Như Phong ở bên cạnh nhìn hai lão bằng hữu tranh giành chìa khóa vào nhau, nhìn trời không nói gì. Ngay tại lúc này, Mạc Trúc cầm một đồng dược liệu từ ngoài cửa đi vào, hần đường như cảm giác không khí bên trong vô cùng kì quái, hơi ngẩn ra, nhún vai, liền đặt dược liệu lên trên mặt bàn, lui đến bên cạnh Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong đi ra phía trước, từ trong lĩnh giới lấy ra dược đỉnh, dược đỉnh xoay tròn một vòng trên ngón tay, rồi rơi trên mặt đất. Hai lão nhân quên tranh cãi, tất cả đều mở to mắt nhìn hành động của thiếu nữ. Tuy lời nói của nàng lấy được lời tán thành của bọn họ, nhưng mà không thấy được kết quả của thí nghiệm, vẫn có chút không thể tin được.

Tinh thần lực cường đại loại bỏ tạp chất trong dược liệu, một gốc cây dược liệu ở trong tay của nàng càng trở nên trong suốt óng ánh, không nhiễm một chút tạp chất nào.

"Phù phù."

Sau ngọn lửa đỏ tươi là khuôn mặt trẻ con của thiếu nữ đỏ rực sáng ngời, khóe miệng cười lạnh nhạt đặc biệt mê người, thu hút toàn bộ chú ý của mọi người.

Không chế ngọn lửa thành thực, khiến cho ba người đều há hốc mồm, đường đường là luyện dược sư ngũ phẩm cấp thấp, An Đức Lâm cũng không thể không bội phục, chỉ nhìn cách khống chế ngọn lửa, phẩm giai của nàng sẽ không phải dừng ở tam phẩm cao cấp. Cho dù chưa đột phá đến tứ phẩm, nhưng cách cũng không còn xa, vì vậy, ông càng nghĩ càng ghen tị, vì sao mình không có vận khí như thế chứ?

Tùy ý vút một gốc cây dược liệu vào dược đỉnh, ngọn lửa sáng rực cháy ở dưới đáy dược đỉnh. Tim của mấy người đồng thời nhấc lên, bọn họ hy vọng, thiếu nữ trẻ tuổi này có thể mang đến kỳ tích cho bọn họ. Chỉ là, mình nghiên cứu cái này vài năm, mà người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã tìm ra phương pháp, với hai lão nhân này mà nói thì rất xấu hổ.

Mùi thuốc nhàn nhạt từ trong đỉnh truyền ra, tâm trạng mấy người đều ngơ ngác, không tự chủ được hít sâu vào một hơi, mắt chờ mong nhìn dược đỉnh, ngay cả An Đức Lâm cũng không ngoại lệ.

Bởi vì bọn họ biết, nếu đan dược thần kỳ này được luyện chế ra, đại lục này sẽ sinh ra bão táp. Tuy đan dược này về sau sẽ làm giảm khả năng đột phá, nhưng ai có thể đảm bảo, ngày sau mình chắc chắn có thể đến cấp bậc kia? Cho nên, sẽ có rất nhiều người cam tâm tình nguyện dùng đan dược này.

"Phịch."

Trong đỉnh truyền đến tiếng va chạm thanh thúy, vẻ mặt của Hạ Như Phong trở nên ngưng trọng, trôi qua một lúc lâu, tiếng va chạm dần nhỏ lại, nàng hít sâu một hơi, bàn tay trắng nõn vùng lên, dược đỉnh mở ra, để lộ một viên đan dược màu xanh trong suốt nằm ở trong lòng bàn tay. Ánh chiều tà xuyên thấu qua khe hở cửa sổ rơi vào trong, chiếu lên trên đan dược, hiện ra ánh sáng màu xanh như ngọc bích.

"Này... Cái này đã hoàn thành rồi sao?"

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là An Đức Lâm vươn tay lấy đan dược màu ngọc bích trong lòng bàn tay của Hạ Như Phong, yên lặng chịu đựng kích động ở trong lòng háo hức nói: "Mạc Trúc, đi tìm Lâm Ân đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nữ nhân nhìn trộm Dạ Thiên Tà

Cửa bị đẩy ra, ánh nắng chiều từ ngoài cửa chiếu vào, nam tử bước chân vào, gương mặt anh tuấn nở nụ cười nhạt dễ chịu. Hai mắt dường như có thần, im lặng nháy mắt với thiếu nữ trẻ con tuyệt thế kia, sau đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, làm người khác thấy lạ là, nam tử đang bước đi nhưng không hề có tiếng bước chân.

Phía sau hắn là một vị lão giả đã sáu mươi tuổi cúi đầu cung kính, hai tay đưa ra trước ngực, tóc hoa râm ở dưới ánh nắng chiều lóe ra tia sáng kỳ dị: "Hội trưởng đại nhân, không biết hội trưởng tìm ta là có việc gì cần dặn?"

Đôi mắt của An Đức Lâm híp lại thành khe hở, phát áo bào trắng sạch sẽ đứng lên, đưa bàn tay ra, trên lòng bàn tay rõ ràng là viên đan dược màu ngọc bích kia: "Lâm Ân, người ăn đan dược này đi."

Trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng xuất phát từ lòng trung thành với hội trưởng công hội luyện dược, Lâm Ân vẫn tiến lên một bước, không nói gì uống đan dược vào. Cũng bởi vì biết lòng trung thành của Lâm Ân, nên ông mới yên tâm để cho Lâm Ân đến thử thí nghiệm này. Và lại thiên phú của Lâm Ân không mạnh, đến bây giờ mới đến cấp bậc đại linh sư nhất cấp, nếu không có thời cơ thì cả đời này cũng chỉ như thế.

Đan dược vào miệng lập tức tan ra, một mùi thơm ngát từ cổ họng chảy vào trong bụng, Lâm Ân giật bắn cả người, há to miệng, còn chưa kịp nói, đôi mắt của ông lập tức trừng lớn.

Ông cảm thấy hơi thở của bản thân đang tăng lên rất nhanh, linh khí thiên địa xoay quanh trên đỉnh đầu, ông được bao phủ ở dưới linh khí thiên địa, cấp bậc tăng lên... Đại linh sư nhị cấp, đại linh sư tam cấp, đại linh sư tứ cấp... Cho đến linh tướng cửu cấp mới dần chậm lại, cuối cùng đột phá đến linh tướng cửu cấp, và đến linh vương nhất cấp.

Trời ạ, ông đang nằm mơ sao? Từ đại linh sư nhất cấp đến linh vương nhất cấp, rốt cuộc hội trưởng đã cho ông ăn thần dược gì vậy? Lại có thể có hiệu quả như thế. Lâm Ân không nhịn được, ánh mắt đầy tôn kính nhìn về phía An Đức Lâm.

"Lâm Ân, người đi xuống đi!" An Đức Lâm vung tay, phát áo bào ngồi xuống, vẻ mặt của ông không thay đổi, tay chống đầu, hơi đầu ngẩng lên: "Đúng rồi, chuyện này người không được nói ra ngoài."

"Vâng, hội trưởng đại nhân." Lâm Ân cung kính ôm quyền, khẽ lui ra ngoài cửa, bước chân của ông có chút lảng lảng, hiển nhiên còn chưa từ cảm giác trở thành linh vương đi ra.

Đợi cho Lâm Ân rời đi, rốt cuộc An Đức Lâm nhìn không được nữa đầu cười lớn, tiếng cười của ông đầy sung sướng: "Ha ha ha, thành công, phương thuốc phức tạp ta làm vài năm này, cuối cùng cũng hoàn toàn thành công rồi, ha ha ha..."

Sờ mũi, khoe miệng Hạ Như Phong cũng nở nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhiu lông mày mù mịt nói: "Các ngài dừng cao hứng quá sớm, muốn luyện chế đan dược này, ở lúc tinh thần lực của các ngài chưa đến lục giai thì tốt nhất không nên thử nghiệm, lại một vài năm vất vả nghiên cứu của các ngài đều thất bại hết, nếu thật sự luyện chế ra, không những người dùng không khiến tu vi mạnh lên, mà còn bị nổ tan xác mà chết."

Tuy An Đức Lâm đã đến cấp bậc linh quân, nhưng tinh thần lực của ông chỉ ở ngũ giai. Trái ngược với tinh thần lực cường hãn trời sinh của Hạ Như Phong, lúc đầu tinh thần lực của An Đức Lâm ngay cả nhất giai cũng không đến, những tinh thần lực ít ỏi này có thể bỏ qua không nhớ, nhưng mà An Đức Lâm theo đuổi luyện dược điên cuồng, vì trở thành một luyện dược sư, nên ông rất cố gắng tu tập, hơn nữa lần lượt trải qua cảnh giới sống chết, mới trở thành một luyện dược sư ngũ phẩm.

Ở thời đại từng thuộc về bọn họ, có thể nói An Đức Lâm là một kỳ tích ở Lâm Phong quốc.

Dù sao trở thành luyện dược sư đều có quy định, đó là tinh thần lực phải cường đại, nhưng tinh thần lực lại không thể tu luyện, buộc phải tăng lên tự nhiên, hoặc là gặp phải kỳ ngộ gì đó. Còn cho tới bây giờ không ai có thể dùng tinh thần lực ít ỏi kia để trở thành một luyện dược sư, mà lại còn vượt qua những luyện dược sư khác. Vì vậy, ông quả thật là một kỳ tích.

"Nổ tan xác mà chết? Vì sao?" Hai người đồng thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn nhau.

"Dược quả cuồng bạo không phải dược liệu có tính cuồng bạo bình thường, hơn nữa nó ở phẩm cấp lục giai, nếu không phải tinh thần lực ở lục giai, thì làm sao có thể loại bỏ hết tạp chất? Nếu như là dược liệu khác, tạp chất chưa loại bỏ sạch sẽ, thì chỉ ảnh hưởng đến chất lượng, nhưng không hại đến thân thể, nhưng nếu dược quả cuồng bạo chứa tạp chất này, thì sẽ sinh ra công hiệu cuồng bạo."

Hạ Như Phong buông lỏng tay, vẻ mặt tỏ ra bất đắc dĩ, hai lão gia hỏa này, đạo lý ấy cũng không biết sao?

Hai người đều bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong khoảng thời gian này đều bận chỉnh sửa lại phương thuốc bị rách kia, nhưng lại quên dược quả cuồng bạo không giống những dược liệu khác, nếu không phải nàng nhắc nhở, nói không chừng người dùng sẽ thật sự nổ tan xác mà chết. Nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy vui mừng trong mắt đối phương.

"Haiz, ta vốn còn muốn làm ra loại đan dược này chứ." An Đức Lâm chán nản cúi thấp đầu xuống, nụ cười trên mặt già nua cũng biến mất.

Thấy vậy, Hạ Như Phong nở nụ cười thần bí, khoanh hai tay, gương mặt xinh đẹp hiện vài tia sáng: "An Đức Lâm đại sư, chúng ta làm một cuộc giao dịch thế nào? Ngài đi chuẩn bị những dược liệu đó, ta phụ trách luyện dược, đến cuối cùng nếu luyện chế ra mười viên đan dược, thì chúng ta mỗi người năm viên, thấy thế nào?"

Đan dược không có phẩm cấp này cũng không quá khó khăn với nàng. Bởi vì đan dược này chỉ cần một vị luyện dược sư tam phẩm cấp thấp, người có tinh thần lực lục giai cũng có thể luyện chế ra, vì vậy nó rất đơn giản.

Hai mắt chợt phát sáng, An Đức Lâm biết nếu đợi cho tinh thần lực của mình đến lục giai, còn không biết đến ngày tháng năm nào, phương pháp như thế này đúng là tốt nhất rồi.

"Chỉ là dược liệu của đan dược này không phải trong chốc lát là có thể lấy được, cho ta thời gian một tháng, một tháng sau ngài hãy tới lấy."

Hạ Như Phong gật đầu, không ngờ lần đầu đi vào hoàng thành, lại có thu hoạch lớn như thế, làm cho của tâm tình của nàng trở nên sáng khoái, buồn bực vì Cốc Tâm Nhi mang đến cũng bỏ qua luôn, sau khi rời khỏi công hội luyện dược, khoe miệng nở nụ cười nhàn nhạt âm ỉm. Chỉ tiếc chiếc hộp màu đen kia, nàng lại không biết nó có tác dụng gì.

Giờ đã gần đến buổi tối, Hạ Như Phong không đi tìm Nặc Ni và Mộ Dung Thanh Nguyệt, ngược lại đợi Thu Phong để người sắp xếp cho nàng một phòng trong ký túc xá.

Ở học viện Linh Phong, đệ tử có thể lựa chọn ở lại hoặc là về nhà, nói đại khái là, thành viên bình thường dưới đại linh sư, đều là năm người ở với nhau. Mà đạt đến đại linh sư, thì có thể đi Phong Vân Đường thách đấu, tiến vào bảng Phong Vân và sẽ được trưởng lão nhận làm đệ tử của mình, chỉ có duy nhất một ký túc xá, là của các đệ tử tinh anh, nhưng rất ít khi thấy bọn họ xuất hiện ở học viện.

Ngồi trên giường, rèm cửa sổ lay động, ánh trăng từ ngoài cửa sổ lọt vào, chiếu lên vẻ mặt non nớt của thiếu nữ.

Tay nàng vung một cái, hộp màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay, lông mày mảnh hơi nhíu, dùng một ít tinh thần lực lướt qua hộp màu đen, nhưng lại không thể xuyên qua khe hở của chiếc hộp. Đường như lực lượng phong ấn của chiếc hộp này rất mạnh, giờ phút này năng lực của nàng căn bản không có cách gì tiếp xúc được, khẽ thở dài, Hạ Như Phong không khỏi tự thì thầm nói: "Nếu như Bạch Thụy ở đây, nhất định sẽ biết tác dụng của chiếc hộp này."

Bất đắc dĩ đành phải thu chiếc hộp vào, khoanh hai chân lại, nhắm mắt bắt đầu hấp thu linh khí thiên địa.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào, phủ lên lông mi như quạt hương bồ của thiếu nữ, cơ thể ở dưới váy đỏ kia đã bắt đầu lộ rõ sự phát triển, ở dưới ánh mặt trời phác họa ra đường cong hoàn mỹ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, ánh mắt thiếu nữ đang nhắm đột nhiên mở ra, đôi mắt nhìn về phía cửa. Ở dưới cái nhìn chăm chú của nàng, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, một vị lão giả lúi thúi cười tùm tùm đi đến, xoa hai nắm đấm, nói: "Nha đầu kia, con đã tỉnh?"

"Lão nhân, người không biết khi vào phải gõ cửa trước sao?" Lông mày của Hạ Như Phong khẽ cau lại, không chút khách khí nói.

"Lão... Lão nhân?" Đôi mắt của Thu Phong tròn trĩnh, chỉ vào cái mũi của mình, suýt chút nữa giậm chân tức giận: "Con... Con gọi ta là cái gì? Lão nhân? Ta là sư phụ của con, con lại có thể đối xử với sư phụ của con như thế, con....."

Nhìn bộ dáng của Thu Phong thờ hờn hển, Hạ Như Phong buồn cười lắc đầu: "Được rồi! Sư phụ, sớm như vậy, người tìm con có chuyện gì quan trọng không?"

"Phù." Thu Phong thở ra một hơi, lại cảm thấy chưa hết giận, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một lần nữa, rồi mới cảm thấy thoải mái hơn: "Nha đầu kia, con đã đến đại linh sư rồi, có thể đi bảng Phong Vân báo danh. Còn nữa, ta tới đây để nói cho con một tiếng, ở học viện, con có thể thành lập thể lực của mình, tuy ta là sư phụ của con, có thể che chở cho con, nhưng nếu con muốn đi đến nơi rộng lớn hơn, ta lại không có cách gì bảo vệ con được nữa, thậm chí nếu ta là cường giả, thì ta cũng không ngại bảo vệ con cả đời, đáng tiếc, với năng lực của ta, thì chờ con bước lên vũ đài lớn hơn, ta sẽ không còn tác dụng gì nữa rồi."

Thu Phong thở dài một tiếng, ở Lâm Phong quốc, ông còn có thể có chút tác dụng. Nhưng ông biết, với thiên phú của Hạ Như Phong, sẽ không bị hạn chế như thế, nói không chừng sẽ bước lên một đại lục cường đại khác, đến lúc đó ông cũng không có cách gì giúp đỡ cho nàng, cho nên bây giờ ông nói lời đó, là đã định để cho nàng bắt đầu thử thành lập thể lực thuộc về mình.

Nếu như thiên phú của Hạ Như Phong kém hơn một chút, thì chỉ cần ở trong Lâm Phong quốc, ông cũng không ngại bảo vệ nàng cả đời, dù sao ông cũng có một đệ tử bảo bối như thế, làm sao để cho nàng bị thương chứ? Chỉ là, ở trong lòng ông tự hỏi mình một câu, nếu thiên phú của nàng kém, vậy thì mình có thu nàng làm đồ đệ không?

Lắc đầu, Thu Phong cười khò một tiếng, ánh mắt của ông luôn rất cao, học viện nhiều thiên tài như vậy, ông đều không để vào mắt, cũng chỉ có người có tinh thần lực biến thái giống như nàng, mới có thể để cho ông động lòng thu làm đệ tử của mình chứ?

"Sư Phụ, vậy bảng Phong Vân là cái gì?" Mí mắt vừa nhíu, trong mắt của Hạ Như Phong hiện ra tia sáng không hiểu, nàng sớm đã nghe nói qua nhân vật làm mưa làm gió và bảng Phong Vân ở học viện Linh Phong, nhưng không rõ, cuối cùng những cái này có tác dụng gì.

"Bảng Phong Vân là đạt đến cảnh giới đại linh sư, thì có thể đến đăng ký, sau khi tiến nhập làm nhân vật phong vân, có thể đề nghị thách đấu với người phía trước, thách đấu có thể chia làm chiến đấu và luyện được, nếu thắng lợi thì sẽ có được thứ tự của người bị thách đấu, nói ví dụ như, bây giờ con là bài danh bốn trăm, đi thách đấu với một vị đại linh sư bài danh ba trăm, sau khi giành thắng lợi, thứ tự của con sẽ nhảy lên bài danh ba trăm, mà vị bài danh ba trăm trước kia sẽ phải lùi về phía sau."

"Sư phụ, con cảm thấy nói trọng điểm có vẻ tốt hơn." Sờ mũi, Hạ Như Phong cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười, mở miệng lạnh nhạt nói.

Thu Phong bỗng nhiên trở mặt xem thường một cái, giờ tay muốn gõ xuống đầu của nàng, cuối cùng không cam lòng, đành phải ngưng ngừng buông xuống: "Con tiểu gia hỏa này, lại có thể thực tế như vậy, haiz, được rồi, ta đây sẽ nói cho con, chỉ cần con tiến vào trước bài danh một trăm, là có thể đạt được tư cách đi Huyết Linh Giới."

"Huyết Linh Giới?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77-2: Nữ nhân nhìn trộm Dạ Thiên Tà 2

"Đúng vậy! Huyết Linh Giới là người của học viện chúng ta sáng lập ra một thế giới huyền ảo để nâng cao năng lực của đệ tử, chờ con tiến vào thứ tự trước một trăm, là có thể đạt được tư cách đi Huyết Linh Giới, nhưng mà mỗi tháng chỉ có thể ở lại trong Huyết Linh Giới mười ngày, linh thú ở đó phi thường hung dữ, hơn nữa, nồng độ linh lực gấp mười lần bên ngoài."

Hai mắt của Hạ Như Phong không khỏi phát sáng, chẳng trách học viện Linh Phong có nhiều thiên tài như vậy, thì ra còn có một nơi có nồng độ linh lực gấp mười lần bên ngoài.

"Chỉ có điều, các đệ tử tài năng trong bang Phong Vân chỉ có thể ở lại dưới tầng ba, tầng bốn, năm, sáu là thành viên ưu tú trong bang mới có thể đi, càng lên trên, thì các đệ tử càng không có khả năng đến." Trên mặt già nua của Thu Phong nở nụ cười đắc ý, dường như rất vừa lòng với biểu hiện của Hạ Như Phong: "Như thế nào, con có muốn đi thử hay không?"

"Nói sau đi!" Hạ Như Phong cũng không lập tức nhận lời, nàng mới đến, còn chưa quen thuộc với học viện này, tạm thời sẽ không đi Huyết Linh Giới kia.

"Sư phụ, người có thể tìm được liệu trên này giúp con được hay không?" Hạ Như Phong lấy ra một tờ giấy vàng, bên trên viết đầy dược liệu, cũng có rất nhiều cấp bậc cao, nhưng mà Thu Phong chỉ nhìn lướt qua, về mặt lại thoải mái nhận lấy, thấy vậy, môi của Hạ Như Phong khẽ nở nụ cười.

Sau đó tiếp tục tán gẫu vài câu, Thu Phong cảm linh kỹ kim giai cấp thấp kia đưa cho nàng, rồi đứng dậy rời đi. Hạ Như Phong từ trên giường đứng lên, mặt quay về phía ánh sáng mặt trời dưới lưng một cái, đôi mắt híp lại, bước chân ra ngoài cửa. Sáng sớm không khí đặc biệt trong lành, nàng nhìn không được hít vào miệng, khoe miệng nở nụ cười nhạt, ở dưới ánh nắng cực kỳ mê người, nhưng mà trên người nàng, lại mang theo một hơi thở lạnh lẽo kháng cự người khác nghìn dặm.

"Tiểu Như Phong."

Phía trước chợt truyền đến giọng nói quen thuộc, làm cho Hạ Như Phong hơi ngẩn ra, đưa mắt nhìn lại, khi nhìn thấy hai bóng dáng kia thì lạnh lẽo trên người biến mất ngay lập tức.

Dưới mặt trời, nữ tử cười yêu mị, đứng ở dưới tàng cây phong vẫy cánh tay mảnh khảnh trắng nõn với nàng, lá phong bay xuống, rơi ở trên vai của nàng, càng làm cho nàng tăng thêm hơi thở thần bí. Mà bên cạnh người của nàng, là nữ tử có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần cũng đứng ở dưới cây phong, cùng nhau mỉm cười nhìn bóng dáng kia.

"Mị Nhi, Nguyệt Nhi biểu tỷ." Hạ Như Phong nở nụ cười với các nàng, bước về phía hai người, khi đến trước mặt họ thì mới dừng lại bước chân: "Sao các người biết ta ở đây?"

Cốc Mị Nhi che miệng cười khẽ, giọng nói của nàng quyến rũ đến tận xương: "Đương nhiên là Lam Lâm lão sư nói cho chúng ta biết, Tiểu Như Phong, chúng ta cùng đi ăn sáng đi? Cũng đã lâu không ngồi ăn cơm với Tiểu Như Phong rồi."

Sững sờ một chút, Hạ Như Phong gật đầu đồng ý. Làm tu luyện giả, vốn có thể coi linh khí thiên địa như là bữa ăn hằng ngày, cũng không cần phải đặc biệt dùng bữa. Nàng vốn là muốn đi nhìn Phong Vân Đường kia trước, nhưng nếu Cốc Mị Nhi đã mời, nàng cũng sẽ tuyệt đối không từ chối, dù sao, cũng nửa năm không nhìn thấy Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt rồi.

Học viện Linh Phong rất lớn, vì thế trong học viện cũng có tửu lâu, tiệm bán dược, cửa hàng vũ khí cái gì cần thì đều có hết, tùy ý đứng ở ngoài một tửu lâu, Hạ Như Phong ngẩng đầu nhìn bảng hiệu mạ vàng kia, nói: "Tửu lâu Phong Vân? Nếu không thì, chúng ta vào nhà này đi?"

"Tiểu Như Phong, giá cả ở tửu lâu này rất đắt tiền, lấy năng lực của chúng ta, căn bản không có cách gì..." Cốc Mị Nhi bắt đầu đi lắc đầu, thế kim tệ cầm trong tay hơi nóng lên. Mặc dù nàng là nữ nhi của Cốc gia, nhưng vì không được sủng ái nên tiền tiêu vặt mỗi tháng cũng không được nhiều lắm, cho nên, chỉ sợ phá hỏng hào hứng của Tiểu Như Phong.

"Không sao, ta mời khách." Hạ Như Phong cười nhạt, không nói thêm gì nữa, đi vào trong tửu lâu trước.

Cốc Mị Nhi vừa định ngăn cản, nhưng nàng đã đi vào, sau đó bắt đầu đi lắc đầu, rồi đi vào trong tửu lâu với Hạ Ngân Nguyệt.

Các đệ tử trong tửu lâu đang dùng bữa, sau khi các nàng đi vào, ánh mắt tất cả đồng thời nhìn lại, trong mắt hiện lên kinh ngạc đầu tiên, sau đó dường như nhận ra hai người Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt thì trong mắt lướt qua vẻ khinh thường. Ở đây không phải tất cả mọi người đều biết Hạ Như Phong, hôm qua chỉ có đệ tử bình thường và lục hoàng tử vì lo lắng cho Hạ Ngân Nguyệt đi xem trận đấu mà thôi, còn các thành viên khác đứng trong bang Phong Vân, thì sẽ không có hứng thú với những cuộc chiến đấu nhỏ này.

Vì vậy, người chưa từng nhìn trận chiến kia, cũng đang đoán thân phận của Hạ Như Phong.

"Lý Phàm, không phải ngươi muốn một viên Tốc Động đan tam phẩm trung cấp sao? Nếu ngươi thay ta dạy dỗ nữ nhân có trường côn trên lưng một chút, ta sẽ để cho nhị gia đưa ngươi một viên Tốc Động đan." Ở vị trí gần cửa sổ phía xa, Cốc Tâm Nhi ngồi ở giữa một đám người, vừa phát hiện ba người đi vào, trong mắt bắn ra tia thâm độc, ngấm nhìn móng tay đỏ tươi trước mặt, giọng nói đầy tàn nhẫn.

Nghe vậy, một gã thanh niên trong đó mắt sáng lên, mặc dù thiếu nữ có trường côn trên lưng xinh đẹp rung động lòng người, nhưng người trên đời này rất thực tế, mỹ nữ không quan trọng bằng lợi ích.

"Được." Nam từ từ chỗ ngồi đứng lên, liếm môi dưới khô khốc, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn. Theo hần nhận thấy, thiếu nữ kia quả thực chính là vị cứu tinh của mình, chỉ cần dạy dỗ nàng một chút là có thể đạt được một viên đan dược tam phẩm trung cấp, đây chính là đan dược tam phẩm trung cấp đó, chính mình đã dòm ngó từ lâu, nên hần không thể không kích động.

"Đúng rồi, thiếu nữ này là một đại linh sư nhất cấp." Khóe miệng của Cốc Tâm Nhi nở nụ cười lạnh, hai mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm Hạ Như Phong.

"Đại linh sư nhất cấp?" Lý Phàm đầu tiên là ngẩn ra, hiển nhiên là vì thiếu nữ còn trẻ tuổi mà đã có được thành tựu như thế này, sau đó cười khinh thường, nói: "Chỉ là một đại linh sư nhất cấp mà thôi, ta đã đột phá tam cấp rồi, đối phó với nàng, còn không phải dễ như trở bàn tay sao?"

Dứt lời, liền rời khỏi chỗ, đi về phía Hạ Như Phong.

Từ lúc ban nãy, Hạ Như Phong đã cảm giác được hai mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào mình, chỉ là nàng không muốn tìm thôi. Giờ phút này, nhìn thấy nam tử đi đến trước mặt, lông mày của nàng nhú lại không dấu vết, định bỏ qua cho nam tử bên cạnh, nhưng mà nam tử giống như muốn gây khó dễ với nàng, chắn ở trước mặt của nàng.

"Này, ta nói, vài kẻ nhà quê các ngươi, đây cũng không phải là nơi các ngươi nên tới." Lý Phàm cao ngạo hất đầu lên, tuy hần là thành viên trong Phong Vân Đường, nhưng cũng biết hai mỹ nữ trong bảng, tất nhiên cũng biết Hạ Ngân Nguyệt là từ thành Hóa Vân đến, thành Hóa Vân là một thành nhỏ, nhưng ở trong lòng của người hoàng thành thì nơi đó chỉ là nông thôn mà thôi.

"Ngươi là ai?" Hạ Như Phong nhíu mày, ánh mắt lộ ra rét lạnh thấu xương, chẳng lẽ nàng thật sự là quả hồng mềm, bất cứ người nào cũng có thể nhéo sao?

"Hừ, ta là ai? Ngươi hỏi câu này là hỏi đúng rồi đấy." Ánh mắt bi ối của Lý Phàm lướt qua Hạ Như Phong từ đầu đến đuôi, hung hăng nuốt nước miếng, nếu không phải vì Túc Dong đan, hần cũng sẽ không cam lòng tổn thương thiếu nữ xinh đẹp như vậy: "Ta nói cho ngươi biết, ở trong bảng Phong Vân ta xếp hạng thứ ba trăm hai bảy, lại là thành viên của Thanh Long đường, sao, sợ hãi không?"

"Ngươi là người của Thanh Long đường?" Hạ Như Phong chớp mắt, một bộ dáng rất kinh ngạc, hình như cũng nghe nói qua tên tuổi của Thanh Long đường này.

"Đó là đương nhiên." Lý Phàm đắc ý tiếp tục ưỡn ngực: "Xem ra ngươi cũng biết Thanh Long đường của chúng ta, vậy cũng biết sự lợi hại của Thanh Long đường chứ."

Ngay lúc Lý Phàm tiếp tục cười đắc ý, Hạ Như Phong sờ mũi, quay đầu, hỏi Cốc Mị Nhi bên cạnh một câu: "Mị Nhi, rốt cuộc Thanh Long đường này là cái quái gì vậy?"

"Phi." Trong tửu lâu, có rất nhiều người đều đang theo dõi sự việc này, nghe một câu này của Hạ Như Phong, tất cả không tự chủ được cười vang lên. Còn có người cười không chút hình tượng. Nhất là Cốc Mị Nhi nhìn thấy nam tử kia khó chịu, thì càng cố ý cười không nhắc nổi thất lưng.

"Ha ha, Tiểu Như Phong, ngươi thật sự rất đáng yêu, ha ha, ta không nhịn được cười..."

Bầu môi, Hạ Như Phong nhún vai, nhưng lời nàng nói chỉ có là thật thôi, Thanh Long đường kia cái gì, nàng chưa từng nghe nói qua, kinh ngạc vừa rồi, chẳng qua là có người lại dùng tên Thanh Long để làm việc, quả thực là sỉ nhục Thanh Long thần thánh kia.

"Ngươi..." Lý Phàm biến sắc, cả gương mặt anh tuấn trở lên vặn vẹo, các đốt ngón tay nắm lại "răng rắc" vang lên, nắm đấm lên đánh về phía khuôn mặt tuyệt mỹ của Hạ Như Phong, trong mắt của hần hiện lên vẻ âm lãnh, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

Hần tin một quyền của mình, thiếu nữ trước mặt căn bản không thể tránh thoát được.

"Àm"

Nắm đấm thô dày của Lý Phàm đánh trúng đầu thiếu nữ, làm cái đầu bị nứt ra, nhưng ở lúc hần muốn ngửa mặt lên trời cười to, thì bỗng nhiên phát hiện một chuyện không bình thường, đôi mắt chợt co rút nhanh, chỉ thấy bóng dáng của thiếu nữ trước mặt trở nên mỏng manh, chậm rãi tiêu tán.

"Tàn Ảnh, lại là Tàn Ảnh."

Lý Phàm nắm chặt nắm đấm, ở trên mặt hần đồng thời hiện ra vẻ không cam lòng và phẫn nộ, chính mình đường đường là một đại linh sư tam cấp, nhưng tốc độ lại không bằng một đại linh sư nhất cấp, chuyện này khiến cho hần làm sao chịu nổi? Vốn hần còn muốn nể tình khuôn mặt xinh đẹp của nàng, mà tha cho nàng một mạng, nhưng bây giờ nàng phải chết, chỉ có nàng chết, mới có thể xóa đi vết nhơ của mình.

"Tốc độ của ngươi chỉ có như vậy thôi sao?" Giọng nói lạnh nhạt từ sau lưng truyền đến đầy bốn cột, khóe miệng thiếu nữ hàm chứa nụ cười khinh thường, bóng dáng chợt lóe, lại xuất hiện ở phía trước hần: "Bảng Phong Vân ba trăm hai bảy? Mà chỉ có chút thực lực như vậy, ta lại nghi ngờ tính chân thật của việc này đây."

"Ngươi muốn chết à." Hai mắt của Lý Phàm đỏ rực, nắm đấm tràn đầy lửa giận, lại đánh về phía gương mặt xinh đẹp kia một lần nữa.

Học viện có quy định, không cho phép hạ sát thủ, nhưng hần tức giận đã sớm đánh mất lý trí rồi, ắt phải ở dưới nắm đấm của mình đánh chết thiếu nữ này.

Ở ngay lúc nắm đấm của Lý Phàm chỉ còn cách Hạ Như Phong một đoạn, thì một giọng nói mềm mại chợt truyền đến: "Lý Phàm, ngưng tay cho bản công chúa, chẳng lẽ ngươi muốn vi phạm quy định của học viện sao? Ta thật muốn đi tìm lão sư đến đây để phân xử."

Nắm đấm bỗng nhiên dừng giữa không trung, lửa giận trong hai mắt Lý Phàm dần lắng xuống, hắn thu nắm đấm của mình về, quay người lại, thấy một thiếu nữ đang bước đến, đi về phía bên này. Thiếu nữ này cả người cũng mặc áo đồ nhạ của học viện, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ không trang điểm như hoa sen mới nở, trên đầu cài một kẹp tóc trăn châu đơn giản, con ngươi màu đen kia như ngôi sao đêm tối, óng ánh sáng ngời.

"Là tiểu công chúa, tiểu công chúa đứng hàng thứ năm trong bảng thập đại mỹ nữ, sao nàng lại xuất hiện ở đây?"

"Ha ha, tiểu công chúa này chính là thích xen vào việc của người khác, tuy gương mặt xinh đẹp hơn công chúa khác, còn là nữ nhi của hoàng hậu, nhưng lại là công chúa không được sủng ái nhất."

"Cho dù không được sủng ái, nhưng nàng vẫn là công chúa, không phải ai cũng có thể chống lại."

Mọi người thấy thiếu nữ xuất hiện ngăn cản trận chiến, đều nhỏ giọng nghị luận, rõ ràng danh tiếng của thiếu nữ này ở trong học viện cũng rất là lớn.

"Người không sao chứ?" Tiểu công chúa gật đầu với Hạ Ngân Nguyệt và Cốc Mị Nhi đầu tiên, sau đó ánh mắt dừng trên người của Hạ Như Phong, gương mặt xinh đẹp cong lên mỉm cười, giọng nói trong trẻo như chuông làm động lòng người: "May là tốc độ của người nhanh hơn hắn, nhưng dù sao hắn cũng là đại lĩnh sư tam cấp, người sẽ đánh không lại hắn, chỉ có điều, hôm nay có bản công chúa ở đây, thì sẽ không cho phép người khác tùy tiện ăn hiếp người."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77-3: Nữ nhân nhìn trộm Dạ Thiên Tà 3

Như để đảm bảo, tiểu công chúa vỗ ngực một cái, động tác thiếu lễ độ như thế lại xuất hiện ở trên người của nàng, nhưng mang một cảm giác vui tai vui mắt.

"Tiểu công chúa, chẳng lẽ ngươi lại giúp đỡ mấy kẻ nhà quê này sao?" Nhìn thấy tiểu công chúa xuất hiện, Cốc Tâm Nhi ngồi không yên, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, mà giọng điệu nói chuyện với tiểu công chúa lại mang theo kiểu dạy dỗ như trưởng bối: "Ta nói cho người biết tiểu công chúa, có lẽ người không nên đứng chung một chỗ với mấy kẻ nhà quê đó, đỡ phải bị các nàng làm hư."

Trong nháy mắt lúc Cốc Tâm Nhi đứng lên, mọi ánh mắt đều nhìn về phía nàng ta.

Nghe giọng điệu của nàng ta nói như trưởng bối, mi tâm của tiểu công chúa khẽ cau lại, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường mờ nhạt: "Những người này đến từ thành nhỏ thì như thế nào? Cốc Tâm Nhi, ta cũng không phải là người, luôn dùng ánh mắt cao cao tại thượng để nhìn người khác, với ta mà nói, tất cả mọi người đều giống nhau, không hề phân biệt, còn nữa, người không phải là lục hoàng tấu của ta, tương lai có phải hay không cũng không chắc chắn, xin đừng dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với ta, người không xứng."

"Chết tiệt." Đôi tay trắng như phấn của Cốc Tâm Nhi dùng sức đập lên bàn, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp động lòng người kia: "Hừ, tiểu công chúa, ngươi đã nói ta không có tư cách, tứ công chúa chắc là có tư cách chứ?"

"Có người cam tâm tình nguyện trở thành người chuyên bám đuôi cho tứ hoàng tử, ta cũng không quan tâm." Tiểu công chúa bắt đắ dĩ buông tay, lộ ra một vẻ mặt tùy người thôi.

Cốc Tâm Nhi tức giận không ngừng nghiêng răng, vài lần muốn động thủ, cuối cùng vẫn kiềm chế kích động, bất kể như thế nào, thì tiểu công chúa vẫn là công chúa hoàng thất, mặt khác hoàng tử và công chúa có thể ăn hiếp nàng, nhưng mình lại không thể, nếu không chính là không tôn trọng thể diện của hoàng tộc. Nghĩ đến điều này, nàng hung ác trừng mắt nhìn Hạ Như Phong, nói: "Chúng ta đi."

Hôm nay, có tiểu công chúa làm chỗ dựa cho nàng, nhưng còn nhiều thời gian, rồi sẽ có một ngày, nàng sẽ trả tất cả si nhục lại cho nàng ta.

Sau khi bọn họ rời đi, con ngươi màu đen của Hạ Như Phong dừng ở trên người Lý Phàm một lúc, khóe miệng nở nụ cười lạnh, vừa rồi người này động sát ý với mình, hy vọng hắn có thể thức thời, nếu không, nàng cũng không phải là người lương thiện gì.

"Các người đến ăn cơm sao? Mỗi ngày ta đều tới đây một mình, nếu không thì chúng ta ngồi với nhau đi?" Tiểu công chúa thân thiết đưa ra lời mời, con mắt xinh đẹp lướt qua trên người của bọn họ.

Đều là người trong bảng thập đại mỹ nữ, tiểu công chúa coi như biết Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt, cũng biết các nàng không thể hưởng thụ vì khả năng kinh tế của mình. Tuy mình không được sủng ái, nhưng mẫu thân là hoàng hậu, nên cũng tuyệt đối không thiếu thứ gì, vì thế nàng mới mời bọn dùng chung đồ ăn sáng với mình.

Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt cũng không đáp ứng, ánh mắt các nàng đồng thời nhìn Hạ Như Phong.

Sờ mũi, Hạ Như Phong lạnh nhạt cười: "Được rồi! Vậy cùng nhau đi!"

Lúc đầu tiểu công chúa cũng không nói muốn mời các nàng ăn cơm, mà chỉ nói một câu không rõ ràng là nàng ta chỉ có một mình. Hành động này đã giữ lại thể diện cho các nàng, nhưng lại làm cho Hạ Như Phong sinh ra thiện cảm. Mặc dù Hạ Như Phong có mấy trăm vạn kim tệ trong thẻ, căn bản không cần tiểu công chúa giúp đỡ. Nhưng tiểu công chúa không biết không phải sao?

"Đúng rồi, ta tên là Lạc Tinh, người tên là gì?"

Lúc này, các nàng đã ngồi vào chỗ, trên bàn bày đầy thức ăn, mùi thơm xông vào mũi. Tiểu công chúa chớp đôi mắt trong suốt kia, nhìn về phía Hạ Như Phong, hỏi.

"Hạ Như Phong." Hạ Như Phong lạnh nhạt cười, ánh mắt rơi trên người Lạc Tinh, hơi nhíu lông mày, giọng nói mang theo nghi hoặc hỏi: "Người chắc là một linh sư thất cấp hả? Tuổi của người như thế mà đã đến linh sư thất cấp, cũng coi như là một thiên tài, nhưng những đồ người vì sao lại nói người không được sùng ái?"

Chuyện này Hạ Như Phong rất không hiểu, thông thường nếu không được người thân sùng ái thì chỉ là phế vật, thiên phú của tiểu công chúa không kém, vì sao lại không được sùng ái?

Nghe vậy, ánh mắt Lạc Tinh tối sầm lại, khóe miệng nở nụ cười đau đớn chua xót: "Thật ra, đây cũng không phải là bí mật gì, trước kia ta có một hoàng huynh ruột, hồi trước hẳn là đệ nhất thiên tài của hoàng thất, bốn tuổi đã có thể triệu hồi ra triệu hồi thú, chưa đến mười sáu tuổi đã đạt đến đại linh sư nhất cấp, phụ hoàng phó thác rất nhiều kỳ vọng vào hắn, nhưng cuối cùng, hoàng huynh vì cứu ta mà đã chết..."

Trong lòng Hạ Như Phong run lên, há hốc mồm, không biết nên nói cái gì.

Ca ca của mình vì cứu mình mà chết, vốn chịu đựng đau khổ và hối hận rất lớn rồi, lại vì vậy mà bị người thân oán trách, lòng của nàng, thật ra đau đến cỡ nào?

Lắc đầu, nàng rất ít để ý chuyện không liên quan đến mình, cho nên sau khi nghe xong, thì đã vứt ngay chuyện này ra sau đầu.

Bữa sáng được dùng trong bầu không khí như vậy, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào rực rỡ, Lạc Tinh đứng lên, đang muốn đi trả tiền, nhưng Hạ Như Phong lại đưa cô tay mảnh khảnh ra bắt lấy cánh tay của nàng ta, khóe miệng nhẹ cong, thản nhiên nói: "Lần này, thì đến lượt ta mời khách!"

Nhất thời, ánh mắt ba người đều nhìn về phía nàng, Lạc Tinh mỉm cười lắc đầu: "Không cần, vẫn là để ta đi!"

Vốn nàng muốn nói là số tiền tiêu thụ của bữa cơm này ít nhất là nghìn kim tệ trở lên, nhưng lại sợ xúc phạm tới lòng tự trọng của nàng ấy, vì thế lời cuối cùng này lại bị nàng nuốt trở về.

Hạ Như Phong hơi cười, không để ý đến nàng, mặt quay về phía người phục vụ bên cạnh: "Tính tiền đi!"

"Được, các vị, tổng số tiền của các người dùng là một nghìn bốn trăm kim tệ, đây là hóa đơn, mời xem qua."

Một nghìn bốn trăm kim tệ cũng đủ cho một gia đình nghèo khó sống qua vài năm,

mà đây chỉ là giá của một bữa cơm thôi. Nhưng Hạ Như Phong cũng không liếc mắt nhìn hóa đơn một cái, từ trong linh giới lấy ra thẻ kim tệ, dưới ánh nhìn của nhiều người đưa cho người phục vụ, người phục vụ quét con số một nghìn bốn trăm kim tệ từ trong thẻ kim tệ của nàng, rồi trả lại cho Hạ Như Phong.

Lạc Tinh cầm thẻ kim tệ trong tay, khẽ thờ dài, đành phải thu về, xem ra nàng đã coi thường thiếu nữ này.

"Đúng rồi, Mị Nhi, người đưa thẻ kim tệ của người cho ta mượn một chút." Hạ Như Phong không để thẻ kim tệ vào linh giới, ngược lại nói với Cốc Mị Nhi.

Trong lòng Cốc Mị Nhi không hiểu, nhưng vẫn để thẻ kim tệ vào trong tay của Hạ Như Phong. Hạ Như Phong dùng thẻ kim tệ của mình quét ở trên thẻ của nàng ta một cái, sau đó trả lại cho nàng rồi mới lên tiếng: "Linh kỹ vũ khí của người và Nguyệt Nhi biểu tỷ đều quá kém, ta không có thời gian đi chọn lựa với các người, ta vừa chuyển cho người năm mươi vạn kim tệ, chắc là đủ cho các người dung trong một thời gian ngắn."

Năm mươi vạn kim tệ? Nghe con số đó, ánh mắt mấy người đồng thời trừng lớn, ngay cả Lạc Tinh là công chúa điện hạ của hoàng thất cũng chưa từng gặp qua con số to lớn như thế.

Thời gian đã không còn sớm, Cốc Mị Nhi, Hạ Ngân Nguyệt và Lạc Tinh đều đến lớp học, mà Hạ Như Phong cần đi Phong Vân đường báo danh, vì thế khi ra khỏi cửa tửu lâu, các nàng tách nhau ra đi về hai phía khác nhau...

Lá cây phong trải dài trên con đường nhỏ ở học viện, giẫm lên phát ra tiếng "Sột soạt", gió trời mùa thu đã mang theo khí lạnh, thổi qua hai má mang đến một cảm giác vô cùng mát mẻ.

Lúc này, trên đường nhỏ, cả người nam tử mặc trường bào màu tím tím xảo, đôi tay ôm cái ốt, vẻ mặt vừa lười biếng mà tà mị, khóe miệng cong lên

cười làm rung động lòng người, đôi mắt màu tím híp lại, từ đầu đến cuối ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Mà khác với đệ tử khác, hần lại không mặc y phục của học viện.

Phong cảnh tuyệt mỹ như thế, vô tình hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Là hần? Cái người không trải qua kiểm tra nhập học, và cũng không có thư trúng tuyển đã gia nhập vào học viện sao?"

"Hừ, chẳng qua là đi cửa sau vào, ngay cả một chút linh lực dao động trên người cũng không có, chắc chắn là một phế vật."

"Đúng vậy, hơn nữa một chút tự giác làm đệ tử cũng không có, học hai ngày thì xin nghỉ ba ngày, ngay cả người của Phong Vân Đường cũng chưa từng kiêu căng như hần."

"Thật không biết vì sao đệ nhất mỹ nữ Nam Cung Ngạo Tuyết của học viện chúng ta lại xem trọng phế vật này như vậy? Ta muốn xem rốt cuộc hần có chỗ nào tốt."

Giọng nói mỉa mai truyền vào trong tai nam tử, mí mắt của nam tử cũng không nâng, ngáp một cái dài, những kẻ tôm tép nhãi nhép này rất khó được hần coi trọng, vô tình, trong đầu xuất hiện một khuôn mặt tuyệt mỹ, trong mắt tím cũng chứa nhiều ý cười: "Hơn một tháng rồi, không biết Như Phong đã đến học viện chưa, nơi này thật đúng là nhàm chán, nếu không phải vì nàng ta cũng sẽ không tới đây."

Vì hôm qua hần không đến học viện Linh Phong, cho nên trận chiến đầu kia hần cũng không chứng kiến, tất nhiên cũng không biết Hạ Như Phong đã ở học viện.

Ngay lúc Dạ Thiên Tà nhớ đến Hạ Như Phong, một giọng nói của nữ tử cắt đứt suy nghĩ của hần: "Dạ công tử, người đi một mình sao? Chúng ta cùng nhau đi đi!"

Nữ tử xuất hiện ở bên cạnh hần, khí chất lãnh diễm, khuôn mặt đó còn xinh đẹp hơn Cốc Mị Nhi một bậc, dưới y phục màu hồng nhạt của học viện làm nổi bật thân hình hoàn mỹ hiện ra dưới ánh nắng mặt trời. Nàng xứng đáng là người đứng đầu trong bảng thập đại mỹ nữ của học viện, gương mặt như thế này, có lẽ chỉ có Hạ Như Phong mới có năng lực vượt qua.

Nhưng mà khi Nam Cung Ngạo tuyết nhìn Dạ Thiên Tà, khuôn mặt xinh đẹp lại nở nụ cười dịu dàng tuyệt mỹ, trong nháy mắt làm cho mọi người thấy choáng váng, sau đó tất cả đều ghen tị nhìn về phía Dạ Thiên Tà.

Bởi vì ở trong học viện, Dạ Thiên Tà chưa bao giờ động thủ với người khác, nên nhiều người không biết năng lực của hần, vì thế đều cho rằng hần là phế vật không hề có tu vi linh lực. Nhưng Nam Cung Ngạo tuyết lại biết nam nhân này không đơn giản. Nàng mãi không thể quên, khi lần đầu tiên nhìn thấy hần, là ở nơi của sư phụ.

Sư phụ của nàng đường đường là trưởng lão học viện, lại có thể lúc Dạ Thiên Tà rời đi, thì cung kính tiễn hần đến cửa, còn nói với nàng một câu, nam nhân tà mị này thực lực rất mạnh, còn mạnh hơn ông nhiều.

Sư phụ đã là linh vương rồi, mà hần còn mạnh hơn, thế chẳng phải cấp bậc còn cao hơn linh vương sao? Tuổi thế này mà đã có thành tựu như vậy, thân phận của hần chắc chắn là cao quý, chỉ có thể lực lớn mới có thể bồi dưỡng ra nhân tài xuất sắc như vậy. Cuối cùng sư phụ nhắc nhở nàng, cho dù như thế nào, đều phải giành được thiện cảm của nam nhân này, có thể gả cho hần là tốt nhất.

Nam Cung Ngạo tuyết tin tưởng, với khuôn mặt của mình, trở thành thê tử của nam nhân này thì không phải là khó. Đây không phải nàng tự kiêu, mà là nàng có tư cách này.

Nhưng mà, Dạ Thiên Tà vẫn không quan tâm, ngay cả một câu hỏi thăm cũng không cho nàng, như xem người bên cạnh trở thành không khí vậy.

Chấn nân nắm đôi bàn tay trắng như phấn, trên gương mặt xinh đẹp của Nam Cung Ngạo Tuyết xẹt qua tia kiên định, nàng không tin nam nhân này thật sự có thể thờ ơ với mình.

Ngay lúc Nam Cung Ngạo Tuyết muốn tiếp tục dây dưa thì Dạ Thiên Tà dừng bước chân lại, khẽ ngẩng đầu, ở đằng trước, dưới ánh mặt trời là bóng dáng quen thuộc, lặng yên xuất hiện ở trong mắt tím của hần...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phụng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: La Nhị trưởng lão, người cần phải nén bi thương

Ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên trên đường nhỏ, lá phong rơi trên đường tỏa ra ánh sáng đặc biệt.

Theo ánh mắt của Dạ Thiên Tà, những người còn lại đều nhìn qua, chỉ thấy gương mặt trẻ con của thiếu nữ phía trước đường nhỏ, lại có vẻ đẹp tuyệt thế khuyên thành, nàng cũng không mặc y phục của học viện giống Dạ Thiên Tà, cả người mặc áo bào đỏ lay động dưới ánh mặt trời, làm cho người khác

cảm thấy kiều ngạo như một nữ thần.

Loại kiều ngạo này, không làm cho người khác chán ghét, mà ngược lại có một cảm giác muốn gần gũi.

Khuôn mặt của thiếu nữ này lại hơn đệ nhất mỹ nữ Nam Cung Ngạo Tuyết của học viện, tất cả mọi người không khỏi giật mình, ngơ ngác nhìn bóng dáng thiếu nữ đến gần người.

"Nhu Phong!" Khóe miệng nở nụ cười của Dạ Thiên Tà càng phát ra tà mị, trong mắt tím lướt qua ý tứ sâu xa, bước nhanh về phía bộ dáng tuyệt thế kia.

Ở lúc Nam Cung Ngạo Tuyết đang sững sờ thì đã không thấy bóng dáng người bên cạnh đâu, nhìn Dạ Thiên Tà đi nhanh về phía thiếu nữ kia, nàng nắm chặt nắm đấm đến nỗi đầu ngón tay trở nên trắng bệch, hơi giậm chân tức giận.

Dường như Hạ Như Phong cũng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, bước chân của nàng nhất thời dừng lại, ngẩng đầu lên, lông mi khẽ run, khi nhìn thấy nam tử mặc y phục màu tím tà mị kia, mắt trong xẹt qua mừng rỡ, khuôn mặt trẻ con nở nụ cười nhạt: "Tà, thì ra ngươi cũng đến học viện, ta còn tưởng rằng, có lẽ phải đợi thêm một thời gian nữa chứ."

Vốn lúc Dạ Thiên Tà đi về phía thiếu nữ thì những nam đệ tử đều ôm thái độ xem kịch vui, không nghĩ tới thiếu nữ tuyệt mỹ kia thật sự quen biết hắn, trong lúc nhất thời đều lú lẫm, không dám tin.

"Ngươi đã đến đại linh sư?" Đang nhìn thiếu nữ ngay trước mặt, nụ cười của Dạ Thiên Tà bỗng nhiên cứng đờ, dù là hắn, lúc này cũng phải giật mình một cái, trong mắt tím hiện lên kinh ngạc, bây giờ mới qua một tháng ngắn ngủn, thế mà nàng đã đến đại linh sư, thiên phú kinh khủng như thế, có lẽ là người thứ đầu tiên trong thiên hạ.

Hạ Như Phong sờ mũi, lạnh nhạt cười: "Ừ, vừa mới đạt tới, đúng rồi, bây giờ ta muốn đi Phong Vân Đường báo danh, ngươi muốn đi với ta hay không?"

"Được." Cong môi cười, gương mặt tuấn mỹ của Dạ Thiên Tà lại tà mị như thế, trong mắt tím ẩn chứa ý cười thâm trầm: "Vậy thì cùng nhau đi thôi!"

Hai người sánh vai mà đi, nam nhân tuấn mỹ thiếu nữ tuyệt thế, đi với nhau lại xứng đôi như vậy, ánh sáng mặt trời rơi trên người, phủ lên áo bào của bọn họ một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

"Các ngươi chờ một chút." Nam Cung Ngạo Tuyết giẫm mạnh chân, trên khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp đầy vẻ lạnh lẽo, nghiêng mình chắn trước người Hạ Như Phong, ánh mắt của nàng không che dấu địch ý chút nào: "Ngươi là đệ tử của học viện chúng ta? Vì sao ta chưa từng gặp qua ngươi?"

Nhún vai, Hạ Như Phong trông thấy ái mộ trong mắt Nam Cung Ngạo Tuyết với Dạ Thiên Tà, không trả lời câu hỏi của nàng ta, ngược lại nhíu mày nhìn về phía Dạ Thiên Tà: "Ngươi biết nàng?"

Mắt tím lướt qua người của Nam Cung Ngạo Tuyết, ý cười trong mắt của hắn lui dần, con ngươi đầy vẻ lạnh lùng, lắc đầu: "Như Phong, chẳng lẽ ngươi nào cũng đều đáng giá để ta biết sao?"

Chớp mắt, Hạ Như Phong nhìn thấy khuôn mặt của Nam Cung Ngạo Tuyết tức giận đến tái mặt, không khỏi nhẹ cười một tiếng, nụ cười động lòng người kia khiến cho mấy người đều ngây dại vì vẻ ngoài xinh đẹp của nàng.

"Hừ, nếu ngươi không phải là đệ tử trong học viện, thì mau rút khỏi học viện của chúng ta." Khuôn mặt của Nam Cung Ngạo Tuyết lạnh lùng và kiều ngạo, trong mắt tràn ngập ghen tị, bóng dáng xứng đôi của hai người kia đứng chung một chỗ, đã làm đau hai mắt của nàng.

Khẽ chau mày lại, Hạ Như Phong trầm mặt: "Ta tới đây hai ngày, ngươi đã là người thứ hai để ta rút khỏi đây, chỉ là ngươi không có tư cách ấy."

"Ngươi..." Nam Cung Ngạo Tuyết biến sắc, cắn chặt môi đỏ mọng, nghĩ đến nàng là một thiên chi kiều nữ, lúc nào thì phải nghĩ muốn cái gì thì không có cái đó? Có khi nào từng chịu qua ăn hiếp như thế? Ngay lập tức vươn ngón tay trắng nõn ra chỉ về phía Hạ Như Phong, quát: "Ta muốn thách đấu với ngươi!"

Dưới ánh mặt trời, khóe miệng thiếu nữ cong lên nở nụ cười nhàn nhạt, ngáp một cái như hơi buồn chán, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng ta, sau đó xoay người rời đi, để lại một bóng dáng màu đỏ.

"Nam Cung Ngạo Tuyết yêu cầu thách đấu với một thiếu nữ trẻ con? Có làm không vậy? Không phải nàng cậy lớn bắt nạt bé chứ?"

"Nhưng lá gan của thiếu nữ kia cũng thật quá nhỏ? Ngay cả nhận thách thức cũng không dám, mà lại trực tiếp rời đi."

"Có gì không dám? Ngươi không thấy khinh thường trong mắt của mỹ nữ sao? Nàng vốn là không để Nam Cung Ngạo Tuyết vào mắt, có thể nói như thế này, Nam Cung Ngạo Tuyết còn không đáng để nàng ra tay."

Trong lúc quần chúng vây xem lên tiếng nghị luận, Nam Cung Ngạo Tuyết đã rút ra trường tiên màu đỏ, lúc roi quét qua không khí thì ma sát ra một tia lửa, đầu roi như mũi nhọn nhắm ngay vào lưng của Hạ Như Phong. Mắt thấy roi đã đến gần, vẻ mặt của Nam Cung Ngạo Tuyết nở nụ cười đắc ý, dường như có thể nhìn thấy máu của thiếu nữ tuyệt mỹ này chảy ra vậy.

Quần chúng không đành lòng quay mắt đi, bọn họ đều không dám nhìn một màn tàn nhẫn này.

Ngay lúc trường tiên sắp đâm vào lưng của nàng, Hạ Như Phong dừng lại bước chân, cơ thể từ từ quay lại, chắn trường côn trước ngực, vẻ mặt của

nàng lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra.

"Keng."

Đầu roi đập lên côn, phát ra tiếng vang trong trẻo, trong mắt Nam Cung Ngạo Tuyết lóe lên kinh ngạc, không ngờ nàng lại có thể ngăn cản một chiêu của mình, vội vàng thu trường tiên về, bước chân đứng vững trên mặt đất.

Với sự khiếp sợ của mọi người thì Dạ Thiên Tà chỉ khoanh hai tay, khóe miệng chứa nụ cười tà mị, dựa vào thân cây một cách lười biếng, không định tiến lên giúp đỡ. Đã từng ra tay giúp đỡ vài lần, nhưng đều là vì nàng và kẻ địch chênh lệch quá lớn, mà đối mặt là kẻ thù ngang sức mình, hẳn lại không can thiệp vào trận chiến của nàng.

Dù sao, nàng cũng cần phải dùng chiến đấu để trưởng thành, ở dưới tình huống không nguy hiểm, những việc này, sẽ để cho nàng tự giải quyết.

"Bài danh của ngươi ở Phong Vân Đường đứng thứ mấy?" Hạ Như Phong nâng mí mắt, dùng giọng nói lạnh nhạt hỏi.

"Ba trăm hai sáu." Sững sờ một chút, Nam Cung Ngạo Tuyết không hiểu nhăn mày lại, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của nàng.

Ba trăm hai sáu sao? Vẫn cao hơn Lý Phàm kia một bậc.

"Tốt, từ nay về sau bài danh này thuộc về ta." khóe môi cong lên, trường côn chỉ về phía nữ tử lạnh lùng xinh đẹp kia, Hạ Như Phong nhún mày nói.

"Cái gì?" Về mặt của Cung Ngạo Tuyết vốn tái xanh, sau đó khinh thường cười lạnh một tiếng: "Dựa vào ngươi? Chỉ sợ ngươi còn không có tư cách này."

"Có tư cách hay không, không phải ngươi quyết định, mà là xem kết quả thế nào."

Một đầu trường côn gõ mạnh lên mặt đất, ở dưới ánh mắt nghi ngờ không hiểu của mọi người, dường như dưới mặt đất có cái gì đó xông về phía Nam Cung Ngạo Tuyết.

Sắc mặt khế biến, Nam Cung Ngạo Tuyết vội vàng lùi về phía sau, bước chân của nàng vừa rời, ngọn lửa từ dưới mặt đất xông lên, vờn thẳng lên trời cao, làm cả bầu trời rực rỡ chói mắt.

"Viêm Thiêu Thân." Bóng dáng đang ở tại chỗ đột nhiên tiêu tán như một cơn gió, lần hai đã xuất hiện ở trên đầu của Nam Cung Ngạo Tuyết, trường côn trong tay gõ xuống đầu nàng ta.

Bàn tay vung lên, trường tiên như sợi tơ quán vào trường côn đang đánh xuống đỉnh đầu, bước chân lùi về phía sau, mà lúc này Hạ Như Phong cũng mới rơi xuống, nàng không phải là linh quân, nên không thể bay lượn được, cũng không phải linh vương có thể dừng lại ở trên trời một thời gian ngắn. Có thể xuất hiện ở trên đầu của Nam Cung Ngạo Tuyết, chẳng qua là mượn lực lượng của Mị ảnh Tiên Tung để nhảy lên.

"Đó là đại linh sư sao? Nhưng mà người này có được Mị ảnh Tiên Tung, nên không phải tốc độ của một đại linh sư tam cấp là có thể đuổi kịp, nhưng cũng không thể đánh bại trong nháy mắt như trước kia được, đối thủ trước đây đều rất bình thường, bây giờ mới có chút thú vị, không phải sao?"

Liếm môi, khuôn mặt của Hạ Như Phong nở nụ cười, tính tình của nàng kiêu trước đó là càng đánh càng hăng, mỗi lần gặp đối thủ không kém mình bao nhiêu, nàng sẽ hưng phấn rất lâu.

Cho dù bây giờ nếu nàng sử dụng lực lượng của hòa linh, một đại linh sư tam cấp sẽ không có khả năng chiến đấu với nàng, nhưng nàng cũng không nguyện ý làm như vậy, chiến đấu, chỉ là để tăng lên kinh nghiệm thôi. Và lại, ở đại lục này, nhiều con bài chưa lật thì sẽ có hơn một phần bảo vệ, nếu không thể sử dụng lực lượng, thì đừng để cho người khác thăm dò rốt cuộc mình có bao nhiêu con bài chưa lật.

Kéo trường côn, cơ thể của nàng lập tức bay về phía Nam Cung Ngạo Tuyết ở trước mặt, Nam Cung Ngạo Tuyết vội vàng tránh trường côn của nàng, bước chân mới đứng vững lại.

"Lực lượng ngang nhau, nàng lại có thể chiến đấu ngang nhau với Nam Cung Ngạo Tuyết, này..."

Nhìn đến một màn này, mọi người hai mắt nhìn nhau, dường như đều cho rằng kết quả của Hạ Như Phong là thất bại, lại không ngờ rằng, lực lượng chiến đấu của bọn họ là ngang nhau. Không, dường như thiếu nữ kia còn hơn một chút.

"Rồng Bay Phượng Múa."

Nhưng vào lúc này, roi trên tay Nam Cung Ngạo Tuyết như có sự sống quay trở lại. Chỉ thấy roi đỏ kia chậm rãi biến thành hàng rồng dài, phượng hoàng lửa xòe cánh được hình thành từ ngọn lửa, trong mắt bắn ra tia hung ác. Trong con mắt đỏ coi thường thiên hạ kia, dường như mọi vật đều biến thành con kiến.

"Rồng Bay Phượng Múa, vạn chúng khuất phục, đây không phải tuyệt kỹ nổi tiếng của Lâm Vạn trường lão sư phụ của Nam Cung Ngạo Tuyết sao? Không ngờ Lâm Vạn trường lão lại dạy cho Nam Cung Ngạo Tuyết, rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì vậy?"

"Xong rồi, xong rồi, thiếu nữ này xong rồi, chắc chắn nàng không có khả năng tránh được một chiêu này, phải biết rằng có rất nhiều người từng chết ở dưới chiêu này của Lâm Vạn trường lão."

"Chỉ là không ngờ rằng, Nam Cung Ngạo Tuyết đã bị bức ra con bài chưa lật nhanh như vậy, nếu nàng không có linh kỹ này, nói không chừng thắng lợi cuối cùng là thiếu nữ kia."

"Không tốt." Khóe miệng tươi cười Dạ Thiên Tà dần biến mất, trong mắt tím thay thế bằng sát khí lạnh lẽo, thân thể phi nhanh về phía thiếu nữ ở dưới hỏa phượng kia, nếu nàng có nguy hiểm gì, hẳn muốn cả nhà Nam Cung Ngạo Tuyết phải chôn cùng.

Hỏa phượng rơi xuống đến đầu của Hạ Như Phong, độ nóng mãnh liệt của hỏa phượng ngay cả người bên cạnh cũng cảm nhận được, chỉ là thiếu nữ kia vẫn đứng ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích, có lẽ là bị dọa đến choáng váng, đó cũng là phản ứng cơ bản nhất.

"Àm ầm."

Tiếng nổ mạnh từ đường nhỏ truyền đến, các đệ tử chưa kịp tránh đã bị ảnh hưởng đến chặt vật cố gắng lùi về sau.

"Ha ha." Nam Cung Ngạo Tuyết nhìn tro bụi tràn ngập phía đường nhỏ, đắc ý giữa đầu cười to, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tàn nhẫn, ai bảo nàng cướp nam nhân với mình, đáng phải chịu tội này.

Chỉ là Nam Cung Ngạo Tuyết biết, một chiêu này của nàng uy lực đã yếu đi rồi, vì vậy Hạ Như Phong sẽ không chết, nhiều lắm là trọng thương mà thôi. Dù sao nàng cũng không có lá gan giết người trong học viện.

"Muốn chết." Dạ Thiên Tà dừng chân lại, mắt tím lạnh thấu xương, nắm đấm run rẩy thể hiện sự tức giận trong lòng, ngay lúc hắn muốn ra tay, một giọng nói lạnh lùng xen lẫn với gió thổi nhẹ vào tai, nghe thấy giọng nói kia, lòng đầy lửa giận lại dần lắng xuống như một kì tích.

"Có phải ngươi cao hứng quá sớm không?"

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78-2: La Nhị trưởng lão, người cần phải nén bi thương 2

Giọng nói lạnh lùng kia, làm cho trong lòng mỗi người đều run lên.

Trong tro bụi mù mịt, một bóng dáng chậm rãi bước ra, dần đi đến gần, trong giây lát, thiếu nữ đã từ trong tro bụi đi ra, khuôn mặt kia cũng xuất hiện ở trong mắt mọi người. Chỉ thấy vẻ mặt của nàng lạnh nhạt, một áo bào đỏ không hề sạch sẽ đẹp đẽ như lúc đầu nữa, mà rách tả tơi khoác ở trên người, nhìn có vẻ nhếch nhác, nhưng dù nàng như vậy, thì cũng vẫn không che dấu được tư chất tuyệt thế kia.

Mỗi một bước nàng đi, dường như đi vào lòng của bọn họ.

"Không, không có khả năng." Nhìn thấy thiếu nữ ngoại trừ y phục rách nát, thì những nơi khác đều tốt không thất gì, Nam Cung Ngạo Tuyết hét lên: "Làm sao có thể, làm sao ngươi có thể hoàn hảo không tổn thất gì ở dưới công kích của ta chứ? Ta không tin, đây là giả, nhất định là giả."

"Ta đã nói rồi, cái thứ tự kia, Hạ Như Phong ta muốn." Khóe miệng cong lên nở nụ cười tươi, nhưng nụ cười kia, ở trong mắt của Nam Cung Ngạo Tuyết sao lại thấy đáng ghét như vậy.

Nhìn Hạ Như Phong tự tin nở nụ cười, Nam Cung Ngạo Tuyết hít sâu một hơi, từ trong linh giới lấy ra bài danh của mình, nói: "Ta nhận thua!" Sau khi nói xong ba chữ này, nàng chợt ngẩng đầu lên, hai mắt bắn ra tia tàn nhẫn: "Nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ làm cho ngươi thua ở trên tay của ta, đến lúc đó, ta muốn hung hăng làm nhục ngươi."

"Àm ầm."

Lời nói của Nam Cung Ngạo Tuyết như một tiếng sấm, nổ vang ở trong đoàn người.

"Thừa nhận... nhận thua? Nam Cung Ngạo Tuyết lại nhận thua."

"Xem ra, học viện của chúng ta lại thêm một thiếu nữ thiên tài nữa rồi, với lại, thập đại mỹ nữ cũng nên biến thành thập nhất mỹ nữ."

"Ha ha, Nam Cung Ngạo Tuyết cũng không còn là đệ nhất mỹ nữ nữa, nàng chỉ có thể chịu đứng thứ hai thôi."

Nhận lấy bài danh của Nam Cung Ngạo Tuyết, Hạ Như Phong nhún vai, không quan trọng nói: "Tùy ngươi thôi, dù sao ta cũng không có khả năng thua."

Sau khi Nam Cung Ngạo Tuyết nhận thua, Hạ Như Phong cũng không ra tay. Một chiêu vừa rồi người khác nhìn thì uy lực rất lớn, nhưng nàng lại biết Nam Cung Ngạo Tuyết đã giữ lại lực lượng, mà ở trong chiến đấu Nam Cung Ngạo Tuyết đã tránh chỗ hiểm rồi, cho nên đại chiến đi qua Hạ Như

Phong cũng không so đo với nàng ta.

Mặc dù mình rất thích chiến đấu, nhưng không phải mấy lời không hợp thì sẽ đụng chạm giết người, nàng có nguyên tắc của mình, chỉ cần người khác không hạ sát thủ, thì nàng sẽ không chủ động đi giết người ta.

Nếu như có người muốn lấy tính mạng của nàng, nàng cũng không phải người lương thiện, sẽ không khoan dung thêm lần nữa.

Về phần Nam Cung Ngao Tuyết nói ra những lời ác ý, nàng lại trực tiếp không quan tâm, nàng có tự tin kia, cho dù Nam Cung Ngao Tuyết dùng hết sức lực, cũng không có khả năng tổn thương tới cơ thể đã bất ngờ trở nên cứng rắn nhờ linh lực của nàng.

"Chúng ta đi thôi!" Sờ mũi, Hạ Như Phong buộc trường côn lại vào sau lưng, mắt quan sát nam tử tuấn mỹ tà mị ở trước mặt, khẽ cười nói.

Hai tay lười biếng chống cái ót, Dạ Thiên Tà cong môi cười, gật đầu, ở lúc rời đi thì quay đầu lại, mắt tím lạnh như băng nhìn Nam Cung Ngao Tuyết, làm cho Nam Cung Ngao Tuyết run rẩy cả người, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân xông vào trong lòng. Khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ sợ hãi.

Những người còn lại không biết chuyện gì đã xảy ra, vì sao Nam Cung Ngao Tuyết lại có vẻ mặt sợ hãi như thế...

Ánh mặt trời rơi xuống khuôn mặt của thiếu nữ trẻ con, lúc đi ngang qua một tàng cây thì nàng vuron tay ra, đỡ được lá từ trên cây bay xuống: "Hình như những người đó đã hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta."

"Người sẽ để ý ánh mắt của người khác sao?" Dạ Thiên Tà nhũn mày, vẻ mặt lười biếng mà tà mị, đôi mắt nhìn chăm chú vào thiếu nữ bên cạnh, khuôn mặt lộ ra đường nét nhu hòa.

"Sẽ không." Cũng không thêm nghĩ nhiều, Hạ Như Phong đã nói ngay lập tức.

"Vậy không phải được rồi sao."

Sững sờ một chút, Hạ Như Phong đột nhiên bật cười, đúng vậy, lúc nào thì nàng lại để ý ánh mắt của người khác? Chẳng quan tâm, người khác nghĩ như thế nào thì có quan hệ gì với mình đâu?

Phía trước là một tòa nhà uy phong cao lớn xuất hiện ở trong mắt bọn họ, phía trên tòa nhà có ba chữ "Phong Vân Đường" được mạ vàng, ở dưới ánh nắng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đứng ở ngoài cửa, bước chân hơi dừng lại, sau đó bước vào, đập vào mắt đầu tiên là sân huấn luyện Nặc Đạt, trên sân huấn luyện là mỗi nam tử và nữ tử dùng các linh kỹ cường đại của mình đánh về phía đối thủ. So với đệ tử bình thường trong phòng học khác, thì Phong Vân đường này, quả thật náo nhiệt rất nhiều.

Chỉ là sau khi Hạ Như Phong đến, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều quay ra nhìn, ngay cả những đệ tử đang chiến đấu cũng đã ngừng lại.

"Bọn họ là ai vậy? Cũng là thành viên của Phong Vân Đường chúng ta sao?"

"Không, chắc là không phải, nếu bọn họ ở Phong Vân Đường, ta không có khả năng không biết."

"A? Ta biết thiếu nữ này, không phải sáng sớm hôm nay nàng và Lý Phàm đã nổi lên xích mích sao?"

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc và nghi ngờ của mọi người, Hạ Như Phong đi thẳng về phía sau sân huấn luyện, đến gần quần sự mặc áo bào trắng phía trước: "Ta đến báo danh, đây là bài danh của ta."

Quần sự áo bào trắng không chấp nhận bài danh, đôi mắt híp từ trên bài danh lướt qua, lúc nhìn thấy tên con số của bài danh thì ánh mắt không khỏi tròn tròn: "Số ba trăm hai sáu?"

Ban đầu mọi người đều không hiểu, sau khi nghe thấy lời nói của quần sự áo bào trắng, tất cả đều nảy ra câu hỏi hoài nghi.

"Số ba trăm hai sáu? Đây không phải là đệ nhất mỹ nữ Nam Cung Ngao Tuyết của học viện chúng ta sao?"

"Đúng vậy, sao có thể biến thành của nàng như vậy?"

"Sẽ không phải là nàng mua chuộc Nam Cung Ngao Tuyết để lấy được bài danh chứ?"

Hạ Như Phong mất điếc tai ngo với những người nghi ngờ nàng, giọng nói lạnh nhạt nhẹ thổi qua sân huấn luyện: "Có giúp ta đăng ký không?"

Lời nói lạnh lùng kéo quần sự áo bào trắng từ trong khiếp sợ lại, hần vội vàng gật đầu, mặc kệ bài danh này có chân thật hay không, cũng không phải việc hần quản lý, hần chỉ phụ trách đăng ký và giám sát những đệ tử này thôi.

"Hạ Như Phong, số ba trăm hai sáu..."

Trên danh sách hàng đầu của Phong Vân Đường, tên của Hạ Như Phong bỗng nhiên được điền lên, Nam Cung Ngao Tuyết bị đánh bại trở thành số ba trăm hai bảy, những người còn lại lui về sau một vị trí.

"Đáng chết." Tay Lý Phàm nắm bài danh thật chặt, hần vốn là số ba trăm hai bảy, bởi vì Hạ Như Phong chen ngang mà ra, còn chưa cảm nóng bài danh đã phải giao lại cho người khác, hần vốn có thù hận với Hạ Như Phong, sao có thể chịu được việc này?

Đi lên một bước, Lý Phàm uốn ngược kiêu ngạo, giọng nói đánh thép bất ngờ vang lên: "Ta muốn thách đấu với ngươi."

Lý Phàm không cho rằng Hạ Như Phong là dựa vào thực lực của mình để đạt được bài danh, một đại linh sư nhất cấp, sao có thể đánh bại đại linh sư tam cấp? Nàng nhất định là gian dối, vì vậy Lý Phàm có tự tin có thể đánh bại nàng.

"Lý Phàm muốn thách đấu nàng?"

"Nhưng Lý Phàm là ba trăm hai bảy, nếu thiếu nữ này thật sự đánh bại Nam Cung Ngao Tuyết, vậy thì cũng chắc chắn có thể đánh bại Lý Phàm."

"Ha ha, nhưng thật ra ta cảm thấy nàng gian dối, chỉ cần Lý Phàm ra tay là có thể biết được thật giả thế nào."

Có lẽ là không thể chịu được một thiếu nữ trẻ tuổi như thế đã là nhân vật trong bảng Phong Vân, cho nên rất nhiều người đều vui sướng khi có người gặp họa, không có ai coi trọng Hạ Như Phong, dù sao đặt tuổi của nàng ở đây, thì một thiếu nữ sao có thể đánh bại Nam Cung Ngao Tuyết đã tiến vào bảng Phong Vân đã lâu?

Huống chi, cho dù là nữ tử yêu nghiệt có bài danh đứng thứ ba trong bảng Phong Vân, cũng là ở năm mười sáu tuổi mới tiến vào bảng Phong Vân mà? Một yêu nghiệt như thế là đủ rồi, nếu thêm một người nữa chắc bọn họ sẽ chịu không nổi mất.

"Ngươi muốn thách đấu với ta?" Xoay người, khóe miệng của Hạ Như Phong nở nụ cười lạnh, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mũi của mình, nói: "Hôm nay ngươi đã là người thứ hai muốn thách đấu với ta, nếu như thế, vậy thì ta nhận."

"Ồn ào."

Những người phía dưới bùng nổ, mọi người đều không dám tin nhìn thiếu nữ tuyệt thế kia.

"Nàng chấp nhận rồi sao?"

"Rốt cuộc thiếu nữ này có tự tin gì? Chẳng lẽ nàng thật sự đánh bại Nam Cung Ngao Tuyết sao?"

"Há? Nàng đánh bại Nam Cung Ngao Tuyết, sao có thể chứ?"

Bọn họ đều lắc đầu, tự giễu cười, cho dù thiếu nữ này có thể tiến vào bảng Phong Vân, cũng không có khả năng đánh bại Nam Cung Ngao Tuyết, dù sao Nam Cung Ngao Tuyết là đại linh sư tam cấp, sao có thể đối phó với nàng ta chứ? Đoán chừng một đầu ngón tay của Nam Cung Ngao Tuyết cũng có thể đánh bại nàng.

Không, không cần Nam Cung Ngao Tuyết, Lý Phàm trước mặt cũng chỉ cần đánh bại trong vòng một chiêu.

"Hừ." Lý Phàm phát ra một tiếng hừ lạnh, trên nắm đấm nổi lên màu vàng kim, đánh về phía mặt của Hạ Như Phong.

Vừa bắt đầu hần đã dùng sát chiêu, mỗi một chiêu đều đánh vào chỗ hiểm của nàng. Tuy không thể hạ sát thủ ở trong học viện, nhưng Cốc Tâm Nhi đã bảo đảm với hần, chỉ cần hần giết thiếu nữ này sẽ để cho hần tiến vào nội bộ Cốc gia. Hần muốn tới đây học tập, không phải là vì có tiền đồ tốt sao? Có Cốc Tâm Nhi bảo đảm, trong lòng hần không sợ.

Ở lúc Lý Phàm đánh xuống một chiêu này, có một số người không biết làm sao thờ dài, dường như bọn họ có thể đoán trước cảnh tượng đầu của thiếu nữ kia sẽ nở hoa.

"Àm."

Trong nháy mắt nắm đấm đánh trúng đầu, bóng dáng Hạ Như Phong tiêu tán như một con gió.

"Tàn... Tàn Ảnh?"

Mọi người nuốt nước miếng, không thể ngờ, tốc độ của nàng lại nhanh đến như thế, ngay cả đại linh sư tam cấp cũng không theo kịp.

"Lại là Tàn Ảnh, con mẹ nó không phải ngươi chỉ trốn tránh thôi chứ?" Hai mắt của Lý Phàm lóe ra tia lửa phẫn nộ, ngay lúc hần tràn đầy tức giận, thì một giọng nói lạnh nhạt từ sau lưng truyền đến.

"Có bản lĩnh, ngươi cũng để lại Tàn Ảnh đi."

Nhanh chóng xoay người, trông thấy trường côn đang đánh tới, hần vội vàng vươn cánh tay ra ngăn cản.

"Àm ăm."

Gậy đánh thật mạnh lên trên cánh tay, một cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, bước chân của Lý Phàm lùi nhanh về phía sau, chân ma sát ra một tia

lửa, hấn lắc cánh tay tê dại, trong mắt hiện lên sát ý.

"Lý Phàm lại ở thế hạ phong?"

"Chẳng lẽ nàng thật sự đánh bại Nam Cung Ngao Tuyệt sao?"

Trông thấy một màn này, tất cả mọi người đều lú lờ, với lại chiến đấu bình thường đều đến phút cuối cùng mới hạ sát chiêu, nhưng hai người này, từ lúc vừa mới bắt đầu đã hạ sát thủ rồi.

"Dừng tay, hai người các ngươi không thấy quy định của học viện sao?" Quân sự gấp sự cố đều có thể giải quyết, từ dưới đài nhảy lên, chặn ngang ở giữa hai người, lớn tiếng quát.

"Cút ngay." Hai người lại trắm miệng như một quát to, sau đó hai mắt nhìn nhau, trong mắt bắn ra dòng điện, ánh lửa văng khắp nơi, dường như không giết chết đối phương thì sẽ không bỏ qua.

"Các ngươi..." Quân sự tức giận nét mặt già nua xanh mét, đã bao lâu rồi? Đã bao lâu không có đệ tử dám nói chuyện với mình như vậy?

"Ngươi có dám lập ra khế ước sinh tử với ta không?" Con mắt Lý Phàm hung ác nhìn chằm chằm gương mặt tuyệt mỹ kia, nàng gây ra sỉ nhục cho mình, chỉ có giết nàng mới có thể bình tĩnh được.

"Có gì không dám?" Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Hạ Như Phong nhìn về phía quân sự áo bào trắng: "Bây giờ cuộc chiến của chúng ta không liên quan đến học viện, sống chết tại số, cho dù cuối cùng ai chết cũng đều không liên quan tới người thắng."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78-3: La Nhị trưởng lão, người cần phải nén bi thương 3

Hai lần người này đều động sát ý với mình, nếu hắn đã để mắt đến nàng như vậy, nàng không giết hắn, chẳng phải phụ tấm lòng của hắn sao?

Thật ra, Hạ Như Phong luôn nói chuyện rất tốt, với những người không có quan hệ thân thích với nàng thì rất hiếm khi tức giận. Nhưng Lý Phàm lại ép lửa giận của nàng ra ngoài, có thể thấy được bản lĩnh của Lý Phàm.

Lấy tấm vải trắng ra rồi viết nội dung khế ước xong, hai bên đều ghi tên của mình xuống, giao lại cho quân sự áo bào trắng.

Khế ước dài, quân sự áo bào trắng cầm vải trắng xuống sân huấn luyện, tuy có khế ước sinh tử ở đây, nhưng ông cũng tuyệt đối không để mặc cho đệ tử giết nhau, đợi cho đến lúc một trong hai người đó không thể chống cự được nữa, thì ông ra tay cũng không muộn.

"Khế ước sinh tử? Chắc chắn, hai người này thật đúng là ngang ngược."

"Ngươi nói xem, bọn họ ai sẽ thắng?"

"Nếu như chỉ thảo luận thôi, thì chắc chắn thiếu nữ kia sẽ thắng, nếu như chiến đấu sinh tử, vậy Lý Phàm nhất định sẽ thắng, dù sao hắn sử dụng sát chiêu kia, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh."

"Haiz, thật sự là đáng tiếc! Nếu hai người không lập ra khế ước sinh tử, thì nàng tuyệt đối là một người yêu nghiệt, tiền đồ vô cùng lớn."

Dưới sân huấn luyện, tiếc hận có, than vãn có, nhưng lại không có người nào tin tưởng thiếu nữ này có thể chiến thắng Lý Phàm.

"Ha ha." Lý Phàm ngửa đầu cười to, trong mắt lạnh lẽo không che dấu sát ý chút nào: "Ngươi đã dám lập ra khế ước sinh tử với ta, nếu chết đi, thì cũng sẽ không có người báo thù cho ngươi. Dưới đây ngươi hãy tiếp một chiêu mạnh nhất của ta, một chiêu kia cho dù là ta cũng đều không thể chống chế được, nhưng ngươi ở dưới nó cũng chưa từng sống sót, ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh khi là người đầu tiên chết ở dưới nó."

Hắn đã từng dùng chiêu này để giết một linh thú tam giai tứ cấp trong một giây, nếu không phải vì không thể chống chế được, thì mỗi lần chiến đấu, hắn tuyệt đối không chỉ xếp hạng ba trăm hai bảy ở trên bảng Phong Vân.

Khuôn mặt dữ tợn ở dưới ánh sáng mặt trời trông có vẻ rất đáng sợ, Lý Phàm từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, mở nắp bình ra, lấy thuốc bột từ bên trong nuốt xuống, cơ thể bỗng nhiên phát ra khí thể cường đại.

Về mặt các đệ tử đều biến đổi, lùi nhanh về phía sau, hiển nhiên cũng biết uy lực của sát chiêu này.

Về mặt Dạ Thiên Tà chợt ngưng trọng, vừa định ra tay giúp đỡ, nhưng không biết vì sao, khi nhìn khóe miệng của Hạ Như Phong đầy tự tin, tay hắn không tự chủ được thả xuống.

Lúc ở dưới chiêu đó của Nam Cung Ngạo Tuyết, nàng đều hoàn hảo không tổn thất gì, cho dù một chiêu của Lý Phàm có lợi hại như thế nào, thì cũng không có khả năng gây tổn thương cho nàng. Hắn phải tin tưởng thực lực của nàng mới đúng.

"Rống." Ngựa mặt lên trời rống to một tiếng, mặt hấn lộ vẻ dữ tợn, trong mắt hiện ra vẻ hung dữ: "Chết đi! Chết đi cho ta!"

"Không tốt." Vẻ mặt của quân sự áo bào trắng cũng thay đổi, giờ tiến lên đã không còn kịp nữa rồi, ông lại không ngờ, lúc này Lý Phàm lại sử dụng một chiêu này, đành phải hét lên với các đệ tử: "Tất cả tránh ra, càng lùi về sau càng tốt."

Ông thấy các đệ tử lùi nhanh về phía sau, lặng yên thở dài một hơi, cho dù đệ tử đứng ở Phong Vân Đường đều ở sau thứ hạng hai trăm, tu vi là đại linh sư tam cấp tứ cấp, nhưng sao có thể ở dưới sát chiêu này hoàn hảo không tổn thất gì? Sau đó quân sự áo bào trắng lại trông thấy Dạ Thiên Tà chưa di chuyển bước chân, phẫn nộ nói: "Lão tử bảo ngươi rời khỏi, ngươi không nghe thấy sao?"

Mắt tím hẹp dài lướt qua đánh giá, Dạ Thiên Tà đan hai tay về sau lưng, hai mắt ngưng trọng, vẫn không nhúc nhích nhìn cảnh tượng trên sân, dường như không nghe thấy quân sự nói gì.

"CMN, ngươi đã muốn chết thì đừng trách lão tử." Quân sự áo bào trắng cũng lùi nhanh lại mấy bước, dù sao ông cũng đã nhắc nhở, hấn không muốn rời khỏi, thì chết cũng không liên quan đến ông.

"Àm ầm."

Khí thế cường đại đánh về phía Hạ Như Phong, sân huấn luyện sụp xuống ngay lập tức, tro bụi bay đầy trời, trong tro bụi dày đặc đã không thấy bóng dáng áo bào đỏ kia đâu.

"Ha ha ha, đã chết, đã chết, cho ngươi đấu với lão tử, thật đáng chết." Lý Phàm cười điên cuồng, hấn chưa thấy có ngày nào vui vẻ như ngày hôm nay, rốt cuộc thiếu nữ kia đã chết, nàng gây ra vết nhơ cho mình, lại bị chính tay hấn loại bỏ, loại cảm giác này thật đúng là sung sướng.

Sau đó Lý Phàm lại cảm thấy đau xót, trước kia hấn chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày hấn lại vì đánh chết một đại linh sư nhất cấp mà cảm thấy kích động.

"Chết? Người đáng chết phải là ngươi mới đúng." Bỗng nhiên, giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền đến, áp bách sau lưng truyền đến làm cho cơ thể của hấn cứng đờ, xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng phía sau đến gần đại.

Thiếu nữ áo đỏ lướt nhẹ, trong con ngươi màu đen ẩn chứa tia lạnh nhạt, khuôn mặt trong sáng ở dưới ánh sáng mặt trời trắng nõn như ngọc, khóe miệng khẽ cong nở một nụ cười nhàn nhạt. Trường côn trong tay thiếu nữ đỏ bồng, phóng to rõ ràng ở trong mắt của Lý Phàm.

"Không xong." Ngày hôm nay quân sự áo bào trắng cảm thấy trái tim không chịu được sức nặng, mắt thấy côn muốn đập xuống đầu của Lý Phàm, ông nhanh chóng xông lên phía trước.

Ngay lúc ông sắp bước đến gần sân huấn luyện, thì một uy áp cường đại phủ lên người mình, ở dưới uy áp kia, ông cảm thấy hít thở rất khó khăn, trên lưng đầy mồ hôi lạnh, lúc này động cũng không dám động thêm nữa.

Sau khi Lý Phàm dùng sát chiêu xong, không còn một tý lực công kích nào, đành phải trơ mắt nhìn côn đánh xuống đầu của hấn.

"Phịch."

Cuối cùng, dường như Lý Phàm có thể nhìn thấy não trắng và máu đỏ của mình lại có thể đồng thời bắn ra như thế, chảy đầy khắp mặt đất, hấn mở thật to đôi mắt, cơ thể đổ xuống sân huấn luyện, chết không nhắm mắt.

Mãi đến cuối cùng, đều không có người giải thích nghi ngờ cho Lý Phàm, thiếu nữ này, rốt cuộc làm thế nào để tránh được sát chiêu của mình.

"Suýt chút nữa đã phá hủy bộ y phục duy nhất này, may mà ta tránh nhanh." Vỗ tro bụi trên áo bào, Hạ Như Phong lơ đãng nhìn mây lại, nhẹ giọng lầm bầm.

Lúc trước, khi Nam Cung Ngạo Tuyết sử dụng chiêu Ròng Bay Phượng Múa kia, ở dưới uy áp của mình thì tốc độ đã giảm xuống nên mới không cần tránh đi. Mà uy lực sát chiêu của Lý Phàm còn lớn hơn Ròng Bay Phượng Múa rất nhiều, đáng tiếc lại không bằng tốc độ của mình, muốn dùng chiêu này để tiêu diệt nàng? Không có khả năng.

"Oe."

Đệ tử trong học viện được nuông chiều từ bé, khi nào từng gặp qua cảnh máu tanh này? Lập tức chạy vào trong góc nôn mửa.

Sờ mũi, Hạ Như Phong từ trên sân huấn luyện nhảy xuống, nở nụ cười nhạt với nam nhân tà mị kia: "Tà, chúng ta đi thôi!"

Nam nhân nhún vai, chỉ là trong mắt tím lại lướt qua một tia tán thưởng, khóe miệng cười càng phát ra tà mị, về mặt kia, lúc ở gần bên cạnh thiếu nữ mới có thể lộ ra vẻ ôn hòa.

Trong phòng họp hoàn toàn sáng ngời, một đoàn lão giả ngồi vây quanh cái bàn, ánh sáng vàng kim chiếu lên trên bàn gỗ, bên trên phủ một lớp cát

mỏng

Về mặt mọi người đều uy nghiêm, trong đó chỉ có một lão giả áo xanh khuôn mặt lộ vẻ đau lòng phẫn nộ, về mặt không thể giả kia, làm cho người khác nhìn ở trong mắt còn cho rằng nhĩ tử nữ nhi của ông đều bị người ta giết.

"Hừ, đệ tử bây giờ thật to gan, lại dám giết nhau, loại chuyện này, chúng ta nhất định phải trừng phạt." Lão giả áo xanh tức giận vỗ xuống mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ta nói này La Nhị, đệ tử của ngươi muốn lập ra khế ước sinh tử với người ta, đã chết còn trách ai?" Lão nhân áo bào đỏ luôn thù địch với lão giả áo bào xanh, mắt khinh bỉ nhìn ông ta, tiếp tục mở miệng lần nữa: "Ta cảm thấy quy tắc là chết, người là sống, nếu hai tiểu tử kia tự mình lập ra khế ước, vậy thì không đến lượt chúng ta phải trông coi."

"Ngươi..." Về mặt của La Nhị tái mét, đệ tử đã chết là của ông, cũng không phải là lão gia chết tiết này, ông ta đương nhiên nói rất thoải mái rồi: "Hừ, Ngô Thiên lão nhân, vậy có phải đệ tử của ta lập ra khế ước sinh tử với người ta, rồi chết cũng là hấn tự làm tự chịu có đúng hay không?"

"Đó là tất nhiên." Ngô Thiên lắc đầu, có chút đắc ý liếc mắt nhìn ông ta một cái: "Nhưng mà, đệ tử của ta không phải ngu ngốc, không có khả năng lập khế ước sinh tử với người khác, trên đời này có rất nhiều thiên tài, đệ tử của ta thông minh giống ta như vậy, sao có thể tự kiêu lập khế ước sinh tử chứ?"

"Àm." La Nhị đập bàn đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm lên khuôn mặt làm cho ông chán ghét kia: "Ngô Thiên, ngươi muốn chết à."

"Như thế nào? Ta còn phải sợ không đánh lại được ngươi sao?"

"Được rồi, các ngươi đủ rồi." Lão giả ngồi ở trên chủ tọa vẫn im lặng, nhìn không được lên tiếng, lông mày trắng khê nhíu, xoa hai bàn tay rồi nói: "Việc này xem như bỏ qua đi, đừng nói lại nữa."

"Cái gì?"

Lời của lão giả nhất thời làm cho mọi người lú lờ, không ngờ ông lại bao che rõ ràng như thế.

"Vương lão, vì sao?" Mặt của La Nhị vẫn cung kính quay về phía lão giả này, cho dù đầy tức giận, nhưng vẫn ép xuống hỏi.

"Vì sao?" Lão giả được gọi là vương lão, cười nhẹ một tiếng, khe khẽ thở dài: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Đây là mệnh lệnh của cấp trên."

"Mệnh lệnh của cấp trên? Chẳng lẽ là thập đại trưởng lão sao?"

Lời này lại nổ vang ở trong đám người, những người có mặt đều hai mắt nhìn nhau, không khỏi hít khí lạnh vào miệng.

Nghe nói thiếu nữ kia chỉ có mười lăm tuổi, mà tu vi đã ở đại lĩnh sư nhất cấp, lại còn có thể chiến thắng đại lĩnh sư tam cấp, nếu nói học viện này ai có thể bồi dưỡng ra, thì cũng chỉ có thập đại trưởng lão và viện trưởng. Nhưng vì viện trưởng chuyên tâm luyện được, cũng không thu đồ đệ, vì vậy không ai nghĩ đến ông ấy.

Ngón tay khô già của Ngô Thiên vỗ nhẹ lên bả vai của La Nhị, như tiếc hận lắc đầu thở dài: "La Nhị trưởng lão, ngươi cần phải nén đau thương! Dù sao đệ tử của ngươi nhiều như vậy, chết đi vài người cũng không quan trọng."

"Phụt." La Nhị không chịu nổi giọng nói châm chọc của Ngô Thiên, yết hầu phun ra một ngụm máu đen, tay run chỉ về phía Ngô Thiên: "Ngươi, ngươi..."

"Ha ha, ta cảm thấy rất hứng thú với nha đầu cả gan làm loạn kia, có cơ hội, nhất định phải làm quen với nàng mới được." Xoay người, rút cuộc Ngô Thiên áp chế không được phá lên cười, đi ra ngoài cửa với tâm trạng rất tốt.

"La Nhị trưởng lão, ngươi phải nén đau thương, Ngô Thiên trưởng lão nói rất đúng, đệ tử của ngươi rất nhiều, trăm ngàn không cần vì một đệ tử mà làm tổn thương đến cơ thể của mình."

"Haiz, La Nhị trưởng lão, mệnh lệnh của cấp trên, chúng ta cũng không thể cãi lời, tuy nói quy định của học viện không cho phép giết người, nhưng đệ tử của thập đại trưởng lão giết người, ai dám quản chứ?"

"Yên tâm, đệ tử của ngươi làm sai việc, hấn đã bị phán quyết rồi, nhất định thập đại trưởng lão sẽ không trách lên đầu của ngươi, đúng rồi, lần sau phải nói với đệ tử của ngươi, trăm ngàn lần đừng tự kiêu lập ra khế ước sinh tử với người khác, nếu không chết đi cũng không có người ra mặt vì hấn đâu."

"La Nhị trưởng lão..."

Những người còn lại cũng đang rời đi, chẳng qua bình thường cũng có mâu thuẫn với La Nhị, nên trước lúc rời đi vẫn không quên thật lòng "An ủi" ông ta một câu.

"Phịch."

Ở lúc những người đó an ủi, lòng của La Nhị vốn đã không rộng lượng, cuối cùng không chịu nổi, vừa sinh ra buồn bực lập tức hôn mê ngã trên mặt đất..

Chương 79-1: Hạ Như Phong, bài danh một trăm trong bảng Phong Vân

"Àm."

Ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng, nam nhân có một vết sẹo trên mặt cầm chén hung hăng ném xuống mặt đất, khuôn mặt của hắn dữ tợn, hai mắt bắn ra tia tàn nhẫn: "Hừ, xú nha đầu chết tiệt, dám giết thành viên trong Thanh Long đường của ta, quả thực là muốn chết, ta sẽ làm cho ngươi hối hận khi sống trên đời này."

"Đường chủ, không thể được, lúc này học viện cấm đệ tử giết lẫn nhau." Trông thấy mặt của nam nhân có vết sẹo đầy sát ý lạnh lẽo, ở dưới chỗ thủ lĩnh có một người run rẩy cả người, ngay lập tức nhủ lòng may, giọng nói có chút lo lắng.

Khóe miệng của nam nhân có vết sẹo nở nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn lên người nam nhân áo lục đang mở miệng nói chuyện phía dưới: "Nếu không để cho nàng biết chút lợi hại, người khác sẽ tưởng chúng ta sợ nàng, ngay cả dũng khí báo thù cho thành viên cũng không có. Hành vi bề mặt như thế, làm sao ta có thể không quan tâm?"

Nam nhân áo lục âm thầm mắng vài câu, thật sự là nam nhân dũng cảm có dũng nhưng không mưu, vì sĩ diện mà bị học viện khai trừ, có đáng giá không? Nếu không phải thực lực của hắn mạnh nhất, chỉ sợ vị trí lão đại này đã sớm bị người khác cướp đi.

"Đường chủ, ta không nói là không báo thù cho Lý Phàm, với tư chất của thiếu nữ kia, đoán chừng không bao lâu nữa có thể đạt tư cách đi Huyết Linh Giới, trong Huyết Linh Giới đặc biệt nguy hiểm, ở đó có chết người, nhưng lại không thể điều tra ở đây, đến lúc đó chúng ta có thể..." Đôi mắt nam tử hít lại, tay ở trên cổ cắt một cái, khóe môi không tiếng động cong lên, trong con mắt nhắm lại, âm mưu lạnh lẽo chợt lướt qua.

Lần này, nam nhân có vết sẹo yên tĩnh trở lại, một lúc lâu trôi qua, trong miệng hắn phát ra một tiếng hừ lạnh: "Như ngươi nói, để cho nữ nhân kia sống lâu thêm một thời gian."

Lá phong mùa thu từ ngoài cửa sổ đang mở bay vào, lúc này thiếu nữ đang ngồi trên giường, trên tay đang cầm một quyển sách cổ màu vàng, lúc thì nhíu chặt lông mày, lúc thì lộ ra vẻ mặt thoải mái, một chiếc lá rơi trên quyển trục, nàng vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng bắt ra, lá rụng rơi xuống mặt đất.

Thiếu nữ đang cầm quyển sách quan sát, yên lặng tĩnh mịch như thế, nhưng thật ra lại có một ý vị khác.

"Bát Trọng Hòa Viêm Côn, lực công kích đầu tiên không phải rất lớn, nhưng mỗi một tầng, lực công kích đều tăng gấp đôi so với tầng trước, nếu hiểu hết tám tầng này, đoán chừng lấy tu vi hiện tại cũng có thể liều mạng với Đại Linh Sư cao nhất."

Đóng sách cổ lại, Hạ Như Phong thờ dãi nhặt nhều, linh kỹ này quả thật rất lợi hại, nhưng linh ngộ từng tầng, lại dễ dàng như thế sao? Cho dù nàng có tư chất xuất sắc, cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn mà linh ngộ hết được.

Nhắm hai mắt lại, ánh sáng chiếu lên trên lông mi dài và dày đã tạo thành màu vàng óng ả.

Nhập toàn bộ nội dung trong sách vào đầu, đầu ngón tay bắn ra, một ngọn lửa nổi lên trên giấy của nàng, ngọn lửa đỏ rực đốt cháy sách cổ thành tro bụi, bị gió thổi vào trong phòng, tro bụi rơi đầy trên mặt đất.

Không phải nàng có tính cẩn thận, mà linh kỹ như thế, chỉ cần mình biết là được, nếu có một ngày không cẩn thận bị kẻ thù lấy được, thì sẽ mang đến rắc rối cho mình.

"Nha đầu kia." Ngoài cửa truyền đến giọng nói làm cho nàng ngẩng đầu lên, đã thấy lão giả lúi thúi lại quên không gõ cửa chạy vào, vừa vào cửa đã lớn tiếng ồn ào: "Nha đầu kia, nghe nói con giết một tiểu tử ở Phong Vân Đường?"

Nhủ mày, Hạ Như Phong từ trên giường nhảy xuống, phui y phục: "Vâng, sư phụ, có phải gây phiền phức cho người hay không?"

"Phiền phức?" Thu Phong vội vàng xua tay, trên mặt ông không có chút ý tứ trách cứ nào: "Ngược lại không đến mức phiền phức, không phải chỉ là một người sao, chết thì chết, có gì ghê ghớm đâu, ta chỉ đến nhìn xem con có bị thương hay không. Hừ, ai cho tên chết tiệt kia ăn hiếp đệ tử bảo bối của ta, bị giết là đúng, nếu không phải con giết hắn, thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn đâu."

Khóe miệng co rút, Hạ Như Phong không nói gì sờ mũi, sau đó có chút lo lắng hỏi: "Thật sự sẽ không gây rắc rối cho người chứ?"

Tuy có khế ước sinh tử, nhưng học viện có quy định, đệ tử không thể giết lẫn nhau, ở dưới quy định kia, cho dù là khế ước gì cũng đều không có tác dụng.

Giết Lý Phàm, trong lòng của nàng không có chút sợ hãi, cùng lắm thì bị đuổi học thôi, có gì ghê ghớm đâu? Nhưng để cho nàng lo lắng, cũng chỉ là vì mình có mang đến phiền phức cho sự phụ tiện nghi kia hay không.

"Hừ, đệ tử của ta không thể sợ hãi, ngay cả một người cũng không dám giết, nha đầu kia, con yên tâm, ai muốn giết con, thì con phải giết cho bằng được, lão tử là lão đại của học viện này, ai dám nói đệ tử của lão tử không tốt?" Bộ râu bạc thô ráp của Thu Phong vênh lên, vẻ mặt bá vương bị ông suy diễn vui sướng tới tận cùng.

"Con hãy yên tâm tu luyện đi, việc này ta đã thay con giải quyết tốt rồi, bây giờ nhìn thấy con không có việc gì, lão nhân ta cũng sẽ không quấy rầy con nữa."

"Sự phụ..." Nhìn bóng lưng Thu Phong đi xa, Hạ Như Phong cười khò lắc đầu, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Trước kia gọi ông một tiếng sư phụ, là vì đi theo bên người sư phụ sẽ đạt được lợi ích, nhưng một tiếng này, nàng cũng cam tâm tình nguyện gọi.

Bởi vì sư phụ bao che cho nàng, nàng cũng cảm nhận được. Tuy Thu Phong nói không sao, nhưng việc này, sao có thể không có chút ảnh hưởng đến ông chứ? Thế mà ở giữa danh dự của bản thân với đệ tử của mình, ông vẫn như cũ chọn người đáng sau.

"Ha ha, Như Phong, ngươi có một sư phụ thật tốt." Bỗng nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, kéo Hạ Như Phong từ trong suy nghĩ ra.

Chỉ thấy ở cửa, nam tử khoanh hai tay lại, lười biếng dựa vào ỏi thành cửa, ánh sáng phủ lên gương mặt tuấn mỹ, mang theo ý cười như không cười. Cặp mắt tím tã khí như vậy, lúc này đang nhìn thật sâu vào nàng.

Nam nhân này rất đẹp, đẹp đến mức thế gian ít ai sánh được, nhất là toàn thân có khí chất tã mị kia, lại làm cho hãn tăng thêm một cảm giác mị hoặc.

"Như Phong, gần đây thật sự có chút nhàm chán, chúng ta so mấy chiêu đi, thấy thế nào?" Áo bào màu tím tinh xảo ở trong gió nhẹ hất, ánh nắng nhàn nhạt làm cho toàn thân nổi lên một ánh vàng kim, thân thể từ từ rời khỏi thành cửa, trên mặt của hãn nở nụ cười tã mị, vẫn không thay đổi: "Ngươi không cần lo lắng ta sẽ làm ngươi bị thương, ta sẽ áp chế thực lực ở dưới Đại Linh Sư ngũ cấp, nhưng mà, chúng ta cần tìm một nơi yên tĩnh để chiến đấu."

"Được." Hạ Như Phong gật đầu đồng ý, nàng quả thật muốn dùng chiến đấu để lĩnh ngộ Bát Trọng Hóa Viêm Côn.

Nghĩ đến lời nói sáng nay của Thu Phong, Hạ Như Phong khẽ nhíu mày, bây giờ nàng phải đi tìm Mộ Dung Thanh Nguyệt để nhanh chóng bồi dưỡng thể lực, hướng chỉ, nói không chừng Mộ Dung Thanh Nguyệt cũng có thể giúp nàng tìm một nơi yên tĩnh.

Công hội luyện được nguy nga lộng lẫy, trong đại sảnh có rất nhiều thành viên đều đã biết Hạ Như Phong đi theo Thu Phong đến đây ngày hôm qua, lúc nghe nói nàng muốn tìm Nặc Ni, lập tức có một người chạy đi tìm nàng.

"Nặc Ni, dẫn ta đi tìm Thanh Nguyệt." Nhìn thấy Nặc Ni, Hạ Như Phong trực tiếp vào thẳng nội dung chính, sau đó đi đến chỗ Mộ Dung Thanh Nguyệt.

Hôm qua Mạc Trúc đã nói với thành viên ở đại sảnh, nếu Hạ Như Phong đến, lập tức báo cho hãn, nhưng sau khi nhận được thông báo, kích động chạy xuống thì Hạ Như Phong đã rời đi, thấy vậy, Mạc Trúc đành phải chán nản trừng mắt nhìn người thông báo kia, trách hãn thông báo quá muộn, làm hại chính mình không thể nhìn thấy muội muội vừa kết giao kia.

"Thanh Nguyệt..."

Vừa bước vào sân, một bộ dáng xinh đẹp được chiếu rõ ràng vào trong mắt.

Một con rồng trắng thánh khiết xinh đẹp đang cuộn tròn cơ thể lại, nằm ở phía trên mặt đất, có sừng rồng cao quý trên đỉnh đầu ở dưới ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Hai tay thon dài trắng nõn kia đang xoa chiếc sừng rồng trong suốt như ngọc, ánh mắt chậm rãi rời đi, thì nhìn thấy chủ nhân của bàn tay này, gương mặt tuấn mỹ không giống người phàm, một áo dài màu xanh nhạt làm cho hãn nhìn như tiên giáng trần, dường như nghe thấy tiếng gọi sau lưng, hãn quay đầu lại, khóe miệng nở nụ cười nhu hòa: "Ngươi đã đến rồi?"

Sau đó, bàn tay vỗ đầu Bạch Long, giọng nói dịu dàng như làn gió bình minh thổi qua, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái: "Ngươi về trước đi! Nói với phụ thân, ta vẫn khỏe, không phải lo lắng."

Cho dù nam tử vô cùng xinh đẹp, thì Hạ Như Phong cũng không vì vậy mà thay đổi gì. Dù sao giữa những người nàng biết, vô luận là Dạ Thiên Tã tuấn mỹ tã mị, hay là Bạch Thụy tao nhã cao quý, thì cũng đều có khuôn mặt vượt qua người thường. Nhất là Dạ Thiên Tã, cho nên nàng đã có năng lực miễn dịch từ lâu rồi.

Nhìn thấy Nặc Ni và Mộ Dung Thanh Nguyệt, vẻ mặt Dạ Thiên Tã không kinh ngạc, dường như đã sớm biết hết tất cả. Nhưng mà, trong mắt hãn nhìn Mộ Dung Thanh Nguyệt hiện lên tia sáng khó hiểu.

"Rồng." Bạch Long gầm nhẹ một tiếng, liếm bàn tay của Mộ Dung Thanh Nguyệt, rồi mới bay lên trời xanh, biến mất ở trong mắt mọi người.

"Thanh Nguyệt, ta có việc cần ngươi giúp đỡ." Đi lên trước vài bước, Hạ Như Phong lạnh nhạt cười: "Ngươi giúp ta đi tập hợp một đám người, ta muốn có thể lực của mình, về phần thực lực thì có thể không cần quá mạnh cũng được."

Trong mắt chột lóe kinh ngạc, Mộ Dung Thanh Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu: "Người muốn thành lập thế lực của mình sao? Ta sẽ cố gắng giúp người."

Sau khi dứt lời, Mộ Dung Thanh Nguyệt mới để ý tới nam nhân tà mị đi theo bên cạnh Hạ Như Phong, trong mắt hơi xẹt qua tia nghi ngờ, nhưng rất nhanh thu lại ánh mắt của mình, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn nở nụ cười ôn nhu.

"Ừ, Thanh Nguyệt, việc này đã làm phiền người rồi, bây giờ ta muốn tìm một sân yên tĩnh để tu luyện linh kỹ, các người đừng tới quấy rầy ta..."

Trong sân yên tĩnh vắng vẻ, lá phong đỏ rơi đầy mặt đất, Mộ Dung Thanh Nguyệt và Nặc Ni đều đã rời đi, trong sân chỉ còn lại Hạ Như Phong và Dạ Thiên Tà nhìn nhau.

"Người đã chuẩn bị tốt chưa?" Dưới ánh sáng mặt trời yếu ớt, khóe miệng của Dạ Thiên Tà vẫn nở nụ cười tà mị đã biến mất vào lúc này, vẻ mặt của hắn vô cùng nghiêm túc, lạnh nhạt nói: "Nếu đã chuẩn bị tốt, vậy thì ta sẽ bắt đầu."

Khẽ vuốt cằm, từ sau lưng Hạ Như Phong rút ra trường côn, nàng biết thực lực của Dạ Thiên Tà, nên không dám khinh thường, cho dù Dạ Thiên Tà áp chế thực lực ở dưới Đại Linh Sư ngũ cấp, thì nàng cũng không thể đối đầu với hắn.

"Tịch Diệt."

Ngón tay thon dài vùng nhẹ lên không trung, một ánh sáng vàng kim bắn về phía Hạ Như Phong, ở lúc ánh sáng vàng xẹt qua, phía chân trời đều bị nhuộm một lớp vàng kim.

Vội vàng nghiêng mình tránh thoát, Hạ Như Phong vẫn không vội thở gấp, lại thêm một ánh sáng vàng kim lao đến, "Àm ầm" một tiếng, ánh sáng vàng kim đục một hố ở trên mặt đất, nhất thời tro bụi dày đặc lan ra, khắp trời bị nhuộm sáng chum.

"Khụ khụ." Trong tro bụi, tiếng ho chột truyền đến.

Sau đó tro bụi chậm rãi tiêu tan, một hố to trên mặt đất bỗng nhiên đập vào trong mắt, thiếu nữ từ trong hố nhảy lên, trên hai má trắng nõn đẹp đẽ của nàng bị dính ít tro bụi, có vẻ chật vật không chịu nổi, vờn tay lau hai má, nói: "Tà, không phải người là thuộc tính Hắc Ám sao? Sao linh lực lại là thuộc tính Kim?"

"Không phải người cũng không chỉ có một thuộc tính sao?" Dạ Thiên Tà nhíu mày: "Như Phong, bây giờ đến lượt người đến công kích ta, đúng rồi đã quên nhắc người, vừa rồi Tịch Diệt của ta là công kích yếu nhất đấy."

"Công kích yếu nhất?" Sừng sốt một chút, Hạ Như Phong như bị đá kích, nắm tay, ngẩng đầu, ánh mắt mang theo một cỗ kiên định: "Nếu như ở dưới công kích yếu nhất của người mà ta còn chật vật như thế, vậy thì cũng thật sự rất dọa người, Tà, tiếp tục đến đây đi! Ta sẽ không để cho mình thua quá khó coi đâu."

"Bát Trọng Hóa Viêm Côn, tăng thứ nhất..."

Trường côn xẹt qua chân trời, như chịu ma sát, bề mặt của nó nổi lên một tầng lửa đỏ, nhiệt độ cực nóng đánh về phía Dạ Thiên Tà.

Bạn đang đọc truyện *Tà Phụng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79-2: Hạ Như Phong, bài danh một trăm trong bảng Phong Vân 2

Bước chân của Dạ Thiên Tà lùi nhanh về phía sau, tốc độ của hắn không có một chút rối loạn, áo bào màu tím lay động giữa không trung, bước chân vừa xoay, thì trường côn ma sát qua bên cạnh, ngay cả áo bào cũng không bị tổn thương.

"Khí thế của người rất lớn, nhưng nhưng chỉ có khí thế thôi thì vô dụng, côn pháp chú trọng mạnh và chuẩn xác, người chỉ cần nắm vững hai từ này là được." Dạ Thiên Tà ung dung né tránh công kích, lại giảng giải thêm một chút kiến thức cho nàng, bộ dáng tự do thoải mái như thế, lại khiến cho vẻ mặt của Hạ Như Phong càng thêm kiên định.

Khí thế lớn với côn pháp mà nói là vô dụng, côn pháp chú ý nhất là hai chữ mạnh và chuẩn xác...

Trong lòng bỗng nhiên run lên, Hạ Như Phong như là đã biết gì đó, dừng công kích, nhắm hai mắt lại, trong đầu truyền đến hình ảnh tầng hai và tầng ba trong Bát Trọng Hóa Viêm Côn.

Thấy vậy, Dạ Thiên Tà cũng dừng lại, hắn không ra tay mà ngược lại yên tĩnh nhìn thiếu nữ đang nhắm mắt suy nghĩ kia. Dù là hắn cũng không ngờ, chỉ hơi đề cập một chút, nàng đã tiến vào bình cảnh, thiên phú xuất sắc như thế, đã vượt xa dự đoán của hắn.

Trong giây lát, Hạ Như Phong đột nhiên mở hai mắt, con ngươi màu đen tràn ra tia sáng tứ phía, trường côn trong tay giơ lên cao, môi mỏng khẽ mở, trong miệng thốt ra lời nói lạnh nhạt.

"Bát Trọng Hỏa Viêm Côn, tầng thứ nhất..."

Bát Trọng Hỏa Viêm Côn tầng thứ nhất, chú trọng thể lực, cho nên trường côn ở trong không khí ma sát ra nhiệt độ cực nóng, ở dưới dòng nhiệt độ kia, lại làm người khác cảm thấy mọi vật trong thiên hạ đều bị hòa tan.

Đó là tình thế lúc này.

Có lẽ là vì tự nghiệm uy lực của Bát Trọng Hỏa Viêm Côn, lần này Dạ Thiên Tà không né tránh, phát áo bào màu tím, bàn chân tách ra, đứng im tại chỗ. Ở lúc cơn lửa đột kích mạnh mẽ, hần chỉ khẽ nâng bàn tay, tay của hần còn đẹp hơn tay của nữ tử, cơn lửa như bị ngăn cản, dừng lại ở trước bàn tay như một kỷ tích.

"Bát Trọng Hỏa Viêm Côn, tầng thứ hai..."

Thu hồi cơn lửa, đứng vững bước chân, Hạ Như Phong thu lại vẻ mặt, cơn lửa trong tay lại đánh xuống.

Lần này thể lực dường như yếu đi, ngọn lửa trên côn cũng ảm đạm mấy phần, nhìn qua công kích lần này quả thật có vẻ yếu hơn lần đầu tiên. Nhưng mà Dạ Thiên Tà cũng không cho rằng công kích này lại yếu như vẻ bề ngoài của nó như vậy, vẻ mặt của hần có chút ngưng trọng, không dám kinh thường dùng cơ thể để tiếp công kích này.

Trên tay vận chuyển linh lực, khẽ gạt đầu, cơn lửa ở trong mắt tím của hần càng lúc càng lớn.

Như thường lệ, tiếp được cơn lửa một cách nhẹ nhàng, chỉ là lần trước hần dựa vào cơ thể, còn lần này lại bị ép dùng linh lực mà thôi.

"Tôi đón một chiêu cuối cùng của ta đi! Bát Trọng Hỏa Viêm Côn, tầng thứ ba..."

Bây giờ nàng đã lĩnh ngộ được một chiêu mạnh nhất ở tầng thứ ba, nếu như ngay cả tầng thứ ba cũng không thể tổn thương hần, như vậy nàng cũng chỉ có thể đành chịu thôi.

"Àm àm..."

Tro bụi mù mịt, cổ thụ trong sân đồ ảm ảm, ngay cả đỉnh bát giác cách đó không xa cũng bị ảnh hưởng đến. Nếu như lúc đối địch sử dụng chiêu này, tuyệt đối có thể gây bất ngờ. Chiêu này thoát nhìn thì chỉ có ít lực công kích, nhưng lúc hạ xuống chiêu này, mới có thể phát hiện ra nó rất cường hãn.

"Khụ khụ..."

Trong tro bụi, trường bào màu tím bay vọt ra ngoài, trái ngược với vẻ ung dung ban đầu, lúc này Dạ Thiên Tà không còn lười biếng tà mị nữa, mà vẻ mặt lại mang theo vẻ nhếch nhác.

Đầu tiên là sừng sốt, Hạ Như Phong cũng không ngờ tầng thứ ba lại cường đại như thế, nếu lĩnh ngộ toàn bộ, thì sẽ mạnh đến đâu? Sau đó nhìn thấy Dạ Thiên Tà nháy ra từ trong tro bụi, thân hình chột lóe, đã xuất hiện ở trước mặt của hần: "Ngươi không sao chứ?"

Mỉm cười lắc đầu, Dạ Thiên Tà vươn ngón tay thon dài, phất tro bụi trên áo bào: "Công kích của ngươi có thể làm cho ta chật vật, nhưng lại không thể tổn thương đến ta, dù sao tuy ta đặt công kích ở dưới Đại Linh Sư ngũ cấp, nhưng mà không phải Đại Linh Sư ngũ cấp thật sự, chỉ là bây giờ ngươi cũng có thể liều mạng với ngũ cấp rồi!"

Nếu như tu vi của hần ở Đại Linh Sư ngũ cấp, chỉ sợ bây giờ sẽ không phải là chật vật thôi đâu.

"Ừ, bây giờ ta cũng nên đi khiêu chiến với bài danh một trăm thôi." Cười nhẹ, Hạ Như Phong thu trường côn lại, nàng cũng rất có hứng thú với Huyết Linh Giới kia, đến bài danh một trăm là có thể đặt tư cách vào Huyết Linh Giới: "Tà, hôm nay cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, ta muốn lĩnh ngộ tầng thứ ba này, thì không phải mấy ngày là không thể được."

"Ta chỉ hơi đề cập một chút, là do ngươi có năng lực lĩnh ngộ mạnh mẽ."

Dạ Thiên Tà nhún vai không quan trọng, trên gương mặt còn xinh đẹp hơn nữ tử nở nụ cười tà mị. Đầu tóc chưa búi lên một mực phát tán ở sau lưng, nhưng lại mang cho hần một ý vị lười biếng. Có lẽ là cảm thấy hai người đều rất chật vật, hần khẽ nhún mày lại, và không có gì khó hiểu khi nam nhân tà mị này, ngay cả nhún mày cũng đều trông rất xinh đẹp.

Thay áo bào sạch sẽ, Hạ Như Phong nhìn mặt trời lặn xuống phía tây, lạnh nhạt nói: "Chúng ta đi thôi!"

Trở lại học viện thì đã gần đến hoàng hôn, vốn định trực tiếp đi Phong Vân Đường khiêu chiến bài danh một trăm, nhưng lại gặp phải Lam Lâm, trông thấy Hạ Như Phong đi chung với Dạ Thiên Tà, ánh mắt Lam Lâm sáng ngời, thở hổn hển chạy tới: "Như Phong đồng học, viện trưởng đại nhân ngài ấy... Viện trưởng đại nhân muốn tìm ngươi."

Sư phụ? Lòng mày khẽ nhún, hôm nay sư phụ đã tìm nàng hai lần, bây giờ lại có chuyện gì sao?

Cho dù nghi hoặc trong lòng, nhưng Hạ Như Phong vẫn chạy đến phòng của viện trưởng, chỉ là dường như Dạ Thiên Tà có việc rời đi lúc này, không đi chung với nàng.

Trong phòng rộng rãi sáng sủa, luôn có mùi dược nhàn nhạt, lão giả đứng trước bàn đã bày đầy dược liệu, ông vuốt chòm râu hoa râm, vừa lòng gật đầu: "Những dược liệu này, chắc là đủ rồi chứ?"

Ngay lúc này, cửa bị đẩy ra, lão giả giương mắt nhìn lên, khi trông thấy bóng người quen thuộc trước cửa, ý cười trên mặt càng sâu.

Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện ở phía trước, cơ thể ở dưới áo bào màu vàng tinh tế tỉ mỉ, da thịt ở dưới áo bào vàng càng thêm trắng nõn hơn, mũi cao thẳng khéo léo, môi hồng nhạt, trên lưng buộc một trường côn, một đầu tóc đen không có gì trói buộc rơi ở sau lưng, con ngươi màu đen của nàng thâm thúy và u ám, dường như có thể vô tình thu hút mọi người.

"Ha ha, nha đầu kia, cuối cùng con cũng đến? Con muốn những dược liệu này ta đã tìm đến đây cho con."

Cho dù thiếu nữ này xinh đẹp đến mức nào, nhưng với lão giả không biết sống bao lâu này mà nói, lại không có một chút hấp dẫn nào.

"Thật sự?" Hai mắt phát sáng một chút, Hạ Như Phong bước chân đi đến bên cạnh Thu Phong mới dừng lại, ánh mắt lướt qua dược liệu ở phía trước ông, biết ơn nói: "Sur phụ, cảm ơn người."

"Ha ha, nha đầu kia, con có thể nói cho lão nhân ta, con muốn luyện chế đan dược gì hay không?" Thu Phong xoa hai tay, vẻ mặt cười tủm tỉm mở miệng.

Ông đã nghiên cứu qua nhưng vẫn không thể biết được, rốt cuộc Hạ Như Phong muốn luyện chế đan dược nào, mà ở trong lòng luyện dược sư, phương thuốc là quan trọng nhất, một khi phát hiện ra phương thuốc mới, đều làm cho những luyện dược sư đổ mồ hôi rờn như điên. Vì vậy, ông mới háo hức muốn biết như thế.

"Con muốn luyện chế Tráng Cốt Tán nhị phẩm và Hấp Linh Đan tam phẩm."

Nàng luyện chế Tráng Cốt Tán nhị phẩm là đặc biệt vì Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt, dược này có thể tăng cường cơ thể và xương chắc khỏe, làm cho thân thể của các nàng có sức chịu đựng mạnh mẽ hơn những người đồng cấp.

Hấp Linh Đan tam phẩm, lại có thể tăng tốc độ hấp thu linh lực, và đan dược này chỉ có tác dụng ở gần dưới Đại Linh Sư, nàng nắm chắc ở trong vòng mấy tháng sẽ làm cho hai nàng đều đột phá đến Đại Linh Sư. Nếu đã đến Đại Linh Sư, hiệu quả sẽ không rõ rệt như thế. Nhưng mà, đan dược này cũng có tác dụng với linh thú.

Nghĩ đến điều này, tay của Hạ Như Phong vung lên, thu đan dược vào trong linh giới.

"Sur phụ, con đi trước đây." Sau khi từ biệt Thu Phong, nàng đi thẳng về ký túc xá của mình.

Suốt một đêm trải qua luyện đan và tu luyện dài đằng đẵng. Bầu trời rất nhanh lộ ra mặt trời, Hạ Như Phong mở mắt, duỗi lưng mệt mỏi một cái rồi mới từ trên giường đứng lên, ngón tay thon dài vuốt ve linh giới, khỏe miệng vẫn nở nụ cười, dùng tinh thần lực thăm dò vào linh giới, ở lúc tìm thấy đan dược luyện chế tối hôm qua, mới bước chân ra ngoài cửa.

Mùa thu nên không còn nhiều lá trên cây, trơ trụi lay động ở trong gió.

Tia nắng sáng sớm rơi xuống trên người, rốt cuộc cũng không còn ảm áp, mà mang theo cảm giác mát lạnh.

"Không biết Mị Nhi và Nguyệt Nhi biểu tỷ có đến đây không?" Mặt ngoảnh về phía ánh sáng mặt trời, miệng nàng nở nụ cười, đang cúi đầu, thì chợt nhớ tới người đã trêu chọc nàng ở chỗ cách không xa nơi này.

Giật mình, nàng đi về phía trước, đứng dưới tàng cây, bàn tay vỗ bả vai tiểu mỹ nhân, khẽ cười nói: "Các người vừa đến à, đến ký túc xá của ta một chuyến đi, ta có đồ muốn đưa cho các người."

Dưới tàng cây Phong, mái tóc lay động, gương mặt càng xinh xắn ở dưới y phục màu vàng nhạt, nghi ngờ chợt lóe qua, nhìn người bên cạnh, hai người đồng thời gật đầu, đi theo phía sau thiếu nữ, trở về phòng ở của nàng.

Tùy ý ngồi ở trên một cái ghế, bàn tay vung lên, trên bàn có rất nhiều bình dược, màu sắc bình dược chia làm hai loại, trong đó một bình ngọc có đáy màu đỏ, một bình ngọc khác có đáy màu xanh.

Như nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của hai người, Hạ Như Phong lấy ra bình ngọc có đáy đỏ kia, nhàn nhạt nói: "Ở đây là Tráng Cốt Tán, có thể cải thiện sức mạnh thân thể của các người. Một bình ngọc khác là Hấp Linh Đan, có thể hấp thu linh khí nhanh hơn, mấy thứ này dược tính quá mạnh không thể dùng trực tiếp được, các người có thể đồng thời đổ bọn chúng vào trong nước để ngâm cơ thể, nước dịch kia có thể sử dụng một tuần, mà ở đây có nhiều bình dược như vậy, cũng đủ để hai người các người dùng mấy tháng, ta hy vọng mấy tháng sau các người đều có thể trở thành Đại Linh Sư."

"Cái... Cái gì?" Đôi mắt xinh đẹp của Cốc Mị Nhi trừng lớn, ngay cả nói cũng đều trở nên ấp úng không nói lên nổi: "Đại... Đại Linh Sư? Tiểu Như Phong, người đang nói đùa với chúng ta hay sao?"

Trên gương mặt hơi có vẻ ngầy thơ, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nàng nhún vai: "Ta cũng không hay nói đùa với người khác."

"Nhưng... Nhưng mà..." Cốc Mị Nhi vẫn là một bộ dáng không dám tin, dù sao việc này với nàng mà nói, thật sự là ý nghĩ viễn vông.

Đại Linh Sư? Làm sao có thể?

"Không có gì là luyện được sư không làm được." Ngón tay khẽ gầy lên mặt bàn, Hạ Như Phong mở miệng nói lạnh nhạt như gió.

Nàng nói không sai, không có gì là luyện được sư không làm được, nếu có thể, nàng cũng để mình dùng để tăng lên Linh Tướng trong thời gian ngắn nhất. Nhưng dù sao dùng đan dược để tăng lên thực lực lại có khác biệt rất lớn với việc dựa vào thực lực của mình, không đến vạn bất đắc dĩ, nàng sẽ không làm như thế.

Mà thiên phú của Cốc Mị Nhi và Hạ Ngân Nguyệt bị dao động ở mức này, nếu không sử dụng đan dược, tốc độ của các nàng tăng lên rất chậm.

"Luyện được sư?" Ánh mắt của Hạ Ngân Nguyệt hiện vẻ khó hiểu, bỗng nhiên nàng nhớ đến Hạ Như Phong từng dứt đan dược cho Cốc Mị Nhi: "Cái gì, Như Phong biểu muội, người nói luyện được sư là..."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79-3: Hạ Như Phong, bài danh một trăm trong bảng Phong Vân 3

"Chẳng lẽ ta không giống luyện được sư sao?" Buông tay, Hạ Như Phong bắt đầu đi lắc đầu, chỉ là lời của nàng lại khiến cho hai người ở đây đều mở to hai mắt.

Hạ Ngân Nguyệt tương tự phụ của nàng là luyện được sư thôi, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, chính bản thân nàng ấy lại là một luyện được sư, dù sao cơ hội để trở thành một luyện được sư thì thật sự rất thấp.

"Mị Nhi, ta nhớ hình như linh thú kia của ngươi cũng là thuộc tính hỏa đúng không? Dược này là ta dựa theo thuộc tính để luyện chế, thuộc tính hỏa đều có tác dụng với Linh Sư và Linh Thú, ngươi có thể..."

Nói tới đây thì nhất thời dừng lại, bởi vì Hạ Như Phong trông thấy gương mặt yêu mị của Cốc Mị Nhi, lại lộ ra vẻ đau lòng. Có lẽ là cảm nhận được đau khổ của nàng, Hạ Như Phong xiết chặt nắm đấm, lửa giận trong ngực nhanh chóng bùng cháy, nàng mạnh mẽ ép xuống, rồi mới đưa ánh mắt nhìn sang Hạ Ngân Nguyệt.

Thời điểm như thế này, thì hỏi Cốc Mị Nhi cũng vô dụng, cho nên mới hy vọng Hạ Ngân Nguyệt có thể nói chuyện đã xảy ra với nàng.

Ở thành Hóa Vân, nữ nhân như Cốc Mị Nhi này luôn là một nữ tử lạc quan, chưa từng có lúc đau lòng như thế, nhưng nhìn nàng ấy bây giờ, không biết vì sao, Hạ Như Phong cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

"Hỏa Diễm Điều đã chết, chết ở trong tay Cốc Tâm Nhi." Khẽ thở dài, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Hạ Ngân Nguyệt cũng trở lên đau buồn, dù sao, nếu không phải do nàng thì Cốc Mị Nhi cũng sẽ không xung đột với Cốc Tâm Nhi, ở trong việc này, nàng cũng có trách nhiệm.

"Àm"

Nắm đấm đập thật mạnh lên bàn, cái bàn màu vàng kia, trong chớp lát bị cắt thành hai đoạn, đổ xuống mặt đất.

"Cốc Tâm Nhi." Trong mắt sát ý chợt lóe lập tức biến mất, Hạ Như Phong cong môi nở nụ cười máu lạnh: "Ta sẽ làm cho nàng ta phải trả một giá lớn."

Từ nhỏ làm bằng hữu với Cốc Mị Nhi, sao lại không biết, Hỏa Diễm Điều làm bạn ở bên cạnh Cốc Mị Nhi từ nhỏ, với nàng ấy mà nói thì trân quý biết bao? So với nói là triệu hồi thú, thì không bằng nói là bằng hữu thì càng chuẩn xác hơn. Hơn nữa, nếu không phải Hỏa Diễm Điều từng liều mạng cứu giúp, thì Cốc Mị Nhi đã chết từ ba năm trước rồi.

Không phải triệu hồi thú không có trí tuệ, lại không phải triệu hồi thú xuất sắc. Nhưng cho dù không có linh trí, nó cũng có thể cảm nhận được ai đối tốt với nó, ở lúc chủ nhân vô cùng nguy hiểm, thì cũng sẽ xuất phát từ bản năng mà liều chết bảo vệ.

"Mị Nhi, ta chờ ở đây, chờ thay đổi của ngươi sau vài tháng, Cốc Tâm Nhi ta sẽ không giết nàng ta, ta để cho ngươi tự mình báo thù cho Hỏa Diễm Điều." Khóe miệng của Hạ Như Phong lãnh ý càng sâu, trong đôi mắt màu đen kia lộ vẻ lạnh lẽo, trôi sau một lúc lâu, nàng mới hít sâu một hơi, nói: "Yên tâm, Mị Nhi, ta sẽ tìm cho ngươi một triệu hồi thú khác."

Trong lòng Cốc Mị Nhi ngẩn ra, chỉ cắn chặt môi mọng, không nói gì, nhưng mà sắc mặt cũng dần trở lên tốt hơn.

"Mị Nhi, Nguyệt Nhi biểu tỳ, về sau các ngươi không cần đến tìm ta, kế tiếp ta chỉ sợ sẽ rất ít xuất hiện ở đây, nếu các ngươi muốn tìm ta, có thể đi công hội luyện được tìm Nặc Nị, hẳn sẽ đưa bọn ngươi vào, nhưng mà trong một tháng này, các ngươi sẽ không tìm thấy ta đâu."

Lúc này, đã không có điều gì có thể giúp đỡ cho thực lực của nàng, vì vậy nàng muốn đi khiêu chiến hạng một trăm trong bảng Phong Vân, chỉ có tiến vào trước hạng một trăm ở trong bảng Phong Vân, nàng mới có thể đi Huyết Linh Giới. Hơn nữa vì bồi đắp thể lực, nàng sẽ không quay trở lại ký túc xá của học viện, ở thời gian này có lẽ là rất khó gặp lại các nàng.

Cuối cùng nhắc nhở vài câu, để cho hai người lấy toàn bộ bình ngọc đi, rồi nàng mới đi về phía Phong Vân Đường.

"Hạ Như Phong, khiêu chiến bài danh một trăm trong bảng Phong Vân."

Phong Vân Đường huyền ảo, đột nhiên một giọng nói xen vào giữa, làm âm thanh ồn ào lập tức chấm dứt, ánh mắt của tất cả đệ tử nhìn vào nhau, sau khi im lặng một lát, thì tiếng nghị luận vang lên càng lớn hơn.

"Hạ Như Phong là ai? Sao tên này lại quen thuộc như vậy?"

"Ta nghĩ ra rồi, không phải là thiếu nữ đánh bại Nam Cung Ngạo Tuyết, và lấy được bài danh ba trăm hai sáu sao?"

"A, là nàng à? Nghe nói nàng có hậu thuẫn rất lớn, giết chết Lý Phàm đứng thứ ba trăm hai bảy, mà lại không bị trừng phạt một chút nào."

"Không phải đâu? Không phải bọn họ lập ra khế ước sinh tử sao? Nếu đã ký ước định kia, thì đương nhiên sẽ không bị trừng phạt."

"Ngươi là đồ ngốc à, giữa ước định của đệ tử và quy định của học viện thì cái nào trói buộc lớn hơn? Chẳng qua thiếu nữ này cũng thật kiêu ngạo, hôm qua vừa trở thành bài danh ba trăm hai sáu, hôm nay đã khiêu chiến Phòng Linh bài danh hạng một trăm."

"Ha ha, dường như hôm nay Phòng Linh đúng lúc ở đây, bây giờ có trò hay để nhìn rồi."

Không để ý đến nghị luận ồn ào, ánh mắt của Hạ Như Phong từ xung quanh đảo qua, giọng nói của Vân Thanh Phong lạnh nhạt, ngăn lại ồn ào ở đây lần nữa: "Hạ Như Phong khiêu chiến bài danh hạng một trăm trong bảng Phong Vân."

Lần này, lời của ông vừa dứt, một nam nhân mặc áo bào xám từ trong đám người đi ra, trên khuôn mặt của thanh niên được coi như tuần tú, trong tay cầm một thanh kiếm bản to sáng bóng, cầm lấy kiếm chỉ về thiếu nữ phía trước có vẻ ngoài trẻ con, giọng nói lạnh nhạt còn mang theo một tia kiêu ngạo, dường như không để đối phương vào trong mắt: "Ta, Phòng Linh, đứng hạng một trăm trong bảng Phong Vân, tiếp nhận khiêu chiến của ngươi."

Tay trái nắm trường côn ở sau lưng, miệng nàng nở nụ cười ẩn chứa sự tự tin, phản tự tin này, lại làm cho nam nhân áo bào xám có chút kinh ngạc.

"Bát Trọng Hòa Viêm Côn, tầng thứ nhất..."

Trường côn trên tay, xẹt qua bầu trời, ma sát ra một tia lửa, trên côn không khỏi nhiễm một lớp lửa đỏ, áp bức to lớn, làm cho vẻ mặt của nam tử khẽ biến đổi.

Tốc độ của côn lửa rất nhanh, làm cho hắn không kịp né tránh, đành phải giơ lên thanh kiếm chắn ở trước ngực, hẳn vốn cho rằng, khí thể linh kỳ cường đại như thế, không thể làm tổn thương đến mình, nhưng ít ra sẽ mang đến cho mình một chút chát vật. Nhưng mà đợi cho côn lửa đến gần, hắn mới phát hiện, cái này vốn chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt không có chút khí thể nào cả.

Nhìn côn lửa dễ dàng bị ngăn cản, hắn khinh thường cười lạnh một tiếng: "Công kích của ngươi, chỉ có chút uy lực như vậy thôi sao?"

Hạ Như Phong hơi cười, không trả lời, đôi mắt là một Đại Linh Sư tứ cấp, nàng chưa bao giờ kiêu ngạo cho rằng, mình chỉ cần dùng tầng thứ nhất là có thể đánh bại hắn. Dù sao tu vi của mình chỉ ở nhất cấp, không phải Đại Linh Sư ngũ cấp.

"Bát Trọng Hòa Viêm Côn, tầng thứ hai..."

Chiêu này lại khác với chiêu vừa rồi, không hề có khí thể gì đáng nói, thoạt nhìn như là một chiêu không có lực công kích gì.

Mọi người tròn tròn mắt, chẳng lẽ nàng cho rằng, dựa vào chiêu này là có thể đánh bại Phòng Linh sao? Đây cũng thật sự là rất buồn cười, không ngờ thiếu nữ này có bộ dáng xinh đẹp như thế, nhưng lại không có đầu óc.

Khóe miệng vẫn nở nụ cười lạnh khinh thường như cũ, Phòng Linh nhẹ nhàng nâng thanh kiếm lên, lần trước không thể né tránh, lần này hẳn ngay cả trốn cũng không trốn, bởi vì một chiêu trước kia ẩn chứa khí thể như vậy, cũng không thể tổn thương tới hắn, chỉ dựa vào chiêu này thì làm sao có thể?

"Àm"

Kiếm và côn chạm vào nhau, ma sát ra một tia lửa, vẻ mặt của Phòng Linh chợt biến đổi, bước chân lùi về sau, mặt đỏ bừng lên, hắn không nhận được mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt khiếp sợ nhìn bóng dáng màu vàng kia.

Đây... Đây là công kích gì vậy? Đại Linh Sư nhất cấp lại chỉ dựa vào chiêu này mà đánh hắn học máu sao?

Mọi người không biết linh kỹ này, lại là một linh kỹ gạt người như thế.

Khí thể tầng thứ nhất rất lớn, nên làm cho mọi người không dám coi thường, mà chờ công kích rơi xuống, thì mới phát hiện lực lượng của công kích này không mạnh, trừ phi là cấp bậc của đối thủ thấp hơn mình, thì mới thật sự là ngang nhau, nhưng cũng không thể dễ dàng bị tổn thương được. Kể từ đó, sẽ khiến tâm tư phòng ngự của người đó lắng xuống.

Chiêu thứ hai, khí thể càng thấp hơn rất nhiều so với chiêu thứ nhất, hơn nữa động tác võ thuật ở phần đầu rất đẹp mắt, nên không có bao nhiêu người xem trọng nó, nhưng lại không có ai biết, lực công kích của tầng thứ hai còn vượt qua tầng thứ nhất gấp nhiều lần. Trong lúc không hề chuẩn bị thì rất dễ dàng phải chịu thiệt thòi.

Lau vết máu ở khóe miệng, vẻ mặt của Phòng Linh rốt cuộc đã trở nên nghiêm túc: "Người, cũng đủ để ta phải coi trọng, phần trước là người đánh, kế tiếp, sẽ để cho người ném thử chiêu của ta!"

Khóe môi cong lên, Hạ Như Phong cũng lạnh nhạt nói: "Như vậy, người cũng đến ném thử một chiêu cuối cùng của ta đi."

"Phong Chi Thương"

"Bát Trọng Hòa Viêm Côn, tầng thứ ba..."

"Àm"

"Àm àm"

Trên sân huấn luyện, lấy đường ở giữa làm điểm kết thúc, hai bóng dáng đồng thời nhảy vào tro bụi màu vàng, và đúng lúc này, vũ khí trong tay bọn họ vung mạnh về phía đối phương.

Đỏ và xanh chạm vào nhau, một tiếng nổ mạnh khuếch đại xung quanh bọn họ, sân huấn luyện thật đáng thương, hôm qua đã bị hư hại còn chưa kịp sửa chữa, hôm nay càng bị tổn hại hơn, cuối cùng cả sân hoàn toàn bị hủy.

Một số đệ tử chưa kịp né ra vì vậy đã bị tai họa đuổi kịp, chỉ là lần tỷ thí này, không phải sống mái với nhau, vì thế hai người cũng không dùng hết khả năng của mình, những đệ tử bị ảnh hưởng đến cũng chỉ bị thương mà thôi.

Quần sự áo bào trắng nhìn tro bụi mù mịt khắp nơi, lại nhìn sân huấn luyện bị hư hại, nhất thời có chút khóc không ra nước mắt...

"Ai thắng?"

"Ta không biết?"

Các đệ tử đều nuốt nước miếng, bọn họ đều tự nhận không thể phá hủy hoàn toàn sân huấn luyện như thế này.

Hôm qua ở dưới sát chiêu của Lý Phàm kia, sân chỉ bị phá hủy một số bộ phận nhỏ, qua quá trình linh kỹ của hai người va vào nhau thì dĩ nhiên sẽ bị hủy, có thể thấy được chỗ cường hãn của thực lực hai người này.

"Phù."

Tro bụi dần tan ra, thứ đầu tiên đập vào trong mắt mọi người là một áo bào màu vàng, trường côn của thiếu nữ dựng thẳng trên mặt đất, đôi tay nàng cố gắng chống đỡ trường côn, một ngum máu tươi từ trong miệng phun ra, rơi xuống mặt đất: "Không hổ là bài danh một trăm, thực lực như thế, cho dù là mười Nam Cung Ngao Tuyết cũng sẽ không phải là đối thủ của hân."

Trong bảng bài danh, ở cấp bậc ngang nhau thì cũng chia thực lực mạnh yếu, Nam Cung Ngao Tuyết chỉ xếp hạng ba trăm hai sáu, cho dù sử dụng Ròng Bay Phượng Múa, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể xếp hạng hai trăm, sao lại có thể so với hạng một trăm?

"Thiếu nữ này thật sự thua sao?"

Người vây xem đều thần thức không thôi, nhưng mà kết cục này bọn họ vẫn có thể chấp nhận, nếu người thắng là thiếu nữ kia, phỏng chừng rất nhiều người đều sụp đổ.

"Phịch."

Mọi người ở đây đang âm thầm vui mừng, thì đột nhiên chân sau của Phòng Linh quỳ xuống đất, bàn tay cố gắng chống lên mặt đất, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra một tia thông khổ, dưới y phục bị phá hủy, vết thương trên da thịt hiện ra dữ tợn, hân cười khổ một tiếng, giọng nói một mồi từ trong miệng vang lên: "Người đã thắng, ta không bằng người."

Sau khi nói xong lời này, rốt cuộc hân chống đỡ không được, ngất xỉu ngã xuống sân huấn luyện.

"Cái... Cái gì? Thiếu nữ này thắng sao?"

"Không có khả năng? Nàng mới bao nhiêu tuổi? Sao có thể có thể tiến vào hạng trước một trăm?"

"Nàng vẫn là Đại Linh Sư nhất cấp, Đại Linh Sư nhất cấp có thể đánh bại Đại Linh Sư tứ cấp sao? Không phải Phòng Linh không xuất ra toàn lực chứ?"

Mọi người đều lú lờ, bọn họ rất khó chấp nhận một thiên tài trẻ tuổi như thế, dù sao việc này thật sự là rất đã kích người, mà ngay cả nữ tử yêu nghiệt kia cũng đều không thể sánh với nàng. Nếu nàng là thiên tài, như vậy bọn họ người được gọi là thiên tài, sao còn dám muốn xưng hô này?

Thở nhẹ một hơi, Hạ Như Phong cúi người, nhét một viên đan dược vào trong miệng của Phòng Linh, rồi mới xoay người, ngay lúc nàng xoay người, trên bảng sắp xếp vị trí đứng đầu ở Phong Vân Đường, thừa ra một hàng chữ...

"Hạ Như Phong."

"Bài danh một trăm bảng Phong Vân."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Người không xứng gọi tên này

Trong phòng gọn gàng sạch sẽ, ánh nắng mặt trời từ khe hở cửa sổ chiếu vào, rải vài vệt sáng ở trong phòng.

Bao phủ giữa ánh sáng nhân nhật là khuôn mặt của nam tử kia còn xinh đẹp hơn nữ tử, ánh sáng lấp lánh chói mắt. Mà dưới mũi cao thẳng kia, là môi mỏng nở nụ cười nhạt, mang theo một ý tà mị. Nụ cười như thế, lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm, nhưng vẫn không tự chủ được mà muốn tới gần.

Trên người nam tử mặc áo bào tím, và mái tóc một mực tán loạn ở phía sau hần, ở lúc ngọn gió thổi tới thì lay động thành một độ cong đẹp đẽ.

Ngắm chén trà bằng gốm trong tay, rừ mắt xuống, con mắt màu tím hiện ra tia sáng khó hiểu: "Vói thực lực của nàng, thì cần phải đi khiêu chiến hạng một trăm trước, Lạc Khắc, sau này, ngươi hãy đi theo bên người bảo hộ cho nàng!"

Trong không khí, có một bầu không khí yên tĩnh quý dị đang chuyển động, một lúc lâu cũng không có người trả lời. Nam tử không có chút lo lắng nào, chén trà sứ trong tay bị xoay tròn mấy lần.

"A? Người nói bộ dạng vị đại tỷ tỷ kia rất đẹp sao?" Ngay lúc này trong không khí quý dị, có giọng nói ngây thơ đột ngột vang lên, đã thấy một con mèo có bộ lông trắng như tuyết từ trong lòng của hần nhảy ra.

Toàn thân mèo con trắng như tuyết, ánh sáng trong hai mắt màu hổ phách bắn ra tứ phía, móng vuốt đặt lên miệng, ngáp một cái lưỡi biếng, lắc cơ thể, trong nháy mắt, thân hình dần phóng to, cả căn phòng lớn trở nên nhỏ đi một nửa, mà một chữ "Vương" cũng xuất hiện rõ rệt ở trên trán của nó.

Đây không phải là mèo con? Rõ ràng chỉ là một Tiểu Bạch Hổ.

"Tốt, Tà lão đại, đưa ta đến bên cạnh mỹ nữ tỷ tỷ đi! Đúng rồi lão đại, hình như bên cạnh mỹ nữ tỷ tỷ có một mỹ nam tử bộ dạng rất xinh đẹp, gọi là gì Thanh cái gì Nguyệt đó, muốn ta giúp ngươi đuổi đi không?"

Trong con mắt đầy vẻ nhân tính của Tiểu Bạch Hổ hiện lên ý đùa giỡn độc ác sáng ngời, miệng rộng mở ra khép vào, thốt ra lời nói ngây thơ. Nếu ở Trung Hoa mà một động vật lại có thể nói, thì chắc chắn sẽ dọa chết một đám người.

"Chúng ta là bằng hữu." Vươn ngón tay thon dài, búng lên chữ "Vương" trên trán của tiểu bạch hổ, Dạ Thiên Tà khẽ nhủ lông mày, ngay lập tức không hài lòng câu nói đó.

Móng vuốt đặt lên mũi, Tiểu Bạch Hổ làm một động tác khinh bỉ với hần: "Ngươi lừa quỷ à, nếu ngươi không thích mỹ nữ tỷ tỷ, vì sao để cho Quỷ ảnh đi đến chỗ gọi là thành Hóa Vân gì đó âm thầm bảo vệ người nhà của mỹ nữ tỷ tỷ? Lại vì sao để cho Diệp ảnh một đường vụng trộm đi theo mỹ nữ tỷ tỷ bảo vệ nàng an toàn? Còn có, đường đường là Bạch Hổ ngươi cũng muốn đưa ta cho nàng..."

"Ta nhận ủy thác của người khác, là người hết lòng với công việc." Lông mày càng nhíu chặt, nhưng mà trên gương mặt tuấn mỹ kia, cũng hiện lên lo lắng mờ mịt.

Nếu như, để cho nàng biết một chút tình trạng của vị biểu đệ kia của nàng, thì nàng sẽ rất lo lắng. Nhưng mà, nếu người nọ không nguy hiểm đến tính mạng, vậy thì tạm thời không nên nói cho nàng.

Huống chi, sự việc kia, rốt cuộc là phúc hay họa còn chưa chắc chắn... Nói không chừng, sẽ trở thành một kỳ ngộ.....

"Cất, ta mới không tin đâu, nhưng mà mỹ nữ tỷ tỷ rất xuất sắc! Còn tốt hơn tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng rất nhiều, nữ nhân Nghiêm gia đó rất nịnh hót, để cho người ta chán ghét, Tà lão đại, chừng nào thì ngươi mới không che dấu thực lực nữa? Thật muốn nhìn bộ dạng khiếp sợ của những người đó

một chút." Giọng nói của Tiểu Bạch Hổ có vẻ không vừa lòng, như nhớ đến những chuyện ở nơi đó, trong con mắt màu hổ phách xinh đẹp dần lộ ra tia tàn nhẫn.

Khẽ ngán người, nụ cười tà mị của Dạ Thiên Tà trở nên lạnh lẽo: "Ở lúc không đủ thực lực, trước khi có thể chống lại quái vật lớn kia, ta không thể để cho những người đó biết năng lực của ta."

Nắm chặt hai tay, tia sáng tàn nhẫn trong mắt màu tím tà mị chợt lóe rồi lập tức biến mất, nhưng lại khiến cho nhiệt độ của cả căn phòng chợt hạ xuống thấp, ngay cả Tiểu Bạch Hổ to lớn cũng nhin không được mà sợ run cả người.

"Tà lão đại..."

"A." Nhẹ giọng cười nhẹ, khóe miệng của hắn dần cong lên đầy khinh thường, trong mắt áp chế lửa giận, làm cho toàn bộ khí chất của hắn đều xảy ra biến đổi: "Mười năm trước, ta bị bọn họ phá hủy kinh mạch, tuyên bố cả đời này đều không thể tu luyện linh lực, nhưng mà, bọn họ đều không thể ngờ rằng, ta còn có thể đạt được kỳ ngộ, hơn nữa đạt tới tình trạng như thế này, chỉ là thực lực bây giờ của ta tuy mạnh, nhưng vẫn không thể chống lại quái vật lớn kia..."

Hít sâu một hơi, tức giận trong mắt tím của hắn dần bình tĩnh lại, cuối cùng bình thường trở lại: "Lạc Khắc, bây giờ ta với ngươi hãy giải trừ khế ước, ngươi đi Huyết Linh Giới bảo vệ Như Phong, nhớ kỹ, ở nàng trước mặt đừng mở miệng nói chuyện."

"Vì sao?" Chớp mắt, Tiểu Bạch Hổ nghiêng đầu, không hiểu hỏi.

"Bởi vì ngươi phải làm một con thú bình thường, con thú bình thường sẽ không nói chuyện, mặt khác, ta làm việc này thì đừng để cho Như Phong biết, với tính cách của nàng, thì sẽ không thích người khác vụng trộm đi theo."

"Nhưng mà, ta đường đường đại vương Bạch Hổ, trời sinh có đầy đủ toàn bộ trí tuệ của chủng tộc, vừa sinh ra đã hiểu ngôn ngữ của nhân loại, để cho ta đột nhiên không nói lời nào, thật là rất khó chịu." Trong mắt màu hổ phách tràn đầy oan ức, Tiểu Bạch Hổ đáng thương nhìn chăm chú vào Dạ Thiên Tà, hy vọng hắn có thể thu hồi cái mệnh lệnh này.

Đặt chén trà sứ trong tay lên trên bàn, đầu ngón tay của hắn khẽ gõ lên mặt bàn, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai, trên khuôn mặt ở dưới ánh sáng xinh đẹp đến mức khiến người phàm hay thần tiên cũng phải phấn nộ, lại nở nụ cười âm hiểm: "Lạc Khắc, ngươi lại muốn đi Thế Giới Hắc Diễm ở hơn ba năm trước sao? Nếu ngươi muốn đi, ta có thể lập tức đưa ngươi đến đấy."

Sợ run cả người, trong mắt của Tiểu Bạch Hổ nổi lên kinh sợ, hiển nhiên cái gọi là Thế Giới Hắc Diễm kia, đã từng gây cho nó rất nhiều giày vò...

"Ha ha, không phải là không nói lời nào sao? Có gì nghiêm trọng đâu chứ." Nói xong, vụng trộm nhìn nam nhân tà mị kia, thấy vẻ mặt của hắn trầm tĩnh lại, Tiểu Bạch Hổ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế Giới Hắc Diễm, có ma mới muốn đi, nó thề, cả đời này cũng không muốn đặt chân đến đó...

Mà ở lúc Dạ Thiên Tà đang căn dặn Tiểu Bạch hổ, thì Hạ Như Phong đã ở bên trong Huyết Linh Giới rồi...

Xung quanh cỏ cây mọc thành bụi, ánh nắng trên trời còn nóng bức hơn mùa hè, gió nhẹ thổi qua, chẳng những không mang đến cảm giác mát mẻ, mà ngược lại như đứng ở bên trong núi lửa vậy.

Hạ Như Phong vận chuyển linh lực hệ thủy mới cảm thấy sáng khoái cả người, ngẩng đầu lên, dùng tay trắng nõn che đôi mắt, đúng lúc nhìn mặt trời trên bầu trời qua khe hở ngón tay, mồ hôi nhỏ chảy xuống chiếc mũi cao thẳng, khóe miệng khẽ cong lên nhàn nhạt, sau đó buông tay xuống, ánh mắt nhìn về phía nhà gỗ nhỏ cách đây không xa.

Bên ngoài nhà gỗ nhỏ tĩnh mịch, người đến người đi, trên cửa treo một ký hiệu là bầu rượu, không cần nghỉ ngơi, Hạ Như Phong bước chân đi về phía nhà gỗ nhỏ.

Âm thanh ồn ào từ trong nhà gỗ truyền đến, Hạ Như Phong vừa mới bước chân vào, ánh mắt mọi người nhìn lại, khi thấy tuổi của Hạ Như Phong, thì đều không tự chủ được phát ra âm thanh chấn động.

"Lại một người mới đến? Sao lại trẻ như vậy? Nàng xác định đã vào bảng Phong Vân sao?"

"Cũng không phải tất cả trở thành người trong bảng Phong Vân cũng đều có thể tới đây, chỉ có tiến vào trước hạng một trăm mới có tư cách này."

"Vậy cũng không nhất định, nếu nàng là đệ tử của trưởng lão quyền cao chức trọng nào đó, thì ai dám ngăn cản nàng?"

Huyết Linh Giới là kho tàng do học viện Linh Phong trấn giữ, không phải ai cũng có tư cách tiến vào, chỉ có những thiên tài trong học viện mới có thể được học viện bồi dưỡng, đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như đoàn trưởng lão bình thường, có vị trưởng lão tên là Vương Lão kia, hoặc là thập đại trưởng lão, thì đệ tử của bọn họ cho dù là Đại Linh Sư nhất cấp, vẫn có tư cách đi vào Huyết Linh Giới.

Mà Thu Phong không để cho Hạ Như Phong trực tiếp đi vào, là vì rèn luyện năng lực của nàng, để cho nàng tham gia vào bài danh trong bảng Phong Vân, Hạ Như Phong cũng biết khổ tâm của Thu Phong, vì vậy không nhờ thế lực của sư phụ để tiến vào Huyết Linh Giới.

Huống hồ, nàng tuyệt đối không dùng quyền lực của sư phụ, để giành phúc lợi này cho mình, nếu không, nàng đã không phải là Hạ Như Phong.

Chỉ có điều, chờ Hạ Ngân Nguyệt và Cốc Mị Nhi thăng cấp đến Đại Linh Sư, thì sẽ để cho các nàng đến đây, bởi vì nồng độ linh lực ở trong này cao hơn bên ngoài, và thể giới Triệu Hoán Sư của nàng cũng không thích hợp mấy, nhưng lại có linh thú hung mãnh để cung cấp cho chiến đấu, nên tốc độ thăng cấp cao hơn bên ngoài rất nhiều.

"Này, ngươi đi một mình à?" Ngay lúc này, giọng nói trong trẻo của nam tử ở bên cạnh vang lên.

Hạ Như Phong bị đánh gãy suy nghĩ nên trong lòng đầy bất mãn, lông mày khẽ nhíu lại, quay đầu, thì thấy một nam tử cầm kiếm trong tay đứng ở bên cạnh người của nàng.

Nam tử có khuôn mặt anh tuấn, da thịt màu đồng lóe ra tia sáng chói mắt, đường nét khuôn mặt như được chạm khắc, hoàn mỹ đến nỗi làm cho người khác phải ghen tỵ. Mà dưới mũi cao thẳng, là khoé môi gợi cảm cong lên nhàn nhạt. Về ngoài anh tuấn như thế, nếu đặt ở Trung Hoa, tuyệt đối sẽ đưa tới tiếng thét chói tai của rất nhiều thiếu nữ.

Mà hắn lại mặc một áo bào màu đen, dáng người dưới áo bào đen thẳng tắp và to lớn, bả vai rộng lớn dường như có thể làm cho người ta cảm thấy an toàn.

"Là hắn? Cổ Phi bài danh thứ mười trong bảng Phong Vân?"

"Cổ Phi, sao hắn lại đến tầng thứ nhất này?"

"Nhìn như vậy, dường như hắn có ý mời thiếu nữ mới tới này vào đội, thật hâm mộ vận khí của nàng."

"Cho dù tạo thành một đội với Cổ Phi, thì còn sợ gặp nguy hiểm gì chứ?"

Mọi người đều hâm mộ ghen tị nói, nhất là những nữ tử trong đó, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén nhìn Hạ Như Phong, hận không thể chọc vài lỗ ở trên mặt của nàng.

"Ngươi là người ở đâu?" Cau mày, Hạ Như Phong cảm nhận được kẻ thù từ tứ phía, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Cổ Phi cũng sợ một chút, nghĩ đến hắn là nhân vật thứ mười trong bảng Phong Vân, thiếu chủ Cổ gia, thì ai lại không tranh giành nịnh bợ chứ? Vậy mà thiếu nữ này ngay cả hắn cũng không biết? Chẳng lẽ thanh danh của mình rốt cuộc rồi sao?

Tuy Cổ Phi rất là chán ghét cái nhìn háo sắc đó, nhưng mà mọi người sẽ có lòng hờn ghen, vì vậy có người lạnh lùng với mình như thế, dù sao trong lòng vẫn có chút buồn bực.

Đặt thanh kiếm trong tay lên bàn, Cổ Phi phát áo bào đen, không chút khách khí ngồi xuống trước mặt nàng.

Thấy vậy, Hạ Như Phong cũng chỉ nhíu mày, ngay cả một câu cũng lười nói, trực tiếp coi thường không nhìn hắn. Ngón tay mảnh khảnh vuốt ve ly rượu trên bàn, nâng cốc ngửa đầu uống vào, rồi lại đặt ly rượu xuống, sau đó bắt đầu lắng nghe tin tức hữu dụng cho lần đầu tiên mình đến của Huyết Linh Giới.

"Này, ta nói..." Rốt cuộc không chịu đựng nổi sự khinh thường của thiếu nữ, lông mày Cổ Phi nhăn lại như kiếm sắc bén.

Khẽ nhíu mày, Hạ Như Phong đưa ánh mắt nhìn lên người hắn, mím môi hồng nhạt, không nói gì như đang chờ hắn mở miệng.

"Ồ Huyết Linh Giới, đi một mình rất dễ gặp nguy hiểm, ngươi có nguyện ý gia nhập đội ngũ của chúng ta không?"

"Không cần." Hạ Như Phong lắc đầu, từ chối lời mời của hắn.

Nếu như trước kia, nàng tuyệt đối không cự tuyệt hợp tác của người khác, dù sao nhiều hơn một người, cũng thêm một phần bảo vệ. Nhưng lúc này, nàng chẳng những cần tự mình tu luyện, mà còn chính là để tăng lên thực lực của các linh thú.

Có một số con bài chưa lật, ở lúc chưa gặp được nguy hiểm, nàng sẽ không để cho bọn họ xuất hiện, chỉ có để cho kẻ thù không biết thực lực chân thật của mình, mới có thể thoát khỏi nguy hiểm ở những lúc quan trọng.

"Hả?" Nghe vậy, hai mắt của Cổ Phi bỗng nhiên trừng lớn, hắn há to miệng, một bộ dáng khiếp sợ.

Từ chối? Mình lại bị từ chối? Thiếu nữ này vậy mà có khí phách như thế, có gan từ chối mình.....

"Cái gì? Cổ Phi bị thiếu nữ này từ chối?"

"Nàng cho rằng nàng là ai? Cốc thiếu có lòng tốt mời, nàng lại không biết tốt xấu từ chối như thế."

"Hừ, Cốc thiếu gia, ngươi cũng đừng mời nàng, thực lực của ta chắc chắn mạnh hơn nàng, ngươi đến mời ta là được."

Mọi người cũng không thể tin nhìn thiếu nữ can đảm này, Cổ Phi trong lòng những nữ tử hoa si kia là hắc mã hoàng tử, được Cổ Phi mời chính là may mắn của nàng, nàng lại không biết tốt xấu như thế. Trong nháy mắt, những người có mặt đều nghĩ tà ác, tốt nhất thiếu nữ này bị Cổ Phi ở dưới con gien

đừ giết chết.

Chỉ là, ở lúc mọi người nhìn Cốc Phi sẽ nổi giận, nhưng lại phát ra một tiếng cười lớn tràn đầy khí phách.

"Ha ha ha..." Cười đủ rồi, Cốc Phi cụp mắt, nhìn chăm chú vào gương mặt hoàn mỹ cách hắn rất gần kia, trong con ngươi màu đen không che dấu tán thưởng chút nào: "Ngươi rất không tệ, không giống những người khác, tuy bây giờ ngươi từ chối đội ngũ của ta, nhưng ta đã quyết định ngươi là bằng hữu của ta rồi, về sau nếu ngươi có chuyện gì, ta sẽ giúp ngươi."

Có lẽ, lúc đầu là vì nàng ngồi ở trong góc, cổ khí chất im lặng riêng biệt đã thu hút mình, khiến cho hắn kích động nảy sinh ra muốn chung đội. Mà giờ phút này, hắn thường thức là cá tính không giống người thường kia của nàng.

"Cái... Cái gì?"

Mọi người lại sững sờ lần nữa, chẳng những Cốc Phi không tức giận, mà nói ra lời này, thật sự là làm cho bọn họ cảm giác có chút khó tin. Sau đó, mọi người lại nhìn chăm chú về phía Hạ Như Phong.

Cầm lấy ly rượu, rót cho mình một ly rượu đỏ, Hạ Như Phong khuấy nhẹ chất lỏng màu đỏ bên trong, lạnh nhạt nói: "Ngươi cũng rất không tệ, ít nhất ta không chán ghét."

Ngừng lại một chút, nàng ngẩng đầu lên, hai mắt đầy chân thành nhìn về phía Cốc Phi, đột nhiên cười khẽ một tiếng: "Cho nên, người bằng hữu này, ta cũng kết giao."

"Ha ha." Cười lớn vỗ bả vai của Hạ Như Phong, khoe mỗi gọi cảm của Cốc Phi kéo xuống, hai mắt lạnh như băng lướt qua những người đang xem cuộc vui ở tứ phía: "Về sau, nàng là người Cốc Phi ta bảo vệ, nếu trong các ngươi có ai dám ăn hiếp nàng, thì chính là kẻ thù của Cốc Phi ta, thù đoạn của ta chắc các ngươi cũng biết rồi."

Tiếng nghị luận nhất thời lắng xuống, mọi người đều run rẩy, không dám đánh chủ ý lên thiếu nữ này nữa.

"Đúng rồi, ngươi tên là gì?" Thu hồi ánh mắt của mình, con ngươi lạnh như băng của Cốc Phi cũng dần ấm lên.

"Hạ Như Phong." Khẽ cười, Hạ Như Phong đặt ly rượu trong tay xuống, đứng lên, để xuống vài kim tệ làm tiền bo: "Cổ huynh, ta còn có việc, ta đi trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80-2: Ngươi không xứng gọi tên này 2

Từ biệt Cổ Phi, Hạ Như Phong thẳng đi ra ngoài từ lâu, hít linh khí nồng đậm ở Huyết Linh Giới vào, sau đó đi về phía trước. Chờ đi đến chỗ không người, mới gọi toàn bộ triệu hồi thú ra, nói: "Mấy ngày này, các ngươi ở trong này tự do hoạt động, Đại Bàng, ta giao hai chúng nó cho ngươi bảo vệ."

Các linh thú gầm lên một tiếng, đồng thời tản đi, dù sao bọn nó cũng cần chiến đấu, vì vậy Hạ Như Phong mới mặc kệ chúng nó như thế.

Hướng chi, các linh thú cần thông qua chiến đấu để làm cho triệu hồi thú thăng cấp, nàng tiến vào học viện Linh Phong mới biết thiên tài cường giả rất nhiều, nên cần phải nhanh chóng tăng thực lực lên. Hơn nữa với năng lực tam giai thất cấp của Đại Bàng, thì rõ ràng là ít có linh thú có thể tổn thương tới nó.

Sau khi các linh thú rời đi, Hạ Như Phong cũng không vội vã chiến đấu, mà tìm một sơn cốc yên tĩnh, bắt đầu bế quan tu luyện...

"Cái gì? Ngươi nói là thật sao? Xứ nha đầu kia đã tiến vào Huyết Linh Giới?"

Đại sảnh rộng rãi, nam nhân mặt sẹo đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, trên mặt lộ ra một chút vui sướng, trong cặp mắt kia thoát nhìn tàn nhẫn, tàn nhẫn chột lóe lập tức biến mất: "Hừ, ta sẽ để cho xứ nha đầu biết, kết quả khi đắc tội Thanh Long Đường chúng ta."

Hạ Như Phong đang bế quan trong phòng sẽ ko biết chút nhạc đệm nho nhỏ ở bên đây, dù có biết chắc cũng chỉ cười rồi cho qua. Một số tiểu nhân không đáng để nàng lưu ý. Dù sao ngoài tất cả con bài chưa lật của mình ra, chỉ dựa vào cái gọi là Thanh Long Đường, thì vẫn không thể lấy tính mạng của nàng.

"Không hổ là một địa tu luyện, linh khí nồng đậm hơn cả bên ngoài, mười ngày ngắn ngủn đã để cho ta đạt đến đỉnh Đại Linh Sư nhất cấp, cách đột phá cũng chỉ còn một bước ngắn."

Từ trong bế quan tỉnh lại, Hạ Như Phong lạnh nhạt cười, bế quan tiếp cũng không có tác dụng, nên nàng định rời khỏi nơi này. Nhưng mà, ngay tại lúc này, một giọng nam từ cao vút từ bên ngoài đột nhiên vang lên.

"Đường chủ, ta đã thăm dò, mười ngày trước nàng đã đến vùng sơn cốc này."

Lông mày khẽ nhăn lại, Hạ Như Phong phát áo bào màu bạc đi ra ngoài động, không biết từ khi nào, ở ngoài sơn động đã bị mấy người vây xung quanh, trong đó một người có khí chất hung ác, trên mặt có vết sẹo lớn từ trên trán kéo dài xuống cằm, ánh nắng đỏ rực chiếu xuống lóe ra tia sáng khiếp người.

Nếu nhát gan mà trông thấy bộ dạng này của hân, thì sẽ bị dọa ngất xỉu.

"Các người là ai?" Con người màu đen lạnh lùng nhìn qua là những người đó, mặt của nàng không chút thay đổi mở miệng nói.

Khuôn mặt của thiếu nữ ngây thơ được tôn lên ở dưới áo bào màu bạc, mang đến cho nàng một cảm giác xuất trần, trên chiếc mũi tinh xảo kia đầy giọt mồ hôi trong suốt, phảng phất như đá quý óng ánh động lòng người. Chỉ là giờ phút này giọng nói của nàng rất lạnh, rõ ràng là người ở dưới mặt trời, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân chạy vào trong lòng.

"Người chính là Hạ Như Phong?" Đôi mắt của nam nhân mặt sẹo nhăn lại, đại đao vác ở trên vai, dùng sức cắm lên mặt đất: "Hừ, ai cho người lá gan giết chết thành viên trong Thanh Long Đường của chúng ta? Cao Thanh Long ta sẽ để người hối hận khi sống ở trên đời này, đương nhiên, nếu bây giờ người cầu xin tha thứ, ta sẽ để cho người chết thoải mái một chút."

Liếm môi dưới khô khốc, nam nhân mặt sẹo đã xác định thiếu nữ này không phải là đối thủ của mình.

Thanh Long Đường? Sừng sờ một chút, ánh mắt Hạ Như Phong lướt qua những người đang bao vây nàng.

Một Đại Linh Sư lục cấp, bốn Đại Linh Sư ngũ cấp, và hơn mười Đại Linh Sư tứ cấp nữa... Bởi vì để có thể vào Huyết Linh Giới thì mọi người đều phải ở trước một trăm trong bảng bài danh, vì vậy mười Đại Linh Sư tứ cấp kia, cũng là những người xuất sắc giữa những đồng bạn.

"Người tên là Cao Thanh Long?" Khóe môi cong lên, trong con người màu đen lờ mờ chứa sự khinh thường: "Người không xứng với tên này."

Dù bị nhiều người vây quanh như thế, nhưng Hạ Như Phong vẫn ung dung tự tại như cũ, vẫn không vì vậy mà hiện ra vẻ hoảng sợ gì. Mà những người bao vây nàng, cũng không khỏi tròn tròn mắt. Vào lúc này, nàng nên chạy trốn mới đúng? Lại còn đứng tranh cãi tên gọi với người ta? Đây... Chẳng lẽ nàng bị dọa đến choáng váng sao?

"Vì không để cho người vũ nhục tên thần thú, ta sẽ làm cho tên này bị xóa đi khỏi cõi đời này..."

Về mặt đột nhiên biến đổi, Cao Thanh Long nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Xú nha đầu chết tiệt, người đang muốn chết à!"

Bờ môi cong lên cười lạnh, tay nàng đã nắm trường côn ở phía sau, ngay tại lúc này hai bên đang giương cung bạt kiếm, thì một giọng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến.

"Cao Thanh Long, ai cho con chó nhà người can đảm, dám có dũng khí hại bằng hữu của Cổ Phi ta?"

Tiếng nói vừa nói ra, đã thấy một bóng dáng bay đến rất nhanh, mũi chân chạm nhẹ ở trên mặt đất, vượn người nhảy lên một cây cỏ thụ, mượn đà của cỏ thụ, lộn vài vòng ở giữa không trung, mới rơi xuống trước người của Hạ Như Phong.

Tay đã cầm kiếm, trên gương mặt của nam tử có đường nét rõ ràng, dần nở một nụ cười lạnh: "Cao Thanh Long, người muốn làm kẻ thù với Cổ Phi ta sao?"

Nhìn Cao Thanh Long này, thì Cổ Phi tràn đầy tức giận, hân không ngờ, ở dưới cảnh cáo của mình còn có người mơ tưởng muốn làm hại nàng. Đây chẳng phải để cho người ta cảm thấy Cổ Phi hân rất vô dụng sao? Nếu không phải hân vừa trở về từ quán, lão bản nói với hân, có người hỏi thăm tin tức của Hạ Như Phong, nếu hân không thể chạy đến, như vậy nàng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Cao Thanh Long chết tiệt, có phải bình thường hân rất nhân từ, mới để cho những người này không coi trọng hân hay không?

"Cổ Phi?" Về mặt của Cao Thanh Long hơi đổi, hân không thể ngờ, vậy mà lại dẫn Cổ Phi đi ra, nhưng thế thì sao? Tuy thứ tự của mình thấp hơn Cổ Phi hai bậc, thực lực cũng yếu hơn một bậc, nhưng mình lại có mười lăm người, số người hơn rất nhiều, thì cũng có thể ép bọn họ tới chết.

Nhưng mà, Cổ Phi là thiếu gia chủ của Cổ gia, có thể không đắc tội, hân cũng không muốn đắc tội.

"Cổ thiếu, việc này không liên quan đến người, người phải biết rằng, hai phe chúng ta đấu nhau sẽ không có lợi gì với người.

"Hừ." Trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, cũng không do dự lấy kiếm chỉ về phía hân ta: "Người Cổ Phi ta muốn che chở, ai dám tổn thương?"

Giọng nói khí phách như vậy, xẹt qua mặt trời đỏ rực làm nổi bật màu đỏ phía chân trời, sau một bầu không khí quý dị im lặng trong một lát, thì Cao Thanh Long mới hung ác nói: "Nếu người muốn chết, cũng không trách chúng ta được."

Sau đó lui lại mấy bước, đến bên cạnh Hạ Như Phong, trong mắt của Cổ Phi chột lóe lạnh lẽo, cúi đầu, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Cao Thanh Long và bốn Đại Linh Sư ngũ cấp giao cho ta, người ngăn mười Đại Linh Sư tứ cấp kia lại, không cần cứng chọi cứng với bọn họ, chỉ cần thay ta ngăn bọn họ lại, chờ ta giải quyết những người đó rồi tiếp tục đến trợ giúp cho người."

Trong mắt của Cổ Phi đã động sát ý, cho dù học viện không cho phép giết người, nhưng mà ở trong Huyết Linh Giới, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì ai biết được?

Vì vậy, Huyết Linh Giới, cũng đã trở thành một nơi giải quyết ân oán.

Nhưng mà, Hạ Như Phong cũng lắc đầu, trên khuôn mặt trẻ con mang theo tia kiên định: "Không cần, người ngăn cản Cao Thanh Long lại là được rồi, những người còn lại để ta đền đổi phỏ."

Thực lực của Cao Thanh Long không bằng Cổ Phi, nhưng nếu hắn muốn chạy trốn, thì Cổ Phi cũng không có cách gì, cho nên Hạ Như Phong mới nói với hắn là chặn Cao Thanh Long lại, còn chiến đấu cũng không nhất định phải ra tay.

Không đợi Cổ Phi phản bác lại lời nói của nàng, cơ thể của Hạ Như Phong nhanh chóng xông về phía mười bốn người kia. Những người đó thấy hành động liều mạng của nàng như thế, nhất thời cười lớn vài tiếng rồi vây nàng ở giữa.

Lắc đầu, Cổ Phi đang muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng vừa đi vài bước, đã bị Cao Thanh Long ngăn cản.

"Người muốn chết!" Trong con ngươi màu đen hiện lên sát khí, Cổ Phi rút kiếm bỏ về phía Cao Thanh Long đang ngăn cản ở trước người.

Cao Thanh Long biết được cứng chọi cứng với Cổ Phi không có lợi ích gì, nên không dám trực tiếp xách đao ngăn cản công kích, mà đành phải không ngừng né tránh. Nhưng mà mỗi lần Cổ Phi muốn đi hỗ trợ Hạ Như Phong, thì hắn đều chuẩn xác ngăn cản đường đi lại.

"Cao Thanh Long, nếu người của ngươi dám làm tổn thương đến nàng dù chỉ một ít, thì ta lấy danh nghĩa thiếu gia chủ Cổ gia ra lệnh đuổi giết người không ngừng!"

Cổ Phi ngửa mặt lên trời nổi giận hét lên một tiếng, đại kiếm nhiều lần đều gian xảo bỏ về phía chỗ hiểm. Cổ Phi bị buộc ép ra toàn bộ lửa giận, Cao Thanh Long căn bản không thể đối kháng. Miệng của hắn không khỏi kêu khổ, vì sao một người mới có thể dẫn thiếu gia chủ Cổ gia tới? Đáng tiếc tên đã giương ra thì không thể không bắn, vì sự sống, cho dù là thiếu nữ kia, hay là Cổ Phi, đều phải chết ở chỗ này.

Nhưng mà bằng năng lực của hắn thì không thể giết chết Cổ Phi, cho nên chỉ có thể hi vọng vào những người đang bao vây Hạ Như Phong.

"Chết tiệt, đối phó với một Đại Linh Sư nhất cấp? Sao lại lâu như vậy?" Trong lòng Cao Thanh Long càng thêm lo lắng, mấy lần đều suýt chút nữa bị Cổ Phi chém trúng, nhưng mà những người được hắn hy vọng, lại vẫn không thể giết thiếu nữ kia.

Đang lúc lo lắng, Cao Thanh Long bất đắc dĩ phóng ánh mắt qua nhìn. Vừa nhìn, ngay lập tức hắn tròn tròn mắt.

Dưới mặt trời đỏ rực, khóe miệng của thiếu nữ nở nụ cười lạnh lẽo, trong hai mắt màu đen nhảy ra hai ngọn lửa đỏ. Áo bào khẽ hát, nàng vươn tay trắng nõn như ngọc, hạt châu đỏ rực khẽ nhảy ra. Mà người phía sau đã ít hơn một nửa. Cụp mắt, đã có thể trông thấy một đồng tro bụi chống chọi trên mặt đất như kia.

Gió nóng thổi qua khe hở áo bào bạc của thiếu nữ lên, tro bụi ở phía sau nàng bị thổi bay rơi xuống khắp nơi, hóa thành hạt bụi thật nhỏ, biến mất không thấy đâu.

Bốn người còn lại đầy kinh sợ nhìn thiếu nữ trước mặt, tay cầm vũ khí phát run, "Phịch" một tiếng, vũ khí đều rơi xuống mặt đất.

Vào lúc này, dường như là bọn họ giết nàng, ngay cả dũng khí ra tay với nàng cũng mất hết.

"Các người, có thể ép ta sử dụng hòa linh." Nụ cười trên khuôn mặt của nàng rất đẹp, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm: "Vì thế, các người chết cũng không oan ức."

Nàng không phải là người kiêu ngạo, đương nhiên sẽ không cho rằng, với thực lực của bản thân thì có thể một mình giết nhiều Đại Linh Sư tứ cấp và ngũ cấp như vậy, vì thế không chút do dự sử dụng hòa linh, dù sao con bài chưa lật chính là để ở lúc nguy hiểm thì sẽ mang ra dùng. Nếu không lại không dùng được.

Cơ thể Cao Thanh Long run lên mảnh liệt, dưới chân lạnh cả người, trên trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, dù mặt trời trên trời rất nóng, nhưng cũng không thể xóa đi ớn lạnh trong lòng của hắn.

"Phù phù."

Hạt châu đỏ rực biến thành một con chim phượng hoàng nhỏ bé, ngọn lửa nóng rực xinh đẹp như vậy, chỉ trong nháy mắt đã thiêu đốt bốn người ở trước mặt, mà trên mặt đất, chỉ để lại một đồng tro cốt.

Đại Linh Sư ngũ cấp ở dưới uy lực của hòa linh, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng đều không có...

Ngước mắt lên, con ngươi màu đen thâm trầm như một hang động đen tối, mang theo một tia lạnh giá, nhìn về phía Cao Thanh Long, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước: "Ta đã nói rồi, dùng tên của thần thú, người, không xứng."

Hung hăng nuốt nước miếng, Cao Thanh Long thấy tình hình không ổn, xoay người bỏ chạy, nhưng mà trước mặt chợt lóe tia sáng màu đen, Cổ Phi đã chắn ở trước người của hắn.

"Ha ha, Cao Thanh Long, vừa rồi không phải ngươi chặn rất dễ chịu sao? Bây giờ đến lượt ta ngăn cản chứ?"

Trong lòng quỳnh lên, đại đao trong tay Cao Thanh Long ra sức bổ về phía khuôn mặt đang nở nụ cười kia, nhưng Cổ Phi vẫn chưa chính diện giao chiến với hắn, toàn tâm nhập vào ngăn cản Cao Thanh Long.

Cuối cùng Cổ Phi cũng biết, hóa ra trêu chọc người lại thú vị như vậy, chả trách vừa rồi Cao Thanh Long đùa giỡn kinh khủng như thế...

"Đáng chết." Đến lượt Cao Thanh Long mắng tổ tông mười tám đời của Cổ Phi, trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh ra.

Ngay lúc hắn lo lắng tìm kiếm phương pháp thoát thân, thì áo bào bạc đã đến trước mặt hắn, kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh sáng đỏ trên tay của thiếu nữ chợt lóe, một con phượng hoàng lửa xuất hiện ở trên đỉnh đầu của mình, sau tất cả, hắn cái gì cũng không còn...

Nhìn Cao Thanh Long hóa thành tro bụi, Cổ Phi sờ mũi, có chút chán nản thở dài: "Đường như lần này ta đã xen vào việc của người khác rồi."

Khẽ cười, hàn ý trong mắt của Hạ Như Phong rút đi: "Chưa chắc, nếu không có ngươi, ở lúc ta giải quyết những người đó, hẳn chắc chắn sẽ thấy tình thế không ổn mà chạy trốn."

Cổ Phi nghe hương vị an ủi ở trong lời nói của Hạ Như Phong, không khỏi cảm động một chút, dường như trở thành bằng hữu với nàng, thì đã biết đây là lựa chọn chuẩn xác nhất cả đời này.

Bỗng nhiên, khuôn mặt tuyệt mỹ của Hạ Như Phong khẽ biến đổi, tàn nhẫn trong mắt hiện lên: "Chết tiệt, ai dám đụng đến triệu hồi thú của ta."

Nói xong lời này, nàng nhanh chóng chạy về phía khác. Cổ Phi bất thành lời bị hành động của nàng hù dọa, nhưng vẫn không chút do dự đuổi theo.

Trong rừng cây cối mọc um tùm, một nhóm người cầm binh khí trong tay đang vây tròn xung quanh, mà ở trong vòng vây của bọn họ, hiển nhiên là Đại Bàng, Vật Nhỏ và Hỏa Nhi. Bọn họ đều cảnh giác nhìn nhóm người trước mặt này, tia sáng nhân tính trong mắt, làm cho những người đó càng phải có được ba linh thú này.

Mà ở phía sau bọn họ, còn có một Kim Sí Đại Bàng, tu vi chỉ ở tam giai nhị cấp, mà xem ra chỉ là huyết mạch bình thường, không bằng Đại Bàng có huyết thống vương tộc.

Chỉ là, trên người nó có rất nhiều vết thương, cơ thể nhiễm đầy máu tươi, có vẻ vô cùng khiếp sợ.

"Ngươi đã muốn che chở cho đồ vô dụng kia, vậy ngươi hãy làm triệu hồi thú của ta đi! Một Kim Sí Đại Bàng Vương còn tốt hơn đồ vô dụng kia rất nhiều."

Trong nhóm người kia, một nữ tử áo hồng tiến lên vài bước, chân giẫm lên một tảng đá trơn bóng, rơi trong tay vung lên, Kim Sí Đại Bàng kia sợ tới mức tránh ở phía sau Đại Bàng, cơ thể run rẩy, hiển nhiên là đã bị chủ nhân trên danh nghĩa này ngược đãi, nên mới sinh ra sự sợ hãi.

Nữ tử áo hồng triệu hồi ra triệu hồi thú, sau khi giải trừ khế ước, bàn tay trắng nõn giờ lên, nói: "Toàn bộ các ngươi lên cho ta, ai có thể bắt Kim Sí Đại Bàng vương đến, ta sẽ để biểu tỳ cho người đó một hứa hẹn."

Giương cằm trắng muốt lên, nữ tử áo hồng chắc chắn phải có được Kim Sí Đại Bàng Vương kia, ở cái nhìn của nàng, thì chỉ có Kim Sí Đại Bàng huyết thống trong vương tộc, mới có thể xứng đôi với mình...

Bạn đang đọc truyện *Tà Phượng Nghịch Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.